ग्रन्थसंख्या २० (अं०)
पूर्वार्द्धोत्तरार्धे भागे १२

सिद्धान्तकौमुदी

पूर्व्वार्द्धम्।

महामहोपाध्यायश्रीभट्टोजिदीक्षितविरचितम्।

राजकीयविद्यामन्दिरव्याकरणाध्यापकश्रीतारानाथ-

तर्कवाचस्पतिभट्टाचार्य्येण संकलितया सरलाख्यया

व्याख्यया समुद्भासितम्।

तेनैव संस्कृतम्

नूतनसंस्कृतयन्त्रे पुनर्मुद्रितम्।

SIDDHA'NTA KAUMUDI

BY

BHATTOJI DIKSHITA

IN TWO VOLS.—VOL. I.

EDITED WITH A COMMENTARY

BY

TA'RA'NA'THA TARKAVA'CHASPATI
Professor of Grammar, Govt. Sanskrit College.

Second Edition.

CALCUTTA :

AGENTS.

Pandit Jibananda Vidyasagara B. A.
Govt. Sanskrit College, Calcutta.
Bajaba Balajee Nene Esq. Poona
Messrs Trubner & Co. London.

1870.

TO

W. S. ATKINSON ESQR, M.A.

THIS BOOK IS DEDICATED

IN ACKNOWLEDGEMENT OF THE INTEREST
SHEWN BY HIM IN THE ADVANCE-
MENT OF BOTH ANCIENT AND
MODERN LEANING IN BENGAL,
AND IN TOKEN OF THE
ESTEEM, ADMIRATION
AND AFFECTION,

OF HIS FRIEND

TARANATHA TARKAVÁCHASPATI

Printed by Harimohan Mookerjea. 12, Fukeer Chand Mitter's Street, Calcutta.

द्वितीयविज्ञप्तिः ।

इतः पूर्व्वं १९२० मितसंवत्सरे मत्प्रकाशितसरलया सहप्रकाशितायाः सिद्धान्तकौमुद्याः ७५० सार्द्धसप्तशतसङ्ख्यकपुस्तकानि संस्कृत्य मया मुद्रितानि तानि च समादरपूर्व्वकं पाठकवर्गैर्गृहीतत्वात् त्रिवर्षकालमध्ये निःशेषितानि संबभूवुः । तत्र पाठकानां विद्योत्साहिनामीदृक् समादरो भविष्यतीति मम मनसि प्रत्याशा नासीत् । इदानीन्तु विद्योत्साहिनां तां जिघृक्षामनुभवतया अपतातिशयसाकल्यस्य द्वितीयवारमुद्रणाय मया प्रावर्त्ति ।

तथा प्रवृत्तेन मया पूर्व्वमुद्रितपुस्तके यत् किञ्चित् स्खलितम् तत् संशोध्य सरलायाश्च सुगमतायै क्वचित् क्वचित् परिवर्त्तनेन क्वचिदव्याख्यातांशव्याख्यया बहुलकलेवरताविधानेन द्वितीयवारमेषा मुद्रिता । पठनपाठनसौकर्य्याय चात्र कौमुद्यां सरलायाश्च वाक्यविशेषार्थं सूत्रप्रतीकमात्रं यद्यत् प्रदर्शितम् तत्तत्सूत्रस्य विशेषज्ञानार्थं सिद्धान्तकौमुद्यां प्रदर्शितविशेषाधिकरणपृष्ठसंख्या अङ्केन सूचिता । कौमुद्यां प्रदर्शितगणसूत्राणाञ्च (ग०) इत्यनेन चिह्नभेदेन सूचना च कृता ।

पाणिनेरुत्पत्तिकालविषये पूर्व्वमुद्रितपुस्तके एव उपक्रमे प्रायेण सर्व्वमुक्तं तदतिरेकेण तस्य व्यासादितोऽर्व्वाचीनताप्रदर्शनाय किञ्चिदधिकमत्राभिधीयते शरद्वच्छुनकदर्भाद्भृगुवत्साग्रायणेषु ४, १, १०२ सूत्रे शरद्वतीनाम्नः, द्रोणपर्वतजीवन्तादित्यादिसूत्रे ४, १, १०४ द्रोणनाम्नः, कलापिवैशम्पायनान्तेवासिभ्यः ४, २, १०४ इति सूत्रे व्यासशिष्यवैशम्पायनस्य तदन्तेवासिविशेषस्य च कलापिनः नाम्नः, कलापिनोऽण् ४, २, १०८ इति सूत्रे, वैशम्पायनशिष्यकलापिनाम्नः, पाराशर्य्यशिलालिभ्यां भिक्षुनटसूत्रयोरिति ४, २, ११० सूत्रे पाराशर्य्यस्य व्यासस्य नाम्नश्च कीर्त्तनात् तस्य वैशम्पायनशिष्यादिभ्योऽर्व्वाचीनत्वं प्रतीयते । न च द्रोणपर्व्वतेत्यादिसूत्रवृत्तौ ५०१ पृष्ठे कौमुद्याम् अनादिरिह द्रोण इत्युक्तत्वात् न द्रोणशब्दस्य भारताचार्य्यद्रोणपरतेति शङ्क्यम् बहुषु सूत्रेषु तत्तच्छब्दार्थानामनादित्वकल्पने प्रमाणाभावात् । किञ्च पाराशर्य्येत्यादिसूत्रे पाराशर्य्येण व्यासेन प्रोक्तस्य भिक्षुसूत्रस्यैवाध्येतरि णिनिप्रत्ययविधानात् अन्यव्यासेन कृतस्य भिक्षुसूत्रस्याभावात् बादरायणपरताया एव तस्यौचित्यम् ।

तेनैव च ब्रह्मप्रतिपादकानि अथातो ब्रह्मजिज्ञासेत्यादीनि वेदान्तसूत्राण्यपि भिक्षुसूत्राणि प्रोक्तानि नेतरेण व्यासेन तथानुपपन्नात्। तत्सूत्राध्ययन-कथनेनैव ततोऽस्य बहुकालादुत्तरोत्पन्नत्वप्रतीतिः सूचितैव। एवं सूत्रपाठानुसारेण तस्य व्याघ्रादितोऽर्वाचीनतानिर्णयः। गणपाठे च बहुनामर्वाचीनानां सात्यकिप्रभृतीनां नामकीर्त्तनात् तस्य ततोऽर्वाचीनत्वं सुव्यक्तमेव तानि च गणपाठवाक्यानि विस्तरभयात् नात्रोद्धृतानि सरलामध्ये एव विस्तरेण प्रदर्शितानि तेषु तेषु बहुनामर्वाचीनानां नामोल्लेखात् पाणिनेस्तेभ्योऽर्वाचीनत्वं सुव्यक्तमेव।

श्रीयुक्तमोक्षमूलरेण विदुषा प्रणोऽप्यगामिनीतिस्थले पालयद्भ्यां सस्तुत्य स्वपक्षे अस्मद्देशीयान् प्रति यत् कटाक्षणाक्षिप्तं तस्य समाधानमितः पूर्व्वं मत्सङ्कलिताशुबोधव्याकरणस्तवकस्य एव कृतं तत एव तदुपगन्तव्यमित्यतोऽत्र किञ्चिन्नोक्तम्।

सिद्धान्तकौमुद्यां व्युत्क्रमेणैव अष्टाध्यायीस्थसूत्राणि उदाहरणानुसारेण निहितानि तानि सूत्रपाठे यथाक्रमेण पाणिनि न पठितानि तत्क्रमेणैव तत्स्थाने विवेचनीयानि तेन च सूत्राणां पूर्वापरत्वज्ञानम्, अनुवृत्त्यनुकर्षणोभ्यतावधारणञ्चानायाससाध्यं भविष्यति। तानि सूत्राणि च कौमुद्यां यत्र यत्र पृष्ठे उदाहृतानि तदन्ते अङ्कद्वारा तत्पृष्ठसङ्ख्या च सूचयितव्या इत्यलं विस्तरेण।

संवत् १९२७।

श्रीतारानाथतर्कवाचस्पतेः।

कलिकाता गवर्णमेण्टसंस्कृतपाठशालास्थस्य।

पाणिनीयागमकालादिनिर्णयः ।

पुरा किल कात्यायननामा मुनिः सप्तलक्षश्लोकात्मकं बृहत्कथाभिधानं ग्रन्थं निर्म्माय काणभूतये श्रावयामास । सोमदेवभट्टेन तत एव सारांशं समुद्धृत्य कथासरित्सागराख्यो ग्रन्थो निरमायि । तत्रैषाख्यायिका समधिगम्यते । यथा

नन्दराजराज्यकाले उपवर्षपण्डितस्य कात्यायनापरपर्य्यायो वररुचिर्व्याडिः पाणिनिश्चेति त्रयो मुख्याश्छात्रा बभूवुः । तेषु पाणिनिरल्पबुद्धितया सब्रह्मचारिभिर्वादे पराजितो निर्वेदमापन्नो महादेवमाराध्य तत्सकाशादधीत्य च कृतविद्यस्तत्प्रसादात् सूत्रपाठगणपाठधातुपाठशिक्षानुशासनात्मकं चतुर्धा विभक्तं व्याकरणागमं निर्म्माय उपवर्षादिसमीपे प्रकाशयामास ॥ अथ तद्ग्रन्थकौशलमुपलभ्य वररुचिना तदवशिष्टांशपरिपूरणेन संक्षेपार्थविवरणरूपं वार्त्तिकं चक्रे । व्याडिना च तत्तदुक्तार्थेषु न्यायप्रदर्शनार्थं लक्षश्लोकात्मकः संग्रहाभिधो ग्रन्थो निरमायि । अथ समुदितेषु तेषूत्कृष्टग्रन्थेषु तत्कालप्रचलितानामैन्द्रादिव्याकरणानामनादृततया क्रमेण लोपो बभूव । तत आरभ्य पाणिनीयप्रस्थानस्यैव पठनपाठनप्रचारः प्रवर्त्तते ।

तेषु शालातुरग्रामाभिजनः पाणिनिर्दाक्षीगर्भसम्भवः प्रागुक्तग्रन्थचतुष्टयात्मकं व्याकरणं शिक्षाग्रन्थं च चकार । वररुचिः कौशाम्बीनगरवासिनः सोमदत्ताभिधाद्विप्रात् वसुदत्तायामुत्पद्य उपवर्षान्निखिलविद्यामभ्यस्य बृहत्कथादीन् बहून् ग्रन्थान् कृत्वा नन्दराजस्य धीसचिवतामापेदे । व्याडिस्तु वेतसाख्यपुरे करम्भविप्रादुत्पन्नः संग्रहाख्यादीन् ग्रन्थान् निर्ममे ।

विक्रमादित्यज्येष्ठभ्रातृभर्तृहरिप्रणीतवाक्यपदीयग्रन्थे चाख्यायिकान्तरमुपलभ्यते । यथा

कालवशेन लोकानामालस्यदोषसम्बन्धात् लक्षविस्तारे व्याडिप्रणीते संग्रहग्रन्थेऽनादरमुपगच्छति, पाणिनीयदर्शनस्य क्रमेण लुप्तप्रायतामुपगच्छति च भगवता पतञ्जलिना संग्रहनिबन्धसारांशसङ्कलनेन सूत्रवार्त्तिकव्याख्यानच्छलेन संग्रहोक्तान् सर्वान् न्यायान् प्रदर्शयता महाभाष्यं निरमायि। अथ क्रमेण पुनरपि लोकानामालस्यदोषसम्बन्धात् पाणिनीयदर्शनं लुप्तप्राय-मभूत्। मूलव्याकरणागमस्तु दाक्षिणात्येषु पुस्तकमात्रे स्थितः चित्रकूटस्य* गिरेरेकदेशे रावणनाम्ना केनचिद्विदुषा लिखितस्थापितश्चासीत् तत एव समानीय केनचित् विप्ररूपेण रक्षसा वसुरातचन्द्राचार्यादिभ्यो दत्ते वसुरातादिभिरपि भर्तृहरिप्रभृतिशिष्येषु प्रचारितः। तदुपदेशाच्च भर्तृहरिणा महाभाष्यं व्याख्याय तत्तात्पर्यज्ञापिकाः कारिकाः स्वयं निर्माय ब्रह्म-वाक्यपदकाण्डभेदेन त्रिकाण्डं वाक्यप्रदीपापरनामकं वाक्यपदीयं निबबन्धे। तत्रत्यवाक्यकाण्डशेषात् कतिचित् पद्यान्यत्र समुद्ध्रियन्ते। यथा

प्रायेण संक्षेपरुचीनल्पविद्यापरिग्रहान् ।
संप्राप्य वैयाकरणान् संग्रहेऽस्तमुपागते ।
कृतेऽथ पातञ्जलिना गुरुणा तीर्थदर्शिना ।
सर्वेषां न्यायबीजानां महाभाष्ये निबन्धने ।
अलब्धगाधे गाम्भीर्यादुत्तान इव सौष्ठवात् ।
तस्मिन्नकृतबुद्धीनां नैवावास्थित निश्चयः ।
यः पतञ्जलिशिष्येभ्यो भ्रष्टो व्याकरणागमः ।
कालेन दाक्षिणात्येषु ग्रन्थमात्रे व्यवस्थितः ।
तदेवमुत्पन्नकल्पो जातो व्याकरणागमः ।
पर्वतादागमं लब्ध्वा भाष्यबीजानुसारिभिः ।
स नीतो बहुशाखत्वं चन्द्राचार्यादिभिः पुनः ।
न्यायप्रस्थानमार्गांस्तानभ्यस्य स्वं च दर्शनम् ।
प्रणीतो गुरुणास्माकमयमागमसंग्रहः ।
भ्रष्टस्याम्नायवारस्य वैयाकरणगामिनः ।
मूलभूतमथाम्नाय पर्वतादागमं स्वकम् ।

त्रिकूटस्य ।

आचार्यैश्चतुरात्तेन न्यायमार्गान् विचिन्त्य च ।
प्रणीतो विधिवच्चायं मम व्याकरणागमः ।
तथापि गुरुनिर्देशाद् भाष्यव्याख्याविवृद्धये ।
काण्डत्रयक्रमेणायं निबन्धः परिकीर्तितः ॥

व्याख्यातञ्चैतत् वाक्यपदीयं पुण्यराजहेलाराजपण्डिताभ्याम् । तद्ग्रन्थान्तादेव पूर्वश्लोकाः पर्वताधिगमवृत्तान्तः समुद्धृतः ।

स च भाष्यकारश्चन्द्रगुप्तराज्यसमयात् पश्चात्, भर्तृहरिकालात् पूर्वकाले प्रादुर्बभूवेति प्रतिभाति यथा राजामनुष्यपूर्वेति सूत्रव्याख्यायां भाष्यकारेण चन्द्रगुप्तसभेत्युदाहरणदानात् भर्तृहरिकालात्तस्य प्राचीनतायाश्च वाक्यपदीये स्पष्टं प्रतीयमानत्वाच्च ।

स च मुनिर्गोनर्दतीरे तपस्यतः कस्यचिन्मुनेरञ्जलेः पतित इत्याख्यायिका शकन्ध्वादिष्विति सूत्रव्याख्यायां शेखरादावुपलभ्यते । अयञ्च पतञ्जलिर्योगशास्त्रकारिपतञ्जलितो भिन्न इति प्रतीयते तन्मतस्य 'एतेन योगः प्रत्युक्तः' इति शारीरकसूत्रे व्यासेन दूषितत्वेन पतञ्जलिसूत्रोपरि तेनैव भाष्यकरणेन च तस्य व्यासतः प्राचीनतावगतेः, महाभाष्ये चन्द्रगुप्तनामोल्लेखाद्भाष्यकर्त्तुस्ततोऽर्वाचीनताप्रतीतेश्च नैकत्वमनयोरिति प्रतिभाति ।

एवं सूत्रवार्त्तिकभाष्याणामुत्पत्तिं प्रचारञ्च प्रदर्श्याधुना तदुत्पत्तिकालास्तावन्निर्णीयन्ते ।

आरभ्य भवतोजन्म यावन्नन्दाभिषेचनम् ।
एतद्वर्षसहस्रन्तु शतं पञ्च दशोत्तरमिति

भागवते १२ स्कन्धे २ अध्याये परीक्षितं प्रति शुकेनोक्तत्वात् परीक्षितो जन्मानन्तरं १५१०मितवर्षेषु गतेषु नन्दराज्यमिति निश्चीयते अत्र पञ्चपदसामानाधिकरण्यानुरोधेन शतमित्यस्य शतानीत्यर्थः एकत्वं छान्दसमेवञ्च स्कान्दे कथावाक्यत्वाद्भ्रमः । 'तेनैव ऋषयो युक्तास्तिष्ठन्त्यब्दशतं नृणामिति' सप्तर्षीणां प्रतिनक्षत्रं शतवर्षात्मकभोगकालमुक्त्वा 'ते त्वदीये द्विजाः' काले अधुना चाश्रिता मघा इति' 'यदा देवर्षयः सप्त मघासु विचरन्ति हि तदा प्रवृत्तस्तु कलिरिति' च भागवते १२ स्कन्धे २ अध्याये सप्तर्षीणां मघास्थिति काले कलिप्रवृत्तेः, परीक्षितः समयेऽपि तत्रैव स्थितेरुक्तत्वात् कलेः शतवर्ष-

कालमध्ये परीक्षितोजन्मेति निश्चीयते । ततश्च कलेः प्रायेणाशीतिशतेषु गतेषु परीक्षितो जन्म ततः १५१० मितवर्षेषु गतेषु नन्दाभिषेचनम् । तत्पश्चिम नवनन्दानां राज्यकालश्च शतवर्षात्मकः । एवञ्च कलेः १६१० मितवर्षपर्य्यन्तो नन्दराज्यचरमावधिरित्यनुमीयते सएव कालः स्कान्दे विनिश्चयोक्तः । यथा

ततोऽपि द्विसहस्रेषु दशाधिकशतत्रये ।

भविष्यं नन्दराज्यञ्च चाणक्यो यान् हनिष्यतीति ।

अस्यार्थः द्विसहस्रेषु द्विसहस्रवर्षमध्ये निर्द्धारणसप्तमी दशाधिकशतत्रये स्थिते सतीति शेषस्तथा च नवत्यधिकषोडशशतवर्षेषु कलेर्गतेष्वित्यर्थलाभः । नन्दराज्यमित्यस्य नन्दानां राज्यमित्यर्थः उत्तरवाक्ये यानिति बहुवचननिर्द्देशात् एतच्च प्रागुक्तवक्ष्यमाणभागवतैकवाक्यत्वाल्लभ्यते ।

शाकेषु नवशैलेन्दुराम ३१७९ योगे कलेर्गताब्दत्युक्तदिशा अधुनातीत १७८५ शाकवर्षेषु ३१७९ मितवर्षयोगे ४९६४ मितवर्षाः कलेरतीता इत्यनुमीयते तत्र प्रागुक्त १६९० मितवर्षवियोगे ३२७४ मितवर्षाः साम्प्रतं नन्दराज्यचरमावधिकालादतीता इत्यनुमीयते तेषाञ्च राज्यकालो भागवते शतवर्ष इति वक्ष्यते तस्मादितः पूर्व्वं प्रागुक्त ३३७४ वर्षावधि ३२७४ वर्षपर्य्यन्तं नन्दराज्यमासीत्ततश्चन्द्रगुप्तराज्यम् ।

अन्ये तु ततोपि त्रिसहस्रेषु दशाधिकशतत्रये इति स्कान्दे पाठं प्रकल्प्य त्रिसहस्रवर्षमध्ये दशाधिकशतत्रये स्थिते सतीति व्याख्याय २६९० मितवर्षेषु कलेर्गतेषु नन्दराज्यमासीत्ततः शतवर्षान्ते चन्द्रगुप्तराज्यमिति तथाच प्रागुक्तकालात् सहस्रवर्षान्ते तयोः राज्यकालाविति मन्यन्ते । एतच्च यद्यपि इंग्लण्डीयभाषेतिहासग्रन्थानुसारि तथापि भागवतविरोधभिया प्रमाणपरतन्त्रैर्नादृियते इत्यवधेयम् ।

तदानीमेव पाणिनिवररुचिव्याड़िभिः प्रागुक्ता ग्रन्था निर्म्मिताः । एतेषां प्रायश एतावत्कालजातत्वमन्यथापि प्रतीयते । विज्ञानेश्वरयोगिकृतायां मिताक्षरायां ग्रन्थे आचादाचन्द्रतारं जगदिदमखिलं विक्रमादित्यदेवः इत्युक्त्या तद्ग्रन्थस्य १९२१ वर्षीयसंवदभिधशकप्रवर्त्तकविक्रमादित्यकालिकतावगम्यते तस्याश्च याज्ञवल्क्यविवृतौ "व्यवहाराध्याये व्यवहारान्नृपः पश्येद्विद्वद्भिर्ब्राह्मणैः सह,, इति वचनव्याख्यायां सहेति तृतीयानिर्द्देशात्तेषामप्राधान्यं

बहुवृतेऽप्रधाने इति २।१।९ अरण्यादित्यनेन पाणिनिसूत्रस्य प्रमाणत्वेनोल्लेखात्तस्य ततः प्राचीनता। ततोऽपि प्राचीनेषु मेधातिथिप्रणीतमनुभाष्ये यथावदिति पदव्याख्याने तदर्हमिति ५।१।११७ वतिप्रत्ययइति लिखनादपि ततः प्राचीनता पाणिनीयस्य। मिताक्षरायाख्यासहायमेधातिथिप्रभृतीनां व्याख्यानमेव चतुरस्रमित्युक्त्या मेधातिथेस्ततः प्राचीनतावगमेन ततोऽपि प्राचीनता पाणिनेः सूपपन्ना। तथा भर्तृहरिप्रणीतवाक्यपदीयोद्धृतश्लोकेभ्योऽपि ततः प्राचीनतायाः महाभाष्यस्य विनिश्चयात् ततोऽपि पाणिनेः प्राचीनताऽवसीयते। भाष्यकारस्य चन्द्रगुप्तराज्यार्वाचीनकालतायाः प्राग्दर्शितत्वात् ततोऽपि प्राचीनता ताद्व्याख्यातसूत्रवार्त्तिककारादेरिति फलितम्।

नन्दानां राज्यकालस्य शतवर्षात्मक एव भागवते १२स्कन्धे १ अध्याये दर्शितः

महानन्दिसुतो राजन्! शूद्रागर्भसमुद्भवः।
महापद्मपतिः कश्चिन्नन्दः क्षत्रविनाशकृत्॥
तस्य चाष्टौ भविष्यन्ति सुमाल्यप्रमुखाः सुताः।
य इमां भोक्ष्यन्ति महीं राजानश्च शतं समा इत्युक्त्वा
नव नन्दान् द्विजः कश्चित् प्रपन्नानुद्धरिष्यति।
तेषामभावे जगतीं मौर्या भोक्ष्यन्ति वै कलौ॥
स एव चन्द्रगुप्तं वै द्विजो राज्येऽभिषेक्ष्यति।

अत्र नवनन्दानां शतवर्षं राज्यकालमभिधाय चाणक्यनामाद्विजो नन्दान् निहत्य मौर्याणामाद्यं चन्द्रगुप्तं राज्येऽभिषेक्ष्यतीत्युक्तम्। तेषाञ्च राज्यकालः चन्द्रगुप्तादिपुत्रपौत्रादीन् दशवंशविस्तारानभिधाय तत्रैवोक्तः 'मौर्यास्त्वेते दश नृपाः सप्तत्रिंशच्छतं समा इति, एवञ्च नन्दराज्यकालात् सप्तत्रिंशदधिकशतवर्षेषु चन्द्रगुप्तादिमौर्यराज्यकालस्तथा च पाणिनिप्रभृतिसमुत्पत्तेरनन्तरं शतवर्षेषु अर्थात् इतः प्राक् २१७५ वर्षसमये मतान्तरे २१७५ समये वा चन्द्रगुप्तराज्यमासीत तदानीं कियत्कालानन्तरं वा पतञ्जलिकृतभाष्यसमुद्भवः भाष्ये प्रागुक्तप्रत्युदाहरणात्तथा निर्णीयते।

एवं सूत्रवार्त्तिकभाष्याणामुत्पत्तिकालेष्ववष्टतेषु तद्व्याख्यानप्रकरणादि

अस्यानाद्यत्वविकाशावधारणमनाहत्यैव अन्यान्यकर्तृनामविषयादिकं किञ्चित् प्रदर्श्यते ।

महाभाष्यव्याख्या	भर्तृहरिकृता	
वाक्यपदीयम्	भर्तृहरिकृतम्	न्यायप्रदर्शनपूर्वकभाष्यतात्पर्यवर्णनम्
वाक्यपदीयव्याख्या	हेलाराजकृता पुण्यराजकृता च	
काशिका वृत्तिः	वामनापरनाम जयादित्यकृता	पाणिनीयसूत्रक्रमानुसारेण सोदाहरणा व्याख्या
न्यासापरनामा पदमञ्जरी, हरदत्तमिश्रकृता		इष्ट्युपसंख्यानव्यतिरेकेण सूत्राक्षरैरेव सकलशब्दसाधना

मम्मटभट्टकृतकाव्यप्रकाशेऽनेकस्थानेषु माघकाव्यपद्यानां धृततया माघस्य ततः प्राचीनत्वावगमेन तस्मिन् काव्ये च 'अनुत्सूत्रपदन्यासा सद्वृत्तिः सन्निबन्धना शब्दविद्येव' इत्युक्तत्वात् ततोऽपि प्राचीनता वृत्तिन्यासयोरि' त्यनुमीयते । कैयटेनापि बहुस्थानेषु 'इतिवृत्तिपन्थः' इत्युक्तमतस्ततोऽपि प्राचीनता तस्याः ।

पञ्जिका	जिनेन्द्रकृता	काशिकावृत्तिव्याख्या
भाष्यप्रदीपः	कैयटकृतः	महाभाष्यव्याख्या
भाष्यप्रदीपोद्योतः	नागेशभट्टकृतः	भाष्यप्रदीपविवरणम्
भाष्यप्रदीपविवरणम्	ईश्वरानन्दकृतम्	भाष्यप्रदीपव्याख्या
प्रक्रियाकौमुदी	रामचन्द्राचार्य्यकृता	प्रक्रियानुसारेण पाणिनिसूत्राणि यथास्थानमुद्धृत्य सोदाहरणं व्याख्यातानि
टीकाप्रक्रियाकौमुदी	श्रीकृष्णकृता	
प्रसादः	विट्ठलकृतः	सूत्रव्याख्या
तत्त्वचन्द्रः	जयन्तकृतः	प्रसादव्याख्या सोदाहरणा
माधवीयवृत्तिः	माधवाचार्य्यकृता	अष्टाध्यायीसूत्रव्याख्या
सिद्धान्तकौमुदी	भट्टोजिदीक्षितकृता	प्रक्रियानुसारिसूत्रोद्धरणपूर्विका सोदाहरणा सूत्रवृत्तिः

प्रौढमनोरमा	भट्टोजिदीक्षितकृता	सिद्धान्तकौमुदीव्याख्या
शब्दरत्नम्	हरिदीक्षितकृतम्	प्रौढमनोरमाव्याख्या
भावप्रकाशः	वैद्यनाथकृतः	प्रौढमनोरमाव्याख्या
शब्देन्दुशेखरः	नागेशभट्टकृतः	सिद्धान्तकौमुदीव्याख्या
चिदस्थिमाला	वैद्यनाथकृता	शब्देन्दुशेखरव्याख्या
तत्त्वबोधिनी	ज्ञानेन्द्रसरस्वतीकृता	सिद्धान्तकौमुदीव्याख्या
शब्दकौस्तुभः	भट्टोजिदीक्षितकृतः	सूत्रानुसारेण भाष्याद्युक्तार्थेषु युक्तिप्रदर्शनपूर्वकं व्याख्यानम्
प्रभा	वैद्यनाथकृता	शब्दकौस्तुभव्याख्या
गूढार्थदीपिनी	सदाशिवपण्डितकृता	सूत्रक्रमानुसारिसूत्रव्याख्या
मध्यकौमुदी	वरदराजकृता	सिद्धान्तकौमुदीसारांशः
लघुकौमुदी	वरदराजकृता	ततोऽपि सारांशः
वैयाकरणसर्वस्वम्	धरणीधरकाशीनाथकृतम्	सोदाहरणा सूत्रानुसारिव्याख्या कारिकादिसहिता भाष्यवार्त्तिकापेक्षितांशसहिता च
एषा सरला	मत्कृता	सिद्धान्तकौमुदीव्याख्या

प्रकरणग्रन्थनामादि ।

वैयाकरणभूषणम्	कौण्डभट्टकृतम्	शब्दशक्तिनिरूपणम्
वैयाकरणभूषणदर्पणः	हरिवल्लभकृतः	वैयाकरणभूषणटीका
मञ्जूषा	नागेशभट्टकृता	शब्दशक्तिनिरूपणम्
कला	वैद्यनाथकृता	मञ्जूषाव्याख्या
परिभाषावृत्तिः	सीरदेवकृता	परिभाषाव्याख्या
परिभाषेन्दुशेखरः	नागेशभट्टकृतः	परिभाषाव्याख्या
परिभाषाकाशिका	वैद्यनाथकृता	परिभाषाव्याख्या

धातुपाठप्रदीपः	शैलेयरचितग्रन्थः	धातुपाठव्याख्या
शब्दार्थरत्नम्	सत्कृतम् (संस्कृतम्)	व्याकरणविद्याप्रदर्शनम्

पाणिनीयसूत्रपाठस्याष्टाध्यायीति संज्ञा तत्राष्टावध्यायाः द्वात्रिंशत्पादाः ३९६५ मितानि सूत्राणि। तत्र च वैदिकलौकिकसाधुशब्दव्युत्पादनं वैदिकशब्दानामुदात्तादिस्वरविधानञ्च। किन्तु एकैकस्मिन् प्रकरणे एकजातीयकार्याण्यनुपदिष्टानि तेन पठनपाठनादौ विशृङ्खलतामुपलभ्य प्रक्रियाकौमुदीसिद्धान्तकौमुद्यादिषु प्रक्रियानुसारेण अपेक्षितस्थाने सूत्राण्युद्धृत्य व्याख्याय चोदाहरणादिना विशदीकृतानि।

भ्वादिदशगणीयधातवोऽर्थसहिता धातुपाठे भगवता पाणिनिना पठिताः सिद्धान्तकौमुद्यां सर्व एव तत्रत्या धातवोऽर्थसहिता उद्धृताः।

अष्टाध्यायीसूत्रोल्लिखितस्वरादिगणानां ज्ञापनाय भगवता पाणिनिनैव गणपाठो ग्रन्थोरचितस्तत्र च अष्टाध्यायीसूत्रानुपदिष्टकार्यविशेषार्थं क्वचित्क्वचित् सूत्राण्यपि निर्दिष्टानि तेषां गणसूत्रेति संज्ञा।

शब्दानां पुंस्त्वादिलिङ्गबोधनार्थं लिङ्गानुशासनमपि भगवता कृतं तत्रत्य सूत्राणि च सिद्धान्तकौमुद्यामन्तेऽभिनिवेशितानि। तत्कृतः वर्णोच्चारणशिक्षाभिधोऽप्यपरो ग्रन्थोऽस्ति।

वार्त्तिके तु अष्टाध्यायीसूत्रानुपदिष्टाधिकांशपरिपूरणेन सूत्रतात्पर्य्य व्याख्यानम्।

शाकटायनेनोणादिसूत्राण्युक्तानि तानि उज्ज्वलदत्तेन व्याख्यातानि।
एतदुपर्य्यन्या अपि गोवर्द्धनपञ्चकादिकृता वृत्तयः सन्तीत्युज्ज्वलदत्तीया दवगम्यम्।

महाभाष्ये सूत्रवार्त्तिकव्याख्यानपूर्वकं शब्दशक्तिनिरूपणेन युक्ति प्रदर्शनम्। तत्र प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे नवाह्निकानि तत्रैवाध्याये शब्दानुशासनस्य विषयप्रयोजनादीन्युक्तानि स एवाध्यायः पस्पशाध्यायसंज्ञाभाक्।

अथ टीकोपक्रमणिका।

स्मारं स्मारं सरस्वत्याः पादपद्मं मुदा हृदा।
सिद्धान्तकौमुदीव्याख्यां सरलाख्यां समारभे ॥ १ ॥
सूत्रवार्त्तिकभाष्याणां कारकान् मुनिसत्तमान्।
पाणिन्यादीन् नमस्कृत्य तद्व्याख्यातृगणांस्तथा॥
वात्स्यवंश्यबुधोत्तंसकालिदाससुसंभवा।
इयं विरच्यते यत्नात् श्रीतारानाथशर्म्मणा ॥ २ ॥ युग्मम्।
शब्देन्दुशेखरं वीक्ष्य निरीक्ष्य तत्त्वबोधिनीम्।
गूढार्थान् विशदीकुर्व्वे विलोक्य च मनोरमाम् ॥ ३ ॥
क्वचित्तेषां पङ्क्तिं क्वचिदपि च तत्तद्वचनतो
गृहीत्वा सारांशं विषमपदबोधाय विवृतिम्।
तनोम्येतां वक्त्र्ं विविदिषुजनानामतिमुदे
क्षमध्वं विद्वांसः स्खलनमिह यन्मे निजगुणात् ॥ ४ ॥
सिद्धान्तकौमुदीग्रन्थः काठिन्याद् दुर्गमोऽभवत्।
सरलायाः समायोगात् लोकेऽद्य सरलायताम् ॥ ५ ॥
अप्रकाशेव जाताद्य काठिन्यघनसंवृता।
कौमुदी सरलावात्यासम्बन्धात् विमलायताम् ॥ ६ ॥

एकैककाण्डेष्वेकैककार्य्यसिद्धिविधायकैः।
पाणिनिः सङ्कृतैः सूत्रैरष्टाध्यायीं विनिर्म्ममे ॥ १ ॥
पदादिसिद्धैर्य्यद् यत्र कार्य्यं तेषामपेक्षितम्।
तत्तत्रैवोद्धृतं सूत्रं तेन वृत्तौ व्यतिक्रमः ॥ २ ॥
सूत्राक्षरेण सूत्राणां भिन्नपङ्क्तौ निवेशनम्।
अध्यायपादसूत्राणां संख्याङ्कस्थापनं ततः ॥ ३ ॥
अध्यायसंख्या प्रथमात्, पादसंख्या द्वितीयतः,।
तृतीयाद्, अङ्कतो ग्राह्या सूत्रसंख्येति निर्णयः ॥ ४ ॥
भट्टोजिदीक्षितकृता सूत्राधो वृत्तिरूपिणी।
मध्यमाक्षरसंस्थाना कौमुदी सरलोपरि ॥
भाष्येष्टिवार्त्तिकसुखप्रमाणादिसमन्विता।
उपपत्तियुता मध्ये स्थाप्योदाहरणान्विता ॥५॥ युग्मम्।
कात्यायनमुनिकृतं वार्त्तिकं मध्यभागतः।
पुष्पाकारेणाङ्कनीयं चिह्नेनाङ्कविवर्ज्जितम् ॥ ६ ॥
भाष्यस्थेष्ट्युपसंख्यानादिकं यद्यत् समुद्धृतम्।
वृत्तौ तत्तत्पदोल्लेखात्तस्यापि चिह्नेन मुद्रणम् ॥ ७ ॥
रेखान्तराला सरला कौमुदीनीचभागतः।
सूक्ष्माक्षरेणाङ्कनीया मत्कृताङ्कैश्च चिह्निता ॥ ८ ॥
व्याख्याव्याख्येययोरेकसंख्याङ्कात्तत्र निश्चयः।
आदिमाक्षरमात्रेण प्रमाणे सर्व्वसंग्रहः ॥ ९ ॥
यथा ऋ० इतिचिह्नेन ऋग्वेदोऽत्रावधार्य्यताम्।
एवमन्यत्रैकदेशात् समुदायस्य संग्रहः ॥ १० ॥

सिद्धान्तकौमुदी।

मुनित्रयं (१) नमस्कृत्य तदुक्तीः परिभाव्य च (२)
वैयाकरणसिद्धान्तकौमुदीयं विरच्यते (३) ॥

अ इ उ ण्। १। ऋ ऌ क्। २। ए ओ ङ्। ३। ऐ औ च्। ४। ह य व र ट्। ५। ल ण्। ६। ञ म ङ ण न म्। ७। झ भ ञ्। ८। घ ढ ध ष्। ९। ज ब ग ड द श्। १०। ख फ छ ठ थ च ट त व्। ११। क प य्। १२। श ष स र्। १३। ह ल्। १४।

---

(१) वेदशास्त्रार्थावगन्तारो मुनयस्तेषां पाणिनिकात्यायनपतञ्जलीनां त्रयम् उपपदविभक्तितः कारकविभक्तेर्बलवत्त्वाद्द्वितीया न तु नमःशब्दयोगे चतुर्थी।

(२) परिभाव्य परिचिन्त्य चौरादिकस्य भुवश्चिन्तार्थकस्य ल्यपि रूपम्।

(३) व्याकरणं विदन्तीति वैयाकरणास्तत्सिद्धान्तस्य कौमुदीव प्रकाशिका। प्रकाशकत्वेन, दुरूहपन्थान्तरेभ्यो ज्ञाने जायमानस्य क्लेशसन्तापस्य निवारकत्वेन च कौमुदीसाम्यम्। करिष्यमाणाया अपि कौमुद्याः

इति माहेश्वराणि (४) सूत्राणि अणा*दिसंज्ञार्थानि (५) ।

बुद्ध्या सन्निधापिततया इयमितीदमा निर्देशः । विरच्यते इति भविष्यत्सामीप्ये वर्त्तमानप्रयोगः । शब्देन्दुशेखरः ।

(४) महेश्वरादधिगतानि माहेश्वराणि 'येनाक्षरसमाम्नायमधिगम्य महेश्वरात् । कृत्स्नं व्याकरणं प्रोक्तं तस्मै पाणिनये नमः' इत्युक्तेः 'नृत्तावसाने नटराजराजो ननाद ढक्कां नवपञ्च वारान् । उद्धर्त्तुकामः सनकादिसिद्धानेतद्विमर्शे शिवसूत्रजालम्' । 'अत्र सर्वत्र सूत्रेषु वर्णा अन्त्याश्चतुर्दश । धात्वर्थं समुपादिष्टाः पाणिन्यादीष्टसिद्धये 'इति चोक्तेः । धात्वर्थं धातुमूलकशब्दशास्त्रप्रवृत्त्यर्थम् अतएवानुबन्धकरणाय चतुर्दशवर्णानामुपदेश इति । शब्देन्दु० ।

(५) चतुर्दशसूत्र्या अणा*दय एकचत्वारिंशत् संज्ञा अष्टाध्याय्यां व्यवहृताः । यथा—

एकस्मात् ङञणवटा द्वाभ्यां षस्त्रिभ्य एव कणमाः स्युः ।
ज्ञेयौ चयौ चतुर्भ्यो रः पञ्चभ्यः शलौ षड्भ्यः इति काशिका ।

अस्यार्थः । अण्* एङ् यञ् छव् अट् । इत्येकादिकाः पञ्च ५ । झष् भष् इति षान्तौ २ । अक् इक् उक् । इति कान्ताः ३ । अण् इण् यण् इति णान्ताः ३ । अम् यम् ङम् । इतिमान्ताः ३ । इति नव ९ । अच् इच् एच् ऐच् । इति चान्ताः ४ । यय् मय् झय् खय् इति यान्ताः ४ । इत्यष्टौ ८ । यर् झर् खर् चर् शर् । रान्ताः ५ । अश् हश् वश् झश् जश् बश् । शान्ताः ६ । अल् हल् वल् रल् झल् शल् । लान्ताः ६ । इति द्वादश १२ मिलिता एकचत्वारिंशत् ॥ कैयटमतानुरोधेन रप्रत्याहारस्य, चय्प्रत्याहारस्य च 'चयोद्वितीया' इति वार्त्तिकपाठे सत्त्वात् त्रिचत्वारिंशत् ।

एषु सूत्रेषु संहिताया अविवक्षिततया न संहिताकार्य्यम् अनुकरण-त्वात् सौत्रत्वाद्वा न वर्णेभ्यो विभक्त्युत्पत्तिः कारप्रत्ययोऽपि न साङ्कस्वकात् ।

एषामन्त्या इतः लण्सूत्रेऽकारश्च (६) हकारादिष्वकार (७) उच्चारणार्थः॥

हलन्त्यम्।१।३।३।

हलिति (८) सूत्रेऽन्त्यमित्स्यात्॥

आदिरन्त्येन सहेता।१।१।७१।

अन्त्येनेता (९) सहित आदिर्मध्यगानां स्वस्य च संज्ञा

---

(६) इत् भवतीति विपरिणामेनान्वयः अनन्त्यत्वात् पृथगुक्तिः। लण् सूत्रस्थमकारमादाय उरण् रपर इति (१।१।५१) सूत्रे रप्रत्याहारग्रहणम् ऋलृवर्णयोः स्थाने जायमानोऽण् रपरः रप्रत्याहारपरस्तेन ऋस्थाने अर् आर् इर् उर् इत्यादि, लृस्थाने अल् आल् इत्यादि भवति रप्रत्याहारेण रलयोर्ग्रहणस्य कैयटमतेनापि वक्ष्यमाणत्वम्। शब्देन्दुशेखरे तु रप्रत्याहारस्य प्रत्याख्यानेनान्यरीतिराद्दतेत्याकरे स्पष्टम्।

(७) हकारादिष्वकारस्यानुनासिकत्वप्रतिज्ञानेन उपदेशेऽजित्यनेन तस्येत्संज्ञा।

(८) हल्प्रत्याहारासिद्धौ अन्त्यहल इत्करणासंभवेन आदिरन्त्येन सहेतेति सूत्रेण इत्संज्ञायुक्तान्त्यवर्णेन सहितस्याद्यवर्णस्यैव मध्यगानां स्वस्य च संज्ञात्वकथनात् हल्सूत्रस्थलकारस्य चाद्यापि इत्करणाप्रसक्तेरन्योन्याश्रयदोषभिया सूत्राक्षरमावृत्त्या पठित्वा वाक्यभेदेन योजयन्नाह हलितीति अत्र उपदेशे इत्यतइन्मात्रमनुवर्त्तते। एवं च हयवरडादिदशसूत्रया पठितानां वर्णानां समुदायस्य हल्सूत्रस्यान्त्यवर्णेन इता लकारेण सह हलितिसंज्ञा ततस्तन्मध्यवर्त्तिटाद्यनुबन्धानामित्त्वसिद्धये हलन्त्यमित्यत्र उपदेशे इति इदिति चानुवर्त्त्यापि व्याख्यास्यते।

(९) सुट्प्रत्याहारेण स्वौजसमौटामिव अनन्त्येन इता टाटकारेण शस्पर्य्यन्तस्य ग्रहणनिवारणायान्त्येनेति, विशेषणम्। तत्त्वबोधिनी।

स्यात्। इति हल्संज्ञायाम्। हलन्त्यम्। (१०)उपदेशेऽन्त्यं हल् इत्स्यात्। उपदेश आद्योच्चारणम्। ततोऽण् अजित्यादि संज्ञासिद्धौ॥

उपदेशेऽजनुनासिक इत्।१।३।२।

उपदेशेऽनुनासिकोऽच् इत् स्यात्। प्रतिज्ञानुनासिक्याः पाणिनीयाः (११)। लण्सूत्रस्थावर्णेन सहोच्चार्यमाणो रेफो रलयोः संज्ञा (१२)। प्रत्याहारेष्वितां (१३) न ग्रहणम् अनुनासिक इत्यादिनिर्देशात् (१४)। नह्यत्र ककारे परेऽच्-

---

आद्यन्तयोरनिर्देशे तद्घटितसमुदायालाभात्तदर्थमेवान्त्यग्रहणं तथा च आद्यन्ताभ्यामवयवाभ्यां स्वघटितः समुदाय आक्षिप्तः संज्ञीति। शब्देन्दु०।

(१०) हलित्यस्योक्तार्थस्य करणेऽपि 'न विभक्तौ तुस्माः' इत्यपवाददर्शनेन हलन्त्यमित्यस्य सामान्यविषयकत्वावश्यकतया पुनः सामान्यमुखेनारम्भः।

(११) पाणिनीयाः पाणिनिना प्रोक्ता वर्णाः प्रतिज्ञायते इति प्रतिज्ञा प्रतिज्ञाविषय आनुनासिक्यं येषां तथाभूताः इत्यर्थः। शब्देन्दु०।

(१२) रप्रत्याहारसिद्धये लण्सूत्रस्थाकारस्यानुनासिकत्वप्रतिज्ञानात् अनन्त्येनापि इता अकारेण सहितो रः, रलयोः संज्ञेत्युक्तं प्राक्।

(१३) रलयोरिव तन्मध्यवर्त्तिटकारस्य ग्रहणमाशङ्क्याह प्रत्याहारेष्वितामिति।

(१४) उपदेशेऽजनुनासिक इदित्यादिस्थले शेषः तथा च यदि प्रत्याहारे इतामपि ग्रहणमभिप्रेतं स्यात्तदा ककारस्याण्मध्यपतितत्वेन तस्मिन् परे पूर्वस्येकोऽनुनासीतीकारस्य यण्प्रसङ्गः स्यात् न च तथा सूत्रे निरदिक्षत्। अतस्तत्सूत्रे यणोऽकरणमुक्तार्थज्ञापकमिति भावः।

कार्य्यं (१५) दृश्यते। आदिरन्त्येनेत्येतत्सूत्रेण कृताः संज्ञाः प्रत्याहारशब्देन (१६) व्यवह्रियन्ते॥

ऊकालो (१७) ऽज् ह्रस्वदीर्घप्लुतः। १। २। २७।

उश्च ऊश्च ऊ(३)श्च वः वाङ्काल इव कालो यस्य सोऽच् क्रमात् ह्रस्वदीर्घप्लुतसंज्ञः स्यात्। स च (१८) प्रत्येकमुदात्तादिभेदेन त्रिधा॥

उच्चैरुदात्तः। १। २। २९।

ताल्वादिषु (१९) सभागेषु स्थानेषूर्द्ध्वभागे निष्पन्नोऽजुदात्तसंज्ञः स्यात्। आ ये (२०)॥

---

(१५) इकोयणचीति सूत्रेण कृतम् अचि कार्य्यमच्कार्य्यं यण्रूपम्।

(१६) प्रत्याह्रियन्ते संक्षिप्य गृह्यन्ते वर्णा अनेनेति प्रत्याहारशब्दो योगरूढः। तत्त्व०।

(१७) ऊकाले च कुक्कुटरुते उकारे एकद्वित्रिमात्रत्वप्रसिद्धेराकालादयो नोक्ताः। शब्देन्दु०।

(१८) स च अत्र अकारादिस्वररूपो ह्रस्वदीर्घप्लुतभेदेन त्रिविधोऽपि पुनस्त्रिधा अत्र विशेषोऽग्रे वक्ष्यते।

(१९) श्रुतिकृतमुदात्तमुपांशुप्रयोगेऽव्याप्तं श्रुतिप्रकर्षस्याव्यवस्थितत्वादतः स्थानकृतं तदिति, उच्चैरित्यधिकरणशक्तिप्रधानम् अधिकरणत्वं चोच्चारणं प्रति, तच्च ताल्वादीनां सभागत्वे एवेति चाशयेनाह ताल्वादीति। प्रयत्नप्रेरितो वायुर्यदोर्द्ध्वभागे प्रतिहतोऽचं व्यञ्जयति तदा स उदात्तः, एवमधोभागेऽनुदात्त इति। शब्देन्दु०।

(२०) आ ये तन्वन्ति रश्मिभिस्तिरः समुद्रमोजसा। मरुद्भिरग्न आगहि। ऋ० अ० १। व० ३७ निपाता आद्युदात्ता इत्याकार उदात्तः। यच्छब्दस्य प्रातिपदिकतया फिषोऽन्त उदात्त इति सूत्रे (फिट्

नीचैरनुदात्तः । १ । २ । ३० ।

स्पष्टम् । अर्वाङ् (२१) ॥

समाहारः स्वरितः । १ । २ । ३१ ।

उदात्तानुदात्तत्वे वर्णधर्म्मौ समाह्रियेते यस्मिन् सोऽच् स्वरितसंज्ञः स्यात् ।

तस्यादित उदात्तमर्द्धह्रस्वम् । १ । २ । ३२ ।

ह्रस्वग्रहणमतन्त्रम् (२२) स्वरितस्यादितोऽर्द्धमुदात्तम्बोध्यम् उत्तरार्द्धन्तु परिशेषादनुदात्तम् । तस्य चोदात्तस्वरितपरत्वे (२३) श्रवणं स्पष्टम् । अन्यत्र (२४) तूदात्तश्रुतिः

प्रातिपदिकम्) तस्यान्तोदात्तत्वविधानेनान्तोदात्तता ततः परस्य जसः सुप्तया' अनुदात्तौ सुप्पिताविति (३ । १ ।४) अनुदात्तत्वे त्यदाद्यत्वे शीभावे आद्गुणे च सति एकादेश उदात्तेनोदात्त इति (८ । २ । ५) सूत्रेण एकार उदात्तः । तत्त्व० ।

(२१) अर्वाङ् त्रिचक्रो मधुवाहनो रथो जीराश्वो अश्विनोर्यातु सुष्टुतः । त्रिबन्धुरो मघवा विश्वसोभगः सन आवक्षद् द्विपदे चतुष्पदे ऋ० । अ० २ । अ० व० २७ । अर्वन्तमञ्चतीत्यर्वाङ् अञ्चतः सुप्युपपदे क्विप् ऋ गतावित्यस्मात् वनिपि गुणे च निष्पन्नोऽर्वन्शब्दः धातोरिति (६ । १ । १६२) सूत्रेणान्तोदात्तः वनिपः पित्त्वेन अनुदात्तौ सुप्पिताविति (३ । १ । ४) सूत्रेण अनुदात्तत्वम् अञ्चतेरकारोऽपि धातोरिति सूत्रेणान्तोदात्तः उपपदमतिङिति सूत्रेण समासे कृते समासस्येति (६ । १। २२३) समासस्वरेण निघातात् अनुदात्तं पदमेकवर्जमिति (६ । १ । १५८) सूत्रेणाकारस्यानुदात्तता । तत्त्व० ।

(२२) अतन्त्रमविवक्षितं स्वशास्त्रसंकेतितत्वरूपेणाबोधकत्वात् किं त्वर्द्धमात्ररूपार्थबोधकम् । शब्देन्दु० ।

(२३) उदात्तस्वरितौ परौ यस्मात् तदुदात्तस्वरितपरं तस्य भावस्तत्त्वं तस्मिन् सति पूर्वस्य स्वरितस्य यदुत्तरार्द्धमनुदात्तं तस्य स्पष्टं श्रवणम् ।

(२४) अन्यत्र उदात्तस्वरितपरत्वाभावे ।

प्रातिशाख्ये (२५) प्रसिद्धा। क्व वोऽश्वा रथानां न, येऽरा: शतचक्रं योऽह्य इत्यादिष्वनुदात्त: (२६) अग्निमीळे

---

२५) वैदिकमात्रशब्दानुशासनरूपं व्याकरणम् प्रातिशाख्यं तत्र। यथा

एकाक्षरसमावेशे पूर्वयोः स्वरितः स्वरः।

तस्योदात्ततरोदात्तादर्द्धमात्रार्द्धमेव वा।

अनुदात्तः पर' शेषः स उदात्तश्रुतिर्न चेत्।

उदात्तं नोच्यते किञ्चित् स्वरितं वाक्षरं परमिति। मनोरमा पूर्वयोरुदात्तानुदात्तयोः एकत्राक्षरे समावेशे सति स्वरितो भवति। तस्य स्वरितस्य उदात्तात् स्वतन्त्रोच्चारितोदात्तात् तदपेक्षयेत्यर्थः अर्द्धमात्रा उदात्ततरेति बोध्यम् एतच्च ह्रस्वस्वरिताभिप्रायम् अर्द्ध मेवोदात्ततरमिति तु ह्रस्वदीर्घोभयाभिप्रायमतएव तदन्ते एवकारः श्रावितः। पर उत्तरार्द्धः अनुदात्तः स च शेषः स्वरितोत्तरार्द्धरूपोऽनुदात्तोऽपि चेत् यदि ततः परमुदात्तं स्वरितं वा अक्षरं नोच्यते तदा उदात्तश्रुतिरुदात्तस्येव श्रुतिर्यस्य तादृशः स्यात्। अयं भावः। स्वरितोत्तरार्द्धस्यानुदात्ततया ततः परमुदात्तवर्णा-न्तरस्य उदात्तपूर्वार्द्धकस्वरितवर्णान्तरस्य वा श्रवणे अनुदात्तात्परत्वेदात्त-स्वरस्य स्पष्टं प्रतिभानम् उदात्तस्वरितपरत्वाभावे अनुदात्तान्तरपरत्वे किञ्चिदनुत्तरत्वे चानुदात्तस्याप्युदात्तवत् श्रवणमिति।

(२६) उदात्तपरकह्रस्वस्वरितोदाहरणमाह क्वेति किमोऽत्ति तित् स्वरित-मिति (६।१।१८५) सूत्रेण स्वरितं व इति' 'अनुदात्तं सर्व्वमपदादा-विति सूत्रेणानुदात्तम् अश्वा इति अश्वः कर्मनि नित्स्वरेणाद्युदात्तं ततश्च वः अश्वा इत्यनयोः संहितायाम् 'एकादेश उदात्तेनोदात्त' इति सूत्रेण ओकार उदात्तः। ततश्च क्वेति स्वरितोत्तरार्द्धानुदात्तस्य ह्रस्वार्द्धस्य वो इत्युदात्तपरत्वात् स्पष्टश्रवणं। उदात्तपरदीर्घ-स्वरितोदाहरणमाह येऽरा इति अत्र ये अरा इत्यनयोर्द्व-योरपि प्रातिपदिकत्वेन 'फिषोन्त उदात्त' इति फिट्सूत्रेणान्तोदा-त्तता ततश्च अरा इत्याद्यस्याकारस्य परिशेषादनुदात्तता एवञ्च ये इत्यस्य अरा इत्याद्येनाऽकारेणैकादेशे "स्वरितो वानुदात्ते पदादावि"ति (८।२।६) सूत्रेण पक्षे स्वरितता ततश्च ये इति

पुरोहितमित्यादावुदात्तश्रुतिः (२७)। स नवविधोऽपि प्रत्येक-मननुनासिकानमनुनासिकत्वाभ्यां द्विधा ॥

दीर्घस्वरितस्य रा इत्युदात्तपरतया स्पष्टश्रवणम् । एवमुदात्तपरयो-र्ह्रस्व-दीर्घस्वरितयोरुदाहरणमुक्त्वा स्वरितपरं स्वरितमुदाहरति योऽह्व इति । य इति प्रातिपदिकस्य 'फिषोऽन्त उदात्त' इति फिट् सूत्रेणान्तोदात्तता अह्व इति अड् व्याप्राविति धातोः कर्मणि क्वनि 'तित् स्वरित'मिति सूत्रेण स्वरितम् । ततो य इति यकारस्य अह्व इत्यकारे परे इत्वे उत्वे आद्गुणे च कृते उदात्तेनैकादेशात् 'एकादेश उदात्तेनोदात्त' इत्योकार उदात्तः । ततः अह्व इत्यत्र ह्व इतिभागस्य तित्स्वरेण स्वरितत्वे कर्त्तव्ये शेषनिघातात् आद्याकारस्यानुदात्तता 'अनुदात्तं पदमेकवर्ज्ज'मिति सूत्रात् ततश्च यो इत्युदात्तेन ओकारेण सह अह्व इत्याद्यस्याकारस्यैकादेशे कृते 'स्वरितो वानुदात्ते पदादावि'ति सूत्रेणानुदात्ते अकारे परे यो इत्यस्य स्वरितता । एवञ्च यो इति स्वरितपरः ह्व इति स्वरित इति न उदात्तश्रुतिः ।

(२७) अग्निमीळे पुरोहितमित्यादि ऋग्वेदस्य प्रथमा ऋक् ।

ईळे इत्येतत् समस्तमपि पदमनुदात्तम् 'तिङ्ङतिङः' इति (८।१।२८) सूत्रेण अतिङन्तादग्निशब्दात् परस्य ईळइति तिङन्तस्य निघातस्य विधानात् । अग्निम् ईळ इतिपदयोः संहिताकाले तु धातुगतस्य ईकारस्य स्वरितत्वम् । 'उदात्तादनुदात्तस्य स्वरित' इति (८।४।६६) सूत्रेण उदात्तात् परस्याऽनुदात्तस्य स्थाने स्वरितः स्यादित्यर्थकेनानुदात्तस्य ईकारस्यस्थाने स्वरितादेशात् । ततः परस्य ळे इत्यत्रैकारस्य तिङ्प्रत्ययरूपस्य स्वरितात् 'संहितायामनुदात्तानां'मिति (१ । २ । ३९) सूत्रेण ऐकश्रुत्यं प्रचयनामकम् ततश्च ईळे इति द्वयोरपि स्वरितत्वे सत्येव एकश्रुतेरविभागेन श्रुतेः स्वरितता ततश्चायं स्वरितपरः स्वरित इति नोदात्तश्रुतिः । किन्तु ळे इति स्वरितः पुर इत्याद्याकारोकाररूपानुदात्तपरत्वोदात्तश्रुतिः पुरःशब्दस्य फिट्सूत्रेणान्तोदात्तत्वस्य विधानेन शेषनिघातादाद्याकारस्यानुदात्तत्वात् ।

मुखनासिकावचनो (२८) ऽनुनासिकः ।१।१।८।

मुखसहितनासिकयोच्चार्य्यमाणोऽनुनासिकसंज्ञः स्यात्। तदित्थम् अइउऋ एषां वर्णानां प्रत्येकमष्टादश भेदाः। ऌवर्णस्य द्वादश, तस्य दीर्घाभावात्। एचामपि द्वादश, तेषां ह्रस्वाभावात्।

तुल्यास्यप्रयत्नं (२९) सवर्णम्।१।१।९।

ताल्वादिस्थानमाभ्यन्तरप्रयत्नश्चेत्येतद्द्वयं यस्य येन तुल्यन्तन्मिथः सवर्णसंज्ञं स्यात्। अकुहविसर्ज्जनीयानाङ्कण्ठः। इचुयशानान्तालु। ऋटुरषाणाम्मूर्द्धा। ऌतुलसानान्दन्ताः। उपूपध्मानीयानामोष्ठौ। ञमङणनानान्नासिका च (३०)। एदैतोः (३१) कण्ठतालु। ओदौतोः कण्ठोष्ठम्। वकारस्य दन्तौष्ठम्। जिह्वामूलीयस्य जिह्वामूलम्। नासिकाऽनुस्वा-

---

(२८) मुखसहिता नासिका मुखनासिका उच्यतेऽनेनेति वचनं मुखनासिका वचनमस्येति विग्रहः।

(२९) आस्ये भवमास्यं यत् यत्नोपः ओष्ठात् प्रभृति कण्ठमूलात् प्राक् ताल्वादि आस्यमित्यर्थः। प्रकृष्टो यत्नः प्रयत्न आभ्यन्तर एव, न बाह्यः। आस्यतुल्यत्वानुक्तौ तप्येत्यत्र 'झरो झरि सवर्णे' इति पकारलोपः स्यात् पकारतकारयोः उभयोरपि अल्पप्राणत्वादिना बाह्यसमानप्रयत्नत्वेन साम्यात। तुल्यप्रयत्नत्वानुक्तौ वाक्श्चोततीत्यत्र झरोझरीति सूत्रेण शकारलोपः स्यात् शकारचकारयकाराणां तालुरूपतुल्यस्थानेन साम्यात् अतउभयोपादनम्।

(३०) नासिका चेति चकारेण स्वस्ववर्गोच्चारणानुकूलं ताल्वादि समुच्चीयते।

(३१) एदैतोरित्यत्र तपरकरणमसन्देहार्थं न तु तत्कालस्य ग्रहणार्थं तेन प्लुतस्यापि संग्रहः।

रस्य। इति स्थानानि (३२)। प्रयत्नो (३३) द्विधा आभ्यन्तरो बाह्यश्च आद्यश्चतुर्धा स्पृष्टेषत्स्पृष्टविवृतसंवृतभेदात् (३४)। तत्र स्पृष्टम्प्रयतनं (३५) स्पर्शानाम्, ईषत्स्पृष्टमन्तःस्थानाम्, विवृतमूष्मणां स्वराणाञ्च ह्रस्वस्यावर्णस्य प्रयोगे

---

(३२) अत्र मूलं पाणिनीयशिक्षा सा च यथा

कण्ठ्यावहाविचुयशास्तालव्या ओष्ठजावुपू।
स्युर्मूर्द्धन्या ऋटुरषा दन्त्या लृतुलसाः स्मृताः।
जिह्वामूले तु कुः प्रोक्तो दन्त्योष्ठ्यो वः स्मृतो बुधैः।
ए ऐ तु कण्ठतालव्यावो औ कण्ठोष्ठजौ स्मृतौ।
अष्टौ स्थानानि वर्णानामुरः कण्ठः शिरस्तथा।
जिह्वामूलञ्च दन्ताश्च नासिकौष्ठौ च तालु च।
हकारं पञ्चमैर्युक्तमन्तःस्थाभिश्च संयुतम्।
औरस्यं तं विजानीयात् कण्ठ्यमाहुरसंयुतम्॥ शब्देन्दु०।

(३३) तुल्यास्यप्रयत्नमिति सूत्रे प्रशब्देन विलक्षणयत्नबोधेऽपि लोके यत्नप्रयत्नयोः पर्यायतेति ध्वनयन्नाह प्रयत्नो द्विधेति क्वचित् यत्नो द्विधेत्येव पाठः। शब्देन्दु०।

(३४) एतेषामाभ्यन्तरत्वं वर्णोत्पत्तेः प्रागभावित्वात् तथाहि नाभिप्रदेशात् प्रयत्नविशेषप्रेरितः प्राणो वायुः ऊर्द्ध्वमाक्रामन्नुरःप्रभृतीनि स्थानान्याहन्ति ततो वर्णस्य तदभिव्यञ्जकध्वनेर्वोत्पत्तिः तत्रोत्पत्तेः प्राक् जिह्वाग्रोपाग्रमध्यमूलानि वर्णोत्पत्तिस्थानं ताल्वादि यदा सम्यक् स्पृशन्ति तदा स्पृष्टतादि, ईषत्स्पर्शे ईषत्स्पृष्टता, समीपावस्थाने संवृतता, दूरावस्थाने विवृतता। अतएव इचुयशानां तालव्यत्वाविशेषेऽपि चवर्गे उच्चारयितव्ये जिह्वाग्रादीनां तालुस्थानेन सम्यक्स्पर्शः, यकारे ईषत्स्पर्शः, शकारे, समीपे-इवर्णे तु दूरेऽवस्थानम्।

(३५) स्पृष्टं प्रयतनमिति प्रपूर्व्वकात् यतेर्नपुंसके भावे ल्युट् अत्र प्रयत्नमित्यपपाठः प्रयत्नशब्दस्य नियतपुंस्त्वस्य शास्त्रसम्मतत्वात्।

संवृतं प्रक्रियादशायान्तु विवृतमेव (२६) एतच्च सूत्रकारेण ज्ञापितम्। तथा हि।

अ अ (२७)। ८। ४। ६८।

विवृतमनूद्य संवृतोऽनेन विधीयते। अस्य (२८) चाष्टाध्यायीं सम्पूर्णाम्प्रत्यसिद्धत्वाच्छास्त्रदृष्ट्या विवृतत्वमस्त्येव। तथाच सूत्रम्

स्वराणामूष्मणाञ्चैव विवृतं करणं स्मृतमित्यनन्तरं शिक्षायाम्।

अचोऽस्पृष्टाः यणस्त्वीषत्, नेमस्पृष्टाः शलः स्मृताः।

शेषाः स्पृष्टा हलःप्रोक्ता इत्यादि।

अत्र अचः अस्पृष्टाः स्पर्शाभावरूपविवृतत्ववन्तः यणस्त्वीषत् अस्पृष्टा इत्यनुषज्यते तेन ईषदस्पृष्टा ईषद्विवृता इत्यर्थः। नेम-इत्यर्द्धे तेन शलः ईषद्विवृतं यणमपेक्ष्य अधिकविवृतत्ववन्त इत्यर्थः। शब्देन्दु०।

(२६) विवृतत्वमिति प्रतिज्ञेयं तेन दण्डाढकादौ दीर्घसिद्धिरन्यथा संवृतस्य ह्रस्वाकारस्य विवृतेन दीर्घाकारेण सावर्ण्याभावात् 'अकः सवर्णे दीर्घ' इत्यस्याप्रवृत्तिरिति भावः। शब्देन्दु०।

(२७) तस्य प्रयोगे संवृतत्वे मानमाह अ अ इति अनयोः संवृतत्वविवृतत्व-रूपप्रयत्नभेदेन सावर्ण्याभावान्न दीर्घः। अत्रोद्देश्ये विवृते अकारे सवर्णग्रहणं जातिनिर्द्देशो वा नास्ति व्याख्यानात्। शब्देन्दु०। तत्राद्यो विवृतो द्वितीयस्तु संवृतः 'अनुवाद्यमनुक्त्वैव न विधेयमुदी-रयेदि'त्युक्तेस्तथा च विवृतस्थाने संवृतं स्यादिति सूत्रार्थः अ अ इति सुपामिति विभक्तेर्लुक्।

(२८) अस्येति अ अ इति सूत्रे उद्देश्यस्य विवृतस्य अकारस्येत्यर्थः। एत-त्सूत्रस्याष्टाध्याय्या अन्तिमसूत्रतया पूर्वत्रासिद्धमित्यस्याधिकारार्थक-तया तत्राप्यन्वयेन च उपान्तिमसूत्रपर्यन्तशास्त्रं प्रति असिद्धत्वात् शास्त्रदृष्ट्या विवृतत्वं न तु प्रयोगे इति भावः।

पूर्व्वत्रासिद्धम्। ८। २। १।

अधिकारोऽयं (३९) तेन सपादसप्ताध्यायीम्प्रति त्रिपादी असिद्धा त्रिपाद्यामपि पूर्व्वम्प्रति परं शास्त्रमसिद्धं स्यात्।

---

(३९) यद्ययं पूर्व्वत्रासिद्धमिति स्वतन्त्रविधिः स्यात्तर्हि त्रिपादी पूर्व्वं प्रत्यसिद्धेत्येव लभ्येत न तु त्रैपादिकं पूर्व्वं प्रति परमसिद्धमिति लभ्येत तथाच महानिष्टमित्यत आह अधिकार इति। मनो०।

अयमभिसन्धिः। 'विप्रतिषेधे परं कार्य्य'मिति शास्त्रेण पूर्व्वापरसूत्राभ्यामेकविषये उभयकार्य्यप्रसङ्गे उत्तरशास्त्रस्यैव प्राबल्येन पूर्व्वशास्त्रप्रतिरोधात् परशास्त्रीयमेव कार्य्यं भवतीति प्रतिपादनेन अष्टमाध्यायप्रथमपादान्तसप्ताध्यायीशास्त्राणामपि अविशेषादष्टमाध्यायशेषत्रिपाद्यपेक्षया पूर्व्वतया बाध्यत्वप्रसक्तौ 'पूर्व्वत्रासिद्ध'मिति सूत्रं प्रवृत्तं तस्य चायमर्थः पूर्व्वत्र अष्टमाध्यायीयद्वितीयपादावधिके अष्टमाध्यायीयप्रथमपादसहितसप्ताध्यायीरूपशास्त्रे पूर्व्वशास्त्रं प्रतीत्यर्थः 'इतराभ्योऽपि दृश्यन्ते' इति सूत्रेण सम्बन्धसामान्यार्थकषष्ठ्यन्तात् त्रल्प्रत्ययेन तथाबोधनात् असिद्धमप्रवृत्तमनिष्पन्नं भवति निष्पन्नत्वेऽपि अनिष्पन्नत्वारोप इति भावः। तथाच अनयोरेकवाक्यतया सामान्यतः प्रवृत्तस्य 'विप्रतिषेधे' इत्यादि शास्त्रस्य त्रिपादीभिन्नविषयत्वं कल्प्यते एतच्च 'पूर्व्वत्रासिद्धे नास्ति विप्रतिषेधोऽभावादुत्तरस्ये'ति न्यायान्तरेण ज्ञापितम्। ततश्च मनोरथ इत्यादिप्रयोगसिद्धिः अन्यथा मनस् इति स्थिते 'ससजुषोरुरि'ति (८। २। ६६)सूत्रेण सकारस्य रुत्वे कृते 'अतो रोरप्लुतादप्लुते' इति (६।१। ११३) 'हशि चे'ति (६।१।११४) सूत्राभ्यामप्लुताकारात् परस्य रोः स्थाने उत्वस्य विधानेऽपि तस्य षष्ठाध्यायीयसूत्रतया पूर्व्वत्वेन ततः परस्य अष्टमाध्यायीयस्य रोरीति (८। ३। १४) सूत्रस्य परत्वेन बाधकतया रथ इति रकारे परे रुलोपः स्यात्। एवमन्यत्राप्यतिप्रसङ्ग ऊहनीयः। पूर्व्वत्रासिद्धमिति सूत्रेण तु रोः स्थाने

वाह्य (४०) प्रयत्नस्त्वेकादशधा विवारः संवारः (४१) श्वासो नादो घोषोऽघोषोऽल्पप्राणो महाप्राण उदात्तोऽनुदात्तः स्वरितश्चेति।

खयां यमाः खयः ✕क ✕पौ विसर्गः शर एव च।

एते श्वासानुप्रदाना (४२) अघोषाश्च विवृण्वते (४३)।

उत्पत्तौ बाधकमपि रोरीति परं शास्त्रमसिद्धतया न प्रतिबन्धकम्। परशास्त्रे असिद्धत्वरूपाभावारोपेण च तन्निमित्तबुद्धेरभाव आदेशबुद्ध्यभावो लब्धे जातत्वबुद्ध्यभावश्च जायमान, कार्यत्वादेश एव स्थानिबुद्धा प्रवर्त्तते इत्यादिशब्देन्दुशेखरोक्तरीत्यावानिप्रसङ्गादिकं वारणीयम्। इदञ्च सूत्रमधिकारार्थकं तेन यथा त्रिपादी पूर्व्वं प्रति असिद्धा अनिष्पन्ना एवं त्रिपाद्यामपि तत्तत्सूत्रेषु पूर्व्वत्रासिद्धमित्यधिकारेणानुवृत्तेरन्वयेन सर्व्वाण्येव उत्तरोत्तरसूत्राणि स्वस्वपूर्व्वशास्त्रविहितकार्य्योत्पत्तौ असिद्धानि अप्रतिबन्धकानीति समुदितार्थः। तेन प्रशानित्यादौ 'नलोपः प्रातिपदिकान्तस्ये'ति (८।२।७) सूत्रेण न नलोपप्रसङ्गः ततः परेण 'मो नो धातोरि'ति (८।२।६४) सूत्रेण धातोर्मकारस्थाने नकारविधानेऽपि तच्छास्त्रस्य स्वपूर्व्वं प्रति असिद्धत्वात् तद्विहितकार्य्येऽपि स्थानिबुद्धा मकाररूपकार्य्यबुद्ध्यभावारोपादिति दिक्।

(४०) वर्णोत्पत्तिपश्चाद्भावित्वेन तेषां वाह्यप्रयत्नत्वम्। एकादशविधत्व तु कैयटमतानुसारेण भाष्ये तु उदात्तादिस्वराणां प्रयत्नत्वप्रत्याख्यानादष्टविधत्वमेव व्यवस्थापितमिति ध्येयम्॥ तत्त्व०।

(४१) गलविलस्य सङ्कोचात् विवारः तस्यैव, विकाशात् संवारः तौ, च संवृतविवृतरूपाभ्यामाभ्यन्तरप्रयत्नाभ्यां भिन्नावेव तयोः समीपदूरावस्थानात्मकत्वादिति। तत्त्व ०।

(४२) श्वासः अनुप्रदानं वाह्यप्रयत्नो येषां ते तथा।

(४३) विवृण्वते कण्ठमित्यध्याहारेणान्वयस्तेन विवृतत्वप्रयत्नवन्त इत्यर्थः। तत्त्व०।

कण्ठमन्ये तु घोषाः स्युः संवृता नादभागिनः।

अयुग्मा वर्गयमगा (४४) यणश्चाल्पासवः (४५) स्मृताः वर्गेष्वाद्यानाञ्चतुर्णाम्पञ्चमे परे मध्ये यमो नाम पूर्व्वसदृशो वर्णः प्रातिशाख्ये प्रसिद्धः। पलिक्क्नी। चख्खनुः। अग्ग्निः। घ्घ्नन्तीत्यत्र क्रमेण कखगघेभ्यः परे तत्सदृशा एव यमाः। तत्र वर्गाणाम्प्रथमद्वितीयाः खयस्तथा तेषामेव यमाः जिह्वामूलीयोपध्मानीयौ विसर्गः शषसाश्चेत्येतेषां विवारः श्वासोऽघोषश्च। अन्येषान्तु संवारो नादो घोषश्च। वर्गाणाम्प्रथमतृतीयपञ्चमाः प्रथमतृतीययमौ यरलवाश्चाल्पप्राणाः अन्ये (४६) महाप्राणा इत्यर्थः (४७)। बाह्यप्रयत्नाश्च यद्यपि सवर्णसंज्ञायामनुपयुक्तास्तथाप्यान्तरतम्य (४८) परीक्षायामुपयोक्ष्यन्त इति बोध्यम्।

---

(४४) अयुग्मा वर्गयमगा वर्गगा यमगाश्च अयुग्माः यथायोग्यं प्रथमतृती-

(४५) यपञ्चमाः प्रथमतृतीयाश्च। अल्पासवः अल्पप्राणा अतएव तदुच्चारणोत्तरं प्राणानामल्पत्वमिव भवतीति। शब्देन्दु०।

(४६) अयुग्मादीनामल्पप्राणत्वप्रतिपादनेन तदन्येषामसामनुक्तानां कृत्स्नां च महाप्राणत्वलाभ इत्याह अन्ये इति।

(४७) तेषु च बाह्यप्रयत्नेषु विवारसंवारौ उक्तौ, श्वासोत्पादकः श्वासः ध्वनिविशेषकारका नादघोषाघोषाः, प्राणनक्रियाल्पत्वकारकः, अल्पप्राणः तन्महत्त्वकारकःमहाप्राण इति विवेचनीयम्।

(४८) आन्तरतम्येति तथा च अघोषस्य महाप्राणस्य सकारस्य स्थाने तादृशएव थकारः, घोषवतो नादवतो महाप्राणस्य हकारस्य च स्थाने तादृशाएव घादयो भवन्ति 'स्थानेऽन्तरतम' इति सूत्रेण तथाप्रतिपादनात्। तुल्यास्यप्रयत्नमित्यत्र प्रशब्देन विशेषणादाभ्यन्तरा

कादयो मावसानाः (४६) स्पर्शाः। यरलवा अन्तःस्थाः। शषसहा ऊष्माणः। अचः स्वराः + क ⌒ प इति कपाभ्यां (५०) प्रागर्द्धविसर्गसदृशौ जिह्वामूलीयो (५१) पाध्मानीयौ। अं अः इत्यचः परावनुस्वारविसर्गौ (५२)। इति स्थानप्रयत्नविवेकः। "ऋलृवर्णयोर्मिथः सावर्ण्यं वाच्यम्"। अकारहकारयोरिकारशकारयोः ऋकारषकारयोः लृकारसकारयोश्च सावर्ण्ये प्राप्ते।

णामेव सावर्ण्योपयोगिता अन्यथा शकारछकारयोरपि वाह्यप्रयत्नसाम्येन सावर्ण्यं स्यादिति भावः॥

(४६) कादय इति लोकप्रसिद्धपाठापेक्षं चतुर्द्दशसूत्र्यां कादिमावसानत्वाभावात्। मनो०।

(५०) कपाभ्यामिति खफाभ्यामित्यपि बोध्यम् साध्यसङ्गारणे लेखने चेति द्रष्टव्यम्। मनो०।

(५१) जिह्वामूलीयोपाध्मानीयानां स्थानवाह्यप्रयत्नकथनं तु स्वरूपनिर्णयायैव न तु सावर्ण्यतारतम्यपरीक्षोपयोगीति ध्येयम्। शब्देन्दु०।

(५२) एतेषां स्पर्शादिनामव्युत्पत्तिस्तु जिह्वाग्रादिभिः ताल्वादिस्थानस्य सम्यक्स्पर्शनेनोच्चारणात् स्पर्शा इत्युच्यन्ते। स्पर्शोष्मणोरन्तर्मध्ये तिष्ठन्तीति अन्तःस्थाः। अन्तःस्थशब्दस्य क्वचिदादन्तोऽपि "अन्तःस्थाभिश्च संयुत"मिति शिक्षाकृदुक्तेः। ऊष्मा वायुस्तत्प्रधानतयोच्चारणात् ऊष्माणः। उदात्तादिस्वरवत्त्वेन, स्वेनैव, राजमानत्वेन च स्वराः। जिह्वामूलीयौ कण्ठभवौ कख वर्णाराश्रित्योच्चारणात् जिह्वामूलीयः 'जिह्वामूले तु कुः प्रोक्त' इति पर्व्वोक्तेः 'अयोगवाहा विज्ञेया आश्रयस्थानभागिन' इत्युक्तेश्च नास्ति योगः अक्षरसमाम्नायसूत्रेषु येषां ते अयोगास्तथापि वाहयन्ति णत्वषत्वकार्यं निर्व्वाहयन्तीति वाहाः अयोगाश्च ते वाहाश्चेति अयोगवाहा अनुस्वारविसर्ग-

नाज्झलौ ।१।१।१०।

आकारसहितोऽच् आच् (५३) स च हल् चेत्येतौ मिथस्सवर्णौ न स्तः । तेन दधीत्यस्य हरति शीतलं षष्ठं सान्द्रमित्येतेषु यणादिकं न, अन्यथा दीर्घादीनामिव हकारादीनामपि ग्रहणक- (५४) शास्त्रबलादच्त्वं (५५) स्यात् । तथाहि ।

जिह्वामूलीयोपाध्मानीया इत्यर्थः उः उवर्णः पः पकार एतौ आध्मायेते उच्चार्य्येते अनेनेति उपाध्मानओष्ठः तदुद्भवपफाश्रयेणोच्चारणात् उपाध्मानीयः ।

(५३) चतुर्दशसूत्र्या पठितवर्णानां मध्ये अचां हल्वर्णेन सावर्ण्ये प्राप्ते नाज्झलाविति सूत्रं प्रवृत्तं तत्र आकारसहितोऽच् आजित्युक्तं तत्रायमभिसन्धिः अक्षरसमाम्नायमध्ये आकारस्य पाठाभावेऽपि अणुदित् सवर्णस्येत्यनेन अच्पदेन आकारस्यापि ग्रहणसम्भवेन विश्वपाभिरित्यत्र होढ इति ढत्वप्रसङ्गः ग्राहकशास्त्रेण अणुदित् सवर्णस्येति सूत्रेण हकारेण आकारस्यापि ग्रहणात् नाज्झलाविति निषेधस्य अक्षरसमाम्नायपठितवर्णमात्रविषयत्वादाकारस्य तत्पठितत्वाभावेन निषेधाविषयत्वात् आकारप्रश्लेषे तु आकारेण सह हलः सावर्ण्यनिषेधेन होढइति हकारेण सावर्ण्यान्न आकारस्यग्रहणं प्रश्लेषज्ञापकस्तु कालसमयवेलास्विति सूत्रे वेलास्विति निर्द्देशः अन्यथा इण्मध्यवर्त्तिहकारेण आकारस्यापि ग्रहणात् वेलास्विति सकारस्य इणः परतया षत्वप्रसङ्गेन तथा निरदिक्षत् । आ च अच्चेति समाहारे चवर्गान्तत्वात् टच्प्रसङ्गः । अच् हल् चेति समाहारानन्तरम् आचेति पुनः समाहारे आकारेण सहाचामपि सावर्ण्यनिषेधप्रसङ्ग इत्यतः सहितमध्यपदलोपी तत्पुरुष आश्रितः । शब्देन्दु० ।

(५४) शब्देन्दुशेखरे ग्राहकमिति पाठः अन्यत्र तु ग्रहणकमिति पाठः ।

(५५) अच्त्वमच्पदवाच्यत्वं स्यादित्यर्थः प्रत्याहारघटकेष्वपि ग्राहकशास्त्रप्रवृत्तिरिति मते इति बोध्यम् । शब्देन्दु० ।

अणुदित् सवर्णस्य (५६) चाऽप्रत्ययः। १।१। ६९।

प्रतीयते विधीयत इति प्रत्ययः। अविधीयमानोऽण् उदिच्च (५७) सवर्णस्य संज्ञा स्यात्। अत्राण्, परेण (५८) णकारेण। तदेवम् अ इत्यष्टादशानां संज्ञा। तथेकारोकारौ। ऋकारस्त्रिंशतएवम् ऌकारोऽपि। एचो द्वादशानाम्। एदैतोरोदौतोश्च न मिथः सावर्ण्यम् ऐऔजिति-सूत्रारम्भसामर्थ्यात्। तेनैचश्चतुर्विंशतेः संज्ञाः स्युरिति नापादनीयम्। नाज्झलाविति निषेधो यद्यपि (५९) आक्षर समाम्नायिकानामेव तथापि हकारस्याऽऽकारो न सवर्णः

दीर्घादीनामिव हकारादीनामवर्णादिवाच्यत्वे अभ्युपगम्यमानेऽच्त्वं स्यात् प्रत्याहारे तद्वाच्यवाच्ये निरूढलक्षणास्वीकारादिति।

तत्त्व०।

(५६) अणमुद्दिश्य सवर्णबोधकताऽनेन विधीयते तथा च सवर्णस्य बोधक इति शेषः। आदेशादौ सवर्णग्रहणवारणाय अप्रत्यय इति।

शब्देन्दु०।

(५७) उदिच्चेति अत्र अविधीयमानो न सम्बध्यते सुना सु, चुःकुहोरित्यादौ आदेशे उदित्करणसामर्थ्यात् तेनाविधीयमानोऽच् उदिच्च विधीयमानोऽपि सवर्णस्य बोधक इति वाक्यार्थः। तत्त्व०।

(५८) अत्र ग्राहकशास्त्रे परेण णकारेण लणित्यन्त्यणकारेण अण्संज्ञा गृह्यते व्याख्यानतो विशेषप्रतिपत्तेरिति भावः एवमिणपीति बोध्यम्।

(५९) यद्यपीति वर्णानामुपदेशस्तावत् उपदेशोत्तरकाला इत्संज्ञा, तदुत्तरकाला आदिरन्त्येनेति प्रत्याहारसंज्ञा, तदुत्तरकाला अणुदिदिति-सवर्णसंज्ञे'ति भाष्योक्तरीत्यैतेन समुदितेन वाक्येनात्र सवर्णग्रहणं भवति नचात्र शकारमिकारः सावर्ण्येन गृह्णाति नाज्झलाविति सूत्रभाष्योक्तवाक्यापरिसमाप्तत्वात्। अयं भावः। आदिरन्त्येनेति

तत्राऽऽकारस्य प्रश्लिष्टत्वात् तेन विश्वपाभिरित्यत्र ह्रोढ इति ढत्वन्न (६०) भवति । अनुनासिकाऽननुनासिकभेदेन यवला द्विधा (६१) तेनाऽनुनासिकाऽननुनासिकास्ते द्वयोर्द्वयोः संज्ञा ।

तपरस्तत्कालस्य । १ । १ । ७० ।

तः परो यस्मात्सः, तात्परश्च (६२) उच्चार्यमाणः समकालस्यैव संज्ञा स्यात् । तेन अत् इत्, उत् इत्यादयः षण्णां षण्णां संज्ञा । ऋदिति (६३) द्वादशानाम् ।

प्रत्याहारसिद्धौ नाज्झलावित्येतद्वाक्यार्थबोधे सति निर्णीतैतद्विषयपरिहारेण सवर्णसंज्ञाबोध्यनिश्चये अणुदिदित्यनेनैतावतां ग्रहणमापादनीयम् अन्यथा बाधकसंभावनया तुल्यास्येति सूत्रजशक्तिग्रहप्रामाण्यसन्देहादणुदिदितिसूत्रजशक्तिग्रहासम्भवः नचैतद्वाक्यार्थबोधात् प्राक् तन्निश्चय इति । शब्देन्दु० ।

(६०) ह्रोढइति । हकारेणाऽकारग्रहणे यद्यदनिष्टं भवति तत्सर्वस्याप्युपलक्षणम् तेन वेलाखिल्वत्र षत्वं पृथगायुरित्यत्र षत्वं च न भवति अन्यथा तदुभयं स्यादिति भावः ।

(६१) अमोऽनुनासिका नह्वाविति शिक्षोक्तेर्यवलानामनुनासिकत्वादिति बोध्यम् ।

(६२) अतो भिस इत्यादौ तपरकरणात् सहिवहोरोदवर्णस्येत्यत्र तात्परकरणात् भाष्ये तथाव्याख्यानाच्च तपरपदे बहुव्रीहिषष्ठीतत्पुरुषसमासावित्यभिप्रेत्याह तात्परश्चेति तत्र अतोभिस इत्याद्योदाहरणम् वृद्धिरादैजित्यन्त्योदाहरणम् तेन ऐचस्तात्परकरणात् क्रष्णैकत्वं गङ्गौघइत्यादौ द्विमात्र एव ऐच्, नतु कदाचित् त्रिमात्र इति मनोरमाद्यनुसारिणः ।

(६३) ऋदिति ऋऌवर्णयोर्मिथःसावर्ण्यविधानेन तपरत्वेऽपि ऌकारग्रहणादिति भावः ।

वृद्धिरादैच् (६४)।१।१।१।

आत्, ऐच्च वृद्धिसंज्ञः स्यात्।

अदेङ्गुणः (६५)।१।१।२।

अत्, एङ् च गुणसंज्ञः स्यात्।

भूवादयो (६६) धातवः।१।३।१।

क्रियावाचिनो ६७) भ्वादयो धातुसंज्ञाः स्युः।

प्राग्रीश्वरान्निपाताः (६८)।१।४।५६।

इत्यधिकृत्य।

---

(६४) वृद्धिः आत् ऐजित्यसमस्तं पदत्रयं तेन समाहारद्वन्द्वे न टच्प्रसङ्गः आत् ऐच्च वृद्धिः वृद्धिपदवाच्य इत्यर्थः। वृद्धिशब्दस्य विधेयत्वेऽपि प्रथमपाठो मङ्गलार्थः। आदित्यकृत्वा आदिति तपरकरणमसन्देहार्थं कृष्णैकत्वं गङ्गौघ इत्यादौ त्रिमात्रव्यावृत्त्यर्थञ्चैचस्तात्परकरणादिति स्मर्त्तव्यम्।

(६५) अदिति तपरकरणं पूर्व्वार्थमुत्तरार्थञ्च तेन तरतीत्यादौ सर्व्वदा अकार एव नतु कदाचिदाकारोऽपि तात्परस्य एङः करणाच्च प्रेजते परोक्षतीत्यादौ सर्व्वदा द्विमात्र एव एङ् नतु क्वचित् त्रिमात्रोऽपि।

(६६) भूश्च वाश्चेति भूवौ आदिशब्दयोर्व्यवस्थाप्रकारवाचिनोरेकशेषे आदी तौ आदी येषामिति बहुव्रीहिः भूप्रभृतयो क्रियावाचित्वेन वासदृशा धातव इत्यर्थः। मनो०।

(६७) सादृश्यञ्च क्रियावाचित्वेनेत्यभिप्रेत्याह क्रियेति क्रियावाचिनः किं? याः पश्यतीत्यत्र धातुत्वं मा भूत् सति हि तस्मिन् आतो धातोरित्यालोपः स्यात्। भ्वादयः किं हिरुक् पृथगित्याद्यव्ययानां भिन्ने इति भावार्थतिङन्तानाञ्च मा भूत्। सौत्राणां स्तन्भ्वादीनामुदित्करणेन धातुत्वं ज्ञाप्यत इति बोध्यम्। मनो०।

(६८) अधिरीश्वरे (१।४।९७) रीश्वरपदयुक्तसूत्रवाक्यात् तत्सूत्र-

चादयोऽसत्वे। १। ४। ५७।

अद्रव्यार्था (६९) श्चादयो निपातसंज्ञाः स्युः।

प्रादयः। १। ४। ५८।

अद्रव्यार्थाः प्रादयस्तथा।

उपसर्गाः क्रियायोगे (७०)। १। ४। ५९।

गतिश्च (७१)। १। ४। ६०।

प्रादयः क्रियायोगे उपसर्गसंज्ञागतिसंज्ञाश्च स्युः।

मभिव्याप्येत्यर्थः रीति सन्ध्यक्षरग्रहणं तु ईश्वरे तोसुन्कसुनाविति (३। ४। १३) सूत्राभिव्याप्तिवारणाय। प्रथमं निपाताः मन्तःपश्चाद्गतिसंज्ञकाः भविष्यन्तीति द्योतनाय प्राक् निपाता इत्यभिहितम्।

(६९) असत्वे इति पर्य्युदासो लाघवादित्यभिप्रेत्याह अद्रव्येति विशेष्यतया द्रव्यभिन्नार्था इति तदर्थः तेन क्रियाविशिष्टद्रव्यवाचिनां विप्रादिघटकव्यादीनां नाप्रसङ्गः। लोध्रं नयन्ति पशु मन्यमाना इत्यादौ पशु सम्यगर्थकं गतिकारकेत्यादिना समासः द्रव्यार्थत्वे पशुम्मन्यमाना इत्येव स्यात्। लिङ्गसंख्यान्वितं द्रव्यम्। चादयः किम्। स्वरादिपठितानामसत्वहत्तित्वे आद्युदात्तत्वं मा भूदिति।

(७०) यदर्थे प्रादीनामन्वयस्तं प्रत्येवोपसर्गतेति द्योतनाय योगग्रहणम् तेन निर्गतः सेचको यस्मादिति निःसेचका इत्यादौ न षत्वम्। ग्रव्देन्दु०।

(७१) गतिश्चेति चकार उपसर्गसंज्ञासमावेशार्थस्तेन प्रतिप्रणीतमित्यादौ गतित्वात् गतिर्गताविति (८। १। ७०) सूत्रेण प्रेतिगतिपरे प्रतीतिगतेरनुदात्तत्वं प्रेत्यस्योपसर्गत्वात् णत्वञ्च सिद्ध्यति। प्रादय इति गतिश्चेति योगविभागस्तु क्रियायोगाभावेऽपि तेषां निपातत्वाय एतत्सिद्धमेवोपसर्गप्रतिरूपकस्य निपातत्वमुक्तं चाद्यन्तर्गणसूत्रेणेति द्रष्टव्यमिति। षन्देन्दु०।

प्र परा (७२) अप सम् अनु अव निस् निर् दुस् दुर् (७३) वि आङ् नि अधि अपि अति सु उत् अभि प्रति परि उप एते प्रादयः।

नवेति (७४) विभाषा। १। १। ४४।

निषेधविकल्पयोर्विभाषा संज्ञा स्यात्।

---

(७२) प्रपरेत्यादावनुकार्य्यानुकरणयोरभेदविवक्षया न सुबुत्पत्तिः।

(७३) निस् दुस् इति सान्तौ निसस्तपतावनासेवने इति (८।३।१०२) सूत्रे निस इति निर्देशात् निष्कृतं दुष्कृतमित्युदाहृत्य इदुदुपधस्य सकारस्य यो विसर्ज्जनीय इति भाष्योक्तेश्च। निरःकुष इति (७।२।४६।) सुदुरोरधिकरणे इति च निर्देशात् रान्तावपि। मनो०।

(७४) नवेति। इतिशब्दः काकाक्षिन्यायेनोभाभ्यां सम्बध्यते नेति निषेधो वेति विकल्पो विभाषायाः संज्ञीत्यर्थः। अत्र इतिशब्दानभिधाने स्वं रूपं शब्दस्येति परिभाषणात् शब्दमात्रं नवाशब्दरूपं विभाषासंज्ञि स्यात् तथा च विभाषा श्वेरिति सूत्रे श्विधातुस्थाने विभाषा-पदसंज्ञिनवाशब्दादेशापत्तिः। सति तु इतिशब्दपरत्वे शब्दपर-स्यापि नवाशब्दस्यार्थपरत्वलाभः। इतिशब्दस्य स्वाभाव्यं हि शब्द-परस्यापि अर्थपरत्वकारित्वम्, अर्थपरस्य च शब्दपरत्वकारित्वमिदमेव तस्यार्थविपर्य्यासकारित्वमतएव गवित्ययमाहेत्यादावर्थपरस्यापि शब्द-परत्वकारित्वमनुकरणादिषु दृश्यते। तथा च विभाषापदेन निषेधः विकल्पश्चाभिधीयते। विकल्पशास्त्रस्य च त्रिविधा प्रवृत्तिः क्वचिदप्राप्ते विकल्पविधानं क्वचिच्च प्राप्तस्याप्यभावांशमात्रविधानं क्वचिच्च प्राप्तविषय-कनिषेधपुरःसरं सामान्यमुखेन प्राप्ताप्राप्तोभयविषये पाक्षिकप्राप्ति-विधानम्। तत्र विभाषापदघटितसूत्रे सामान्यप्राप्तनिषेधपूर्व्वकमेव प्राप्ताप्राप्तविषये सामान्यमुखेन पाक्षिकविधानमित्येतदर्थं नवेति

99705

THE RAMAKRISHNA MISSION
INSTITUTE OF CULTURE

स्वं रूपं शब्दस्याशब्दसंज्ञा।१।१।६८।

शब्दस्य स्वं रूपं संज्ञि (७५) शब्दशास्त्रे या संज्ञा तां विना।

येन विधिस्तदन्तस्य।१।१।७२।

विशेषणं तदन्तस्य संज्ञा स्यात्। स्वस्य च रूपस्य। (७६)

विभाषेति सूत्र प्रवृत्तम्। तथाच विभाषा श्वेरिति सूत्रे विभाषापदेन निषेधो विकल्पश्च क्रमेणोपस्थापितौ तत्र स्वपिवचीत्यादिना कित्सु नित्यप्राप्तं संप्रसारणं प्रथमं निषेधोविषयीकरोति ततः लिटीत्यनुवृत्तौ किदकित्साधारणरूपेण उपस्थितं संप्रसारणं विकल्पो विषयीकरोति एवञ्च विभाषादिपदघटितता-वत्सूत्रेष्वेव एवंरूपेण निषेधपूर्वकविकल्पबोधनमित्यतः संज्ञासूत्रं प्रवृत्तम्।

(७५) रूपं बोध्यमित्याह संज्ञीति। राज्ञो यदित्यादौ व्युत्पत्त्योपस्थापितस्य नृपतिरूपार्थस्य राजपदेन बोधसम्भवेऽपि तदर्थस्य प्रातिपदिकत्वाभावेन ततः प्रत्ययानुत्पत्तिवारणेऽपि राजार्थकापरशब्दात् यत्प्रत्ययनिरासार्थमाह स्वं रूपमिति। उपसर्गे घोः किरित्यादौ स्वरूपग्रहणवारणाय अशब्दसंज्ञेति। कर्म्मसंज्ञादेरर्थसंज्ञात्वेन शब्दसंज्ञात्वाभावात् कर्म्मण्यणिति सूत्रे स्वरूपग्रहणमाशङ्क्य व्याचष्टे शब्दशास्त्रे या संज्ञा तां विनेति अशब्दसंज्ञेत्यस्यार्थः। तथा च शब्दशास्त्रेणैव कर्म्मसंज्ञाविधानात् तस्यापि शब्दसंज्ञात्वान्न तत्र स्वरूपग्रहणमिति।

(७६) येनेति यद्विशेषणविशिष्टतया विधिर्विधानं तद्विशेषणं तदन्तस्य संज्ञा, स्वं रूपमितिसूत्रस्थं स्वं रूपमित्यनुवर्त्त्य षष्ठ्यन्तविपरिणामेनान्वयात् स्वस्य रूपस्य च संज्ञेत्यर्थः। तेन एरजिति (३।३।५६) सूत्रेण इवर्णान्तस्य चिप्रभृतेरिव इप्रभृतेश्च ग्रहणात् चयः जय इत्यादिवत् प्रत्यय इत्यादेरपि सिद्धिः।

*समासप्रत्ययविधौ (७७) प्रतिषेधः *। *उगिद्वर्णग्रहण-वर्जम् * (७८) ॥

विरामोऽवसानम् । १ । ४ । ११० ।

वर्णाना-(७९) मभावोऽवसानसंज्ञः स्यात् ।

परः सन्निकर्षः संहिता । १ । ४ । १०९ ।

वर्णानामतिशयितः (८०) सन्निधिः संहितासंज्ञः स्यात् ।

सुप्तिङन्तम्पदम् । १ । ४ । १४ ।

सुबन्तन्तिङन्तञ्च (८१) पदसंज्ञं स्यात् ।

---

(७७) तेन द्वितीया श्रितादीतिसूत्रे श्रितादिना समुपाश्रितादेर्न ग्रहणं तथा च कष्टं श्रित इति वाक्ये कष्टश्रितइतिवत् कष्टं समुपाश्रित इति विग्रहे न समासः ।

(७८) तदन्तग्रहणे प्रत्ययनिषेधस्य उगिद्ग्रहणवर्ज्जमितिप्रतिप्रसवात् अतिभवतीत्यादौ उगितश्चेति सूत्रेण ङीप् भवत्येव ।

(७९) शब्दानुशासनप्रस्तावादाह वर्णानामिति उच्चारणाभाव इत्यर्थः स च व्याख्यानात् किञ्चिद्वर्णोच्चारणानन्तरकालिक एव गृह्यते वर्णवत् अभावस्यापि बुद्धिकृतं पौर्व्वापर्य्यमस्त्येव । शब्देन्दु ० ।

(८०) परशब्दो नान्यार्थः अन्यत्वस्य व्यभिचरितत्वादाह अतिशयित इति स्वभावसिद्धार्द्धमात्रातिरिक्तकालव्यवधानेन रहितस्तदर्थस्तेन तद्व्यवधानेन वाक्योच्चारणे संज्ञा न प्रवर्त्तते इति भावः । सन्निकर्षश्च प्रायः परेण क्वचित् पूर्व्वेणापि अतएवावसानकार्य्याणां संहिताधिकारे पाठः सन्निकर्षस्य सामीप्यम् । शब्देन्दु ० ।

(८१) सुपः पकारेण सहिङो ङकारेण च सुप्तिङौ प्रत्याहारौ व्याख्यानात् । प्रत्ययग्रहणे तदन्तग्रहणमुभितेः शब्दस्वरूपविशेष्यमादाय

हलोऽनन्तराः संयोगः । १ । १ । ७ ।

अज्भिर (८२) व्यवहिता हलः संयोगसंज्ञाः स्युः ।

ह्रस्वं लघु । १ । ४ । १० ।

संयोगे गुरु । १ । ४ । ११ ।

संयोगे परे ह्रस्वं गुरुसंज्ञं स्यात् ।

दीर्घञ्च । १ । ४ । १२ ।

इति संज्ञाप्रकरणम् (८३) ।

तदन्तग्रहणस्य सिद्धत्वेऽपि पुनरन्तपदोपादानं संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणे तदन्तग्रहणं नास्तीति ज्ञापनायेति बोध्यम् ।

(८२) आनन्तर्य्यं व्यवधानाभावो व्यवधानञ्च विजातीयेनेत्याशयेनाह अज्भिरिति । भाष्ये अचु इत्यादौ कुत्वदर्शनेन अग्भिरिति कुत्वसम्भावनायामपि असन्देहार्थं तदकरणमिति बोध्यम् । हल इति बहुवचनं सौत्रं यद्वा हलौ च हलश्चेत्येकशेषः तेन द्वयोरपीति शिक्षेत्यत्र गुरोश्च हल इत्यप्रत्ययः सिद्ध्यति ।

(८३) प्रथमाध्यायस्थानां सन्धिकार्य्योपयोगिनीनां संज्ञानां प्रकरणम् इति समाप्तमित्यर्थः तेनाम्रेडितप्रगृह्यसंज्ञाद्यनुपन्यासेऽपि न क्षतिः । अ अइत्याद्युपन्यासश्च प्रासङ्गिक इति । शब्देन्दु ०

इको गुणवृद्धी।१।१।३।

गुणवृद्धिशब्दाभ्यां यत्र गुणवृद्धी विधीयेते (१) तत्र इक इति षष्ठ्यन्तं पदमुपतिष्ठते।

अचश्च।१।२।२८।

ह्रस्वदीर्घप्लुतशब्दैः-यत्र अज्विधीयते तत्र अच (२) इति षष्ठ्यन्तं पदमुपतिष्ठते।

---

(१) अनुवादे इयं परिभाषा न प्रवर्त्तते इत्याशयेनाह विधीयेते इति तेन अतो गुणे इति (६।१।९७) सूत्रे वृद्धिर्यस्याचामादिस्तद्वृद्ध-मिति (१।१।७३) सूत्रे च गुणवृद्ध्योरनुवाद्यत्वान्न तत्र इक इत्य-स्योपस्थितिः। इक इत्यनुकरणं सान्तं नपुंसकं, पदमित्यस्यापकृष्टस्य विशेषणम्॥ यत्र च गुणवृद्ध्योः स्थानिविशेषनिर्द्देशस्तत्रापीयं न प्रव-र्त्तते साकाङ्क्षस्यैव परिभाषया पूरणात्तत्र च साकाङ्क्षत्वाभावात्। सति सम्भवे च इक इत्यस्य सामानाधिकरण्येनैवान्वयो न वैयधिकर-ण्येन तेन इगन्तस्याङ्गस्य गुणवृद्धी भवत इत्येव वाक्यार्थो भविष्यति मिदेर्गुण इति मृजेर्वृद्धिरित्यादौ च सामानाधिकरण्यासम्भवात् मिदि-मृज्योरवयवस्येक इति सम्बन्ध इति बोध्यम्।

(२) अच इति सान्तं नपुंसकमनुकरणञ्च। अत्रापि पूर्ववत् सति सम्भवे समानाधिकरण्येनैवान्वयस्तेन ह्रस्वो नपुंसके इति (१।२।४७) सूत्रे अजन्तप्रातिपदिकस्यैव ह्रस्वो न तूपधायास्तथाच श्रीपमित्या-दिसिद्धिः असिद्धिश्च सुवाक् कुलमित्यादौ सुवाचउपधाह्रस्वस्य। शमा-मष्टानां दीर्घः श्यनीति (७।३।७४) सूत्रे तु सामानाधिकरण्या-सम्भवात् शमानामच इति वैयधिकरण्येनान्वयः॥ अत्र च ह्रस्वादि-शब्दैरज्विधीयते इत्यभिधानात् अज्मात्रविधाने नेयं प्रवर्त्तते तेन त्यादादीनाम इति दिव उदिति अष्टन आ विभक्तावित्यादौ अज्

आद्यन्तौ टकितौ। १। १। ४६।

टित्कितौ (३) यस्योक्तौ तस्य क्रमादाद्यन्तावयवौ स्तः।

मिदचोऽन्त्यात्परः। १। १। ४७।

अच इति निर्द्धारणे षष्ठी। अचाम्मध्ये योऽन्त्यस्तस्मात्परस्तस्यैवान्तावयवो (४) मित्स्यात्।

विधानेऽपि न अच इतिषष्ठ्यन्तपदस्योपस्थितिः तेषु ह्रस्वादिशब्दैर्विधानाभावादिति बोध्यम्।

(३) द्वन्द्वात्परश्रूयमाणस्येच्छब्दस्य प्रत्येकसम्बन्धात् टित्कितावित्युक्तम् आर्द्धधातुकस्येड्वलादेरिति सूत्रे इटः टित्करणात् वलादेराद्यावयवत्वं शाच्छासाह्वाव्यावेपां युगिति युकः कित्करणाञ्च धातोरन्तावयवत्वम्। इदञ्च षष्ठी स्थानेयोगेत्यस्य पुरस्तादपवादकम्। चरेट इत्यादयः टितस्तु प्रत्ययाः परा एव, प्रत्ययः परश्चेति सूत्राभ्यां प्रत्ययानां परत्वप्रतिपादानात् तथाच एतदपेक्षया तत्सूत्रस्य परवर्त्तित्वात् तस्य बाधकत्वमिति द्रष्टव्यम् अतएव यत्रैतदभावे स्थानषष्ठीसम्भावना तत्रेयं प्रवर्त्तते इत्याह यस्योक्ताविति आद्यन्ताविप्तो यच्छब्दार्थोऽवयवीति भावः॥

(४) इयं बाध्यसामान्यचिन्तामाश्रित्य स्वविषये प्रवृत्तयोः स्थानयोगत्वप्रत्ययपरत्वयोरपवादिका अमनुमोर्मित्करणसामर्थ्यात् 'त्वण्ह इडितिनिर्देशाच्च। यस्य समुदायस्य मिद्विहितस्तस्याचां मध्ये योऽन्त्यस्तस्यान्तावयवइत्यर्थः। यशांसि भिनत्तीत्यादौ नुमश्नमोर्मित्करणादन्त्याचः परत्वेन तदन्तावयवत्वम्। निर्द्धारणषष्ठ्या बहुत्वस्यौत्सर्गिकत्वेऽपि अच इति सौत्रमेकवचनम्। आद्यन्तौ टकिताविति पूर्व्वसूत्रे समस्तस्याप्यन्तपदस्य एकदेशे स्वरितत्वप्रतिज्ञाबलेन स्वरितत्वात् तस्य च स्वरितेनाधिकार इति सूत्रेणाधिकारसम्भवेनानुवृत्तिरित्याशयेनाह अन्तावयव इति।

षष्ठी स्थानेयोगा ।१।१।४९।

अनिर्द्धारितसम्बन्धविशेषा षष्ठी स्थानेयोगा (५) बोध्या। स्थानञ्च प्रसङ्गः॥

स्थानेऽन्तरतमः ।१।१।५०।

प्रसङ्गे सति सदृशतमः (६) आदेशः स्यात्। यत्रानेकविध-(७) मान्तर्यन्तत्र स्थानत आन्तर्यम्बलीयः।

---

(५) स्थानेन प्रसङ्गेन योगो यस्या इति विग्रहे निपातनादेत्वम् इति भाष्यानुयायिनः। तेन इगुच्चारणप्रसङ्गे यणुच्चारणीय इति इको यणचीतिसूत्रस्यार्थः सम्पद्यते। अनिर्द्धारित सम्बन्धविशेषो ययेति सा तथा। तथाविशेषणाच्च सम्बन्धविशेषार्थिका षष्ठी न स्थानेयोगा अतएव 'शास इदङ्हलोरिति (६। ४। ३४) सूत्रे शासइत्य-वयवार्थत्वेन निर्द्धारितत्वात् न स्थानषष्ठी किन्तु अधिकारादनुवृत्ताया उपधाया एव स्थानित्वमिति दृष्टव्यम्।

(६) सादृश्यञ्च स्थानतोऽर्थतः गुणतः प्रमाणतश्च संभवति। तत्र स्थानतः सदृशो यथा तालुस्थानेकारस्य तालुस्थानो यकारः सदृशः। अर्थतो यथा तृज्वत् क्रोष्टुरिति ७।१।९५। सूत्रे क्रोष्टुशब्दस्य स्थाने क्रोष्टृ-शब्दः आदेशः अर्थतः समः। गुणतः (प्रयत्नात्) यथा नादवतो घोष-वतो महाप्राणस्य संवृतकण्ठस्य हकारस्य सदृशस्तादृश एव घका-रादिः। प्रमाणतो यथा अदसोऽसेर्दादुदोम इतिसूत्रे अदःशब्दात् परस्य ह्रस्वस्य स्थाने ह्रस्वोकारः, दीर्घस्य च स्थाने दीर्घोकारः काल-रूपप्रमाणसाम्यादिति अमुम्, अमू इत्यादिरूपभेदसिद्धिः। सदृशतम इति तमपा विशेषणाच्च 'झयो होऽन्यतरस्या'मिति सूत्रेण हकारस्थाने क्रियमाणे सवर्णे महाप्राणत्वमात्रसाम्येन न वर्गद्वितीयखकारादिवर्णः न वा नादवत्त्वमात्रसाम्येन वर्गतृतीयो गकारादिर्भवति किन्तूभय-धर्मवत्त्वेन साम्यात् घकारादिरेव भवतीति द्योतितम्॥

(७) यत्रानेकविधमिति॥ तेन 'अदेङ्गुणइत्यभिधानेन अकारस्य गुणसंज्ञि-

तस्मिन्निति (८) निर्दिष्टे पूर्वस्य ।१।१।६६।

सप्तमीनिर्देशेन विधीयमानं कार्य्यं वर्णान्तरेणाव्यवहितस्य पूर्वस्य बोध्यम् ।

तस्मादित्युत्तरस्य (९)।१।१।६७।

पञ्चमीनिर्देशेन क्रियमाणङ्कार्यं वर्णान्तरेणाऽव्यवहितस्य परस्य ज्ञेयम् ।

स्यात् तस्यस्वरूपप्रमाणसाम्येन चेता तौतैत्यादौ इदुतोः स्थाने न अकारः किन्तु स्थानिसाम्यादैकारौकाराविति बोध्यम् ।

(८) तस्मिन्निति, उत्तरत्र सूत्रे तस्मादिति च पदं सप्तम्यन्तपञ्चम्यन्तानुकरणम् सप्तम्यन्तपदार्थकं पञ्चम्यन्तपदार्थकञ्च न तु स्वतन्त्रतच्छब्दरूपसर्व्वनामनिर्देशस्तथासति 'तस्मिन्नणि च युष्माकास्माकाविति (४। ३ । २) तस्माच्छसो नः पुंसीति (६। १ । १०३) सूत्रयोरेव प्रवर्त्तेयातां, तयोरेव तच्छब्दघटितसप्तम्यन्तपञ्चम्यन्तपदवत्त्वात् नान्यत्र तथा च सर्व्वत्र विप्लवापत्तिः । सप्तमीविभक्तिस्तु सप्तम्यन्तमात्राणां तच्छब्दार्थत्वमिति द्योतनाय॥ तद्बोध्यस्य चार्थस्य निर्दिष्ट इत्यनेन सामानाधिकरण्यम् इतिशब्दः पुनस्तस्य तदर्थपरत्वं दृढयति निःशब्दो नैरन्तर्य्ये दिशि रुच्चारणे एवञ्च सप्तम्यन्ताव्यवहितोच्चारिते उपश्लिष्टस्य पूर्व्वस्य कार्य्यं भवतीति वाक्यार्थः ।

(९) तस्मादिति पूर्व्वसूत्रात् निर्दिष्टइत्यस्यानुवृत्त्या विभक्तिविपरिणामेन निर्दिष्टादित्यर्थः तत्तत्सूत्रे च या पञ्चमी श्रूयते सा दिग्योगलक्षणैव तेन चानियतदिक्शब्दाध्याहारे प्रसक्ते परशब्दस्यैव तत्र तत्र सूत्रेऽध्याहार इत्याह उत्तरस्येति तथाच तस्मादिति निर्दिष्टात् अव्यवहितोच्चारितात् परस्येत्यर्थः फलितइत्याह पञ्चमीनिर्देशेनेत्यादि ।

अलोऽन्त्यस्य । १ । १ । ५२ ।

षष्ठीनिर्द्दिष्टस्यान्त्यस्याऽल: (१०) आदेश: स्यात्।

ङिच्च(११) । १ । १ । ५३ ।

अयमप्यन्त्यस्यैव स्यात्। सर्वस्येत्यस्यापवाद:।

आदे: परस्य (१२) । १ । १ । ५४ ।

परस्य यद्विहितं तत्तस्यादेर्बोध्यम्। अलोऽन्त्यस्येत्यस्यापवाद:।

अनेकाल् शित्सर्वस्य (१३) । १ । १ । ५५ ।

स्पष्टम्। अलोऽन्त्यसूत्रापवाद:। अष्टाभ्य औशित्यादौ आदे: परस्येत्येतदपि परत्वादनेन बाध्यते।

---

(१०) षष्ठ्यन्तनिर्द्दिष्टस्य विधीयमानं कार्य्यमन्त्यस्य अल: स्थाने भवतीत्यर्थ: यथा त्यदादीनामइत्यादौअन्त्यस्य दकारादे: स्थाने अ: स्यादिति। अलइति प्रत्याहारग्रहणं किं पदस्येत्यधिकृत्य विधीयमानं कार्य्यमन्त्य-मात्रस्थाने मा भूदित्येतदर्थकम्।

(११) इयमपि 'अनेकाल् शिदित्यस्या'पवादिका तेन गवाग्रमित्यादौ न सर्व्वा-देश: 'अवङ् स्फोटायनस्ये'ति सूत्रे अवङो ङित्त्वेनान्त्यस्याल: स्थाने जायमानत्वात्।

(१२)परस्येति स्थाद्यन्त्या पाठम्। तेन परस्य यत्किञ्चित्पदोत्तरस्य विधीयमानं कार्य्यं परस्यादेराद्यवयवस्य स्थाने भवतीत्यर्थ: यथा उद:स्थास्तम्भो: पूर्व्वस्येति सूत्रे उदुत्तरयो: स्थास्तम्भोराद्यवयवस्य सकारस्यैव स्थाने पूर्व्वसवर्णतया थकारादेश:।

(१३) अतोभिसऐसित्यादौ अनेकाल्त्वात् सर्व्वादेशे रामैरिति इदमइश्‍ इत्यादौ शित्त्वात् सर्व्वादेशे इह इतइत्यादि च सिद्ध्यति।

स्वरितेना- (१४) धिकारः । १ । ३ । ११ ।

स्वरितत्वयुक्तं शब्दस्वरूपमधिकृतं बोध्यम् ।

परनित्यान्तरङ्गापवादानामुत्तरोत्तरम्बलीयः (१५) । असिद्धं

705

---

(१४) स्वरितेनेति । इत्थम्भावे तृतीया स्वरितत्वज्ञाप्योऽधिकार इत्यर्थः स्वरितत्वञ्च दोषविशेषजन्यमज्भल्साधारणाश्रयम्, 'अधिक्रियमाण-पदघटकाजाश्रितं वा बोध्यम् तच्चानुनासिकत्ववत् प्रतिज्ञयैव निश्चीयते अधिकारस्य कियद्दूरमित्यत्रासति बाधके व्याख्यानमेव शरणम् । शब्देन्दु० ।

(१५) परनित्येति । परात् विप्रतिषेधे पूर्व्वबाधकात् परशास्त्रात् नित्यं कृताकृतप्रसङ्गि बलवत् । तत्राक्लृप्ताभावकल्पनापेक्षया क्लृप्ताभावक-स्यैवाभावकल्पनं युक्तमिति तस्य बलीयस्त्वे वीजं तथा च तद्विपरीतस्य अनित्यस्य क्लृप्ताभावकतया कृताकृतयोरुभयत्र प्रसङ्गाभावाद्दुर्बलत्वम् । अन्तर्मध्ये वहिरङ्गशास्त्रीयनिमित्तसमुदायमध्ये अन्तर्भूतानि अङ्गानि निमित्तानि यस्य तदन्तरङ्गं तदीयनिमित्तसमुदायानन्तर्गताङ्गकवहि-रङ्गात् परात् नित्याच्च बलीयः । तस्य बलवत्त्वे वीजं वहिरङ्गासिद्ध त्वमेव तच्च वक्ष्यते । अपवादो विशेषशास्त्रं परनित्यान्तरङ्गेभ्यो बलीयान् वचनप्राबल्यादिति विवेकः ।

परान्नित्यं बलीयो यथा । तुदादिभ्य इत्यादिना विहितः शकारः तुद-तीत्यादौ परमपि लघूपधगुणं नित्यत्वात् बाधते । परादन्तरङ्गं यथा । उभये देवमनुष्या इत्यादौ परमपि प्रथमचरमेत्यादिना जसि विकल्पं बाधित्वा सर्व्वादीनीति प्रवर्त्तते तस्यान्तरङ्गत्वात् उभय-शब्दस्य स्वतादात्म्येनैव सर्व्वनामसंज्ञानिमित्तत्वात् उभये इत्यादौ तु वहिरङ्गजस्विभक्तिमपेक्ष्यैव विकल्पविधेः प्रवृत्तेरतोऽन्तरङ्गं पर-रूपविकल्पात् बलीयः । परादपवादो यथा परमपि अनेकाल्शि-दिति सर्व्वादेशं बाधित्वा ङिच्चेत्यन्तादेशः । यथा अष्टिवदधीत्यादिना-जातोऽनङ् ङित्त्वात् दध्न इत्यादावन्तादेशः ।

१६) वहिरङ्गमन्तरङ्गे। अकृतव्यूहाः (१७) पाणिनीयाः। नैमित्तं विनाशोन्मुखन्दृष्ट्वा तत्प्रयुक्तङ्कार्यन्न कुर्वन्तीत्यर्थः।

इति परिभाषाप्रकरणम्।

मित्यादन्तरङ्गं यथा ग्रामणिनी कुले इत्यादौ। नित्यमपि इकोऽचीति नुमं बाधित्वा ह्रस्वो नपुंसक इति ह्रस्वः। कृते तु नुमि अनजन्तत्वात् ह्रस्वो न स्यात्। अन्तरङ्गादपवादो यथा दैत्यारिः श्रीश इत्यादौ परमपि सवर्णदीर्घं बाधित्वा अन्तरङ्गत्वात् आद्गुणे, इको यणचीति च प्राप्ते अपवादत्वात् सवर्णदीर्घः। तथा निन्ये इत्यादौ अन्तरङ्गत्वादियङि प्राप्ते एरनेकाचोऽसंयोगपूर्व्वस्येत्याद्यपवादबलात् यण्। इयांस्तु विशेषः अपवादो यद्यन्यत्र चरितार्थस्तर्हि परान्तरङ्गाभ्यामेव बाध्यते। तथाहि ङिच्चेति अनन्त्यार्थङकारयुक्तेष्वनङादिषु चरितार्थत्वात् तातङि न प्रवर्त्तते किन्तु परेणानेकाल्शित्सर्व्वस्येत्यनेनैव बाध्यते तेन जीवतात् भवतादित्यादौ सर्व्वादेशः। तथा सर्व्वे इह ग्रामे इत्यमित्यादौ सर्व्व-इ-इह, ग्राम-इ-इत्यमिति स्थिते अन्तरङ्गेण आद्गुणेन सवर्णदीर्घरूपापवादो बाध्यते तस्य समानाश्रयेऽन्यत्र दैत्यारिः श्रीश इत्यादौ चरितार्थत्वात्।

१६) असिद्धमिति। अन्तरङ्गवहिरङ्गे व्याख्याते अन्तरङ्गे कर्त्तव्ये तत्कालप्राप्तिकं वहिरङ्गमसिद्धमित्यर्थः। पट्व्या मृद्व्या इत्यादौ पटु ई-आ मृदु-ई-आ इति स्थिते अन्तरङ्गत्वात् पूर्व्वं पूर्व्वयणादेशः परयणादेशस्य वहिरङ्गतया तदानीमसिद्धत्वान्न ईकारस्याच्त्वव्याघातः।

१७) न कृतो विशिष्टः ऊहस्तर्को निमित्तविनाशेऽपि कार्य्यस्थितिरूपो यैस्ते अकृतव्यूहाः अकृतकार्य्या इति फलितार्थः। निमित्तमिति तत्प्रयुक्तं जातमपि कार्य्यं न कुर्व्वन्ति नोच्चारयन्तीत्यर्थः। यथा निषेदुषीत्यादौ अन्तरङ्गत्वात् प्राप्तमपि वसोरिट् भाविना संप्रसारणेन वलादित्वं नंक्ष्यतीत्यालोच्य न कुर्व्वन्तीति। शब्देन्दु०।

इको यणचि । ६ । १ । ७७ ।

इकः स्थाने यण् स्यादचि संहितायां (१) विषये । सुधी उपास्य इति स्थिते । स्थानत (२) आन्तर्यादिकारस्य यकारः । सुध्य् उपास्य इति स्थिते ।

अनचि च । ८ । ४ । ४७ ।

अचः परस्य (३) यरो द्वे वा स्तो न त्वचि । इति धकारस्य द्वित्वम् ।

---

(१) कार्य्यनिमित्तयो रतिशयितः सन्निधिर्यदा विवक्ष्यते तद्विषय इत्यर्थः । तद्विवक्षानियमस्तु

संहितैकपदे नित्या नित्या धातूपसर्गयोः ।

नित्या समासे वाक्ये तु सा विवक्षामपेक्षते ॥

इत्युक्तदिशावसेयः । अत्र एकपद इत्यनेनैवेष्टसिद्धौ समासग्रहणमलुक्समाससंग्रहार्थम् । धातूपसर्गयोरेकपदत्वाभावेन पृथगुक्तिः ।

(२) प्रत्याहारेषु तद्वाच्यवाच्ये निरूढलक्षणा कथमन्यथा यू स्त्र्याख्याविति स्वादिभ्य इत्यादिनिर्द्देशः स्यात् । तथा च तत्तज्ज्ञापकबलात् इक्पदेन (इ १८ उ १८ । ऋ १२ । ऌ १२) षट्षष्टिर्ग्गृह्यते यण्पदेन च (य २ व २ ल २ र १) सप्त गृह्यन्ते एवञ्चैतेषां विषमत्वात् यथासंख्यमुपदेशः समानामित्युक्तदिशा यथासंख्यग्रहणासम्भवेन स्थानत एवान्तर्य्यादादेश इत्याशयेनाह स्थानत इति । मनो० ।

(३) अचो रहाभ्यां द्वे इति (८।४।४६) सूत्रात् अच इति द्वे इति च यरोऽनुनासिकेऽनुनासिको वेति सूत्राच्च यर इति, वेति च पदमनुवर्त्त्य यथायोग्यं योजयन्नाह अच इति माहात्म्यमित्यादौ द्वित्वनिरासाय अचः परस्येत्युक्तम् । अनचीत्यस्य अज्भिन्नार्थकत्वपरत्वे लाघवात् हलीत्येवाभिदध्यात् तथा च नञः प्रसज्यप्रतिषेधपरतया अवसानेऽपि वाक् वाक्क इत्यादौ द्वित्वं भवत्येवेत्याशयेनाह न त्वचीति ।

स्थानिवदादेशोऽनल्विधौ । १ । १ । ५६ ।

आदेशः (४) स्थानिवत्स्यान्न तु स्थान्यलाश्रयविधौ (५)। अनेनेह यकारस्य स्थानिवद्भावेनाऽच्त्वमाश्रित्याऽनचि चेति द्वित्वनिषेधो न शङ्क्योऽनल्विधाविति तन्निषेधात् ।

---

(४) आदेशे स्वरूपभेदात् स्थानिप्रयुक्तकार्य्याणामप्रवृत्तौ विधिनिषेधरूपतत्तत्कार्य्यनिर्व्वाहार्थमतिदेशोऽयम् तत्र आदिश्यते इत्यादेश उत्पद्यमानसामान्यपर इत्याशयेनाह आदेश इति ।

(५) न तु स्थान्यलाश्रयेति । स्थान्यवयवीभूतोयोऽल् चतुर्दशसूत्रीस्थाकारादिरूपस्तदाश्रयकस्तत्प्रयुक्तो यो विधिस्तस्मिन् कर्त्तव्ये न स्थानिवदित्यर्थः । आश्रयणञ्च प्रयोज्यत्वं तच्च तेन, तस्मात्, तस्य, तस्मिन्, इत्यादिरूपेण अलन्तर्गताकारादिवर्णप्रयुक्तं यत् किञ्चित् कार्य्यं विधीयते तत् सर्व्वमादेशे न प्रवर्त्तते इति भावः । भाष्ये तु प्रातिपदिकार्थे निर्द्दिष्टे यां यां विभक्तिमाश्रयितुं बुद्धिरुपजायते सा सा आश्रयितव्येत्यभिधाय अलमाश्रयते अलाश्रयः अलाश्रयो विधिरल्विधिरित्युक्तम् । तत्र अला व्यवधाने स्थानिवद्भावाभावो यथा व्यूढोरस्केनेत्यादौ अड्व्यवायेऽपि णत्वविधानेन सकारस्य रुस्थानिकविसर्गस्थानिकतया अतिदेशात् स्थानिवत्त्वप्राप्त्या न णत्वम् । तस्मात् यथा । द्यौरित्यादौ औकारस्य वकारस्थानिकतया हल्त्वमाश्रित्य हल्ङ्यादिभ्य इति न सुलोपः । तस्य यथा । द्युभ्यामित्यादौ उकारस्य वस्थानिकतया स्थानिवत्त्वेन हल्त्वमाश्रित्य लोपो व्योर्वलीति न उकारलोपप्रसङ्गः । तस्मिन् यथा । क इष्ट इत्यादौ यजेः संप्रसारणे इष्टेतिपदसिद्धेरिकारस्य यस्थानिकतया यरूप हल्त्वमाश्रित्य हशि चेति उत्वं न । अन्यथा तथाव्याख्याने तत्तत् कार्य्यातिप्रसङ्गः स्यादिति विवेच्यम् । अत्र स्थान्यवयवाश्रयेति विशेषणात् रामायेत्यादौ सुपि चेति दीर्घः सिध्यति अतो दीर्घो यञीति (७ । ३ । १०१) सूत्रात् यञीति पदमनुवर्त्त्य दीर्घे कर्त्तव्ये यञा-

अचः परस्मिन् पूर्वविधौ । १ । १ । ५७ ।

अल्विध्यर्थमिदम् । परनिमित्ताजादेशः (६) स्थानिवत् स्यात् स्थानिभूतादचः पूर्वत्वेन दृष्टस्य विधौ कर्त्तव्ये । इति यणः स्थानिवद्भावे (७) प्राप्ते ।

दित्वमाश्रितं शास्त्रकारैः यकारस्य इडादेशावयवएव न स्थान्यवयवः ङेर्य इति सूत्रेण ङेस्थाने यादेशात् ।

(६) अचः स्थाने आदेशः अजादेशः अच इति षष्ठ्यन्तपदस्य पूर्व्वसूत्रादादेशपदमनुवर्त्त्यान्वयः कार्य्यः । पूर्व्वपरयोरवधिसाकाङ्क्षत्वेन श्रुतत्वात् अचइत्यस्यैव विभक्तिविपरिणामेनान्वय इत्याशयेनाह अचः पूर्व्वत्वेनेति । अत्र अजादेश इति विशेषणात् आगत्येत्यादौ परनिमित्तकस्य वा ल्यपीत्यनुनासिकलोपस्य ततपूर्व्वह्रस्वस्य तुकि कर्त्तव्ये न स्थानिवत्त्वं बाधकं तस्याजादेशत्वाभावात् । परस्मिन्नितिकरणाच्च दीध्ये इत्यादौ इट एत्वे कृतेऽपि अजादेशतया पूर्व्वकार्य्यं प्रति स्थानिवत्त्वेन यीवर्णयोर्दीधीवेव्योरिति न इवर्णपरे अन्तलोपः एत्वरूपाजादेशस्य परं निमित्तमनाश्रित्यैव विधानात् । पूर्व्वविधाविति विशेषणाच्च नैधेय इत्यादौ ढक्प्रत्ययोपपत्तिः अन्यथा धाञः किप्रत्यये आतो लोपे निष्पन्ननिधिशब्दस्य द्व्यच्कत्वेऽपि परनिमित्तकाऽऽकारलोपस्य स्थानिवत्तया त्र्यच्कत्वप्रसङ्गेन द्व्यच इति इतश्चानिञ इति (४।१।१२१,१२२) सूत्राभ्यां द्व्यच्कादिदन्ताद्विहितस्य ढक्प्रत्ययस्य तत्राप्रवृत्तिस्तस्य च पूर्व्वविधित्वाभावेन न तत्राजादेशस्थानिवत्त्वमिति द्रष्टव्यम् । अत्र स्थानिनि सति यद्भवति यन्न भवति वा तदादेशेऽपि तद्भवति न भवति वेति भावाभावयोरुभयोरप्यतिदेशो लक्ष्यानुरोधात् । पटयति लघयतीति णिचि टिलोपे कृते अतउपधाया इति वृद्धिरूपकार्य्ये कर्त्तव्ये परनिमित्तकस्य टिलोपरूपाजादेशस्य स्थानिवत्त्वान्न ततः पूर्व्वकार्य्यमित्युदाहार्य्यम् ।

(७) स्थानिवद्भावे इति सुद्ध्युपास्य इत्यादौ परनिमित्तकस्याजादेशयका-

न पदान्तद्विर्वचनवरेयलोपस्वरसवर्णानुस्वारदीर्घजश्चर्विधिषु (८)।१।१।५८।

पदस्य चरमावयवे, द्विर्वचनादौ च कर्त्तव्ये परनिमित्तोऽजादेशो न स्थानिवत्। इति स्थानिवद्भावनिषेधः।

रस्य द्वित्वविधानरूपपूर्व्वविधानं प्रति स्थानिवत्त्वेन अनचीतिनिषेधप्रसङ्ग इत्यर्थः।

(८) पदान्ते यथा कानि सन्ति कौ स्त इत्यादौ अस्तेरल्लोपस्य परनिमित्ततया पूर्व्वयणावादेशविधिं प्रति स्थानिवत्त्वे प्राप्ते अनेन न पदान्तेत्यादिना निषेधः। एवमुत्तरत्रापि। द्विर्वचने सुद्ध्युपास्य इत्यादि। अत्र द्वित्वे कर्त्तव्ये यणो न स्थानिवत्त्वम्। वरे यायावर इति यातेर्यङन्ताद्वरच् अल्लोपयलोपौ आलोपे कर्त्तव्ये अल्लोपो न स्थानिवत्। यलोपे यातिः। यातेर्यङन्तात् क्तिन् अल्लोपयलोपौ अल्लोपस्य स्थानिवत्त्वादातो लोपः स चाल्लोपः यलोपे न स्थानिवदिति पुनर्यलोपः। स्वरे चिकीर्षकः। करोतेः सनन्तात् ण्वुल् अतोलोपः स च लितीति स्वरे कर्त्तव्ये स्थानिवत्। सवर्णे शिण्ढि। शिषः श्नम् स धातोः षकारस्थाने डकारे कृते तस्मिन् परे लुप्ताकारस्य श्नमो नकारस्थाने सवर्णविधाने कर्त्तव्ये श्नमोऽल्लोपः न स्थानिवत्। अनुस्वारे शिंषन्ति। श्नमोऽल्लोपः न स्थानिवत्। दीर्घे प्रतिदीव्नः अल्लोपो न स्थानिवत्। जशि ग्धिः। अदेः क्तिनि छन्दसि घस्लादेश उपधालोपः स च जश्त्वे न स्थानिवत्। चरि जक्षतुः। उपधालोपश्चरि कर्त्तव्ये न स्थानिवत्। अत्र च प्रतिषेधे स्वरदीर्घयलोपेषु लोपाजादेश एव न स्थानिवदित्युक्त्वा योऽह्यन्य आदेशः स्थानिवदेवासावित्युक्तं भाष्ये। तेन किर्य्योः गिर्य्योरित्यत्र परनिमित्तकयण्रूपाजादेशस्य स्थानिवत्त्वात् न दीर्घः। वाय्वोः अध्वर्य्वोरित्यत्र परनिमित्तकयण्रूपाजादेशस्य स्थानिवत्त्वात् व्योर्लोपो वलीति न यलोप इति। सौत्रत्वात् वरे इत्यस्यालुक्।

झलां जश् झशि। ८। ४। ५३।

इति धकारस्य दकारः।

अदर्शनं लोपः। १। १। ६०।

प्रसक्तस्यादर्शनं (९) लोपसंज्ञं स्यात्।

संयोगान्तस्य लोपः। ८। २। २३।

संयोगान्तं (१०) यत्पदं तदन्तस्य लोपः स्यात्। इति यलोपे प्राप्ते। यणः प्रतिषेधो वाच्यः (११)। यणो मयो द्वे वाच्ये। मय इति पञ्चमी यण इति षष्ठीति पक्षे (१२)

---

(९) अदर्शनमित्यत्र स्थानेऽन्तरतम इत्यतः स्थाने इत्यनुवर्त्तते प्रसङ्गे सति तदर्थस्तदेतदाह प्रसक्तस्येति दर्शिर्ज्ञानसामान्यवचनः शास्त्रस्यावर्ज्जनीयतया तत्सामग्र्यान्तर्गता उच्चारणक्रिया श्रूयमाणा नञा निषिध्यते इयांस्तु विशेषः प्रत्ययलोपे शास्त्रतोऽर्थतश्च प्रसक्तोच्चारणस्य लोपविधानेन तस्य तस्मिन्निति विषये लोपानुत्पत्तेरेवान्वाख्यानं प्रत्ययलक्षणार्थमिति बोध्यम्। शब्देन्दु०।

(१०) नश्चापदान्तस्येत्यादि सूत्रे अपदान्ते इतिभागे संयोगान्तलोपानिर्देशात् संयोगान्तं यत्पदमित्युक्तम् तेन गोमान् गोमन्तावित्यादौ तल्लोपालोपौ द्रष्टव्यौ।

(११) संयोगान्तस्य लोपे यणः प्रतिषेधोवाच्यो व्याख्येयः झलो झलीत्यतोऽपिमसूत्रात् झल इत्यस्यापकर्षणेन संयोगान्तस्य झलएव लोपोनान्यस्येति व्याख्येयम् यम् यद्वा यणादिकं वहिरङ्गं संयोगान्तलोपरूपे चान्तरङ्गे कर्त्तव्ये तस्य वहिरङ्गतया असिद्धेर्न लोपइति व्याख्यानाभावः।

(१२) इति पक्षेइति यणःपरस्य मयः, मयः परस्य च यणो द्वेवा स्त इति पक्षद्वयस्यापि भाष्ये स्थितत्वादिति भावः।

यकारस्यापि द्वित्वं तदिह धकारयकारयो द्वित्वविकल्पाच्च त्वारि(१३)रूपाणि। एकधमेकयं, द्विधं द्वियं, द्वियमेकधं, द्विधमेकयम्। सुद्ध्युपास्यः। मध्वरिः। धात्रंशः (१४)। लाकृतिः।

नादिन्याक्रोशे पुत्रस्य। ८।४।४८।

पुत्रशब्दस्य न द्वे स्त आदिनि शब्दे परे आक्रोशे गम्यमाने। पुत्रादिनी त्वमसि पापे!। आक्रोशे किं तत्कथने द्विर्वचनं भवत्येव। तत्परे च (१५) पुत्त्रपुत्रादिनी त्वमसि पापे! "वा हतजग्धयोः" (१६)। पुत्त्रहती। पुत्रहती। पुत्त्रजग्धी। पुत्रजग्धी।

त्रिप्रभृतिषु(१७) शाकटायनस्य। ८।४।५०।

---

(१३) चत्वारीति पुनर्द्वित्वमसिद्धमेकस्यां व्यक्तौ एकं लक्षणं सकृदेव प्रवर्त्तते इति एकः पूर्व्वपरयोरिति सूत्रे भाष्ये सिद्धान्तितत्वात् अन्यथा द्वित्वानामानन्त्यापत्तिः न च झरो झरीतिहलौ यमामिति च लोपेन निर्वाहः लोपस्य वैकल्पिकत्वादिति। मनो०

तथा च त्रिधं त्रियमित्यादि नाधिक्यशङ्का। एतच्च धकारयकारघटितमेव। सकारयकारयोरपि द्वित्वे अष्टौ रूपाणीति द्रष्टव्यम् तस्य प्रकृतेऽनुपयोगात् न विभागः।

(१४) धात्रंश इति अत्र रेफस्य द्वित्वं न द्वित्वप्रकरणे अचो रहाभ्यां द्वे इति साक्षाच्छ्रुतेन रहोर्निमित्तभावेन कार्य्यत्वबाधनादिति। मनो०

(१५) आदिनि यः पुत्रशब्दस्तस्मिन् परेऽपि पुत्रादिनीतिशब्दपरे पुत्र-शब्दस्य न द्वे स्त इत्यर्थः। तत्त्व०।

(१६) हतजग्धयोः परतः पुत्रशब्दस्यैव द्वित्वं नान्यस्येति नियमार्थमिदं वार्त्तिकम्।

(१७) त्रिप्रभृतिष्विति वर्णानां सजातीयानामेव ग्रहणं परस्परसाहच-

त्रयादिषु वर्णेषु संयुक्तेषु वा न द्वित्वम् । इन्न्द्रः—इन्द्रः । राष्ष्ट्रम्—राष्ट्रम् ।

सर्वत्र शाकल्यस्य । ८ । ४ । ५१ ।

द्वित्वन्न । अर्कः । ब्रह्मा ।

दीर्घादाचार्य्याणाम् । ८ । ४ । ५२ ।

द्वित्वन्न । दात्रम् । पात्रम् ।

अचो रहाभ्यां द्वे । ८ । ४ । ४६ ।

अचः पराभ्यां (१८) रेफहकाराभ्यां परस्य यरो द्वे वा स्तः । हर्य्यनुभवः । नह्य्यस्ति ।

हलो यमां यमि लोपः । ८ । ४ । ६४ ।

हलः परस्य यमो लोपः स्याद्वा यमि (१९) । इति लोपपक्षे

र्थात् न च तथाऽचः सम्भवन्ति इत्यतः संयुक्तेष्वित्युक्तम् सप्तमी निर्द्धारणे । अत्र अचो रहाभ्यामित्यतोऽच इत्यनुवर्त्तते त्रिप्रभृतिवर्ण-मध्ये अचः परस्य यरो द्वे वा न स्त इत्यर्थः तेन इन्द्रः राष्ट्रमित्यत्र नकारषकारयोः प्राप्तद्वित्वस्यैव विकल्पः । शब्देन्दु० ।

(१८) अच इति स्रुतत्वात् व्याख्यानाच्च रहाभ्यां सम्बध्यते तस्मादित्युत्तर-स्येत्येतन्नाध्यमाहाचः पराभ्यामिति यरोऽनुनासिकेऽनुनासिको वेत्य-तः यर इत्यस्य वेत्यस्य चानुवृत्तेरिति भावः । अच इति किं किं ह्नुते इत्यत्र मा भूदित्येतदर्थकम् ।

(१९) वा यमीति । झयो हो ऽन्यतरस्यामित्यत (८ । ४ । ६२) वेत्यनु-वृत्तेस्तथार्थः हल इति किं शय्या इत्यत्राचः परस्य मा भूत् यमा-

द्वित्वाभावपक्षे चैकयं रूपन्तुल्यं लोपारम्भफलन्तु आदित्यो देवताऽस्येति आदित्यं हविः। यमां यमीति यथासंख्यविज्ञा नान्नेह। माहात्म्यम्।

एचोऽयवायावः। ६। १। ७८।

एचः क्रमाद् अय्, अव्, आय्, आव्, एते स्युरचि।

तस्य लोपः। १। ३। ९।

तस्य इतो(२०) लोपः स्यात्। इति यवयोर्लोपो न, उच्चारण-सामर्थ्यात्। एवञ्च, इत्संज्ञापीह न भवति। हरये। विष्णवे। नायकः पावकः।

वान्तो यि प्रत्यये। ६। १। ७९।

यकारादौ (२१) प्रत्यये परे ओदौतोरव् आव् एतौ स्तः। गोर्विकारो गव्यम्। गोपयसोर्यत्। नावा तार्य्यं नाव्यम्। नौवयोधर्म्मेत्यादिना यत्। " गोर्यूतौ छन्दस्युपसंख्यानम् "।

मिति किं तक्येंत्यत्र ककारस्य मा भूत् यमीति किं रामाभ्यामित्यत्र यकारस्य मा भूत्। आदित्यशब्दात् शेषार्थण्यान्ताद्देवतार्थं ण्यः यस्येति चेति (६।४।१४८) अल्लोपे अनेन यलोप इति। शब्देन्दु०।

(२०) तस्येति उपदेशेऽजनुनासिक इदिति (१।३।२) सूत्रादिदित्यस्य षष्ठ्यन्ततया परामर्शादाह तस्य इत इति तथा च हलन्त्यमिति सूत्रेण अयादीनां यकारादिलोपप्रसक्तावाह उच्चारणसामर्थ्यादिति।

(२१) येन विधिरित्यस्याऽपवादभूतया तस्मिन्नुडचीति (६।२।७४) सूत्रादौ आवश्यकया यस्मिन् विधिस्तदादावल्ग्रहण इति वार्त्तिक लड्डकपरिभाषया लब्धमर्थमाह यकारादाविति। शब्देन्दु०।

* । अध्वपरिमाणे च * । गव्यूतिः । ऊतियूतीत्यादिना यूतिशब्दो निपातितः । वान्तइत्यत्र(२२) वकारात् गोर्यूताविन्यत्र छकाराद्वा पूर्वभागे लोपो व्योरिति लोपेन वकारःप्रश्लिष्यते । तेन श्रूयमाणवकारान्त आदेशः स्यात् । वकारो न लुप्यत इति यावत् ।

धातोस्तन्निमित्तस्यैव । ६ । १ । ८० ।

यादौ प्रत्यये परे धातोरेचश्चेद्वान्तादेशस्तर्हि तन्निमित्तस्यैव (२३) नान्यस्य । लव्यम् अवश्यलाव्यं (२४) तन्निमित्तस्यैवेति (२५) किम् । ओयते (२६) । औयत ।

---

(२२) हलि सर्वेषामित्यनेन लोपः शाकल्यस्येत्यनेन वा गव्यूतिरित्यत्र वलोपः स्यादत आह वान्त इत्यत्रेति व्रान्तइति वृछन्दसीति स्थिते उक्तसूत्राभ्यां वकारलोपात् सूत्रवार्त्तिकयोस्तथाक्षरसन्निवेशेऽपि लुप्तवकारस्मरणात् वाक्यार्थबोधइत्याह श्रूयमाणेति ।

(२३) धातोरित्यस्याभावे प्रातिपदिकमात्रविषयो नियमः स्यात्तथा च गव्यमित्यत्र न स्यात् ओयत इत्यत्र च स्यात् तदभावे सामान्यतो नियमापादनन्तु एवकारवैयर्थ्यापत्तेरयुक्तम् तन्निमित्तस्य चेद्धातोरेवेति नियमे तु वायव्यमित्यत्र न स्यात् अतस्तन्निमित्तस्यैवेत्येवकारः ।

(२४) लव्यं अवश्यलाव्यमित्यत्र गुणवृद्ध्योर्यद्यन्निमित्ततया यादिप्रत्ययनिमित्तकत्वम् ।

(२५) तन्निमित्तस्यैवेति किमिति । वान्तो यिप्रत्यये इत्यनेनैवेष्टसिद्धौ एतत् सूत्रमेव किमर्थमिति प्रश्नः ।

(२६) ओयतेइति आङ्पूर्व्वकात् वेञः कर्म्मणि लटि यकि यजादित्वात् संप्रसारणे दीर्घे च कृते आङा सह आद्गुणे ओयत इति सिद्धम् तत्र ओकारस्य यन्निमित्तकत्वाभावात् न अवादेशः । धातूपसर्गयोः कार्य्यस्य

क्षय्यजय्यौ शक्यार्थे(२७)। ६। १। ८१।

शान्तादेशनिपातनार्थमिदम्। क्षेतुं शक्यं क्षय्यम्। जेतुं शक्यम् जय्यम्। शक्यार्थे किम्। क्षेतुं जेतुं योग्यं क्षेयं पापञ्जेयम्मनः।

क्रय्यस्तदर्थे (२८)। ६। १। ८२।

तस्मै प्रकृत्यर्थायेदन्तदर्थं क्रेतारः क्रीणीयुरिति बुद्ध्या आपणे प्रसारितं क्रय्यम्। क्रेयमन्यत्। क्रयणार्हमित्यर्थः।

लोपः शाकल्यस्य। ८। ३। १९।

अवर्णपूर्व्वयोः (२९) पदान्तयोर्यवयोर्वा लोपोऽशि परे।

वहिरङ्गत्वात् वान्तादेशे कर्त्तव्ये गुणोऽसिद्ध इत्यनुशयेनाह औयतेति अत्र तस्मादेव धातोः कर्म्मणि लङि अड़ागमे आटश्चेति वृद्धौ अटा सह आद्गुण इति गुणे कृते ओकारस्य धात्ववयवत्वेऽपि यनिमित्तत्वाभावात् न आवादेशः असति तु अस्मिन् सूत्रे वान्तोयीत्यादिव स्यादिति सूत्रारम्भ इति भावः। अवावयोरनुदाहरणार्थमेते इत्यन्ये।

(२७) क्षय्यजय्याविति चि क्षये जि जये इत्यनयोरेव ग्रहणं व्याख्यानात्।

(२८) क्रयार्थे वस्तुनि क्रय्यइति निपात्यत इत्यर्थो व्याख्यानात्। तदर्थ इति प्रत्ययार्थे गुणभूतस्यापि क्रयस्य तदा परामर्शः। अर्थेन सह नित्यसमासो विशेष्यलिङ्गता चेत्युक्तेराह प्रकृत्यर्थायेति। स्वयं धान्यादि दत्त्वा यत्र तम्मूल्यं गृह्णाति तत्र धान्यं क्रय्यं यत्र तु द्रव्यं दत्त्वा परकीयधान्यं गृह्णाति तत्र धान्यं क्रेयं मूल्यरूपद्रव्यं तु न क्रय्यं नापि क्रेयं किन्तु धान्यादिकमेव तथा शक्तिस्वभावादत्र भाष्यस्वरसोऽप्येतीति शब्देन्दु०।

(२९) अत्र भोभगोअघोपूर्व्वयोरप्यनुवृत्तिसम्भवेऽपि ओतो गार्ग्यस्येति

पूर्वत्रासिद्धमिति लोपशास्त्रस्यासिद्धत्वान्न स्वरसन्धिः। हर-एहि-हरयेहि। विष्णा इह-विष्णाविह। श्रियाउद्यतः-श्रियायुद्यतः। गुराउत्कः-गुरावुत्कः। कानि सन्ति कौ स्त इत्यत्रास्तेरल्लोपस्य स्थानिवत्त्वेन यणावादेशौ प्राप्तौ न पदान्तेति सूत्रेण पदान्तविधौ तन्निषेधान्न स्तः।

एकः पूर्वपरयोः। ६। १। ८४।

इत्यधिकृत्य।

आद्गुणः। ६। १। ८७।

अवर्णादचि परे पूर्वपरयोरेको गुणादेशः स्यात्। संहितायाम्। उपेन्द्रः। रमेशः। गङ्गोदकम्।

उरण्(३०) रपरः। १। १। ५१।

ऋ इति त्रिंशतः संज्ञेत्युक्तन्तत्स्थाने योऽण् स रपरः सन्नेव प्रवर्त्तते। तत्रान्तरतम्यात्(३१) कृष्णर्द्धिरित्यत्रार्, तवल्कार इत्यत्राल्। अचो रहाभ्यामिति पक्षे द्वित्वम्(३२)।

सूत्रेण ओकारान्तात् परयोर्नित्यलोपरूपविशेषविधानादाह अवर्णपूर्व्वयोरिति। व्योरित्यस्यैवानुवृत्तावपि अक्षरसमाम्नाये यकारस्यैव प्रथमपाठादाह यवयोरिति अत्र अवर्णेति किम् गौर्यत्र पदान्तयोरिति किं हरये।

(३०) उरितिपदं षष्ठ्यन्तेन ऋशब्देन सिद्धम्। अण् किं रीङ् ऋतइति रीङि कृते मात्रीयतीत्यादौ रपरत्वं मा भूत्।

(३१) आन्तरतम्यादिति अरित्यस्य ऋकारेण रेफद्वारा, अलित्यस्य ऌकारेण लकारद्वारा च स्थानिसाम्यादित्यर्थः।

(३२) पक्षे द्वित्वमिति दस्थानिनः ऋधेर्धकारस्य द्वित्वमित्यर्थः।

झरो झरि सवर्णे। ८।४।६५।

हलः परस्य (२३) झरो लोपो वा स्यात्सवर्णे झरि। द्वित्वाभावे लोपे सत्येकधम्। असति (२४) लोपे, द्वित्वलोपयोर्वा द्विधम्। सति द्वित्वे लोपे चासति त्रिधम्(२५)। कृष्णर्धिः-कृष्णर्द्धिः-कृष्णर्द्द्धिः। यण इति पञ्चमी मय इति षष्ठीति पक्षे ककारस्य द्वित्वं लस्य तु अनचि चेति तेन तवल्कार इत्यत्र रूपचतुष्टयम्।

> द्वित्वं लस्यैव कस्यैव नोभयोरुभयोरपि।
> तवल्कारादिषु बुधैर्बोध्यं रूपचतुष्टयम्॥

वृद्धिरेचि। ६।१।८८।

आदेचि (२६) परे वृद्धिरेकादेशः स्यात् गुणापवादः। कृष्णैकत्वम्। गङ्गौघः। देवैश्वर्य्यम्। कृष्णौत्कण्ठ्यम्।

एत्येधत्यूठ्सु। ६।१।८९।

---

(२३) हलो यमां यमि लोप इत्यतो हल इति लोप इति च झयो होऽन्यतरस्यामित्यतः अन्यतरस्यामिति पदमनुवर्त्त्य योजयन्नाह हलःपरस्येति। अत्र हल इत्यनेन प्रत्तमित्यादौ तस्य, झर इत्यनेन शार्ङ्गमित्यादौ ङस्य, झरीत्यनेन प्रियपञ्च्ञामित्यादौ चस्य, सवर्णे इत्यनेन च तप्र्मित्यादौ पस्य न लोपप्रसङ्ग इति द्रष्टव्यम्।

(२४) असतीति द्वित्वाभावे इत्यप्यनुषज्यते द्वित्वलोपयोरभावे इत्यर्थः।

(२५) त्रिधमिति यणो मय इति सूत्रान्तरेण पुनर्द्वित्वकरणे तु चतुर्द्धमिति बोध्यम्।

(२६) आद्गुण इत्यत आदिति पदमनुवर्त्त्याह आदेचीति।

अवर्णादेजाद्यो (३७) रेत्येधत्योरूठि च परे वृद्धिरेकादेशः स्यात्। पररूपगुणापवादः। उपैति। उपैधते। प्रष्ठौहः। एजाद्योः किम्। उपेतः। मा भवान् प्रेदिधत्। पुरस्ता-(३८) दपवादन्यायेनेयं वृद्धिः एङि पररूपस्यैव बाधिका नत्वोमाङोश्चेत्यस्य। तेनावैहीति वृद्धिरसाधुरेव। * अक्षा-दूहिन्यामुपसंख्यानम् *। अक्षौहिणी (३९) सेना। * स्वादीरेरिणोः *। स्वैरम्। स्वेनेरितुं (४०) शीलमस्येति स्वैरी। स्वैरिणी। * प्रादूहोढोढ्येषैष्येषु (४१) *।

(३७) आद्गुण इत्यत आदिति वृद्धिरेचीत्यत एचीतिपदयोरनुवर्त्तनेऽपि योग्यत्वादेचीत्यस्य एत्येधत्योरेव विशेषणं नोठः असम्भवादित्याशयेनाह एजाद्योरिति।

(३८) पुरस्तादिति। पुरस्तादपवादा अनन्तरानेव विधीन् बाधन्ते नोत्तरा-निति न्यायः अवश्यं स्वेपरस्मिन् बाधनीये सन्निकृष्टतया प्रथमं बुद्ध्या-रूढत्वात् अपेक्षाकृतान् सन्निकृष्टानेव बाधन्ते न तु ततो विप्रकृष्टानि-त्यर्थः। ओमाङोश्चेत्यस्य एङि पररूपापेक्षया विप्रकृष्टत्वादिति भावः।

(३९) ऊहः समूहोऽस्या अस्तीति ऊहिनी अक्षाणां रथचक्राणां लक्षणया रथानामूहिनी अक्षौहिणी परिमाणविशेषविशिष्टायां सेनायां रूढ़-त्वात् पूर्व्वपदात् संज्ञायामिति णत्वम्। अक्षाणामूहस्तदुत्तरमिनौ कृते तु अक्षोहिणी(णी)त्येव स्यात् तत्रान्तरङ्गत्वेन गुणेन वृद्धिबाधा-दिति द्रष्टव्यम्।

(४०) ईरिन्ग्रहणस्य फलमाह। ईरितुं शीलं यस्येति सुप्यजातौविति णिनिः उपपदसमासे स्वैरीति स्त्रियां ङीपि तु पूर्व्वभागमीरिन्-शब्दमादाय वृद्धिः।

(४१) एषसहचर्य्यादेष्योऽयनव्ययएव ग्राह्यस्तेन प्रेष्य गतइत्यादौ एषेणयन्तात् ल्यपि न वृद्धिरिति द्रष्टव्यम्।

प्रौहः। प्रौढः। अर्थवद्ग्रहणेनानर्थकस्य (४२) ग्रहणं नचेति-सूत्रे राजेः पृथक् भ्राजिग्रहणात्तेन ऊढग्रहणे क्तान्तमेव गृह्यते न तु क्तवत्वन्तस्यैकदेशः। प्रोढवान्। प्रौढिः। इष इच्छायां तुदादिः। इष गतौ दिवादिः। इष् आभीक्ष्ण्ये क्र्यादिः। एषां घञि ण्यति च एष एष्य इति रूपे तत्र पररूपे*(४३) प्राप्तेऽनेन वृद्धिः। प्रैषः। प्रैष्यः। यस्तु ईष उञ्छे। यस्तु ईष गतिहिंसादर्शनेषु तयोर्दीर्घोपधत्वात्। ईषः। ईष्यः। तत्राद्गुणे। प्रेषः प्रेष्यः। *ऋते च तृतीयासमासे*। सुखेन ऋतः सुखार्त्तः। तृतीयेति किम्। परमर्त्तः। *प्रवत्सतरकम्बलवसनार्णदशानामृणे*। प्रार्णं वत्सतरार्णमित्यादि। ऋणस्यापनयनाय यदन्यदृणं क्रियते तदृणार्णम्। दशार्णो देशः। नदी च दशार्णा। ऋणशब्दो दुर्गभूमौ जले च।

उपसर्गादृति (४४) धातौ। ६। १। ९१।

---

(४२) अनर्थकस्येति उपस्थितस्यार्थस्य शब्दं प्रति विशेषणत्वसम्भवे त्यागायोगादिति भावः।

(४३) पररूपे प्राप्ते पूर्वं धातुःसाधनेन युज्यते पश्चादुपसर्गेणेति भाष्योक्तसिद्धान्तादिति भावः एतत्सामर्थ्यादेव उपसर्गकार्य्यात् पूर्वमेव प्रत्ययादिसाधनकार्य्यप्रवृत्तिस्तेन प्रत्यय इत्यादिरूपसिद्धिः। शब्देन्दु०।

(४४) ऋकारादिधातोरभावेन ऋतीति तपरकरणं यद्यपि व्यर्थं तथापि वा सुपीति परसूत्रे एतस्यानुवृत्तौ उप ऋकारीयतीत्यादौ वृद्धिवारणार्थतया सार्थकम्।

अवर्णान्तादुपसर्गादृकारादौ (४५) धातौ परे वृद्धिरेकादेशः स्यात्। उपार्च्छति।

अन्तादिवच्च। ६। १। ८५।

योऽय-(४६)मेकादेशः स पूर्व्वस्यान्तवत्परस्यादिवत् स्यात्। इति रेफस्य पदान्तत्वे

खरवसानयोर्विसर्जनीयः। ८। ३। १५।

खरि अवसाने च रेफस्य विसर्जनीयः स्यात्पदान्ते। इति विसर्गे प्राप्ते। अन्तवद्भावेन पदान्तस्य (४७) न विसर्गः उभयथर्क्षु कर्त्तरि चर्षिदेवतयोरित्यादिनिर्द्देशात्। उपसर्गेणैव धातोराक्षेपे सिद्धे धाताविति योगविभागेन पुनर्वृद्धि-विधानार्थम्। तेन ऋत्यक इति पाक्षिकोपि प्रकृतिभावोऽत्र न भवति।

वा सुप्यापिशलेः। ६। १। ९२।

---

(४५) यस्मिन् विधिस्तदादेरिति परिभाषासत्त्वादाह ऋकारादेरिति।

(४६) अन्तादीत्यत्र पूर्व्वपरयोरित्यनुवर्त्तते अन्तादिशब्दाभ्यां यथाक्रममन्वयात् पूर्व्वस्य परस्य च तद्घटितसमुदायस्यान्तादिभ्यां वर्णाभ्यां प्रातिपदिकत्वसुबन्तत्वादिव्यवहाराः कृतैकादेशस्य भवन्ति न तु तद्वर्णमात्रवृत्तय इत्यर्थः फलितस्तदाह योऽयमिति। तेन रामावित्यादौ औकारस्य परादित्वेन पदत्वसिद्धिरिति। शब्देन्दु०।

(४७) पदान्तस्येति अन्तादिवच्चेति सूत्रेण पदान्तत्वेऽपि उभयथर्क्ष्वित्यादि सूत्रनिर्द्देशरूपज्ञापकबलान्न विसर्ग इत्यर्थः।

अवर्णान्तादुपसर्गादृकारादौ सुब्धातौ(४८)परे वृद्धिर्वा स्यात्। आपिशलिग्रहणं पूजार्थम्। प्रर्षभीयति—प्रार्षभीयति। सावर्ण्याल्लृवर्णस्य ग्रहणं प्लृकारीयति-प्राल्कारीयति। तपरत्वाद्दीर्घे न। उप ॠकारीयति—उपर्कारीयति।

एङि पररूपम्। ६। १। ९४।

आदुपसर्गादेङादौ धातौ परे पररूपमेकादेशः स्यात्। प्रेजते उपोषति। इह वा सुपीत्यनुवर्त्त्य वाक्यभेदेन व्याख्येयं तेन एङादौ सुब्धातौ वा। उपेडकीयति—उपैडकीयति। प्रोषीयति—प्रौषीयति। * एवे (४९) चानियोगे *। नियोगोऽवधारणम्। क्वेव भोक्ष्यसे। अनवक्लृप्तावेवशब्दः। अनियोगे किम्। तवैव।

अचोऽन्त्यादि टिः। १। १। ६४।

अचां मध्ये योऽन्त्यः स आदिर्यस्य तट्टिसंज्ञं स्यात्। * शकन्ध्वादिषु (५०) पररूपं वाच्यम् *। तच्च टेः। शकन्धुः कर्कन्धुः। कुलटा। सीमन्तः केशवेशे। सीमान्तोऽन्यः। मनीषा।

---

(४८) सुब्धाताविति सुबन्तप्रकृतिके धातावित्यर्थः। अत्रापि धातावित्यनुवर्त्त्य वाक्यभेदेन व्याख्येयं तेन प्रर्षभीयतीत्यादौ ऋत्यक इति न प्रकृतिभाव उपसर्गादिति पक्षस्वरसादिति मूल एवाग्रे स्पष्टं वक्ष्यते।

(४९) नावक्लृप्तौ यदा ह्येवः पररूपस्य गोचरः।
एवस्तु विषयो ह्येर्नियमेऽयं यदा भवेदिति। मनो०।

(५०) शकन्ध्वादिष्विति तत्सिद्ध्यनुगुणं पररूपं वाच्यमित्यर्थः तदेतदाह तच्च टेरिति शकानां देशानामन्धुः कूपः शकन्धुः। कर्कीणां राज्ञामन्धुः कर्कन्धुः। बदरीवाची तु कर्कन्धूशब्दो दीर्घान्तकूप्रत्ययसाध्यः। अटतीत्यटा कुलादटा कुलटा। ईष उञ्छे ईष गत्या-

लाङ्गलीषा । पतञ्जलिः । सारङ्गः पशुपक्षिणोः । सारा-ङ्गोऽन्यः । आकृतिगणोऽयम् । मार्त्तण्डः । * ओत्वोष्ठयोः (५१) समासे वा * । स्थूलोतुः—स्थूलौतुः । बिम्बोष्ठः—बिम्बौष्ठः । समासे किम् । तवौष्ठः ।

ओमाङोश्च । ६ । १ । ९५ ।

ओमि आङि च पररूपमेकादेशः स्यात् । शिवायोन्नमः । शिव-एहि—शिवेहि ।

अव्यक्तानुकरणस्यात इतौ । ६ । १ । ९८ ।

ध्वने (५२) रनुकरणस्य योऽच्छब्दस्तस्मादितौ परे पररूप-मेकादेशः स्यात् । पटत् इति—पटिति । * एकाचो न * । श्रदिति ।

नाम्रेडितस्यान्त्यस्य तु वा । ६ । १ । ९९ ।

दिषु आभ्यां गुरोश्च हलप्रत्ययप्रत्यये स्त्रीत्वादाप् ईषा मनस ईषा मनीषा हलस्य ईषा हलीषा लाङ्गलस्य ईषा लाङ्गलीषा ईषा लाङ्गलदण्डः । पतन्नञ्जलिर्यस्मिन् नमस्कार्य्यत्वादसौ पतञ्जलिरिति । तत्त्व० । अञ्जलेः पतितः इति विग्रहे मयूरव्यंसकादित्वात् समासे तलोत्तर-निपातनात् साधुः स च ऋषिः गोनर्द्देशे सन्ध्याकरणसमये कस्यचिदृषेरञ्जलेः पतित इत्यैतिह्यम् । मृताण्डादागत इत्यपि मार्त्तण्डः । शब्देन्दु० ।

(५१) अवर्णस्य ओत्वोष्ठयोश्च एकत्र समासे स्थिताविदम् प्रवर्त्तते तेन इषलत्वतौष्ठश्रणास्ते इत्यादौ न विकल्पः अत्र इषलत्वत इति ओष्ठश्च इति च समासद्वयम् ।

(५२) अव्यक्तशब्दं व्याचष्टे ध्वनेरिति अनुकरणस्य अस्फुटाकारादिवर्णस्य

आम्रेडितस्य प्रागुक्तन्न स्यात्। अन्त्यस्य तु तकारमात्रस्य वा स्यात्। *डाचि बहुलं द्वे भवत* इति बहुलवचनाद्-द्वित्वम्।

तस्य परमाम्रेडितम्। ८। १। २।

द्विरुक्तस्य परं रूपमाम्रेडितसंज्ञं स्यात्। पठत्पटेति।

झलां जशोऽन्ते। ८। २। ३९।

पदान्ते झलां जशः स्युः। पटत्पटदिति।

अकः सवर्णे दीर्घः। ६। १। १०१।

अकः सवर्णेऽचि परे दीर्घएकादेशः स्यात्। दैत्यारिः। श्रीशः। विष्णूदयः। अचि (५३) किम्। कुमारी शेते। नाज्झलाविति सावर्ण्यनिषेधस्तु न दीर्घशकारयोः ग्रहणकशास्त्रस्य सावर्ण्यविधिनिषेधाभ्यामप्रागनिष्पत्तेः। अकः किम्। हरये। अकोऽकि दीर्घइत्येव सुवचम्। *ऋति सवर्णे ऋ वा*। होतॄकारः—होतृकारः। *लृति सवर्णे (५४) लृ वा*। होतॢकारः। पक्षे ऋकारः सावर्ण्यात्। होतॄकारः। ऋति ऋवा लृति लृवेत्युभयत्रापि विधेयं वर्णद्वयं द्विमात्रम्।

---

(५३) इकोयणचीति दूरस्थसूत्रादचीति पदमनुवर्त्य योजितं तत्प्रयोजनमाह अचीत्यादिना।

(५४) ऋति ऋ वा लृति लृ वेत्याकारके वार्त्तिकपाठे स्थिते अकःसवर्णे दीर्घइति सूत्रस्थसवर्णपदमनुवर्त्य योजयन् पठति सवर्णे इत्यादि। दधि ऋकारइत्यादौ तद्वारणाय सवर्णे इति विशेषणम्।

आद्यस्य मध्ये द्वौ रेफौ तयोरेका मात्रा अभितो†ऽज्भक्तेरपरा। द्वितीयस्य तु मध्ये द्वौ लकारौ। शेषं प्राग्वत्। इहोभयत्रापि ऋत्यक इति पाक्षिकः प्रकृतिभावो वक्ष्यते।

एङः पदान्तादति (५५)। ६। १। १०९।

पदान्तादेङोऽति परे पूर्व्वरूपमेकादेशः स्यात्। हरेऽव। विष्णोऽव।

सर्व्वत्र विभाषा गोः। ६। १। १२२।

लोके वेदे (५६) चैङन्तस्य गोरति वा प्रकृतिभावः स्यात् पदान्ते। गोअग्रम्—गोग्रम्। एङन्तस्य किम्। चित्रग्वग्रम्। पदान्ते किम्। गोः।

---

† अभितः उभयतः अज्भक्तेः अज्भागस्यापरामात्रा।

(५५) एङः पदान्तादिति। ङसिङसोश्चेति पृथक्सूत्रारम्भसामर्थ्यादस्य पदान्तत्वे लब्धेऽपि पुनस्तद्ग्रहणं सर्व्वत्र विभाषा गोरित्याद्युत्तरार्थमिह तु स्पष्टार्थमिति द्रष्टव्यम्।

(५६) यजुष्युरइत्यादिप्रक्रमात् छन्दस्येवेदं संभाव्येत अतउक्तं सर्व्वत्रेति तद्व्याचष्टे लोके वेदे चेति। प्रकृत्यान्तःपादमित्यादि (६।१।११५) सूत्रात् प्रकृत्येति पदमनुवर्त्त्याह प्रकृतिभावइति प्रकृत्या स्वभावेन अविकृतरूपेण भावोऽवस्थानमित्यर्थस्तथाच प्रकृतिभावे न पूर्व्वरूपं नापि अवादय इति भावः। एङःपदान्तादतोऽत्यतः एङन्तइत्यनुवर्त्त्य तदन्तस्य गोरिति व्याख्येयम् तेन चित्रग्वग्रमित्यत्र नेति स्वयं वक्ष्यति लक्षणप्रतिपदोक्तयोर्मध्ये प्रतिपदोक्तस्यैव ग्रहणनियमेन हे चित्रगोऽत्रागच्छेत्यादौ न तस्य सम्बोधनमात्रे लक्षणसाध्यत्वेऽपि प्रतिपदोक्तत्वाभावात् पदान्तादित्यस्यानुवृत्त्या विपरिणामेनान्वयः।

अवङ् स्फोटायनस्य (५७)। ६। १। १२३।

अतीति निवृत्तम्। अचि परे (५८) पदान्ते गोरवङ् वा स्यात्। गवाग्रम्। पदान्ते किम्। गवि। व्यवस्थितविभाषया (५९) गवाक्षः।

इन्द्रे च [नित्यम्]। ६। १। १२४।

गोरवङ् स्यादिन्द्रे। गवेन्द्रः। अथ प्रकृतिभावः।

प्लुतप्रगृह्या अचि नित्यम् (६०)। ६। १। १२५।

प्लुताः प्रगृह्याश्च वक्ष्यन्ते तेऽचि नित्यम्प्रकृत्या स्युः। एहि कृष्ण ३ अत्र गौश्चरति (६१)। हरी एतौ। नित्यमिति

---

(५७) सर्व्वत्र विभाषेत्यतः विभाषानुवृत्तिसम्भवेऽपि स्फोटायनग्रहणं पूजार्थं स्फोटोऽयनं यस्य स स्फोटायनः स्फोटप्रतिपादकोवैयाकरणविशेषः अत्रापि एङन्तस्य गोरिति व्याख्येयम् तेन चित्रग्वग्रमित्यत्र नेति बोध्यम्।

(५८) अचि पर इति इकोयणचीत्यतोऽचीतिपदानुवृत्तिः अतीति च निवृत्तं तत्र व्याख्यानमेव शरणं तेन गवेश इत्यादि सिध्यति।

(५९) व्यवस्थितेति विभाषाया भावाभावविषयकतया क्वचिद्विषयविशेषे भावमात्रविषयकत्वं भाष्यकारादिभिर्व्यवस्थाप्यते क्वचिच्च तद्व्यवस्थापने उभयविषयकत्वमत्र च भाष्यकृता व्यवस्थापनात् भावमात्रविषयत्वम्। गवां किरणानामक्षीव अक्ष्णोऽदर्शनादित्यच्प्रत्यये गवाक्ष इति सिद्धम् अयं शब्दः वातायने रूढः पुंस्त्वं लोकात्।

(६०) नित्यमिति। इन्द्रे चेति सूत्रे सामर्थ्यादेव नित्यत्वलाभादिह तदनुवृत्तिसंभवेऽपि पुनस्तद्ग्रहणम् बाधकविषयेऽपि प्रवृत्त्यर्थताद्योतनाय।

(६१) एहि कृष्ण ३ अत्रेति वाक्यद्वयमादायोदाहरणन्तु दूराद्धूते च

किम्। हरी एतावित्यादावयमेव प्रकृतिभावो यथा स्यात् इकोऽसवर्ण इति ह्रस्वसमुच्चितो मा भूत्।

इकोऽसवर्णे शाकल्यस्य ह्रस्वश्च। ६।१।१२७।

पदान्ता (६२) इकोऽसवर्णेऽचि परे प्रकृत्या स्युर्ह्रस्वश्च वा। अत्र ह्रस्वविधिसामर्थ्यादेव प्रकृतिभावे सिद्धे तदनुकर्षणार्थश्चकारो न कर्त्तव्य इति भाष्ये स्थितम्। चक्रि-अत्र-चक्री-अत्र-चक्र्यत्र। पदान्ता इति किं गौर्यौ। न समासे *। वाप्यश्वः। * सिति च *। पार्श्वम् (६३)।

ऋत्यकः (६४)। ६।१।१२८।

ऋति परेऽकः प्राग्वत्। ब्रह्म ऋषिः-ब्रह्मा ऋषिः-ब्रह्मर्षिः। पदान्ता इत्येव आर्च्छत्। समासेऽप्ययं प्रकृतिभावः। सप्त-ऋषीणां-सप्तर्षीणाम्।

वाक्यस्य टेरिति सूत्रयोरेकवाक्यतया वाक्यस्य टेरेव प्लुतस्य (संबोध्यस्य) प्लुतत्वविधानात् वाक्यमध्यपातिनः पदस्य वाक्यटित्वाभावादतः केनचित् तदुदाहरणत्वेन प्रदर्शितम् कृष्ण एहीत्यादि अनुदाहरणमेव कृष्णेत्यस्य दूराहूतस्यापि वाक्यटित्वाभावात्।

(६२) एङः पदान्तादित्यतः पदान्तादित्यनुवर्त्त्य विभक्तिवचनयोर्विपरिणामेनाह पदान्ता इति अपदान्ते यणश्चरितार्थतया पुनर्ह्रस्वयणोर्विधानसामर्थ्याद्विकल्पलाभ इत्याशयेनाह वेति।

(६३) पार्श्वमिति पर्श्वा णस् वक्तव्य इति णसि सित्त्वात् प्रकृतिभावाभावात् पार्श्वमिति सिद्धम्।

(६४) ऋत्यक इति सवर्णार्थमनिगर्थञ्चेदं सूत्रं तेन होतॄकारः ब्रह्मऋषिरित्यादौ विकल्पेन प्रकृतिभावः। आर्च्छदिति आटो भाव्यवयव-

वाक्यस्य(६५) टेः प्लुतउदात्तः। ८। २। ८२।

इत्यधिकृत्य।

प्रत्यभिवादे(६६)ऽशूद्रे। ८। २। ८३।

अशूद्रविषये प्रत्यभिवादे यद्वाक्यं तस्य टेः प्लुतः स्यात्। अभिवादये (६७) देवदत्तोऽहम् भो आयुष्मानेधि देवदत्त ३। "स्त्रियान्न"। अभिवादये गार्ग्यहं भो आयुष्मती भव गार्गि!। नाम गोत्रं वा यत्र प्रत्यभिवादवाक्यान्ते प्रयुज्यते तत्रैव प्लुत इष्यते नेह आयुष्मानेधि। "भोराजन्यविशाञ्चेति वाच्यम् (६८)"। आयुष्मानेधि भो३ः। आयुष्मानेधीन्द्रवर्म्म ३ न्। आयुष्मानेधीन्द्रपालित ३।

त्वे न पदान्तत्वाभावान्न प्रसङ्गः। समासेऽपीति व्याख्यानादिति भावः। सप्तर्षीणामित्यत्र दिक्संख्ये संज्ञायामिति समासः।

(६५) प्लुतप्रगृह्याणां प्रकृतिभावप्रसङ्गे सूत्रत्वात् प्रकृतिभावविधायकं सूत्रद्वयमुपन्यस्य प्रथमोपस्थितत्वात् प्लुतं निरूपयितुमाह वाक्यस्येति।

(६६) प्रणामादिभिराशिषं वाच्यमानो गुर्व्वादिर्यत् प्रतिसंभाषते स प्रत्यभिवादः न त्वाशीर्वचनमात्रं शूद्रे आशीर्व्वादरूपप्रत्यभिवादाभावेन अशूद्रे इति विशेषणस्य वैयर्थ्यापत्तेः अतएव अशूद्रे इति किं कुशल्यसि वृषलकेत्युक्तम् शब्देन्दुशेखरे।

(६७) अभिवादये प्रणामेन आशीर्व्वादं वाचयामीत्यर्थः आयुष्मानित्यस्य विधेयतया न सम्बोधनान्तता एधीति भवेत्यादेरूपलक्षणम्।

(६८) भोःशब्दस्य राजन्यवैश्यवाचकनाम्नाञ्च टेः प्लुतेत्यर्थः तत्र भोःशब्दस्याप्राप्ते इतरयोस्तु नामत्वेन प्राप्ते नियमार्थमिति बोध्यम्।

दूराद्धूते (६८) च। ८। २। ८४।

दूरात्सम्बोधनं यद्वाक्यन्तस्य टेः प्लुतः स्यात्। सक्तून् पिब देवदत्त ३।

हैहेप्रयोगे हैहयोः। ८। २। ८५।

एतयोः प्रयोगे दूराद्धूते यद्वाक्यन्तत्र हैहयोरेव प्लुतः स्यात्। हे ३ राम। राम है ३।

गुरोरनृतोऽनन्त्यस्याप्येकैकस्य प्राचाम्। ८। २। ८६।

दूराद्धूते यद्वाक्यन्तस्य ऋद्भिन्नस्याऽनन्त्यस्यापि गुरोर्वा प्लुतः स्यात्। दे ३ वदत्त। देवद ३ त्त। देवदत्त ३। गुरोः किम्। वकारात् परस्याकारस्य मा भूत्। अनृतः किम्। कृष्ण ३॥ एकैकग्रहणं पर्यायार्थम्। इह प्राचामिति योगो विभज्यते। तेन सर्वः प्लुतो विकल्प्यते।

अप्लुतवदुपस्थिते। ६। १। १२९।

उपस्थितोऽनार्ष इतिशब्दस्तस्मिन्परे प्लुतोऽप्लुतवद्भवति। अप्लुतकार्यं यणादिकङ्करोति। सुश्लोक३इति। सुश्लोकेति। वत् किम् अप्लुत इत्युक्ते प्लुत एव निषिध्येत तथा च प्रगृह्याश्रये प्रकृतिभावे प्लुतस्य श्रवणन्न स्यात्। अग्नी ३ इति।

(६८) यावति दूरे स्वाभाविकप्रयत्नोच्चारितं वर्णं सम्बोध्यमानो न शृणोति किन्तु अधिकप्रयत्नमपेक्षते तावत् दूरं दूराद्धानञ्च दूरबोधनस्या-

इ ३ चाक्रवर्म्मणस्य। ६। १। १३०।

इ३:प्लुतोऽचि परेऽप्लुतवद्वा स्यात्। चिनु ह्लीति-(७०) चिनु हि ३ इति। चिनुहि ३ इदं-चिनुह्लीदम्। उभयत्र (७१) विभाषेयम्।

ईदूदेद्‌ द्विवचनं प्रगृह्यम्। १। १। ११।

ईदूदेदन्तं द्विवचनं प्रगृह्यसंज्ञं स्यात्। हरी एतौ विष्णू इमौ। गङ्गे अमू। पचेते (७२) इमौ। मणी(७३)वोष्ट्रस्येति तु इवार्थे वाशब्दो वशब्दो वा बोध्यः।

प्युपलक्षणं न तु सम्बोधनमात्रं तेन आगच्छतु भवान् देवदत्त३ः इत्येवं प्रथमान्तपरभागेऽपि स्यादेवेति शब्देन्दु०।

(७०) चिनु ह्लीति। मया किं कर्त्तव्यमिति पृष्टे चिनु ह्लीति प्रतिवचनम् विभाषा पृष्टप्रतिवचने हेरिति सूत्रेण हि३:प्लुतः अत्र इतीति इद-मिति च भागः वाक्यान्तरं तेन हेरितीकारस्य वाक्यटित्वात् प्लुतत्वम्।

(७१) उभयत्रेति उपस्थिते प्राप्ते, अनुपस्थिते च अप्राप्ते, उदाहरणद्वयेन तदाह। प्रथमम् इतीति द्वितीयम् इदमिति।

(७२) एदन्तग्रहणस्य फलान्तरमाह पचेते इति। संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणे तदन्तग्रहणं नास्तीति परिभाषया द्विवचनपदेन न द्विवचनान्त-ग्रहणं तेन गौर्य्योरच्चेति विग्रहे गौर्य्यच्चेत्यत्र द्विवचनान्तत्वेऽपि न प्रगृह्यसंज्ञाप्रसङ्गः।

(७३) मणी इति 'मणी वोष्ट्रस्य लम्बेते प्रियौ वत्सतरौ ममे'ति महाभारत-वाक्यम्। वाशब्द इति 'वा स्यात् विकल्पोपमयोरेवार्थे च समुच्चये' इत्यभिधानात् वशब्द इति 'वं प्रचेतसि जानीयादिवार्थे च तदव्यय-मि'ति मेदिन्युक्तेः।

अदसो मात्। १। १। १२।

अस्मात् परावीदूतौ प्रगृह्यौ स्तः। अमी ईशाः। रामकृष्णावमू आसाते। मात्किम्। अमुकेऽत्र। असति माद्ग्रहणे एकारोप्यनुवर्त्तेत ‡।

शे। १। १। १३।

अयम्प्रगृह्यः स्यात्। अस्मे (७४) इन्द्राबृहस्पती।

निपात (७५) एकाजनाङ्। १। १। १४।

एकोऽज् निपात आङ्वर्जः प्रगृह्यः स्यात्। अ अवद्यम् इ इन्द्रः उ उमेशः। अनाङित्युक्तेरङिदाकारः प्रगृह्य एव। आ एवन्नु मन्यसे। आ एवङ्किल (७६) तत्। ङित्तु न प्रगृह्यः। ईषदुष्णम् ओष्णम्। वाक्यस्मरणयोरङित्। अन्यत्र ङिदिति विवेकः।

---

‡ एतोऽनुवृत्तौ अमुके इत्यस्य प्रगृह्यता स्यात् तद्वारणाय मादिति।

(७४) अस्मे अस्मभ्यमित्यर्थः भ्यमःशे आदेशः शित्त्वात् सर्व्वादेशः।

(७५) एकमाङिति पर्य्युदासादेव लब्धे निपाते पुनर्निपातग्रहणमुत्तरार्थमिह तु स्पष्टार्थं कृतम्। आ एवमिति पूर्व्वप्रक्रान्तवाक्यार्थस्यान्यथात्वद्योतकोयमाकारः। पूर्व्वमित्थं मामंस्था इदानीमेवं मन्यसे इत्यर्थः। मनो०।

(७६) आ एवं किलेति स्मरणद्योतकोऽयमाकारः। तथाच भाष्यम्।

ईषदर्थे क्रियायोगे मर्य्यादाभिविधौ च यः।
एतमातं ङितं विद्यात् वाक्यस्मरणयोरङित्॥

अत्राङिल्लक्षणएव तात्पर्य्यं लाघवात् प्रकृतोपयोगाच्च। अन्यस्य ङित्त्वमर्थसिद्धमित्याशयेन तदेतदाह वाक्येति। मनो०।

ओत्।१।१।१५।

ओदन्तो(७७) निपातः प्रगृह्यः स्यात्। अहो ईशाः।

सम्बुद्धौ(७८)शाकल्यस्येतावनार्षे।१।१।१६।

सम्बुद्धिनिमित्तकओकारो वा प्रगृह्योऽवैदिके (७९) इतौ परे। विष्णो इति। विष्ण इति-विष्णविति। अनार्ष इति किम्। ब्रह्मबन्धवित्यब्रवीत्।

उञः।१।१।१७।

उञ इतौ वा प्राग्वत्। उ इति-विति।

ऊँ।१।१।१८।

उञ इतौ दीर्घोऽनुनासिकः प्रगृह्यश्च ऊँ इत्ययमादेशो वा स्यात्। ऊँ इति।

मय उञो वो वा।८।३।३३।

मयः परस्य उञो वो वा स्यादचि। किमु-उक्तम्-किम्वुक्तम्। वस्यासिद्धत्वान्नानुस्वारः (८०)।

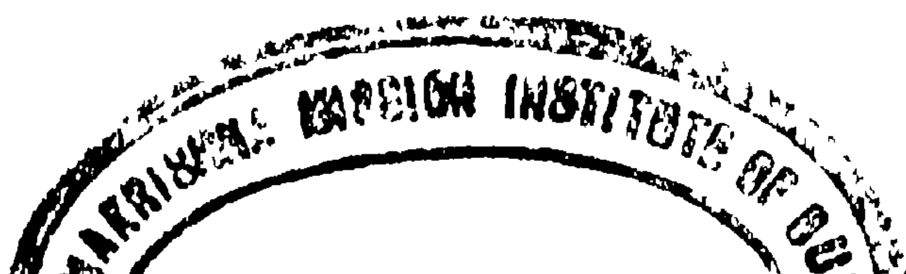
---

(७७) निपात इत्यनुवृत्तमोदित्यनेन विशेष्यत इत्याह ओदन्तो निपात इति।

(७८) संबुद्धौ किम् अहो इतीत्यत्र मा भूत्। अत्र परत्वात् ओदिति सूत्र-बाधेन विभाषया प्रगृह्यसंज्ञा स्यात्।

(७९) ऋषिर्वेदस्तत्रोक्त आर्षस्तद्भिन्नोऽनार्षोऽवैदिक इत्याशयेनाहावैदिक इति।

(८०) मोऽनुस्वार इति सूत्रस्य (८। ३। २३) त्रिपाद्यन्तर्गतत्वेऽपि तदपेक्षया वविधायकैतत्सूत्रस्य त्रिपाद्यां परवर्त्तितया पूर्व्वशास्त्रं प्रति चोत्तरशास्त्रस्यासिद्धत्वाभिधानेन तत्कार्य्यस्याप्यसिद्धत्वान्नानुस्वारः।

ईदूतौ च सप्तम्यर्थे । १ । १ । १९ ।

सप्तम्यर्थे पर्यवसन्नमीदूदन्तमप्रगृह्यं स्यात् । सोमो गौरी (८१) अधिश्रितः । मामकी तनू इति । सुपां सुलुगिति सप्तम्या लुक् । अर्थग्रहणं किम् । वृत्तावर्थान्तरोपसंक्रान्ते मा भूत् । वाप्यामश्वो वाप्यश्वः ।

अणोऽप्रगृह्यस्याऽनुनासिकः । ८ । ४ । ५७ ।

अप्रगृह्यस्याणोऽवसानेऽनुनासिको वा स्यात् । दधिँ दधि । अप्रगृह्यस्य किम् । अग्नी ॥ इत्यच्सन्धिः । (८२) ।

---

(८१) लौकिकोदाहरणासद्भावेनोभयत्र वैदिकोदाहरणमाह सोमइत्यादि गौरीशब्दः सप्तम्यर्थमात्रपर्यवसन्नः सुपां सुलुगिति सप्तम्या लुक् अधिश्रयणक्रियायां गौरीपदबोध्याधिकरणत्वान्वयः गौर्य्यधिकरणे लक्षणायां मानाभावः । वाप्यश्व इत्यादौ तु सु प्रु मेति समासरूप वृत्तौ वापीशब्दस्यैव तदधिकरणे लाक्षणिकत्वमित्यनयोर्भेदः ।

(८२) अच्सन्धिरिति अत्र कुत्वं सुत्वं वा न कृतं स्पष्टप्रतिपत्त्यर्थमेवमेवानुस्वारस्याच्त्वादित्यादिनिर्देश इति द्रष्टव्यम् ।

स्तोः(१) श्चुना श्चुः। ८।४।४०।

सकारतवर्गयोः शकारचवर्गाभ्यां योगे शकारचवर्गौ स्तः। हरिश् शेते। रामश्चिनोति। सच्चित्। शार्ङ्गिञ्जयः।

शात्। ८।४।४४।

शात्परस्य (२) तवर्गस्य चुत्वन्न स्यात्। विश्नः। प्रश्नः।

ष्टुना ष्टुः। ८।४।४१।

स्तोः ष्टुना योगे ष्टुः स्यात्। रामष्षष्ठः। रामष्टीकते। पेष्टा। तट्टीका। चक्रिण्ढौकसे।

न पदान्ताट्टोरनाम्। ८।४।४२।

अनामिति लुप्तषष्ठीकम्पदम्। पदान्ताट्टवर्गात्परस्याऽनामः

---

(१) स्तोरिति समाहारद्वन्द्वे सौत्रं पुंस्त्वं श्चुना श्चुरित्यपि तथा। एवं परत्र ष्टुनेत्यादौ सर्व्वत्र। सहयुक्तेऽप्रधाने इत्यादिसूत्रे सहयोगं विनापि तृतीयाया वक्ष्यमाणत्वात् श्चुनेति तृतीया नासङ्गता। वृत्तौ योगइति एतच्चाध्याहारलभ्यम् तद्द्योतिका तु तृतीयैव। स्थान्यादेशयोर्यथासंख्य-नियमेऽपि निमित्तकार्य्यिणोर्न तथात्वं सति तु तयोरपि यथासंख्यकत्वे शकारयोगे शकारः चवर्गयोगे चवर्गइत्यर्थः स्यात् तथासति शादिति सूत्रस्य शकारात् परस्य तवर्गस्य स्थाने चवर्गादेशनिषेधकस्य वैय-र्थ्यापत्तिः। योगश्च निमित्तस्य पूर्व्वत्र परत्र वा स्थितौ भवति तत्र पूर्व्वस्थिते यत्नः याच्ञेत्यादि परस्थिते हरिश्शेते इत्यादि।

(२) शादिति न पदान्तादित्यतः नेति तोःषीत्यतश्च तोरित्यनुवर्त्याह शात् परस्य तवर्गस्येति। जश्त्वमित्यादेरसंदिग्धत्वार्थकतयोदाहरणत्वासम्भ-वेनान्त्यवर्गे नकारे परे उदाहरणमाह विश्नइति।

स्तोः ष्टुर्न स्यात्। षट् सन्तः। षट् ते। पदान्तात्किम्। ईट्टे। टोः किम्। सर्पिष्टमम्(३)। *अनाम्नवतिनगरीणामिति वाच्यम्*। षण्णां। षण्णवतिः। षण्णगर्यः।

तोः षि। ८। ४। ४३।

तवर्गस्य षकारे परे न ष्टुत्वम्। सन् षष्ठः। झलाञ्जशोऽन्ते ४८७०। वागीशः। चिद्रूपम्।

यरोऽनुनासिकेऽनुनासिको वा। ८। ४। ४५।

यरः पदान्त (४) स्यानुनासिके परेऽनुनासिको वा स्यात्। एतन्मुरारिः—एतद्मुरारिः। स्थानप्रयत्नाभ्यामन्तरतमे स्पर्शे चरितार्थो (५) विधिरयं रेफे न प्रवर्त्तते। चतुर्मुखः। प्रत्यये भाषायां नित्यम्।* तन्मयं चिन्मयम् (६)। कथं तर्हि मदोदग्राः ककुद्मन्त इति, यवादिगणे दकारनिपातनात्(७)।

---

(३) सर्पिष्टममित्यत्र ह्रस्वात्तादौ तद्धिते इति षत्वम्।

(४) पदान्तस्येति किं वेद्मि क्षुभ्नातीत्यादौ न, तत्र यरः पदान्तत्वाभावात्।

(५) स्पर्शे चरितार्थ इति प्रसिद्धप्रयोगाभिप्रायेण,-कमल्-मुरारिः इत्यत्र नेतेत्यादौ लवयोः यथाकथञ्चित् प्रवृत्तिरित्याशयेनाह रेफे न प्रवर्त्तते इति तेन लवयोरपि क्वचित् प्रवृत्तिरिति सूचितम्। प्राञ्चस्तु स्पर्शस्यैवेति नियमेन स्पर्शभिन्नेषु नानुनासिकविधिस्तेन रेफ इत्यस्योपलक्षणत्वान्न लवयोरपि ग्रहणम्।

(६) चिन्मयमिति स्वार्थिकः तत्प्रकृतिवचने इति मयट् चिन्मात्रमिति क्वाचित्कः पाठः स्वार्थिकस्य मात्रच्प्रत्ययस्य पाणिनीयमतेऽभावात् तन्निर्वाहस्तु मयूरव्यंसकादित्वात् समासेनैव। शब्देन्दु०।

(७) निपातनादिति यवादिगणे ककुद्मानिति प्रकृतिप्रत्ययसमुदायः पठ्यत इतिमतेनेदम्।

तोर्लि। ८। ४। ६०।

तवर्गस्य लकारे परे परसवर्णः स्यात्। तल्लयः विद्वाँल्लिखति। नकारस्याऽनुनासिको लकारः।

उदः स्थास्तम्भोः पूर्वस्य। ८। ४। ६१।

उदः परयोः(८) स्थास्तम्भोः पूर्वसवर्णः स्यात्। आदेः परस्य (२६पृ०)। उत्थानम्। उत्तम्भनम्। अत्राऽघोषस्य(९) महाप्राणस्य सस्य तादृश एव थकारः। तस्य झरो झरीति (४३पृ०) पाक्षिको लोपः। लोपाभावपक्षे तु थकारस्यैव श्रवणन्न तु खरि चेति(६२पृ०) चर्त्वं,चर्त्वं प्रति थकारस्याऽसिद्धत्वात्(१०)। उत्थ्थानम्। उत्थ्तम्भनम्।

झयो होऽन्यतरस्याम्। ८। ४। ६२।

झयः परस्य(११)हस्य पूर्व्वसवर्णो वा स्यात्। घोषवतो(१२)

---

(८) तस्मादित्युत्तरस्येति (२८पृ०) परिभाषालभ्यमर्थमाह उदःपरयोरिति।

(९) अघोषस्येति समनियतत्वेनान्यतमग्रहणे सर्व्वस्यैव प्राप्ततया श्वासविवारयोस्त्यागेऽपि न न्यूनता।

(१०) थकारस्यासिद्धत्वादिति एतत्सूत्रस्य परत्वात् खरि चेति (६२पृ०) पूर्व्वं प्रत्यसिद्धतया तत्कार्य्यस्याप्यसिद्धत्वमिति भावइति प्राञ्चः। भाष्यमते त्वत्रापि चर्त्वमिति बोध्यम्। शब्देन्दु०।

(११) झयइति पञ्चमीमभिप्रेत्याह झयः परस्येति पूर्व्वसूत्रात् पूर्व्वस्येति पदमनुवर्त्त्याह पूर्व्वसवर्ण इति।

(१२) घोषवत इति समनियतत्वेनार्थे लभ्यत्वेऽपि स्वरूपप्रतिपादनाय घोषनादसंवारत्नय ग्रहणम् न दोषावहम्।

नादवतः, संवृतकण्ठस्य, महाप्राणस्य हस्य तादृशो वर्गचतुर्थ एवादेशः। वाग्घरिः। वाग्हरिः।

शश्छोऽटि। ८। ४। ६३।

झयःपरस्य शस्य छो वा स्यादटि। दस्य श्चुत्वेन जकारे कृते।

खरि च। ८। ४। ५५।

खरि झलाञ्चरः स्युः। इति जकारस्य चकारः। तच्शिवः। तच्छिवः। * छत्वममीति वाच्यम् *। तच्श्लोकेन। तच्छ्लोकेन। अमि किम् वाक्श्च्योतति।

मोऽनुस्वारः। ८। ३। २३।

मान्तस्य पदस्या(१३)ऽनुस्वारः स्याद्धलि। अलोऽन्त्यस्य (२६५०)। हरिं वन्दे। पदस्येति किं गम्यते।

नश्चापदान्तस्य झलि। ८। ३। २४।

नस्य मस्य चापदान्तस्य (१४) झल्यनुस्वारः। यशांसि। आक्रंस्यते। झलि किं मन्यसे।

अनुस्वारस्य ययि परसवर्णः। ८। ४। ५८।

---

(१३) उभि च पदइत्यतः पदेइत्यनुवर्त्त्य विपरिणमय्य हलि सर्वेषामित्यतः हलीत्यनुवर्त्याह पदस्येति हलीति च हलि किं त्वमत्र किमत्र।

(१४) नश्चापदान्तस्येति अपदान्तस्य किं राजन् पाहि।

स्पष्टम्। अङ्कितः। अञ्चितः। कुण्ठितः। शान्तः। गुम्फितः। कुर्व्वन्तीत्यत्र णत्वे प्राप्ते तस्यासिद्धत्वादनुस्वारे परसवर्णे तस्यासिद्धत्वान्न णत्वम्।

वा पदान्तस्य। ८। ४। ५९।

पदान्तस्याऽनुस्वारस्य ययि परे परसवर्णो वा स्यात्। त्वङ्करोषि—त्वं करोषि। सँय्यन्ता—संयन्ता। सँव्वत्सरः-संवत्सरः। यँल्लोकम्-यंलोकम्। अत्राऽनुस्वारस्य पक्षेऽनुनासिका यवलाः।

मो राजि समः क्वौ (१५)। ८। ३। २५।

क्विवन्ते राजतौ परे समो मस्य मएव स्यात्। सम्राट्।

हे मपरे वा। ८। ३। २६।

मपरे (१६) हकारे मस्य मएव स्याद्वा। ह्मल ह्मल सञ्चलने। किम्ह्मलयति—किंह्मलयति। * यवलपरे (१७) यवला वेति वक्तव्यम्*।

यथासंख्यमनुदेशः समानाम्। १। ३। १०।

---

(१५) समइति। राजीति किं संयत्। समइति किम् इदं राट् क्वाविति किं सं रेजे मकारस्य मकारभावोनुस्वारनिवृत्त्यर्थः।

(१६) मपरे इति बहुव्रीहिः। उदाहरणेन तदेवाह किम्ह्मलयतीति।

(१७) यवलाः परे यस्मात् स यवलपरस्तस्मिन् हकारे मस्य यवलाभवन्तीत्यर्थः।

समसम्बन्धी(१८)विधि र्यथासंख्यं (१९) स्यात् । किंह्यः—कियँ ह्यः । किंह्मलयति कियँ ह्मलयति । किंह्लादयति, किल्ँह्लादयति ।

नपरे नः । ८ । ३ । २७ ।

नपरे हकारे मस्य नः स्याद्वा । किंह्नुते । किन् ह्नुते ।

ङ्णोः कुक्टुक् शरि । ८ । ३ । २८ ।

ङकारणकारयोः कुक्टुकावागमौ वा स्तः शरि । कुक्टुकोरसिद्धत्वाज्जश्त्वन्न । *चयो द्वितीयाः (२०) शरि पौष्करसादेरिति वाच्यम्* । प्राङ्-षष्ठः प्राङ्ख्—षष्ठः—प्राङ्क्षष्ठः । सुगण्ट् षष्ठः सुगण्ठ् षष्ठः सुगण् षष्ठः ।

ङः सि धुट् । ८ । ३ । २९ ।

---

(१८) समसंबन्धीति । समकर्मकं विधानमिति तु नोक्तं तथासति यत्रोद्दिष्टसमेषु समानं विधानं पाघ्रादिषु पिबादीनां प्रियस्थिरादिषु च प्रस्थादीनां तत्रैव यथाक्रमं प्रवृत्तिः स्यात् इष्यते तु अनुवाद्ययोरपि यथासंख्यता समूलकृतजीवेषु हनकृग्रहइत्यादिषु । समानामिति किं लक्षणेत्थंभूतेत्यत्र सूत्रे चत्वारोलक्षणादयोऽर्थाः प्रत्यादयस्तु त्रयएव तत्र सर्वेषां सर्वत्र कर्मप्रवचनीयसंज्ञा यथा स्यात् ।

(१९) यथेति येनैव क्रमेण पदानां ज्ञानं पदार्थोपस्थितिर्वा तेनैव क्रमेण वाक्यार्थबोधसम्बन्धस्तेषामित्यर्थः ।

(२०) चयइति शरि परे चय्प्रत्याहारस्थाने स्वस्ववर्गद्वितीया भवन्ति पौष्करसादेराचार्य्यस्य मते इति वाच्यम् पुष्करे तीर्थविशेषे सीदतीति पुष्करसद् तस्यापत्यमितीञि द्विपदवृत्तौ पौष्करसादि स्तस्येत्यर्थः ।

डात्परस्य सस्य(२१) धुट् वा स्यात्। षट्त्सन्तः षट्सन्तः।

नश्च। ८। ३। ३०।

नकारान्तात्सस्य (२२) धुट् वा स्यात्। सन्त्सः। सन्सः।

शि तुक्। ८। ३। ३१।

नस्य पदान्तस्य शे परे तुग्वा स्यात्। शश्छोऽटीति (६२सू०) छत्वविकल्पः। पक्षे झरो झरीति (४२सू०) च लोपः। सञ्छम्भुः-सञ्च्छम्भुः-सञ्च्शम्भुः-सञ्शम्भुः।

अछौ अचछा अचशा अशाविति चतुष्टयम्।
रूपाणामिह तुक्छत्वचलोपानां विकल्पनात्।

ङमो ह्रस्वादचि ङमुण् नित्यम्। ८। ३। ३२।

ह्रस्वात्परो यो ङम् तदन्तं यत्पदं तस्मात् (२३) परस्याऽचो नित्यं ङमुडागमः स्यात्। प्रत्यङ्ङात्मा। सुगण्णीशः। सन्नच्युतः।

---

(२१) डः सीति। सीति सप्तमी षष्ठ्यर्थे तदाह सस्येति पदइत्यनुवर्त्तमानस्य सम्बन्धितया डकारेणान्वयः।

(२२) नकारान्तादिति उभि च पदे इत्यतः पदे इत्यनुवृत्तं पञ्चम्या विपरिणम्यते अपदान्तनकारस्याऽनुस्वारविधानात् पदान्तादित्यर्थलभ्यं वा।

(२३) पदे इत्यनुवृत्तं सामानाधिकरण्यानुरोधेन पञ्चम्या विपरिणमय्याह तस्मादिति तथाच ङम इति पदं ङमन्तपरं सौत्रत्वात् पदार्थैकदेशे ङमि ह्रस्वादित्यस्यान्वयः। ततश्च ङम् इति प्रथमं ह्रस्वादिति विशेषणसम्बन्धमनुभूय पश्चात् पदे विशेषणत्वेनान्वेति

समः सुटि। ८। ३। ५।

समो रुः स्यात् सुटि। अलोऽन्त्यस्य (२८इ०)।

अत्राऽनुनासिकः पूर्व्वस्य तु (२४) वा।८।३।२।

अत्र रुप्रकरणे रोः पूर्वस्याऽनुनासिको वा स्यात्।

अनुनासिकात्परोऽनुस्वारः। ८। ३। ४।

अनुनासिकं (२५) विहाय रोः पूर्वस्मात् परो ऽनुस्वारागमः स्यात्। खरवसानयोर्विसर्जनीयः (४६इ०)।

विसर्ज्जनीयस्य सः। ८। ३। ३४।

खरि(२६) विसर्जनीयस्य स स्यात्। एतदपवादेन वा शरीति (७२इ०) पाक्षिके विसर्गे प्राप्ते। "सम्पुङ्कानां सो वक्तव्यः (२७)"। संस्कर्त्ता-सँस्कर्त्ता। समो वा लोपमेके इति भाष्यम्। लोपस्यापि रुप्रकरणस्थत्वादनुस्वारानुनासिकाभ्यामेकसकारं

ङमइति पञ्चमीबलात् अचीति सप्तमी षष्ठ्यर्थे तदाह अचइति ङमन्तं पदमिति किम् अनितीत्यादौ मा भूत्।

(२४) अत्र रुप्रकरणएवास्य सम्बन्धो नत्वग्रे ढ्लोपेइत्यादाविति सूचनार्थं, परस्य नित्यं रुत्वम् पूर्वस्य तु वानुनासिकइतिद्योतनार्थं च इह तुशब्दः प्रयुक्त इति द्रष्टव्यम्।

(२५) अनुनासिकादिति ल्यब्लोपे पञ्चमीत्याह अनुनासिकं विहायेति।

(२६) मण्डूकप्लुत्या खरवसानयोरित्यतः खरीत्यनुवर्त्त्याह खरीति अवसानस्यानुवृत्तौ विसर्गविधेर्निर्विषयत्वापत्तेस्तत्परित्यागः।

(२७) सो वक्तव्य इति समः सुटीति, पुमः खय्यम्परे इति, नश्छव्यप्रशा-

रूपद्वयं द्विसकारन्तूक्तमेव। तत्रानचि चेति (२२४०) सकारस्य द्वित्वपक्षे त्रिसकारमपि रूपद्वयम् अनुस्वारविसर्गजिह्वामूलीयोपाध्मानीयानामकारोपरि (२८) शर्षु च पाठस्योपसंख्यातत्वेनाऽनुस्वारस्याप्य (२९) च्त्वात्। अनुनासिकवतां त्रयाणां* शरः खय* इति ‡ कद्वित्वे षट्। अनुस्वारवतामनुस्वारस्यापि द्वित्वे द्वादश। एषामष्टादशानां तकारस्य द्वित्वे वचनान्तरेण (३०) पुनर्द्वित्वे तु एकतं द्वितं त्रितमिति चतुष्पञ्चाशत्। अणोऽनुनासिकत्वे ऽष्टोत्तरशतम्।

पुमः (३१) खय्यम्परे। ८। ३। ६।

अम्परे खयि पुम्शब्दस्य रुः स्यात्। व्युत्पत्तिपक्षे(३२)ऽप्रत्यय

निति च सूत्रत्रये सकारः प्रश्लिष्यते तथाच तैः सूत्रैः सएव विधीयते नतु रुत्वेन सकारस्यासिद्धतया रुत्वाभावेन विसर्गाप्रवृत्तिरिति भावः।

(२८) अकारोपरीति इकारोपरीतिपाठे तु . पयःसु: यशःस्वित्यादौ इण्परत्वेन षत्वप्रसङ्ग इति भावः।

(२९) अनुस्वारस्यापीति अपिना विसर्गादेः संग्रहः नचैषामच्त्वे हरिं नमति विष्णुः करोतीत्यादौ यण्प्रसङ्गः त्रिपादीस्थत्वेन यणादिकं प्रत्यनुस्वारविसर्गादीनामसिद्धेः।

‡ शरः परस्य खयो द्वे स्तः इति ८।४।४७ सूत्रस्यवार्त्तिकार्थः।

(३०) एकस्मिन् लक्ष्ये एकलक्षणस्य सकृदेव प्रवृत्तेर्नियमादाह वचनान्तरेणेति तेन अचो रहाभ्यामिति (१८४०) द्वित्वे कृतेऽपि यणोमय इति (३६४०) द्वित्वकरणे न बाधकमिति भावः।

(३१) पुमइति संयोगान्तलोपे कृतेऽवशिष्टस्यानुकरणमिदम् अम्परे इति बहुव्रीहिः।

(३२) व्युत्पत्तिपक्षे इति उणादीनामव्युत्पन्नत्वं व्युत्पन्नत्वञ्चेत्युभयमप्याकरे स्थितं

स्येति षत्वपर्युदासात्+क⌒पयोः प्राप्तौ, अव्युत्पत्तिपक्षे तु षत्वप्राप्तौ। *संपुङ्कानामिति सः(६६४०)। पुंस्कोकिलः। पुंस्सुतः-पुँस्सुतः। अम्परे किम्। पुंचौरम्। खयि किम्। पुंदासः। *ख्याजादेशे न*। पुंख्यानम्।

नश्छव्यप्रशान्। ८। ३। ७।

अम्परे छवि नकारान्तस्य पदस्य रुः स्यात्। न तु प्रशान्-शब्दस्य। विसर्गः सत्वं श्चुत्वम्। शार्ङ्गिँश्छिन्धि शार्ङ्गिंश्छिन्धि। चक्रिँस्त्रायस्व चक्रिंस्त्रायस्व। पदस्य किम् हन्ति। अम्परे किम्। सन्त्सरुः खड्गमुष्टिः। अप्रशान् किम् प्रशान्तनोति।

नॄन् (३३) पे। ८। ३। १०।

नॄनित्यस्य रुः स्याद्वा पकारे परे।

कुप्वोः ⌒क⌒पौ च। ८। ३। ३७।

तत्र व्युत्पत्तिपक्षे प्रकृतिप्रत्ययविभागसद्भावेन पूञो डुम्सुनिति डुम्सुनि कृते सिद्धस्य पुंमस् इति शब्दस्य सान्तप्रत्ययान्ततया इदुदुपधस्य चाप्रत्ययस्येति सूत्रे प्रत्ययावयवभिन्नस्य रोः स्थाने षत्वविधानेनात्र तस्याप्रवृत्तेः कुप्वोः⌒क⌒पाविति सूत्रेण विधेययोः ⌒क⌒पयोः प्रसङ्ग इति भावः। अव्युत्पत्तिपक्षे त्विति तत्पक्षे प्रकृतिप्रत्ययविभागाभावादिति भावः षत्वेति इदमननुनासिकपक्षे, अनुस्वारपक्षे तु कुप्वोरित्यस्यैव प्राप्तिरनुस्वारव्यवधानेन इदुदुपधत्वाभावात्।

(३३) नॄनिति द्वितीयान्तानुकरणं सौत्रत्वात् षष्ठ्या लुक्, सौत्रत्वादेव नलोपो न। एवं कानित्यत्रापि। पदत्यत्राकार उच्चारणार्थः।

कवर्गे पवर्गे च परे विसर्जनीयस्य क्रमाज्जिह्वामूलीयोपाध्मानीयौ स्तः चाद्विसर्गः (३४)। येन (३५) नाप्राप्तइति न्यायेन विसर्जनीयस्य सइत्यस्यापवादोऽयम् नतु शर्परे विसर्जनीयइत्यस्य (७२पृ०)। तेन वासःक्षौममित्यादौ विसर्ग एव। नॄ ᳵपाहि। नॄँ ᳵपाहि—नॄँःपाहि—नॄँःपाहि—नॄन् पाहि।

कान् (३६) आम्रेडिते। ८। ३। १२।

कान्नकारस्य रुः स्यादाम्रेडिते परे। संपुङ्कानामिति सः। (६६पृ०) यद्वा (३७)।

कस्कादिषु च। ८। ३। ४८।

एष्विण(३८)उत्तरस्य विसर्गस्य षःस्यादन्यस्य तु+क ᳵपयो

---

(३४) चाद्विसर्ग इति शर्परेइति ८।३।३५सूत्रात्तदनुकर्षश्चकारेणेति भावः।

(३५) येन नेति येन नाप्राप्ते यो विधिरारभ्यते स तस्य बाधकइति न्यायेनेत्यर्थः। येनेत्यादेर्यत्कर्त्तृकावश्यप्राप्तौ यो विधिरारभ्यते इत्यर्थः नञ्द्वयस्य प्रकृतार्थदार्ढ्यबोधकत्वात् प्राप्तेइति भावे क्तः। तदप्राप्तियोग्यविषयेऽचारितार्थ्यादि हि बाधकत्वे वीजम्। शब्देन्दु०।

(३६) कानिति कान्कानितिवाच्ये आम्रेड़ितग्रहणं यत्र द्विरुक्तिस्तत्रैव तेन कान्? कान् पश्यसीत्यादौ न, अत्र प्रथमकिंशब्दस्य प्रश्नार्थकत्वात् द्वितीयस्य कुत्सितार्थकत्वाच्च कान्? कुत्सितान् पश्यसीति तदर्थस्ते नानयोर्न द्वित्वरूपता।

(३७) संपुंकानामिति, वार्त्तिके संकान्ग्रहणं त्यक्तुं शक्यमित्याशयेनाह यद्वेति पुंग्रहणन्त्वावश्यकमेवान्यथानुनासिकपक्षे इण्परत्वेन षत्वापत्तिः

(३८) एष्विणइति गणे कृतसत्वषत्वानामेव पाठादिति भावः। कस्कः कौत

रपवादइति सः । काँस्कान् कांस्कान् । कस्कः । कौतस्कुतः । सर्पिष्कुण्डिका । धनुष्कपालम् । आकृतिगणोयऽम् ।

संहितायाम् (३९) । ६ । १ । ७२ ।

इत्यधिकृत्य ।

छे च । ६ । १ । ७३ ।

ह्रस्वस्य (४०) छे परे तुगागमः स्यात्संहितायाम् । चुत्वस्यासिद्धत्वाज्जश्त्वेन दः । ततश्चर्त्वस्यासिद्धत्वात्पूर्वंश्चुत्वेन जः । तस्य चर्त्वेन चः । चुत्वस्यासिद्धत्वाच्चोःकुरिति(१६५पृ०) कुत्वं न । शिवच्छाया स्वच्छा (४१) ।

आङ्माङोश्च । ६ । १ । ७४ ।

एतयोश्छे परे तुक् स्यात् । पदान्ताद्वेति (७१पृ०) विकल्पापवादः । आच्छादयति । मा च्छिदत् ।

दीर्घात् । ६ । १ । ७५ ।

स्कुतः भ्रातुष्पुत्रः शुनस्कर्णः सद्यस्कालः सद्यस्क्रीः साद्यस्कः कांस्कान् सर्पिष्कुण्डिका धनुष्कपालम् वर्हिष्पलम् यजुष्पत्रम् अयस्कान्तः तमस्काण्डः मेदस्पिण्डः भास्करः अहस्करः । आकृतिगणोऽयम् ।

(३९) संहितायामिति स्वारसिकार्द्धमात्राविलम्बेनोच्चारणं संहिता तत आधिक्ये नैवैतदधिकारशास्त्रप्रवृत्तिरिति द्रष्टव्यम् ।

(४०) ह्रस्वस्य पिति कृति तुगित्यतः ह्रस्वस्येति पदं तुक्पदं चानुवर्त्याह ह्रस्वस्येति तुगागम इति च ।

(४१) स्वशब्दे उपपदे छ्यतेः के स्वच्छशब्दो निर्मले रूढः ।

दीर्घाच्छे परे तुक् स्यात्। दीर्घस्यायं (४२) तुक् न तु ह्रस्व सेनासुराच्छायेति (२८८४०) ज्ञापकात्। चेच्छिद्यते।

पदान्ताद्वा। ६। १। ७६।

दीर्घात् (४३) पदान्तात् छेपरे तुग्वा स्यात्। लक्ष्मीछाया-लक्ष्मीच्छाया।

इति हल्सन्धिप्रकरणम्।

---

(४२) दीर्घादिति षष्ठ्यर्थे पञ्चमी तदाह दीर्घस्यायमिति पञ्चम्यन्तार्थकत्वे तुकः कित्त्वेन छकारोत्तरत्वमेव स्यात् तथाच सुराच्छायेति निर्देशो न स्यादिति भावः।

(४३) दीर्घात् पदान्तादित्यस्य दीर्घस्य पदान्तस्येत्यर्थः।

विसर्जनीयस्य (१) (६६४०) सः। विष्णुस्त्राता।

शर्परे विसर्ज्जनीयः। ८। ३। ३५।

शर्परे (२) खरि विसर्जनीयस्य विसर्ज्जनीयो न त्वन्यत् (३)। कःत्सरुः। घनाघनः क्षोभणः। इह यथायथं सत्वं जिह्वामूलीयश्च न।

वा शरि।। ८। ३। ३६।

शरि परे विसर्ज्यनीयस्य विसर्ज्जनीय एव वा स्यात्। हरिः शेते-हरिश्शेते। *खर्परे शरि वा विसर्गलोपो वक्तव्यः *। रामः-स्थाता—राम-स्थाता। हरिः-स्फुरति—हरिस्फुरति। पक्षे विसर्गे सत्वे च त्रैरूप्यम्। कुप्वोः+क≍पौ च (६८४०)। क+करोति—कः करोति। क+खनति—कःखनति। क≍पचति—कः पचति।

सोऽपदादौ। ८। ३। ३८।

विसर्ज्जनीयस्य सः स्यादपाद्योः (४) कुप्वोः परयोः। *पाश-

---

(१) विसर्जनीयस्येति प्रागव्याख्यातमपि विसर्जनीयपदानुवृत्तिप्रदर्शनाय स्मारितम्।

(२) शर्परेइति बहुव्रीहिः विशेष्यञ्च अवच्छेदावच्छेदकभावापन्नवधिमतोः साजात्यात् विसर्जनीयात्त्रिपर्शः खरेवेत्याह खरीति।

(३) विसर्गस्य विसर्गविधौ फलमाह न त्वन्यदिति अन्यदेव विवृणोति-इहेत्यादि।

(४) अपदादाविति। सौत्रत्वादेकवचनमान्तत्वेऽप्यनुवृत्तयोः कुप्वोर्विशेषणत्वादाद्यापदाद्योरिति।

कल्पककाम्येष्विति(५) वाच्यम् *। पयस्पाशम्। यशस्कल्पम्। यशस्कम्। यशस्काम्यति। अनव्ययस्येति (६) वाच्यम्*। प्रातः कल्पम्। काम्ये रोरेवेति वाच्यम्*। नेह। गीः-काम्यति।

इणः (७) षः। ८। ३। ३९।

इणः परस्य विसर्गस्य षकारः स्यात्पूर्वविषये। सर्पिष्पाशम्। सर्पिष्कल्पम्। सर्पिष्कम्। सर्पिष्काम्यति।

नमस् (८) पुरसोर्गत्योः। ८। ३। ४०।

गतिसंज्ञयोरनयोर्विसर्गस्य सः कुप्वोः परयोः। नमस्करोति। साक्षात्प्रभृतित्वात् (२७४९०) कृञो योगे विभाषया गतिसंज्ञा। तदभावे नमःकरोति। पुरोऽव्ययमिति(२७२९०) नित्यं

---

(५) पाशकल्पेत्यादि सम्भवप्रदर्शनार्थं नतु परिगणनार्थमन्यस्यासम्भवादिति बोध्यम्।

(६) अनव्ययस्येति अव्ययीभावातिरिक्ताव्ययभिन्नस्येत्यर्थस्तेन उपपयस्काम्यतीत्यादौ सत्वम्। शब्देन्दु०।

(७) इण इति। सर्पिष्पाशमित्यादौ इदुदुपधस्येत्यनेन(७४९०)प्रत्ययस्यतया षत्वाप्राप्तौ तद्बाधनाय गीष्पाशं दोष्पाशमित्यादौ षत्वार्थञ्चेदं सूत्रं प्रवृत्तम्। अत्रानव्ययस्येति अपदादाविति काम्ये रोरिति च संबध्यते। तेन उच्चैःकल्पम्, दोः पश्य, गीःकाम्यतीत्यादौ न षत्वम्। अतएवात्र प्रकरणे सर्वत्र सत्वमेव विधेयं तस्यैव इणउत्तरत्वे विसर्गस्थानिकस्यानेन षत्वमिति भाष्ये स्पष्टम्। शब्देन्दु०।

(८) नम इत्यादि अत्र अपदादाविति न संबध्यते व्याख्यानात् तेन नमस्करोतीत्युदाहरणसङ्गतिः।

गतिसंज्ञा। पुरस्करोति। अगतित्वान्नेह। पूः पुरौ पुरः प्रवेष्टव्याः।

इदुदुपधस्य (९) चाप्रत्ययस्य। ८। ३। ४१।

इकारोकारोपधस्याप्रत्ययस्य विसर्गस्य षः स्यात्कुप्वोः। निष्प्रत्यूहम्। आविष्कृतम्। दुष्कृतम्। अप्रत्ययस्य किम्। अग्निः करोति। वायुः करोति। एकादेशशास्त्रनिमित्तकस्य (१०) न षत्वम् कस्कादिषु (६९पृ०) भ्रातुष्पुत्रशब्दस्य पाठात्। तेनेह न मातुःकृपा। "मुहूसः प्रतिषेधः"। मुहूःकामा।

तिरसोऽन्यतरस्याम्। ८। ३। ४२।

तिरसः (११)सो वा स्यात् कुप्वोः। तिरस्कर्त्ता। तिरःकर्त्ता।

द्विस्त्रिश्चतुरिति कृत्वोऽर्थे। ८। ३। ४३।

कृत्वोऽर्थे वर्त्तमानानामेषां विसर्गस्य षकारो वा स्यात् कुप्वोः।

---

(९) इदुदुपधस्येति इदुतौ उपधे यस्य समुदायस्य तस्यावयवीभूतस्य विसर्गस्य ष इत्यर्थः अप्रत्यय इति पर्य्युदासो लाघवात् प्रत्ययपदञ्च प्रत्ययसम्बन्धिपरं तथा च प्रत्ययसम्बन्धिभिन्नस्येति विसर्गविशेषणम्। तेन कविभिः कृतमित्यादौ इदुपधस्यापि विसर्गस्य प्रत्ययसम्बन्धित्वात् न षत्वं सम्बन्धित्वञ्च अवयवित्वेन स्थानित्वेन वेत्यन्यदेतत्।

(१०) एकादेशेति एकादेशशास्त्रसिद्धेतः (११२पृ०) परस्यस्थानिकत्वेन विसर्जनीयस्यैकादेशशास्त्रनिमित्तकत्वं बोध्यम्। इदुदिति तपरकरणं किं गीःकाम्यति पूःकाम्यतीत्यादौ दीर्घोपधे मा भूत्।

(११) तिरस इति गतिसंज्ञकमात्रस्यैव न ग्रहणं तेन अन्तर्द्धावेव तिरसो गतित्वेन (२७४पृ०) पराभवार्थकतिरस्कारप्रयोगेऽपि भवत्येव।

द्विष्करोति—द्विःकरोति इत्यादि। कृत्वोऽर्थे (७२३०) किम्। चतुष्कपालः (१२)।

इसुसोः (१३) सामर्थ्ये। ८। ३। ४४।

एतयोर्विसर्गस्य षः स्याद्वा कुप्वोः। सर्पिष्करोति—सर्पिः करोति। धनुष्करोति—धनुः करोति। सामर्थ्यमिह व्यपेक्षा (१४)। सामर्थ्ये किम्। तिष्ठतु सर्पिः पिब त्वमुदकम्।

नित्यं समासेऽनुत्तरपदस्थस्य। ८। ३। ४५।

इसुसोर्विसर्गस्यानुत्तरपदस्थस्य समासे नित्यं षः स्यात् कुप्वोः

---

(१२) चतुष्कपाल इति चतुर्भिः कपालैः संस्कृत इति अत्रापि इदुदुपधस्येति नित्यं षत्वम्।

(१३) इसुसोरिति। प्रातिपदिकावयवावेतौ गृह्येते तेन पेचुः काष्ठैः, सख्युः पाकः, कविभिः कृतमित्यादौ न प्रसङ्गः तत्तत्स्थाने इसुसोः प्रातिपदिकावयवत्वाभावात्।

(१४) सामर्थ्यमन्वयबोधयोग्याकाङ्क्षेत्याह व्यपेक्षेति तत्रायं विशेषः 'अधात्वभिहितं समानाधिकरणमसमर्थवद्भवती'त्युक्तेः सर्पिःपवित्रमित्यादौ न षत्वं तयोः समानाधिकरण्येन सामर्थ्येऽपि असमर्थतुल्यत्वात् सर्पिष्पीयते इत्यादौ तु षत्वं स्यादेव तयोः सामानाधिकरण्येऽपि धातुसमभिव्याहृतप्रत्ययार्थेन सामानाधिकरण्यात् अधात्वभिहितमित्यनेन तत्पर्युदासात्। सर्पिर्धनुःशब्दावव्युत्पन्नावेव 'उणादयोऽव्युत्पन्नानि प्रातिपदिकानी'ति भाष्योक्तेः चतुष्पादोगर्भिण्येति (३६६९) सूत्रनिर्देशरूपज्ञापकादपि उणादीनामव्युत्पत्तिपक्षः पाणिनेरभिमतोऽन्यथा तच्छब्दानामुणादिप्रत्ययान्ततया तदुत्तरविसर्गस्य प्रत्ययसम्बन्धित्वात् सकारप्रवृत्तेरेवासम्भवे कुतस्तराम् सूत्रे षत्वनिर्देशसम्भावनेति द्रष्टव्यम्।

...AKRISHNA MISSION INSTITUTE OF ...

परयोः। सर्पिष्कुण्डिका। अनुत्तरपदस्थस्य किम्। परमसर्पिः कुण्डिका। कस्कादिषु (१९४०) सर्पिष्कुण्डिकाशब्दोऽसमासे व्यपेक्षाविरहेऽपि षत्वार्थोव्यपेक्षायां नित्यार्थस्य।

अतः (१५) कृकमिकंसकुम्भपात्रकुशाकर्णीष्वनव्ययस्य। ८। ३। ४६।

अकारादुत्तरस्यानव्ययस्य विसर्गस्य समासे नित्यं सकारादेशः स्यात् करोत्यादिषु परेषु नतूत्तरपदस्थस्य। अयस्कारः। अयस्कामः। अयस्कंसः। अयस्कुम्भः। अयस्पात्रम्। अयः सहिता कुशा अयस्कुशा। अयस्कर्णी। अतः किम् गीःकारः। अनव्ययस्य किम्। स्वःकामः। समासे किम्। यशःकरोति। अनुत्तरपस्थस्य किम्। परमयशःकारः।

अधः शिरसी पदे। ८। ३। ४७।

एतयोर्विसर्गस्य सादेशः स्यात्पदशब्दे परे। अधस्पदम्। शिरस्पदम्। समासइत्येव। अधः पदम्। शिरः पदम्। अनुत्तरपदस्थस्येत्येव। परमशिरःपदम्। कस्कादिषु (१९४०) च। भास्करः (१६)। इति विसर्गसन्धिः।

---

(१५) अतइति कृशब्देन तदादिग्रहणम् तेन कृधातुनिष्पन्नकृदन्तशब्दमात्रस्य ग्रहणम् समासे तस्यैव घटकत्वसम्भवात् अतइति तपरकरणं किं माः कर इत्यादौ मा भूत्।

(१६) तपरकरणे भास्करस्य कथं स इत्याशङ्क्य कस्कादित्वात्सत्वमित्याह भास्कर इति।

स्वौजसमौडिति (८६पृ०) सुप्रत्यये शिवस् अर्च्य इति स्थिते।

ससजुषो रुः। ८। २। ६६।

पदान्तस्य सस्य सजुष्शब्दस्य च रुः स्यात्(४६पृ०)। जश्त्वापवादः।

अतो रोरप्लुतादप्लुते। ६। १। ११३।

अप्लुतादतः परस्य रोरुत् स्यादप्लुतेऽति। भोभगो अघो इति (७८पृ०) प्राप्तस्य यत्वस्यापवादः। उत्त्वं प्रति रुत्वस्यासिद्धत्वन्तु न भवति रुत्वमनूद्य उत्त्वविधेः सामर्थ्यात्।

प्रथमयोः पूर्व्वसवर्णः। ६। १। १०२।

अकः (१) प्रथमद्वितीययोरचि परे पूर्व्वसवर्णदीर्घ एकादेशः स्यात्। इति प्राप्ते।

नादिचि। ६। १। १०४।

अवर्णादिचि परे न पूर्वसवर्णदीर्घः। आद्गुणः(४२पृ०)(२)। एङः पदान्तादति(५०पृ०)। शिवोऽर्च्यः। अत इति तपरः किम्। देवा

---

(१) प्रथमयोरिति प्रथमाशब्दः प्रथमाद्वितीयासमुदाये गौणः द्विवचनं तु समुदायापेक्षया। इकोयणचीति सूत्रात् (३२पृ०) अचीति' अकः सवर्णे दीर्घ इत्यतः (४६पृ०) अक इति, दीर्घ इति च, एकः पूर्व्वपरयोरिति (४२पृ०) सूत्रस्यानुवर्त्त्य योजयन्नाह अकइत्यादि। अचीति किं हरिः कविः। अकइति किम् गावौ नावौ। हरी इत्यादाविव हर्य्यौरित्यत्रापि पूर्व्वसवर्णदीर्घवारणाय प्रथमयोरित्युक्तम्।

(२) अपवादे निषिद्धे पुनरुत्सर्गस्य स्थितिरिति न्यायात् नादिचीति दीर्घरूपापवादे निषिद्धे उत्सर्गस्य आद्गुणइत्यस्य प्रवृत्तिरित्याह आद्गुणइति

अत। अतीति तपरः किम्। स्व आगन्ता। अप्लुतात्किम्। एहि सुस्रोत३ः (३) अत्र स्नाहि। प्लुतस्यासिद्धत्वादतः परोऽयम्। अप्लुतादिति विशेषणे तु तत्सामर्थ्यान्नासिद्धत्वम्। तपरकरणस्य तु न सामर्थ्यं दीर्घनिवृत्त्या चरितार्थत्वात्। अप्लुते किम्। तिष्ठतु पय अ३ग्निदत्त। गुरोरनृत इति (५४सू०) प्लुतः।

हशि च। ६। १। ११४।

अप्लुतादतः परस्य रोरुत् स्याद्धशि। शिवो वन्द्यः। रोरि-(७६सू०)त्युकारानुबन्धग्रहणान्नेह प्रातरत्र। धातर्गच्छ। देवास् इह इति स्थिते। रुत्वम्।

भोभगो अघोअवर्णपूर्वस्य योऽशि।८।३।१७।

एतत्पूर्वस्य रोर्यादेशः स्यादशि परे। असन्धिः सौत्रः (४)। लोपः शाकल्यस्य(४१सू०)। देवा इह। देवायिह। अशि किम्। देवाः सन्ति। यद्यपीह यत्वस्यासिद्धत्वाद्विसर्गो लभ्यते तथापि विसर्गस्य स्थानिवद्भावेन रुत्वाद्यत्वं स्यात्। न ह्ययमल्विधिः (३३सू०) (५) रोरितिसमुदायरूपाश्रयणात्। भोस् भगोस् अघोस् इति सकारान्ता निपाताः। तेषां रोर्यत्वे कृते

(३) सुस्रोतःशब्दः कस्यचित् संज्ञा तत्सम्बुद्धौ दूराद्धूते चेति (५४सू०) प्लुतः।

(४) सूत्रे कृतः सौत्रः एतच्च भगोऽघोशब्दयोरोकारान्ततामतेन सति तु सान्तत्वमते असन्धिरेव न्याय्य इति बोध्यम्।

(५) रोरुकारस्यानुबन्धतया रेफमात्रविधानेन तदेव विसर्गस्थानि, तथा चानल्विधिरिति निषेधाच्च स्थानिवदित्याशङ्क्याह नह्ययमिति

व्योर्लघुप्रयत्नतरः शाकटायनस्य। ८। ३। १८।

पदान्तयोर्वकारयकारयोर्लघूच्चारणौ वयौ वा स्तोऽशि परे। यस्योच्चारणे जिह्वाग्रोपाग्रमध्यमूलानां शैथिल्यं स लघूच्चारणः।

ओतो गार्ग्यस्य। ८। ३। २०।

ओकारात्परस्य पदान्तस्य लघुप्रयत्नस्य यकारस्य (६) नित्यं लोपः स्यात्। गार्ग्यग्रहणं पूजार्थम्। भो अच्युत। अलघुप्रयत्नपक्षे भोयच्युत। पदान्तस्य किम् तोयम्।

उञि च पदे। ८। ३। २१।

अवर्णपूर्व्वयोः पदान्तयोर्यवयोर्वा लोप उञि परे। स उ एकाग्निः। पदे किम्। तन्वयुतम् (७)। वेञः संप्रसारणे रूपम्। यदि तु प्रतिपदोक्तो निपात उञिति गृह्यते। तर्हि उत्तारार्थं (८) पदग्रहणम्।

हलि सर्वेषाम्। ८। ३। २२।

तथाच अपह्नीदित्यत्र यह्नोऽलिटि दीर्घस्य स्थानिवद्भावेन इटईटीति यथा प्रवर्त्तते एवमिहापि विसर्गस्य रुत्वेन यत्वं प्रवर्त्तते इति भावः।

(६) ओत इति सूत्रे व्योर्लघुप्रयत्नतर इत्यतः व्योरित्यस्यानुवृत्तिसम्भवेऽपि ओतः परस्य वकारस्यासद्भावाद्यकारमात्रस्यानुवृत्तिर्व्याख्यानादित्याशयेनाह यकारस्येति।

(७) तन्वे उतमिति च्छेदः वेञः संप्रसारणादुतमिति सिद्धं भूतपूर्व्वञकारमादाय उञयमिति बोध्यम्।

(८) उत्तरार्थमिति व्यवहितेऽपि ङमो ह्रस्वादित्यत्र(६५ पृ०)अनुवृत्त्यर्थं तत्।

भोभगोअघोअपूर्वस्य लघूच्चारणस्य यकारस्य लोपः स्याद्धलि सर्व्वेषां मतेन। भो देवाः। भो लक्ष्मि। भो विद्वद्वृन्द। भगो नमस्ते। अघो याहि। देवा नम्याः। देवा यान्ति। हलि किम्। देवायिह।

रोऽसुपि (९)। ८। २। ६९।

अह्नो रेफादेशः स्यान्नतु सुपि। रोरपवादः। अहरहः। अहर्गणः। असुपि किम्। अहोभ्याम्। अत्राहन्निति (१९३७०) रुत्वम्। *रूपरात्रिरथन्तरेषु रुत्वं वाच्यम्*। अहो रूपम्। गतमहो रात्रिरेषा। एकदेशविकृतस्यानन्यत्वात् अहोरात्रः। अहो रथन्तरम्। *अहरादीनाम्पत्यादिषु वा रेफः*। विसर्गापवादः (१०)। अहर्पतिः। गीर्पतिः। धूर्पतिः। पक्षे विसर्गोपाध्मानीयौ।

रो रि। ८। ३। १४।

रेफस्य रेफे परे लोपः स्यात्।

ढ्रलोपे पूर्व्वस्य दीर्घोऽणः*। ६। ३। १११।

ढरेफौ लोपयतीति(११)तथा तस्मिन्वर्णे अर्थाड्ढकाररेफात्मके

---

(९) रोऽसुपीति यदि पर्य्युदासस्तदा सुब्भिन्नस्य ततृसदृशस्य प्रत्ययस्यैव स्यात् नत्वहर्पतिरित्यादौ तस्मात् नञः प्रसज्यप्रतिषेधपरतेत्याह नतु सुपीति।

(१०) विसर्गापवाद इति रेफस्यानुवाद्यतया तस्यैव तद्भावविधानं विसर्गनिवृत्त्यर्थमिति द्रष्टव्यम्।

(११) ढ्रलोप इति तत्पुरुषे चषारेत्यादावभ्यस्ते ढ्रलोपे पूर्व्वाणो दीर्घ-

परे पूर्वस्याऽणो दीर्घः स्यात्। पुनारमते। हरीरम्यः। शम्भूराजते। अणः* किम्। तृढः। तृढः। तृह हिंसायाम्। वृह उद्यमने। पूर्वग्रहणमनुत्तरपदेऽपि पूर्वमात्रस्यैव दीर्घार्थम्। अजर्घाः (१२)। लीढः। मनस् रथ इत्यत्र रुत्वे कृते हशि चेत्युत्वे (७८पृ०) रो रीति (८०पृ०) लोपे च प्राप्ते।

विप्रतिषेधे (१३) परङ्कार्य्यम्।१।४।२।

तुल्यबलविरोधे परङ्कार्य्यं स्यात्। इति लोपे प्राप्ते पूर्वत्रासिद्धमिति (१२पृ०) रोरीत्यस्यासिद्धत्वादुत्वमेव। मनोरथः।

पत्तिर्बहुव्रीहौ व्यधिकरणत्वादसाधुत्वापत्तिरतोव्याचष्टे ढरेफौ लोपयतीति। कर्मण्यणि उपपदसमासः। ढ्र इत्यकार उच्चारणार्थः॥

अत्राणु* पूर्वेण णकारेण व्याख्यानात्।

(१२) अजर्घाइति गृधोयङ्लुकि लङः सिपि शपोलुकि द्वित्वे सिपर्ङभावपक्षे लघूपधगुणे अटि इतश्चेतीकारलोपे (उ।५पृ०) हल्ङ्याब्भ्यादिलोपे (१११पृ०) च भष्भावः जश्त्वम्। दश्चेति (उ०१२१पृ०) दकारस्थाने रुत्वपक्षे रो रीति (८०पृ०) रकारलोपेऽनेन सूत्रेण दीर्घः।

(१३) विप्रतिपूर्व्वात् कर्म्मव्यतिहारे वर्त्तमानात् सेधो घञि परस्परविरोधार्थको विप्रतिषेधः। तत्र नित्यस्यावश्यकत्वात् अन्तरङ्गस्य शापकादिना प्राबल्यात्, अपवादस्य वचनप्रामाण्यात्, तेषामेव परशास्त्रं प्रति बाधकतया तद्भिन्न एवास्य विषयइति ध्वनयन्नाह तुल्यबलेति 'परनित्यान्तरङ्गापवादानामुत्तरोत्तरं बलीय'(३०पृ०)इत्युक्तेर्नित्यादीनामेव बलवत्त्वात्त तद्विषयेऽस्य प्रवृत्तिरिति भावः। अत्रेदं बोध्यम्। परस्मिन् कार्य्ये कृते यदि पूर्वस्यापि निमित्तमस्ति तदा क्वचित् तदपि भवति क्वचिन्न न भवतीत्यत्र लक्ष्यानुरोधात् व्यवस्था। तत्र भित्त्वा—

एतत्तदोः सु लोपोऽकोरनञ्समासे हलि ।६।१।१३२।

अककारयोरेतत्तदोर्यः (१४) सुस्तस्य लोपः स्याद्धलि नतु नञ् समासे। एष विष्णुः। स शम्भुः। अकोः (१५) किम्। एषको रुद्रः। अनञ्समासे किम् असशिवः। हलि किम्। एषोऽत्र।

सोऽचि लोपे चेत्पादपूरणम्।६।१।१३४।

स इत्यस्य (१६) सोर्लोपः स्यादचि पादश्चेल्लोपे सत्येव पूर्येत।

कीत्यत्र परत्वात् धिभावे कृतेऽपि पश्चादकच्। तदुक्तमभियुक्तैः पुनःप्रसङ्गविज्ञानात् सिद्धमिति। त्वं जुङ्गतादित्यत्र तु परत्वात् पूर्व्वं तातङि कृतेऽपि स्थानिवद्भावेन पश्चात् हुझल्भ्य (ड१०८१८०)इति धित्वं न 'सकृद्गतौ विप्रतिषेधेन यद्बाधितं तद्बाधितमेवे'ति न्यायात्।

(१४) एतत्तदोरर्थगतसंख्याभिधायी यः सुरित्यर्थः तेन परमसइत्याद्यु-त्तरपदेऽपि तद्गतसंख्याभिधायित्वात् हलि परे सुलोपः। अन्यथा पञ्चम्यन्तताकरणे परमतदिति समुदायस्य प्रातिपदिकतया तत्प्र-कृतित्वाभावान्न सुलोपप्रसङ्गः। एतज्ज्ञापकञ्च अनञ्समास इति सूत्रएव नञ्समासपर्य्युदासकरणम्।

(१५) अकोः किं साकच्कयोः शब्दान्तरत्वादप्रसङ्ग इति प्रश्नः। अको-रिति निषेध एव तन्मध्यपतितस्तद्ग्रहणेन गृह्यते इति परिभाषां ज्ञापयति तेन एतत्तदोर्ग्रहणेनैव साकच्कयोर्ग्रहणात् सुलोपप्रसङ्गे अकोरिति निषेध इति बोध्यम्।

(१६) स इति तच्छब्दस्य प्रथमैकवचनान्तस्यानुकरणमित्याह स इत्यस्येति।

सेमामविड्ढि प्रभृतिम्। इह ऋक्पाद एव गृह्यतइति वामनः। अविशेषाच्छ्लोकपादोऽपीत्यपरे। सैष दाशरथी-रामः। लोपे चेदिति किम्। स ईक्षते। स एवमुक्त्वा। सत्येवेत्यवधारणान्तु स्यश्छन्दसि बहुलमिति पूर्व्वसूत्राद्बहुल-ग्रहणानुवृत्त्या लभ्यते। तेनेह न। सोऽहम्(उ०५।११६०)माजन्म-शुद्धानाम्।

इति स्वादिसन्धिः।

———

अर्थवदधातुरप्रत्ययः प्रातिपदिकम्। १। २। ४५।

धातुं प्रत्ययं प्रत्ययान्तञ्च वर्जयित्वार्थवच्छब्दरूपं (१) प्रातिपदिकसंज्ञं स्यात्।

कृत्तद्धितसमासाश्च। १। २। ४६।

कृत्तद्धितान्तौ समासश्च प्रातिपदिकसंज्ञाः स्युः। पूर्वसूत्रेण सिद्धे (२) समासग्रहणन्नियमार्थम्। यत्र सङ्घाते पूर्वो

---

(१) स्वादिविधौ प्रातिपदिकाधिकारात्तत्संज्ञामेव प्रथममाह अर्थवदिति अर्थवदित्यनुगुणं विशेष्यमध्याहरति शब्दरूपमिति अधातुरप्रत्यय इति पुंलिङ्गनिर्देशस्तु परवल्लिङ्गं द्वन्द्वतत्पुरुषयोरित्युक्तेः (२६०५०)। एतत्सूत्रे परसूत्रे चार्थवत्त्वमेतत्संज्ञाफलीभूतविभक्तीतरसमभिव्याहारानपेक्षया लोकेऽर्थबोधजनकत्वम् अन्यथा धातुरिति पर्युदासेन व्याख्यानाद्वाऽर्थवत्त्वे सदृशग्रहणेन सिद्धे उत्तरसूत्रे कृदादीनामनर्थकानामसिद्धेश्चार्थवत्त्वग्रहणं व्यर्थं स्यात्। अहन्निति धातौ, घकाखेडइत्यादिप्रत्ययान्ते च एतत्साध्यविभक्त्यनपेक्षत्वेऽपि तदितरानपेक्षत्वमस्त्येवेति अधातुरप्रत्यय इति तत्पर्युदासः एकदेशवर्णोऽर्थबोधजनकत्वाभावान्नातिप्रसङ्गः। अत्र प्रत्ययपदं प्रत्ययप्रत्ययान्तपरं तन्त्रावृत्त्येवोभयग्रहणादित्याह प्रत्ययं प्रत्ययान्तञ्चेति। अत एव भाष्ये 'न लोके केवलेन प्रत्ययेनार्थोऽवगम्यते केन तर्हि सप्रकृतिकेने'त्युक्तम्। हरिणाप्युक्तम्। 'धात्वादीनां विशुद्धानां लौकिकार्थो न विद्यते। कृत्तद्धितानामर्थश्च केवलानामलौकिकः। प्राग्विभक्तेस्तदन्तस्य तथैवार्थो न विद्यते' इति। भू सत्तायामित्यादौ कर्मण्यणित्यादौ चार्थकथनन्तु अलौकिकार्थकथनमात्रं प्रक्रियादशायामिति वेदितव्यम्।

(२) 'ब्राह्मणार्थो यथा नास्ति कश्चिद्ब्राह्मणकम्बले। देवदत्तादयो वाक्ये

भागः पदं (३) तस्य चेद्भवति तर्हि समासस्यैवेति। तेन वाक्यस्य न।

प्रत्ययः।३।१।१।

आपञ्चमपरिसमाप्तेरधिकारो (४)ऽयम्।

परश्च (५)।३।१।२।

अयमपि तथा।

ङ्याप्प्रातिपदिकात्।४।१।१।

तथैव सुर्निरर्थका' इत्युक्तेरखण्डवाक्यस्यापि बोधकत्वात्तस्यापि प्रातिपदिकत्वापत्त्या तदुत्तरं स्वादिप्रसङ्ग इति तन्निवारणायेदं नियमसूत्रमित्याह पूर्व्वसूत्रेणेति। 'प्रत्ययग्रहणे यस्मात् स विहितस्तदादेस्तदन्तस्य ग्रहण'मिति न्यायादेव प्रत्ययान्तत्वलाभात् कृत्तद्धितादीनामपि प्रत्ययत्वात् पूर्व्वसूत्रेण संज्ञासिद्धेरिति भावः।

(३) पदमिति स्वातन्त्र्येण प्रयोगार्हमर्थवदित्यर्थः। अनुकरणस्यानितिपरस्य प्रयोगासत्त्वेऽपि इतिपरस्य पृथक्प्रयोगार्हत्वात् गवित्ययमाहेत्यादौ न प्रसङ्गः अनुकरणस्य शब्दमात्रपरत्वात्।

(४) अधिकार इति संज्ञाधिकार इत्यर्थः संज्ञात्वावगमस्तु व्याख्यानात् विकरणागमादीनां तु न संज्ञा, प्रत्यय इति महासंज्ञया स्वस्वप्रकृत्यन्वितार्थप्रत्यायकस्यैव संज्ञात्वात् प्रकृत्यर्थत्वञ्च धातुपाठकोषादौ तत्सम्बन्ध्यर्थं बोधितत्वम्। अतएव गच्छवधाद्यादेशानां न संज्ञा तेषां स्थान्यर्थेनैवार्थवत्त्वात् न तु स्वार्थोऽस्ति अतएव कोषादौ तदर्थाकथनम्। तदर्थमेव भाष्ये स्वीयमर्थं प्रत्याययतीति प्रत्ययशब्दविग्रहे स्वीयपदोपादानम्।

(५) परश्चेति दिग्योगलक्षणे पञ्चम्याः परः पूर्व्वोवेत्यनियमेनाध्याहारे प्रसक्ते परएवेतिनियमार्थमिदं सूत्रम् तथा प्रकृत्यर्थमात्रविवक्षया

ङ्यन्तादाबन्तात्प्रातिपदिकाच्चेत्यापञ्चमपरिसमाप्तेरधिकारः। प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापि ग्रहणमित्येव सिद्धे ङ्याब्ग्रहणं ङ्यावन्तात्तद्धितोत्पत्तिर्यथा स्यात्। ङ्याब्भ्याम्प्राङ्मा भूदित्येवमर्थम्।

स्वौजसमौट्छष्टाभ्याम्भिस्ङेभ्यांभ्यस्ङसिभ्यांभ्यस्ङसोसाम्ङ्योस्सुप्। ४। १। २।

ङ्यन्तादाबन्तात्प्रातिपदिकाच्च परे स्वादयः प्रत्ययाःस्युः। सुङस्योरुकारेकारौ जशटङपाश्चेतः।

विभक्तिश्च। १। ४। १०४।

सुप्तिङौ विभक्तिसंज्ञौ स्तः। तत्र सुऔजसित्यादीनां सप्तानान्त्रिकाणाम्प्रथमादयः सप्तम्यन्ताः प्राचां संज्ञास्ताभिरिहापि व्यवहारः।

सुपः। १। ४। १०३।

सुपस्त्रीणि (६) त्रीणि वचनानि एकैकश एकवचनद्विवचनबहुवचनसंज्ञानि स्युः।

केवलप्रकृतेः पचपठेत्यादेः प्रयोगो मा भूदिति प्रत्ययः परो भवत्वेवेति नियमार्थं च। तेन केवला प्रकृतिः प्रत्ययो वा न प्रयोक्तव्य इति सिद्धम्।

(६) तिङस्त्रीणित्रीणीत्यतः त्रीणित्रीणीतिपदं तान्येकवचनद्विवचनबहुवचनान्येकश इति सूत्रस्य तानीतिपदं विहायानुवर्त्त्येह त्रीणीत्यादि। सुप इति सुप् प्रत्याहारात् षष्ठी। एकश एकैकमित्यर्थः।

द्व्येकयोर्द्विवचनैकवचने। १। ४। २२।

द्वित्वैकत्वयो (७) रेतौ स्तः।

बहुषु (८) बहुवचनम्। १। ४। २१।

बहुत्वे एतत्स्यात्। रुत्वविसर्गौ। रामः।

सरूपाणामेकशेषएकविभक्तौ। १। २। ६४।

एकविभक्तौ यानि सरूपाण्येव (९) दृष्टानि तेषामेक एव (१०)

---

(७) द्व्येकयोरिति। द्व्येकशब्दौ संख्यापरौ न तु संख्येयपरावित्याह द्वित्वैकत्वयोरिति लौकिकप्रयोगे त्वाद्यगतः संख्याः संख्येय इति भाष्योक्तेः संख्येयपरत्व एव साधुत्वम्। क्वचिदेकत्वावोधनेऽपि उत्सर्गत एकवचनं प्रयोक्तव्यं तेन पचतिकल्पमित्यादौ अव्ययेभ्यश्च व्यर्थैकवचनप्रयोगसिद्धिरिति कृत्तद्धितेति सूत्रभाष्ये स्पष्टमभिहितम्। शब्देन्दु०।

(८) बहुष्विति। त्रित्वादिपरार्द्धान्तसंख्याव्यापकधर्मविशेषो बहुत्वं तत्परो वहुशब्दो। बहुवचनं तु आश्रयगतं बहुत्वं धर्म्मं आरोप्य कृतम् दारा इत्यादौ च वाचकशब्दस्यैव बहुत्वं वाच्ये आरोप्यते स चारोपः वृद्धकोपव्यवहारानुसारादेवेति नातिप्रसङ्गः। भर्त्तृदारयोरम्भेजसोरित्यादि समासे तु नारोपो मानाभावात् द्व्येकयोरितिनिर्द्देशाच्च। एतेनैकस्मिन्नपि गुरवः समागताइत्यादि समर्थितम्। शब्देन्दु०।

(९) सरूपाण्येवेति वृद्धोयूना तल्लक्षणश्चेदेव विशेष इत्यतः (४४४पृ०) एवकारोऽपकृष्यत इत्याह सरूपाण्येवेति एवेतिकरणात् जननीपरिच्छेत्तृवाचिनोर्मातृशब्दयोर्नैकशेषः भ्याम्भ्यसादावेकरूप्येऽपि औजसादौ विरूपत्वात्।

(१०) एकशेषस्यायमनैमित्तिकोऽतोऽन्तरङ्गत्वात् सुबुत्पत्तेः पूर्व्वमेवेति तद्विषये न द्वन्द्वप्राप्तिरिति बोध्यम्। एकशेषशब्दार्थश्च इतरनिवृत्तिपूर्व्व-

शिष्यते। प्रथमयोः पूर्व्वसवर्णः (७७सू०)। नादिचि (७७सू०)। वृद्धिरेचि (४१सू०)। रामौ।

चुटू।१।३।७।

प्रत्ययाद्यौ (११) चुटू इतौ स्तः। इति जस्य इत्संज्ञा।

न विभक्तौ (१२) तुस्माः।१।३।४।

विभक्तिस्थास्तवर्गसकारमकारा इतो न स्युः। इति सकारस्य नेत्त्वम्।

अतो गुणे।६।१।९७।

कमेकमात्रावस्थानं तदाह एक एवेति। शिष्यते इति शेषोऽवस्थानं तस्य सिद्धतया अन्यनिवृत्तिरेव विधेया तत्र शिष्यमाणं लुप्यमानार्थाभिधायीति न्यायेन श्रूयमाणपदादन्यस्यैव बोधः। धातुषु तु नास्य प्रवृत्तिरेकनिष्ठानेकव्यापाराणामिवानेकनिष्ठानामपि तेषामेकधातुतो बोधने बाधकाभावात् एकादिदशान्तसंख्यावाचिनामेकशेषद्वन्द्वौ न भवतोऽनभिधानात् विंशत्यादौ त्विष्ट एवैकशेष इति। शब्देन्दु०।

(११) आदिर्ञिटुडव इत्यत आदिरिति(उ४२सू०) षः प्रत्ययस्येत्यतः (२१८सू०) प्रत्ययस्येत्यनुवर्त्त्य योजयन्नाह प्रत्ययाद्याविति। तेन वाचाटइत्यत्र आटचः नेत्त्वम्। टस्य प्रत्ययाद्याविति किं चागमादौ मा भूत्।

(१२) न विभक्ताविति हलन्त्यमित्यस्य (४सू०)निषेधोऽयम्। अनित्यमिदं तेन किमोऽदिति अतस्तकारेत्त्वात् केति सिद्धम्। एतच्च प्राग्दिशीयत्वेन विभक्तिसंज्ञस्यापि इदमस्थमोर्मकाररक्षणार्थमुदित्करणात् ज्ञाप्यते इति विवेच्यम्। तत्र रामात् पचेरन्नित्यादौ तो:, राममपश्यन्नित्यादौ मस्य नेत्त्वम्।

अपदान्ताद् (१३) काराद्गुणे परतः पररूपमेकादेशः स्यात्। इति प्राप्ते परत्वात्पूर्वसवर्णदीर्घः। अतो गुणे इति हि पुरस्तादपवादा अनन्तरान् विधीन् बाधन्ते नोत्तरानिति (१४) न्यायेनाकः सवर्णे दीर्घ (४९पृ०) इत्यस्यैवापवादो नतु प्रथमयोरित्यस्यापि (७७पृ०)। रामाः।

एकवचनं सम्बुद्धिः। २। ३। ४९।

सम्बोधने प्रथमाया एकवचनं सम्बुद्धिसंज्ञं स्यात्।

एङ् (१५) ह्रस्वात्सम्बुद्धेः। ६। १। ६९।

एङन्ताद्ध्रस्वान्ताच्चाङ्गाद्धल्लुप्यते सम्बुद्धेश्चेत्। सम्बुद्ध्याक्षिप्तस्याङ्गस्य (१६) एङ्ह्रस्वाभ्यां विशेषणान्नेह। हे कतरत् (१७) कुलेति। हे राम। हे रामौ। हे रामाः। एङ्ग्रहणं

---

(१३) उस्यपदान्तादित्यतः(७०१७पृ०) अपदान्तादिति एङि पररूपमित्यतः (४७पृ०) पररूपञ्चानुवर्त्त्योस्यापदान्तादित्यादि।

(१४) नोत्तरानिति अनन्तरापेक्षया उत्तरान् व्यवहितानित्यर्थः व्याख्यातञ्चैतत् प्राक् (४४पृ०)।

(१५) एङित्यादि। हल्ङ्याब्भ्य इत्यतः (१११पृ०)हलिति लोपो व्योरित्यतो (४२१पृ०) लोप इति चानुवर्त्त्य विभक्तिविपरिणामेनान्वयः कार्य्यः।

(१६) संबुद्ध्याक्षिप्तस्येति। संबुद्धेः प्रत्ययत्वेन 'यस्मात् स विहितस्तदादे'रिति परिभाषोपस्थापितस्येत्यर्थः। भाष्ये प्रत्यये गृह्यमाणे यस्मात् स विहित इत्याद्युपतिष्ठते इति परिभाषार्थो दर्शितः।

(१७) कतरदिति अत्र न हल्लोपः प्रकृत्यकारस्याद्डि परे लोपेनापहाराद्ध्रस्वपरत्वाभावादिति भावः

किम्। हे हरे। हे विष्णो। अत हि परत्वान्नित्यत्वाच्च सम्बुद्धिगुणे कृते ह्रस्वात्परत्वं (१८) नास्ति।

अमि पूर्व्वः। ६। १। १०७।

अकोऽम्यचि (१९) परतः पूर्व्वरूपमेकादेशः स्यात्। रामम्। रामौ।

लशक्वतद्धिते (२०)। १। ३। ८।

तद्धितवर्ज्जप्रत्ययाद्या लशकवर्गा इतः स्युः। इति शसः शस्य-संज्ञा।

तस्मा (२१) च्छसो नः पुंसि। ६। १। १०३।

---

(१८) परत्वं नास्तीति। तथाच सूत्रे एङ्ग्रहणं कर्त्तव्यमिति भावः किञ्च लक्ष्मीसहितवाचकसेशब्दसम्बोधने हल्लोपार्थमेङ्ग्रहणमावश्यकम्। अतएव 'इमां किमाचामय से न चक्षुषीइति नैषधीयप्रयोगे से इति पृथक् पदं सम्बोधनान्तं हे लक्ष्मीसहिते दमयन्तीत्यर्थात् एतच्च निग-रणचलनार्थेभ्यश्चेति सूत्रे मनोरमायामभिहितम्।

(१९) प्रथमयोरिति (७७पृ०) पूर्व्वसवर्णदीर्घे प्राप्ते ह्रस्वरूपपूर्व्वरूपार्थोऽयमा-रम्भः। अतएव पूर्व्वसवर्णइत्यनुवृत्त्यैव सिद्धे पूर्व्वग्रहणं दीर्घरूपवा-रणाय। अकः सवर्णे (४९पृ०) इत्यतोऽक इति इको यणचीत्यतः (४२पृ०)अचीति पदस्यानुवर्त्त्याहाकोऽम्यचीत्यादि। अमोऽवयवेऽचीत्यर्थः तेन न मकारसहितस्य पूर्व्वरूपम्।

(२०) अतद्धिते किं प्राणिस्थादात इति लच् (६८०पृ०)चूडालः। लोमादिभ्यः शः (६८१पृ०) लोमशइत्यादौ लादीनामित्त्वं न।

(२१) तस्मादिति तच्छब्देन सन्निहितः पूर्व्वसवर्णदीर्घ एव परामृश्यते न तु दीर्घमात्रं तेन गाः पश्येत्यादौ न नत्वम्।

पूर्व्वसवर्णदीर्घात्परो यः शसः सकारस्तस्य नः स्यात् पुंसि।

अट्कुप्वाङ्नुम्व्यवायेऽपि। ८ ।४।२।

अट्, कवर्गः, पवर्गः, आङ्, नुम्, च एतैर्व्यस्तैर्यथासम्भवं मिलितैश्च व्यवधानेऽपि रषाभ्याम्परस्य (२२) नस्य णः स्यात्समानपदे। पदव्यवायेऽपीति(४८२पृ०)निषेधम्बाधितुम् आङ्ग्रहणम्। नुम्-ग्रहणमनुस्वारोपलक्षणार्थम्। तच्चाकर्त्तुं शक्यम् अयोग(२३) वाहानामट्सूपदेशस्योक्तत्वात् (६७पृ०)। इति णत्वे प्राप्ते।

पदान्तस्य। ८।४।३७।

पदान्तस्य नस्य णत्वन्न (२४) स्यात्। रामान्।

यस्मात्प्रत्ययविधिस्तदादि प्रत्ययेऽङ्गम्। १।४ ।१३।

यः प्रत्ययो यस्मात् क्रियते तदादि शब्दरूपन्तस्मिन् प्रत्यये परेऽङ्गसंज्ञं स्यात्। भवामि भविष्यामीत्यादौ विकरणविशिष्टस्याऽङ्गसंज्ञार्थन्तदादिग्रहणम्। विधिरिति किम्

---

(२२) रषाभ्यां णो न इति (१०६पृ०) सूत्रमनुवर्त्त्याह रषाभ्यामिति। बाधितुमिति तेन पर्य्याणद्धमित्यादावुपसर्गरूपोपपदसमासेऽपि णत्वम्।

(२३) अयोगेति ते चानुस्वारविसर्गजिह्वामूलीयोपाध्मानीयाः अट्स्विति अकारोपरीत्युक्तं प्राक् तेन बृंहणं ढंहणमित्यादौ णत्वम्।

(२४) न भापूकमिगमीत्यादितः (उ०२००पृ०) नेत्यनुवर्त्त्याह णत्वं नेति।

स्त्री इयती।(२५)प्रत्यये किम्। प्रत्ययविशिष्टस्य(२६) ततोऽप्यधिकस्य वा मा भूत्!

अङ्गस्य। ६। ४। १।

इत्यधिकृत्य।

टाङसि (२७)ङसामिनात्स्याः। ७। १। १२।

अकारान्तादङ्गाट्टादीनाङ्क्रमादिनादय आदेशाः स्युः। णत्वम्। रामेण।

सुपि च।(२८)। ७। ३। १०२।

यञादौ सुपि परे अतोऽङ्गस्य दीर्घः स्यात्। रामाभ्याम्।

---

(२५) इयतीति इदंशब्दात् वतुपि किमिदम्भ्यां वो व इति(६६८पृ०)घादेशे आयेनेयीनीयियः फढखछघां प्रत्ययादीनामिति(२१८पृ०)घस्येयादेशे इदं किमोरीश्की (४७२पृ०) इतीशि यस्येति चेति (१३९पृ०) ईकारलोपे ङीपीयतीति सिद्धम् तत्र इयावयवेकारपरतः स्त्रीशब्दस्येयङाद्यापत्तिः विधिग्रहणे तु नैष दोष इयप्रत्ययस्य स्त्रीशब्दादविधानादिति भावः।

(२६) प्रत्ययविशिष्टस्याङ्गसंज्ञायां वव्रश्चे त्यादिसिद्धिः उरदित्यादेशस्य (उ०२५पृ०) परनिमित्तत्वाभावेन अचः परस्मिन्निति (२४पृ०) स्थानिवत्त्वाप्रवृत्त्या न संप्रसाणारणे संप्रसारणमिति(१६१पृ०)निषेधाभावात् अभ्यासस्य पुनरपि संप्रसारणं स्यात्। अधिकस्य तथात्वे देवदत्त ओदनमपचदित्यादौ देवदत्तशब्दोत्तरं सुपं निमित्तीकृत्य लङ् पर्यन्तस्याङ्गत्वात् तस्य लङ्-परत्वेन देवेत्यस्मात् पूर्व्वमडापत्तिः अङ्गसंज्ञायां प्रत्ययनिमित्तत्वाभावेन लङादिनिरूपिताङ्गस्येत्यर्थस्य दुर्लभत्वादिति भावः।

(२७) टाङसीति। अतोभिस ऐस्यतः (९३पृ०) अत इत्यनुवर्त्तते।

(२८) सुपि चेति अतोदीर्घो यञीत्यनुवर्त्तते (उ०८पृ०) यञीति चाक्षुत्वात्तदादिविधिरित्याह यञादाविति।

अतो भिस ऐस्। ७।१।९।

अकारान्तादङ्गाद्भिस ऐस् स्यात्। (२९सू०) अनेकाल्त्वात्सर्वादेशः। रामैः।

ङेर्यः। ७।१।१३।

अतोऽङ्गात्परस्य ङेरित्यस्य यादेशः स्यात्। रामाय। इह स्थानिवद्भावेन यादेशस्य सुप्त्वात्सुपि चेति दीर्घः। सन्निपातलक्षणोविधिरनिमित्तं तद्विघातस्येति (२९) परिभाषा तु नेह प्रवर्त्तते कष्टाय क्रमणे (उ०२२९सू०) इतिनिर्देशेन तस्या-नित्यत्वज्ञापनात्। रामाभ्याम्।

बहुवचने झल्येत्। ७।३।१०३।

झलादौ बहुवचने सुपि परे अतोऽङ्गस्य एकारः स्यात्। रामेभ्यः। बहुवचने किम्। रामः रामस्य। झलि किम्। रामाणाम्। सुपि किम्। पचध्वम्। जश्त्वम्।

वाऽवसाने। ८।४।५६।

अवसाने झलां चरो (३०) वा स्युः। रामात्—रामाद्। द्वित्वे रूपचतुष्टयम्। रामाभ्याम्। रामेभ्यः। रामस्य।

---

(२९) सन्निपातः संश्लेषः लक्षणं निमित्तं यस्य तादृशो यो विधिः स तं सन्निपातं विहन्तीति तद्विघातस्तस्यानिमित्तमुपजीव्यबाधायोगा-दित्यर्थः।

(३०) झलां जशित्यतो (३९सू०) झलामिति अभ्यासे चर् चेत्यतश्चरिति (उ०११सू०) चानुवर्त्त्येह झलां चरो वा स्युरिति।

सस्य द्वित्वपक्षे खरि चेति (१२१०) चर्त्वेऽप्यान्तरतम्यात्स एव न तु तकारः अल्पप्राणतया प्रयत्नभेदात् । अतएव सः सीति (उ०७६१०) तादेश आरभ्यते ।

ओसि च । ७ । ३ । १०४ ।

ओसि परे अतोऽङ्गस्य एकारः स्यात् । रामयोः ।

ह्रस्वनद्यापो नुट् । ७ । १ । ५४ ।

ह्रस्वान्तान्नद्यन्तादाबन्ताच्चाङ्गात्परस्याऽऽमो (३१) नुडागमः स्यात् ।

नामि । ६ । ४ । ३ ।

नामि परेऽजन्ताङ्गस्य दीर्घः (३२) स्यात् । रामाणाम् । सुपि चेति(८२१०) दीर्घो यद्यपि परस्तथापीह न प्रवर्त्तते सन्निपातपरिभाषाविरोधात् । नामीत्यनेन त्वारम्भसामर्थ्यात् परिभाषा बाध्यते । रामे । रामयोः । सुपि एत्वे कृते ।

अपदान्तस्य मूर्द्धन्यः (३३) । ८ । ३ । ५५ ।

---

(३१) आमि सर्वनाम्नइत्यतः (८७१०) आमीत्यनुवर्त्त्य विभक्तिं विपरिणमय्याह आम इति ।

(३२) ढ्रलोपे दीर्घ इत्यतो (८०१०) दीर्घ इत्यनुवर्त्त्य अचश्चेति (२५१०) परिभाषया अजन्तस्योपस्थितेराह अजन्ताङ्गस्येत्यादि अङ्गस्येति किं चर्मणाम्, वर्मणामित्यादौ मा भूत् ।

(३३) सूत्रे अपदान्तस्य ष इत्यनेनैव सिद्धे मूर्द्धन्यग्रहणम् इणः षीध्वमित्यत्र (उ०२६१०) धकारस्थाने ढरूपमूर्द्धन्यविधानार्थम् ।

अपादपरिसमाप्तेरधिकारोऽयम्।

इण्कोः।८।३।५७।

इत्यधिकृत्य।

आदेशप्रत्यययोः।८।३।५९।

सहेः साडः सः इति (१४९४०) सूत्रात् स इति षष्ठ्यन्तम्पदमनुवर्त्तते। इण् कवर्गाभ्यां परस्यापदान्तस्यादेशस्य प्रत्ययावयवस्य(३४) च यः सकारस्तस्य मूर्द्धन्य आदेशः स्यात्। विवृताघोषस्य (३५)सस्य तादृश एव षः। रामेषु। इण्कोः किम् रामस्य। आदेशप्रत्यययोः किं सुपीः। सुपिसौ। सुपिसः। अपदान्तस्य किम्। हरिस्तत्र। एवं कृष्णमुकुन्दादयः।

सर्वादीनि (३६) सर्वनामानि।१।१।२७।

---

(३४) प्रत्ययशब्द एव तदवयवपरो व्याख्यानात् सातेः (७३०४०) षत्वनिषेधज्ञापकाच्चेत्याह प्रत्ययावयवस्येति। यदि चोभयावयवौ गृह्येते तदा तिसृणामित्यादेशावयवे प्रसङ्गः। यदि प्रत्ययरूपः सकार इत्युच्यते तदा रामेष्वित्यत्र न स्यादतः एकापि षष्ठी विषयभेदाद्भिद्यते इति भावः।

(३५) विवृताघोषस्येति विवृतत्वमाभ्यन्तरः प्रयत्नः अघोषो बाह्यस्तदुभयत्र तदित्यर्थस्तत्राद्य ढकारवारणाय ऋकारवारणायान्त्यम्।

(३६) सर्वादीनीति। तद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः ज्ञलि सर्व्वेषामिति लिङ्गात् सर्व्वआदिरवयवो येषां तानीति विग्रहः उद्भूतावयवभेदः आरोपितावयवगतसंख्यः समुदायः समासार्थः तस्य समुदायस्य युगपल्लक्ष्ये प्रयोगाभावात् तदवयवेषु प्रवर्त्तमाना सर्व्वनामसंज्ञा अविशेषात् सर्व्वशब्देऽपि प्रवर्त्तते इति बोध्यम्। सर्व्वनामानीत्यत्र पूर्व्वपदात् संज्ञायामिति (४१५४०) न णत्वं निपातनादिति भाष्ये स्थितम्।

सर्वादीनि शब्दरूपाणि सर्वनामसंज्ञानि स्युः । तदन्तस्यापीयं संज्ञा द्वन्द्वे चेति (१०२४०) (३७) ज्ञापकात् । तेन परमसर्वेति तल्, परमभवकानित्यताकच्च (३८) सिद्ध्यति ।

जसः शी (३९) । ७ । १ । १७ ।

अदन्तात्सर्वनाम्नः परस्य जसःशी स्यात् । अनेकाल्त्वात्सर्वादेशः (२९४०) (४०) । न चाऽर्वणस्त्रित्यादाविव (१६१४०) नानुबन्धकृतमनेकाल्त्वमिति वाच्यम् सर्वादेशत्वात्प्राग् इत्संज्ञाया (४१) एवाभावात् । सर्वे ।

सर्वनाम्नः स्मै । ७ । १ । १४ ।

अतः सर्वनाम्नो ङे इत्यस्य स्मै स्यात् । सर्वस्मै ।

---

(३७) द्वन्द्वे चेत्ययं निषेधः समुदायस्यैव न त्ववयवस्य द्वन्द्वे इति प्रथमार्थे सप्तमी द्वन्द्वः सर्वनामसंज्ञो न भवतीति सूत्रार्थः न हि तदन्तविधिं विना समुदाये संज्ञाप्रवृत्तिरस्ति या निषिध्येतेति भावः ।

(३८) अकच्चेति । कुत्सित इति(७०६४०)सूत्रोक्तभाष्यरीत्या संख्याकारकाभ्यां पूर्णार्थस्येतरान्वयसम्भवेन सुबन्तादेव तद्धितोत्पत्तेर्नियमात् सर्वनामप्रकृतिकसुबन्तार्थगतकुत्साविवक्षायां सर्वनामावयवे प्रागकजिति सूत्रार्थात् तदन्तस्य संज्ञाभावे तदसिद्धिरिति भावः । शब्देन्दु० ।

(३९) जसःशीति दीर्घोच्चारणमुत्तरार्थं तेन वारिणी इत्यादिसिद्धिः ।

(४०) अनेकाल्त्वादिति न तु शित्त्वात्, प्रत्ययादित्वज्ञानादेव लशक्वतद्धिते इति (९०४०) शित्त्वसिद्धेः, प्राक् च तस्यासिद्धेः ।

(४१) इत्संज्ञाया इति । ल इत्यत्रोपदेशकालएवेत्संज्ञा शीभावस्य तु सर्वादेशत्वानन्तरं स्थानिवत्त्वेन प्रत्ययत्वे सिद्धे लशक्वतद्धित इति प्रत्ययाद्यादेशस्येतु संज्ञेति दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयो र्वैषम्यमिति भावः ।

ङसिङ्योः स्मात्स्मिनौ। ७।१।१५।

अतः सर्वनाम्नो ङसिङ्योरेतौ स्तः। सर्वस्मात्।

आमि सर्वनाम्नः सुट्। ७।१।५२।

अवर्णान्ता (४२) त्सर्वनाम्नो विहितस्यामः सुडागमः स्यात्। एत्वषत्वे। सर्वेषाम्। सर्वस्मिन्। शेषं रामवत्। एवं विश्वादयोऽप्यदन्ताः। सर्वादयश्च पञ्चत्रिंशत्। सर्व विश्व उभ उभय डतर डतम अन्य अन्यतर इतर त्वत् (त्व) त्व नेम सम सिम। पूर्वपरावरदक्षिणोत्तरापराधराणि व्यवस्थायामसंज्ञायाम्। स्वमज्ञातिधनाख्यायाम्। अन्तरं बहिर्योगोपसंव्यानयोः। त्यद् तद् यद् एतद् इदम् अदस् एक द्वि युष्मद् अस्मद् भवत् किम् इति। उभशब्दो द्वित्वविशिष्टस्य वाचकः। अतएव नित्यं द्विवचनान्तः। तस्येह (४३) पाठस्तु उभकावित्यकजर्थः न च कप्रत्ययेनेष्टसिद्धिः द्विवचनपरत्वाभावेनोभयत उभयतेत्यादावियायच्प्रसङ्गात् (४४)। तदुक्तमुभयोऽन्यत्रेति अन्यत्रेति द्विवचनपरत्वाभावे।

---

(४२) अवर्णान्तादिति अवर्णान्तादङ्गात्परस्येत्यर्थः तेन येषां तेषामित्यादावामोऽवर्णान्तसर्व्वनामपरत्वाभावेऽपि नाप्रसङ्गः।

(४३) सर्व्वादिषूभशब्दपाठो व्यर्थः सर्व्वनामकार्य्याणां शीप्रभृतीनां द्विवचनेऽसम्भवादित्याशङ्क्याह तस्येहेति।

(४४) अयच्प्रसङ्गादिति उभादुदात्तो नित्यमित्यत्रोभादुदात्त इति(६६८पृ०) योगो विभज्यते अवयववृत्तेः संख्यावाचिन उभशब्दादवयविन्यर्थेऽयच् स्यात्। उभयो मणिः। उभशब्दाद्वृत्तिविषये नित्यमयच् स्यात् स्वार्थे।

उभयशब्दस्य द्विवचनन्नास्तीति कैयटः। अस्तीति हरदत्तः। तस्मात् (४५)जस्ययजादेशस्य स्थानिवद्भावेन तयप्प्रत्ययान्ततया प्रथमचरमेति (१०२सू०) विकल्पे प्राप्ते विभक्तिनिरपेक्षत्वेनान्तरङ्गत्वान्नित्यैव संज्ञा भवति। उभये। डतरडतमौ प्रत्ययौ। यद्यपि संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणे तदन्तग्रहणन्नास्ति सुप्तिङन्तमिति (२२सू०) ज्ञापकात्। तथापीह तदन्तग्रहणं केवलयोः संज्ञायाः प्रयोजनाभावात्। अन्यतरा(४६) न्यतमशब्दावव्युत्पन्नौ स्वभावाद्द्विबहुविषये निर्द्धारणे वर्त्तेते। तत्रान्यतमशब्दस्य गणे पाठाभावान्न संज्ञा। त्वत्वेतिद्वावप्यदन्तावन्यपर्यायौ। एक(४७)उदात्तोऽपरोऽनुदात्त इत्येके। एक स्तान्त इत्यपरे। नेम इत्यर्द्धे। समः सर्वपर्यायः। तुल्यपर्यायस्तु नेह गृह्यते यथासंख्यमनुदेशः समानामिति (६२सू०)ज्ञापकात्। अन्तरं बहिर्योगेतिगणसूत्रेऽपुरीति (४८) वक्तव्यम्। अन्तरायाम्पुरि।

तेन उभयपक्षविनीतनिद्रा इत्यादौ यथा नित्योऽयच् एवं कप्रत्ययेऽपि स्यादिति भावः। यकाचि कृते तु अयचो न प्रसङ्गः यत्र द्विवचनं न श्रूयते तत्रैवायजिति व्याख्यानात्। मनो०।

(४५) तस्मात् उभयशब्दात्। जसीति अवयवद्वयारब्धसमुदाये बहुत्वविवक्षायाम् जसः प्राप्तिरित्यर्थ।

(४६) डतरग्रहणेनैव सिद्धे गणेऽन्यतरशब्दपाठो व्यर्थोऽत आहान्यतरेति किंयत्तद्भ्य एव (७११सू०) डतरडतमयोर्विधानान्नान्यशब्दात्तत्प्रसङ्ग इति भावः।

(४७) एक उदात्त इति एतं त्वम ये इत्युदात्तस्य, उत त्वः पश्यन्नित्यनुदात्तस्य च दर्शनादिति भावः एकः प्रथम इति। मनो०।

(४८) अपुरीति पूःशब्दस्य विशेष्यत्वे नेत्यर्थं ध्वनयन् स्त्रियामुदाहरति अन्तरायामिति प्राकाराद्बाह्यायामित्यर्थः।

पूर्वपरावरदक्षिणोत्तरापराधराणि व्यवस्थायामसंज्ञायाम्। १।१।३४।

एतेषां व्यवस्थायामसंज्ञायां सर्वनामसंज्ञागणपाठात्सर्वत्र या प्राप्ता सा जसि वा स्यात्। पूर्वे पूर्वाः। स्वाभिधेयापेक्षोऽवधिनियमो (४९) व्यवस्था। व्यवस्थायां किम्। दक्षिणा गाथकाः (५०) कुशला इत्यर्थः। असंज्ञायां किम् उत्तराः कुरवः (५१)।

स्वमज्ञातिधनाख्यायाम्। १।१।३५।

ज्ञातिधनान्यवाचिनः स्वशब्दस्य या प्राप्ता संज्ञा सा जसि वा स्यात्। स्वे स्वाः आत्मीया इत्यर्थः। आत्मान इति वा। ज्ञातिधनवाचिनस्तु स्वाः ज्ञातयोऽर्था वा।

---

(४९) पूर्वादिशब्दस्याभिधेयेनापेक्ष्यमाणस्यावधेर्नियम इत्यर्थः दिशः सपत्नी भव दक्षिणस्या इत्यादावपि व्यवस्थास्त्येव प्रसिद्धत्वात्तु नावधिवाची शब्दः प्रयुज्यते। आधुनिकसंङ्केतस्यैव संज्ञात्वेन दिक्षु च तादृशसंज्ञाविरहेण असंज्ञायामिति न निषेधप्रसङ्गः। अतएव वेदे प्रसिद्धदेवगणविशेषे विश्वशब्दस्याधुनिकसंकेताभावात् विश्वेषां देवानामित्यादिप्रयोगः। अत्र सूत्रे विभाषा जसीति (१०२ पृ०) सूत्रमनुवर्त्तते।

(५०) दक्षिणा गाथका इति इहासुकस्मात् कुशला इत्यवध्यन्वयसम्भवेऽपि तन्नियमो नास्तीति भावः।

(५१) उत्तराः कुरव इति सुमेरुमवधिमपेक्ष्य कुरुपूत्तरशब्दो वर्त्तते इत्यस्तीह व्यवस्था किन्त्वाधुनिकसङ्केतोऽयमिति निषेधः। एवमधरे ताम्बूलरागः। उत्तरे शक्तः उत्तरान्निरस्तः इत्यादि ङिङस्योः प्रत्युदाहर्त्तव्यम्। अत्रेदं बोध्यं परापरशब्दयोर्देशान्तरनिष्ठत्वमेव शक्यार्थस्तस्य च शतौ

अन्तरं बहिर्योगोपसंव्यानयोः । १ । १ । ३६ ।

बाह्ये परिधानीये चार्थेऽन्तरशब्दस्य या प्राप्ता संज्ञा साजसि वा स्यात् । अन्तरे अन्तरा वा गृहाः बाह्या इत्यर्थः । अन्तरे अन्तरा वा शाटकाः परिधानीया इत्यर्थः ।

पूर्व्वादिभ्यो नवभ्यो वा । ७ । १ । १६ ।

एभ्यो ङसिङ्योः स्मात्स्मिनौ वा स्तः । पूर्वस्मात्—पूर्व्वात् । पूर्वस्मिन्—पूर्वे । एवम्परादीनामपि । शेषं सर्ववत् । एकशब्दः संख्यायान्नित्यैकवचनान्तः (५२) ।

न बहुव्रीहौ (५३) । १ । १ । २९ ।

बहुव्रीहौ चिकीर्षिते सर्वनामसंज्ञा न स्यात् । त्वकम्पिता यस्य स त्वत्कपितृकः । अहकम्पिता यस्य य मत्कपितृकः । इह समासात्प्रागेवालौकिके प्रक्रियावाक्ये सर्वनामसंज्ञा निषिध्यते । अन्यथा लौकिके विग्रहवाक्य इव तत्राप्यकच् प्रव-

---

प्रतिवादिनि च लक्षणा 'तेन तथा परेषां युधि' चेत्यादि, अथापरे प्रत्यवतिष्ठन्ते इत्यादिषु प्रयोगः सङ्गच्छते न च लाक्षणिकत्वे उपसर्ज्जनत्वं स्वार्थविशिष्टार्थान्तरसंक्रमस्यैव तथात्वात् तस्य च समासादि वृत्तावेव सम्भवात् !

(५२) 'एकोऽल्पार्थे प्रधाने च प्रथमे केवले तथा। साधारणे समानेऽपि संख्यायाञ्च प्रयुज्यते' इत्युक्तेरेकशब्दो नानार्थस्तत्र संख्यायामेवैकवचनान्ततान्यत्र तु यथेष्टता तेन एके एकेषामित्यादि ।

(५३) न बहुव्रीहाविति । क्षते तु बहुव्रीहौ निषेधो व्यर्थ उपसर्जनीभूताश्च न सर्व्वादय इति (१०१पृ०)वार्तिके वक्ष्यमाणत्वा इत आह चिकीर्षिते इति विषयसप्तम्याश्रयणाद्‌यमर्थो लभ्यते इति भावः ।

त्तौत स च समासेऽपि श्रूयेत अतिक्रान्तो भवकन्तमतिभवकानिति वत् । भाष्यकारस्तु (५४) त्वकत्पितृको मकत्पितृक इति रूपे इष्टापत्तिं कृत्वैतत्सूत्रम्प्रत्याचख्यौ । यथोत्तरं मुनीनां प्रामाण्यम् (५५) । "संज्ञोपसर्जनीभूतास्तु न सर्वादयः" (५६) । महासंज्ञाकरणेन तदनुगुणानामेव गणे सन्निवेशात् । अतः संज्ञाकार्यमन्तर्गणकार्यञ्च(५७)तेषान्न भवति । सर्वो नाम कश्चित्तस्मै सर्वाय देहि । अतिक्रान्तः सर्वमतिसर्वस्तस्मै अतिसर्वाय । अतिकतरं कुलम् । अतितत् ।

तृतीयासमासे (५८) । १ । १ । ३० ।

अत्र सर्वनामता न स्यात् । मासपूर्वाय । तृतीयासमासार्थवाक्येऽपि न । मासेन पूर्वाय ।

---

(५४) अज्ञाते कुत्सिते वाऽर्थे अव्ययसर्व्वनाम्नामकच् प्राक् टेरित्यकचि (७०६पृ०) त्वकत्पितृक इति । तद्धितार्थे के तु त्वत्कपितृक इति, तत्र न बहुव्रीहाविति निषेधात् त्वत्कपितृक इत्येव सूत्रकारमतं भाष्यकृता तु त्वकत्पितृक इत्यादिप्रयोगस्येष्टापत्त्या एतत्सूत्रं प्रत्याचख्ये इत्याह भाष्यकारस्त्विति ।

(५५) स्मृतिद्वयप्रामाण्याद्विकल्पोऽस्त्वत आह उत्तरोत्तरमिति तथाच भाष्यकारस्य सर्व्वोत्तरत्वात्तदुक्तव्यवस्थैव ग्राह्येति भावः ।

(५६) उपसर्जनीभूतास्त्विति उपसर्जनत्वमितरविशेषणत्वेनार्थोपस्थापकत्वम् ।

(५७) अन्तर्गणकार्य्यमिति अद्ड्डतरादिभ्यः इति(१४०पृ०)त्यदादीनाम इत्यादि च (११५पृ०)कार्य्यम् । तत्रातिसर्व्वायेत्यादौ सामान्यसर्व्वनामकार्य्यं, अतिकतरत् अतितदित्यादौ विशेषतत्कार्य्यमद्डाकारादेशौ नेति विवेकः ।

(५८) तृतीयासमासे इति अत्र पूर्व्वसदृशेति(३३८पृ०)सूत्रविहितः समासो गृह्यते

द्वन्द्वे च।१।१।३१।

द्वन्द्वे उक्ता संज्ञा न। वर्णाश्रमेतराणाम्। समुदायस्यायं निषेधो न त्ववयवानाम्। पूर्व्वपरावराणाम्। नचैवन्तदन्तविधिना सुट्प्रसङ्गः। सर्वनाम्नो विहितस्यामः सुडिति व्याख्यातत्वात् (६७पृ०)।

विभाषा जसि।१।१।३२।

जसाधारं यत्कार्यं शीभावाख्यं तत्र कर्त्तव्ये द्वन्द्वे उक्ता संज्ञा वा स्यात्। वर्णाश्रमेतरे वर्णाश्रमेतराः। शीभावम्प्रत्येव विभाषेत्युक्तम् अतो नाकच् किन्तु कप्रत्यय एव। वर्णाश्रमेतरकाः।

प्रथमचरमतयाल्पार्द्धकतिपयनेमाश्च।१।१।३३।

एते जसः कार्य(५८) म्प्रत्युक्तसंज्ञा वा स्युः। प्रथमे प्रथमाः। इत्यादि। शेषं रामवत्। तयप्प्रत्ययस्ततस्तदन्ता‡ ग्राह्याः। द्वितये द्वितयाः। नेमे नेमाः। शेषं सर्व्ववत्। "विभाषाप्रकरणे तीयस्य ङित्सूपसंख्यानम्"। द्वितीयस्यै-

---

प्रतिपदोक्तत्वात् न तु कर्त्तृकरणयोः क्तेति तेन त्वयका कृतमित्यादौ न निषेधस्तत्र त्वकत्कृतमित्येव प्रयोगः।

(५८) प्रथमचरमेत्यादि अत्र सूत्रे नेति न सम्बध्यते प्रथमादिष्वसम्भवात् जसीत्यनुवृत्तेरर्थात् शीभाव एव विकल्पस्तदाह जसकार्य्यं प्रतीति-

‡ संख्याया अवयवे तयबिति (६६८पृ०) तयपः प्रत्ययत्वादाह तदन्ता इति।

द्वितीयायेत्यादि। एवन्तृतीयः। अर्थवद्ग्रहणान्नेह। पटुजातीयाय (६०)।

जराया जरसन्यतरस्याम्। ७। २। १०१।

जराशब्दस्य जरस् वा स्यादजादौ (६१) विभक्तौ। पदाङ्गाधिकारे तस्य तदन्तस्य च अनेकाल्त्वात्सर्वादेशे प्राप्ते निर्दिश्यमानस्यादेशा (६२) भवन्ति। एकदेशविकृतस्यानन्यत्वात् जरशब्दस्य जरस्। निर्ज्जरसौ। निर्ज्जरसः। इनादीन् बाधित्वा परत्वाज्जरस्। निर्जरसा। निर्जरसे। निर्जरसः। पक्षे हलादौ च रामवत्। वृत्तिकृता तु पूर्वविप्रतिषेधेन इनातोः कृतयोः सन्निपातपरिभाषाया अनित्यत्वमाश्रित्य जरसि कृते निर्जरसिन निर्जरसादिति रूपं न तु निर्ज्जरसा निर्ज्जरस इति केचिदित्युक्तम्। तथा भिसि निर्ज्जरसैरिति

---

(६०) ह्रस्वीय इति(६७०पृ०)संप्रसारणञ्चेति (६७१पृ०) तीयः तस्यार्थवत्त्वादनर्थकस्यैकदेशस्य न ग्रहणमित्याह पटुजातीयायेति प्रकारणवचने जातीयरिति(७०५पृ०)जातीयप्रत्ययैकदेशे न प्रसङ्गः इति भावः।

(६१) जराया इति अष्टन आ विभक्ताविल्यतो(१६२पृ०)विभक्ताविति अचि रश्टत इत्यतो(१२२पृ०)ऽचीत्यनुवर्त्य यस्मिन् विधिस्तदादावल्ग्रहणे इति परिभाषासत्त्वादाह अजादाविति विभक्तौ किं जराया इदं जारमित्यादौ न अचि किं निर्जराभ्यामित्यादौ न।

(६२) नन्विदमपूर्व्वं वचनमतः सोपसर्गस्य सर्व्वस्य स्थाने जरसादेश इत्याशङ्क्याह निर्द्दिश्यमानस्येति। ननु तदन्तविधिनापि जरान्तं यदङ्गं तत्रैव निर्द्दिश्यमानजराशब्दस्थाने जरसादेशेन भवितव्यं नात्रेत्यत आह एकदेशेति।

रूपान्तरमुक्तम्। तदनुसारिभिश्च षष्ठ्येकवचने निर्जरस्येत्येव रूपमिति स्वीकृतमेतच्च भाष्यविरुद्धम् (६३)।

पद्दन्नोमास्हृन्निशसन्यूषन्दोषन्यकञ्छकन्नुदन्नासञ्छस्प्रभृतिषु। ६। १। ६३।

पाद, दन्त, (६४) नासिका, मास, हृदय, निशा असृज्, यूष, दोष्, यकृत्, शकृत्, उदक, आस्य, एषां पदादय आदेशाः स्युः शसादौ वा (६५)। यत्तु आसनशब्दस्य आसन्नादेश इति काशिकायामुक्तन्तत्प्रामादिकम् (६६)। पादः। पादौ। पादाः। पादम्। पादौ। पदः-पादान्। पादेन-पदा इत्यादि।

सुडनपुंसकस्य (६७)। १। १। ४३।

---

(६३) भाष्यविरुद्धमिति भाष्यकृता टाङसीति सूत्रे इनातौ प्रत्याख्याय नादेशमदादेशञ्च विधाय नादेशे परे आङि चाप इत्यत्राङीति योगं विभज्य एत्त्वसञ्ज्ञा साधितं तथाच निर्जरमिन निर्जरसादित्यत्र कृतस्वरामिनस्य आतश्च सम्भव इति भाष्यविरोधादुपेक्ष्यम्। अतएव सूत्रे भाष्ये स्पष्टमुक्तं निर्जरैरिति भवितव्यमिति।

(६४) शस्प्रभृतयो निमित्ततयोपात्ताः पदाद्यादेशानुरूपान् प्रकृतिविशेषानाक्षिपन्तीत्याशयेनाह पाददन्तेति।

(६५) अनुदात्तस्य चर्दुपधस्यान्यतरस्यामित्यतः (उ०१०३५०) अन्यतरस्यामित्यनुवर्त्त्याह शसादौ वेति।

(६६) प्रामादिकमिति आस्नो वृकस्य वर्त्तिकामभीके इति मन्त्रे मुखादित्यर्थ औचित्यात् वृकस्य चित् वर्त्तिकामन्तरास्यादिति मन्त्रान्तरसंवादाच्च व्याख्यातञ्च तथैव वेदभाष्ये इति। मनो०।

(६७) स्त्रीपुंसयोरिति वक्तव्ये अनपुंसकस्येति कथनं ज्ञापयति प्रसज्य

सुट् प्रत्याहारः। स्वादिपञ्चकवचनानि सर्वनामस्थानसंज्ञानि स्युरक्लीबस्य।

स्वादिष्वसर्वनामस्थाने।१।४।१७।

कप्रत्ययावधिषु स्वादिष्वसर्वनामस्थानेषु परतः पूर्वम्पदसंज्ञं स्यात्।

यचि भम्।१।४।१८।

यकारादिष्वजादिषु च कप्रत्ययावधिषु स्वादिष्वसर्वनामस्थानेषु परतः पूर्वम्भसंज्ञं स्यात्।

आकडारादेका संज्ञा।१।४।१।

इत ऊर्द्धं कडाराः कर्म्मधारय इत्यतः (२।२।३८) प्रागेकस्यैकैव संज्ञा ज्ञेया। या परानवकाशा (६८) च। तेन शसादावचि भसंज्ञैव न पदत्वम्। अतो जश्त्वन्न। दृतः। दृता। जश्त्वम् दृद्भ्यामित्यादि। मासः। मासा। भ्यामि रुत्वे यत्वे च

१०५ पृष्ठस्य १४ पङ्क्तेरधस्तात् त्रुटितमिदम्।

भस्य।६।४।१२९—

अधिकारोऽयम्—

कयटः।

(६८) या परेति उभयोः सावकाशत्वे विप्रतिषेधे परैव निरवकाशत्वे सैव।

RAMAKRISHNA MISSION INSTITUTE OF CULTURE
LIBRARY

अङ्गावयवोऽसर्वनामस्थानयजादिस्वादिपरो(६८)योऽन् तस्या कारस्य लोपः स्यात् ।

रषाभ्यां नो णः समानपदे (७०) । ८ । ४ । १ ।

एकपदस्थाभ्यां रेफषकाराभ्याम्परस्य णः स्यात् । पूष्णः । पूष्णा । पूर्व्वस्मादपि विधौ स्थानिवद्भाव इति (२४पृ०) पक्षे तु अड्व्यवाय (८१पृ०) इत्येवात णत्वम् । पूर्वत्रासिद्धे (७१) न स्थानिवदिति तु इह नास्ति तस्य दोषः संयोगादिलोपलत्वणत्वेष्विति निषेधात् ।

न लोपः प्रातिपदिकान्तस्य । ८ । २ । ७ ।

नेति प्रातिपदिकेति च लुप्तषष्ठीके पदे । प्रातिपदिकसंज्ञकं यत्पदन्तदन्तस्य नकारस्य लोपः स्यात् । नलोपस्यासिद्धत्वा द्दीर्घमेत्त्वमैस्त्वञ्च न । पूषभ्याम् । पूषभिः पूषभ्य इत्यादि ।

---

(६८) भस्येत्यधिकारादाह यजादिस्वादिपर इति यकाराजादिप्रत्ययपरोऽजादिस्वादिपरश्चेत्यर्थः ।

(७०) पदे इतीयतैव एकपदत्वलाभे समानग्रहणं ज्ञापयति समासे नायं विधिरस्तीति विशेषे प्रवर्त्तते इति ।

(७१) पूर्व्वत्रासिद्धे इति एतच्च न्यायसिद्धम् त्रिपाद्या असिद्धत्वेन तत्रत्ये कार्य्ये अचः परस्मिन्(२४पृ०)इतिप्राप्त प्रसवा प्रवृत्तेः । तस्य दोष इति तस्य पूर्व्वत्रासिद्धे नेत्यादिकस्य दोषस्तथाच स्थलत्रये स्थानिवदेवेति तस्य दोषो वक्तव्य इत्यर्थः । तत्र संयोगादिलोपे । चक्र्यत्र इत्याचः परस्मिन्निति यणादेशस्य स्थानिवत्त्वेन स्कोः संयोगाद्योरिति (१६६पृ०) न कलोपः । लत्वे निगाल्यते । अत्र परनिमित्तकस्य णिज्लोपस्य स्थानिवत्त्वेन अचि विभाषेति (उ१५५पृ०) गिरोरोलः । णत्वे माषवपनीत्यत्र

विभाषा ङिश्योः । ६ । ४ । १३६ ।

अङ्गावयवोऽसर्वनामस्थानपरो योऽन् तस्याऽकारस्य लोपो वा स्यात् ङिश्योः परयोः। यूष्णि यूषणि। पक्षे रामवत् पद्दन्निति सूत्रे प्रभृतिग्रहणम्प्रकारार्थम्। तथा च। औङः श्यामपि दोषन्नादेशो भाष्ये ककुद्दोषणी इत्युदाहृतम्। तेन पदङ्घ्रिश्चरणोऽस्त्रियां स्यान्तं ह्मानसम्मन इति सङ्गच्छते। आसन्यम्प्राणमूचुरिति च। आस्ये भवः आसन्यः। दोष्-शब्दस्य नपुंसकत्वमतएव भाष्यात्। तेन दक्षिणन्दोर्निशाचर इति सङ्गच्छते। भुजबाहू प्रवेष्टो दोरिति साहचर्य्यात्पुंस्त्व मपि। दोपन्तस्य तथाविधस्य भजत इति। द्वयोरह्नोर्भवो द्व्यह्नः।

संख्याविसायपूर्वस्याह्नस्याहन्नन्यतरस्यां ङौ।

६ । ३ । ११० ।

संख्यादिपूर्वस्याह्नस्याहन्नादेशो वा स्यात् ङौ। द्व्यह्नि-द्व्यहनि द्व्यह्ने। विगतमहः व्यह्नः। व्यह्नि व्यहनि व्यह्ने। अह्नः सायः। सायाह्नः। सायाह्नि सायाहनि सायाह्ने। इत्यदन्ताः। विश्वपाः।

दीर्घाज्जसि ६ । १ । १०५ ।

यस्येति (१२६४०) चेत्यल्लोपस्य स्थानिवत्त्वेन नकारस्य प्रातिपादिकान्त-त्वाभावात् न णत्वम् उत्तरपदं यत्प्रातिपदिकं तदन्तस्यैवेति णत्वविषये नियमात्।

दीर्घाज्जसि इचि च (७२) परे प्रथमयोः पूर्वसवर्णदीर्घो न स्यात्। वृद्धिः। विश्वपौ। सवर्णदीर्घः। विश्वपाः। यद्यपीह औङि नादिचीत्येव (७७पृ०) सिद्धं जसि तु सत्यपि पूर्व्वसवर्णदीर्घे क्षतिर्नास्ति। तथापि गौर्य्यौ गौर्य्य इत्याद्यर्थं सूत्रमिहापि न्याय्यत्वादुपन्यस्तम्।

आतो धातोः। ६। ४। १४०।

आकारान्तो यो धातुस्तदन्तस्य भस्याङ्गस्य लोपः स्यात्। अलोऽन्त्यस्य (२६पृ०)। विश्वपः। विश्वपाभ्यामित्यादि। एवं शङ्खध्मादयः। धातोः किम्। हाहान्। टा सवर्णदीर्घः। हाहा। ङे वृद्धिः। हाहै। ङसिङसोर्दीर्घः। हाहाः२। ओसि वृद्धिः हाहौः। ङौ आद्गुणः (४२पृ०)। हाहे। शेषं विश्वपावत्। आत इति योगविभागादधातोरप्याकारलोपः क्वचित्। क्त्वः। क्ताः। इत्यादन्ताः। हरिः। प्रथमयोपूर्व सवर्णः (७७पृ०) हरी।

जसि च। ७। ३। १०९।

ह्रस्वान्तस्याङ्गस्य (७३) गुणः स्याज्जसि परे! हरयः।

ह्रस्वस्य गुणः। ७। ३। १०८।

---

(७२) चकारात् नादिचीत्यतो (७७पृ०) नेतीति इचीति च प्रथमयोरिति (७७पृ०) सूत्रस्थानुवर्त्याह इचीत्यादि।

(७३) जसि चेत्यत ह्रस्वस्य गुणइत्यनुवर्त्याह ह्रस्वान्तस्येत्यादि।

ह्रस्वस्य गुणः स्यात्सम्बुद्धौ (७४)। एङ्ह्रस्वादिति (८६पृ०) सम्बुद्धि-लोपः। हे हरे। हरिम्। हरी। हरीन्।

शेषो घ्यसखि। १। ४। ७।

अनदीसंज्ञौ (७५) ह्रस्वौ याविवर्णोवर्णौ तदन्तं सखिवर्जं घिसंज्ञं स्यात्। शेषः किम्। मत्यै। एकसंज्ञाधिकारात्सिद्धे शेषग्रहणं स्पष्टार्थम् (७६)। ह्रस्वौ किम्। वातप्रम्ये। यू किम्। मात्रे।

आङो नाऽस्त्रियाम् (७७)। ७। ३। १२०।

घेः परस्याङो ना स्यादस्त्रियाम्। आङिति टासंज्ञा प्राचाम्। हरिणा। अस्त्रियाङ्किम्। मत्या।

घेर्ङिति (७८)। ७। ३। १११।

घिसंज्ञस्य ङिति सुपि गुणः स्यात्। हरये। घेः किम्। सख्ये। ङिति किम्। हरिभ्याम्। सुपि किम्। पट्वी। घेर्ङितीति गुणे कृते।

---

(७४) ह्रस्वस्येति सम्बुद्धौ चेत्यतः (१२७पृ०) संबुद्धाविव्यनुवर्त्त्याह संबुद्धाविति।

(७५) यू स्त्र्याख्यावित्यतो (११६पृ०) यू इत्यनुवर्त्त्य शेषपदार्थमाहानदीसंज्ञाविति।

(७६) स्पष्टार्थमिति कड़ाराः कर्मधारये (३६५पृ०) इत्येतत्पर्य्यन्तस्य दुद्धिस्थत्वात् स्पष्टतया तल्लाभार्थमित्यर्थः।

(७७) आङो नेति। अत्र घेरित्यतो (११०पृ०) घेरित्यनुवर्त्तते ना पुंसीति तु नोक्तम् अमुना कुलेनेत्यत्र उत्वस्यासिद्धतया इकोऽचीति (१४२पृ०) नुमोऽप्रसङ्गेन पुंस्त्वाभावेन नाकाराप्रवृत्तौ तद्रूपासिद्धिरिति बोध्यम्।

(७८) घेर्ङितीति। सुपि चेत्यतः (६२पृ०) सुपीत्यनुवर्त्तते तेन पट्वीत्यादौ ङीवादीनां ङित्त्वेऽपि सुत्वाभावान्न प्रसङ्गः।

ङसिङसोश्च।६।१।११०।

एङो (७८) ङसिङसोरतिपरे पूर्व्वरूपमेकादेशः स्यात्। हरेः। हरेः। हर्य्योः हरीणाम्।

अच्च घेः (८०)।७।३।११९।

इदुद्भ्यामुत्तरस्य ङेरौ स्यात् घेरन्तादेशश्चाकारः। हरौ। हर्य्योः। हरिषु। एवं श्रीपत्यग्निरविकव्यादयः।

अनङ् सौ (८१)।७।१।९३।

सख्युरङ्गस्यानङादेशः स्यादसम्बुद्धौ सौ परे। ङिच्चेत्यन्तादेशः (२९पृ०)।

अलोऽन्त्यात् पूर्व्व उपधा।१।१।६५।

अन्त्यादलः पूर्व्वो वर्णा उपधासंज्ञः स्यात्।

सर्व्वनामस्थाने चाऽसम्बुद्धौ।६।४।८।

---

(७९) ङसीति एङः पदान्तादतीति (५०पृ०) सूत्रम् अमिपूर्व्वः (९०पृ०) इत्यतः पूर्व्व इति चानुवर्त्त्याह एङ इत्यादि।

(८०) अच्च घेरिति। इदुद्भ्यामिति (१३२पृ०) औदिति च (११२पृ०) सूत्रद्वयमनुवर्त्त्य योजयन्नाह इदुद्भ्यामित्यादि।

(८१) अनङ् साविति सख्युरसंबुद्धाविति (१११पृ०) सूत्रमनुवृत्तं तेन चासम्बुद्धाविति पर्य्युदासात् सूत्रे साविति प्रथमैकवचनपरम् नतु सप्तमीबहुवचनपरम्। अनङित्यत्र नकारोपरि अकारस्यानुनासिकत्वमतिज्ञानादित्त्वम्।

नान्तस्योपधाया दीर्घः (८२) स्यादसम्बुद्धौ सर्व्वनामस्थाने।

अपृक्त एकाल् प्रत्ययः। १। २। ४१।

एकाल् प्रत्ययो यः सोऽपृक्तसंज्ञः स्यात्।

हल्ङ्याब्भ्यो दीर्घात् सुतिस्यपृक्तं हल्। ६। १। ६८।

हलन्तात्परन्दीर्घौ यौ ङ्यापौ तदन्ताच्च परं सुतिसीत्येतदपृक्तं हल् लुप्यते। हल्ङ्याब्भ्यः किम्। ग्रामणीः। दीर्घात् किम्। निष्कौशाम्बिः। अतिखट्वः। सुतिसीति किम्। अभैत्सीत्। तिपा सहचरितस्य ग्रहणात्सिचोग्रहणान्नास्ति। अपृक्तमिति किम्। विभर्त्ति। हल्किम्। विभेद। प्रथमहल्किम्। राजा। नलोपो न स्यात्‡ संयोगान्तलोपस्यासिद्धत्वात्। सखा। हे सखे।

सख्युरसम्बुद्धौ। ७। १। ९२।

सख्युरङ्गात्परं सम्बुद्धिवर्जं सर्व्वनामस्थानं णिद्वत्(८३)स्यात्।

अचो ञ्णिति। ७। २। ११५।

ञिति णिति च परेऽजन्ताऽङ्गस्य वृद्धिः(८४)स्यात्। सखायौ।

---

(८२) सर्व्वनामेति। ढ्लोपे इत्यतो (८०पृ०) दीर्घ इति नोपधाया इति (१६२पृ०) सूत्रञ्चानुवर्त्याह नान्तस्येत्यादि।

‡ संयोगान्तलोपेन नुनोपमाशङ्क्य तस्यासिद्धत्वात् नलोपासिद्धिमाह नलोपोनेति।

(८३) गोतो णिदित्यतो (१२५पृ०) णिदित्यनुवर्त्याह णिद्वदिति।

(८४) मृजेर्वृद्धिरित्यतो (७०।२२पृ०) वृद्धिरितुवर्त्याह वृद्धिरिति।

सखायः। सखायम्। सखायौ। (१०६पृ०) घिसंज्ञाऽभावान्न तत्कार्य्यम्। सख्या। सख्ये।

ख्यत्यात्परस्य (८५)। ६। १। ११२।

खितिशब्दाभ्यां खीतीशब्दाभ्यां कृतयणादेशाभ्याम्परस्य ङसिङसोरत उत् स्यात्। सख्युः। सख्युः।

औत्। ७। ३। ११८।

इदुद्भ्यां (८६) परस्य ङेरौत् स्यात्। उकाराऽनुवृत्तिरुत्तरार्था। सख्यौ। शेषं हरिवत्। शोभनः सखा सुसखा सुसखायौ सुसखायः। अनङ्णिद्वद्भावयोराङ्गत्वात्तदन्तेऽपि प्रवृत्तिः। समुदायस्य सखिरूपत्वाभावादसखीति(८७)निषेधाऽप्रवृत्तेर्घिसंज्ञा। सुसखिना। सुसखये। ङसिङसोर्गुणे कृते कृतयणादेशत्वाभावात् ख्यत्यादित्युत्त्वं न। सुसखेः। सुसखौ। इत्यादि। एवमतिशयितः सखा। अतिसखा। परमः सखा यस्येति विग्रहे। परमसखा। परमसखा-

---

(८५) ख्यत्यादिति ख्यत्येत्यकारपर उच्चारणार्थः ऋत उदित्यतः(१२२पृ०)उदिति एङः पदान्तादतीत्यतः (५०पृ) अतीति ङसिङसोश्चेति (११०पृ०) सूत्रस्थानुवर्त्त्यातीति विभक्तिं विपरिणमय्याह ङसिङसोरत उदिति।

(८६) इदुद्भ्यामिति (१२२पृ०) अनुवर्त्त्याह इदुद्भ्यामिति उद्ग्रहणस्य व्यर्थत्वाशङ्कायामाहोत्तरार्थेति औतो विभक्तित्वेऽपि न विभक्तौ तुस्मा (८८पृ०) इत्यस्यानित्यतायाः प्रागुक्तत्वात् सुखसुखार्थमेवोच्चारणाच्च तकारस्येत्त्वम्।

(८७) असखीति निषेधाप्रवृत्तेरिति शेषोघ्यसखीति (१०६पृ०) सूत्रस्यास सखीति निषेधस्याविषयत्वादित्यर्थः।

शावित्यादि। गौणत्वेऽप्यनङ्णित्त्वे प्रवर्त्तेते। सखीमतिक्रान्तोऽतिसखिः लिङ्गविशिष्टपरिभाषाया अनित्यत्वाच्च (१८२पृ०) टच्। हरिवत् इहानङ्णित्त्वे न भवतः गोस्त्रियोरिति (२२२पृ०) ह्रस्वत्वेन सखिशब्दस्य लाक्षणिकत्वात् लक्षणप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैव ग्रहणात्।

पतिः समास एव (८८)। १। ४। ८।

पतिशब्दः समास एव घिसंज्ञः स्यात्। पत्या। पत्ये। पत्युः २। पत्यौ। शेषं हरिवत्। समासे तु। भूपतिना। भूपतये। कतिशब्दो नित्यं बहुवचनान्तः (८९)।

बहुगणवतुडति (९०) संख्या। १। १। २३।

एते संख्यासंज्ञाः स्युः।

---

(८८) पतिः समास एवेति। शेषो घ्यसखीति सूत्रात् (१०९पृ०) घीत्यनुवर्त्त्यमिह घिसंज्ञ इति। एवकारः साधुत्वावधारणार्थः स्मृतिपुराणेषु पतये सखिनेत्यादिप्रयोगस्यासाधुत्वेऽपि त्रिशङ्क्वाद्ययाज्ययाजनादाविव तत्तत्प्रयोक्तॄणां माहात्म्येनैव दोषाभावस्तेषामिव तपोबलात्तदध्ययनकालेऽस्माकं न दोषः स्वातन्त्र्येणासाधूनामुच्चारणेऽस्माकं दोष इति नदीसंज्ञासूत्रभाष्ये स्पष्टम्। शब्देन्दु०।

(८९) कतिशब्द इति किमः संख्यापरिमाणे इत्यत्र (६६८पृ०) बहुत्वसंख्यावच्छिन्नसंख्येयविशेषप्रश्न एव डतिप्रत्यय इति भाष्ये उक्तत्वादिति भावः।

(९०) बहुगणयोर्नियतविषयगतपरिच्छेदहेतुत्वाभावेनासंख्यात्वादतिदेशार्थं बहुगणेति सूत्रं त्रित्वादिव्यापकधर्मविशेषो बहुत्वादि तस्मिन्नेवार्थेऽतिदेशो न संघवैपुल्यार्थे इति बोध्यम् अत्र वतुसाहचर्यात् तद्धित एव डतिर्न तु पातेर्डतिरित्युणादिकोऽपीति बोध्यम्।

डति च (८१)।१।१।२५।

डत्यन्ता संख्या षट्संज्ञा स्यात्।

प्रत्ययस्य (८२) लुक्श्लुलुपः।१।१।६१।

लुक्, श्लु, लुप् एतैः शब्दैः कृतं प्रत्ययादर्शनं क्रमात्तत्तत्संज्ञं स्यात्।

षड्भ्यो लुक् (८३)।७।१।२२।

षड्भ्यः परयोर्जश्शसोर्लुक् स्यात्।

प्रत्ययलोपे (८४) प्रत्ययलक्षणम्।१।१।६२।

प्रत्यये लुप्तेऽपि तदाश्रितं कार्य्यं स्यात्। इति। जसि चेति (१०८पृ०) गुणे प्राप्ते।

न लुमताऽङ्गस्य।१।१।६३।

लुक्श्लुलुप् एते लुमन्तः। लुमता शब्देन लुप्ते तन्निमित्तम-

---

(८१) डति चेति ष्णान्ताः षडित्यतः (१६२पृ०) षडिति बहुगणेत्यतः (११३पृ०) संख्येति चानुवर्त्याह संख्येति।

(८२) प्रत्ययस्येति अदर्शनं लोपः (३६पृ०) इत्यतोऽदर्शनमनुवर्त्याह प्रत्ययस्यादर्शनमिति लोपात् पृथक् संज्ञा प्रत्ययालक्षणार्था।

(८३) षड्भ्य इति। जश्शसोः शिरित्यतो(१३८पृ०)जश्शसोरित्यनुवर्त्तते। इदञ्च गौणे न प्रवर्त्तते इति भाष्ये स्थितम्।

(८४) प्रत्ययलोप इति प्रत्ययस्यानुवृत्त्या लाभेऽपि पुनर्ग्रहणं तदवयवे यथा न स्यादिति। लक्षणमिति विशेषाभिधानात् प्रत्ययनिमित्तकमेव कार्य्यं न तु प्रत्ययस्थानिकमिति विशेषोऽवगन्तव्यः।

ङ्कार्य्यं न स्यात्। कति२। कतिभिः। कतिभ्यः २। कतीनाम्। कतिषु। अस्मद्युष्मत्संख्यास्त्रिषु सरूपाः (८५)। त्रिशब्दो नित्यं बहुवचनान्तः। त्रयः। त्रीन्। त्रिभिः। त्रिभ्यः २।

त्रेस्त्रयः। ७।१।५३।

त्रिशब्दस्य त्रयादेशः स्यादामि। त्रयाणाम्। परमत्रयाणाम्। गौणत्वे तु नेति केचित्। प्रियत्रीणाम्। वस्तुतस्तु प्रियत्रयाणाम्। त्रिषु। द्विशब्दो द्विवचनान्तः।

त्यदादीनामः (८६)। ७।२।१०२।

एषामकारोऽन्तादेशः स्याद्विभक्तौ। (८०पृ०)द्विपर्य्यन्तानामेवेष्टिः (८७)। द्वौ२। द्वाभ्यां३। द्वयोः२। द्विपर्य्यन्तानामिति किम्। भवान्। भवन्तौ। भवन्तः। संज्ञायाम्, उपसर्ज्जनत्वे च नात्वम् सर्व्वाद्यन्तर्गणकार्य्यत्वात्। ;द्विर्नाम कश्चित्। द्विः। द्वी। द्वयः। द्वावतिक्रान्तोऽतिद्विः। हरिवत्। प्राधान्ये तु परमद्वौ इत्यादि। औडुलोमिः। औडुलोमी। उडुलोमाः)। लोम्नोऽपत्येषु बहुष्वकारो वक्तव्यः*। बाह्वादीञो (४८८पृ०)ऽपवादः। औडुलोमिम्। औडुलोमी। उडुलोमान्।

---

(८५) सरूपा इति लिङ्गविशेषबोधककार्य्यानुत्पत्त्या अविशिष्टा। पदान्तरसन्निधानं विनास्मदादे र्लिङ्गविशेषाबोधकत्वसिद्धान्तात्।

(८६) त्यदादीनाम इति। अष्टन आ विभक्ताविल्यतो (१६३पृ०) विभक्ताविल्यनुवर्त्तते आदेशे सवर्णग्रहणाभावादाकार इति।

(८७) इष्टिर्भाष्यकारादीनामिच्छा।

इतीदन्ताः। वातप्रमीरिति उणादिसूत्रेण (उ०४१२ष्ट०)माङई-प्रत्ययः कित् (९८)। वातमप्रमिमीते इति वातप्रमीः। दीर्घाज्जसि च(१०७ष्ट०)। वातप्रम्यौ। वातप्रम्यः। हे वातप्रमीः।अमि-पूर्व्वः (८०ष्ट०)। वातप्रमीम्। वातप्रम्यौ। वातप्रमीन्। वातप्रम्या। वातप्रमीभ्याम्। वातप्रम्ये। वातप्रम्यः २। वातप्रम्योः। वातप्रम्याम्। दीर्घत्वान्न नुट्। ङौ तु सवर्णदीर्घः। वातप्रमी। वातप्रमीषु। एवं ययीपप्यादयः। यान्त्यनेनेति ययीर्मार्गः। पाति लोकमिति पपीः सूर्य्यः। यापोः किद्द्वे चेति (उ०४१२ष्ट) ईप्रत्ययः। क्विबन्तवातप्रमीशब्दस्य तु अमि शसि ङौ च विशेषः। वातप्रम्यम्। वातप्रम्यः। वातप्रम्यि। एरनेकाच इति (११८ष्ट०) वक्ष्यमाणो यण् प्रधीवत्। बह्व्यः श्रेयस्यो यस्य स बहुश्रेयसी(९९)। दीर्घङ्यन्तत्वाद्धल्ङ्याविति (१३१ष्ट०) सुलोपः।

यू स्त्र्याख्यौ (१००) नदी।१।४।३।

ईदूदन्तौ नित्यस्त्रीलिङ्गौ नदीसंज्ञौ स्तः। प्रथमलिङ्गग्रहणञ्च। *। पूर्व्वस्त्र्याख्यस्योपसर्ज्जनत्वेऽपि नदीत्वं वक्तव्यमित्यर्थः।

---

(९८) किदिति। तेन आतो लोप इटि चेति (उ६४ष्ट०) आलोपः।

९(९ बहुश्रेयसीति ईयसश्चेति (४२६ष्ट०) न कप्। ईयसोबहुव्रीहेर्नेति वाच्यमिति (४२७ष्ट०) नोपसर्ज्जनह्रस्व इति द्रष्टव्यम्।

(१००) यू स्त्र्याख्याविति। ईश्च ऊश्च अविभक्तिकत्वेन निर्द्देशात् यू इति। स्त्रियाविति वक्तव्ये स्त्र्याख्याविति युक्तिर्नित्यस्त्रीत्वकथनार्थम्।

अम्बार्थ(१०१) नद्योर्ह्रस्वः। ७। ३। १०७।

अम्बार्थानान्नद्यन्तानाञ्च ह्रस्वः स्यात् सम्बुद्धौ। हे बहु-श्रेयसि। शसि बहुश्रेयसीन्।

आण्नद्याः। ७। ३। ११२।

नद्यन्तात्परेषां ङितामाडा(१०२) गमः स्यात्।

आटश्च (१०३)। ६। १। ९०।

आटोऽचि परे वृद्धिरेकादेशः स्यात्। बहुश्रेयस्यै। बहुश्रे-यस्याः२। नद्यन्तात्परत्वान्नुट्। बहुश्रेयसीनाम्।

ङे (१०४) राम्नद्याम्नीभ्यः। ७। ३। ११६।

नद्यन्तादावन्तान्नीशब्दाच्च ङेराम् स्यात्। इह परत्वादाटा नुट् बाध्यते (१०५)। बहुश्रेयस्याम्। शेषमीप्रत्ययान्त-वातप्रमीवत्। अङ्यन्तत्वान्न सुलोपः। अतिलक्ष्मीः।

---

(१०१) अम्बेति सुम्बुद्धौ चेत्यतः (१२७पृ०)सम्बुद्धावित्यनुवर्त्तते। इह ह्रस्व-ग्रहणसामर्थ्यात् गुणो न प्रवर्त्ततेऽन्यथा गुण इत्येवोच्येत।

(१०२) घेर्ङितीत्यतो (१०९पृ०) ङितीत्यनुवर्त्त्य विभक्तिं विपरिणमय्याह ङितामिति।

(१०३) आटश्चेति। इकोयणचीत्यतोऽचीति (३२पृ०)वृद्धिरेचीत्यतो वृद्धिरिति (४३पृ०) चानुवर्त्त्याहाचि परे इत्यादि।

(१०४) ङेरिति सप्तम्येकवचनं मतु ङेर्य (९३पृ०) इतिवच्चतुर्थ्येकवचनं लिचतुरोः, स्त्रियामिति (१३२पृ०)निर्देशात्।

(१०५) आटा नुट् बाध्यते इति कृते तु आटि पश्चात् न प्रवर्त्तते सकृद्गति-न्यायादिति बोध्यम्।

प्रेयस्यङ्क्ष्येयसीवत्। कुमारीमिच्छन् कुमारीवाचरन्वा ब्राह्मणः। कुमारी (१०६)। क्यजन्तादाचारक्विबन्ताद्वा कर्त्तरि क्विप्। हल्ङ्याबिति (१११पृ०) सुलोपः।

अचि (१०७) श्नुधातुभ्रुवां य्वोरियङुवङौ। ६। ४। ७७।

श्नुप्रत्ययान्तस्य इवर्णोवर्णान्तधातोर्भ्रूइत्यस्य चाऽङ्गस्येयङुवङौ स्तोऽजादौ प्रत्यये परे। ङिच्चेति(२८पृ०)अन्तादेशः। आन्तरतम्यात् (२७पृ०) एरियङ् ओरुवङ्। इतीयङि प्राप्ते।

एर(१०८)नेकाचोऽसंयोगपूर्वस्य। ६। ४। ८२।

धात्ववयवसंयोगपूर्व्वो न भवति यद्वर्णस्तदन्तो यो धातुस्तदन्तस्याऽनेकाचोऽङ्गस्य यण् स्यादजादौ प्रत्यये परे। इति यण्। कुमार्य्यौ। कुमार्य्यः। हे कुमारि। अमि शसि च। कुमार्य्यम्। कुमार्य्यः। कुमार्य्यै। कुमार्य्याः २। कुमारी-

---

(१०६) कुमारीति क्विबन्तं प्रति ङ्यन्तस्योपसर्जनत्वेऽपि न ह्रस्वः गोस्त्रियोरुपसर्जनस्येति(२२२पृ०)सूत्रे शास्त्रीयोपसर्जनस्यैव ह्रस्वविधानात् एतस्याप्रधानत्वमात्रं नतूपसर्जनत्वं केनचित् सूत्रेण विहितमिति विशेषः तेन हरितक्याः फलेति वाच्ये तद्धितलुपि हरितक्या अप्रधानत्वेऽपि न ह्रस्वः।

(१०७)अचीति। य्वोरिति धातोरेव विशेषणं योग्यत्वान्नत श्नुभ्र्वोरित्याशयेनाह इवर्णोवर्णान्तधातोरिति।

(१०८) एरिति इको यणचीत्यतो(३२पृ०)यणिति अचि श्नु धात्वित्यतोऽचीति धातुमात्रं च योग्यत्वादनुवर्त्तते इत्याह धात्ववयवइति।

णाम्। कुमार्य्याम्। कुमार्य्योः। प्रधीः(१०९)। प्रध्यौ। प्रध्यः। प्रध्यम्। प्रध्यः। उन्नयतीत्युन्नीः। धातुना संयोगस्य विशेषणादिह स्यादेव यण्। उन्न्यौ उन्न्यः। हे उन्नीः। उन्न्यम्। ङेराम्। उन्न्याम्। एवं ग्रामणीः (११०)। अनेकाचः किम्। नीः। नियौ। नियः। अमि शसि च परत्वादियङ्। नियम्। नियः। ङेराम्। नियाम्। असंयोगपूर्व्वस्य किम्। सुश्रियौ। यवक्रियौ। गति (१११) कारकेतरपूर्व्वपदस्य यण् नेष्यते*। शुद्धधियौ। परमधियौ। कथं (११२) तर्हि दुर्धियो वृश्चिकभियेत्यादि। उच्यते। दुःस्थिता (११३) धीर्य्येषामिति विग्रहे दुरित्यस्य धीशब्दम्प्रति गतित्वमेव नास्ति। यत्क्रियायुक्ताः प्रादयस्तम्प्रत्येव गत्युपसर्गसंज्ञाः। वृश्चिक-

---

(१०९) प्रधीरिति प्रकृष्टं ध्यायतीति कर्त्तरि क्विप् प्रधीरिति प्रकृष्टा धीर्यस्येति विपक्षे तु धीशब्दस्य नित्यस्त्रीत्वात् प्रथमलिङ्गग्रहणञ्चेति (११६पृ०) तस्या नदीत्वमादाय यथासम्भवं कार्य्यमिति विवेकः।

(११०) अग्रग्रामाभ्यां नयतेरिति णत्वम्।

(१११) गतीति गतिकारकपूर्व्वपदकभिन्नस्य न भवतीति नियम्यते इत्याह शुद्धधियाविति शुद्धा धीर्यस्येति विपक्षे भावक्विबन्तधीशब्दस्य सत्त्वरूपतया तद्विशेषणस्य शुद्धत्वस्य असत्त्वभूतार्थक्रियाविशेषणत्वाभावेनाकारकत्वात् न यण्। शुद्धं ध्यायतीति वाक्ये तु स्यादेवेति-विवेकः। प्रकृष्टं ध्यायतीति वाक्ये तु प्रकर्षः ध्यानक्रियाया एवेति यणिति बोध्यम्।

(११२) कथमिति दुष्टं ध्यायतीति वृश्चिकाद्बिभेतीति विग्रहाभिप्रायेण शङ्का।

(११३) दुःस्थितेति दुःशब्दोपात्तदुष्टत्वं स्थितावेव विशेषणं न तु धीशब्दार्थे इति तत्क्रियाया अगतित्वमिति भावः।

शब्दस्य कुत्सितमपादानत्वं नेह (११४) विवक्षितम्। वृश्चिकसम्बन्धिनी (११५) भीः वृश्चिकभीरित्युत्तरपदलोपो वा।

न भूसुधियोः (११६)। ६। ४। ८५।

एतयोर्यण् न स्यादचि सुपि। सुधियौ। सुधियः इत्यादि। सखायमिच्छति सखीयति ततः क्विप्। अल्लोपयलोपौ। अल्लोपस्य स्थानिवत्त्वाद्यणि प्राप्ते। क्वौ लुप्तं न स्थानिवत्। एकदेशविकृतस्याऽनन्यतयाऽनङ्णित्त्वे। सखा। सखायौ। सखायः। हे सखीः। अमि पूर्वरूपात्(८०पृ०)परत्वाद्यणि प्राप्ते। ततोऽपि परत्वात्सख्युरसम्बुद्धाविति (१११पृ०) प्रवर्त्तते। सखायम्। सखायौ। शसि यण्। सख्यः। सह खेन वर्त्तत इति सखः। तमिच्छतीति। सखीः। सुखमिच्छतीति। सुखीः। सुतमिच्छतीति। सुतीः। सख्यौ। सुख्यौ। सुत्यौ। ख्यत्यादिति (११२पृ०) दीर्घस्याऽपि ग्रहणादुकारः। सख्युः। सुख्युः। सुत्युः। लूनमिच्छतीति लूनीः। क्षाममिच्छतीति क्षामीः। प्रस्तीममिच्छतीति प्रस्तीमीः। एषां ङसिङसोर्यण्। नत्वमत्वयोरसिद्धत्वात् ख्यत्यात्(११२पृ०)इत्युत्त्वम्। लून्युः। क्षाम्युः।

---

(११४) नेहेति। ततश्च सम्बन्धसामान्यषष्ठ्यैव समासः।

(११५) वृश्चिकसम्बन्धिनीति पूर्वपदोत्तरभागलोपः शाकपार्थिवादित्वादिति भावः।

(११६) न भूसुधियोरिति सन्निकृष्टतया प्रथमोपस्थितत्वात् एरनेकाच इति (११८पृ०) ओः सुपीति (१२३पृ०) एतावेवेदं बाधते।

प्रध्यः । शुष्कीयते । शुष्कीः (११७) । पक्वीः । इयङ् । शुष्क्रियौ । शुष्क्रियः । ङसिङसोः शुष्क्रिय इत्यादि । इति ईदन्ताः । शम्भुर्हरिवत् । एवं विष्णुवायुभान्वादयः ।

तृज्वत् क्रोष्टुः (११८) । ७ । १ । ९५ ।

क्रोष्टुस्तृजन्तेन तुल्यं वर्त्तते असम्बुद्धौ सर्व्वनामस्थाने परे क्रोष्टुशब्दस्थाने क्रोष्टृशब्दःप्रयोक्तव्य इत्यर्थः ।

ऋतो ङि सर्व्वनामस्थानयोः । ७ । ३ । ११० ।

ङौ सर्व्वनामस्थाने च परे ऋदन्तस्याङ्गस्य गुणः (११९)स्यात् । इति प्राप्ते ।

ऋदुशनस्पुरुदंशोऽनेहसाञ्च । ७ । १ । ९४ ।

---

(११७) शुष्कीरिति शुषःकः पचो व इति निष्ठातस्य कत्ववत्त्वे । धातोः संयोगपूर्व्वकान्न यणिति (११८सू०)त्यात्परत्वाभावेन न उदिति बोध्यम् ।

(११८) क्रुश आह्वाने रोदने चेत्यस्मात् सितनिगमीत्यादिना (उ०३८७सू०) औणादिके तुनि क्रोष्टुशब्दः तृचि तु क्रोष्टृशब्दः द्वावपि शृगालवाचकौ द्वयोरप्यविशेषेण सर्व्वत्र प्रयोगे प्रसक्ते असम्बुद्धिसर्व्वनामस्थाने स्त्रियाञ्च तृजन्त एव तृतीयाद्यचि तु उभयमन्यत्र भ्यामादौ तुनन्त एवेति प्रयोगनियमार्थं त्रिसूत्री प्रवर्त्तते । क्रोष्टुरिति प्रथमैकवचनम् । प्राधान्यात् व्याख्यानाच्च रूपातिदेशार्थं वत्करणमिति बोध्यम् । सर्व्वनामस्थाने चासम्बुद्धाविति (११०सू०) दूरस्थमेवान्वेति व्याख्यानात् ।

(११९) ऋत इति ह्रस्वस्य गुण इत्यतो (१०८सू०) गुणइत्यनुवर्त्तते तपरकरणमनुकरणदीर्घॠकारस्याग्रहणार्थम् ।

ऋदन्तानामुशनसादीनाञ्चाऽनङ्(१२०)स्यादसम्बुद्धौ सौ परे।

अप्तृन्तृच्स्वसृनप्तृनेष्टृत्वष्टृक्षत्तृहोतृपोतृप्रशास्तॄणाम्। ६। ४। ११।

अबादीनामुपधाया दीर्घः स्यादसम्बुद्धौ सर्व्वनामस्थाने परे (१२१) नप्त्रादिग्रहणं व्युत्पत्तिपक्षे नियमार्थम्। तेन पितृभ्रातृप्रभृतीनां न। उद्गातृशब्दस्य भवत्येव। समर्थसूत्रे उद्गातार इति भाष्यप्रयोगात्। क्रोष्टा। क्रोष्टारौ। क्रोष्टारः। क्रोष्टारम्। क्रोष्टारौ। क्रोष्टॄन्।

विभाषा तृतीयादिष्वचि। ७। १। ९७।

अजादिषु तृतीयादिषु क्रोष्टुर्वा तृज्वत्। क्रोष्ट्रा। क्रोष्ट्रे।

ऋत उत् (१२२)। ६। १। १११।

ऋदन्तात्ङसिङसोरतिपरे उकार एकादेशः स्यात्। रपरत्वम्।

रात्सस्य। (१२३) ८। २। २४।

---

(१२०) अनङ् साविति सूत्रं (११०पृ०) सख्युरसम्बुद्धौ(११२पृ०) इत्यतोऽसम्बुद्धाविति चानुवर्त्त्य व्याचष्टेऽनङिति।

(१२१) ढ्रलोपे दीर्घइत्यतो(८०पृ०)दीर्घ इति नोपधाया इत्यतः(१६२पृ०) उपधाया इति सर्व्वनामस्थाने चासम्बुद्धाविति(१११पृ०)सूत्रञ्चानुवर्त्तते।

(१२२) ऋत उदिति। ङसिङसोश्चेति(११०पृ०)सूत्रम्, एङः पदान्तादतीत्यतः (५०पृ०) अतीतिचानुवर्त्तते ।

(१२३) रादिति। सूत्रं संयोगान्तलोपेनैव सिद्धे रात्सस्यैवेति नियमार्थं पुमान् स्त्रियेति (४४५पृ०) निर्देशात् रादेव सस्येति विपरीतनियमो न ।

रेफात्संयोगान्तस्य सस्यैव लोपो नान्यस्य। रेफस्य विसर्गः। क्रोष्टुः। आमि परत्वात्तृज्वद्भावे प्राप्ते नुमचिरतृज्वद्भावेभ्यो नुट् पूर्व्वविप्रतिषेधेन (१२४)*। क्रोष्टूनाम्। क्रोष्टरि। क्रोष्ट्रोः। पक्षे हलादौ च शम्भुवत्। इत्युदन्ताः। हूहूः। हूह्वौ। हूह्वः। हूहूम्। हूह्वौ। हूहूनित्यादि। अतिचमूशब्दे तु नदीकार्य्यं विशेषः। शेषन्तु क्विबन्तवातप्रमीवत्। हे अतिचमु। अतिचम्वै। अतिचम्वाः। अतिचमूनाम्। अतिचम्वाम्। खलपूः।

ओः सुपि (१२५)। ६। ४। ८३।

धात्ववयवसंयोगपूर्व्वो न भवति य उवर्णस्तदन्तोयो धातुस्तदन्तस्याऽनेकाचोऽङ्गस्य यण् स्यादजादौ सुपि। गतिकारकेतरपूर्व्वपदस्य यण् नेष्यते। खलप्वौ। खलप्व इत्यादि। एवं सुल्वादयः। अनेकाचः किम्। लूः। लुवौ। लुवः। धात्ववयवेति किम्। उल्लूः। उल्ल्वौ। उल्ल्वः। असंयोगपूर्व्वस्य किम्। कटप्रुवौ। कटप्रुवः। गतीत्यादि किम्। परमलुवौ। सुपि किम्। लुलुवतुः। सुभ्रूः। न भूसुधियोः(१२७)। सुभ्रुवौ। सुभ्रुवः।

---

(१२४) नुमचिरेति। इकोचीति(१४२पृ०)नुम्, अचि र ऋत इति(१२२पृ०) रः तृज्वद्भावश्चेति (१२१पृ०) परत्वात् प्राप्ता अपि नुटा बाध्यन्ते पूर्व्वविप्रतिषेधेन पूर्व्वेणैव नुटा परेषां विप्रतिषेधात् बाधात् तद्बाधं कृत्वा नुटा भवितव्यमित्यर्थः।

(१२५) ओः सुपीति। एरनेकाच इति(१०८पृ०) सूत्रमेरिति पदं विहाय सानुवृत्तिकमनुवर्त्तते इत्याशयेनाह धात्ववयवेत्यादि।

वर्षाभ्वश्च(१२६)। ६। ४। ८४।

अस्योवर्णस्य यण् स्यादचि सुपि। वर्षाभ्वौ। वर्षाभ्वः। दृम्भ-तीति दृम्भूः(१२७)। अन्दूदृम्भूजम्बूकफेलूकर्कन्धूदिधिषूरित्यु-णादिसूत्रेण (उ०३८६पृ०)व्युत्पादितः। दृम्भ्वौ। दृम्भ्वः। दृम्भ्वम्। दृम्भ्वौ। दृम्भून्। शेषं स्वभूवत्। दृन्निति नान्ते हिंसार्थेऽव्यये भुवः क्विप्। दृन्भूः। दृन्करपुनःपूर्व्वस्य भुवो यण् वक्तव्यः*। दृन्भ्वौ। दृन्भ्व इत्यादि। खलपूवत्। करभ्वौ। करभ्वः। दीर्घपाठे तु कर एव कारः। स्वार्थिकः प्रज्ञाद्यण्। कारभ्वौ। कारभ्वः। पुनर्भूर्योगिकः पुंसि। पुनर्भ्वावित्यादि। दृणभू-काराभूशब्दौ स्वयंभूवत्। इत्यूदन्ताः। धाता। हे धातः। धातारौ। धातारः। ऋवर्णान्नस्य णत्वं वाच्यम्*। धातॄणा-मित्यादि। एवं नप्त्रादयः। उद्गातारौ। पिता। व्युत्पत्ति-पक्षेऽपि नप्त्रादिग्रहणस्य नियमार्थत्वान्न दीर्घः। पितरौ। पितरः। पितरम्। पितरौ। शेषन्धातृवत्। एवञ्जामातृ-भ्रात्रादयः। ना। नरौ। नरः। हे नः।

नृ च (१२८)। ६। ४। ६।

नृइत्येतस्य नामि वा दीर्घः स्यात्। नृणाम्—नॄणाम्। इति

---

(१२६) वर्षाभ्वश्चेति। न भूसुधियोरिति(१२०पृ०)निषेधे पुनर्विधानार्थं तत्सूत्रस्थं सानुवृत्तिकं सकलं पदमनुवर्त्त्याह यणित्यादि। चकारोऽनुक्तसमुच्चयार्थः तेन दृन्करपुनःपूर्वस्येति वार्त्तिकोक्ततत्पूर्वोऽपि भूशब्दोग्राह्यः।

(१२७) दृम्भूरिति अस्यौणादिकतया धातुत्वाभावेन नोवङ्प्रसङ्गः।

(१२८) नृ चेति। नृ इति लुप्तषष्ठीकं नामीति सूत्रं(८४पृ०)सानुवृत्तिकं छन्द-स्युभयथेत्यतः उभयथेति(६।४।५सू०)चानुवर्त्त्याह नृइत्यस्य नामीत्यादि।

ऋदन्ताः। कॄ तॄ अनयोरनुकरणे प्रकृतिवदनुकरणमिति वैकल्पिकाऽतिदेशादित्त्वे रपरत्वम्। कीः। किरौ। किरः। तीः। तिरौ। तिरः। इत्यादि गीर्व्वत्। इत्वाभावपक्षे तु ऋदुशन इति (१२१सू०) ऋतो ङीति (१२१सू०) च तपरकरणादनङ्गुणौ न। कॄः। क्रौ। क्रः। कॄम्। क्रौ। कॄन्। क्रा। क्रे। इत्यादि। इति ॠदन्ताः। गम्लृ शक्लृ अनयोरनुकरणेऽनङ्। गमा। शका। गुणविषये तु लपरत्वं गमलौ। गमलः। गमलम्। गमलौ। गमॄन्। गम्ला। गम्ले। ङसिङसोस्तु। ऋत उदिति (१२२सू०) उत्त्वे लपरत्वे संयोगान्तस्य (२६सू०) लोपः। गमुल्। शकुल्। इत्यादि। इति ऌदन्ताः। से:। सयौ। सयः। स्मृतेः। स्मृतयौ। स्मृतयः। इत्येदन्ताः।

गोतो णित्। ७। १। ९०।

गोशब्दात्परं सर्व्वनामस्थानं (१२८) णिद्वत्स्यात्। गौः। गावौ। गावः।

औतोऽम्शसोः। ६। १। ९३।

आ ओत इति छेदः। ओकारादम्शसोरचि परे आकार एकादेशः स्यात्। शसा साहचर्य्यात् सुबेव अम् गृह्यते नेह।

---

(१२८) इतोऽत्सर्व्वनामस्थाने इत्यतः (१६१सू०) सर्व्वनामस्थाने इत्यनुवर्त्त्य विभक्तिं विपरिणमय्याह सर्व्वनामस्थानमिति।

अचिनवम्(१३०)। असुनवम्। गाम्। गावौ। गाः। गवा। गवे। गोः। इत्यादि। ओतो णिदिति वाच्यम्*। विहित विशेषणाञ्च*। तेन। सुद्यौः। सुद्यावौ। ओकारान्ताद्विहितं सर्व्वनामस्थानमिति व्याख्यानान्नेह। हे भानो! भानवः। उः शम्भुः स्मृतो येन सः स्मृतोः। स्मृतावौ स्मृतावः। स्मृताम्। स्मृतावौ। स्मृताः। इत्यादि। इत्योदन्ताः।

रायो हलि (१३१)। ७। २। ८५।

रैशब्दस्याऽऽकारोन्तादेशः स्याद्धलि विभक्तौ। राः। अचि (पृ०)आयादेशः। रायौ। रायः। रायम्। रायौ। रायः। राया। राभ्यामित्यादि। इत्यैदन्ताः। ग्लौः। ग्लावौ। ग्लावः। ग्लावम्। ग्लावौ। ग्लावः। इत्यादि। ओतोऽम्-शसोरिति (१२५पृ०) इह न प्रवर्त्तते। ऐऔ (पृ०) च सूत्रेण ओदौतोः सावर्ण्याभावज्ञापनात्।

इत्यजन्ताः पुंलिङ्गाः।

---

(१३०) अचिनवमिति चिनोतेः नोर्गुणे ओकारान्ततया तत्परस्य लङोऽमो-ऽचि परे मा भूदिति।

(१३१) रायो हलीति। अष्टन आ विभक्ताविल्यतः (१६३पृ०) विभक्ता-वित्यनुवर्त्याह हलि विभक्ताविति। हलादावित्यर्थः।

रमा।

औङ आपः। ७। १। १८।

आबन्तादङ्गात्परस्यौङः शी (१) स्यात्। औङित्यौकार-विभक्तेः संज्ञा प्राचाम्। रमे। रमाः।

सम्बुद्धौ च। ७। ३। १०६।

आप एकारः (२) स्यात्सम्बुद्धौ। एङ्ह्रस्वादिति (८६पृ०) सम्बुद्धिलोपः। हे रमे। हे रमे। हे रमाः। रमाम्। रमे। रमाः। स्त्रीत्वान्नत्वाभावः।

आङि चापः (३)। ७। ३। १०५।

आङि ओसि च परे आबन्तस्याऽङ्गस्य एकारः स्यात्। रमया। रमाभ्याम्। रमाभिः।

याडापः। ७। ३। ११३।

आपः परस्य ङिद्वचनस्य (४) याडागमः स्यात्। वृद्धिरेचि (४२पृ०)। रमायै। सवर्णदीर्घः। रमायाः २। रमयोः रमाणाम्। रमायाम्। रमयोः। रमासु। एवं दुर्गादयः।

---

(१) औङ आप इति। जसः शीत्यतः (६४पृ०) शीतिपदमनुवर्त्त्याह शीति।

(२) बहुवचने झल्येदित्यतः (६२पृ०) एदिति आङि चाप इत्यतः, आप इति चानुवर्त्त्याह आप एकार इति।

(३) आङि चाप इति चकारेण ओसि चेत्यतः ओसीति (६४पृ०) बहुवचने झल्येदित्यतः, (६२पृ०) एदिति चानुवर्त्त्याह ओसि चेत्यादि।

(४) घेर्ङितीत्यतो (१०६पृ०) ङितीत्यनुवर्त्त्य विभक्तिं विपरिणमय्याह ङिद्वचनस्येति।

सर्वनाम्नः स्याड्ढ्रस्वश्च। ७। ३। ११४।

आबन्तात् सर्वनाम्नः परस्य ङितः स्याट् (५)स्यादापश्च ह्रस्वः। याटोऽपवादः। सर्वस्यै। सर्व्वस्याः २। एकादेशस्य(६)पूर्वाऽन्तत्वेन ग्रहणात् आमि सर्व्वनाम्न इति(८७सू०)सुट्। सर्व्वासाम्। सर्वस्याम्। सर्व्वयोः। सर्व्वासु। एवं विश्वादय आबन्ताः।

विभाषा(७)दिक्समासे बहुव्रीहौ। १। १। २८

अत्र सर्व्वनामता वा स्यात्। उत्तरपूर्व्वस्यै उत्तरपूर्वायै। दिङ्नामान्यन्तराले इति (४११सू०) (८) प्रतिपदोक्तस्य दिक्समासस्य ग्रहणान्नेह। योत्तरा सा पूर्वा यस्या उन्मुग्धायास्तस्यै उत्तरपूर्वायै इत्यर्थः। अपूरीतुरक्तेः(८८सू०) नेह अन्तरायै नगर्य्यै।

विभाषा द्वितीयातृतीयाभ्याम्। ७। ३। ११५।

---

(५) याडापइत्यत आप तस्य तस्मूत्रेऽनुवृत्तङितश्चानुकर्षणादाह आबन्तादिति ङित इति च।

(६) आबन्तस्य गणे पाठाभावात् कथं सर्व्वनामत्वमित्याशङ्क्याह एकादेशस्येति टापा सहादन्तसर्व्वनाम्नैकादेशस्येत्यर्थः। ग्रहणात् सर्व्वनामशब्देन ग्रहणात्। लिङ्गविशिष्टपरिभाषया सर्व्वनामत्वमित्येव तु ज्यायः।

(७) विभाषेति। सर्व्वादीनि सर्व्वनामानीत्यतः (८५सू०) सर्व्वनामानीत्यनुवर्त्त्य योग्यतया योजयन्नाह सर्व्वनामतेति।

(८) दिक्समास इति दिक्शब्दस्त्वाश्रित्य विहितःसमासो दिक्समासो न त्वन्यविध इति दर्शयितुमाह दिङ्नामान्यन्तराले इति।

आभ्यां ङितः (९) स्याडापश्च ह्रस्वः। इदं सूत्रं त्यक्तुं शक्यम् तीयस्य ङित्सूपसंख्यानात् (१०२पृ०)। द्वितीयस्यै-द्वितीयायै द्वितीयस्याः २ द्वितीयायाः २। द्वितीयस्यां—द्वितीयायाम्। शेषं रमावत्। एवन्तृतीया। अम्बार्थनद्योर्ह्रस्वः (११७पृ०)। हे अम्ब। हे अक्क। हे अल्ल। असंयुक्ता(१०) ये डलकास्तद्वतान्न ह्रस्वः। हे अम्बाले। हे अम्बाडे। हे अम्बिके। जरा। जरसौ। शीभावात्परत्वाज्जरस्। आमि नुटः परत्वाज्जरस्। जरसामित्यादि। पक्षे हलादौ च रमावत्। इह पूर्वविप्रतिषेधेन शीभावं कृत्वा सन्निपातपरिभाषाया अनित्यताञ्चाश्रित्य जरसी इति केचिदाहुस्तन्निर्मूलम्। यद्यपि जरसादेशस्य स्थानिवद्भावेनाबन्ततामाश्रित्य औङ आपः (१२७पृ०)आङि चापः (१२७पृ०)याडापः(१२७)ह्रस्वनद्यापः(८४पृ०)ङेराम् इति (११७पृ०) च पञ्चाऽपि विधयः प्राप्ताः एवं नस्निशप्तस्, तथाऽप्यनल्विधाविति त्युक्तेः (३३पृ०)भवन्ति आ आबिति प्रश्लिष्य आकाररूपस्यैवापः सर्वत्र ग्रहणात्। एवं हल्ङ्यादि(१११पृ०)सूत्रेऽपि आ आप् ङी ई इति प्रश्लेषादतिखट्वः निष्कौशाम्बिरित्यादिसिद्धेर्दीर्घग्रहणं (११) प्रत्याख्येयम्। न चैवमप्यतिखट्वायेत्यत्र स्वाश्रयमाकारत्वं

---

(९) घेर्ङितीत्यतो (१०९पृ०) ङितीत्यनुवर्त्त्य षष्ठ्या विपरिणमय्य च याडाप इत्यतः (१२७पृ०)आप इति, सर्वनाम्नः स्याट् ह्रस्वश्चेत्यतः(१२८पृ०) स्याडिति ह्रस्व इति चानुवर्त्त्याह ङित इत्यादि।

(१०) अम्बार्थं द्व्यक्षरं यदीति भाष्योक्तेर्द्व्यक्षरस्यैवाम्बार्थस्य ग्रहणं नान्येषामित्याशयेन फलितमाहासंयुक्ता इति।

(११) दीर्घग्रहणं ङ्याप्स्थानिकोदीर्घभिन्न आदेशो 'न स्थानिवदित्यर्थकं ङ्याब्ग्रहणेऽदीर्घ इति १।१।५६सूत्रस्थे। वार्त्तिके इति बोध्यम्।

स्थानिवद्भावेनाप्त्वस्याश्रित्य याट्स्यादिति वाच्यम्। आबन्तं यदङ्गन्ततः परस्य याड्विधानात् उपसर्ज्जनस्त्रीप्रत्यये (१२) तदादिनियमात्। पद्दिति (१०४पृ०) नासिकाया नस्। नसः। नसा। नोभ्यामित्यादि। पक्षे सुटि च रमावत्। निशायाः निश्। निशः। निशा।

व्रश्चभ्रस्जसृजमृजयजराजभ्राजच्छशां षः। ८।२।३६।

व्रश्चादीनां सप्तानां छशान्तयोश्च षकारोऽन्तादेशः स्याज्झलि पदान्ते (१३) च। षस्य जश्त्वेन डकारः। निड्भ्याम्। निड्भिः। सुपि डःसीति(६४पृ०)पक्षे धुट् चर्त्वम् चर्त्वस्याऽसिद्धत्वात् (६४पृ०)च यो द्वितीया इति(६४पृ०)टतयोष्ठथौ (१४) न, न पदान्ताट्टोरिति (५८पृ०) न ष्टुत्वम्। निट्त्सु। निट्सु।

---

(१२) उपसर्जनेति। अङ्गसंज्ञायां यस्मात् प्रत्ययविधिस्तदादिस्तदन्तस्य ग्रहणमिति नियमेऽपि स्त्रीप्रत्यये तदादिविधिनियमाभावादतिखट्वशब्दस्याबन्तत्वेन याट्प्रसङ्ग इत्याशङ्क्य उपसर्जनेत्यादिकमुक्तं तथा च स्त्रीप्रत्यये चानुसपर्जने न इति अनुपसर्जने स्त्रीप्रत्यय एव तदादिनियमप्रतिषेधो न तूपसर्जनेऽपीत्यर्थो वार्त्तिकस्येति भावः।

(१३) झल्वेति झलो झलीत्यतो (३४०पृ०)झलीति स्कोःसंयोगाद्योरन्ते चेत्यतः (१६३पृ०) अन्त इति चानुवर्त्य योग्यत्वात्पदस्येवान्त इत्याह झलीत्यादि। अत्र राजग्रहणेनैव भ्राजलाभेऽपि भ्राजग्रहणमर्थवद्ग्रहणे नानर्थकस्येति परिभाषाद्योतनाय। तथाच भ्राजघटकराजभागस्यानर्थकत्वान्न राजग्रहणेन तल्लाभः सार्थकराजशब्दस्यैव ग्रहणादिति बोध्यम्।

(१४) टतयोष्ठथाविति धुडभावपक्षे टकारस्य ठकारः धुट्पक्षे तु तकारस्य थकार इति विवेकः।

षढोः कः सि। ८। २। ४१।

षस्य ढस्य च कः स्यात्सकारे परे। इति तु न भवति (१५) जश्त्वं प्रत्यसिद्धत्वात्। केचित्तु (१६) व्रश्चादिसूत्रे दादेर्धातोरिति (१४६पृ०) सूत्राद्धातोरित्यनुवर्त्तयन्ति। तन्मते जश्त्वेन जकारे। निजभ्याम्। निजभिः। जश्त्वं सुत्वं चर्त्वम्। निच्षु। चोःकुरिति (१६५पृ०) कुत्वम् न भवति जश्त्वस्यासिद्धत्वात्। मांसपृतनासानूनां मांस्पृत्स्नवो वाच्याः *। शसादौ वा। पृतः। पृता। पृद्भ्याम्। पक्षे सुटि च रमावत्। गोपा विश्वपावत्। मतिः प्रायेण हरिवत्। स्त्रीत्वान्नत्वाभावः। मतीः। नात्वन्न। मत्या।

ङिति (१७) ह्रस्वश्च। १। ४। ६।

इयङुवङ्स्थानौ स्त्रीशब्दभिन्नौ नित्यस्त्रीलिङ्गावीदूतौ, ह्रस्वौ च इवर्णोवर्णौ स्त्रियां वा नदीसंज्ञौ स्तो ङिति परे। आण्नद्याः(११७पृ०)। मत्यै-मतये। मत्याः मतेः २। नदीत्वपक्षे औदिति ङेरौत्त्वे प्राप्ते।

---

(१५) न भवतीति जश्त्वात् प्राक् षकारस्य स्थाने इत्यर्थः कृते तु जशि प्राप्तिरेव नास्ति अनल्विधौ (३३पृ०) इत्युक्तेरितिभावः।

(१६) केचित्त्विति। दादेर्धातोरिति(१४ पृ०)धातुपदस्य एकाचो बशोभषित्यत्र (१४६०पृ) अनवर्त्तनीयतया मध्ये विच्छेदोऽनुचित इति भावः।

(१७) ङितीति अत्र वाक्यद्वयमाद्ये यू स्त्र्य ख्या विति (११६पृ०) आस्त्रीति, इयङुवङ् स्थानाविति, वेति च (१३५पृ०)तत्तत्सूत्रादनुवर्त्तते अन्ये तु यू इति, स्त्र्याख्याविति, वेति चानुवर्त्तते इत्याशयेनाह इयङित्यादि।

इदुद्भ्याम् (१८)। ७। ३। ११७।

नदीसंज्ञकाभ्यामिदुद्भ्यां परस्य ङेराम् स्यात्। पक्षे अ-च्च घेः (११०पृ०)। मत्याम् मतौ। एवं श्रुतिस्मृतिबुद्ध्यादयः।

त्रिचतुरोःस्त्रियान्तिसृचतसृ। ७। २। ९९।

स्त्रीलिङ्गयोरेतयोरेतावादेशौ स्तो (१९) विभक्तौ परतः।

अचि र ऋतः। ७। २। १००।

तिसृचतसृ एतयोर्ऋकारस्य रेफादेशः स्यादचि। गुणदीर्घो-त्वानामपवादः। तिस्रः २। तिसृभिः। तिसृभ्यः २। आमि नुमचिरेति (१२३पृ०) नुट्।

न तिसृचतसृ (२०)। ६। ४। ४।

एतयोर्नामि दीर्घो न स्यात्। तिसृणाम्। तिसृषु। स्त्रिया-मिति त्रिचतुरोर्विशेषणान्नेह प्रियास्त्रयस्त्रीणि वा यस्याः सा प्रियत्रिः। इत्यादि मतिवत्। आमि प्रियत्रयाणामिति

---

(१८) इदुद्भ्यामौदच्च घेरित्येकमेव सूत्रं योगविभागेन त्रिधा विभज्य सूत्र-त्रयं कल्पितम् तेन ङेराम्नद्याम्नीभ्य इत्यतो (११७पृ०) नदीति, ङेरिति, आमिति च, पदत्रयमनुवर्त्त्याह नदीसंज्ञकाभ्यामित्यादि।

(१९) त्रिचतुरोरित्यत्र अष्टन आ विभक्तावित्यतो (१६३पृ०)विभक्तावित्यनुवर्त्तते स्त्रियामित्यस्य विवरणं स्त्रीलिङ्गयोरिति स्त्रीनिष्ठसंख्याबोधकयोरित्यर्थः तेन त्रिचतुःशब्दयोः पुंनपुंसकत्वेऽपि समुदायस्य स्त्रीबोधकत्वेनाऽङ्गतया नादेश आदेशस्यावयवस्य स्त्रीत्वबोधकत्वे इति बोध्यम्।

(२०) तिसृचतसृ इति लुप्तषष्ठी द्विवचनं पदं नामीति (८४पृ०) सानुवृत्तिक-मनुवर्त्तते तदाह नामि दीर्घ इति।

विशेषः। प्रियास्तिस्रो यस्येति विग्रहे तु प्रियतिसा। प्रियतिस्रौ। प्रियतिस्रः। प्रियतिस्रमित्यादि। प्रियास्तिस्रो यस्य तत्कुलम्। प्रियत्रि। स्वमोर्लुका लुप्तत्वेन(११४पृ०)प्रत्ययलक्षणाभावान्न तिस्रादेशः। न लुमतेति(११४पृ०)निषेधस्याऽनित्यत्वपक्षे प्रियतिसृ। रादेशात्पूर्वविप्रतिषेधेन नुम्। प्रियतिसृणी। प्रियतिसॄणि। तृतीयादिषु (१४३पृ०)वक्ष्यमाणपुंवद्भावविकल्पात्पर्यायेण नुम्रभावौ। प्रियतिस्रा प्रियतिसृणा इत्यादि। द्वेरत्वे सत्याप्। द्वे २। द्वाभ्याम् ३। द्वयोः २। गौरी। गौर्यौ। गौर्यः। नदीकार्यम् हे गौरि। गौर्यै। इत्यादि। एवं वाणीनद्यादयः। प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्याऽपि ग्रहणादनङि(११०पृ०) णिद्वद्भावे(१११पृ०)च प्राप्ते। विभक्तौ (२१) लिङ्गविशिष्टाग्रहणम्। सखी। सख्यौ। सख्यः इत्यादि गौरीवत्। अङ्यन्तत्वान्न ‡सुलोपः। लक्ष्मीः। शेषङ्गौरीवत्। एवन्तरीतन्त्र्यादयः। स्त्री हे स्त्रि।

स्त्रियाः। ६। ४। ७९।

स्त्रीशब्दस्य इयङ्(२२)स्यादजादौ प्रत्यये परे। स्त्रियौ। स्त्रियः।

वाम्शसोः। ६। ४। ८०।

अमि शसि च स्त्रिया इयङ् वा स्यात्-स्त्रियम्। स्त्रीम्।

---

(२१) विभक्तिनिमित्तके कार्ये लिङ्गविशिष्टपरिभाषाया अग्रहणम् एतच्च युवोरनाकाविति सूत्रभाष्ये पठितमिति बोध्यम्।

‡ लक्षेर्मुट् चेति (उ४१२पृ०) ईप्रत्ययान्तत्वात् न ङीबन्तता।

(२२) अचि श्नुधात्वित्यादिसूत्रात् (११८पृ०) इयङ्वेवानुवर्त्तते स्त्रीशब्दस्येकारान्तत्वादचीत्यप्यनुवर्त्तते एवेत्याहेयङिति।

स्त्रियौ। स्त्रियः—स्त्रीः। स्त्रिया। स्त्रियै। स्त्रियाः २। स्त्रियोः परत्वान्नुट्। स्त्रीणाम्। स्त्रियाम्। स्त्रियोः। स्त्रीषु। स्त्रियमतिक्रान्तः। अतिस्त्रिः अतिस्त्रियौ।

गुणनाभावौत्त्वनुड्भिः (२३) परत्वात् पुंसि बाध्यते।
क्लीबे नुमा च स्त्रीशब्दस्येयङित्यवधार्य्यताम्॥ १

जसि च (१०८पृ०)। अतिस्त्रयः हे अतिस्त्रे। अतिस्त्रियौ। अतिस्त्रयः। वाम्शसोः(१३३पृ०)। अतिस्त्रिम्—अतिस्त्रियम्। अतिस्त्रियौ। अतिस्त्रियः—अतिस्त्रीन्। अतिस्त्रिणा। घेर्ङिति (१०६पृ०)। अतिस्त्रये। अतिस्त्रेः २। अतिस्त्रियोः २। अतिस्त्रीणाम्। अच्च घेः (११०पृ०)। अतिस्त्रौ।

(२४) ओस्यौकारे च नित्यं स्यादम्शसोस्तु विभाषया।
इयादेशोऽचि नाऽन्यत्र स्त्रियाः पुंस्युपसर्ज्जने॥ २

अतिस्त्रि। क्लीबे तु नुम्। अतिस्त्रिणी। अतिस्त्रीणि। अतिस्त्रिणा। अतिस्त्रिणे। ङेप्रभृतावजादौ वक्ष्यमाणपुंवद्भावात् (१४३पृ०) पक्षे प्राग्वद्रूपम्। अतिस्त्रये अतिस्त्रिणे अतिस्त्रेः २ अतिस्त्रिणः २। अतिस्त्रिणोः अतिस्त्रियोरित्यादि।

---

(२३) गुणनेत्यादि। जसि चेति(१०८पृ०) घेर्ङितीति च(१०६पृ०)गुणः आङो नेति(१०६पृ०) नाभावः अच्च घेरित्यौत्त्वं (११०पृ०) ह्रस्वनद्यापोनुडिति (६४पृ०)नुट्चैतैः कार्य्यैः परशास्त्रीयत्वात् स्त्रीशब्दस्य इयादेशो बाध्यते इत्यन्वयः। इकोऽचीति(१४२पृ०)नुमा चकारात् स एव बाध्यते इत्यर्थः।

(२४) पूर्व्वकारिकोक्तबाधविषयं परिहृत्येयादेशविषयमाह ओस्यावित्ति अजादौ यदियादेशोविहितः स उपसर्जने उपसर्ज्जनतया पुंसि विद्यमानस्य स्त्रीशब्दस्य ओसादिषु चतुर्ष्वेव भवति नान्यत्र गुणादिभिस्तेषु इयङो बाधनादिति भावः।

स्त्रियान्तु प्रायेण पुंवत्। शसि। अतिस्त्रीः। अतिस्त्रिया। ङितीति ह्रस्वश्चेति (१।३।४०) ह्रस्वान्तत्वप्रयुक्तो विकल्पः। अस्त्रीति तु(२५) इयङुवङ्स्थानावित्यस्यैव पर्युदासः तत्सम्बन्धस्यैव चानुवृत्तेः। दीर्घस्यायं निषेधो नतु ह्रस्वस्य। अतिस्त्रियै-अतिस्त्रये अतिस्त्रियाः-अतिस्त्रेः २। अतिस्त्रीणाम्। अतिस्त्रियाम्-अतिस्त्रौ। श्रीः। श्रियौ। श्रियः।

नेयङुवङ्स्थानावास्त्री। १।४।४।

इयङुवङोः(२६) स्थितिर्ययोस्तावीदूतौ नदीसंज्ञौ न स्त्री नतु स्त्री। हे श्रीः। श्रियौ। श्रियै-श्रिये। श्रियाः-श्रियः।

वामि। १।४।५।

इयङुवङ्स्थानौ स्त्र्याख्यौ यू आमि वा नदीसंज्ञौ स्तो नतु

---

(२५) ङितीति ह्रस्वश्चेति सूत्रे ह्रस्वेवर्णविषयेऽप्यस्त्रीत्यस्य सम्बन्धात् स्त्रीशब्दावयवभिन्नेवर्णान्तादित्यर्थलाभात् न तत्र प्राप्तिरित्याशङ्क्याह अस्त्रीति त्विति। तत्र वीजमाह तत्सम्बन्धस्यैवेति।

(२६) नेयङिति अत्र स्थितिरुपलक्षणरूपा तेन हे श्रीरित्यादौ निषेधान्न ह्रस्वः अत्रेयङोऽस्थितावपि अजादौ तत्सत्त्वात्। सा च बाधकाविषय एवेति बोध्यम् तेन प्रकृष्टा धीः प्रधीरित्यादौ एरनेकाच इत्यपवादेन (११८५०) बाधकेन इयङो बाधेऽपि न निषेधस्तदवयवस्य इयङाश्रयत्वात् तथाच नदीकार्य्याश्रयेऽङ्गे बाधकाबाधितेयङादिस्थितिर्यस्य कस्चिदपि दृष्टा तस्य तदवयवस्य च निषेध इति फलितमत एव प्रकृष्टा धीः प्रधीरित्यत्रावयवधीशब्दस्य नदीत्वं तदुक्तं भाष्ये इयङादिप्रतिषेधे यण्स्थानप्रतिषेधोऽपि प्राप्नोति अवयवस्येयङादिस्थानत्वादिति आध्यै प्रध्यै इति सिद्धन्तु अङ्गरूपग्रहणाद् यस्याङ्गस्येयुवौ भवतस्तस्येदं ग्रहणं न चेदमङ्गस्येयुवाविति।

स्त्री। श्रीणाम्-श्रियाम्। श्रियि-श्रियाम्। प्रधीशब्दस्य तु(२७) वृत्तिकारादीनां मते लक्ष्मीवद्रूपम् पदान्तरं विनापि स्त्रियां वर्त्तमानत्वं नित्यस्त्रीत्वमिति स्वीकारात् लिङ्गान्तरानभिधायकत्वन्तदिति कैयटमते पुंवद्रूपम् (२८)। प्रकृष्टा धीरिति विग्रहे तु (२९) लक्ष्मीवत्। अमि शसि च। प्रध्यम्। प्रध्यः इति विशेषः। सुष्टु धीर्यस्याः सुष्टु ध्यायति वेति विग्रहे वृत्तिकारमते सुधीः श्रीवत् (३०) मतान्तरे

---

(२७) प्रधीशब्दस्येति प्रकृष्टं ध्यायतीत्यर्थकस्येत्यर्थः तत्र च कैयटोक्तनित्यस्त्रीत्वाभावेन नदीत्वाप्राप्त्या भाष्यासङ्गतिरतः स्त्रीविषयावेव यौ यू नित्यमिति भाष्ये एवकारोभिन्नक्रमे नित्यमेव यौ यू स्त्रीविषयावित्यर्थः नित्यमित्यस्य तु पदान्तरं विनापीत्यर्थः खलपूकटप्रूग्रामणीप्रभृतिशब्दानां क्रियाशब्दतया पुंसि मुख्या वृत्तिः पुंसां शक्त्याश्रयरहितत्वाच्च तद्धर्मत्वौचित्यात् अतस्तेषां पदान्तरं विना न स्त्रीबोधकत्वं ध्यानादिकं तु स्त्रीपुंससाधारणमिति पदान्तरं विनाऽपि तथात्वमिति विवेकः।

(२८) पुंवद्रूपमिति उक्तविग्रहे स्वोक्तनित्यस्त्रीत्वाभावात् पुंसीव स्त्रियामपि नदीत्वाभावादिति भावः।

(२९) प्रकृष्टा धीरिति विग्रहे इति एतत्पदघटितविग्रह इत्यर्थस्तेन प्रकृष्टा धीर्यस्या इति बहुव्रीहेरपि संग्रहस्तस्यापि तत्पदघटितत्वात् उभयसमासस्थले मतद्वयेऽपि स्त्रीवृत्तित्वे लक्ष्मीवदिति प्रथमलिङ्गग्रहणञ्च (११६४०) इत्यवयवस्य नदीत्वात् नेयङ्डिति निषेधस्य भाष्योक्तरीत्याऽत्राप्रवृत्तेरिति भावः

(३०) श्रीवदिति स्त्रियामिति शेषः। विशिष्टस्येयङ्स्थानत्वेन ङिदामोर्विकल्पस्यान्यत्र निषेधस्य च प्राप्तेः। पुंसि स्त्रीदृशबहुव्रहौ न नदीत्वं नेयङ्डित्यवयवस्य निषेधात् समुदायस्य चाप्राप्तेरिति भावः।

पुंवत् (३१)। सुष्ठु धीरिति विग्रहे तु (३२) श्रीवदेव। ग्रामणीः पुंवत् ग्रामनयनस्यौत्सर्गतः पुन्धर्म्मतया पदान्तरं विनापि स्त्रियामप्रवृत्तेः। एवंखलप्वादेरपि पुन्धर्म्मत्वमौत्सर्गिकम्बोध्यम्। धेनुर्म्मतिवत्।

स्त्रियाञ्च(३३)। ७। १। ९६।

स्त्रीवाची क्रोष्टुशब्दस्तृजन्तवद्रूपं लभते।

ऋन्नेभ्यो ङीप्। ४। १। ५।

ऋदन्तेभ्यो नान्तेभ्यश्च स्त्रियां ङीप् स्यात्। क्रोष्ट्री। क्रोष्ट्र्यौ। क्रोष्ट्र्यः। वधूर्गौरीवत्। भ्रूः श्रीवत्। हे सुभ्रूः। कथन्तर्हि (३४) हा पितः क्वासि हे सुभ्रु इति भट्टिः। प्रमाद (३५) एवायमिति बहवः। खलपूः पुंवत्। पुनर्भूः। दृन्-

---

(३१) मतान्तरे पुंवदिति सुष्ठु ध्यायतीति विग्रहे इति शेषः कैयटमते तस्य लिङ्गान्तराभिधायितया नित्यस्त्रीत्वाभावात् पुंसीव स्त्रियामपि नदीत्वं नास्तीति भावः।

(३२) सुष्ठु धीरिति विग्रह इति ईदृशपदघटितविग्रहे इत्यर्थस्तेन पूर्व्ववत् बहुव्रीहेरपि संग्रहस्तथा च बहुव्रीहाववयवस्य, कर्म्मधारये समुदायस्य, नेयङिति निषेधस्य ङिदामोर्विकल्पस्य च प्राप्तेरिति भावः।

(३३) अत्र तृज्वत् क्रोष्टुरिति(१२१पृ०)सूत्रमेवानुवर्त्तते न तु सर्व्वनामस्थान इत्यपि तथात्वे सूत्रवैयर्थ्यापत्तेः।

(३४) कथमिति नेयङित्यनेनावयवस्य समुदायस्य च नदीत्वनिषेधात् प्रश्नः।

(३५) प्रमाद इति विरहपीड़ितस्य रामस्यैवानवधानलक्षणः प्रमादो न तु कवेः स च काव्ये विरहपोषकतया गुणायैव कविना तथा निबद्ध इति विभावनीयम्।

करेति (१२४पृ०) यण्। उवङो बाधनान्नेयङुवङिति निषेधो न। हे पुनर्भु। पुनर्भ्वम्। पुनर्भ्वौ। पुनर्भ्वः।

एकाजुत्तरपदे णः। ८। ४। १२।

एकाजुत्तरपदं यस्य तस्मिन् समासे पूर्व्वपदस्थान्निमित्तात्परस्य प्रातिपदिकान्तनुम्विभक्तिस्थस्य(३६)नस्य नित्यं णत्वम् स्यात्। आरम्भसामर्थ्यान्नित्यणत्वेसिद्धे पुनर्णग्रहणं स्पष्टार्थम्। यणं बाधित्वा परत्वान्नुट्। पुनर्भूणाम्। वर्षाभूः। भेकजातौ नित्यस्त्रीत्वाऽभावात्। हे वर्षाभः। कैयटमते। मतान्तरे तु हे वर्षाभु। पुनर्नवयान्तु हे वर्षाभु। भेक्यांपुनर्न्नवायां स्त्री वर्षाभूर्द्दर्दुरे पुमानिति यादवः। वर्षाभ्वश्च (१२४पृ०)। वर्षाभ्वौ। वर्षाभ्वः। स्वयम्भूः पुंवत्।

न षट्स्वस्रादिभ्यः। ४। १। १०।

षट्संज्ञकेभ्यः स्वस्रादिभ्यश्च ङीप्टापौ न स्तः।

स्वसा तिस्रश्चतस्रश्च ननन्दा दुहिता तथा।
याता मातेति (३७) सप्तैते स्वस्रादय उदाहृताः॥ १

अप्तृन्निति (१२२पृ०) दीर्घः। स्वसा। स्वसारौ। स्वसारः। माता पितृवत्। शसि। मातॄः। द्यौर्गोवत्। राः पुंवत्। नौर्ग्लौवत्। इत्यजन्ताः स्त्रीलिङ्गाः।

---

(३६) प्रातिपदिकान्तनुम्विभक्तिषु चेत्यतः (४८२पृ०) प्रातिपदिकान्तादेरनुवर्त्तनेन विभक्तिविपरिणामेन चाह प्रातिपदिकान्तेत्यादि।

(३७) स्वस्रादिगणे मातृशब्दो ननन्द्रादिसाहचर्यात् स्वसम्बन्धिकार्थपरतया स्वजननीवाचको ग्राह्यः नतु परिच्छेत्तृवाचकः।

अतोऽ (१)ऽम्। ७। १। २४।

अतोऽङ्गात् क्लीवात्स्वमोरम् स्यात्। अमि पूर्व्वः (६०पृ०)। ज्ञानम्। एङ्ह्रस्वादिति(८८पृ०)हल्मात्रलोपः। हे ज्ञान।

नपुंसकाच्च। ७। १। १६।

क्लीवात्परस्यौङः शी (२) स्यात्। भसंज्ञायाम्।

यस्येति (३) च। ६। ४। १४८।

भस्येवर्णावर्णयोर्लोपः स्यादीकारे तद्धिते च परे। इत्यकारलोपे प्राप्ते। औङः श्याम्प्रतिषेधो वक्तव्यः॥। ज्ञाने।

जश्शसोः शि। ७। १। २०।

क्लीवादनयोः शि स्यात्।

शि सर्व्वनामस्थानम्। १। १। ४२।

शि इत्येतदुक्तसंज्ञं स्यात्।

नपुंसकस्य झलचः। ७। १। ७२।

---

(१) अत इति अधिकृतस्याङ्गस्य विशेषणं स्वमोर्नपुंसकादिति(१४२पृ०)चानुवर्त्तते अयञ्चाम् लुको, बाधको येन नाप्राप्ते' इति न्यायात्।

(२) जसः शीति(६६पृ०)सूत्रात् शीति औङ आप इत्यत (१२७पृ०) औङिति चानुवर्त्त्याह औङः शीति।

(३) यस्येतीति इश्च अश्च यं तस्य ईत् ईकारे तस्मिन् भस्येत्यधिकारः (६। ४। १२९पृ०) तेन नस्तद्धित इत्यतः (२३४पृ०)तद्धितोऽनुकृष्यते इत्याह भस्येत्यादि।

झलन्तस्याऽजन्तस्य च क्लीवस्य नुमागमः(४)स्यात्सर्व्वनामस्थाने परे। उपधादीर्घः (११०पृ०)। ज्ञानानि। पुनस्तद्वत्। शेषं रामवत्। एवन्धनवनफलादयः।

अद्ड्डुतरादिभ्यः पञ्चभ्यः। ७।१।२५।

एभ्यः क्लीवेभ्यः स्वमोरद्ड् डादेशः (५) स्यात्।

टेः (६)। ६।४।१४३।

डिति परे भस्य टेर्लोपः स्यात्। वावसाने(६३पृ०)। कतरत् कतरद्। कतरे। कतराणि। भस्येति किम्। पञ्चमः(७)। टेर्लुप्तत्वात् (८) प्रथमयोरिति(७७पृ०)पूर्व्वसवर्णदीर्घः, एङ्ह्रस्वादिति (८६पृ०)। सम्बुद्धिलोपश्च न भवति। हे कतरत्। पुनस्तद्वत्। शेषम्पुंवत्। कतमत्। इतरत्। अन्यत्। अन्यतरत्। अन्यतमशब्दस्य तु अन्यतममित्येव। एकतरात्प्रतिषेधो वक्तव्यः "। एकतरम्। सोरमादेशे कृते सन्निपातपरिभाषया न जरस्।

---

(४) इदितोनुमित्यतो(७२२पृ०)नुमिति उगिदचां सर्व्वनास्थाने इत्यतः (१५६पृ०)सर्व्वनामस्थान इति चानुवर्त्त्याह नुमागम इत्यादि।

(५) अद्डेति सूत्रे स्वमोर्नपुंसकादिति (१४२पृ०) अनुवर्त्ततेऽत्र दकारस्य टुत्वं संयोगान्तलोपश्च स्वरूपभेदभिया न कृतम्।

(६) टेरिति अल्लोपोऽन इत्यतो (१०५पृ०)लोप इति ति विंशतेर्डितीत्यतो (४१०पृ०) डितीति चानुवर्त्तते भस्येत्यधिकारः ६।४।१२९।

(७) पञ्चम इत्यत्र डटि मुडागमे याजादित्वाभावेन भत्वाभावान्न टिलोपः किन्तु पदत्वान्नलोप एवेति भावः।

(८) अद्ड्डो डित्करणफलमाह टेरिति टादेशमात्रे कृते पूर्व्वसवर्णदीर्घाभावेन एङ् ह्रस्वादिति (१०६पृ०) संबुद्धिलोपः स्यादिति भावः।

अजरम्। अजरसी। अजरे। परत्वाज्जरसि कृते झलन्तत्वान्नुम्।

सान्त (९) महतः संयोगस्य। ६।४।१०।

सान्तसंयोगस्य महतश्च यो नकारस्तस्योपधाया दीर्घः स्याद-सम्बुद्धौ सर्वनामस्थाने परे। अजरांसि-अजराणि। अमि लुकोऽपवादममम्भावस्तं बाधित्वा परत्वाज्जरस्। ततः सन्निपातपरिभाषया न लुक्‡। अजरसम्। अजरम्। अजरसी। अजरे। अजरांसि, अजराणि। शेषम्पुंवत्। पद्दन्निति (१०५पृ०) हृदयोदकास्यमांसानां हृद् उदन् आसन् मांस्। हृन्दि। हृदा। हृद्भ्यामित्यादि। उदानि। उद्ना। उदभ्यामित्यादि। आसानि। आस्ना। आसभ्यामित्यादि। मांसि। मांसा। मांभ्यामित्यादि। वस्तुतस्तु प्रकृतिग्रहणं प्रकारार्थमित्युक्तम् (१०७पृ०) अतएव भाष्ये मांस्पचन्या(१०)उखाया इत्युदाहृतम्। अयस्मयादित्वेन (१।४।२०पृ०)भत्वात्संयोगान्तलोपो न। पद्दन्नित्यत्र हि छन्दसीत्यनुवर्त्तितं वृत्तौ। तथापि अपो भीत्यत (१९२पृ०)

---

(९) सान्तेति लुप्तषष्ठीकं पृथक् पदं संयोगविशेषणम् नोपधाया इति(१६२पृ०) सर्व्वनामस्थाने चासम्बुद्धाविति (११०पृ०) चानुवर्त्तते उपधाग्रहणञ्चेदं पूर्व्वमात्रोपलक्षणं न तु पारिभाषिकं तस्यासम्भवादत एवानेहांसि शिरांसीत्यादिसिद्धिः।

‡ जरसोऽदन्तत्वाभावात् स्वमोरिति (१४२पृ०) नामोलुक्।

(१०) पच्यतेऽस्यामित्याधारे ल्युटि पचनी मांसस्य पचनीति विग्रहे समासे ङसो लुका लुप्तत्वात् प्रत्ययलक्षणं नेति बोध्यम्। पद्दन्नित्यादिसूत्रे (१०५पृ०)प्रकृतिशब्दस्य प्रकारार्थतया मांसशब्दस्य मांसादेश इति भावः।

मासश्छन्दसीति वार्त्तिके (११) छन्दोग्रहणसामर्थ्याल्लोकेऽपि क्वचिदिति कैयटोक्तरीत्या प्रयोगमनुसृत्य पदादयः प्रयोक्तव्या इति बोध्यम्।

ह्रस्वो नपुंसके प्रातिपदिकस्य। १। २। ४७।

क्लीबे प्रातिपदिकस्याऽजन्तस्य ह्रस्वः (१२) स्यात्। श्रीपं ज्ञानवत्। श्रीपाय। अत्र सन्निपातपरिभाषया (१३) आतो धातोरिति (१०८पृ०) आकारलोपो न।

स्वमोर्नपुंसकात् (१४)। ७। १। २३।

क्लीबादङ्गात्परयोः स्वमोर्लुक् स्यात्। वारि।

इकोऽचि (१५) विभक्तौ। ७। १। ७३।

इगन्तस्य क्लीबस्य नुमागमः स्यादचि विभक्तौ। वारिणी। वारीणि। न लुमतेति(११४पृ०)निषेधस्यानित्यत्वात्पक्षे सम्बुद्धिनिमित्तो गुणः। हे वारि हे वारे। आङो ना(१०६पृ०)। वारिणा।

---

(११) मासश्छन्दसीति (७।४।४८सू०) मासस्तकारः स्यात् भादौ प्रत्यये छन्दसीत्यर्थः यथा माद्भिः शरद्भिर्दुरोदरमित्यादि।

(१२) ह्रस्व इति। ह्रस्वपदेन ह्रस्वविधानादचश्चेति(२५)परिभाषया उपस्थितस्य तस्य च प्रातिपदिकविशेषणत्वात्तदन्तविधेश्चाजन्तस्येति लाभः।

(१३) सन्निपातेति अवर्णनिमित्तो याद्देशः कथमवर्णलोपे निमित्तं स्यादिति भावः।

(१४) स्वमोरिति षड्भ्योलुगित्यतो(११४पृ०)लुगित्यनुवर्त्तते अयञ्च लुक् त्यदाद्यत्वस्य किमः कादेशस्य च बाधकः।

(१५) इदितोनुमित्यतः (३३पृ०) नुमिति पदमनुवर्त्त्याह नुमागम इति विभक्ताविति किं मधुनो मद्यस्येदं माधवमित्यत्रापि मा भूत्।

घेर्ङितीति (१०६पृ०) गुणे प्राप्ते। वृद्ध्यौत्त्वतृज्वद्भावगुणेभ्यो (१६) नुम् पूर्व्वविप्रतिषेधेन॥। वारिणे। वारिणः। वारिणोः। नुमचिरेति (१२२पृ०) नुट्, नामीति (८४पृ०) (१७) दीर्घः। वारीणाम्। वारिणि। वारिणोः। हलादौ हरिवत्।

तृतीयादिषु भाषितपुंस्कम्पुंवद्गालवस्य ।७।१।७४।

प्रवृत्तिनिमित्तैक्ये (१८) भाषितपुंस्कमिगन्तं क्लीबं पुंवद्वा स्याट्टादावचि। अनादये-अनादिने। इत्यादि। शेषं वारिवत्। पीलुर्वृक्षस्तत्फलम्पीलु तस्मै पीलुने। अत्र न पुंवत् प्रवृत्तिनिमित्तभेदात् (१९)।

---

(१६) वृद्ध्यौत्त्वेति। अतिसखीनीत्यत्र सख्युरसम्बुद्धाविति (१११पृ०) णित्त्वाद्वृद्धिः वारिणीत्यत्र अच्च घेरिति (११०पृ०) औत्त्वं, प्रियक्रोष्टुनीत्यत्र तृज्वद्भावः वारिणे इत्यत्र घेर्ङितीति (१०६पृ०) गुणश्च प्राप्तस्ते चान्यत्र चरितार्थतया सावकाशत्वात् नुमा बाध्यन्ते इति भावः।

(१७) नुम्नुटोः स्वरूपे विशेषाभावेऽपि नुमोऽङ्गावयवतया नामीति न दीर्घोऽतो दीर्घार्थमेव नुटा नुमो बाधनाय नुमचिरेत्याद्यारम्भः।

(१८) भाषितः पुमान् येनेति विग्रहे पीलुशब्देऽतिप्रसङ्गः फलवाचकस्य तस्यैव वृक्षवाचित्वे पुंस्त्वादतः भाषितः पुमान् यस्मिन्नर्थे प्रवृत्ति-निमित्तरूपे इत्येव विग्रहस्तत्र अर्श आदित्वादचि शब्दपरत्वमित्या-शयेन व्याचष्टे प्रवृत्तिनिमित्तैक्ये इति तथाच तुल्यार्थबोधकत्वे सति पुंस्त्वबोधकत्वं तथात्वमिति फलितम् इकोयणचीत्यतो (१२पृ०) अचीत्यनुवर्त्तते। पुंवदिति ह्रस्वनुमोरभावातिदेशः।

(१९) प्रवृत्तिनिमित्तभेदादिति पीलुशब्दस्य वृक्षे प्रवृत्तौ तद्बोधक-

अस्थिदधि (२०) सक्थ्यक्ष्णामनङुदात्तः । ७ । १ । ७५ ।

एषामानङ् स्याट्टादावचि स चोदात्तः । अल्लोपोऽनः (१०५३०)। दध्ना । दध्ने । दध्नः २ । दध्नोः २ दध्नाम् । दध्नि दधनि शेषं वारिवत् । एवमस्थिसक्थ्यक्षि । तदन्तस्याप्यनङ् । अति-दध्ना । सुधि । सुधिनी । सुधीनि । हे सुधि-सुधे । सुधिया-सुधिना । सुधियाम्-सुधीनाम् । प्रध्या-प्रधिना । मधु । मधुनी । मधूनि । हे मधो हे मधु । एवमम्ब्वादयः । सानु-शब्दस्य स्नुर्वा । स्नूनि सानूनि । प्रियक्रोष्टु । प्रियक्रोष्टुनी । तृज्वद्भावात्पूर्वविप्रतिषेधेन (१४१३०) नुम् । प्रियक्रोष्टूनि । टादौ पुंवत्पक्षे-प्रियक्रोष्टा-प्रियक्रोष्टुना । प्रियक्रोष्ट्रे-प्रियक्रोष्टवे । अन्यत्र तृज्वद्भावात् पूर्वविप्रतिषेधेन नुमेव । प्रियक्रोष्टुना । प्रियक्रोष्टुने । नुमचिरेति (१२३०) नुट् । प्रियक्रोष्टूनाम् । सुलु । सुलुनी । सुलूनि । पुनस्तद्वत् । सुलुना-सुल्वा । धातृ । धातृणी । धातॄणि । हे धातः-हे धातृ । धात्रा-धातृणा । एवं ज्ञातृकर्त्रादयः ।

एच इग्घ्रस्वादेशे । १ । १ । ४८ ।

आदिश्यमानेषु ह्रस्वेषु मध्ये एच इगेव स्यात् । प्रद्यु ।

तायाम् वृक्षत्वव्याप्यजातिरेव निमित्तं फले तु फलत्वव्याप्यजाति-रित्यनयोर्भेदादित्यर्थः । पीलुशब्दात् विकारार्थे अण् तस्य च फले-लुगिति (४ । ३ । १६३सू०) लुगिति तस्य फलवाचकता ।

(२०) अस्थिदधीति अस्थिसाहचर्य्यात् प्रकरणाच्च दधीति नपुंसकमेव ग्राह्यं नतु धाञः किप्रत्ययसिद्धमिति बोध्यम् ।

प्रद्युनी। प्रद्यूनि। प्रद्युनेत्यादि। इह न पुंवत्। यदिगन्तं(२१)प्रद्यु इति तस्य भाषितपुंस्कत्वाभावात्। एवमग्रेऽपि। प्ररि। प्ररिणी। प्ररीणि। प्ररिणा। एकदेशविकृतस्याऽनन्यत्वाद्रायो हलीति(१२६सू०)आत्वम् प्रराभ्याम्। प्रराभिः। नुमचिरेति(१२२सू०)नुट्यात्वे प्रराणामिति माधवः। वस्तुतस्तु सन्निपातपरिभाषया नुट्यात्वन्न। नामीति(८४सू०)दीर्घस्यारम्भसामर्थ्यात्परिभाषां बाधत इत्युक्तम्। प्ररीणाम्। सुनु। सुनुनी। सुनूनि। सुनुना। सुनुने इत्यादि*।

इत्यजन्ता नपुंसकलिङ्गाः।

---

(२१) यदिगन्तमित्यादि एतच्च माधवमते प्राचीनमते तु प्रकृष्टस्वर्गशब्दादिरूपनिमित्तैक्यात् प्रद्योशब्दो भाषितपुंस्कः स एव क्लीबे इगन्त इति न तयोर्भेदः अन्यथा सुधीशब्दादिष्वपि न स्यात् दीर्घान्तस्यैव भाषितपुंस्कत्वेन क्लीबस्य च ह्रस्वतया तयोर्भेदादिति सूक्ष्ममीक्षणीयमिति तत्त्वबोधिन्याद्यनुसारिणः ।तत्त्व०।

हो ढः। ८। २। ३१।

हस्य ढः स्याज्झलि (१) पदान्ते च। हल्ङ्याबिति (१११सू०) सलोपः। पदान्तत्वात् हस्य ढः। जश्त्वचर्त्वे। लिट्—लिड्। लिहौ। लिहः। लिहम्। लिहौ। लिहः। लिहा। लिड्भ्याम्। लिट्सु—लिट्त्सु।

दादेर्धातोर्घः। ८। २। ३२।

उपदेशे दादेर्धातोर्हस्य घः स्याज्झलि पदान्ते च। उपदेशे किम्। अधोगित्यत्र यथा स्यात्। दामलिहमात्मन इच्छति दामलिह्यति। ततः क्विपि दामलिट्। अत्र मा भूत्।

एकाचो बशो भष् झषन्तस्य स्ध्वोः। ८। २। ३७।

धातोरवयवो य एकाच् झषन्तस्तदवयवस्य बशःस्थाने भष् स्यात्सकारे, ध्वशब्दे, पदान्ते च। एकाचो धातोरिति सामानाधिकरण्येनाऽन्वये तु इह न स्यात् गर्दभमाचष्टे गर्दभयति। ततः क्विपि णिलोप गर्द्धप्। झलीति निवृत्तं स्ध्वोर्ग्रहणसामर्थ्यात्तेनेह न। दुग्धम्। दोग्धा। व्यपदेशिवद्भावेन (२)

---

(१) झलो झलीत्यतो(३४०सू०)झलीति स्कोः संयोगाद्योरन्ते चेत्यतोः(१६६सू०) अन्ते इति चानुवर्त्त्य पदस्य(८। १। १६सू०)अधिकारादाह झलीत्यादि तत्र झलि परतः पूर्व्वस्य पदान्ते विद्यमानस्य च हस्येत्यर्थः एवमन्यत्रापि पदान्त इति पदस्य व्याख्या बोध्या।

(२) ननु धातोरवयव इति वैयधिकरण्येनान्वये क्विबन्तदुहेर्दादेरिति

धात्ववयवत्वाज्झष्भावः जश्त्वचर्त्वे। धुक् (३)। धुग्। दुहौ। दुहः। घत्वचर्त्वे। धुक्षु।

वा (४) द्रुहमुहष्णुहष्णिहाम्। ८। २। ३३।

एषां हस्य वा घः स्याज्झलि पदान्ते च। पक्षे ढः। ध्रुक्-ध्रुग् ध्रुट्-ध्रुड्। द्रुहौ। द्रुहः। ध्रुग्भ्याम् ध्रुड्भ्याम्। ध्रुक्षु ध्रुट्सु ध्रुट्त्सु। एवं मुहष्णुहष्णिहाम्।

इग्यणः सम्प्रसारणम्। १। १। ४५।

यणः स्थाने प्रयुज्यमानो य इक् स सम्प्रसारणसंज्ञः स्यात्।

वाह (५) ऊठ्। ६। ४। १३२।

भस्य वाहः सम्प्रसारणमूठ् स्यात्।

घत्वेन झषन्तत्वेऽपि भष्भावो न स्यात् दुघिति समुदायस्य यः पूर्व्व-भाग एकाच् दुइतिभागस्तस्य झषन्तत्वाभावात् अन्त्यभागस्य च उघि-त्यस्य एकाचः झषन्तत्वेऽपि न तत्र बशः सम्भवदित्याशङ्क्याह व्यपदे-शिवद्भावेनेति विशिष्टोऽपदेशो मुख्यव्यवहारो व्यपदेशः सोऽस्या-स्तीति व्यपदेशी तेन तुल्यमित्यर्थः भष्भाव इति क्विपः प्राक् प्रवृ-त्तायां धातुसंज्ञायां निरपवादत्वेनाव श्यतत्वाद्दादेरिति घादेशे कृते झपन्तत्वात्तेरिति भावः।

(३) धुगिति अत्वसन्तस्येति(१८२पृ०)सूत्रेऽधातोरिति निषेधेन क्विबन्तस्याप्य-प्रधानक्रियावाचितया धातुत्वादिति भावः। एकाचः किं दामलिट्। बशः किं क्रोत्स्यति। झषन्तस्य किं दास्यतीत्यादौ मा भूत्।

(४) द्रुहेर्दादित्वात् प्राप्ते अन्येषामप्राप्ते इत्युभयत्र विभाषेयम्।

(५) वाह इति वभोः संप्रसारणमित्यतः(१८७पृ०)संप्रसारणमनुवृत्तमूठो-विशेषणं तेनात्वालोऽन्त्यस्येति (२८पृ०)न प्रवर्त्तते।

सम्प्रसारणाच्च (६)। ६। १। १०८।

सम्प्रसारणादचि पूर्व्वरूपमेकादेशः स्यात्। एत्येधत्यूट्सु(४३पृ०)। विश्वौहः। विश्वौहेत्यादि। छन्दस्येव (७) ण्विरिति पक्षे णिजन्ताद्विच्।

चतुरनडुहोरामुदात्तः। ७। १। ९८।

अनयोराम् स्यात्सर्व्वनामस्थाने (८) परे स चोदात्तः।

सावनडुहः (९)। ७। १। ८२।

अस्य नुम् स्यात्सौ परे। आत् ( ) इत्यकारादवर्णात्परोऽयंम्(१०)नुम्।

अतो विशेषविहितेनाऽपि नुमाऽम् न बाध्यते। अमा(११)

---

(६) संप्रसारणाच्चेति अत्र अमि पूर्व्वरूपइत्यतः (९०पृ) पूर्व्वरूप इति इकोयणचीत्यतो(२२पृ०)अचीति चानुवर्त्तते एकः पूर्व्वपरयोः (४२पृ०) इत्यधिकारः।

(७) छन्दस्येवेति। वहश्चेति (३।२।६४सू०)सूत्रे भजो ण्विः, छन्दसि सह (३।२।६२।६३सू०) इत्यतोण्विप्रत्ययस्य छन्दसीत्यस्य चानुवृत्तेरिति-भावः। अकारान्तोपपद एव वाहः साधुतेति कैयटादयस्तेन भुवं वहतीत्यादौ भुवाडित्यादिः प्रयोगोऽसाधुरिति। भाष्ये तु प्रष्ठौह आगतः प्रष्ठवाड् रूप्यमिति प्रयोगात् लोकेऽपि वहः क्विबिति द्योतनाय पक्ष इत्यस्वरसः सूचितः।

(८) इतोऽत् सर्व्वनामस्थाने इत्यतः(१६९पृ०)सर्व्वनामस्थान इत्यनुवर्त्तते।

(९) साविति। आच्छीनद्योर्नुमित्यतः(१९६पृ०)आदित्यधिकारात् नुमित्यनुवर्त्तते।

(१०) आदित्यधिकारादिति। याडुटा(ड१६पृ०)सीयुड्व (ड२८पृ०)विशेष-विहितेन नुमा अम् बाध्यतामित्याशङ्क्याहावर्णात् पर इति उप-जीव्योपजीवकभावेनाविरोधात् बाध्यबाधकभावो नास्तीति भावः।

(११) अमा चेति अम् सम्बद्धाविति(१४९पृ०)विशेषविहितेनापीत्यर्थः। पुनः-प्रसङ्गविज्ञानात् समावेशादुभयमपि भवतीत्यर्थः। अमा चेति आकारा-

च नुम् न बाध्यते। सोर्लोपः। नुम्-(१२)-विधिसामर्थ्याद्वसुस्रंस्विति दत्वन्न। संयोगान्तलोपस्याऽसिद्धत्वान्नलोपो न। अनड्वान्।

अम् सम्बुद्धौ। ७। १। ९९।

चतुरनडुहोरम् स्यात्सम्बुद्धौ। आमोऽपवादः। हे अनड्वन्। अनड्वाहौ। अनड्वाहः। अनडुहः। अनडुहा।

वसु स्रंसुध्वंस्वनडुहान्दः। ८। २। ७२।

सान्तवस्वन्तस्य (१३) स्रंसादेश्च दः स्यात्पदान्ते। अनडुद्भ्यामित्यादि। सान्तेति किं विद्वान्। पदान्ते इति किं स्रस्तम्। ध्वस्तम्।

सहेः साडः सः। ८। ३। ५६।

साड्रूपस्य सहेः सस्य मूर्द्धन्यादेशः।-तुराषाट्। तुराषाड्। तुराषाहौ। तुराषाहः। तुराषाड्भ्यामित्यादि। तुरं सहते इत्यर्थे छन्दसि सह इति (३।२।६३सू०)ण्विः। लोके तु साहयतेः क्विप्। अन्येषामपीति (६।३।१३७सू०)पूर्व्वपदस्य दीर्घः।

द्विपाठे बह्वनड्वांहीत्यत्र परत्वादामि कृते पुनःप्रसङ्गविज्ञानात् नपुंसकस्य झलच (१३९पृ०) इति नुम् नामा बाध्यते इत्यर्थः।

(१२) नुम्विधिसामर्थ्यादिति सर्व्वनामस्थानेन नुमा भवितव्यं न तु दत्व-संयोगान्तलोपनिमित्तेनेति भावः। किन्तु पदान्तरवर्णसन्निधाने सन्धिकार्य्यं स्यादेव तेन अनड्वांस्तत्रेत्यादौ नश्छव्यप्रशान् इत्यतः (९८पृ०) रुत्वमिति बोध्यम्।

(१३) वस्विति प्रत्ययस्तेन तदन्तं ग्राह्यं ससजुषोरित्यतः (७७पृ०)सेत्यनुवृत्तं वस्वन्तस्य विशेषणं तदेतदाह सान्तवस्वन्तस्येति पदान्तइत्युक्तिः भाष्यादि व्याख्यानात्।

दिव औत् । ७ । १ । ८४ ।

दिविति प्रातिपदिकस्यौत्स्यात्सौ (१४) परे । अल्विधित्वेन (२३पृ०) (१५) स्थानिवत्त्वाभावाद्धल्ङ्यादिलोपो (१११पृ०) न । सुद्यौः । सुदिवौ । सुदिवः । सुदिवम् । सुदिवौ ।

दिव उत् । ६ । १ । १३१ ।

दिवोऽन्तादेश उकारः स्यात्पदान्ते (१६) । सुद्युभ्याम् । सुद्युभिः । चत्वारः । चतुरः । चतुर्भिः । चतुर्भ्यः २ ।

षट्चतुर्भ्यश्च । ७ । १ । ५५ ।

षट्संज्ञकेभ्यश्चतुरश्च परस्यामो नुडागमः स्यात् । णत्वं द्वित्वञ्च । चतुर्णाम् ।

रोः सुपि । ८ । ३ । १६ ।

सप्तमीबहुवचने रोरेव (१७) विसर्ज्जनीयो नान्यरेफस्य । षत्वं षस्य द्वित्वं प्राप्ते ।

---

(१४) दिव औदिति सावनडुह इत्यतः (१४८पृ०) सावित्यनुवर्त्तते तपरकरणं मुखसुखार्थम् ।

(१५) अल्विधित्वेनेति स्थानिवदादेशोऽनल्विधावित्यत्रालोऽविधिरल्विधिरिति पञ्चम्यन्ततत्पुरुषस्याप्याश्रणीयतायाः (२३पृ०) प्रागुक्तत्वादिति ।

(१६) पदान्तात् (६।१।७६सू०) इत्यनुवृत्तस्य विभक्तिविपरिणामेनान्वयादाह पदान्ते इति ।

(१७) रोरेवेति अत्र विपरीतनियमस्तु न भवति हलोऽनन्तराः संयोग इत्यत्रासुप्यपि विसर्गनिर्द्देशज्ञापनादिति भावः ।

शसोऽचि। ८। ४। ४९।

अचि परे-शसो न द्वे स्तः। चतुर्षु। प्रियचत्वाः। हे प्रियचत्वः प्रियचत्वारौ। गौणत्वे तु नुट् नेष्यते। प्रियचतुराम्। प्राधान्ये तु स्यादेव। परमचतुर्णाम्। कमलङ्कमलां वा आचष्टाणः। कमल्। कमलौ। कमलः। मत्वं कमल्षु।

मो नो धातोः। ८। २। ६४।

धातोर्मस्य नः स्यात्पदान्ते। नत्वस्याऽसिद्धत्वान्नलोपो न। प्रशाम्यतीति। प्रशान्। प्रशामौ। प्रशामः। प्रशान्भ्यामित्यादि।

किमः कः। ७। २। १०३।

किमः कः स्याद्विभक्तौ (१८)। अकच्सहितस्याप्ययमादेशः। कः। कौ। के। कम्। कौ। कान्। इत्यादि। सर्ववत्।

इदमो मः। ७। २। १०८।

इदमो मस्य मः स्यात्सौ परे। त्यदाद्यत्वापवादः।

इदोऽय् पुंसि। ७। २। १११।

---

(१८) अष्टन आ विभक्तावित्यतो (१६२५०) विभक्तावित्यनुवर्त्तते। तन्मध्यपतितस्तद्ग्रहणेन गृह्यते इति न्यायादाह अकच्सहितस्येति। अन्यथानभिधानेन अन्तरङ्गतयाऽकच एव प्राक् प्रवृत्तेस्तत्सहितस्यैवायमादेश इति बोध्यम्।

इदम इदः स्थानेऽय् स्यात्सौ (१९) पुंसि। सोर्लोपः। अयम्। त्यदाद्यत्वम्पररूपत्वञ्च।

दश्च। ७। २। १०९।

इदमो दस्य मः स्याद्विभक्तौ (२०)। इमौ। इमे। त्यदादेः सम्बोधनं नास्तीत्युत्सर्गः (२१)।

अनाप्यकः। ७। २। ११२।

अककारस्येदम इदोऽन् स्यादापि विभक्तौ। आबिति टा इत्यारभ्य सुपः पकारेण प्रत्याहारः (२२)। अनेन।

---

(१९) इदोऽय् पुंसीत्यत्र तदोः सः सावित्यतः (१६७४) सावित्यनुवर्त्तते।

(२०) दश्चेति तदोः सः सावित्यतः सावित्यस्यैवापकर्षसम्भवेऽपि इदोऽयित्यनेन सावयादेशात् दस्यासम्भवात् दूरस्थितमपि अष्टन आ विभक्ताविल्यतो (१६३७०) विभक्ताविति पदमनुवर्त्तते इत्याह विभक्ताविति।

(२१) उत्सर्ग इति तेन तदोः सः साविति सूत्रभाष्ये असन्त्ययोरिति किं, हे स इति भो अच्युत इति सम्बुद्ध्युदाहरणं न विरुध्यते इति भावः। नास्तीत्यत्र मलन्तु प्रचुरप्रयोगेष्वदर्शनमेवाहुः।

इदमस्तु सन्निकृष्टं समीपतरवर्त्ति चैतदोरूपम्।

अदसस्तु विप्रकृष्टं तदिति परोक्षे विजानीयादिति।

वचनादेवंविधस्यार्थस्याभिमुखीकरणानर्हत्वादित्येतदेव मूलमिति ? यस्त्वाहुः तदापततः सन्निकृष्टादिशब्दानामिव इदमादीनामपि सम्बोध्यपरत्वे बाधकाभावात् विप्रकृष्टस्यापि बुद्ध्या सन्निधापितस्य बहुशः सम्बोधनदर्शनाच्च तथाच भट्टिः हे पितः क्वासि हे सुभ्रु बह्वेवंविललाप स इति।

(२२) प्रत्याहार इति ननु केवलं टापि, विभक्ताविति विशेषणात् तच्च अष्टन आ विभक्ताविल्यतो (१६३७०) ऽनुवृत्तम्। मनो०।

हलि लोपः। ७। २। ११३।

अककारस्येदम इदो लोपः स्यादापि हलादौ। नानर्थके(२३)ऽलोन्त्यविधिरनभ्यासविकारे।

आद्यन्तवदेकस्मिन् (२४)। १। १। २१।

एकस्मिन् क्रियमाणङ्कार्य्यमादाविव (२५) अन्त इव स्यात्। आभ्याम्।

नेदमदसोरकोः। ७। १। ११।

अककारयोरिदमदसोर्भिस ऐस् (२६) न स्यात्। एत्वम्।

---

(२३) हलि लोपः इति सूत्रभाष्ये अलोऽन्त्यस्येति(२८पृ०)परिभाषया इदोन्त्यस्य लोपः स्यादित्याशङ्क्य नानार्थके इत्यादि परिभाषा सूचिता। अनर्थके अलोऽन्त्यस्येति विधिर्न इति तदर्थः तथाच इदंशब्दस्यावयवे इदभागे ऽर्थवत्त्वाभावान्नालोन्त्यस्येति परिभाषाप्रवृत्तिरिति भावः। पिपर्त्तीत्यादौ भृञामिदिति(उ०१२८पृ०)अर्त्तिपिपर्त्योश्चेति(उ०१२८पृ० इत्त्वं सर्व्वाभ्यासस्य स्यात् द्वित्वाभावे केवलस्यार्थवत्त्वेऽपि सति द्वित्वे समुदायस्यैव तथात्वादित्याशङ्कायामाहानभ्यासविकारे इति।

(२४) आद्यन्तवदिति सत्यन्यस्मिन् यस्य पूर्व्वोऽन्यो नास्ति स आदिः तथा यस्य परोऽन्यो नास्ति सोऽन्त इति अन्यसत्त्वएव आद्यन्तव्यवहारो लोके प्रसिद्धः सच एकस्मिन्नसहाये न सम्भवतीति तत्राद्यन्तव्यपदिष्टानि कार्य्याणि न स्युरतोऽयमतिदेशारम्भः। भाष्ये तु आद्यन्तवदित्यपहाय व्यपदेशिवदेकस्मिन्निति सूत्रमुहितं विशिष्टोऽपदेशोव्यपदेशोमुख्यव्यवहारः सोऽस्मिन्नस्तीति व्यपदेशी मुख्य इति यावत्। तेन तुल्यमेकस्मिन्नसहायेऽपि कार्य्यं स्यादिति तदर्थः।

(२५) एकस्मिन्नित्युपमेये सप्तमीदर्शनादुपमानस्यापि सप्तम्यन्ततायाआवश्यकतया अत्र सप्तम्यन्तादिवार्थे वतिरिति फलितमाहादाविवेति।

(२६) अत्र अतो भिस ऐसित्यतो(८२पृ०)भिस ऐस् इत्यनुवर्त्तते।

एभिः। अत्वं नित्यत्वात् (२७) ङेस्मै पश्चाद्धलि लोपः। अस्मै। आभ्याम्। एभ्यः। अस्मात्। आभ्याम्। एभ्यः। अस्य। अनयोः। एषाम्। अस्मिन्। अनयोः। एषु। ककारयोगे तु। अयकम्। इमकौ। इमके। इमकम्। इमकौ। इमकान्। इमकेन। इमकाभ्याम्। इमकैः।

इदमोऽन्वादेशेऽशनुदात्तस्तृतीयादौ। २। ४। ३२।

अन्वादेशविषयस्येदमोऽनुदात्तोऽश् आदेशः स्यात्तृतीयादौ। अश्वचनं (२८) साकच्कार्थम्।

द्वितीयाटौःस्वेनः। २। ४। ३४।

द्वितीयायां टौसोश्च परत इदमेतदोरेनादेशः स्यादन्वादेशे। किञ्चित्कार्य्यं (२९) विधातुमुपात्तस्य कार्य्यान्तरं विधातुम्पुनरुपादानमन्वादेशः। यथाऽनेन व्याकरणमधीतम् एनं छन्दोऽध्यापयेति। अनयोः पवित्रं कुलम् एनयोः प्रभूतं

---

(२७) इद ए इति स्थिते स्मैभावात् पूर्व्वं परत्वात् अनादेशः स्यादत आह नित्यत्वादिति परनित्यादीनामुत्तरोत्तरबलीयस्त्वात्(२०पृ०)परबाधः। कृते तु स्मैभावे न अनादेशो हलि लोपेन बाधात् बाधकाबाधितकृतप्रसङ्गस्यैव नित्यत्वादिति भावः।

(२८) इदमोऽनुदात्तमात्रविधानेनैव हलि लोपेनाभ्यामित्यादिरूपसिद्धेरश्ग्रहणं किमर्थमित्याशङ्क्याहाश्वचनमिति।

(२९) किञ्चित्कार्य्यमिति अपूर्व्वं विधातुं बोधयितुमित्यर्थः ज्ञापनरूपस्यैवात्र विधानस्यापेक्षणात्तु प्रवर्त्तनाविषयपर्य्यन्तस्येति बोध्यम्।

स्विमिति। एनम्। एनौ। एनान्। एनेन। एनयोः। गणयतेर्क्विप्। सुगण्। सुगणौ। सुगणः। सुगण्ट्सु—सुगण्ट्सु—सुगण्सु। क्विप्। अनुनासिकस्य (३०) क्विझलोरिति (७०२२५पृ०) दीर्घः। सुगाण्। सुगाणौ। सुगाणः। सुगाण्सु। परत्वादुपधादीर्घः हल्ङ्यादीति(१११पृ०) सुलोपः। ततो नलोपः। राजा।

न ङिसम्बुद्ध्योः। ८। २। ८।

नस्य लोपो न स्यात् ङौ सम्बुद्धौ च। हे राजन्। ङौ तु छन्दस्युदाहरणम्। सुपां सुलुगिति (७५१७पृ०)ङेर्लुक्। निषेधसामर्थ्यात्प्रत्ययलक्षणम्(३१)। परमे व्योमन्। ङावुत्तरपदे प्रतिषेधो वक्तव्यः। चर्म्मणि तिला अस्य चर्म्मतिलः। ब्रह्मनिष्ठः। राजानः। राजानम्। राजानौ। अल्लोपोऽनः(१०५पृ०)। सुत्वम्। न चाल्लोपः (३२) स्थानिवत्, पूर्व्वत्रासिद्धे तन्निषेधात्।

---

(३०) अनुनासिकस्येति दीर्घे कर्त्तव्ये अल्लोपणिलोपयोर्न स्थानिवत्त्वं दीर्घविधौ (३५पृ०)तन्निषेधात् क्वौ विधिं प्रति च तन्निषेधादित्यपि द्रष्टव्यम्।

(३१) प्रत्ययलक्षणमिति लुका लुप्ताया अपि सप्तम्या न ङिसंबुद्ध्योरिति नलोपनिषेधलक्षणता न लुमतेति (११४पृ०) निषेधस्यानित्यत्वकल्पनादिति भावः।

(३२) न चाल्लोप इति। अचः परस्मिन् पूर्व्वविधाविति सूत्रे(२४पृ०)परनिमित्तकाजादेशः पूर्व्वविधौ स्थानिवदित्यर्थके पूर्व्वविधिशब्देन पूर्व्वस्मादपि विधिरिति पञ्चमीसमासाश्रयणपक्षे अजादिप्रत्ययनिमित्तकस्याल्लोपस्य पूर्व्वस्मात् चवर्गात् जकारात् तवर्गनकारस्य श्चुत्वविधौ कर्त्तव्ये स्थानिवत्त्वेन श्चुत्वं न स्यादित्याशङ्कार्थः। समाधत्ते पूर्व्वत्रासिद्धे इत्यादि।

नापि (३३) वहिरङ्गतयाऽसिद्धः यथोद्देशपक्षे (३४) षाष्ठी-म्परिभाषाम्प्रति णुत्वस्यासिद्धतयाऽन्तरङ्गाभावे परिभाषाया अप्रवृत्तेः। जञोर्ज्ञः (३५)। राज्ञः। राज्ञा।

नलोपः सुप्स्वरसंज्ञातुग्विधिषु कृति। ८।२।२।

सुब्विधौ (३६) स्वरविधौ संज्ञाविधौ कृति तुग्विधौ च

---

(३३) नापीति। णुत्वापेक्षयाऽल्लोपस्य वहिरङ्गत्वं याद्यजादिप्रत्ययमापेक्ष-त्वादिति बोध्यम् असिद्ध इत्यत्राल्लोप इत्यनुषज्यते। तथाच तस्या-सिद्धत्वेन न णुत्वप्रसङ्ग इत्याशङ्कार्थः।

(३४) यथोद्देशेति। सूत्राणां सपरिकराणामुद्देशमनतिक्रम्य यथोद्देशं तत्पक्षे उद्देशक्रमेणैव कार्योत्पत्तिक्रमपक्षे न तु कार्यकालपक्षे इत्यर्थः षाष्ठीमिति षष्ठाध्याये वाह्ऊठिति सूत्रभाष्ये ज्ञापितां षाष्ठीम् असिद्धं वहिरङ्गमन्तरङ्गे इत्येतां परिभाषां प्रति णुत्व-स्यासिद्धत्वात् पूर्वत्रासिद्धमिति(१२४०)शास्त्रेण असिद्धत्वबोधनात्। स्तोः श्चुना श्चुरिति (५१४०) सूत्रस्याष्टमाध्यायीयतया तदपेक्षया षाष्ठ्याः परिभाषायाः पूर्वत्वेन पूर्वत्रासिद्धमिति शास्त्रस्य तत्रापि प्रवृत्तेः सूत्र इव तत्परिकरेऽपि पूर्वापरत्वतौल्यात् तस्य चासिद्धत्वेऽन्तरङ्गस्यैवा-भावात् कथमसिद्धमित्यादिपरिभाषायाः प्रवृत्तिरिति भावः।

(३५) जञोर्ज्ञ इति अनयोर्योगे लोकवेदप्रसिद्धतादृशध्वनेर्लिपिविशेषस्य चानुवादकमभियुक्तवचनमिदं नत्ववर्णान्तरविधायकं तेन तज्ज्ञान-मित्यादौ णुत्वसिद्धिरिति। शब्देन्दु०।

(३६) सुब्विधावित्यत्र सुपा विधिः सुपोविधिरित्यादिरीत्या सर्वविभ क्त्यन्तावयवकः समासोभाष्येऽभिहितः। पूर्वत्रासिद्धमित्येव सिद्धे अन्यत्र निरासफलको नियमोऽयं पञ्चपञ्चनखभक्षणवदित्याह नान्यत्रेति। तत्र सुपःस्थाने विधौ यथा राजभिरित्यादौ भिस-ऐस्त्वं न। सुपि विधौ राजभ्यां राजभ्य इत्यादौ दीर्घत्व-मेत्त्वञ्च न। स्वरविधौ पञ्चार्मं दशार्ममित्यादौ नलोपस्यासिद्धतया

नलोपोऽसिद्धो नान्यत्र राजाश्व इत्यादौ। इत्यसिद्धत्वादात्वमेत्वमैस्त्वञ्च न। राजभिः। राज्ञे। राजभ्याम्। राजभ्यः। राज्ञः। राज्ञाम्। राज्ञि राजनि। प्रतिदीव्यतीति प्रतिदिवा। प्रतिदिवानौ। प्रतिदिवानः। अस्य भविषयेऽल्लोपे कृते।

हलि च (३७)। ८। २। ७७।

रेफवकारान्तस्य धातोरुपधाया इको दीर्घः स्याद्धलि। न चाऽल्लोपस्य स्थानिवत्त्वं दीर्घविधौ तन्निषेधात् (३८)। वहिरङ्गपरिभाषा तूक्तन्यायेन (३९) न प्रवर्त्तते। प्रतिदीव्नः। प्रतिदीव्नेत्यादि। यज्वा। यज्वानौ। यज्वानः।

न संयोगाद्वमन्तात्। ६। ४। १३७।

अम्में चावर्णमिति(६।२।९०सू०)अवर्णान्तपूर्व्वपदस्य नाद्युदात्तत्वम्। संज्ञाविधौ पञ्च दश वा ब्राह्मण्य इत्यादौ नलोपस्यासिद्धतया ष्णान्ता षडिति (१६२पृ०) षट्सञ्ज्ञायां न षट्स्वस्रित्यादिना(१३८पृ०)ङीप्टापो र्निषेधः। सति तु सिद्धत्वे नान्तत्वाभावेन षट्सञ्ज्ञाविरहात् तत्प्रसङ्गः। कृति तुग्विधौ वृत्रहभ्यामित्यादौ नलोपस्यासिद्धतया ह्रस्वस्य पितीति(उ०३०५पृ०)न तुक्। अत्र कृतीति विशेषणात् सन्धिकार्य्यं तुक् भवत्येव तेन वृत्रहच्छत्रमित्यादौ छे चेति (७०पृ०)तुक्। राजाश्वइत्यादिपदेन राजीयति राजायते इत्यादि ग्राह्यम् तत्र नलोपस्य सिद्धतया ईत्वदीर्घ सवर्णदीर्घैकादेशा भवन्तीति बोध्यम्।

(३७) अत्र र्व्वोरुपधायादीर्घ इक इति (१८५पृ०) सूत्रं, सिपि धातोरित्यतो (उ०१२६पृ०) धातो रिति चानुवर्त्तते।

(३८) तन्निषेधादिति न पदान्तद्विर्वचनेत्यादि (३५पृ०) स्थानिवत्त्वनिषेधात्।

(३९) उक्तन्यायेन षष्ठाध्यायीयायास्तस्या अष्टमाध्यायीयैतत्सूत्रापेक्षया पूर्व्वत्वात् पूर्व्वत्रासिद्धमिति न्यायेन यथोद्देशपक्षे षाष्ठीं परिभाषां प्रतीत्यादौ दर्शितेनेत्यर्थः।

वकारमकारान्तसंयोगात्परस्याऽनोऽकारस्य लोपो न स्यात्। यज्वनः। यज्वना। यज्वभ्यामित्यादि। ब्रह्मणः। ब्रह्मणा। ब्रह्मभ्यामित्यादि।

इन्हन्पूषार्य्यम्णां शौ। ६। ४। १२।

एषां शावेवोपधाया दीर्घो नान्यत्र(४०)। इति निषेधे प्राप्ते।

सौ च। ६। ४। १३।

इन्नादीनामुपधाया दीर्घः स्यादसम्बुद्धौ (४१) सौ परे। वृत्रहा। हे वृत्रहन्। एकाजुत्तरपद इति (१२८पृ०) णत्वम्। वृत्रहणौ। वृत्रहणः। वृत्रहणम्। वृत्रह्णौ।

हो हन्तेर्ञ्णिन्नेषु। ७। ३। ५४।

ञिति णिति प्रत्यये नकारे च परे हन्तेर्हकारस्य कुत्वं स्यात्।

हन्तेः (४२)। ८। ४। २२।

उपसर्गस्थान्निमित्तात्परस्य हन्तेर्नस्य णत्वं स्यात्। प्रहण्यात्।

अत्पूर्व्वस्य। ८। ४। २२।

हन्तेरत्पूर्व्वस्यैव नस्य णत्वं नान्यस्य। प्रघ्नन्ति। योगविभा-

---

(४०) इन्हन्निति। सर्व्वनामस्थाने चासम्बुद्धावित्यनेनैव (११०पृ०) दीर्घसिद्धौ परिसंख्यारूपनियमार्थमिदं सूत्रमित्याह शावेवेति नान्यत्रेति च।

(४१) अत्र सर्व्वनामस्थाने चासम्बुद्धावित्यतोऽसम्बुद्धाविति(१११पृ०)पदमनुवर्त्तते।

(४२) हन्तेरत्पूर्व्वस्येत्येकमेव सूत्रं योगं विभज्य व्याचष्टे हन्तेरिति।

णसामर्थ्यादनन्तरस्य विधिर्वा प्रतिषेधो वेति न्यायस्बाधित्वा एकाजुत्तरपदे इति(१२८४सू०)(४३) णत्वमपि निवर्त्तते (४४)। नकारे परे कुत्वविधिसामर्थ्यादल्लोपो न स्थानिवत्। हलघ्नः। हलघ्ना। इत्यादि। यत्तु हलघ्न इत्यादौ वैकल्पिकं णत्वं माधवेनोक्तम्। तद्भाष्यवार्त्तिकविरुद्धम्। एवं शार्ङ्गिन्यशस्विन्नर्य्यमन्पूषन्। यशस्विन्निति विन्प्रत्यये इनोऽनर्थकत्वेऽपि इन्हन्नित्यत्र ग्रहणम्भवत्येव "अनिनस्मन्ग्रहणान्यर्थवता चानर्थकेन च तदन्तविधिम्प्रयोजयन्तीति,, (४५) वचनात्। अर्य्यमणि अर्य्यमणि। पूष्णि पूषणि।

मघवा बहुलम्। ६। ४। १२८।

मघवन्शब्दस्य (४६) वा ऋ इत्यन्तादेशः स्यात्। ऋ इत्।

उगिदचां (४७) सर्व्वनामस्थानेऽधातोः। ७। १। ७०।

---

(४३) तत्पूर्व्वस्येति उपसर्गादित्यस्य निष्ठत्या णत्वमात्रस्यायं नियम इत्याहैकाजुत्तरेति।

(४४) अपिर्भिन्नक्रमे एकाजुत्तरपदेइत्यपीत्यर्थः अपिना प्रातिपदिकान्तेत्यस्य (४८२सू०) कुमति चेत्यस्य (४८३सू०) च संग्रहः बाध्यसामान्यचिन्तया सर्व्वबाध इति भावः।

(४५) अनिनस्मन्निति राज्ञेत्यर्थवता साम्नेत्यनर्थकेन दण्डीत्यर्थवता वाग्मीत्यनर्थकेन सुपया इत्यर्थवता सुस्रोता इत्यनर्थकेन सुशर्म्मेत्यर्थवता प्रथिमेत्यनर्थकेन तदन्तग्रहणमित्युदाहार्य्यम्।

(४६) मघवेति अर्वणस्त्रसावित्यतः (१६१सू०) तृ इत्यनुवर्त्तते तृभावपक्षे सूत्रे मघवेति पदं तच्च लुप्तषष्ठीकमित्याह मघवन्शब्दस्येति।

(४७) उगिदचामिति अञ्चतिग्रहणं नियमार्थम् उगितो धातोश्चेद्भवति उगित्कार्य्यं तर्ह्यञ्चतेरेवेति।

अधातोरुगितो नलोपिनोऽञ्चतेश्च नुमागमः स्यात्सर्वनामस्थाने परे। उपधादीर्घः। मघवान्। इह दीर्घे कर्त्तव्ये संयोगान्तलोपस्यासिद्धत्वन्न भवति बहुलग्रहणात्। तथाच श्वन्नुक्षन्निति निपातनान्मघशब्दान्मतुपा च भाषायामपि शब्दद्वयसिद्धिमाश्रित्यैतत् सूत्रम्प्रत्याख्यातमाकरे। "हविर्जक्षिति निःशङ्को मखेषु मघवानसाविति" भट्टिः। मघवन्तौ। मघवन्तः। हे मघवन्। मघवन्तम्। मघवन्तौ। मघवतः। मघवता। मघवद्भ्यामित्यादि। त्वाभावे। मघवा। छन्दसीवनिपौ (४८) चेति वनिबन्तम्मध्योदात्तंछन्दस्येव (४९)। अन्तोदात्तन्तु लोकेऽपीति विशेषः। मघवानौ। मघवानः। सुटि राजवत्।

श्वयुवमघोनामतद्धिते। ६। ४। १३३।

अन्नन्तानां भसंज्ञकानामेषामतद्धिते परे सम्प्रसारणं स्यात्। सम्प्रसारणाच्च (१४८५०)। आद्गुणः (४२८०)। मघोनः। अन्नन्तानाङ्किम्। मघवतः। मघवता। स्त्रियां मघवती। अतद्धिते किम्। माघवनम्। मघोना। मघवभ्यामित्यादि। शुनः। शुना। श्वभ्यामित्यादि। युवन्शब्दवस्योत्वे कृते।

---

(४८) छन्दसीति मत्वर्थे ईवनिपौ स्तः छन्दसीत्यर्थः। ई सुमङ्गलीरियं वधूः। वनिप् मघवानमीमहे इत्युदाहरिष्यते स्वयमेव मूलकृता वैदिकप्रकरणे।

(४९) छन्दस्येवेति।

अवर्णास्तु मघोनश्च न शिष्यं छान्दसं हि तत्।
मतुब्वन्योर्विधानाच्च छन्दस्युभयदर्शनादिति॥

वनिबन्तं मध्योदात्तं मघवन् शब्दविषयकमिति भाष्ये उक्तम्। मनो०।

न सम्प्रसारणे सम्प्रसारणम्। ६। १। ३७।

सम्प्रसारणे परतः पूर्व्वस्य यणः सम्प्रसारणं न स्यात्। इति यकारस्य नेत्वम्। अतएव ज्ञापकादन्त्यस्य यणः पूर्व्वं सम्प्रसारणम्। यूनः। यूना। युवभ्यामित्यादि। अर्व्वा। हे अर्व्वन्।

अर्व्वणस्त्रसावनञः। ६। ४। १२७।

नञा रहितस्यार्व्वन्नन्तस्याङ्गस्य तृ इत्यन्तादेशः स्यान्न तु सौ)(५०)। उगित्त्वान्नुम्। अर्व्वन्तौ। अर्व्वन्तः। अर्व्वन्तम्। अर्व्वन्तौ। अर्व्वतः। अर्व्वता। अर्व्वद्भ्यामित्यादि। अनञः किम्। अनर्व्वा (५१) यज्ववत्।

पथिमथ्यृभुक्षामात्। ७। १। ८५।

एषामाकारोऽन्तादेशः स्यात्सौ परे। आ आदिति प्रश्लेषेण शुद्धाया एव व्यक्तेर्विधानान्नानुनासिकः।

इतोऽत्सर्व्वनामस्थाने। ७। १। ८६।

पथ्यादेरिकारस्याकारः स्यात्सर्व्वनामस्थाने परे।

थोन्थः। ७। १। ८७।

---

(५०) असाविति पर्य्युदासे सुब्भिन्ने सुप्सदृशे विभक्तिरूपेएवप्रत्यये स्यात्तत्रश्चार्व्वतीयमित्यादि न स्यादतः प्रतिषेधपरतयाह न तु साविति।

(५१) अनञः किमिति अनञ इत्यस्य कःशब्दोव्यावर्त्त्य इति प्रश्नः। अनर्व्वेति यज्वनृशब्दसदृशोऽनर्व्वनृशब्दोव्यावर्त्त्य इत्युत्तरमेवम् सर्व्वत्र।

पथिमथोस्तस्य न्थादेशः स्यात् सर्व्वनामस्थाने परे। पन्थाः। पन्थानौ। पन्थानः। पन्थानम्। पन्थानौ।

भस्य टेर्लोपः। ७।१।८८।

भसंज्ञस्य पथ्यादेष्टेर्लोपः स्यात्। पथः। पथा। पथिभ्यामित्यादि। एवम्मन्थाः। ऋभुक्षाः। स्त्रियान्नान्तलक्षणे ङीपि भत्वाट्टिलोपः। सुपथी नगरी। ऋभुक्षी सेना। आत्वन्नपुंसके न भवति न लुमतेति (११४पृ०) प्रत्ययलक्षणनिषेधात्। सुपथि वनम्। सम्बुद्धौ नपुंसकानान्नलोपो वा वाच्यः *। हे सुपथिन् हे सुपथि। नलोपः सुप्स्वरेति(१५६पृ०)नलोपस्याऽसिद्धत्वाद्ध्रस्वस्य गुणो न। द्विवचने भत्वाट्टिलोपः। सुपथी। शौ सर्वनामस्थानत्वात्। सुपन्थानि। पुनरपि। सुपथि। सुपथी। सुपन्थानि। सुपथा। सुपथे। सुपथिभ्यामित्यादि।

ष्णान्ता षट्। १।१।२४।

षान्ता नान्ता च संख्या षट्संज्ञा स्यात्। षड्भ्यो लुक्। (११४पृ०)पञ्च २। संख्या किम्। विप्रुषः। पामानः। शतानि सहस्राणीत्यत्र सन्निपातपरिभाषया न लुक् सर्व्वनामस्थान सन्निपातेन कृतस्य नुमस्तद्विघातकत्वात्। पञ्चभिः। पञ्चभ्यः२। षट्चतुर्भ्यश्चेति(१५०पृ०)नुट्।

नोपधायाः। ६।४।७।

नान्तस्योपधाया दीर्घः स्यान्नामि परे। नलोपः‡। पञ्चानाम्। पञ्चसु। परमपञ्चानाम्। गौणत्वे तु न लुग्नुटौ।

---

‡ स्वादिष्विति (१०५पृ०) पदत्वे न लोप इति (१०६पृ०) सूत्रेण।

प्रियपञ्चा। प्रियपञ्चानौ। प्रियपञ्चानः। प्रियपञ्चाम्। एवं सप्तन् नवन् दशन्।

अष्टन आ विभक्तौ। ७। २। ८४।

अष्टन आत्वं स्याद्धलादौ (५२) विभक्तौ।

अष्टाभ्य औश्। ७। १। २१।

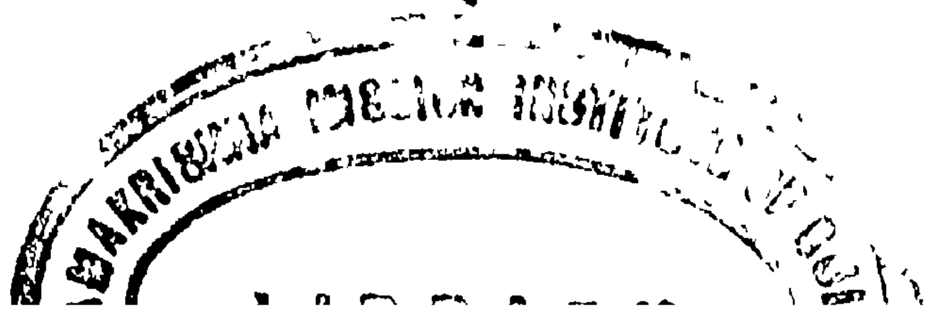
कृताकारादष्टनः परयोर्जश्शसोरौश् स्यात्। अष्टभ्य इति वक्तव्ये(५३) कृतात्वनिर्द्देशो जश्शसोर्विषये आत्वं ज्ञापयति वैकल्पिकं चेदमष्टन आत्वम् अष्टनो (५४) दीर्घादिति (६।१।१७२) सूत्रे दीर्घग्रहणाज्ज्ञापकात्। अष्टौ२। परमाष्टौ। अष्टाभिः। अष्टाभ्यः२। अष्टानाम्। अष्टासु। आत्वाभावे। अष्ट२। इत्यादि पञ्चवत्। गौणत्वे त्वात्वाभावे राजवत्। शसि प्रियाष्ट्नः। इह पूर्वस्मादपि विधावल्लोपस्य( )स्थानिवद्भावान्न

---

(५२) रायोहलीत्यतो(१२६९०)हलीत्यपकृष्याह हलादाविति तदकरणे अष्टानामित्यादि न सिद्ध्यति तत्र परत्वात् नित्यत्वाच्च नुटः प्रागात्वे कृते अनान्तत्वेन षट्संज्ञाऽभावात् नुटोऽप्रवृत्तेः। कृते तु नुटि हलादिपरत्वेनात्वमिति बोध्यम्।

(५३) ननु हलीत्यपकर्षेऽपि जश्शसोर्हलादित्वाभावेन कथं कृताकारतेत्यत आह अष्टभ्य इति वक्तव्ये इति। तथाच कृतात्वस्यैवेदमनुकरणं नतु लक्षणसम्पन्नं तथासति अनन्तरोक्तज्ञापकेन तस्यैव वैकल्पिकत्वलाभार्थमष्टभ्य इत्येव ब्रूयादिति भावः।

(५४) अष्टन इति। दीर्घान्तादष्टनः परा असर्वनामस्थानविभक्तिरुदात्ता स्यादित्यर्थः तेन शसि अष्टौ भिसि अष्टाभिरित्यस्योदात्तता दीर्घात् किमष्टभिरिति मध्योदात्तम्। तत्त्व०।

ष्टत्वम् कार्य्यकालपक्षे वहिरङ्गस्याऽल्लोपस्याऽसिद्धत्वाद्वा। प्रियाष्ट्ना। इत्यादि। जश्शसोरनुमीयमानमात्वं प्राधान्य एव(५५) नतु गौणतायाम्। तेन प्रियाष्ट्नो हलादावेव वैकल्पिकमात्वम्। प्रियाष्टाभ्याम्। प्रियाष्टाभिः। प्रियाष्टाभ्यः २ प्रियाष्टासु।

प्रियाष्ट्नो राजवत्सर्व्वं हाद्दावच्चापरं हलि।

भष्भावः। जश्त्वचर्त्त्वे। भुत्—भुद्। बुधौ। बुधः।

ऋत्विग्दधृक्स्रग्दिगुष्णिगञ्चुयुजिक्रुञ्चाञ्च। ३।२।५९।

एभ्यः क्विन् स्यात्। अलाक्षणिकमपि किञ्चित्कार्य्यं निपातनाल्लभ्यते निरुपपदाद्युजेः क्विन् स्यात्कर्माविति।

कृदतिङ्। ३।१।९३।

सन्निहिते धात्वधिकारे तिङ्भिन्नः प्रत्ययः कृत्संज्ञः स्यात्।

वेरपृक्तस्य। ६।१।६७।

अपृक्तस्य वस्य लोपः स्यात्। कृत्तद्धितेति प्रातिपदिकत्वात्स्वादयः।

युजेरऽसमासे। ७।१।७१।

---

(५५) प्राधान्य एवेति औश्त्वं हि लुग्नुटाविव प्राधान्य एव भवति नतु गौणत्वे अष्टाभ्य इति बहुवचननिर्द्देशात् तथाच औश्विधौ कृतात्वनिर्देशबलेनानुमीयमानमात्वं प्राधान्य एवेति भावः।

यजेः (५६) सर्व्वनामस्थाने नुम् स्यादसमासे। सुलोपः संयोगान्तस्य लोपः।

क्विन्प्रत्ययस्य कुः। ८। २। ६२

क्विन्प्रत्ययो यस्मात्तस्य कवर्गोऽन्तादेशः स्यात्पदान्ते। नस्य कुत्वेनानुनासिको ङकारः। युङ्। नश्चापदान्तस्येति (६२सू०) नुमोऽनुस्वारः परसवर्णः तस्याऽसिद्धत्वाच्चोः कुरिति कुत्वं न। युञ्जौ। युञ्जः। युञ्जम्। युञ्जौ। युजः। युजेत्यादि। असमासे किम्।

चोः कुः। ८। २। ३०।

चवर्गस्य कवर्गः स्याज्झलि पदान्ते च। इति कुत्वम्। क्विन्प्रत्ययस्येति कुत्वस्यासिद्धत्वात्। सुयुक् सुयुग्। सुयुजौ। सुयुजः। युजेरिति धातुपाठपठितेकारविशिष्टस्याऽनुकरणं नत्विका निर्द्देशः। तेनेह न युज्यते समाधत्ते इति युक्। युज-समाधौ दैवादिक आत्मनेपदी। संयोगान्तस्य लोपः। खन्। खञ्जौ। खञ्जः। इत्यादि। व्रश्चेति(१३०सू०)षत्वम्। जश्त्वचर्त्वे। राट्-राड्। राजौ। राजः। राट्सु—राट्त्सु। एवं विभ्राट्। देवेट्। देवेजौ। विश्वसृट्। इह यजिसृज्योः कुत्वं नेति क्लीवे (१८४सू०)वक्ष्यते। परिमृट्। षत्वविधौ राजिसाहचर्य्यात् टुभ्राजृ दीप्ताविति फणादिरेव गृह्यते। नतु राजृ भ्राजृ दीप्ताविति तस्य कुत्वमेव। विभ्राक् विभ्राग्भ्यामित्यादि।

---

(५६) अत्र उगिदचां सर्व्वनामस्थाने इत्यतः (१५६सू० सर्व्वनामस्थान इति इदितोनुमित्यतो(७०३सू०)नुमिति चानुवर्त्तते।

परौ व्रजेः षः पदान्ते*। परावुपपदे व्रजेः क्विप् स्याद्दीर्घश्च पदान्तविषये षत्वञ्च। परित्यज्य सर्व्वं व्रजतीति परिव्राट्। परिव्राजौ। परिव्राजः।

विश्वस्य (५७) वसुराटोः। ६। ३। १२८।

विश्वशब्दस्य दीर्घोऽन्तादेशः स्याद्वसौ राट्शब्दे च परे। विश्वं वसु यस्य स विश्वावसुः। राड़िति पदान्तोपलक्षणार्थम्। चर्त्वमविवक्षितम्। विश्वाराट्—विश्वाराड्। विश्वराजौ। विश्वराजः। विश्वाराड्भ्यामित्यादि।

स्कोः संयोगाद्योरन्ते च। ८। २। २९।

पदान्ते (५८) झलि च परे यः संयोगस्तदाद्योः सकारककारयोर्लोपः स्यात्। भ्रट्—भ्रड्। सस्य श्चुत्वेन शः। तस्य जश्त्वेन जः। भ्रज्जौ। भ्रज्जः। ऋत्विगित्यादिना(१६४पृ०)ऋतावुपपदे यजेः क्विन् क्विन्नन्तत्वात्कुत्वम्। ऋत्विक्—ऋत्विग्। ऋत्विजौ। ऋत्विजः। रात्सस्येति(१२२पृ०)नियमान्न संयोगान्तस्य लोपः। ऊर्क्—ऊर्ग् (५९)। ऊर्ज्जौ। ऊर्ज्जः। त्यदाद्यत्वं पररूपञ्च।

---

(५७) विश्वस्येत्यत्र ढ्लोपे दीर्घ इत्यतो (८०पृ०)दीर्घ इत्यनुवर्त्तते।

(५८) स्कोरित्यत्र पदस्येत्यधिकारः झलो झलीत्यतो(७४०पृ०)झलीत्यनुवर्त्तते संयोगेति लुप्तषष्ठीकं पदं झलन्ताभ्यां विशिष्यते इत्याह पदान्ते झलि चेति झलि किं भ्रष्टः। भ्रज्जतीति भ्रट् व्रश्चेत्यादिना(१३०पृ०)षत्वम्।

(५९) ऊर्गिति। ऊर्ज्ज बलप्राणनयोरित्यस्मात् चुरादेः क्विपि णिलोपः सच चोः कुत्वे न स्थानिवत्, पदान्तविधित्वात् पूर्व्वत्रासिद्धत्वाच्च।

तदोः (६०) सः सावनन्त्ययोः। ७। २। १०६।

त्यदादीनान्तकारदकारयोरनन्त्ययोः सः स्यात्सौ। स्यः। त्यौ। त्ये। त्यम्। त्यौ। त्यान्। सः। तौ। ते। परमसः। परमतौ। परमते। द्विपर्य्यन्तानामित्येव। नेह। त्वम्। नच तकारोच्चारणसामर्थ्यान्नेति वाच्यम्। अतित्वमिति गौणे चरितार्थत्वात्। संज्ञायां गौणत्वे चात्वमत्वे न। अतित्यद्। अतित्यदौ। अतित्यदः। यः। यौ। ये। एषः। एतौ। एते। अन्वादेशे तु। एनम्। एनौ। एनान्। एनेन। एनयोः २।

ङेप्रथमयोरम्। ७। १। २८।

युष्मदस्मद्भ्यां परस्य ङे (६१) इत्येतस्य प्रथमाद्वितीययोश्चामादेशः स्यात्।

मपर्य्यन्तस्य। ७। २। ९१।

इत्यधिकृत्य।

---

(६०) तदोरित्यत्र त्यदादीनाम इत्यतः (११५पृ) त्यदादीनामित्यनुवर्त्तते त्यदादीनां किमातपः दारक इत्यादौ न। तदोः किं यद्इति अनन्त्ययोः किं हे स। अत्र परत्वात् त्यदाद्यत्वं बाधित्वा पूर्व्वमन्त्यस्य दकारस्य सकारे कृते हल्ङ्यादिना (१११पृ०) सुलोपे च रुत्वविसर्गौ स्यातां तथाच हे स इति सविसर्गं रूपं स्यादिति भावः।

(६१) ङेप्रथमयोरित्यत्र युष्मदस्मद्भ्यां ङसोऽशित्यतो (१७२पृ) युष्मदस्मद्भ्यामित्य-नुवर्त्तते ङे इति लुप्तषष्ठीकं पृथक्पदं प्रथमायब्दस्य प्रथमा द्वितीयासमुदाये गौण इत्याशयेनाह ङेइत्यस्येत्यादि।

त्वाहौ(६२) सौ। ७। २। ९४।

युष्मदस्मदोर्मपर्य्यन्तस्य त्व अह इत्येतावादेशौ स्तः सौ परे।

शेषे (६३) लोपः। ७। २। ९०।

आत्वयत्वनिमित्तेतरविभक्तौ परतो युष्मदस्मदोरन्त्यस्य (६४) लोपःस्यात्। अतो गुणे (८८सू०) (६५)। अमि पूर्व्वः। (९०सू०) त्वम्। अहम्। ननु त्वं स्त्री अहं स्त्री इत्यत्र त्व अम्, अह अम् इति स्थिते अमि पूर्व्वरूपत्वं परमपि बाधित्वाऽन्तरङ्गत्वाट्टाप् प्राप्नोति। सत्यम्। 'अलिङ्गे युष्मदस्मदी' तेन स्त्रीत्वाभावान्न टाप्। यद्वा शेषइति सप्तमी स्थानिनोऽधिकरणत्वविवक्षया (६६)तेन मपर्य्यन्ताच्छेषस्य अद् इत्यस्य लोपः स्यात्। स च परो-

---

(६२) त्वाहाविति त्वमावेकवचने इत्यनेनैव(१७०सू०)युष्मदस्मदादेशसिद्धावपि युवां युष्मान् वा अतिक्रान्त इति वाक्ये अतित्वमित्यादौ त्वादेशसिद्ध्यर्थमिदं सूत्रं तादृशस्थले युष्मद एकार्थवाचित्वाभावेन तत्सूत्रेणादेशासम्भवादिति बोध्यम्।

(६३) प्रागुक्तात्वयत्वातिरिक्तविभक्तिरिह शेषशब्दार्थ इत्याहात्वयत्वेति।

पञ्चम्याश्च चतुर्थ्याश्च षष्ठ्याः प्रथमयोरपि
यान्यद्विवचनान्यत्र शेषे लोपो विधीयते इति काशिका।

(६४) अलोऽन्त्यस्येति (२९सू०) परिभाषालभ्यमाहान्त्यस्येति।

(६५) त्वादयोऽकारान्ता इति वृत्त्यनुसारेणाह अतो गुण इति वस्तुतस्तु भाष्ये हलन्तास्ते इति स्थितम्।

(६६) अधिकरणत्वविवक्षयेति यदि शेष इति विभक्तिविशेषणं स्यात् तर्हि व्यर्थमेव स्यात् आत्वयत्वाभ्यां विशेषविहिताभ्यां स्वविषये लोपस्य बाधसम्भवात् परिशेषात् तदतिरिक्तविषय एव लोप इति लाभात् अतः शेषशब्दार्थमन्यमेवेह मन्यामहे इति भावः।

प्यन्तरङ्गे अतो गुणे(८८४०)कृते (६७) प्रवर्त्तते। अदन्तत्वा भावान्न टाप्। परमत्वम्। परमाहम्। अतित्वम्। अत्यहम्।

युवावौ द्विवचने। ७। २। ९२।

द्वयोरुक्तौ(६८) युष्मदस्मदोर्म्मपर्य्यन्तस्य युवावौ स्तो विभक्तौ।

प्रथमायाश्च द्विवचने भाषायाम्। ७। २। ८८।

इह युष्मदस्मदोराकारोऽन्तादेशः स्यात्। औङीत्येव सुवचम्। भाषायां किम्। युवं वस्त्राणि। युवाम्। आवाम्। मपर्य्यन्तस्य किम् (६९)। साकच्कस्य मा भूत्। युवकाम्। आवकाम्। त्वया मयेत्यत्र च त्वया म्येति (७०) मा भूत्। युवकाभ्यामावकाभ्यामिति च न सिद्ध्येत्।

---

(६७) अतो गुणे इति। वर्णादाङ्गं बलीय इत्येतत् समानविषये एव, इह तु शेषे लोपे विभक्तिर्निमित्तं, पररूपे त्वकार इति विभिन्नविषयत्वान्नास्य प्रवृत्तिरिति बोध्यम्।

(६८) द्वयोर्वचनं बोधनं तत्र समर्थयोरित्यर्थे द्विवचनशब्दो गौण इत्याह द्वयोरुक्ताविति तत्फलन्तु गौणेऽप्यादेशइति मूलोदाहरणे स्पष्टम्।

(६९) मपर्य्यन्तस्य किमिति अधिकारसूत्रमेव किमर्थमिति प्रश्नः।

(७०) ननु समुदायादेशस्वीकारेऽपि ओकारसकारभकारादौ सुपि सर्व्वनाम्नामकच् प्राक् टेरित्यत्र(७०६पृ०)सुबन्तस्य टेः प्रागकजिति व्यवस्थाया युष्मद्विषये त्वयकेत्यादिसिद्धये वक्ष्यमाणत्वात् अन्तरङ्गत्वात् युवामिति सिद्धान्तरमकज् भविष्यतीति न तत्र दोष इत्यत आह त्वया म्येति। त्वमयोर्हलन्तत्वपक्षे योऽचीति(१०७१पृ०)यादेशे तयोः संयोगात् तथारूपापत्तिरिति भावः। नन्वत्रापि योऽचीत्यनुक्त्वा अच्ये इति सूत्रकल्पनेन एकारादेशे अयादेशे च तत्पदसिद्धिरत आह युवकाभ्यामिति सर्व्वा-

यूयवयौ जसि। ७। २। ९३।

स्पष्टम्। यूयम्। वयम्। परमयूयम्। परमवयम्। अतियूयम्। अतिवयम्। इह शेषे लोपोऽन्त्यलोप इति पक्षे जसः शी प्राप्तः अङ्गकार्य्ये (७१) कृते पुनर्नाङ्गकार्य्यमिति न भवति, ङेप्रथमयोरित्यत्र (१६७४०)मकारान्तरं प्रश्लिष्य अम् मान्तएवावशिष्यते नतु विक्रियत इति व्याख्यानाद्वा।

त्वमावेकवचने। ७। २। ९७।

एकवचनस्योक्तौ युष्मदस्मदोर्म्मपर्य्यन्तस्य त्वमौ स्तो विभक्तौ।

द्वितीयायाञ्च। ७। २। ८७।

युष्मदस्मदोराकारः स्यात्। त्वाम्। माम्। युवाम्। आवाम्।

शसो न। ७। १। २९।

नेत्यविभक्तिकम् युष्मदस्मद्भ्यां परस्य शसो नकारः स्यात्यो-

देशस्वीकारे साकच्कयोरपि स्थाने युवाद्यादेशापत्तौ तद्रूपासिद्धिरिति भावः। हलन्ताः त्वाद्यादेशा इति पक्षे सर्व्वादेशे त्वयेत्याद्यसिद्धिश्च मपर्य्यन्तानभिधाने स्यादित्यपि बोध्यम्। भाष्ये तु मपर्य्यन्तस्येत्यभिधानेन किञ्चिच्छेषसहितयोरेव तयोर्मपर्य्यन्तस्थाने आदेश इत्युक्त्वा यत्र निरवशेषस्तत्र युष्मयते अस्मयते इत्यादौ नादेशइति फलान्तरमभिहितम्।

(७१) अङ्गवृत्ते पुनर्वृत्तावविधिरिति परिभाषामर्थतो दर्शयति अङ्गकार्य्ये इति अङ्गे अङ्गाधिकारे वृत्तं वर्त्तनं यस्य तदङ्गवृत्तं शास्त्रं तस्मिन् कृते प्रवृत्ते सति पुनरन्यस्य प्रवृत्तौ प्राप्तायामविधिरप्रवृत्तिरिति

ऽपवादः। आदेः परस्य (२६४०) (७२)। संयोगान्तलोपः। युष्मान्। अस्मान्।

योऽचि। ७। २। ८९।

अनयोर्यकारादेशः स्यादनादेशेऽजादौ परतः। त्वया। मया।

युष्मदस्मदोरनादेशे। ७। २। ८६।

अनयोराकारः स्यादनादेशे हलादौ विभक्तौ। युवाभ्याम्। आवाभ्याम्। युष्माभिः। अस्माभिः।

तुभ्यमह्यौ ङयि। ७। २। ९५।

अनयोर्मपर्य्यन्तस्य तुभ्यमह्यौ स्तो ङयि। अमादेशः। शेषे लोपः(१६८४०)। तुभ्यम्। मह्यम्। परमतुभ्यम्। परममह्यम्। अतितुभ्यम्। अतिमह्यम्। युवाभ्याम्। आवाभ्याम्।

भ्यसो भ्यम्। ७। १। ३०।

भ्यसो भ्यम् अभ्यम् वा आदेशः स्यात्। आद्ये शेषे लोपोऽन्त्यलोप एव तत्राऽङ्गवृत्तपरिभाषाया एत्वं न। अभ्यम् तु पक्षद्वयेपि साधुः। युष्मभ्यम्। अस्मभ्यम्।

एकवचनस्य च। ७। १। ३२।

तदर्थः तथाच जसः स्थानेऽमप्रवृत्तौ न पुनः तस्य स्थाने शीप्रवृत्तिरिति भावः।

(७२) आदेः परस्येति (२६४०) परिभाषया शस आदेरकारस्य स्थाने मकारादेशे तेन संयुक्तस्य नस् इत्यस्य अन्तलोपः।

आभ्यां पञ्चम्येकवचनस्य अत् स्यात् । त्वत् । मत् । ङसे श्चेति सुवचम् । युवाभ्याम् । आवाभ्याम् ।

पञ्चम्या अत् । ७ । १ । ३१ ।

आभ्यां पञ्चम्या भ्यसोऽत् स्यात् । युष्मत् । अस्मत् ।

तवममौ ङसि । ७ । २ । ९६ ।

अनयोर्मपर्य्यन्तस्य तवममौ स्तो ङसि ।

युष्मदस्मद्भ्यां ङसोऽश् । ७ । १ । २७ ।

तव । मम । युवयोः । आवयोः ।

साम आकम् । ७ । १ । ३३ ।

आभ्याम्परस्य साम आकम् स्यात् । भाविनः (७३) सुटो निवृत्त्यर्थं ससुट्कनिर्द्देशः । युष्माकम् । अस्माकम् । त्वयि । मयि । युवयोः । आवयोः । युष्मासु । अस्मासु ।

समस्यमाने (७४) । द्व्येकत्ववाचिनी युष्मदस्मदी ।

---

(७३) आकमादेशात् पूर्व्वं योऽचीति (१७।९०) यत्वेन भाव्यं ततश्च शेषे लोपाभावात् । अवर्णान्ताद्विहितस्य सुटोऽप्रसक्त्या सामइति ससुट्कनिर्द्देशः कथमित्याशङ्क्याह भाविन इति कृते हि शेषे लोपेऽकारान्तात् प्राप्तः सुट् ससुट्कस्य स्थानित्त्वेन निर्द्देशान्निवर्त्तते इति भावः ।

(७४) द्विवचनैकवचनयोरर्थपरत्वोक्तेः फलं दर्शयति समस्यमाने इत्यादि । पञ्चकं प्रातिपदिकार्थ इति पक्षे संख्याया अपि प्रातिपदिकार्थत्वादाह द्व्येकत्ववाचिनी इति अर्थपरत्वाश्रयणसामर्थ्यादेव भूतपूर्व्वगतेरपि द्वित्वैकत्वसंख्याया ग्रहणेन युवाद्यादेशइति भावः ।

समासार्थोऽन्यसंख्यश्चेत् स्तो युवावौ त्वमावपि (७५) ॥ १ ॥

सुजस्ङेङस्सु परतः आदेशाः स्युस्सदैव ते।
त्वाहौ यूयवयौ तुभ्यमह्यौ तवममावपि ॥ २ ॥
एते परत्वाद्बाधन्ते युवावौ विषये स्वके।
त्वमावपि प्रबाधन्ते पूर्वविप्रतिषेधतः ॥ ३ ॥
द्व्येकसंख्यः समासार्थो बह्वर्थे युष्मदस्मदी।
तयोरद्वेरकृतार्थत्वान्न युवावौ त्वमौ न च ॥ ४ ॥

त्वां मां वा अतिक्रान्त इति विग्रहे। अतित्वम्। अत्यहम्। अतित्वाम्। अतिमाम्। अतियूयम्। अतिवयम्। अतित्वाम्२। अतिमाम्२। अतित्वान्। अतिमान्। अतित्वया। अतिमया। अतित्वाभ्याम्। अतिमाभ्याम्। अतित्वाभिः। अतिमाभिः। अतितुभ्यम् अतिमह्यम्। अतित्वाभ्याम्। अतिमाभ्याम्। अतित्वभ्यम्। अतिमभ्यम्। ङसिभ्यसोः। अतित्वत्। अतिमत्। भ्यामि प्राग्वत्। अतितव। अतिमम। अतित्वयोः। अतिमयोः। अतित्वाकम् (७६)। अतिमाकम्। अतित्वयि। अतिमयि। अतित्वयोः। अतिमयोः। अतित्वासु। अतिमासु। युवामावां वा अतिक्रान्त

---

(७५) त्वाहादिभिः परत्वेन युवावयोर्बाधनेऽपि तेभ्यः परौ त्वमौ कथं तैर्बाध्येयातामित्याशङ्क्याह त्वमावपीति। विप्रतिषेधे परमित्यत्र (८१पृ०) परशब्दस्येष्टविषयेऽकार प्रश्लेषेण पूर्व्वार्थकत्वात्तथेति भावः।

(७६) अतित्वाकमिति प्राञ्चस्तु यस्याम: सुडग्रे भावी तस्यैवाम आकमा भवितव्यं नच तद्गौणत्वे भवतीति तत्राकम् न प्रवर्त्तते तथाच तत्र अतित्वयाम् अतिमयामित्येव रूपमित्याहुः।

इति विग्रहे । सुजसङेङस्सु प्राग्वत् । औ अम् औट्सु अतियुवाम् । अत्यावाम् । अतियुवान् । अत्यावान् । अतियुवया । अत्यावया । अतियुवाभ्याम् ३ । अत्यावाभ्याम् ३ । अतियुवाभिः । अत्यावाभिः । भ्यसि अतियुवभ्यम् । अत्यावभ्यम् । ङसिभ्यसोः । अतियुवत् । अत्यावत् । ओसोः । अतियुवयोः । अत्यावयोः । अतियुवाकम् । अत्यावाकम् । अतियुवयि । अत्यावयि । अतियुवासु । अत्यावासु । युष्मानस्मान्वाऽतिक्रान्त इति विग्रहे । सुजसङेङस्सु प्राग्वत् । औअमौट्सु । अतियुष्माम् । अत्यस्माम् । अतियुष्मान् । अत्यास्मान् । अतियुष्मया । अत्यस्मया । अतियुष्माभ्याम् ३ । अत्यस्माभ्याम् ३ । अतियुष्माभिः । अत्यस्माभिः । भ्यसि । अतियुष्मभ्यम् । अत्यस्मभ्यम् । ङसिभ्यसोः । अतियुष्मत् । अत्यस्मत् । ओसोः । अतियुष्मयोः । अत्यस्मयोः । अतियुष्माकम् । अत्यस्माकम् । अतियुष्मयि । अत्यस्मयि । अतियुष्मासु अत्यस्मासु ।

पदस्य (७७) । ८ । १ । १६ ।

पदात् (७८) । ८ । १ । १७ ।

अनुदात्तं सर्व्वमपादादौ ८ । १ । १८ ।

इत्यधिकृत्य (७९) ।

---

(७७) अपदान्तस्य मूर्द्धन्य इति (८।३।५५सू०) विशेषनिर्द्देशात्तत: प्राक् पदस्येत्यधिकारः ।

(७८) कुत्सने च सुप्यगोत्रादित्यतः (८।१।६९सू०) प्राक् पदादित्यधिकारः ।

(७९) अनुदात्तं सर्व्वमपादादाविति पदत्रयस्य आपादसमाप्तेरधिकारः ।

युष्मदस्मदोः षष्ठीचतुर्थीद्वितीयास्थयोर्वान्नावौ ।८।१।२०।

पदात्परयोरपादादौ स्थितयोरनयोः षष्ठ्यादिविशिष्टयोर्वान्नावित्यादेशौ स्तस्तौ चानुदात्तौ ।

बहुवचनस्य वस्नसौ ।८।१।२१।

उक्तविधयोरनयोः षष्ठ्यादिबहुवचनान्तयोर्वस्नसौ स्तः । वान्नावोरपवादः ।

तेमयावेकवचनस्य ।८।१।२२।

उक्तविधयोरनयोः षष्ठीचतुर्थ्येकवचनान्तयोस्तेमे एतौ स्तः ।

त्वामौ द्वितीयायाः ।८।१।२३।

द्वितीयैकवचनान्तयोस्त्वामा एतौ स्तः ।

श्रीशस्त्वाऽवतु मापीह दत्तात्ते मेऽपि शर्म सः ।
स्वामी ते मेऽपि स हरिः पातु वामपि नौ विभुः ॥ १ ।
सुखं वां नौ ददात्वीशः पतिर्वामपि नौ हरिः ॥
सोऽव्याद्वो नः शिवं वो नो दद्यात्सेव्योऽत्र वः स नः २ ।

पदात्परयोः किम् । वाक्यादौ मा भूत् । त्वां पातु माम्पातु । अपादादौ किम् । वेदैरशेषैः संवेद्योऽस्मान् कृष्णः सर्वदाऽवतु । स्थग्रहणात् (८०) श्रूयमाणविभक्तिकयोरेव । नेह ।

(८०) स्थग्रहणादिति तिष्ठतिरिहाहानौ समये तिष्ठ सुग्रीवेतिवत् (समयं मा हासीरिति तदर्थः) तथाच षष्ठ्यादीन् अजहतोरेव तयोरेते आदेशा इत्यर्थः ।

इति ‡ युष्मत्पुत्रो ब्रवीति। इत्यस्मत्पुत्रो ब्रवीति। "समानवाक्ये निघात (८१) युष्मदस्मदादेशा वक्तव्याः"। एकतिङ् वाक्यं तेनेह न। ओदनम्पच तव (८२) भविष्यति। इह तु स्यादेव। शालीनान्ते ओदनन्दास्यामीति। "एते वांनावादय आदेशा अनन्वादेशे वा वक्तव्याः"। अन्वादेशे तु नित्यं स्युः। धाता ते भक्तोऽस्ति धाता तव भक्तोऽस्तीति वा। तस्मै ते नम इत्येव।

न चवाहाऽहैवयुक्ते। ८। १। २४।

चादिपञ्चकयोगे नैते आदेशाः स्युः। हरिस्त्वां माञ्च रक्षतु। कथं त्वां मां वा न रक्षेदित्यादि। युक्तग्रहणात् (८३) साक्षा-

‡ प्रत्युदाहरणे पदात् परत्वसम्पत्तये उभयत्रादौ इतिशब्दः।

(८१) उदात्तादिहननपूर्व्वमनुदात्तकरणं निघातः। आमन्त्रितस्य चेति (८। १। १९) सूत्रेण पदात् परस्यापादादिस्थस्य सम्बोधनस्यानुदात्तता स्यादित्यर्थकेन संबोधनान्तस्य निघातो विहितः। यथा ब्रूहि देवदत्तेत्यादौ ब्रूहीतिपदात् परस्य देवदत्तेति सम्बोधनस्यानुदात्तताक्र्पो निघातः। तत्र ब्रूहीतिपदं समानवाक्यमेव नतु भिन्नवाक्यं तथात्वे विभिन्नवाक्यस्थतया तस्मात् परत्वेऽपि नादेशप्रसङ्गः अतएवोक्तं हरिणा

संबोधनपदं यच्च तत् क्रियाया विशेषणम्।
व्रजानि देवदत्तेति निघातोऽत्र तथासति।

(८२) एवं युष्मदाद्यादेशा अपि समानवाक्य एव ओदनं पचेति पचपदस्य भिन्नवाक्यतया ततः परस्य युष्मदादेःस्थाने नादेश इति प्रत्युदाहरति तवेति तथाच तस्य समानवाक्यान्तर्गतपदात् परत्वाभावेन नादेशः।

(८३) तृतीययापि युक्तत्वलाभसम्भवे युक्तग्रहणं व्यर्थमित्याशङ्क्य सार्थकयति युक्तग्रहणादिति साक्षादिति यत्र युष्मदस्मद्गतसमुच्चयादीन् चादयो द्योतयन्ति तत्रैव साक्षाद्योगः हरोहरिश्चेत्यत्र तु हरिगतसमुच्चयद्योतकत्वान्न ताभ्यां साक्षाद्योग इतिबोध्यम्।

द्योगेऽयं निषेधः। परम्परासम्बन्धे तु आदेशः स्यादेव हरो हरिश्च मे स्वामी।

पश्यार्थैश्चानालोचने। ८। १। २५।

अचाक्षुषज्ञानार्थैर्धातुभिर्योगे एते आदेशा न स्युः। चेतसा त्वां समीक्षते। परम्परासम्बन्धेऽप्ययं निषेधः। भक्तस्तव रूपं ध्यायति। आलोचने तु भक्तस्त्वा पश्यति चक्षुषा।

सपूर्व्वायाः प्रथमाया विभाषा। ८। १। २६।

विद्यमानपूर्वात्प्रथमान्तात्परयोरनयोरन्वादेशेऽप्यप्राप्ते आदेशा वा स्युः। भक्तस्त्वमप्यहन्तेन हरिस्त्वान्त्रायते स मास्त्वा मेति वा।

साऽऽमन्त्रितम् (८४)। २। ३। ४८।

सम्बोधने या प्रथमा तदन्तमामन्त्रितसंज्ञं स्यात्।

आमन्त्रितम्पूर्व्वमविद्यमानवत्। ८। १। ७२।

स्पष्टम्। अग्ने! तव (८५) देवास्मान् पाहि। अग्ने! नयअग्ने! इन्द्रवरुणाः। इह युष्मदस्मदोरादेशःतिङन्तनिघात आम-

(८४) संबोधने चेत्यत'(२४७पृ०)संबोधने इत्यनुवर्त्तते सेतिपदेन प्रथमोपस्थाप्यते।

(८५) अग्ने तवेति देवास्मानित्यत्र च युष्मदाद्यादेशो न। अग्ने नयेत्यत्र तिङ्ङतिङः इत्यादिना(८।१।२८)नयेत्यत्र तिङन्तनिघातो न। अग्ने इन्द्रवरुणेत्यादौ आमन्त्रितस्य चेति(८।१।१९)इन्द्रेति सम्बोधननिघातो नेति विवेकः।

न्त्रितनिघातस्तु न। सर्व्वदा रक्ष देव! न इत्यत्र तु देवेत्यस्या-
विद्यमानवद्भावेऽपि ततः प्राचीनं रक्षेत्येतदाश्रित्यादेशः। एवं
इमं मे गङ्गेयमुने इति मन्त्रे यमुने इत्यादिभ्यः प्राचीनाम-
न्त्रिताविद्यमानवद्भावेपि मेशब्दमेवाश्रित्य सर्व्वेषान्निघातः।

नामन्त्रिते समानाधिकरणे सामान्यवचनम्।

८।१।७३।

विशेष्यम् समानाधिकरणे विशेषणे आमन्त्रिते परे नअविद्य-
मानवत् स्यात्। हरे! दयालो! नःपाहि अग्ने तेजस्विन्(८६)
सुपात् सुपाद्। सुपादौ। सुपादः। सुपादम्। सुपादौ।

पादः पत्। ६।४।१३०।

पाच्छब्दान्तं यदङ्गम्भन्तदवयवस्य पाच्छब्दस्य पदादेशः
स्यात्। सुपदः। सुपदा। सुपाद्भ्यामित्यादि। अग्निं मथ्नाति
इत्यग्निमत्—अग्निमद्। अग्निमथौ। अग्निमथः। अग्नि-
मद्भ्यामित्यादि। ऋत्विगादिसूत्रेण(३६४पृ०)अञ्चेः सुप्युपपदे क्विन्।

अनिदितां हल उपधायाः क्ङिति। ६।४।२४

हलन्तानामनिदितामङ्गानामुपधाया नस्य लोपः स्यात्किति
ङिति च। उगिदचामिति(१५८पृ०)नुम्। संयोगान्तस्य(२६पृ०)लोपः।
नुमो नकारस्य क्विन्प्रत्ययस्य कुरिति(१६५पृ०)कुत्वेन ङकारः।
प्राङ्। अनुस्वारपरसवर्णौ। प्राञ्चौ। प्राञ्चः। प्राञ्चम्। प्राञ्चौ।

---

(८६) अग्ने तेजस्विन्नित्यत्र पदात् परत्वात् तेजस्विन्नित्यस्य आमन्त्रितस्य
चेत्याष्टमिकनिघातः।

अचः (८७)। ६। ४। १३८।

लुप्तनकारस्याञ्चतेर्भस्याकारस्य लोपः स्यात्।

चौ। ६। ३। १३८।

लुप्ताकारनकारेऽञ्चतौ परे पूर्व्वस्याऽणो दीर्घः (८८) स्यात्। प्राचः। प्राचा। प्राग्भ्यामित्यादि। प्रत्यङ्। प्रत्यञ्चौ। प्रत्यञ्चः। प्रत्यञ्चम्। प्रत्यञ्चौ। अच इति लोपस्य विषयेऽन्तरङ्गोऽपि यण् न प्रवर्त्तते अकृतव्यूहा इति(३१४पृ०)परिभाषया। प्रतीचः। प्रतीचा। अमुमञ्चतीति विग्रहे। अदस् अच् इति स्थिते।

विष्वग्देवयोश्च (८९) टेरद्र्यञ्चतौ वप्रत्यये। ६। ३। ९२।

अनयोः सर्व्वनाम्नश्च टेरद्र्यादेशः स्याद्वप्रत्ययान्तेऽञ्चतौ परे। अदद्रि अच् इति स्थिते यण्।

अदसोऽसेर्दादु दो मः। ८। २। ८०।

---

(८७) भस्येत्यधिकारः अल्लोपोऽन इत्यतो(१०५)ऽल्लोप इत्यनुवर्त्तते अङ्गाव-यवोऽसर्व्वनामस्थानयाजादिस्वादिपरो योऽञ्चतिस्तस्याकारस्य लोपः स्यादित्यर्थः। तत्त्व०।

(८८) ढ्लोप इत्यतो(८०पृ०)ऽणो दीर्घ इत्यनुवर्त्तते।

(८९) चकारेण आ सर्व्वनाम्न इत्यतः (१८४पृ०) सर्व्वनाम्न इत्यनुवृत्तं समुच्चीयते। अप्रत्यय इति पाठे अविद्यमानः वेरपृक्तस्येत्यनेन(१६४पृ०) लुप्तः क्विन्क्विबादिः प्रत्ययो यस्मात् अप्रत्ययस्तदन्तेऽञ्चतावित्यर्थः।

अदसोऽसान्तस्य (६०) दात्परस्य उदूतौ स्तो दस्य मश्च। उ इति ह्रस्वदीर्घयोः समाहारद्वन्द्वः। आन्तरतम्याद्ध्रस्व (६१) व्यञ्जनयोर्ह्रस्वो दीर्घस्य च दीर्घः। अमुमुयङ्। अमुमुयञ्चौ। अमुमुयञ्चः। अमुमुयञ्चम्। अमुमुयञ्चा। अमुमुईचः। अमुमुईचा। अमुमुयग्भ्यामित्यादि। मुत्वस्याऽसिद्धत्वान्न यण्। अन्त्यबाधेऽन्त्यसदेशस्येति (६२) परिभाषामाश्रित्य परस्यैव मुत्वं वदतां मते। अदमुयङ्। असेः सकारस्य स्थाने यस्य अः स असिरिति व्याख्यानात् त्यदाद्यत्वविषयएव मुत्वम् नान्यत्रेति पक्षे अदद्र्यङ्। उक्तञ्च (६३)

अदसोऽद्रेः पृथङ्मुत्वं केचिदिच्छन्ति लत्ववत्।
केचिदन्त्यसदेशस्य नेत्येकेऽसेर्हि दृश्यत इति॥

विष्वग्देवयोः किम्। अश्वाची। अञ्चतौ किम् विष्वग्युक्।

---

(६०) असेरितीकार उच्चारणार्थ इति द्योतयन्नाहासान्तस्येति। असेरिति किम् अमुमात्मन इच्छति अदस्यतीत्यादौ मा भूत्। दात्परस्य किम् अमुया अमुयोरित्यत्र यकारात् परस्य मा भूत्।

(६१) ह्रस्वेति व्यञ्जनस्यार्द्धमात्रतया ह्रस्व ईषत्सदृशो दीर्घस्तु द्विमात्रत्वादत्यन्तासदृश इति भावः। अमुमुयङित्यत्रादसोद्रेऽरिति वक्ष्यमाणवार्त्तिकेनोभयोर्मत्वम्।

(६२) अदस इति षष्ठी नावयवे किन्तु स्थाने एवञ्चालोऽन्त्यस्येति परिभाषो पतिष्ठते तथाच अदसः सकारस्याकारव्यवधानेन दात्परत्वाभावात् दात्परस्य चाकारस्यानन्त्यत्वात् अन्त्यस्येत्यस्य बाधे गङ्गायां घोषइत्यादौ तीरबाधे तत्समीपस्येवान्त्यसदेशस्यान्त्यसमीपस्य ग्रहणमिति भावः। तच्च०

(६३) उक्तञ्चेति वार्त्तिककृतेति शेषः क्वचित्तथैव पाठः। लत्ववत् कृपो रो ल इत्यनेन(७८०पृ०)चलीक्लृप्यते इत्यादौ ऋदृरीकारवोर्यथा लत्वं तथेत्यर्थः

वप्रत्यये किम् विष्वगञ्चनम्। वप्रत्ययग्रहणं ज्ञापयति। अन्यत्र धातुग्रहणे तदादिविधिरिति। तेनाऽयस्कारः। अतः कृक-मीति(७६४०)सः। उदङ्। उदञ्चौ। उदञ्चः। शसादावचि।

उद ईत्। ६। ४। १३९।

उच्छब्दात्परस्य लुप्तनकारस्याऽञ्चतेर्भस्याकारस्य ईत् स्यात्। उदीचः। उदीचा। उदग्भ्यामित्यादि।

समः समि। ६। ३। ९३।

वप्रत्ययान्तेऽञ्चतौ परे। सम्यङ्। सम्यञ्चौ। सम्यञ्चः। समीचः। समीचा।

सहस्य सध्रिः। ६। ३। ९५।

वप्रत्ययान्तेऽञ्चतौ परे। सध्र्यङ्।

तिरसस्तिर्यलोपे। ६। ३। ९४।

अलुप्ताऽकारेऽञ्चतौ वप्रत्ययान्ते परे तिरसस्तिर्यादेशः स्यात्। तिर्यङ्। तिर्य्यञ्चौ। तिर्य्यञ्चः। तिर्य्यञ्चम्। तिर्यञ्चौ। तिरश्चः। (९४) तिरश्चा। तिर्यग्भ्यामित्यादि।

नाञ्चेः पूजायाम्। ६। ४। ३०।

पूजार्थस्याऽञ्चतेरुपधाया नस्य लोपो न स्यात्। अलुप्तनकार-

---

(९४) भविषये अचः(१७९४०)इत्यनेनाकारलोपात् तिर्य्यादेशाभावे तिरश्च इत्यादिरूपसिद्धिः।

त्वान्न नुम्। प्राङ्। प्राञ्चौ। प्राञ्चः। नलोपाऽभावादकारलोपो न। प्राञ्चः। प्राञ्चा। प्राङ्भ्याम्। प्राङ्क्षु प्राङ्षु। एवं पूजार्थे प्रत्यङ्ङादयः। क्रुञ्च कौटिल्याल्पीभावयोः। अस्य ऋत्विगादिना (१६४पृ०) नलोपाभावेऽपि निपात्यते। क्रुङ्। क्रुञ्चौ। क्रुञ्चः। क्रुङ्भ्यामित्यादि। चोः कुः। पयोमुक् पयोमुग्। पयोमुचौ। पयोमुचः। व्रश्चेति(१२०पृ०)षत्वम्। स्कोरिति(१६६पृ)सलोपः। जश्त्वचर्त्वे। सुवृट्-सुवृड्। सुवृश्चौ। सुवृश्चः। सुवृट्सु सुवृट्त्सु। मह पूजायाम्। वर्त्तमाने पृषन्महद्बृहज्जगच्छतृवच्च*। एते निपात्यन्ते शतृवच्चैषां कार्य्यं स्यात्। उगित्त्वान्नुम्। सान्तमहत इति(१४१पृ०)दीर्घः। मह्यते पूज्यते। महान्। महान्तौ। महान्तः। हे महन्। महतः। महता। महद्भ्यामित्यादि।

अत्वसन्तस्य चाधातोः। ६। ४। १४।

अत्वन्तस्योपधाया दीर्घः स्याद्धातुभिन्नासन्तस्य (६५) चासंबुद्धौ सौ परे। परन्नित्यञ्च नुमम्बाधित्वा वचनसामर्थ्यादादौ दीर्घः। ततो नुम्। धीमान्। धीमन्तौ। धीमन्तः। हे धीमन्। शसादौ महद्वत्। धातोरप्यत्वन्तस्य दीर्घः। गोमन्तमिच्छति, गोमानिवाचरति वा क्यजन्तादाचार-

(६५) सर्व्वनामस्थाने चासम्बुद्धावित्यतो(११०पृ०) ऽसम्बुद्धाविति, सौ चेत्यतः (१५८पृ०) साविति, ढ्लोप इत्यतो(८०पृ०) दीर्घ इति, नोपधाया इत्यत (१६२पृ०)उपधाया इति चानुवर्त्तते। अत्वाधातोरिति योगो विभज्यते तत्सामर्थ्यादनन्तरस्यैवासन्तस्य प्रतिषेधो नत्वत्वन्तस्येत्याह धातुभिन्नासन्तस्येति।

क्विबन्ताद्वा कर्त्तरि क्विप्। उगिदचामिति (१५९४०) सूत्रेऽज्-ग्रहणं नियमार्थम् धातोश्चेदुगित्कार्य्यन्तर्ह्यञ्चतेरेवेति। तेन स्रत्- ध्वत् इत्यादौ न। अधातोरिति तु अधातुभूतपूर्व्वस्यापि नुमर्थम्। गोमान्। गोमन्तौ। गोमन्तइत्यादि। भातेर्डवतुप्। भवान्। भवन्तौ। भवन्तः। शतन्तस्य त्वत्वन्तत्वाभावान्न दीर्घो भवतीति भवन्।

उभे अभ्यस्तम्।६।१।५।

षाष्ठद्वित्वप्रकरणे ये द्वे विहिते ते उभे समुदिते(९६) अभ्यस्तसंज्ञे स्तः।

नाभ्यस्ताच्छतुः।७।१।७८।

अभ्यस्तात्परस्य शतुर्नुम् न (९७) स्यात्। ददत् ददद्। ददतौ। ददतः।

जक्षित्यादयः षट्।६।१।६।

षड् धातवोऽन्ये जक्षितिश्च सप्तम एतेऽभ्यस्तसंज्ञाः स्युः। जक्षत् जक्षद्। जक्षतौ। जक्षतः। एवं जाग्रत्। दरिद्रत्। शासत्। चकासत्। दीधीवेव्योर्ङित्त्वेऽपि छान्दसत्वादप्रत्ययेन परस्मैपदम्। दीध्यत्। वेव्यत्। गुप्-गुब्। गुपौ। गुपः। गुब्भ्यामित्यादि।

---

(९६) समुदिते इति न प्रत्येकमित्यर्थस्तेन नेनिजतीत्यादौ अभ्यस्तानामादिरिति आद्युदात्तत्वं न प्रत्येकं पर्य्यायेण अपि तु समुदितस्यैवेति बोध्यम्।

(९७) व्यवहितोऽपि नुम् प्रतिषिध्यते अन्येषामप्रसक्तेरित्याशयेनाह नुम् नेति

त्यदादिषु दृशोऽनालोचने (९८) कञ्च। ३। २। ६०।

त्यदादिषूपपदेष्वज्ञानार्थाद्दृशेर्धातोः कञ् स्याच्चात् क्विन्।

आ सर्वनाम्नः। ६। ३। ९१।

सर्वनाम्न आकारोऽन्तादेशः स्याद्दृग्दृशवतुषु (९९)। कुत्वस्यासिद्धत्वात् व्रश्चेति (१३०४)षः। तस्य जश्त्वेन डस्तस्य कुत्वेन गः। तस्य चर्त्वेन पक्षे कः। तादृक्-तादृग्। तादृशौ। तादृशः। षत्वापवादत्वात्कुत्वेन खकार (१००) इति कैयटमते। हरदत्तादिमते तु चर्त्वाभावपक्षे खएव श्रूयते। न तु गः जश्त्वं प्रति कुत्वस्यासिद्धत्वात् (१०१) दिगादिभ्यो यदिति (५७९३०) निर्देशान्नासिद्धत्वमिति बोध्यम्। व्रश्चेति षत्वम्। जश्त्वचर्त्वे। विट् विड्। विशौ। विशः। विशम्।

---

(९८) कञन्तस्याजन्ततया हलन्तप्रकरणे नोदाहरणम्। आलोचनं ज्ञानमात्रम्। अनालोचने किं तं पश्यतीति तद्दर्शः कर्मण्यण्। तादृशादयस्तु रूढिशब्दाः असताप्यवयवार्थेन व्युत्पाद्यन्ते अतएवाज्ञानार्थाद् दृशेरित्यवयवार्थकथनं सङ्गच्छते भाष्ये तु कर्मकर्त्तरि व्युत्पत्तिर्दर्शिता तमिवेमं पश्यन्ति जनाः स इवायं पश्यति ज्ञानविषयीभवतीत्यर्थः।

९९) दृग्दृशवतुष्विति (४७२५) सूत्रमेवानुवर्त्त्याह दृग्दृशेति।

(१००) खकार इति अघोषमहाप्राणादिप्रयत्नसाम्यादिति भावः।

(१०१) असिद्धत्वादिति षस्याभिकजश्त्वस्यैव कुत्वापवादत्वं न तु खस्यापि कस्यापीति भावः।

नशेर्वा।८।२।६३।

नशेः कवर्गोऽन्तादेशो वा स्यात्पदान्ते। नक्—नग् नट्—नड्। नशौ। नशः। नग्भ्यां—नड्भ्यामित्यादि।

स्पृशोऽनुदके क्विन्।३।२।५८।

अनुदके सुप्युपपदे स्पृशेः क्विन् स्यात्। घृतस्पृक्-घृतस्पृग्। घृतस्पृशौ। घृतस्पृशः। क्विन्प्रत्ययो यस्माद्बहुव्रीह्याश्रयणात्(१०२) क्विप्यपि कुत्वं स्पृक्। षडगकाः (१०३) प्राग्वत्। ञिधृषा प्रागल्भ्ये अस्मात् ऋत्विगादिना(१६४पृ०)क्विन्। द्वित्वमन्तोदात्तत्वञ्च निपात्यते। कुत्वात् पूर्वञ्जश्त्वेन ङ:ग:क: धृष्णोतीति। दधृक्—दधृग्। दधृषौ। दधृषः। दधृग्भ्यामित्यादि। रत्नानि मुष्णातीति—रत्नमुट्-रत्नमुड्। रत्नमुषौ। रत्नमुषः। षड्भ्यो लुक् (११४पृ०)। षट्—षड्। षड्भिः। षड्भ्यः२। षट्चतुर्भ्यश्चेति(१५०पृ) नुट्। अनामिति(५८पृ०)पर्युदासान्न ष्टुत्वनिषेधः। यरोऽनुनासिक इति(६०पृ०)विकल्पं बाधित्वा प्रत्यये नित्यमिति (६०पृ०)नित्यवचनान्नित्यमनुनासिकः। षण्णाम्। षट्सु—षट्त्सु। तदन्तविधिः। परमषट् परमषण्णाम्। गौणत्वे तु प्रियषषः। प्रियषषाम्। रुत्वं प्रति षत्वस्यासिद्धत्वात्ससजुषोरुरिति (७७पृ०)रुत्वम्।

र्वोरुपधाया दीर्घ इकः।८।२।७६।

---

(१०२) क्विन्प्रत्ययस्य कुरिति (१६५पृ०) सूत्रे क्विन् प्रत्ययो यस्मादिति बहुव्रीहेराश्रयणादित्यर्थः।

(१०३) षडगकाः इति विषयविशेषे षत्वडत्वगत्वकत्वानि यथा भवन्ति तथेहापीत्यर्थः।

रेफवान्तस्य धातोरुपधाया इको दीर्घः स्यात्पदान्ते। पिपठीः। पिपठिषौ। पिपठिषः। पिपठीर्भ्याम्। वा शरीति (७२पृ०)वा विसर्जनीयः।

नुम्विसर्जनीयशर्व्यवायेऽपि। ८। ३। ५८।

एतैः प्रत्येकं व्यवधानेऽपि इण्कुभ्यां परस्य सस्य मूर्द्धन्यादेशः स्यात्। ष्टुत्वेन पूर्वस्य षत्वम् (१०४)। पिपठीःषु—पिपठीष्षु प्रत्येकमितिव्याख्यानादनेकव्यवधाने षत्वन्न। निंस्स् (१०५)। निंस्से। नुम्ग्रहणन्नुम्स्थानिकाऽनुस्वारोपलक्षणार्थमिति व्याख्यानात्तेनेह न। सुहिंसु। पुंसु (१०६)। अतएव (१०७) न शर्ग्रहणेन गतार्थता। रात्सस्येति(१२२)सलोपे विसर्गः। चिकीः। चिकीर्षौ। चिकीर्षः। रोः सुपीति(१५०पृ०)नियमान्न विसर्गः।

---

(१०४) ष्टुत्वेन पूर्वस्येति। पिपठिष्षु इत्यत्र सनः सस्य पदान्ततया पदान्तस्येति(८१पृ०)निषेधात् ष्टुत्वेनैव षत्वम् एतञ्च रुत्वविसर्गयोः क्रतयोरपि वा शरीति(७२पृ०)विकल्पपक्षे सकारादेश इति पक्षे बोध्यम् तद्व्यवधानेऽपि सुपः सकारस्य इण्कोरिति(८५पृ०)षत्वं नुम्विसर्जनीयशर्व्यवाये इति विधानादिति भावः।

(१०५) निंस्स्येत्यादावाद्यसकारस्य नुम्मात्रव्यवधानेऽपि आदेशप्रत्यययोरिति(८५पृ०)नियमेन तदुभयत्वाभावात् न षत्वम्, अन्त्यस्य प्रत्ययत्वेऽपि नुमा शरा चोभाभ्यां व्यवधानान्न षत्वमिति भावः।

(१०६) सुहिंसु पुंस्वित्यादावनुस्वारसत्त्वेऽपि तस्य नुम्स्थानिकत्वाभावान्न षत्वमिति भावः।

(१०७) अतएव नुम्स्थानिकस्यैवानुस्वारस्य ग्रहणादेवेत्यर्थः तेन शर्ग्रहणेनैवायोगवाहानां शर्षूपसंख्याततया ग्रहणसम्भवेऽपि नुमिति पृथग्निर्द्देशो नुम्भिन्नस्थानिकनिवारणार्थ इति विभावनीयम्।

चिकीर्षु। दमेर्डोस् डित्त्वसामर्थ्याट्टिलोपः षत्वस्याऽसिद्धत्वाद्रुत्वविसर्गौ। दोः। दोषौ। दोषः। पद्दिति(१०४पृ०)वा दोषन्। दोष्णः-दोषः। दोष्णा-दोषा। विश् प्रवेशने सन्नन्तात् क्विप् षत्वस्यासिद्धत्वात्(१०८) संयोगान्तलोपः। व्रश्चेति (१३०पृ०) षः। जश्त्वचर्त्वे। विविट्-विविड्। विविक्षौ। विविक्षः। स्कोरिति (१६६पृ०) कलोपः। तट्-तड्। तक्षौ। तक्षः। गोरट् गोरड्। गोरक्षौ। गोरक्षः। तक्षिरक्षिभ्यां ण्यन्ताभ्यां क्विपि तु स्कोरिति न प्रवर्त्तते णिलोपस्य स्थानिवद्भावात्। पूर्व्वत्रासिद्धे न स्थानिवदिति तु इह नास्ति तस्य दोषः संयोगादिलोपलत्वणत्वेष्विति( )निषेधात्। तस्मात्संयोगान्तलोप एव। तक्-तग्। गोरक्-गोरग्। स्कोरिति कलोपं प्रति कुत्वस्यासिद्धत्वात् संयोगान्तलोपः। पिपक्-पिपग्। एवं विवक् दिधक्। पिस गतौ सुष्ठु पेसतीति सुपीः। सुपिसौ। सुपिसः। सुपिसा। सुपीर्भ्याम्। सुपीष्षु-सुपीःषु। एवं सुतूः। तुस खण्डने। विद्वान्। विद्वांसौ विद्वांसः। हे विद्वन्। विद्वांसम्। विद्वांसौ।

वसोः सम्प्रसारणम्। ६। ४। १३१।

वस्वन्तस्य भस्य सम्प्रसारणं स्यात्। पूर्वरूपत्वम् षत्वम्। विदुषः। विदुषा। वसुस्रंस्विति (१४८पृ०) दत्वम्। विद्वद्भ्यामित्यादि। सेदिवान्। सेदिवांसौ। सेदिवांसः। सेदिवांसम्। अन्त-

(१०८) असिद्धत्वादिति इतरथा स्कोःसंयोगाद्योरिति कलोपः स्यादिति-भावः।

रङ्गोऽपीड़ागमः संप्रसारणविषये न प्रवर्त्तते अकृतव्यूहा इति (३१४०) परिभाषया। सेदुषः। सेदुषा। सेदिवद्भ्यामित्यादि। सान्तमहत इत्यत्र (१४१४०) सान्तसंयोगोऽपि प्रातिपदिकस्यैव गृह्यते न तु धातोः महच्छब्दसाहचर्य्यात्। सुष्ठु हिनस्तीति। सुहिन् (१०६)। सुहिंसौ। सुहिंसः। सुहिन्भ्याम्। सुहिन्सु- सुहिन्त्सु। ध्वत्—ध्वद्। ध्वसौ। ध्वसः। ध्वद्भ्याम्। एवं स्रत्।

पुंसोऽसुङ्। ७। १। ८९।

सर्व्वनामस्थाने (११०) विवक्षितेऽसुङ् स्यात्। उकार उच्चारणार्थः बहुपुंसीत्यत्र उगितश्चेति (२०८४०) ङीबर्थकृतेन (१११) पूञो- ड्मुन्सुनिति (उ४२४४०) प्रत्ययस्योगित्त्वेनैव नुम्सिद्धेः। पुमान्। हे पुमन्। पुमांसौ। पुमांसः। पुंसः। पुंसा। पुंभ्याम्। पुम्भिः। पुंसु। ऋदुशनइति (१२१४०) अनङ्। उशना। उशनसौ। उशनसः। अस्य सम्बुद्धौ वानङ् नलोपश्च वा वाच्यः *। हे उशनन् हे उशन हे उशनः। उशनोभ्यामित्यादि। अनेहा। अनेहसौ। अनेहसः। हे अनेहः। अनेहोभ्यामित्यादि।

---

(१०६) सुहिन्निति संयोगान्तलोपस्यासिद्धतया नोपधादीर्घ इति बोध्यम्।

(११०) इतोऽत्सर्व्वनामस्थाने इत्यतः (१६१४०) सर्व्वनामस्थाने इत्यनुवर्त्तते। विवक्षित इति तेन परमपुमानित्यत्र परत्वादसुङि कृते समासान्तोदात्तत्वं भवदसुङ एवाकारस्य भवति परसप्तमीपक्षे तु नैतत्सिद्ध्येत् सर्व्वनामस्थानोत्पत्तेः प्रागेव पुंशब्दोकारस्योदात्तत्वे कृते स्थानधर्म्मिणोहलः स्थाने तद्धर्म्मिणोऽनुदात्तादेशस्यैव प्रसङ्गः स्यात्तस्य परसप्तमीं विहाय विवक्षितार्थिका सप्तमीत्यभिहितम्।

(१११) पातेर्डुम्सुनिति सूत्रे (उ४पा०१७७सू०) पूञ इति पाठान्तरसत्त्वादाह पूञ इति।

वेधाः। वेधसौ। वेधसः। हे वेधः। वेधोभ्यामित्यादि। अधातोरित्युक्तेः(१८२पृ०)न दीर्घः। सुष्ठु वस्ते। सुवः। सुवसौ। सुवसः। पिण्डं ग्रसते ग्लसते। पिण्डग्रः। पिण्डग्लः। ग्रसु ग्लसु अदने।

अदस औः सुलोपश्च। ७। २। १०७।

अदस औकारोऽन्तादेशः(११२)स्यात्सौ परे सुलोपश्च। तदोः सः साविति(१६७पृ०)दस्य सः। असौ। औत्वप्रतिषेधः साकच्कस्य वा वक्तव्यः सादुत्वञ्च *। प्रतिषेधसन्नियोग (११३) शिष्टमुत्वन्तदभावे न प्रवर्त्तते। असकौ। असुकः (११४)। त्यदाद्यत्वं पररूपं वृद्धिः। अदसोऽसेरिति(१७९पृ०)मत्वोत्वे। अमू। जसः शी(९६पृ०)। आद्गुणः (४२पृ०)।

एत ईद्बहुवचने। ८। २। ८१।

अदसो दात्परस्यैत ईत्स्याद्दस्य च मो बह्वर्थोक्तौ (११५)।

---

(११२) तदोः सः सावित्यतः (१६७पृ०)सावित्यनुवर्त्तते। अदस इति षष्ठी। अलोऽन्त्यस्येति (२९पृ०)अभिधानादाहान्तादेश इति।

(११३) प्रतिषेधस्य साकच्कस्य औत्वाभावप्रतिषेधस्य यः सन्नियोगः नियामकशास्त्रं तेन शिष्टं विहितमुत्वं तदभावे औत्वप्रतिषेधाभावे औत्वपक्षे इति यावत् न प्रवर्त्तते तथाच असकाविति रूपसिद्धिः।

(११४) असुक इति औत्वाभावे त्यदाद्यत्वं सादुत्वञ्च। स्त्रियान्तु असुकेति एवञ्च असकी स्त्री असुकोजनः असुकशर्मेत्यादिप्रयोगोऽसाधुरेव सत्वेन सुत्वस्य बाधादिति भावः।

(११५) पारिभाषिकबहुवचनग्रहणे जसि अमी इति न सिध्येत् एकारस्य बहुवचनसंज्ञकत्वाभावादतो व्याचष्टे बह्वर्थोक्ताविति।

अमी। पूर्व्वत्रासिद्धमिति(१२४०)विभक्तिकार्य्यम् प्राक्, पश्चादुत्वमेव। अमुम्। अमू। अमून्। मुत्वे कृते घिसंज्ञायान्नाभावः।

न मु ने। ८।२।३।

नाभावे कर्त्तव्ये(११६)कृते च (११७) मुभावो नासिद्धः स्यात्। अमुना। अमूभ्याम् ३। अमीभिः। अमुष्मै। अमीभ्यः। अमुष्मात्। अमुष्य। अमुयोः २। अमीषाम्। अमुष्मिन्। अमीषु।

इति हलन्ताः पुंलिङ्गाः।

---

(११६) न मु ने इत्यत्र ने इति विषयसप्तमीत्याह नाभावे कर्त्तव्ये इति अन्यथा घेः परत्वाभावात् नाभावो न स्यादिति भावः।

(११७) ननु कृते नाभावे सुपि चेति(९२पृ०)दीर्घः स्यात् दीर्घं प्रति मुत्वस्यासिद्धत्वादत आह कृते चेति सन्निपातपरिभाषया दीर्घो न भवतीति समाधेयमिति भावः।

नहो धः । ८ । २ । ३४ ।

नहो हस्य धः स्यात् झलि(१) पदान्ते च । उपानत्-उपानद् । उपानहौ । उपानहः । उपानद्भ्याम् । उपानत्सु । उत्पूर्व्वात् स्निह प्रीताविक्यस्मादृत्विगादिना (१६४४ सू०)क्विन्निपातनात्तलोपपत्ते क्विन्नन्तत्वात्कुत्वेन हस्य घः जश्त्वचर्त्वे । उष्णिक्-उष्णिग् । उष्णिहौ । उष्णिहः । उष्णिग्भ्याम् । उष्णिक्षु । द्यौः । दिवौ । दिवः । द्युषु । गीः, गिरौ । गिरः । एवं पूः । चतुरश्चतस्रादेशः । चतस्रः २ । चतसृणाम् । किमः कादेशे टाप् । का । के । काः । सर्व्वावत् ।

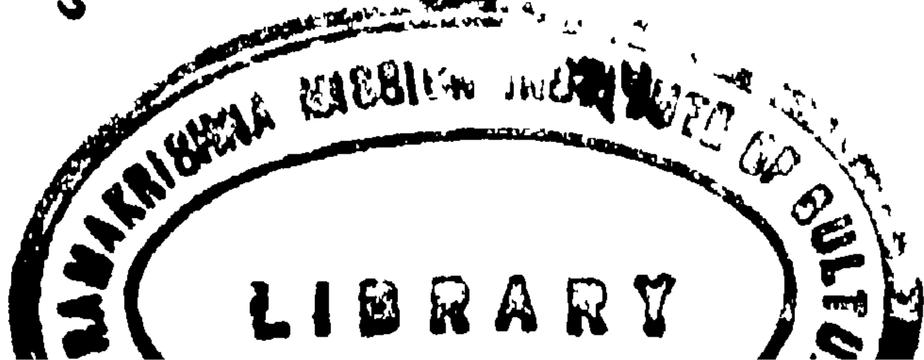
यः सौ । ७ । २ । ११० ।

इदमो दस्य यः (२) स्यात्सौ । इदमो मः (१५१ सू०) । इयम् । त्यदाद्यत्वं टाप् दश्चेति (१५२ सू०) मः । इमे इमाः । इमाम् । इमेइमाः । अनया । हलि लोपः (१५३ सू०)। आभ्याम् ३ । आभिः । अस्यै । अस्याः । अनयोः २ । आसाम् । अस्याम् । आसु । अन्वादेशे तु । एनाम् । एने । एनाः । एनया । एनयोः २ । ऋत्विगादिना सृजेः क्विन् अमागमश्च निपातितः । स्रक् स्रग् । स्रजौ । स्रजः स्रग्भ्याम् । स्रक्षु । त्यदा

---

(१) नहो ध इत्यत्र झलोझलीत्यतो (७०४ सू०) झलीति पदस्येति इत्यस्य (८ । १ । १६) सूत्रम्, स्कोः संयो गाद्योरन्ते चेत्यतः(१६६ सू०)अन्ते इति चानुवर्त्ततेऽलोऽन्त्यस्येत्यनेन (२९ सू०) हस्येतिलाभः झलि परे पदान्ते विद्यमानस्य हस्येत्यर्थः ।

(२) इदोऽय् पुंसीति (१५१ सू०) पुंसीति विशेषणग्रहणात् क्लीबे च सोर्लुका लुप्तत्वे न प्रत्ययलक्षणाभावात् परिशेषात् स्त्रियामेव यत्वम् ।

LIBRARY

द्यत्वं टाप् । स्या । स्ये । स्याः । एवन्तद् यद् एतद् । वाक्-वाग् । वाचौ । वाचः । वाग्भ्याम् । वाक्षु । अप्शब्दो नित्यं बहुवचनान्तः । अप्तृन्निति (१२२सू०) दीर्घः । आपः अपः ।

अपो भि । ७ । ४ । ४८ ।

अपस्तकारः (३) स्यादादौ प्रत्यये परे । अद्भिः । अद्भ्यः २ । अपाम् अप्सु । दिक् दिग् । दिशौ । दिशः । दिग्भ्याम् । दिक्षु । त्यदादिष्विति (१८४सू) दृशेः क्विन्विधानादन्यत्राऽपि कुत्वं दृक्-दृग् । दृशौ । दृशः । त्विट्-त्विड् । त्विषौ । त्विषः । त्विड्भ्याम् । त्विट्सु । सह जुषते इति सजूः । सजुषौ । सजुषः । सजूर्भ्याम् । सजूष्षु-सजूःषु । षत्वस्यासिद्धत्वाद्रुत्वम् । आशीः । आशिषौ । आशिषः । आशीर्भ्याम् । असौ (४) । त्यदाद्यत्वं टाप् औङः शी । उत्वमत्वे । अमू । अमूः । अमूम् । अमू । अमूः । अमुया । अमूभ्याम् । अमूभिः । अमुष्यै । अमूभ्याम् । अमूभ्यः । अमुष्याः २ । अमुयोः २ । अमूषाम् । अमुष्याम् । अमूषु ।

इति हलन्ताः स्त्रीलिङ्गाः ।

---

(३) अलोऽन्त्यस्येति (२९सू०) परिभाषया पकारस्थाने तकारादेशः ।

(४) असावित्यत्र अदस औ सुलोपश्चेति (१८९सू०) विशेषविधानात् औत्वमेव नतु त्यदाद्यत्वटापौ ।

स्वमोर्लुक्(१४२पृ०)। दत्वम्। स्वनडुत्-स्वनडुद्। स्वनडुही। चतुरन-डुहोरित्याम्(१४८पृ०)। स्वनड्वांहि। पुनस्तद्वत्। शेषं पुंवत्। दिव उत्(१५०पृ०)। विमलद्यु अहः। अन्तर्वर्त्तिनीं विभक्तिमाश्रित्य पूर्वपद(१)स्यैवोत्तरखण्डस्यापि पदसंज्ञायां प्राप्तायाम्। उत्त-रपदत्वे (२) चापदादिविधौ प्रतिषेध इति प्रत्ययलक्षणान्न। विमलदिवी। विमलदिवि। अपदादिविधौ किम्। दधि-सेचौ। इह षत्वनिषेधे कर्त्तव्ये पदत्वमस्त्येव। चकारस्य कुत्वे तु न। वाः। वारी। अझलन्तत्वान्न नुम्। वारि। चत्वारि। न लुमतेति(११४पृ०)कादेशो न। (३)किम्। के। कानि। इदम्। इमे। इमानि। अन्वादेशे (४) नपुंसके एनद्व-क्तव्यः *। एनत्। एने। एनानि। एनेन। एनयोः २। ब्रह्म। सम्बुद्धौ नपुंसकानान्न वा वाच्यः *। हे ब्रह्मन् हे ब्रह्म। ब्रह्मणी। ब्रह्माणि। रोऽसुपि(८०पृ०)। अहर्भाति। विभाषाङिश्योः(१०७पृ०)। अह्नी अहनी। अहानि।

अहन्। ८। २। ६८।

अहन्नित्यस्य रुः स्यात्पदान्ते। अहोभ्याम्। अहोभिः। इह अहःअहोभ्यामित्यादौ रत्वरुत्वयोरसिद्धत्वान्नलोपे

(१) पूर्व्वपदस्यैवेति पूर्व्वपदस्य पदत्वाभावे राजपुरुषः वागीश इत्यादौ नलोप-कुत्वयोरसम्भवः।

(२) उत्तरपदत्वइति उत्तरभागस्य पदत्वे पदव्यपदेशे कर्त्तव्ये प्रत्ययलक्षणं न।

(३) किमः कः(१५१पृ०)इति सूत्रेणेति शेषः।

(४) अन्वादेशे इतीदमस्येव व्याख्यानात् तस्य लुका लुप्तत्वेऽपि वचनबलात् प्रत्ययलक्षणादेनादेशः।

प्राप्ते अहन्नित्यावर्त्तत्र नलोपाभावन्निपात्य द्वितीयेन रुर्विधेयः। तदन्तस्याऽपि रुत्वरुत्वे दीर्घाण्यहानि यस्मिन्दीर्घाहा निदाघः। इह हलङ्यादिलोपे(१११पृ०)प्रत्ययलक्षणेन असुपीति (८०पृ०)निषेधाद्रुत्वाभावे रुत्वस्यासिद्धत्वान्नान्तलक्षण उपधादीर्घः। सम्बुद्धौ तु हे दीर्घाहो निदाघः। दीर्घाहाणौ। दीर्घाहाणः। दीर्घाह्णा। दीर्घाहोभ्याम्। दण्डि। दण्डिनी। दण्डीनि। स्रग्वि। स्रग्विणी। स्रग्वीणि। वाग्मि। वाग्मिनी। वाग्मीनि। बहुवृत्रहं। बहुवृत्रघ्नी। बहुवृत्रहाणि। बहुपूषाणि। बह्वर्य्यमाणि। असृजः पदान्ते कुत्वं सृजेः(१६४पृ०)क्विनो विधानात्। विश्वसृडादौ न सृजिदृशोरिति सूत्रे रज्जुसृड्भ्यामिति भाष्यप्रयोगात्। यद्वा व्रश्चादिसूत्रे(१२०पृ०)सृजियज्योः पदान्ते षत्वं कुत्वापवादः। स्रग्ऋत्विक्शब्दयोस्तु निपातनादेव कुत्वम्। असृक्शब्दस्तु अस्यतेरौणादिक ऋज्प्रत्यये बोध्यः। असृक् असृग्। असृजी। असृञ्जि। पद्दन्निति (१०४पृ०)वा असन्। असानि। असृजा अस्ना। असृग्भ्याम् असभ्यामित्यादि। ऊर्क्-ऊर्ग्। ऊर्ज्जी। ऊर्ञ्जि। नरजानां संयोगः। बहूर्ज्जि नुम्प्रतिषेधः॰। अन्त्यात्पूर्वो वा नुम्॰। बहूर्ज्जि—बहूर्ञ्जि वा कुलानि। त्यत्-त्यद्। त्ये। त्यानि। तत्-तद्। ते। तानि। यद्-यत्। ये। यानि। एतत्-एतद्। एते। एतानि। अन्वादेशे तु एनत्। बेभिद्यतेः क्विप्। बेभित्-बेभिद्। बेभिदी। शावल्लोपस्य स्थानिवत्त्वात् अझलन्तत्वान्न नुम्, अजन्तलक्षणस्तु नुम्न स्वरविधौ (२५पृ०) स्थानिवत्त्वाभावात्! बेभिदि ब्राह्मणकुलानि चेच्छिदि।

गोवाक्शब्दस्य रूपाणि क्लीबेऽर्चागतिभेदतः(५)।
असंन्ध्यवङ्पूर्वरूपैर्नवाधिकशतं मतम्॥ १ ॥
स्वमसुप्सु नव, षट् भादौ(६)षट्के, स्युस्त्रीणि जश्शसोः।
चत्वारि शेषे (७) दशके रूपाणीति विभावय ॥ १ ॥

तथाहि। गामञ्चतीति विग्रहे। ऋत्विगादिना(१६४पृ०)क्विन्। गतौ नलोपः। अवङ्स्फोटायनस्येत्यवङ्(५१पृ०)। गवाक्-गवाग्। सर्वत्र विभाषेति(५०पृ०)प्रकृतिभावे। गोअक्-गोअग्। पूर्व्वरूपे। गोक्-गोग्। पूजायान्नस्य कुत्वेन ङः। गवाङ् गोअङ् गोङ्। अस्यपि एतान्येव नव। औङः शी भत्वादच इति(१७९पृ०) अलोपः। गोची। पूजायान्तु। गवाञ्ची गोअञ्ची गोञ्ची। जश्शसोः शिः शेः सर्व्वनामस्थानत्वान्नुम्। गवाञ्चि गोअञ्चि गोञ्चि। गतिपूजनयोस्त्रीण्येव। गोचा गवाञ्चा गोञ्चा गोअञ्चा। गवाग्भ्याम् गोअग्भ्याम् गोअग्भ्याम्। गवाङ्भ्याम् गोअङ्भ्याम् गोङ्भ्याम्। इत्यादि। सुपि तु ङान्तानां पक्षे ङ्णोः(६४पृ०)कुगिति कुक्। गवाङ्क्षु गोअङ्क्षु गोङ्क्षु गवाङ्षु गोअङ्षु गोङ्षु गवाक्षु गोअक्षु गोक्षु। नचेह चयो द्वितीया इति(६४पृ०)पक्षे ककारस्य खकारेण षसामाधिक्यं शङ्क्यम् चर्त्वस्यासिद्धत्वात्। कुक्पक्षे तु तस्याऽसिद्धत्वाज्जश्त्वाभावपक्षे चयो द्वितीयादेशात्त्रीणि रूपाणि वर्द्धन्त एव।

---

(५) अर्च्चायां पूजायां नलोपाभावेन गतौ च तल्लोपेन रूपभेदादित्यर्थः।

(६) भादौ भ्याम्भिसादौ षट्के प्रत्येकं षट् भेदास्तेन ३६। नव त्रीणीत्यनयोरपि प्रत्येकं नव त्रीणीत्यर्थः।

(७) शेषे उक्तातिरिक्ते स्वाद्येकादशकभिन्ने औअौट्टादौ दशके प्रत्येकं चत्वारीति मिलितानि नवाधिकं शतम् १०९।

ऊह्यमेषां द्विर्वचनानुनासिकविकल्पनात् ।
रूपाण्यश्वाग्निभूतानि (८) ५२७भवन्तीति मनीषिभिः ॥ १ ॥
तिर्य्यक् । तिरश्ची । तिर्य्यञ्चि । पूजायान्तु । तिर्य्यङ् । तिर्य्यञ्ची । तिर्य्यञ्चि । यकृत् । यकृती । यकृन्ति । पद्दन्निति (१०४१०)वा यकन् । यकानि । यक्ना-यकृता । शकृत् । शकृती । शकृन्ति । शकानि । शक्ना—शकृता । ददत् । ददती ।

वा नपुंसकस्य । ७ । १ । ७९ ।

अभ्यस्तात्परो यः शता तदन्तस्य क्लीवस्य नुम् वा स्यात् सर्व्वनामस्थाने । ददन्ति—ददति । तुदत् ।

आच्छीनद्योर्नुम् । ७ । १ । ८० ।

---

(८) अश्वाग्निभूतानीति सप्तविंशत्यधिकपञ्चशतानीत्यर्थः । तथाहि सौ नवानामन्त्यस्य द्वित्वे १८ । औङि चतुर्णां मध्ये पूजायां त्रयाणां ञकारद्वित्वे षट् गतौ त्वेकमिति सप्त । तयोः प्रग्टह्यत्वान्नानुनासिकत्वम् । जश्शसोः द्वित्वविकल्पानुनासिकाननुनासिकत्वभेदात् प्रत्येकं १२ इति मिलिताः २४ । अमि सुवत् १८। टायां ङस्यादिषट्के चाजादौ त्रयाणां पूजार्थे अद्वित्वविकल्पात् षट् अनुनासिकाननुनासिकत्वाभ्याम् १२ । गत्यर्थे नकारलोपेन द्वित्वाभावात् केवलानुनासिकाननुनासिक विकल्पात् द्वे इति प्रत्येकम् १४ । ङेविभक्तौ तु अनुनासिकत्वाभावात् ततोऽर्द्धम् ७ । भ्याम्भ्यस्पञ्चके जभयानां द्वित्वात् प्रत्येकं १२ । द्वित्वाभावपक्षे । १२ । नलोपक्षे तु गभयानां द्वित्वविल्पात् । २४ । इति । ४८ । भिसि भप्राग्वर्णगयोर्द्वित्वात् । २४ । सुपि गत्यर्थे त्रयाणाम् ककारषकारयोर्द्वित्वे उकारस्यानुनासिकत्वे च २४ । एवं पूजार्थे कुक्पक्षे षसां ङपयोर्द्वित्वे अनुनासिकत्वे च ४८ । कुगभावे त्रयाणां ङकारद्वित्वे अनुनासिकत्वे १२ इति मिलिताः ८४ । सर्व्वसमष्टिः ५२७

अवर्णान्तादङ्गात्परो यः शतुरवयवस्तदन्तस्याङ्गस्य नुम् वा स्याच्छीनद्योः परतः। तुदन्ती-तुदती। तुदन्ति। भात्। भान्ती-भाती। भान्ति। पचत्।

शप्श्यनोर्नित्यम्। ७। १। ८१।

शप्श्यनोरात्परो यः शतुरवयवस्तदन्तस्य नुम् स्याच्छीनद्योः परतः। पचन्ती। पचन्ति। दीव्यत्। दीव्यन्ती। दीव्यन्ति। स्वब्-स्वप्। स्वपी। नित्यात्परादपि नुमः प्राक् अप्तृन्निति(१२२पृ०) दीर्घः प्रतिपदोक्तत्वात्। स्वाम्पि। निरवकाशत्वं प्रतिपदोक्तत्वमिति पक्षे तु प्रकृते तद्विरहान्नुमेव। स्वम्पि। स्वपा। अपो भिः(१९२पृ०)। स्वद्भ्याम्। स्वद्भिः। अनीत्यादिना धनेरुस् रुत्वम्। धनुः। धनुषी। सान्तेति(४७पृ०)दीर्घः। नुम्विसर्जनीयेति(१८६पृ०) षत्वम्। धनूंषि। धनुषा। धनुर्भ्याम्। एवञ्चक्षुर्हविरादयः। पिपठिषतेः क्विप् र्वोरिति (१८५पृ०) दीर्घः। पिपठीः। पिपठिषी। अल्लोपस्य स्थानिवत्त्वाज्झलन्तलक्षणो नुंन, स्वर विधौ स्थानिवत्त्वाभावादजन्तलक्षणोऽपि नुम् न। पिपठिषि। पिपठीर्भ्यामित्यादि। पयः। पयसी। पयांसि। पयसा। पयोभ्यामित्यादि। सुपुम्। सुपुंसी। सुपुमांसि। अदः। विभक्तिकार्य्यम् उत्वमत्वे। अमू। अमूनि। शेषं पुंवत्।

इति हलन्ता नपुंसकलिङ्गाः।

स्वरादिनिपातम(१)व्ययम्।१।१।३७।

स्वरादयो निपाताश्चाव्ययसंज्ञाः स्युः। स्वर् १। अन्तर् २। प्रातर् ३। पुनर् ४। सनुतर् ५। उच्चैस् ६। नीचैस् ७। शनैस् ८। ऋधक् ९। ऋते १०। युगपत् ११। आरात् १२ पृथक् १३। ह्यस् १४। श्वस् १५। दिवा १६। रात्रौ १७। सायम् १८। चिरम् १९। मनाक् २०। ईषत् २१। जोषम् २२। तूष्णीम् २३। वहिस् २४। अवस् २५। समया २६। निकषा २७। स्वयम् २८। वृथा २९। नक्तम् ३०। नञ् ३१। हेतौ ३२। इद्धा ३३। अद्धा ३४। सामि ३५। वत् ३६।

---

(१) स्वरादिनिपातमिति समाहारद्वन्द्वः। स्वरादीनाह स्वरित्यादि। स्वरिति स्वर्गे परलोके च।१। अन्तरिति मध्ये।२। प्रातरिति प्रत्यूषे।३। पुनरित्यप्रथमे विशेषे च।४। सनुतरित्यन्तर्द्धाने।५। स्वराद्याः पञ्चरेफान्ताः। सान्तत्वे स्वर्यातीत्यादि न सिध्येत्। उच्चैस् महति ६। निचैस् अल्पे।७। शनैस् क्रियामान्द्ये।८। ऋधक् सत्ये वियोगशीघ्रसामीप्यलाघवेष्वित्यन्ये।९। ऋते वर्ज्जने। १०। युगपत् एककाले।११। आरात् दूरसमीपयोः।१२। पृथक् भिन्ने।१३। ह्यस् अतीतेऽहनि।१४। श्वस् अनागतेऽहनि।१५। दिवा दिवसे।१६। रात्रौ निशि।१७। सायम् निशामुखे।१८। चिरम् बहुकाले।१९। मनाक्।२०। ईषत्।२१। इमावल्पे। जोषम् सुखे मौने च॥२२। तूष्णीम् मौने।२३। वहिस्।२४। अवस्।२५। इमौ वाह्ये। समया समीपे मध्ये च।२६। निकषा अन्तिके।२७। स्वयम् आत्मनेत्यर्थे।२८। वृथेति व्यर्थे।२९। नक्तम् रात्रौ।३०। नञ् निषेधे।३१। हेतौ निमित्ते।७२। इद्धा प्रकाश्ये।३३। अद्धा स्फुटावधारणयोः तत्त्वातिशययोरित्येके।३४। सामि अर्द्धजुगुप्सितयोः।३५। वत् तेन तुल्यं क्रिया चेत् वतिरित्यादिसूत्रे(६५१पृ०)विहितो-

ब्राह्मणवत् वतिवपत्। सना ३७। सनत् ३८। सनात् ३६। उपधा ४०। तिरस् ४१। अन्तरा ४२। अन्तरेण ४३। ज्योक् ४४। कम् ४५। शम् ४६। सहसा ४७। विना ४८। नाना ४६। स्वस्ति ५०। स्वधा ५१। अलम् ५२। वषट् ५३। श्रौषट् ५४। वौषट् ५५। अन्यत् ५६। अस्ति ५७। उपांशु ५८। क्षमा ५६। विहायसा ६०। दोषा ६१। मृषा ६२। मिथ्या ६३। मुधा ६४। पुरा ६५। मिथो ६६। मिथस् ६७। प्रायस् ६८। मुहुस् ६६ प्राबाहुकम् ७०। प्रवाहिका ७१। आर्य्यहलम् ७२।

वतिप्रत्ययो गृह्यते इत्युदाहरणेन दर्शयति ब्राह्मणवदित्यादि। नतु स्वरादिवत् पृथक्पदमेवञ्च प्रत्ययत्वेन प्रकृत्युत्तरत्वेनैव प्रयोगः इति द्रष्टव्यम् ३६। सना। ३७। सनत्। ३८। सनात्। ३६। नित्ये। उपधा भेदे।४० तिरस् अन्तर्द्धौ तिर्य्यगर्थे परिभवे च। ४१। अन्तरा मध्ये विनार्थे च। ४२। अन्तरेण वर्ज्जने। ४३। ज्योक् काल भूयस्त्व प्रश्नशीघ्रार्थसंप्रत्ययेषु। ४४। कम् वारिमर्द्दनिन्दासुखेषु। ४५। शम् सुखे।४६। सहसा आकस्मिकाविमर्शयोः। ४७। विना वर्ज्जने। ४८। नाना अनेकविनार्थयोः।४६। स्वस्ति मङ्गले। ५०। स्वधा पितृदाने। ५१। अलम् भूषणपर्य्याप्तिशक्तिवारणनिषेधेषु। ५२। वषट्।५३। श्रौषट्।५४। वौषट्।५५। हविर्दाने।अन्यत् अन्यार्थे।५६। अस्ति सत्तायाम्।५७। उपांशु अप्रकाशोच्चारणरहस्ययोः। ५८। क्षमा क्षान्तौ। ५६। विहायसा वियदर्थे। ६०। दोषा रात्रौ।६१। मृषा।६२। मिथ्या।६३। वितथे।मुधा व्यर्थे।६४। पुरा अविरते चिरातीते भविष्यदासन्ने च।६५। मिथो।६६। मिथस् रहःसहा यार्थयोः। ।६७। प्रायस् बाहुल्ये। ६८। मुहुस् पुनरर्थे। ६६। प्रबाहुकम् समकाले ऊर्द्धार्थे च ७०। प्रवाहिका प्राठान्तरम्। ७१। आर्य्यहलम्

अभीक्ष्णम् ७३। साकम् ७४। सार्द्धम् ७५। नमस् ७६। हिरुक् ७७। धिक् ७८। अथ ७९। अम् ८०। आम् ८१। प्रताम् ८२। प्रशाम् ८३। प्रतान् ८४। मा ८५। माङ् ८६। आकृतिगणोयम्।

बलात्कारे। शाकटयनस्तु आर्य्य प्रतिबन्धे हलम् प्रतिषेधविवादयो रित्याह। ७२। अभीक्ष्णम् पौनःपुन्ये। ७३। साकम्। ७४। सार्द्धम्। ७५। सहार्थे। नमस् नतौ।७६। हिरुक् वर्ज्जने।७७। धिक् निन्दाभर्त्सनयोः। ७८। अथ मङ्गलानन्तरारम्भप्रश्नकार्त्स्न्याधिकारप्रतिज्ञासमुच्चयेषु ७९। अम् शैघ्र्येऽल्पेच। ८०। आम् अङ्गीकारे॥ किमेत्तिङव्ययघादाम्व (५।४।११सू०) इत्यादिविहितोयाम् स्तद्युते इत्येके किन्तराम् प्राह्णेतरामित्यादि।८१। प्रताम् ग्लानौ।८२।प्रशाम् सामर्थ्ये। ८३। प्रतान् विस्तारे।८४। मा। ८५। माङ्।८६। शङ्कानिषेधयोः आकृतिगणइति तेनान्येऽपि ज्ञेयाः। तथाहि कामम् स्वाच्छन्द्ये प्रकामम् अतिशये। भूयस् पुनरर्थे। साम्प्रतम् न्याय्ये। परम् किन्त्वर्थे साक्षात् प्रत्यक्षे। साचि तिर्य्यगर्थे। सत्यम् अङ्गीकारे। मङ्क्षु शैघ्र्ये संवत् वर्षे। अवश्यम् निश्चये। सपदि शैघ्र्ये। बलवत् अतिशये। प्रादुस् आविस् प्रकाशे। अनिशम् नित्यम् नित्यदा सदा अजस्रम् सततम् एते सातत्ये। उषा रात्रौ। रोदसी द्यावापृथिव्योः। ओम् अङ्गीकारे ब्रह्मणि च भूर् पृथिव्याम्। भुवर् अन्तरिक्षे। झटिति झक् तरसा शैघ्र्ये। सुष्ठु प्रशंसायाम्। दुष्ठु कष्टे। सु पूजायाम् कु कुत्सितेषदर्थयोः। अहह आश्चर्य्यखेदेच। अञ्जसा तत्त्वशीघ्रयोः। मिथ्या वितथे। भ्राजक् शैघ्र्ये। चिराय चिररात्राय चिरस्य चिरम् चिरेण चिरात् एते चिरार्थकाः। अस्तम् विनाशे। आनुषक् आनुपूर्व्ये। अम्नक् अनुमाने अभ्रम् शीघ्रसाम्प्रतिकयोः। स्थाने युक्ते वरम् ईषदुत्कर्षे। सुदि शुक्लपक्षे। वदि कृष्णपक्षे। एवं सह सत वाङ्मित्यादयोऽपि ग्राह्याः। म०।

(२) च १। वा २। ह ३। अह ४। एव ५। एवम् ६। नूनम् ७। शश्वत् ८। युगपत् ९। भूयस् १०। कूपत् ११। सूपत् १२। कुवित् १३। नेत् १४। चेत् १५। चण् १६। कच्चित् १७। यत्र १८। नह १९। हन्त २०। माकिम् २१। माकीम् २२। नकीम् २३। नकिम् २४। नकिर् २५। माङ् २६। नञ् २७। यावत् २८। तावत् २९। त्वै ३०। द्वै ३१। रै ३२। श्रौषट् ३३। वषट् ३४। स्वाहा ३५। स्वधा ३६। वौषट् ३७। तुम् ३८। तथाहि ३९।

---

(२) च समुच्चयादिषु। १। वा वा स्याद्विकल्पोपमयोरेवार्थे च समुच्चये इत्यु-क्तार्थेषु। २। ह प्रसिद्धौ। ३। अह पूजायाम्। ४। एव अवधारणेऽ नवक्लृप्तौ च। ५। एवम् उक्तपरामर्शे। ६। नूनम् निश्चये वितर्के च। ७। शश्वत् पौनःपुन्ये नित्ये सहार्थे च।। युगपत् ऐककाल्ये। ९। भूयस् पुनरर्थे आधिक्ये च। १०। कूपत् सूपत् एतौ प्रश्ने प्रशंसा-याञ्च। ११। १२। कुवित् भूर्य्यर्थे प्रशंसायाञ्च। १३। नेत् शङ्काप्रतिषेध-समुच्चयेषु। १४। चेत् यद्यर्थे। १५। चण् णित् चेदर्थे समुच्चयादौ त्वननुबन्धः। १६। कच्चित् इष्टप्रश्ने। १७। यत्र अनवक्लृप्त्यनव-मर्षगर्हाश्चर्य्येषु। यथा नावकल्पयामि न मर्षये गर्हे आश्चर्य्यं वा यत्र भवान् वृषलं याजयेदित्यादि। १८। नह प्रत्यारम्भे। १९। हन्त हर्षविषादानुकम्पावाक्यारम्भेषु २०। माकिम् माकीम् नकीम् नकिम् नकिर् एते वर्ज्जने। २१-२५। माङ्नञौ स्वरा-दिषूक्तार्थौ इह पाठस्तु निपातत्वार्थः तेन निपाता आद्युदात्ता इति स्वरविशेष एवमन्यत्रापि बोध्यम्। २६। २७। यावत्तावत् एतौ साकल्ये। २८। २९। त्वै विशेषवितर्कयोः। ३०। द्वै वितर्के अत्र न्वै इति पाठान्तरम्। ३१। रै दाने अनादरे च। ३२। श्रौषट् वषट् स्वरादिषूक्तार्थौ। ३३। ३४। स्वाहा देवताभ्यो दाने। ३६। स्वधा वौषट् व्याख्यातौ। ३६। ३७। तुम् तुङ्कारे यथा गुरुं तुङ्कृत्य हुङ्कृत्येति प्रयोगः। ३८। तथाहि निदर्शने। ३९। खलु निषेधे वाक्यालङ्कारे

खलु ४०। किल ४१। अथ ४२। सुष्ठु ४३। स्म ४४। आदह ४५। उपसर्गस्वरविभक्तिप्रतिरूपकाश्च। अवदत्तम् अहंयुः अस्तिक्षीरा ४६। अ ४७। आ ४८। इ ४९। ई ५०। उ ५१ ऊ ५२। ए ५३। ऐ ५४। ओ ५५। औ ५६। पशु ५७। शुकम् ५८। यथा ५९ कथाच ६०। प्याट् ६१। पाट् ६२। अङ्ग ६३। है ६४। हे ६५। भोः ६६। अये ६७। द्य ६८। विषु ६९। एकपदे ७०। युत् ७१। आतः ७२। चादिरप्याकृतिगणः (१)।

निश्चये च। ४०। किल वार्त्तायामलीके च। ४१। अथ स्वरादिषूक्तार्थः। ४२। सुष्ठु स्वरादिषु व्याख्यातार्थः ४३। स्म अतीते पादपूरणे च। ४४। आदह उपक्रमहिंसाकुत्सनेषु। ४५।

अवदत्तमित्यादीन्युदाहरणानि तत्रावशब्दस्योपसर्गप्रतिरूपकतयानुपसर्गत्वात् अच उपसर्गात्त इत्यनेन( )तकारो न भवति। अहमिति सुबन्तप्रतिरूपकम् तेन न विभक्तिलोपः। एतेन गेये केन विनीतौ वामिति पाठेऽपि युवामित्यर्थे वामित्यव्ययं द्रष्टव्यम्। अस्तीति तिङन्तप्रतिरूपकम् एवम् अस्मि अहमित्यर्थे तेन त्वामस्मि वच्मीत्यादि सिध्यति आहेत्युवाचेत्यर्थे आसेति बभूवेत्यर्थे इवास यत्र इति कु० ४६। स्वरप्रतिरूपकाण्याह। अ संबोधने अधिक्षेपे निषेधे च। ४७। आ वाक्यस्मरणयोः। ४८। इ सम्बोधनजुगुप्साविस्मयेषु। ४९। ई उ ऊ ए ऐ ओ औ एते संबोधने। ५०-५६। पशु सम्यगर्थे। ५७। शुकम् शैघ्र्ये। ५८। यथा कथाच अनादरे। ५९। ६०। प्याडादयः सप्त संबोधने।६१-६७। द्य हिंसाप्रातिलोम्ययोः पादपूरणे च। ६८। विषु नानार्थे।६९। एकपदे अकस्मादित्यर्थे।७०। युत् कुत्सायाम्।७१। आतः इतोपीत्यर्थे। ७२।

(१) आकृतिगण इति तेनान्येऽपि सन्तीत्यर्थः। ते च यथा। यत्तत् हेतौ आहोस्वित् विकल्पे शोम् सर्व्वतोभावे। कम् पादपूरणे। सुकम् अति-

तद्धितश्चाऽसर्व्वविभक्तिः। १। १। ३८।

यस्मात्सर्व्वा (४) विभक्तिर्नोत्पद्यते स तद्धितान्तोऽव्ययं स्यात्। परिगणनं कर्त्तव्यम्। तसिलादयः (५) प्राक् पाशपः शसप्रभृतयः (६) प्राक्समासान्तेभ्यः। अम् (७)। आम् (८)। कृत्वोर्थाः (९)। तसिवती (१०)। नानाञाविति (११)। तेनेह न। पचतिकल्पम्पचतिरूपम्।

शये। अनुकम् वितर्के। शंट् अन्तःकरणे आभिमुख्येच। व पादपूरणे इवार्थे च। दिष्ट्या आनन्दे। चटु चाटु प्रिये वाक्ये। ऊम् भर्त्सने। इव सादृश्ये। अद्यत्वे इदानीमित्यर्थे। एवम् अरे जातुप्रदादयोपि ग्राह्याः। अत्रेदमवधेयं स्वरादिचाद्योराकृतिगणत्वाविशेषेऽपि येषां निपातस्वरइष्टस्ते चादिषु अन्ये स्वरादिषु उभयस्वरभाजस्तूभयत्र पठिता इत्येतत् सर्व्वम् मनोरमायां स्थितम्।

(४) सर्व्वेति वचनत्रयमित्यर्थः विन्तूत्सर्गादेकवचनमेवोत्पद्यते इति भावः।

(५) पञ्चम्यास्तसिल् ५। ३। ७। इत्यारभ्य याप्ये पाशप् ५। ३। ४७ इत्यतः प्राक् ये तद्धितप्रत्यया विहितास्ते इत्यर्थः।

(६) बह्वल्पार्थाच्छस् ५। ४। ४२ सू०। इत्यारभ्य समासान्ताः ५। ४। ६८ इति सूत्रात् प्राक् डाच्पर्य्यन्ता ये विहितास्ते इत्यर्थः।

(७) अमु च्छन्दसीति ५। ४। १२ सूत्रेण विहितोऽम्।

(८) किमेत्तिङव्ययघादाम्व ५। ४। ११ इत्यादि सूत्रेण विहित आम्।

(९) संख्यायाः क्रियाभ्यावृत्तिगणने कृत्वसुजिति ४। ४। १७ सूत्रेण विहितः कृत्वसुच् तत्तुल्यार्थाः सुजादयश्च।

(१०) तेनैका दिक् तसिश्चेति ४। ३। ११। १२। सूत्राभ्यां विहितस्तसिः। तेन तुल्यं क्रिया चेत् वतिरित्यादि ५। १। १५। सूत्रैर्विहितो वतिः।

(११) विनञ्भ्यां नानाञाविति ५। २। २७ सूत्रविहितौ नानाञावित्यर्थः।

कृन्मेजन्तः। १। १। ३९।

कृद्यो मान्त (१२) एजन्तश्च तदन्तमव्ययं स्यात्। स्मारंस्मारम्। जीवसे (१३)। पिबध्यै (१४)।

क्त्वातोसुन्कसुनः। १। १। ४०।

एतदन्तमव्ययं स्यात्। कृत्वा। उदेतोः (१५)। विसृपः (१६)।

अव्ययीभावश्च। १। १। ४१।

अधिहरि।

अव्ययादाप्सुपः। २। ४। ८२।

अव्ययाद्विहितस्यापः सुपश्च लुक् (१७) स्यात्। तत्र शालायाम्। अथ। विहितविशेषणान्नेह। अत्युच्चैसौ। अव्ययसंज्ञायां यद्यपि तदन्तविधिरस्ति। तथापि न गौणे। आब्ग्रहणं (१८) व्यर्थमलिङ्गत्वात्।

---

(१२) कृद्यो मान्त इति। कारयामासेत्यादावामः कृत्त्वादव्ययत्वमिति भाष्यम्।
(१३) जीवसे इति तुमर्थे सेसेनसेऽसेनित्यादि ३।४।९ सूत्रेण असेन्प्रत्ययः।
(१४) पिबध्यै इत्यपि तेनैव सूत्रेण शध्यैप्रत्ययः।
(१५) उदेतोरिति उत्पूर्वकादिण्धातोः भावलक्षणे स्थेणइत्यादि ३।४।१६ सूत्रेण तोसुन्प्रत्ययः।
(१६) विसृप इति सृपितृदोः कसुनिति ३।४।१७ सूत्रेण विहितः कसुन्।
(१७) ण्यक्षत्रियार्षञितो यूनि लुगित्यतो (५४२५०) लुगित्यनुवर्त्तते।
(१८) अव्ययादापोलुग्वचनानर्थक्यं लिङ्गाभावादिति वार्त्तिकमर्थतोदर्शयति आब्ग्रहणमिति।

सदृशन्त्रिषु लिङ्गेषु सर्वासु च विभक्तिषु।
वचनेषु च सर्व्वेषु यन्न व्येति तदव्ययमिति॥

श्रुतिः लिङ्गकारकसंख्याभावपरा (१८)।

वष्टि भागुरिरल्लोपमवाप्योरुपसर्गयोः।
आपश्चैव हलन्तानां यथा वाचा निशा दिशा (२०)॥ १॥

वगाहः। अवगाहः। पिधानम्। अपिधानम्।

इत्यव्ययानि।

---

(१८) अलिङ्गत्वे आथर्वणश्रुतिविरोधमाशङ्क्याह लिङ्गकारकसंख्याभावपरेति। इह विभक्तिवचनशब्दौ कारकसंख्यापरौ अन्यथान्यतरवैयर्थ्यापत्तेरिति भावः। उपक्रमोपसंहाराभ्यामस्याः श्रुतेर्ब्रह्मपरत्वेऽपि भाष्यकारवचनप्रामाण्यादेवाव्ययपरत्वमिति बोध्यम्।

(२०) यथा वाचा नि शा दिशेत्यादि परिगणनार्थं दिङ्मात्रमिदोपात्तम्।

इति सरलाख्यायां कौमुदीव्याख्यायामव्ययप्रकरणम्।

सिद्धान्तकौमुदी।

स्त्रीप्रत्ययप्रकरणम्।

स्त्रियाम्। ४। १। ३।

अधिकारोऽयं समर्थानामिति (४८८४) यावत्।

अजाद्यतष्टाप्। ४। १। ४।

अजादीनाम्(१) अकारान्तस्य च वाच्यं यत् स्त्रीत्वं तत्र द्योत्ये टाप् स्यात्। अजाद्युक्तिर्ङीषोङीपश्च बाधनाय। अजा। अतः खट्वा। अजादिभिः स्त्रीत्वस्य विशेषणान्नेह। पञ्चाजी (२) अत्र हि समासार्थसमाहारनिष्ठं स्त्रीत्वम्। अजा। एडका। अश्वा। चटका। मूषिका। एषु जातिलक्षणो ङीष् प्राप्तः

---

(१) अजाद्यत इति षष्ठी वाच्यवाचकभावसम्बन्धस्तदर्थः स्त्रियामित्यधिकारलब्धस्य धर्म्मप्रधाननिर्द्देशात् स्त्रीत्वे इत्यर्थस्तदेतदाह अजादीनामित्यादि। कस्माद्भवतीत्याकाङ्क्षायां सन्निधानादजादिभ्य इत्यर्थाल्लभ्यतइति बोध्यम्। टाबादीनां पकारः स्वरार्थः। तत्र॰ अजा एडका कोकिला चटका मूषिका अश्वा बाला होड़ा पाकान्ता वत्सा मन्दा विलाता पूर्व्वापहाणा अपरापहाणा क्रुञ्चा उष्णिहा देवविशा ज्येष्ठा कनिष्ठा मध्यमा। अजादिराकृतिगणः।

(२) पञ्चाजीति। अत्र हि समासेऽवयवद्वयस्याऽपि समाहारनिष्ठं स्त्रीत्वं

बाला। वत्सा। होड़ा। मन्दा। विलाता। एषु वयसि प्रथम इति (२१६४०) ङीप् प्राप्तः। सम्भस्त्राजिनशणपिण्डेभ्यः फलात् (ग०)। सम्फला। भस्त्रफला (३)। ङ्यापोरिति (४६८सू०) ह्रस्वः। सदच् (४) काण्डप्रान्तशतैकेभ्यः पुष्पात् (ग०)। सत्पुष्पा। प्राक्पुष्पा। प्रत्यक्पुष्पा। शूद्रा चाऽमहत्पूर्व्वा जातिः (ग)। पुंयोगेतु शूद्री (५)। अमहत्पूर्वा किम्। महाशूद्री। क्रुञ्चा। उष्णिहा। देवविशा। ज्येष्ठा। कनिष्ठा। मध्यमेति पुंयोगेऽपि कोकिला जातावपि। मूलान्नञः (ग०)। अमूला। ऋन्नेभ्यो (१२७सू०) ङीप्। कर्त्री। दण्डिनी।

उगितश्च। ४। १। ६।

उगिदन्तात्प्रातिपदिकात् स्त्रियां ङीप् स्यात्। भवन्ती। पचन्ती। शप्श्यनोरिति (१६७सू०) नुम्। उगिदचामिति (१५६४) सूत्रेऽञ्ग्रहणेन धातोश्चेदुगित्कार्य्यन्तर्ह्यञ्चतेरेवेति नियम्यते तेनेह न। उखास्रत्। क्लिप्। अनिदितामिति (१७८सू०) नलोपः। पर्णध्वत्। अञ्चतेस्तु स्यादेव। प्राची। प्रतीची।

समुदायरूपसमासवाच्यं न त्वजशब्दमात्रवाच्यमिति न टापः प्रसङ्ग इति भावः।

(३) भस्त्रेव फलानि यस्या इति भस्त्रफला ओषधिः।

(४) अजिति कृतनकारलोपक्विबन्ताञ्चतिसामान्यग्रहणम्।

(५) शूद्रा चेत्यत्र जातिरित्यभिधानात् जातिलक्षणङीपएवापवादोन तु पुंयोगलक्षणस्यापीत्याह पुंयोगे त्विति एतज्ज्ञापकत्वं महाशूद्रीत्यपि भवत्येव।

वनो र च (६)। ४। १। ७।

वन्नन्तात्तदन्ताच्च प्रातिपदिकात् स्त्रियां ङीप् स्यात्। रश्चा-न्तादेशः। वन्निति ङ्वनिप्क्वनिब्वनिपां सामान्यग्रहणम्। प्रत्ययग्रहणे यस्मात्स विहितस्तदादेस्तदन्तस्य ग्रहणम्। तेन प्रातिपदिकविशेषणात्तदन्तान्तमपि लभ्यते। सुत्वानमतिक्रान्ता अतिसुत्वरी। अतिधीवरी। शर्वरी। वनो न हश (७) इति वक्तव्यम् *। हशन्ताद्धातोर्विहितो यो वन् तदन्तात्तदन्तान्ताच्च प्रतिपदिकात् ङीप् रश्च नेत्यर्थः। ओणृ अपनयने वनिप् विड्वनोरिति(उ०३२९४०)आत्त्वम्। अवावा ब्राह्मणी। राजयुध्वा। बहुव्रीहौ वा *। बहुधीवरी—बहुधीवा। पक्षे डाप् वक्ष्यते।

पादोऽन्यतरस्याम्। ४। १। ८।

पाच्छब्दः कृतसमासान्तस्तदन्तात्प्रातिपदिकात् ङीप् वा स्यात्। द्विपदी-द्विपद्।

टाबृचि (८)। ४। १। ९।

ऋचि वाच्यायां पादन्ताट्टाप् स्यात्। द्विपदा ऋक्। एकपदा।

---

(६) वनोर चेति सार्थकस्यैव वनोग्रहणात् मघोनीत्यादौ न प्रसङ्गः। इदञ्च सूत्रं न ङीब्विधायकं ऋन्नेभ्योङीबित्यनेनैव(१३७पृ०)तत्सिद्धेः किन्तु तत्सूत्रविहितङीपोनुवादेन रत्वमात्रविधायकमिति बोध्यम्!

(७) वनो न हश इति सूत्रमबहुव्रीह्यर्थम् उदाहरणेन तदाह अवावेति।

(८) टाबृचीति सूत्रं अकारान्तपदशब्देन विपक्षेऽपि ऋचि वाच्यायां द्विपदी त्रिपदीत्यादिप्रयोगनिवारणाय। तत्त्व०।

न षट्स्वस्रादिभ्यः(१२८पृ०)। पञ्च। चतस्रः। पञ्चेत्यत्र (९) नलोपे कृतेऽपि षान्ता षडिति(१६२पृ०)षट्संज्ञां प्रति (१५६पृ०) नलोपः सुप्स्वरेति नलोपस्यासिद्धत्वात् न षट्स्वस्रादिभ्य इति(न टाप्।

मनः (१०)।४।१।११।

मन्नन्तान्न ङीप्। सीमा सीमानौ।

अनो बहुव्रीहेः।४।१।१२।

अन्नन्ताद्बहुव्रीहेर्न ङीप्। बहुयज्वा। बहुयज्वानौ।

डाबुभाभ्यामन्यतरस्याम्। ४।१।१३।

सूत्रद्वयोपात्ताभ्यामन्भ्यां डाप् वा स्यात्। सीमा। सीमे सीमानौ। दामा। दामे दामानौ। न पुंसि दामेत्यमरः। बहुयज्वा। बहुयज्वे बहुयज्वानौ।

अनउपधालोपिनोऽन्यतरस्याम्।४।१।२८।

अन्नन्ताद्बहुव्रीहेरुपधालोपिनो वा ङीप् स्यात्। पक्षे डाब्ङीब्निषेधौ। बहुराज्ञी। बहुराज्ञ्यौ बहुराजे बहुराजानौ।

---

(९) न षडिति सूत्रे ङीप इव टापोऽपि निषेध इत्याह पञ्चेत्यत्रेत्यादिना। असिद्धत्वादिति तथाच सुप्स्वरादिषु टापोऽपरिगणनान्न टापं प्रत्यसिद्धत्वमिति टापि प्रसक्ते न षडित्यादिना टापोऽपि निषेध इति भावः। अयञ्च निषेधः प्रियपञ्चा द्रौपदीत्यादौ गौणे न प्रवर्त्तते तदन्तस्य स्त्रीत्वेऽपि पञ्चन्शब्दस्य स्त्रीत्वाभावादिति बोध्यम्।

(१०) मन इति, अन उपधेत्यादि चैते सूत्रे टाब्ङीपोरुभयोरपि नि-

प्रत्ययस्थात्कात्पूर्वस्यात इदाप्यसुपः। ७। ३। ४४।

प्रत्ययस्थात्ककारात्पूर्वस्याकारस्येकारः स्यादापि परे स आप् सुपः परो न चेत्। सर्व्विका। कारिका। अतः किं नौका। प्रत्ययस्थात्किम्। शक्नोतीति शका। असुपः किम् बहुपरिव्राजका (११) नगरी। कात्किम् नन्दना। पूर्वस्य किम् परस्य मा भूत्। कटुका (१२)। तपरः किम् राका। आपि किम् कारकः। मामक (१३) नरकयोरुपसंख्यानम् *। मामिका। नरान् कायतीति नरिका। त्यक्त्यपोश्च *। दाक्षिणात्यिका। इहत्यिका।

न यासयोः। ७। ३। ४५।

यत्तदोरस्येन्न स्यात्। यका। सका। यकाम्। सकाम्। त्यकनश्च निषेधः*। अधित्यका। उपत्यका। आशिषि वुनश्च न*। जीवका। भवका। उत्तरपदलोपे न*। देवदत्तिका।

षेधके, तेन सीमभ्यां बहुपञ्चभ्यां बहुधीवभ्यामित्यादौ डाब्ङीपोरभावेऽपि नलोपेऽदन्ततया न टाप्प्रसङ्ग इति बोध्यम्। शब्देन्दु०।

(११) बहुपरिव्राजकेति बहुव्रीहौ उत्तरपदस्य सुपो लुक्यपि प्रत्ययलक्षणेनापः सुबन्तात्परत्वमिति न तत्रेत्वप्रसङ्गः असुप इति निषेधादिति भावः।

(१२) कटुकेति टापा सह सवर्णदीर्घात् पूर्वं, वर्णादाङ्गस्य बलीयस्त्वादपवादत्वाच्च प्रत्ययस्थककारात् परस्थिताकारस्य नेत्त्वं स्यादिति भावः।

(१३) मामकेति तवकममकावेकवचने इति(४।३।३०)ममकादेशस्याप्रत्ययत्वादप्राप्ते विधानम्।

देवका(१४)। क्षिपकादीनाञ्च न(१५)*। क्षिपका। ध्रुवका। कन्यका। चटका। तारका ज्योतिषि(ग०)। अन्यत्र तारिका। वर्णका तान्तवे(ग०)। अन्यत्र वर्णिका। वर्त्तका शकुनौ प्राचाम्(ग०)। उदीचान्तु वर्त्तिका। अष्टका पितृदैवत्ये(ग०)। अष्टिकान्या। सूतिकापुत्रिकावृन्दारिकाणां वेति वक्तव्यम्*। इह वा अ इति छेदः। कात्पूर्व्वस्य वाऽकारादेश इत्यर्थः। तेन पुत्रिकाशब्दे ङीन (१६) इवर्णस्य पक्षेऽकारः। अन्यत्रेत्त्वबाधनार्थमकारस्यैव पक्षेऽकारः। सूतिका—सूतकेत्यादि।

उदिचामातः स्थाने य क पूर्व्वायाः। ७। ३।४६।

यकपूर्व्वस्य स्त्रीप्रत्ययाऽऽकारस्य स्थाने योऽकारस्तस्य कात्पूर्व्वस्येद्वा स्यादापि परे। केऽण इति(४०४पृ०)ह्रस्वः। आर्य्यका आर्यिका चटकका चटकिका। आतः किं साङ्काश्ये भवा साङ्काश्यिका (१७)। यकेति किम् अश्विका। स्त्रीप्रत्ययेति (१८)

---

(१४) ठाजादावूर्द्ध्वं द्वितीयादच इति(७०७पृ०)सूत्रेण दत्तभागलोपात् देवकेति

(१५) क्षिपका ध्रुवका चरका सेवका करका चटका अवका लहका अलका कन्यका ध्रुवका एडका। आकृतिगणः।

(१६) ङीन इति शार्ङ्गरवादित्वात् (२४१पृ०)जातस्य ङीन इत्यर्थः।

(१७) अर्थगतं स्त्रीत्वमाकारे आरोप्य यकपूर्व्वकस्त्रीत्वबोधकाकारस्येति व्याख्यातं तेन सांकाश्यिकेत्यत्र न विकल्पस्तत्राकारस्य प्रत्ययावयवत्वेन स्त्रीत्वाबोधकत्वादिति भावः।

(१८) स्त्रीप्रत्ययेति किमिति। यकपूर्व्वाया इति स्त्रीलिङ्गनिर्द्देशः किमर्थ इति प्रश्नः।

किम् शुभं यातीति शुभंया अज्ञाता शुभंया शुभंयिका। धात्वन्तयकोस्तु (१९) नित्यम्। सुनयिका(२०)। सुपाकिका।

भस्त्रैषाजाज्ञाद्वास्वा नञ्पूर्व्वाणामपि (२१)। ७।३।४७।

स्वेत्यन्तं लुप्तषष्ठीकम्पदम्। एषामत इद्वा स्यात् तदन्तविधिनैव सिद्धे नञ् पूर्व्वाणामपीति स्पष्टार्थम्। भस्त्राग्रहणमुपसर्ज्जनार्थम्। अन्यस्य (२२) तूत्तरसूत्रेण सिद्धम्। एषा द्वा एतयोस्तु(२३)सपूर्व्वयोर्न्नेत्त्वम् अन्तर्व्वर्त्तिनीं (२४) विभक्ति-

---

(१९) धात्वन्तेति धात्वन्तयकारककारपूर्व्वस्याकारस्य इत्त्वं भवतीति शेषः।

(२०) सुष्ठु नयो यस्याः सुष्ठु पाको यस्या इति विग्रहे शैषिके कपि केऽण इति(४०४पृ॰)ह्रस्वे अकारस्य स्त्रीबोधकत्वादित्त्वम्।

(२१) भस्त्रैषेति अत्र आतः स्थाने इत्यनुवर्त्तते तच्च योग्यत्वात् भस्त्राज्ञाऽजास्वानामेव विशेषणं प्रत्ययस्थादित्यतः (२११पृ॰) अत इति अनुवर्त्तते अपिना नञ् भिन्नपूर्व्वाणामविद्यमानपूर्व्वाणाञ्च संग्रहः।

(२२) अन्यस्यानुपसर्ज्जनस्य। उत्तरसूत्रेणाभाषितपुंस्काच्चेत्यनेन(२१४पृ॰)।

(२३) एतयोस्त्विति। भस्त्राज्ञाऽजास्वानां सपूर्व्वाणामपीत्त्वं भवत्येव तत्र टापः कप्रत्ययात् परत्वात् सुपःपरत्वाभावेन असुप इति निषेधाप्रवृत्तेश्चेति बोध्यम्। तत्त्व॰।

(२४) अन्तर्वर्त्तिनीमिति न, एतद्सु इति स्थिते अकचि कृते अकृते वा नञ्-तत्पुरुषे त्यदाद्यत्वात् प्राक् सुपो लुकि ततः अकचि सामासिके वा कपि कृते पुनर्विशिष्टात् सुपि त्यदाद्यत्वे टाप् स च समासात् पूर्व्वोत्पन्नः सुपः पर इति न तत्र प्रवृत्तिः। बहुव्रीहौ तु प्रियैतका प्रियैतकदित्येव रूपमिति तत्रापि न प्रवृत्तिरिति भावः।

माश्रित्याऽसुप इति निषेधात्। अनेषका (२५)। परमैषका। अद्वके। परमद्वके। स्वशब्दग्रहणं संज्ञोपसर्ज्जनार्थम्। इह हि आतःस्थाने इत्यनुवृत्तम् स्वशब्दस्यातो विशेषणम् नतु ह्येषयोरसम्भवात् (२६) नाप्यन्येषामव्यभिचारात्। स्वशब्दस्त्वनुपसर्ज्जनमात्मीयवाची अकजर्हः (२७) अर्थान्तरे तु न स्त्री। संज्ञोपसर्ज्जनीभूतस्तु कप्रत्ययान्तत्वाद्(२८)भवत्युदाहरणम्। एवञ्चात्मीयायाम् स्विका। परमस्विकेति नित्यमेवेत्त्वम् (२९)। निर्भस्त्रिका-निर्भस्त्रका। एषका एषिका। कृतषत्वनिर्देशान्नेह विकल्पः। एतिके। एतिकाः। अजका-अजिका। ज्ञका-ज्ञिका। द्विके-द्वके। निःस्विका—(३०) निःस्वका।

अभाषितपुंस्काच्च। ७। ३। ४८।

(२५) अज्ञाता एषा एषका न एषका अनेषकेत्येव विग्रहः न तु अज्ञाता अनेषेति तथासति अनेतकदित्येव स्यादिति बोध्यम्।

(२६) असम्भवादिति ह्येतदोरकारस्य आकारस्थानिकत्वाभावादिति भावः।

(२७) अकजर्ह इति तेन तदकारस्य नाकारस्थानिकत्वमिति नेत्त्वप्रसङ्गः इति भावः।

(२८) कप्रत्ययान्तत्वादिति तत्रान्तर्वर्त्तिन्या विभक्त्या न सुपः परत्वं केन व्यवधानादिति भावः।

(२९) नित्यमेवेति अकचि कृतेऽकारस्याऽकारस्थानिकत्वाभावेनतत्सूत्राप्रवृत्तेः प्रत्ययस्थादित्यादिना नित्येत्वसिद्धिरिति भावः।

(३०) निःस्विकेति स्वस्या निष्क्रान्तेति विग्रहस्तेन स्वशब्दस्य संज्ञाद्यपत्वेऽप्युपसर्ज्जनत्वात् समासान्तह्रस्वे टापि अज्ञातादौ कप्रत्यये केऽण्इति (१०४५०)ह्रस्वः ततः टाप्।

एतस्माद्विहितस्यातःस्थानेऽत इद्वा स्यात्। गङ्गिका-गङ्गका। बहुव्रीहेर्भाषितपुंस्कत्वात्ततो विहितस्य नित्यम्। अज्ञाता अखट्वा " अखट्विका। शैषिके कपि तु विकल्प (३१) एव।

आद्याचार्य्याणाम्। ७। ३। ४९।

पूर्व्वसूत्रविषये आद्वा स्यात्। गङ्गाका। उक्तपुंस्कात्तु। शुभ्रिका।

अनुपसर्ज्जनात्। ४। १। १४।

अधिकारोऽयम्। यूनस्तिः (२४२पृ०) इत्यभिव्याप्य अयमेव स्त्रीप्रत्ययेषु तदन्तविधिं ज्ञापयति।

टिड्ढाणञ्द्वयसज्दघ्नञ्मात्रच्तयप्ठक्ठञ्कञ्क्वरपः। ४। १। १५।

अनुपसर्ज्जनं यट्टिदादि(३२)तदन्तं यददन्तं प्रातिपदिकन्ततः

(३१) अविद्यमाना खट्वा यस्या इति विग्रहे शेषाद्विभाषेति(४२५पृ०)पाक्षिक कवभावे उपसर्ज्जनह्रस्वे अखट्वशब्दादपि अज्ञातादौ के सुपो लुकि केऽण (४०८पृ०)इति ह्रस्वे पुनष्टापि अभाषितपुंस्काद्विहिताऽऽकारस्थानिकाका-राभावेन विकल्पस्य तत्राप्रवृत्तावुत्सर्गतो नित्यत्वम्। शैषिककप्पक्षे तु न, खट्वा सु इत्यवस्थायां कपि सुपो लुकि प्रत्ययलक्षणेन अखट्वाभागस्य सुबन्तत्वेऽपि कबन्तस्यैव समाससंज्ञया प्रातिपदिकतया तद्घटकाऽखट्वाभागस्याप्रातिपदिकत्वात् गोस्त्रियोरिति (२२२पृ०) न ह्रस्वः। केऽण इति ह्रस्वस्य न कपीति(४०४पृ०) निषेधाच्च न ह्रस्वः। किन्तु आपोऽन्यतरस्यामिति (४२६पृ०)ह्रस्वे अकारस्याऽऽकारस्थानिकत्वात् भाषितपुंस्कत्वाभावेन विकल्प इति भावः।

(३२) टिदादयः प्रत्ययास्तेन तत्तदन्तं गृह्यते तत्रानुवर्त्तमानस्य प्रातिपदिकस्य

स्त्रियां ङीप् स्यात्। कुरुचरी। उपसर्ज्जनत्वान्नेह। बहुकुरुचरा। नदट्। नदी। वक्ष्यमाणेत्यत्र टित्त्वादुगित्त्वाच्च(३३) ङीप् प्राप्तः। यासुटो (३४) ङित्त्वेन लाश्रयमनुबन्धकार्य्यं नादेशानामिति ज्ञापनान्न भवति। श्नः(३५) शानचः शित्त्वेन क्वचिदनुबन्धकार्य्येऽप्यनल्विधाविति निषेधज्ञापनाद्वा। सौपर्णेयी (३६)। ऐन्द्री (३७)। औत्सी (३८)। ऊरुद्व-

---

विशेषणम् अजाद्यत इत्यतः (२०८पृ०) अत इत्यनुवर्त्तते इत्याह यद्विदादीत्यादि। टित्त्वं प्रायः प्रत्ययगतम् क्वचित् प्रातिपदिकगतं प्रातिपदिकावयवप्रकृतिगतञ्च। तच्च प्रत्यये आरोप्य डिदादीत्युक्तम् तत्र नामप्रकृतिगतम् नदट् इति प्रत्ययगतम् कुरुचरीति धातु प्रकृतिगतं स्तनन्धयीति अत्र धेटधातीष्टकारस्यानन्यप्रयोजनतया ङीबर्थत्वमेव व्यवस्थापितमाकरे

(३३) टित्त्वादुगित्त्वाच्चेति लटश्शकारटकारेत्त्वात् तत्स्थानिकस्य शानचोऽपि स्थानिवत्त्वेन तदनुबन्धवत्त्वात् तत्र ङीप् स्यादित्याक्षेपः।

(३४) समाधत्ते यासुटइति आशीर्लिङो ङित्त्वेन तदादेशयासुटोऽपि ङित्त्वे प्राप्तेऽपि यासुट् परस्मैपदेषूदात्तो ङिच्चेति (उ०१६पृ०) पुनर्ङित्त्वविधानमेव आदेशानाम् स्थान्यनुबन्धकार्य्याप्रवृत्तौ ज्ञापकमिति भावः।

(३५) श्नाप्रत्ययस्य शित्त्वेन तदादेशस्य शानचः शित्त्वसिद्धावपि हलः श्नः शानज्झाविति (उ०१६५पृ०) सूत्रे शानचः शित्करणमपि तज्ज्ञापकमित्याह श्न इत्यादि।

(३६) सुपर्णीशब्दात् स्त्रीभ्यो ढगिति (५०६पृ०) ढकि आयन्नेयीत्यादिना (२०८पृ०) ढस्य एयादेशः।

(३७) इन्द्रो देवतास्या इति वाक्ये सास्य देवतेत्यण् (५३०पृ०) इन्द्रस्येयमिति वा वाक्ये तस्येदमित्यण् (५८३पृ०)। अजादित्वाह यर्थात् तद्धित एवाण् तेन कर्म्मण्यण् (उ०३२३पृ०)इत्यणि कुम्भकारेत्येव भवतीति बोध्यम्।

(३८) उत्से भवा औत्सी उत्सादिभ्योऽञ् (४९०पृ०) इत्यञि सिध्यति।

यवी। ऊरुद्वयसी। ऊरुमात्री (३९)। पञ्चतयी (४०)। आक्षिकी (४१)। लावणिकी (४२)। यादृशी (४३)। इत्वरी (४४)। ताच्छीलिके णेऽपि (४५)। चौरी। नञ्स्नञीकक्ख्युंस्तरुणतलुनानामुपसंख्यानम्॥। स्त्रैणी (४६)। पौंस्नी। शाक्तीकी (४७)। आढ्यङ्करणी (४८)। तरुणी। तलुनी।

यञश्च।४।१।१६।

यञन्तात् स्त्रियां ङीप् स्यात्। अकारलोपे कृते।

---

(३९) प्रमाणे द्वयसज्दघ्नञ्मात्रचः इति(६६७पृ०)प्रत्ययाः अत्र मात्रशब्दादारभ्य अयचस्यकारेण मात्रजिति प्रत्याहारस्तेन उभयीत्यादिसिद्धिः शब्देन्दु०।

(४०) पञ्च अवयवा यस्या इति वाक्ये संख्याया अवयवे तयबिति(६६८पृ०)तयप्।

(४१) अक्षेण दीव्यतीति वाक्ये तेन दीव्यतीति (६०४पृ०) ठकि ठस्येकादेशः।

(४२) लवणं पण्यमस्या इति वाक्ये तदस्य पण्यमित्यर्थे(६१४पृ०)लवणाट्ठञिति (६१४पृ०)ठञ्।

(४३) त्यदादिषु दृशोरनालोचने कञ्चेति (१८४पृ०) कञि आ सर्वनाम्नः (१८४पृ०) इत्याकारादेशः।

(४४) इण्नशजिसर्त्तिभ्यः क्वरबिति(उ३७४पृ०)क्वरप्।

(४५) शील मित्यधिकारे(६१६पृ०)छत्रादिभ्यो ण इति(६१६पृ०)णप्रत्ययेऽपि अण्कार्य्यं भवतीत्यर्थः तेन चुराशीलमस्या इति वाक्ये ताच्छीलिके णप्रत्यये चौरीति।

(४६) स्त्रीपुंसयोर्नञ्स्नञाविति(४९१पृ०)सूत्रेण स्त्रियाः नञ् पुंसः स्नञ्।

(४७) शक्तिः प्रहरणमस्या इति वाक्ये प्रहरणमिति (६१५पृ०)अधिकारे शक्तियष्ट्योरीकक्(६१६पृ०)इतीकक्।

(४८) आढ्यसुभगेत्यादिना ३।२।५६। सूत्रेण ख्युन् युवोरनाकावौ (५३४पृ०)इत्यनादेशे अरुर्द्विषदित्यादिना(उ३३०पृ०)मुम्।

हलस्तद्धितस्य। ६। ४। १५०।

हल उत्तरस्य तद्धितयकारस्योपधाभूतस्य(४९) लोपः स्यादी तिपरे। गार्गी। अनपत्याधिकारस्थान्न ङीप्। द्वीपे भवा द्वैप्या। अधिकारग्रहणान्नेह दैवस्याऽपत्यन्दैव्या। देवाद्यञञाविति४८६४०ह्ि यञ् प्राग्दीव्यतीयो न त्वपत्याधिकारपठितः।

प्राचां ष्फस्तद्धितः। ४। १। १७।

यञन्तात् ष्फो वा स्यात् स्त्रियां सच तद्धितः।

षः प्रत्ययस्य। १। ३। ६।

प्रत्ययस्यादिः (५०) षइत्स्यात्।

आयनेयीनीयियः फढखछघाम्प्रत्ययादीनाम् । ७। १। २।

प्रत्ययादिभूतानां फादीनां क्रमादायन्नादय आदेशाः स्युः। तद्धितान्तत्वात्प्रातिपदिकत्वम्। षित्त्वसामर्थ्यात् (५१)ष्फेणो क्तोऽपि स्त्रीत्वे षिद्गौरेति(२२७४०)वक्ष्यमाणो ङीष्। गार्ग्यायणी।

---

(४९) सूर्य्यगस्त्येत्यादितः(२२८४०) यउपधायाइति, यस्येति चेत्यत(१३६४०) ईतीति चानुवर्त्तते।

(५०) उपदेशेऽजनुनासिक इदित्यत (४४०) इदिति आदिर्ञिटुडव इत्यतः (७०४२४०) आदिरिति चानुवर्त्तते।

(५१) स्त्रियां यञ्विधानेन यञन्तादिहितष्फस्यापि स्त्रीत्वबोधकत्वात् उक्ता-र्थानामप्रयोगइत्यप्रयोगे प्राप्ते आह षित्त्वसामर्थ्यादिति द्विर्बद्धं सुबद्धं भवतीति न्यायेन तस्य प्रयोग इति भावः।

सर्व्वत्र लोहितादिकतन्तेभ्यः। ४। १। १८।

लोहितादिभ्यः कतशब्दान्तेभ्यो (५२) यञन्तेभ्यो नित्यं ष्फः स्यात्। लौहित्यायनी। कात्यायनी।

कौरव्यमाण्डूकाभ्याञ्च। ४। १। १९।

आभ्यां ष्फः स्यात्। क्रमेण टाब् ङीपोरपवादः (५३)। कुर्व्वादिभ्यो ण्यः (५१६पृ०) कौरव्यायनी। ढक् च मण्डूकात् (५०६पृ०) इत्यण्। माण्डूकायनी। आसुरेरुपसंख्यानम्*। आसुरायणी।

वयसि प्रथमे। ४। १। २०।

प्रथम (५४) वयोवाचिनोऽदन्तात् स्त्रियां ङीप् स्यात्। कुमारी। वयस्यचरम इति वाच्यम्*। वधूटी। चिरण्टी। वधूटचिरण्टशब्दौ यौवनवाचिनौ। अतः किम्। शिशुः। कन्याया न। कन्यायाः कनीन चेति (५०५पृ०) निर्द्देशात्।

---

(५२) लोहित संशित बभ्रु वल्गु मण्डु गण्डु शङ्कु लिगु गुहलु मन्तु मङ्क्षु अलिगु जिगीषु मनु तन्तु मनायी सूनु कथक कन्थक ऋक्ष वृक्ष तनु तरुक्ष तलुक्ष तण्ड वतण्ड कपि कत कुरु कत। गर्गाद्यन्तर्गणः (५८१पृ०) शकन्ध्वादित्वात् पररूपादेशात् कतन्तेति।

(५३) कौरव्यशब्दस्य योपधत्वाज्जातिलक्षणङीषभावे टाप् मण्डूकशब्दे जातित्वात् ङीप् प्राप्तस्तयोरपवादः।

(५४) प्राणिनां कालकृतावस्था वयः तस्मिन् प्रवृत्तिनिमित्तीभूतइत्यर्थ इत्याह वयोवाचिन इति आयुषस्त्रीन् चतुरो वा भागान् प्रकल्पयन्ति शास्त्रकृतः। यथा पिता रक्षति कौमारे भर्त्ता रक्षति यौवने। पुत्त्रस्तु स्थाविरे भावे न स्त्री स्वातन्त्र्यमर्हतीत्यादौ भागत्रयस्य।

द्विगोः । ४ । १ । २१ ।

अदन्ताद्द्विगोर्ङीप् स्यात् । त्रिलोकी । अजादित्वात् त्रिफला (५५) । त्र्यनीका सेना ।

अपरिमाण (५६) बिस्ताचितकम्बल्येभ्यो न तद्धितलुकि । ४ । १ । २२ ।

अपरिमाणान्ताद्बिस्ताद्यन्ताच्च द्विगोर्ङीप् न स्यात्तद्धितलुकि सति । पञ्चभिरश्वैः क्रीता पञ्चाश्वा । आर्हीयष्ठक् । अध्यर्द्धेति (६१२पृ०) लुक् । द्वौ बिस्तौ पचतीति द्विबिस्ता । द्व्याचिता । द्विकम्बल्या । परिमाणात्तु । द्व्याढकी । तद्धितलुकि किम् समाहारे पञ्चाश्वी ।

काण्डान्तात् क्षेत्रे । ४ । १ । २३ ।

क्षेत्रे यः काण्डान्तो द्विगुस्ततो न ङीप् तद्धितलुकि । द्वे काण्डे (५७) प्रमाणमस्याः । द्विकाण्डा क्षेत्रभक्तिः । प्रमाणे

आद्ये वयसि नाधीतं द्वितीये नार्ज्जितं धनम् । तृतीये न तपस्तप्तं चतुर्थे किं करिष्यतीत्यादौ भागचतुष्कस्य कल्पनम् । तत्र प्रथमभाग एवेत्याह प्रथमे इति ।

(५५) अजादेराकृतिगणतया त्रिफलेत्यादौ टाप् ।

(५६) अपरिमाणेति परितः सर्व्वत आरोहतः परिणाहतश्च मीयते इति परिमाणम् तद्भिन्नमपरिमाणम् सुवर्णबिस्तो हेम्नोऽक्षे इति आचितं दशभाराः स्युरिति कम्बल्यमूर्णापलशतमिति बिस्तादीनामुन्मानत्वेऽपि पृथग्ग्रहणमन्येषां निरासार्थम् ।

(५७) षोडशहस्तप्रमाणो दण्डः काण्डम् ।

द्वयसज्जिति(११७८०)विहितस्य मात्रचः प्रमाणे लो द्विगोर्नित्यमिति (५८) लुक्। चेत्ते किं द्विकाण्डी रज्जुः।

पुरुषात्प्रमाणेऽन्यतरस्याम्। ४। १। २४।

प्रमाणे यः पुरुषस्तदन्ताद्द्विगोर्ङीप् वा स्यात्तद्धितलुकि। द्वौ पुरुषौ (५९) प्रमाणमस्याः। सा द्विपुरुषी द्विपुरुषा वा परिखा।

ऊधसोऽनङ्। ५। ४। १३१।

ऊधोऽन्तस्य बहुव्रीहेः (६०) रनङादेशः स्यात् स्त्रियाम्। इत्यनङि कृते डाब्ङीब्निषेधेषु प्राप्तेषु (६१)।

बहुव्रीहेरूधसो ङीष्। ४। १। २५।

ऊधोऽन्ताद्बहुव्रीहेर्ङीप् स्यात् स्त्रियाम्। कुण्डोध्नी। स्त्रियाम् किम् कुण्डोधो धैनुकम्। इहानङपि न तद्विधौ स्त्रियामित्युपसंख्यानात्।

---

(५८) प्रमाणार्थे ये तद्धितास्ते द्विगुसमासात् तः लुप्ता नित्यं भवन्तीत्यर्थः।

(५९) प्रमाणसामानाधिकरण्यात् पुरुषशब्द) पञ्चारत्निमात्रपरिमाण परः पञ्चारत्निः पुरुषइत्युक्तेः।

(६०) बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोरित्यतः (४१४पृ०) बहुव्रीहावित्यनुवर्त्य विभक्तिविपरिणामेणान्वयः।

(६१) डाबुभाभ्यामिति (२१०पृ०) वैकल्पिको डाप् अनउपधालोपिनोऽन्यतरस्यामिति (२१०पृ०) वैकल्पिको ङीप् कृतेव्य इत्यनेन (१७३पृ०) प्राप्तस्य ङीपः अनो बहुव्रीहेरिति (२१०पृ०)अनेन निषेधश्च प्राप्त इति विवेकः।

संख्याऽव्ययादेर्ङीप्। ४। १। २६।

ङीषोऽपवादः। द्व्यूध्नी। अत्यूध्नी बहुव्रीहेरित्येव ऊधोऽतिकान्ता अत्यूधाः।

दामहायनान्ताच्च। ४। १। २७।

संख्यादेः (६२) बहुव्रीहेर्दामान्ताद्धायनान्ताच्च ङीप् स्यात्। दामान्ते डाप्प्रतिषेधयोः प्राप्तयोः हायनान्ते टापि प्राप्ते वचनम्। द्विदाम्नी। अव्ययग्रहणाननुवृत्तेरुद्दामा वडवेत्यत्र डाब्निषेधावपि पक्षे स्तः। द्विहायनी बाला। त्रिचतुर्भ्यां हायनस्य णत्वं वाच्यम्*। वयोवाचकस्यैव हायनस्य ङीप् णत्वञ्चेष्यते। त्रिहायणी। चतुर्हायणी। वयसोऽन्यत्र। द्विहायना त्रिहायना चतुर्हायना शाला।

नित्यं संज्ञाच्छन्दसोः। ४। १। २९।

अन्नन्ताद्बहुव्रीहेरुपधालोपिनो ङीप् स्यात् संज्ञाच्छन्दसोः। सुराज्ञी नाम नगरी। अन्यत्र पूर्व्वेण विकल्प एव। वेदे। शतमूर्ध्नी।

केवलमामकभागधेयपापापरसमानाऽऽर्यकृतसुमङ्गलभेषजाच्च। ४। १। ३०।

---

(६१) संख्याव्ययादेरित्यत्र संख्याशब्दस्य समासान्तर्गतत्वेऽपि स्वरितत्वप्रतिज्ञानाद् व्याख्यानाच्च एकदेशस्या.पि अनुवृत्तिरित्याशयेनाह संख्यादेरिति।

एभ्यो नवभ्यो नित्यं ङीप् स्यात् संज्ञाच्छन्दसोः। अथोत इन्द्रकेवलीर्विशः। मामकी। भागधेयी (६३)। पापी। अपरी। समानी। आर्यकृती। सुमङ्गली। भेषजी। अन्यत्र केवला इत्यादि। मामकग्रहणान्नियमार्थम् अणन्तत्वादेव सिद्धेः तेन लोकेऽसंज्ञायां मामिका।

अन्तर्वत्पतिवतोर्नुक्। ४। १। ३२।

एतयोः स्त्रियां नुक् स्यात्। ऋन्नेभ्यो(१२७४०)ङीप्। गर्भिण्यां जीवद्भर्तृकायाञ्च प्रकृतिभागौ निपात्येते। तत्राऽन्तरस्त्यस्यां गर्भ इति विग्रहे अन्तःशब्दस्याधिकरणशक्तिप्रधानतयाऽस्तिसामानाधिकरण्याभावादप्राप्तो मतुप् निपात्यते। पतिवत्नीत्यत्र तु वत्वन्निपात्यते। अन्तर्वत्नी। पतिवत्नी। प्रत्युदाहरणं तु। अन्तरस्त्यस्यां शालायाङ्घटः। पतिमती पृथिवी।

पत्युर्नो यज्ञसंयोगे। ४। १। ३३।

पतिशब्दस्य नकारादेशः स्याद्यज्ञेन सम्बन्धे। वशिष्ठस्य पत्नी तत्कर्तृक (६४) यज्ञस्य फलभोक्त्रीत्यर्थः दम्पत्योः सहाधिकारात्।

विभाषा सपूर्वस्य। ४। १। ३४।

---

(६३) भागशब्दात् स्वार्थिके धेयप्रत्यये क्वचित् स्वार्थिका अपि प्रत्ययाः प्रकृतितो लिङ्गवचनान्यतिवर्त्तन्ते इत्युक्तेः संज्ञाशब्दत्वाद्वा स्त्रीत्वम्।

(६४) सूत्रे संयोगपदं सम्बन्धपरम् स्त्रियाः सम्बन्धश्च यज्ञफलभोक्तृत्वमेवेत्याह तत्कर्तृकेति।

पतिशब्दान्तस्य सपूर्व्वस्य प्रातिपदिकस्य नो वा स्यात्। गृहस्य पतिः। गृहपतिः-गृहपत्नी। अनुपसर्ज्जनस्येतीहोत्तरार्थमनुवृत्तमपि न पत्युर्विशेषणम् किन्तु तदन्तस्य तेन बहुव्रीहावपि दृढ़पत्नी-दृढपतिः। वृषलपत्नी वृषलपतिः। अथ वृषलस्य पत्नीति व्यस्ते (६५) कथमिति चेत् पत्नीव पत्नीत्युपचारात् (६६)। यद्वा आचारक्विबन्तात्कर्त्तरि क्विप्। अस्मिंस्तु पक्षे। पत्नियौ। पत्नियः। इतीयङ्विषये विशेषः। गवाम्पतिः स्त्री।

नित्यं सपत्न्यादिषु (६७)। ४। १। ३५।

पूर्वविकल्पापवादः। समानस्य सभावोऽपि निपात्यते समानः पतिर्य्यस्याः। सा सपत्नी। एकपत्नी वीरपत्नी।

---

(६५) व्यस्ते इति विभाषा सपूर्व्वस्येत्यत्र(२२२पृ०)यज्ञसंयोग इति न संबध्यते इति वृषलपत्नीति सपूर्वस्येत्यनेन सिद्धिरिति तत्र यज्ञसम्बन्धाभावेन कथं वृषलस्य पत्नीति व्यस्तवाक्ये एव प्रश्नः कृतः।

(६६) उपचारात् विवाहितस्त्रीत्वरूपसाधारणगुणयोगात्।

(६७) समान एकवीर पिण्ड श्व भ्रातृ भद्र पुत्र इत्येते समानादयस्तत्र समानस्य सभावनिपातनाय समानादिपूर्व्वस्येत्यनुक्त्वा सपत्न्यादिष्वित्युक्तम् सपत्नीशब्दस्य समानस्वामिकस्त्रीविशेषस्यैव बोधकतया समानस्वामिकदासीभूम्यादौ न प्रयोगः किन्तु समानपतिरित्येव प्रयोगः। समानस्य सादृश्यगर्भकयता भेदघटितत्वेऽपि प्रकृते एकार्थतापरता पत्नीभेदकृतसम्बन्धभेदमादाय वा पत्न्यौ भेद इति सादृश्यगर्भकत्वेऽपि न क्षतिः।

पूतक्रतोरै च। ४। १। ३६।

अस्य स्त्रियामै आदेशो ङीप् च। इयन्त्रिसूत्री पुंयोग एवेष्यते। पूतक्रतोः स्त्री पूतक्रतायी। यया तु क्रतवः पूताः पूतक्रतुरेव सा।

वृषाकप्यग्निकुसितकुसिदानामुदात्तः। ४। १। ३७।

एषामुदात्त ऐ आदेशः स्यात् ङीप् च। वृषाकपेः स्त्री वृषाकपायी। हरविष्णू वृषाकपी इत्यमरः। वृषाकपायी श्रीगौर्य्याविति च। अग्नायी। कुसितायी। कुसिदायी। कुसिदशब्दो ह्रस्वमध्यो नतु दीर्घमध्यः।

मनोरौ वा। ४। १। ३८।

मनुशब्दस्यौकारादेशः स्यादुदात्तैकारश्च वा। ताभ्यां सन्नियोगशिष्टो(६८)ङीप् च। मनोः स्त्री मनावी-मनायी-मनुः।

वर्णादनुदात्तात्तोपधात्तो नः। ४। १। ३९।

वर्णवाची योऽनुदात्तान्तस्तोपधस्तदन्तादनुपसर्ज्जनात्प्रातिपदिकाद्वा ङीप् स्यात्तकारस्य नकारादेशश्च। एनी-एता। रोहिता-रोहिणी। वर्णानां तणतिनितन्तानामिति(६९)फिट्

---

(६८) सन्नियोगशिष्टत्वात् तेन ऐकारौकाराभावे ङीब् निवर्त्तते इत्याशयः।

(६९) वर्णानामिति (फि०५५५ष्ठ०१०सू०) श्वेतः शोणः शितः पृश्निः पृषदिति तणतिनितान्तानां क्रमेणोदाहरणानि।

RAMAKRISHNA MISSION INSTITUTE OF CUL... LIBRARY

सूत्रेणाद्युदात्तः(७०)। तेरण्या च शलल्येति स्टत्यम् । तीण्ये-
तान्यस्याः(७१) इति बहुव्रीहिः । अनुदात्तात् किम् श्वेता ।
घृतादीनाञ्च (७५ ५ ४ पृ० २२ सू०) इत्यन्तोदात्तोऽयम् । अत इत्येव ।
शितिः स्त्री । पिशङ्गादुपसंख्यानम्* । पिशङ्गी-पिशङ्गा-असित-
पलितयोर्न* । असिता पलिता । छन्दसि क्रमेके* (७२) ।
असिक्नी । पलिक्नी । अवदातशब्दस्तु न वर्णवाची किन्तु
विशुद्धवाची तेन अवदाता इत्येव ।

अन्यतो ङीष् । ४ । १ । ४० ।

तोपधभिन्नाद् (७३) वर्णवाचिनोऽनुदात्तान्तात्प्रातिपदिकात्
स्त्रियां ङीष् स्यात् । कल्माषी । सारङ्गी । लघावन्ते(७४)

---

(७०) आद्युदात्त इति अनुदात्तं पदमेकवर्ज्जमिति (५ ३ ८ पृ०) शेषनिघातेना-
न्त्यानुदात्तत्वात् सूत्रप्रवृत्तिरिति भावः ।

(७१) तीणीति एतानि कर्बुराणि अवयवानीत्यर्थस्तेन शुक्लादीनां गुण-
वाचकत्वेन पुंस्त्वेऽपि न क्षतिः । तत्रैतशब्दस्योपसर्ज्जनत्वेऽपि न त-
दन्तमुपसर्ज्जनमिति द्रष्टव्यम् पूर्व्वपदात् संज्ञायामिति (४ १ ५ पृ०) णत्वम्
विषु स्थानेषु एतेति विग्रहस्तु न्याय्यत्वार्थं णत्वमिति बोध्यम् ।

(७२) उत्सर्गसमानदेशा अपवादा भवन्तीति न्यायेन वर्णादनुदात्तादिति
सूत्रेण प्राप्तम् असितपलितयोर्ङीपं नकारञ्च बाधित्वा क्नादेशविधा-
नात् नादेशसमानविषय एव क्नादेश इति लाभात् ङीबपि प्रवर्त्तते
इत्याशयेनाह असिक्नी पलिक्नीति ।

(७३) सन्निधानात् तोपधस्यैव प्रतियोगितयान्वयादाह तोपधभिन्नादिति ।
भिन्नं स्वरविशेषार्थम् ।

(७४) लघौ एकस्मिन् अन्ते द्वयोश्च लघ्वोः परतो बह्वोश्च बह्वचकस्य गुरु रुदात्तः
स्यादित्यर्थः अपिति अचः संज्ञेति प्राञ्चः ।

द्वयोश्च बह्वषो गुरुरिति (उ५५५पृ०८सू०) मध्योदात्तावेतौ। अनुदात्तान्तात् किम् कृष्णा। कपिला (७५)।

षिद्गौरादिभ्यश्च (७६)।४।१।४१।

षिद्भ्यो गौरादिभ्यश्च ङीष् स्यात्। नर्त्तकी। गौरी। अन-

---

(७५) कृष्णशब्दस्य द्व्यच्कत्वेन बह्वच्कत्वाभावात् कपिलशब्दस्य बह्वच्कत्वेऽपि गुरुयुक्तत्वाभावात् लघावन्ते इत्यस्याप्रवृत्तेरुत्सर्गतः प्रातिपदिकस्वरेणान्तोदात्ततेति भावः।

(७६) गौरशब्दस्य तोपधभिन्नवर्णवाचित्वेऽपि प्रातिपदिकस्वरेणोत्सर्गतः कृष्णेतिवदन्तोदात्ततया अन्यतो ङीषित्यस्याप्रवृत्तेर्गणे पाठः। गौर मत्स्य मनुष्य शृङ्ग पिङ्गल हय गवय मुकय ऋष्य पुट तूण द्रुण द्रोण हरिण काकण पटर उणक आमलक कुवल बिम्ब बदर कर्कर तर्कार शर्कार पुष्कर शिखण्ड सलद शष्कण्ड सनन्द सुषम सुषव अलिन्द गडुल षाण्डश आढक आनन्द आश्वत्थ सृपाट आपच्चिक शष्कुल सूर्म्म सूर्प सूच यूष यूथ सूप मेथ वल्लक धातक सल्लक मालक मालत साल्वक वेतस वृष अतस उभय भृङ्ग मह मठ छेद पेश मेद श्वन् तक्षन् अनडुही अनड्वाही एषण (करणे) देह देहल काकादन गवादन तेजन रजन लवण औद्गाहमानि गोतम पारक अयस्थूण भौरिकि भौलिकि भौलिङ्गि यान मेध आलम्बि आलजि आलब्धि आलक्षि केवाल आपक आरट नट टोट नोट मूलाट शातन पोतन पातन पानठ आस्तरण अधिकरण अधिकार आग्रहायणी प्रत्यवरोहिन् सेचन सुमङ्गलात् (संज्ञायाम्) अण्डर सुन्दर मण्डल मन्थर मङ्गल पट पिण्ड षण्ड उर्द गुर्द शम सूद आर्द ह्रद पाण्ड भाण्ड लोहाण्ड कदर कन्दर कदल तरुण तलुन कल्माष बृहत् महत् सोम सौधर्म रोहिणी (नक्षत्रे) रेवती (नक्षत्रे) विकल निष्फल पुष्कल कटात् (श्रोणिवचने)। पिप्पल्यादयश्च (२२८पृ०) गौरादिः।

डुही। अनडुाही। पिप्पल्यादयश्च (७७)*। आकृतिगणोऽयम्।

सूर्य्यतिष्यागस्त्यमत्स्यानां य उपधायाः। ६।४।१४९।

अङ्गस्योपधाया यस्य लोपः स्यात् चेद्यः सूर्य्याद्यवयवः। मत्स्यस्य ङ्याम्*। सूर्य्यागस्त्ययोश्छे च ङ्याञ्च*। तिष्यपुष्ययोर्नक्षत्राऽणि यलोप इति वाच्यम्*। मत्सी। मातरि षिच्चेति (५३३ सू०) षित्त्वादेव सिद्धे गौरादिषु मातामहीशब्दपाठादनित्यः षितां ङीष्। दंष्ट्रा।

जानपदकुण्डगोणस्थलभाजनागकालनीलकुशकामुककवराद्वृत्त्यमत्रावपनाकृत्रिमाश्राणा(७८) स्थौल्यवर्णानाच्छादनायोविकारमैथुनेच्छाकेशवेशेषु। ४।१।४२।

एकादशभ्यः प्रातिपदिकेभ्यः क्रमाद्वृत्त्यादिष्वर्थेषु ङीष् स्यात्। जानपदी वृत्तिश्चेत्। अन्या तु जानपदा। उत्सादित्वात्(४६०सू०)अञन्तत्वेन टिड्ढेति (२१५सू०) ङीप्याद्युदात्तः। कुण्डी अमत्रञ्चेत्। कुण्डान्या। कुडिदाहे गुरोश्च हलः (७०४५१सू०) इत्यप्रत्ययः। यस्तु अमृते जारजः कुण्ड

(७७) पिप्पली हरितकी कोशातकी शमी वरी शरी पृथिवी क्रोष्ट्री मातामही पितामही। आकृतिगणः।

(७८) अनुच्छेदा जीविका वृत्तिः। आवपनम् वा उप्यते धान्यमस्मिन् धान्यस्यापानपात्रम्। श्राणा पक्वा।

इति मनुष्यजातिवचनस्ततो जातिलक्षणो ङीष् भवत्येव। अमते हि स्त्रीविषयत्वाभावादप्राप्तो ङीष् विधीयते नतु नियम्यते। गोणी आवपनञ्चेत्। गोणान्या। स्थली अकृत्रिमा चेत्। स्थलान्या। भाजी श्राणा चेत्। भाजान्या। नागी स्थूला चेत्। नागान्या। गजवाची नागशब्दः स्थौल्यगुणयोगादन्यत्र प्रयुक्तउदाहरणम्। सर्पवाची तु दैर्घ्य गुणयोगादन्यत्र प्रयुक्तः प्रत्युदाहरणम्। काली वर्णश्चेत् (७९)। कालान्या (८०)। नीली अनाच्छादनञ्चेत्। नीलान्या। नील्या रक्ता शाटीत्यर्थः। नील्या अन्वक्तव्यः*(५२४पृ०) इत्यन्। अनाच्छादनेऽपि न सर्व्वत्र किन्तु। नीलादोषधौ*। नीली। प्राणिनि च*। नीली गौः। संज्ञायां वा*। नीली-नीला। कुशी अयोविकारश्चेत्। कुशान्या। कामुकी मैथुनेच्छा (८१) चेत्। कामुकान्या (८२)। कवरी केशानां सन्निवेशविशेषः। कवरान्या चित्रेत्यर्थः।

शोणात्प्राचाम्। ४। १। ४३।

शोणी—शोणा।

वोतो गुणवचनात् (८३)। ४। १। ४४।

---

(७९) वर्णश्चेत् वर्णविशिष्टा चेदित्यर्थः गुणिलिङ्गास्तु तद्वतीत्यमरोक्तेः वर्णविशिष्टपरता।

(८०) कालान्या क्रौर्य्यगुणयुक्तेत्यर्थः।

(८१) मैथुनेच्छा तद्विशिष्टेत्यर्थः अर्शआदित्वादच्प्रत्ययेन सिद्धमिति भावः।

(८२) कामुकान्या मैथुनेच्छातिरिक्ताभिलाषवतीत्यर्थः।

(८३) गुणवचनादिति। सत्वे निविशतेऽपैतिपृथग्जातिषु दृश्यते। आधेय-

उदन्ताद्गुणवाचिनो वा ङीष् स्यात्। मृद्वी—मृदुः। उत किम्। शुचिः। गुणेति किम्। आखुः। खरुसंयोगोपधान्न*। खरुः पतिम्बरा (८४) कन्या। पाण्डुः।

बह्वादिभ्यश्च (८५)। ४। १। ४५।

एभ्यो वा ङीष् स्यात्। बह्वी-बहुः। कृदिकारादक्तिनः*। रात्रिः रात्री। सर्व्वतोऽक्तिन्नर्थादित्येके*। शकटी शकटिः।

स्वाङ्गियाजश्च सोऽसत्वप्रकृतिर्गुण इत्युक्त गुणवचनादिति भाष्यमतमित्येकदेशिनः। भाष्यकृता तु एतस्याव्याख्यानात् बहुविशेषणवैयर्थ्याच्चैकदेशिवचनेन न गुणवाचित्वनिर्णयः किन्तु समासकृत्तद्धितान्त सर्व्वनामजातिसंख्यासंज्ञातिरिक्तशब्दो गुणवचन इति भाष्यप्रदीपोद्योतोक्त एव गुणवचनोऽत्र ग्राह्यः तत्राप्ययं विशेषः वैशेषिकप्रसिद्धगुणवाचिनां विशेषणतया गुणबोधकानामेव ग्रहणं तथाच शुक्लादिशब्दानां गुणवचनानामेव गुणिपरत्वे एव गुणवचनता न तु रूपादिपदानां तेषां गुणवचनत्वेऽपि गुणिवचनत्वाभावात् शब्दस्वाभाव्यादेव तत्र निर्णयः।

(८४) पतिम्बरा पतिलाभाय उत्कण्ठितेत्यर्थः।

(८५) बहुशब्दस्य संख्यावाचितया निरुक्तगुणवचनत्वाभावेन बह्वादिभ्य इति पृथगुक्तिः।

बहु पद्धति अञ्चति अङ्कति अंहति शकटि शक्ति (शस्त्रे) शारि वारि राति राधि शाधि अहि कपि यष्टि मुनि इतः (प्राण्यङ्गात्) चण्ड अराल कृपण कमल विकट विशाल विशङ्कट भरुज ध्वज चन्द्रभागा (नद्याम्) कल्याण उदार पुराण अहन् क्रोड़ नख खुर शिखा बाल शफ गुद। आकृतिगणोयम् तेन भग गल राग इत्यादिग्रहणम्।

अक्तिन्नर्थात् किम्। अजननिः। क्तिन्नन्तत्वादप्राप्ते विध्यर्थमद्धतिशब्दो गणे पठ्यते। हिमकाषिहतिषु चेति (४६६४०) पद्भावः।

पुंयोगादाख्यायाम्। ४। १। ४८।

या पुमाख्या (८६)पुंयोगात् स्त्रियां वर्त्तते ततो ङीष् स्यात्। गोपस्य स्त्री गोपी। पालकान्तान्न *। गोपालिका। अश्वपालिका। सूर्य्याद्देवतायाञ्चाबाच्यः *। सूर्य्यस्य स्त्री देवता सूर्य्या। देवतायाङ्किम्। सूरी कुन्ती मानुषीयम्।

इन्द्रवरुणभवशर्वरुद्रमृडहिमारण्ययवयवनमातुलाचार्य्याणामानुक्। ४। १। ४९।

एषामानुगागमः स्यात् ङीष् च। इन्द्रादीनां षखाम्मातुलाचार्य्ययोश्च पुंयोग एवेष्यते। तत्र ङीषि सिद्धे आनुगागममात्रं विधीयते। इतरेषाञ्चतुर्णामुभयम्। इन्द्राणी। हिमारण्ययोर्म्महत्त्वे *। महद्धिमम् हिमानी अरण्यानी। यवाद्दोषे *। दुष्टो यवो यवानी। यवनाल्लिप्याम् *। यवनानां लिपिर्यवनानी। मातुलोपाध्याययोरानुक् वा *। मातुलानी मातुली। उपाध्यायानी उपाध्यायी। या तु स्वयमेवाध्यापिका तत्र वा ङीष् वाच्यः। उपाध्यायी उपाध्याया। आचार्य्यादणत्वञ्च *। आचार्य्यस्य स्त्री आचा-

---

८६) पुमाख्येति पुंस्येव यः प्रसिद्धः शब्दः तस्य पुंयोगात् पुंसि प्रवृत्तिनिमित्तयोगाद्धेतोः स्त्रियां वर्त्तमानत्वम् न्याय्यं पुंस्त्वतयाफलभोक्तृत्ववत् तद्वाचकशब्दभाक्त्वोचितत्वादिति भावः।

र्य्याणी । पुंयोग इत्येव आचार्य्यो स्वयं व्याख्याता । अर्य्य-क्षत्रियाभ्यां वा * । स्वार्थे । अर्य्याणी अर्य्या स्वामिनी वैश्या वेत्यर्थः । क्षत्रियाणी क्षत्रिया । पुंयोगे तु । अर्य्यी क्षत्रियी । कथं ब्रह्माणीति (८७) ब्रह्माणमानयति जीवयतीति कर्म्मण्यण् (उ३२३५०) ।

क्रीतात्करणपूर्व्वात् (८८) । ४ । १ । ५० ।

क्रीतान्तादद्न्तात्करणादेः स्त्रियां ङीष् स्यात् । वस्त्रक्रीती । क्वचिन्न । धनक्रीता ।

क्तादल्पाख्यायाम् (८९) । ४ । १ । ५१ ।

करणादेः क्तान्तादद्न्तात् स्त्रियां ङीष् स्यादल्पत्वे द्योत्ये । अभ्रलिप्ती द्यौः । अल्पाख्यायां किम् चन्दनलिप्ताङ्गना ।

बहुव्रीहेश्चान्तोदत्तात् । ४ । १ । ५२ ।

बहुव्रीहेः क्तान्तादन्तोदात्तादद्न्तात् स्त्रियां ङीष् स्यात् । जातिपूर्व्वादिति वक्तव्यम् * । तेन बहुनञ्सुकालसुखा

---

(८७) ब्रह्माणीवत् इन्द्रण्यादीनामपि सिद्धिसम्भवेऽपि सूत्रे इन्द्रादिग्रहणं पुंयोगे इन्द्रीत्यादिवारणाय ।

(८८) करणादित्यनेनैव सिद्धे पूर्व्वग्रहणेन गतिकारकोपपदानां कृद्भिः समासवचनं प्राक् सुबुत्पत्तेरित्यस्या अनित्यता ज्ञाप्यते तेन धनेन क्रीतेत्यादौ धनक्रीतेत्यादिसिद्धिस्तदेतदाह क्वचिन्नेति ।

(८९) करणपूर्व्वादित्यनुवर्त्तते समुदायद्योत्यमल्पत्वं तच्च क्रियागतं करणगतं वा ।

दिपूर्व्वान्न। ऊरुभिन्नो(९०)। नेह बहुकृता। जातान्ताच्च। दन्तजाता। पाणिगृहीती भार्य्यायाम्। पाणिगृहीताऽन्या।

अस्वाङ्गपूर्व्वपदाद्वा (९१)। ४। १। ५३।

पूर्व्वेण नित्ये प्राप्ते विकल्पोऽयम्। सुरापीती-सुरापीता। अन्तोदात्तात् किम्। वस्त्रच्छन्ना। अनाच्छादनात् (उ॰६॰५पृ॰) इत्युदात्तनिषेधः (९२)। अतएव पूर्व्वेणापि न ङीष्।

स्वाङ्गाच्चोपसर्ज्जनादसंयोगोपधात्। ४। १। ५४।

असंयोगोपधमुपसर्ज्जनं यत् स्वाङ्गन्तदन्तात्दन्तात्प्रातिपदिकाद्वा ङीष्। केशानतिक्रान्ता अतिकेशी-अतिकेशा (९३)। चन्द्रमुखी-चन्द्रमुखा। संयोगोपधात्तु सुगुल्फा। उपस-

---

(९०) ऊरुभिन्नोत्यत्र जातिकालसुखादिभ्यः परा निष्ठेति(४२९पृ॰)परनिपातः। जातिकालसुखादिभ्यो नाच्छादनात् क्त इति (उ॰६॰५पृ॰)अन्तोदात्तता।

(९१) न स्वाङ्गमस्वाङ्गं पूर्व्वञ्च तत् पदञ्चेति पुनरस्वाङ्गेन कर्म्मधारयः। तथाचास्वाङ्गभूतात् पूर्व्वपदात् परं यत् क्तान्तं तदन्तबहुव्रीहेरित्यर्थः अस्वाङ्गपूर्व्वपदादित्यस्य जातिपूर्व्वादित्यर्थपरत्वं वार्त्तिके उक्तमन्यथा बहुमनञ्सुकालसुखादिपूर्व्वकक्तान्तस्य अस्वाङ्गपूर्व्वकतया तत्र विकल्पेन ङीषापत्तेः।

(९२) निषेध इति आच्छाद्यतेऽनेनेति आच्छादनं वस्त्रादि तत्पूर्व्वकत्वादित्यादि।

(९३) बहुव्रीहेरुपसर्जनत्वेनानुहत्त्यैव तल्लाभे पुनरुपसर्ज्जनग्रहणं तत्पुरुषादिसंग्रहार्थमित्याशयेनोदाहरति अतिकेशीति।

ऽनात् किम् शिखा (९४)। [शोभना शिखा। सुशिखा] स्वाङ्गन्त्रिधा।

अद्रवम्मूर्त्तिमत्स्वाङ्गं (९५) प्राणिस्थमविकारजम्।

सुस्वेदा द्रवत्वात्। सुज्ञाना अमूर्त्तत्वात्। सुमुखा शाला अप्राणिस्थत्वात्। सुशोफा विकारजत्वात्।

अतत्स्थन्तत्र दृष्टञ्च (९६)—

सुकेशी सुकेशा वा रथ्या अप्राणिस्थस्याऽपि प्राणिनि दृष्टत्वात्।

तेन (९७) चेत्तत्तथा युतम्।

सुस्तनी सुस्तना वा प्रतिमा प्राणिवत्प्राणिसदृशे स्थितत्वात्।

नासिकोदरौष्ठजङ्घादन्तकर्णशृङ्गाच्च। ४। १। ५५।

---

(९४) शिखेत्येव प्रत्युदाहरणं शोभनेत्यादि सुशिखान्तं प्रक्षिप्तम् विशिष्टेऽदन्तत्वाभावेनैवाप्राप्तेः। शब्देन्दु०।

(९५) स्वाङ्गशब्दस्यावयववाचित्वे सुमुखी शालेति स्यात् द्वारदपमुखस्य शालाङ्गत्वात् केशानाञ्च रथ्यानङ्गतया सुकेशी रथ्येति न स्यादित्यतः स्वाङ्गशब्दस्य पारिभाषिकार्थपरतां दर्शयति अद्रवमित्यादि।

(९६) रथ्यादृष्टकेशानामिदानीं प्राणिस्थत्वाभावात् द्वितीयलक्षणमाह अतत्स्थमित्यादि। प्रथमलक्षणे प्राणिस्थत्वरूपलक्षणं यदा कदाचित् प्राणिस्थितस्येऽपि तत्सम्भवात् एवञ्च तस्योपलक्षणपरतायामिदं तात्पर्य्यग्राहकमिति न लक्षणान्तरमिति तु नव्याः। शब्देन्दु०।

(९७) प्रतिमागतस्तनादेः कदाचिदपि प्राणिस्थत्वाभावात् लक्षणान्तरमाह तेन चेदित्यादि। अप्राणिनोऽपि तत् स्वाङ्गं चेत् यदि तेन तज्जातीयेन वस्तुना प्राणी यथा संबद्धस्तथाऽप्राण्यपि सम्बद्धस्तदेत्यर्थः।

एभ्यो वा ङीष् स्यात्। आद्ययो (९८) र्बह्वज्लक्षणो निषेधो बाध्यते पुरस्तादपवादन्यायात्। ओष्ठादीनामन्त्यानान्तु असंयोगोपधादिति(२२३९)पर्युदासे प्राप्ते वचनं मध्येऽपवादन्यायात्। सहनञ्लक्षणस्तु प्रतिषेधः परत्वादस्य बाधकः। तुङ्गनासिकी-तुङ्गनासिका इत्यादि। नेह। सहनासिका। अनासिका। अत्र वृत्तिः। अङ्गगात्रकण्ठेभ्यो वक्तव्यम्। स्वङ्गी-स्वङ्गेत्यादि। एतच्चानुक्तसमुच्चयार्थेन चकारेण संग्राह्यमिति केचित्। भाष्याद्यनुक्तत्वादप्रमाणमिति (९९) प्रमाणिकाः। अत्र वार्त्तिकानि। पुच्छाच्च॥। सुपुच्छी सुपुच्छा। कबरमणिविषशरेभ्यो नित्यम्। कबरश्चित्रं पुच्छं यस्याः सा कबरपुच्छी मयूरी इत्यादि। उपमानात्पक्षात् पुच्छाच्च। नित्यमेव। उलूकपक्षी शाला। उलूकपुच्छी सेना।

न क्रोडादि (१००)। बह्वचः।४।१।५६।

क्रोडादेर्बह्वचश्च स्वाङ्गान्न ङीष्। कल्याणक्रोडा। अश्वानामुरःक्रोडा (१०१)। आकृतिगणोऽयम्। सुजघना।

---

(९८) आद्ययोर्नासिकोदरयोर्बह्वच्कत्वेन न क्रोडादिबह्वच इति वक्ष्यमाणनिषेधे प्राप्ते पुरस्तादपवादोऽनन्तरान् विधीन् बाधते इति न्यायेन तन्निषेधो बाधितः। मध्येऽपवादस्तु पूर्व्वस्यैव बाधक इति विवेकः।

(९९) अप्रमाणमिति तेन सुगात्रीत्यादिरसाधुरेवेदिति भावः।

(१००) क्रोड़ नख खुर गाथा उखा शिखा बाल शफ गुद। क्रोड़ादिराकृतिगणः। तेन भग गल घोण इत्यादयोऽपि ग्राह्याः।

(१०१) उरः क्रोड़ाशब्दः स्वभावादिकष्टाबन्तः।

सहनञ्विद्यमानपूर्व्वाच्च । ४ । १ । ५७ ।

सहेत्यादित्रिकपूर्व्वान्न ङीष्। सकेशा। अकेशा। विद्यमाननासिका।

नखमुखात्संज्ञायाम् ४ ॥ १ । ५८ ।

ङीष् न स्यात्। शूर्पणखा (१०२)। गौरमुखा। संज्ञायां किम् ताम्रनखी कन्या।

दिक्पूर्व्वपदान्ङीप्। ४ १ । ६० ।

दिक्पूर्व्वपदात् स्वाङ्गान्तात्प्रातिपदिकात्परस्य ङीषो ङीबादेशः स्यात्। प्राङ्मुखी। आद्युदात्तं पदम्।

वाहः। ४ । १ । ६१ ।

वाहन्तात्प्रातिपदिकात् ङीष् स्यात् छन्दसि। ङीषेवानुवर्त्तते न ङीप्। दित्यवाट् चमे दित्यौही चमे।

सख्यशिश्वीति(१०३)भाषायाम् । ४ । १ । ६२ ।

इतिशब्दःप्रकारे भाषायामित्यस्यानन्तरं द्रष्टव्यः। छन्दस्यपि क्वचित्। सखी। अशिश्वी। आ धेनवो धुनयन्तामशिश्वी।

---

(१०२) शूर्पणखेत्यस्य संज्ञात्वेन पूर्व्वपदात संज्ञायामिति (४१५५७) णत्वं ताम्रनखीत्यत्र तदभावाच्चेति विवेकः।

(१०३) न विद्यते शिशुर्यस्याः सा अशिश्वी। अशिश्वी शिशुना विनेत्यमरः।

जातेरस्त्रीविषयादयोपधात्।४।१।६३।

जातिवाचि (१०४) यन्न च स्त्रियां नियतमयोपधन्ततः स्त्रियां ङीष् स्यात्।

आकृतिग्रहणा जातिः (१०५)—

अनुगतसंस्थानव्यङ्ग्य इत्यर्थः। तटी (१०६)।

---

(१०४) अर्थे ङीषादिकार्य्यासम्भवेन जातिरूपार्थबोधकशब्दपरत्वमिह जातेरित्यस्येत्याह जातिवाचि यदिति विषयशब्दोऽत्रानन्यभावपरस्तदाह नच स्त्रियां नियतमिति।

(१०५) भिन्नेष्वभिन्नाभिधानप्रत्ययनिमित्तं, नित्यमेकमनेकानुगतं सामान्यमिति च जातिलक्षणं शुक्लादिगुणस्य नित्यत्वैकत्ववादिमते तत्र तत्रातिव्याप्तमत आहाकृतिग्रहणेति ग्रहणमिति करणे ल्युट् सामान्यत्वात् नपुंसकम्। आकृतिरवयवसन्निवेशः ग्रहणं बोधकरणं यस्याः सा अनुगतैकाकारव्याङ्ग्या जातिरित्यर्थः ईदृशाकारो गौरित्याकारदर्शनादेव तद्बोधइति भावः। बाल्याद्यवस्थाभेदभिन्नानेकदेहेष्वनुगतदेवदत्तत्वादेराकारव्यङ्ग्यत्वेऽपि न जातित्वम् समानकालिकानेकव्यक्तिष्वनुगतसंस्थानव्यङ्ग्यत्वस्यैव जातित्वकल्पनात्। किञ्च देवदत्तादिदेहस्यावस्थाभेदेऽपि भेदाप्रत्ययात् सएवायमिति प्रत्यभिज्ञानात् तज्जातीयोऽयमित्यप्रतीतेश्चैकत्वमेवेति तत्र न प्रसङ्गः।

(१०६) तटीति अनुगतसंस्थानव्यङ्ग्यमेतत् जलसमीपदेशविशेषोहि तटं तस्य च जातित्वं तटीत्यनुगताकारवत्त्वात्। एवञ्च तटं त्रिष्वित्युक्तिः प्रामादिकी भाष्ये 'असर्व्वलिङ्गां बह्वर्थां तां जातिं कवयो विदु'रिति लक्षणान्तरेऽसर्व्वलिङ्गत्वोक्त्या जातिवाचकानां नियतलिङ्गत्वस्वीकारात् तदेकवाक्यतया इहाप्युक्तम् लिङ्गानाञ्च न सर्व्वभागिति। सर्व्वशब्दस्य सापेक्षत्वेऽपि भाष्यप्रामाण्यात् भजोण्विरिति (३२८पृ०) ण्विप्रत्ययः समासश्च भवतीति द्रष्टव्यम्। एतच्च उभयलक्षणविशेषणमसर्व्वलिङ्गामित्यमेनैकवाक्यत्वादिति सूक्ष्ममीक्षणीयम्। तथाच शुक्ला-

लिङ्गानाञ्च न सर्व्वभाक्। सकृदाख्यातनिर्ग्राह्या (१०७)। असर्व्वलिङ्गत्वे सत्येकस्यां व्यक्तौ कथनाद्व्यक्त्यन्तरे कथनं विनापि सुग्रहा जातिरिति लक्षणान्तरम्। वृषली। सत्यन्तं किम् शुक्ला। सकृदित्यादि किम् देवदत्ता।

गोत्रञ्च (१०८) चरणैः सह।

अपत्यप्रत्ययान्तः शाखाध्येतृवाची (१०९) च शब्दो जातिकार्यं (११०) लभत इत्यर्थः। औपगवी। कठी। बह्वृची। ब्राह्मणीत्यत्र तु शार्ङ्गरवादि(२४१४०)पाठान्ङीष् बाध्यते। जातेः किं मुण्डा। अस्त्रीविषयात्किम्। बलाका। अयोपधात्किम् क्षत्रिया। योपधप्रतिषेधे हयगवयमुकयमनुष्यमत्स्यानामप्रति-

---

दिगुणानामनेकत्वे नानुगताकारप्रतीतिविषयत्वेऽपि नियतलिङ्गत्वाभावान्न जातित्वम् गुणिलिङ्गास्तु तद्वतीति तेषां त्रिलिङ्गत्वात्। शब्देन्दुः।

(१०७) अवयवसंस्थानस्य वृषलादिष्विव ब्राह्मणादिष्वविशेषात् वृषलत्वादिजातिर्न स्यादतो लक्षणान्तरमाह सकृदाख्यातेत्यादि। सकृतेकवारं यस्यां कस्याञ्चिद्व्यक्तौ ब्राह्मणोऽयं वृषलोऽयमित्युपदेशेन निर्ग्राह्या निश्चयेन ग्राह्येत्यर्थः।

(१०८) मुख्यजातिमभिधाय जातिकार्य्यकारपारिभाषिकजातिमाह गोत्रञ्चेत्यादि। गोत्रं पुत्रपौत्रप्रभृतिवंशपरम्परा चरणो वेदशाखा।

(१०९) वेदशाखाया नियतस्त्रीविषयत्वात् जातिकार्य्याप्रसक्तावाह शाखाध्येतृवाचीति यद्यपि स्त्रीणामध्ययननिषेधात्तदध्येतृत्वं नास्ति तथापि तद्वंशोद्भवतया तद्वाचिताऽनधीयमानेऽपि माणवके तत्तच्छाखात्ववदिति द्रष्टव्यम्।

(११०) जातिकार्य्यं ङीष्पुंवद्भावादकं लभत इत्यनेन तत्कार्य्यकारितया पारिभाषिकमौपचारिकं वा जातित्वमिति दर्शितमिति भावः।

षेधः । हयी । गवयी । मुकयी । हलस्तद्धितस्येति (२१८सू०) लोपः । मानुषी । मत्स्यस्य ङ्याम् । मत्सी ।

पाककर्णपर्णपुष्पफलमूलबालोत्तरपदाच्च । ४ । १ । ६४ ।

पाकाद्युत्तरपदाज्जातिवाचिनः स्त्रीविषयादपि ङीष् स्यात् । ओदनपाकी । शङ्कुकर्णी । शालपर्णी । शङ्खपुष्पी । दासीफली । दर्भमूली । गोबाली । ओषधिविशेषे रूढा एते ।

इतोमनुष्यजातेः । ४ । १ । ६५ ।

ङीष् स्यात् । दाक्षी । योपधादपि । उदमेयस्यापत्यम् औदमेयी । मनुष्येति किम् । तित्तिरिः (१११) ।

ऊङुतः । ४ । १ । ६६ ।

उकारान्तादयोपधान्मनुष्यजातिवाचिनः स्त्रियामूङ् स्यात् । कुरूः । कुरुनादिभ्यो ण्यः (५१८सू०) तस्य स्त्रियामवन्तीत्यादिना (५२१सू०) लुक् । अयोपधात्किम् अध्वर्युः (११२) । अप्राणिजातेश्चारज्ज्वादीनामुपसंख्यानम् । रज्ज्वादिपर्युदासादुवर्णान्तेभ्यः (११३) एव । अलाब्वा (११४) । कर्कन्ध्वा । अनयो

---

(१११) स्त्रीपुंसयोरपत्यान्ता द्विचतुःषट्पदोरगा इत्यभिधानात् तित्तिरिशब्दस्य स्त्रीत्वम् ।

(११२) अध्वर्युशाखाध्यायिवंशोद्भवा ।

(११३) अप्राणिजातेश्चेत्यत्र उतइति नानुवर्त्तते भाष्ये अलाबूकर्कन्धूशब्दयोर्दीर्घयोरपि उदाहरणादत आह उवर्णान्तेभ्य इति ।

(११४) अलाबा कर्कन्ध्वेति नोङ्धात्वोरिति (६ । १ । १७५सू०) शसादिषु

र्दीर्घान्तत्वेपि नोङ्धात्वोरिति(६।१।१७५सू०) विभक्त्युदात्तत्वप्रतिषेधऊङः फलम। प्राणिजातेस्तु कृकवाकुः। रज्ज्वादेस्तु रज्जुः। हनुः।

बाह्वन्तात्संज्ञायाम्।४।१।६७।

स्त्रियामूङ् स्यात्। भद्रबाहूः। संज्ञायांकिम्। वृत्तबाहुः।

पङ्गोश्च।४।१।६८।

पङ्गूः। श्वशुरस्योकाराकारलोपश्च *(११५)। चादूङ्। पुंयोगलक्षणस्य ङीषोऽपवादः। लिङ्गविशिष्टपरिभाषया स्वादयः। श्वश्रूः।

ऊरूत्तरपदादौपम्ये।४।१।६९।

उपमानवाचि (११६) पूर्व्वपदमुरूत्तरपदं यत्प्रातिपदिकन्तस्मादूङ् स्यात्। करभोरूः।

संहितशफलक्षणवामादेश्च।४।१।७०।

अनौपम्यार्थं सूत्रम्। संहितोरूः। सैव शफोरूः। शफौ

दात्तत्वनिषेधात् तृतीयान्तोदाहरणं तद्विभक्तेरुदात्तत्वप्रदर्शनार्थं तस्य-चोङ्विधानफलत्वात्।

(११५) श्वशुरः श्वश्वेति (४४७पृ०) निर्द्देशादत्र श्वशुरशब्दान्त्याकारस्यैव लोपः।

(११६) उत्तरपदापेक्षं पूर्व्वपदं सापेक्षतया उपमानपदमेवेत्याशयेनाह उपमानवाचि पूर्व्वपदमिति अतएव करभोपमोरुरित्यादौ न।

खुरौ ताविव संश्लिष्टत्वादुपचारात् (११७)। लक्षणशब्दादर्श आदित्वाद्‌च। लक्षणोरूः। वामोरूः। सहितसहाभ्याञ्चेति वक्तव्यम्*। हितेन सह सहितौ ऊरू यस्याः सा सहितोरूः। सहेतेइति (११८) सहौ ऊरू यस्याः सा सहोरूः। यद्वा विद्यमानवचनस्य सहशब्दस्य ऊर्वतिशयप्रतिपादनाय प्रयोगः।

संज्ञायाम्।४।१।७२

कद्रुकमण्डल्वोः संज्ञायां स्त्रियामूङ् स्यात्। कद्रूः। कमण्डलूः (११९)। संज्ञायां किम्। कद्रुः। कमण्डलुः। अच्छन्दोऽर्थं वचनम् (१२०)।

शार्ङ्गरवाद्यञो(१२१)ङीन्।४।१।७३।

---

(११७) शफशब्दार्थसाधारणस्य संश्लिष्टत्वस्य ऊरुपदार्थे आरोपादित्यर्थः।

(११८) सहेते इत्यस्य कर्म्माकाङ्क्षायां श्रममित्यस्याध्याहारस्तेनातिशयितरमणीयावित्यर्थः।

(११९) कद्रूः सर्पमाता कमण्डलूश्चतुष्पाज्जातिविशेषः। अतएव चतुष्पाद्भ्यो ढञित्यत्र(५०६पृ०)कामण्डलेय इत्युदाहरिष्यति।

(१२०) अच्छन्दोऽर्थमिति वेदे तु संज्ञायामसंज्ञायाञ्च कद्रुकमण्डल्वोश्छन्दसीत्यनेन(४।१।७१सू०)ऊङ् भवतीति भावः।

(१२१) शार्ङ्गरव कापटव,गौग्गुलव ब्राह्मण वैद गौतम कामण्डलेय ब्राह्मणकृतेय आनिचेय आनिधेय आशोकेय वात्स्यायन मौञ्जायन कैकस काव्य शैव्य एहि पर्य्येहि आश्मरथ्य औदपान अराल चण्डाल वतण्ड भोगवत्‌गौरिमत् (एतौ संज्ञायाम्) नृ नर। शार्ङ्गरवादिः।

शार्ङ्गरवादेरञोयोऽकारस्तदन्ताच्च जातिवाचिनो ङीन् स्यात्। शार्ङ्गरवी। वैदी। जातेरित्यनुवृत्तेः पुंयोगे ङीषेव। नृनरयोर्वृद्धिश्चेति गणसूत्रम्। नारी।

यङश्चाप्(१२२)। ४। १। ७४।

यङन्तात् स्त्रियाञ्चाप् स्यात्। यङ्ष्यङोः समान्यग्रहणम्। आम्बष्ठ्या। कारीषगन्ध्या। षाद्यञश्चाप् वाच्यः *। पौतिमाष्या।

आवट्याच्च। ४। १। ७५।

अस्माच्चाप् स्यात्। यञश्चेति(२१७पृ०)ङीपोऽपवादः। अवटशब्दो गर्गादिः। आवट्या।

तद्धिताः। ४। १। ७६।

आपञ्चमसमाप्तेरधिकारोऽयम्।

यूनस्तिः। ४। १। ७७।

युवन्शब्दात्तिप्रत्ययः स्यात्स च तद्धितः। लिङ्गविशिष्टपरिभाषया (१२३) सिद्धे तद्धिताधिकार उत्तरार्थः। युवतिः।

---

(१२२) चापश्चित्त्वम् स्वरार्थं पित्त्वन्तु याडाप इत्यादौ सामान्यग्रहणार्थम्।

(१२३) लिङ्गविशिष्टेति अर्थवदधातुरप्रत्ययः प्रातिपदिकमित्यनेन (८४पृ०) प्रत्ययान्तभिन्नस्य प्रातिपदिकसंज्ञाविधानेन टाबादीनां प्रत्ययत्वेन तदन्तानामप्राप्तेऽपि प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापि ग्रहणमिति परिभाषया प्रातिपदिकत्ववत् तिप्रत्ययान्तस्य तद्धितत्वं भविष्यतीति

अनुपसर्जनादित्येव। बहवो युवानो यस्यां सा बहुयुवा। युवतीति तु यौतेः शत्रन्तात् ङीपि बोध्यम्।

इति स्त्रीप्रत्ययाः।

किं तस्य तद्धितसंज्ञया तद्धितसंज्ञाफलीभूतस्य कृत्तद्धितसमासाश्चेति (८४पृ०) प्रत्यायान्तस्यापि प्रातिपादिकसंज्ञात्वस्योक्तपरिभाषयैव सिद्धेरिति भावः। उत्तरार्थ इति अस्त्रिञोरनार्षयोः (४।१।७८) इत्याद्यर्थः इह करणन्तु स्पष्टार्थं लिङ्गविशिष्टपरिभाषाया अनित्यताद्योतनार्थञ्च।

प्रातिपदिकार्थ (१) लिङ्गपरिमाणवचनमात्रे प्रथमा । २ । ३ । ४६ ।

नियतोपस्थितिकः (२) प्रातिपदिकार्थः मात्रशब्दस्य प्रत्येकं (३)

---

(१) स्वौजसमौडिति (८६पृ०) विहितस्वादीनामर्थविशेषव्यवस्थां दर्शयितुमाह प्रातिपदिकार्थेति । प्रथमादयः सप्तम्यन्ताः प्राचां संज्ञाभिरिहापि व्यवहारः । तथाच सर्वसिद्धत्वादस्मिन् शास्त्रे तासां संज्ञानामनभिधानेऽपि न क्षतिरिति विभावनीयम् ।

(२) स्वार्थो द्रव्यञ्च लिङ्गञ्च संख्या कर्मादिरेव च ।
अमी पञ्चैव लिङ्गार्थास्त्रयः केषाञ्चिदग्रिमाः ।

इत्युक्तदिशा यदि पञ्चकं प्रातिपदिकार्थस्तदा लिङ्गवचनयोः प्रातिपदिकार्थतया तद्ग्रहणमनर्थकं प्रातिपदिकार्थ इत्यनेनैव सिद्धेः मात्रग्रहणाच्च कर्मादिव्यवच्छेदो न स्यात् कर्मादीनामपि प्रातिपदिकार्थानतिरेकात् त्रिकपक्षे तु लिङ्गग्रहणमनर्थकमेवेत्याशङ्क्य विवक्षितं दर्शयति नियतोपस्थितिक इति । यस्मिन् प्रातिपदिके उच्चारिते यस्यार्थस्य नियमेन उपस्थितिः स तदर्थः शक्यार्थ इति यावत् सिंहो माणवक इत्यादौ शक्यार्थमादाय प्रथमाविभक्त्युत्पत्त्यनन्तरं पदान्तरसमभिव्याहारेण तात्पर्यादिवशात् लक्ष्यार्थबोधे क्षत्यभावादिति लक्ष्यार्थस्य नियतोपस्थितिकत्वाभावेऽपि न क्षतिः । तटादिशब्दानान्तु तत्तत्प्रत्ययसमभिव्याहारे सकललिङ्गबोधकतया न किमपि लिङ्गं नियतोपस्थितिकमिति न तद्बोध्यलिङ्गस्यात्र प्रातिपदिकार्थशब्देन ग्रहणमिति भावः । तथाच प्रातिपदिकार्थत्वे एकं द्विकं त्रिकं चैव चतुष्कं पञ्चकं तथेत्यनेकपक्षाणां सत्त्वात् द्योतिका वाचिका वा सुद्वित्वादीनां विभक्तय इत्युक्तेश्च द्वित्वादीनां विभक्तिवाच्यत्वपक्षे प्रातिपदिकस्य द्योतकतया द्योत्यार्थमादायैव स्वार्थो द्रव्यमित्याद्यभिहितमिति द्रष्टव्यम् ।

(३) प्रातिपदिकार्थलिङ्गपरिमाणवचनान्येवेत्यस्वपदघटितवाक्ये मात्रत्वं

योगः प्रातिपदिकार्थमात्रे लिङ्गमात्राद्याधिक्ये(४)परिमाण-मात्रे संख्यामात्रे च प्रथमा स्यात् । ।उच्चैः (५)। नीचैः । कृष्णः (६)। श्रीः । ज्ञानम् । अलिङ्गा नियतलिङ्गाश्च प्राति-पदिकार्थमात्र इत्यस्योदाहरणम्, अनियतलिङ्गास्तु लिङ्गमा-त्राद्याधिक्यस्य । तटः (७) । तटी । तटम् । परिमाणमात्रे द्रोणो व्रीहिः । द्रोणरूपं यत्परिमाणं (८) तत्परिच्छिन्नो व्रीहिरित्यर्थः । प्रत्ययार्थे परिमाणे प्रकृत्यर्थोऽभेदेन संसर्गेण

सकादित्वात् (२६६ पृ०) प्रातिपदिकार्थलिङ्गपरिमाणवचनमात्रमिति सिद्धम् द्वन्द्वान्ते श्रूयमाणस्यैवकारार्थकमात्रशब्दस्य प्रत्येकं सम्बन्धात् प्रातिपदिकार्थमात्र इत्यादि क्रमेणान्वयः ।

(४) मात्रपदेन कर्माद्याधिक्ये प्रथमा न भवेत् किन्तु लिङ्गपरिमाणवच-नानां पृथग्ग्रहणात् तदाद्याधिक्ये एव भवेदित्याह लिङ्गमात्रा-द्याधिक्ये इति आदिपदेन परिमाणमात्राधिक्ये वचनमात्राधिक्ये चेत्यस्य ग्रहणम् । प्रातिपदिकार्थमात्रबोधेऽपि लिङ्गपरिमाणादेर्बोधा-सम्भवादाधिक्ये इत्युक्तम् ।

(५) उच्चैरित्यादौ पदत्वेन रुत्वविसर्गार्थं प्रथमोत्पत्तिलोपौ । तथा ग्रामे उच्चैःस्व स्ं ग्रामउच्चैःस्ते स्वमित्यादौ सपूर्व्वायाइति (१७७पृ०) सूत्रेण सपूर्व्वप्रथमापूर्व्वकत्वाद्विकल्पेन तेऽइत्यादेश इत्यपि द्रष्टव्यम् ।

(६) कृष्णो वासुदेवो ननु नीलगुणविशिष्टस्तस्य निलिङ्गतया नियतलिङ्ग-त्वाभावात् ।

(७) तटइत्येतच्च तटशब्दस्य सर्व्वलिङ्गभाक्त्वेऽपि जातित्वमनङ्गीकुर्व्वतामम-रकोषकाराणां मते इति द्रष्टव्यम् ।

(८) परिमाणशब्दश्च परिच्छेदकरूपपरिमाणसामान्यपरः न तु "ऊर्द्ध्वमानं किलोन्मानं परिमाणन्तु सर्व्वतः । आयामस्तु प्रमाणं स्यात् सङ्ख्या-बोध्या तु सर्व्वत" इत्युक्तपारिभाषिकपरिमाणपर इति बोध्यम् । द्रोण-रूपपरिमाणस्य प्रातिपदिकार्थत्वे तस्य च व्रीह्यादौ परिच्छेद्यपरि-

विशेषणम्। प्रत्ययार्थस्तु परिच्छेद्यपरिच्छेदकभावेन व्रीहौ विशेषणमिति विवेकः। वचनं (९) संख्या। एकः। द्वौ। बहवः। इत्येषूक्तार्थत्वाद्विभक्तेरप्राप्तौ (१०) वचनम् (११)।

च्छेदकभावेनान्वयो नामार्थयोर्भेदेनान्वयस्याव्युत्पन्नत्वान्न सम्भवतीति प्रथमार्थ एव परिमाणमित्यभिहितम् पाचकादिशब्दे प्रकृत्यर्थधात्वर्थस्य प्रत्ययार्थे भेदेनाऽन्वयेऽपि इन्द्रो देवतास्येति वाक्ये सास्य देवतेति (५३०पृ०) तद्धितार्थदेवताया इन्द्रादिभिरभेदेनाप्यन्वयस्य दृष्टचरत्वादत्रापि तथान्वय इति नाधिककल्पनेति भावः।

(९) वचनं संख्येति वाच्यवाचकयोरभेदाध्यवसायेन तथैव पूर्व्वाचार्य्याणां व्यवहारः।

(१०) उक्तार्थत्वादिति उक्तार्थानामप्रयोग इति न्यायेनाप्रयोगप्राप्तौ प्रातिपदिकप्रतिपादितसंख्यान्तराभावाच्च तदप्राप्तिस्तथाच अनन्वितार्थकविभक्तिप्रयोगापेक्षयाऽनुवादकविभक्तिप्रयोगस्य न्याय्यत्वात् न ह्यादिशब्देभ्यः सर्व्वविभक्तिरिति भावः।

(११) परे तु अत्र सूत्रे प्रातिपदिकार्थशब्देन प्रवृत्तिनिमित्तं तदाश्रयश्च गृह्यते स च मुख्य इवारोपिततदाश्रयोऽपि अतएव लिङ्गग्रहणं सार्थकमन्यथा स्वमोर्नपुंसकादित्यादि (१४२पृ०) शास्त्रप्रामाण्येन लिङ्गस्यापि प्रातिपदिकार्थतया तद्वैयर्थ्यम्। एवञ्च प्रातिपदिकार्थ इत्यस्य अलिङ्गा अव्ययाः नियतलिङ्गप्रवृत्तिनिमित्तकाः पुरुषादयश्चोदाहरणमन्ये सर्व्वेऽपि शब्दाः लिङ्गाधिक्य इत्यादेरुदाहरणानीति प्राहुः। शब्देन्दु०। अतएवेदमभिधीयते स्वार्थो विशेषणं द्रव्यं विशेष्यं लिङ्गं स्त्रीत्वादि संख्या एकत्वादि कारकं कर्म्मादि इति पञ्चकमपि प्रातिपदिकार्थः दधि मध्वित्यादौ विनापि विभक्तिं प्रातिपदिकादेव तत्तदर्थप्रतीतेः वृक्षौ वृक्षा वृक्षं वृक्षेणेत्यादौ विभक्त्यर्थविशेषबोधेऽपि विभक्तीनां द्योतकत्वेनैवोपयोग इति भाष्यकाराशयः। कैयटस्तु संख्यान्तचतुष्कं प्रातिपदिकार्थ इति मन्यते। अन्वयव्यतिरेकाभ्यां संख्याकारकादे-

सम्बोधने च (१२)। २। ३। ४७।

इह प्रथमा स्यात्। हे राम।

प्रथमा (१३)।

विभक्त्यर्थत्वनिश्चयात्त्रिकमेवेति वृत्तिकारः। संख्याकर्म्मादयस्तु विभक्तिवाच्या लिङ्गन्तु टाबादिवाच्यमिति द्विकमेवेत्यन्ये। जातेरेवाकृत्यपरपर्य्यायाया अन्वयव्यतिरेकाभ्यां प्रातिपदिकार्थत्वं व्यक्तिभानन्तु आक्षेपादित्येकमेवेति केचित्।

(१२) सम्बोधने इति संबोधनाधिक्येऽप्राप्तावस्यारम्भः। प्रथमार्थः सम्बोधनं सम्बोधनञ्च प्रवर्त्तनाविषयबोधनादिफलकाभिमुख्यं तदुक्तं हरिणा

सिद्धस्याभिमुखीभावमात्रं सम्बोधनं विदुः।
प्राप्ताभिमुख्यः पुरुषः क्रियासु विनियुज्यते इति

अत्र क्रियासु विनियुज्यते इत्युक्तेः ब्रजानि देवदत्तेत्यादावपि जानी हीतिपदाध्याहारेण सङ्गतिः। सिद्धस्येत्युक्तेश्च संबोधनस्यानुवाद्यत्वविषयता न तु साध्यविषयता तेन राजा भव युध्य स्व, इन्द्रधनुर्वद्धस्वेत्यादौ राजादेर्न सम्बोध्यता। संबोधनञ्च प्रत्ययार्थं प्रति विशेष्यं क्रियां प्रति [illegible] रामं मां पाहीत्यादौ रामसम्बन्धिसंबोधनविषयो मत्कर्मकं र[illegible] बोधः। [illegible] ण्त्वे संबोधनपदस्य विभि[illegible] नि-घातयुष्मदस्मदादेशा वक्तव्या इति (१७६९०) [illegible] दत्तेत्यादौ निघा[illegible] पाहीत्यादौ नघादेशस्य च नानुपपत्ति-रित्यन्यत्र [illegible] शब्दार्थरत्ने।

(१३) अत्रेद बोध्यम् [illegible] र्थक्तिषु लकारकृदादि[illegible] तत् समानाधिकरणे [illegible] लिङ्गसमानाधिकरणे प्रथमेति [illegible]भिहिते प्रथमेति च व[illegible]त्तिकोक्तेः। प्रकृतिविकृतिस्थले तु उभयोरपि तिङा

कारके (१४)। १। ४। २३।

इत्यधिकृत्य।

कर्त्तुरीप्सिततमं (१५) कर्म्म। १। ४। ४९।

कर्त्तुः क्रियया आप्तुमिष्टतमङ्कारकं कर्म्मसंज्ञं स्यात्।

अभिहितार्थत्वात् प्रथमा। परन्तु तत्र तिङः प्रकृतेरेव संख्यानुवादेन संख्यान्वयो न तु विकृतेरपि यथोक्तं हरिणा प्रकृतिविकृतेर्वापि यत्रोक्तत्वं द्वयोरपि। वाचकः प्रकृतेः संख्यां गृह्णाति विकृतेस्तु वाचकस्तिङादिशब्दः प्रकृतेः संख्यां गृह्णाति अनुवदतीत्यर्थः। अत्र यत्रेत्युक्ते क्वचिदुक्तत्वाभावे नामार्थ एव प्रथमेति सूचितम् तेन नौका भूत्वा वृक्षो निम्नां गत इत्यादौ नौकाया नामार्थ एव प्रथमेति बोध्यम्। उद्देश्यविधेयभावस्थले तूभाभ्यामेवोक्तार्थतया प्रथमा। संख्याविशेषणन्तु विवक्षावशादुभयोरेव पर्य्यायेण भवति तेन एको वृक्षः पञ्च नौका भवन्तीत्यादिवत् न नियमः किन्तु वेदाः प्रमाणं भवति भवन्ति वेत्यादि प्रयोग इति। प्रथमा।

(१४) कारके इति। करोति कर्त्तृत्वादिव्यपदेशानिति कारकशब्दः क्रियाजनकस्तथा च क्रियायामित्यर्थः एवं चेतः परमधिकरिष्यमाणानां क्रियायामेवान्वयः कारकाणां साधनत्वेन साध्यक्रियायां साधनापेक्षणात्

(१५) कर्त्तुरित्यादि। [illegible] भातूपात्तव्यापाराश्रयः कर्त्तेति (१८८०) [illegible] च कर्त्तृविशेषणीभूतक्रिया [illegible] नानप्रस्थितकल्पने मानाभावात् एवञ्च कर्त्ता स्वनिष्ठक्रिया[illegible] [illegible]माणं कर्म्मेत्यर्थः तदेतदाह कर्त्तुः [illegible]। क्रियया [illegible]व्यापारेण व्याप्तुं धातू[illegible] सम्बन्द्धुं फलव्यापा[illegible]त्वन्तु फलव्याप[illegible] तु तिङः स्मृता इत्यनेन सिद्धम्। तच्च कर्म्म सप्तविधम् यथोक्तं हरिणा।

कर्त्तुः किम्। माषेष्वश्वम्बध्नाति। कर्म्मण ईप्सिता माषा न तु

निर्वर्त्त्यञ्च विकार्य्यञ्च प्राप्यञ्चेति त्रिधा मतम्।
तच्चेप्सिततमं कर्म्म चतुर्द्धा यत्तु कल्पितम्।
औदासीन्येन यत् प्राप्यं यच्च कर्त्तुरनीप्सितम्।
संज्ञान्तरैरनाख्यातं यद्यच्चान्यपूर्व्वकमिति।

तत्र निर्वर्त्त्यादीनां लक्षणादिकमपि तेनैवोक्तं यथा।

यदसज्जायते सद्वा जन्मना यत्प्रकाशते।
प्रकृतेस्तु विवक्षायां विकार्य्यं कैश्चिदन्यथा।
तन्निर्वर्त्त्यं विकार्य्यन्तु कर्म्म द्वेधा व्यवस्थितम्।
प्रकृत्युच्छेदसंभूतं किञ्चित् काष्ठादिभस्मवत्।
किञ्चिद् गुणान्तरोत्पत्त्या सुवर्णादिविकारवत्।
क्रियाकृतविशेषाणां सिद्धिर्यत्र न विद्यते।
दर्शनादनुमानाद्वा तत् प्राप्यमिति कथ्यते इति
सती वा विद्यमाना वा प्रकृतिः परिणामिनी।
यस्य नाश्रीयते तस्य निर्वर्त्त्यत्वं प्रचक्षत इति च

तदयं लक्षणनिष्कर्षः।

प्रकृतिवाचकपदासमभिव्याहृतपदोपस्थाप्यत्वे सति क्रियाजन्योत्पत्तिरूपफलवत्त्वं निर्वर्त्त्यत्वम् यथा घटं करोतीत्यादौ घटादेः क्रियाजन्योत्पत्तिमत्त्वात् निर्वर्त्त्यत्वम्। प्रतीयमानप्रकृतिविकारभावत्वे सति क्रियानिर्वा[?]ह्यविशिष्टोत्पत्तिरूपान्यतरफलवत्त्वं विकार्य्यत्वम् यथा सुवर्णं कुण्डलं करोतीत्यादौ सुवर्णस्य पूर्व्वरूपविनाशफलवत्त्वात् कुण्डलस्य चोत्पत्तिमत्त्वादुभयोरपि विकार्य्यत्वम्। क्रियाजन्यसाधर[?]प्रकारकप्रतीतिविषयतानाश्रयत्वे सति क्रियाजन्यफलवत्त्वे नीप्सिततमत्वम् प्राप्यत्वं यथा ग्रामं गच्छतीत्यादौ ग्रामादेः कर्त्तृकाधारणसंयोगरूपफलवत्त्वेऽपि क्रियाकृतश्रमादिरूपविशेषाधारतायाः फलस्यासत्त्वेन [?]रूपफलप्रकारकबोधाविषयत्वात् प्राप्यत्वम्। निर्वर्त्त्यविकार्य्ययो[?] क्रियाजन्योत्पत्त्यादिफलस्य [?]निष्ठतया

कर्त्तुः । तमब्ग्रहणं किम् । पयसा (१६) ओदनं भुङ्क्ते । गेहं प्रविशतीत्यत्रैव स्यात् । [illegible]त्यनुवृत्तौ (१७) कर्म्मग्रहणमाधारनिवृत्त्यर्थम् । अन्यथा गेहं प्रविशतीत्यत्रैव स्यात् ।

अनभिहिते । २ । ३ । १

इत्यधिकृत्य ।

कर्म्मणि द्वितीया । २ । ३ । २ ।

[illegible]क्ते कर्म्मणि द्वितीया स्यात् । हरिं भजति (१८) । अभि-

असाधारणत्वेन तद्वत्त्वान्नातिप्रसङ्ग इति बोध्यम् । कर्त्तुरनुद्देश्यत्वे सति क्रियाजन्यफलवत्त्वम् औदासीन्यं ग्रामं गच्छन् तृणं स्पृशतीत्यादौ तृणादेरनुद्देश्यत्वेऽपि क्रियाजन्यसंयोगरूपफलवत्त्वेनोदासीन कर्म्मता । द्विष्टसाधनत्वे सति क्रियाजन्यफलवत्त्वं द्वेष्यत्वं यथा अन्नं [illegible] भुङ्क्ते इत्यादौ विषस्य तथात्वम् । कारकविशेषसंज्ञान्तरैरविवक्षितत्वे सति कर्म्मोपकारकत्वम् संज्ञान्तरैरनाख्यातत्वम् यथा गां पयो दोग्धीत्यादौ गवादेः कारकान्तरसंज्ञाया अविवक्षया दुग्धोपयोगितया च कर्म्मत्वम् [illegible]भिविष्यति चेदमुपरिष्टात् । (२५२पृ०)कारकान्तरसंज्ञापूर्व्वकत्वं [illegible]पूर्व्वकत्वं यथा हरिर्जलधि-[illegible]त्यादौ जलधेराधारसंज्ञकतया प्राप्तत्वेऽपि अधिशीङ्स्थासा-[illegible]दिना(२६०पृ०)कर्म्मसंज्ञया कर्म्मत्वम् ।

[illegible] भुजिक्रियां प्रति पयसः प्रकृष्टोपकारकत्वविवक्षायां तस्य [illegible]तमत्वात् पयः पिबतीति स्यादेव । इह तु तथा विवक्षाविरहेण [illegible] प्रति तस्याङ्गतया [illegible] विवक्षितमिति न तस्य कर्म्मत्वमित्येके । सहार्थे तृतीयेति तु न्याय्यम् [illegible]प्रधानत्वात् तमपा [illegible]क्यत्वात् ।

[illegible] त्यनुवृत्ताविति अधिशीङ्स्थासां कर्म्म [illegible] (६०पृ०)सूत्रादित्यादिः । हरिं भजति भजनक्रियया हरौ प्रीतिरुत्पाद्यते प्रीतिविशिष्टतया

हिते (१८) तु कर्म्मणि प्रातिपदिकार्थमात्रइति प्रथमैव। अभिधानन्तु प्रायेण तिङ्कृत्तद्धितसमासैः। तिङ्। हरिः सेव्यते। कृत्। लक्ष्म्या सेवितः। तद्धितः। शतेन क्रीतः शत्यः। समासः। प्राप्त आनन्दो यं स प्राप्तानन्दः (२०)। क्वचिन्निपा-

---

क्रियाव्याप्यत्वेन हरेः कर्म्मत्वं हरिनिष्ठप्रीत्यनुकूल एकदेवदत्ताभिन्नाश्रयको वर्त्तमानो व्यापार इति निष्कृष्टार्थबोधः। क्रियाप्रधानमाख्यातमिति सिद्धान्तेन सर्व्वत्रैव क्रियामुख्यविशेष्यकताङ्गीकारात् तथाबोधः। विस्तरस्तु शब्दार्थरत्नेऽस्माभिरभिहितस्तत्रैव द्रष्टव्य इत्यत्र बाहुल्यभिया विरतम्।

(१९) अभिहिते त्विति प्रधानक्रियापेक्षितप्रत्ययेनाभिहिते इत्यर्थस्तेन पक्वमोदनं भुङ्क्ते इत्यादौ पचिक्रियानिरूपितकर्म्मशक्तेरुक्तत्वेऽपि न प्रथमा यथोक्तम् हरिणा प्रधानेतरयोर्यत्र द्रव्यस्य क्रिययोः पृथक्। शक्तिर्गुणाश्रया तत्र प्रधानमनुरुध्यते इति। ओदनस्य पचिभुजिक्रियापेक्षया द्वे एव कर्म्मशक्ती तत्र प्रधानक्रियापेक्षितशक्तेरनभिधानान्न प्रथमेति बोध्यम्। अधिकमुक्तं प्रथमार्थनिरूपणे(२४७,४८,५०)। इदन्तु बोध्यं बहुपटुरित्यादौ बहुच्प्रत्ययेनोक्तार्थत्वाद्यथा कल्पबादयो न प्रवर्त्तन्ते तथा क्रियते घट इत्यादौ तिङोक्तार्थत्वात् न द्वितीया भविष्यतीति अनभिहितइति सूत्रस्यानवश्यकत्वेऽपि संख्याया विभक्त्यर्थत्वपक्षे सूत्रस्यावश्यकता तथाहि कर्म्मणि द्वितीयेत्यस्यानभिहिते कर्म्मणि यदेकत्वं तत्र द्वितीयैकवचनमिति सूत्रार्थः स्वीकार्य्यः। तत्सूत्रानारम्भे तु कर्म्मणि यदेकत्वं तत्र द्वितीयैकवचनमिति हि सूत्रार्थः संपद्यते तथा सति कृतः कट इत्यादौ क्तेन कर्म्ममात्रोक्तावपि तदेकत्वस्य क्तेनानुक्ततया तत्र द्वितीयैकवचनम् दुर्व्वारं स्यात् परत्वेन प्रथमासमर्थनन्तु कर्त्तव्यः कटइत्यादौ ततोऽपि परत्वेन कृद्योगलक्षणषष्ठ्या दुर्व्वारत्वापत्तेरकिञ्चित्करम्।

(२०) आनन्दकर्त्तृकप्राप्तिकर्म्मीभूतः समासार्थः।

तेनाभिधानम् । यथा, विषवृक्षोऽपि संवर्ध्य स्वयञ्छेत्तुमसाम्प्रतम् (२१) । साम्प्रतमित्यस्य हि युज्यत इत्यर्थः ।

तथा युक्तञ्चानीप्सितम् (२४) । १ । ४ । ५० ।

ईप्सिततमवत्क्रियया युक्तमनीप्सितमपि कारकङ्कर्म्मसंज्ञं स्यात् (२२) । ग्रामङ्गच्छन्(२३)तृणं स्पृशति । ओदनं बुभुक्षुर्विषं भुङ्क्ते ।

अकथितञ्च (२४ । १ । ४ । ५१ ।

---

(२१) परे तु अत्र तुमुनः साधुत्वायेष्यतइति पदाध्याहार आवश्यकः अन्यथा क्रियार्थोपपदत्वाभावाच्छकादियोगाभावाच्च तुमुनुत्पत्तिर्दुर्लभा स्यात् । एवञ्च तस्याध्याहारे इच्छार्थयोगे तुमुन् सुलभः । तथाच विषवृक्षोऽपि सम्वर्ध्य छेत्तुमिष्यते इति यत्तदसाम्प्रतमन्याय्यमित्यर्थः सम्पद्यते एवं चाध्याहृततिङाभिधानान्नात्र द्वितीयाप्रसक्तिरित्यनुदाहरणमेवैतत् । एतेन क्रमादमुं नारद इत्यबोधि स इत्यप्यनुदाहरणम् तत्र नारदइति श्रीकृष्णीयज्ञानाकारानुकरणं नारद इत्येतच्छब्दाभिलप्यमानाकारो बोध इत्यर्थः एवञ्चेतिशब्देन तादृशार्थस्योक्ततया न द्वितीयेति तत्र प्रातिपदिकार्थे प्रथमैवेति द्रष्टव्यमित्याहुः । शब्देन्दु० ।

(२२) अनीप्सितमिति ईप्सितादन्यदिति पर्युदासात् यदुपेक्ष्यं यच्च द्वेष्यं तदुभयमित्यर्थः तच्च द्वयं सप्तधाविभागसमये (२४६पृ०) दर्शितम् । युक्तं क्रिययेति शेषः समभिव्याहृतधात्वर्थप्रधानव्यापारजन्यधात्वर्थफलेन युक्तमित्यर्थः । पराधीनतया विषभोजने तु विषस्य क्रियाफलाश्रयत्वेनोद्देश्यत्वात् कर्त्तुरीप्सिततममित्यादिना (२४८पृ०) कर्म्मत्वम् ।

(२३) अनीप्सितस्य द्वैविध्यमुदाहरणेन दर्शयति ग्रामं गच्छन्नित्यादिना यथा ईप्सितस्य ग्रामादेः क्रियाजन्यसंयोगयोगस्तथाऽनीप्सिततृणादेरपीति भावः । तथा च ग्रामं गच्छतस्तृणस्पर्शनं नान्तरीयकमिति तस्यानीप्सितत्वम् । उपेक्ष्यत्वञ्च इच्छाद्वेषयोरभाव इति बोध्यम् ।

(२४) अकथितमिति । अपादानादिविशेषैस्तत्तद्रूपेणाभासमानमित्यर्थः ।

अपादानादिविशेषैरविवक्षितङ्कारक (२५)ङ्कर्म्मसंज्ञं स्यात्।

दुह्याच्पच्दण्ड्रुधिप्रच्छिचिब्रूशासुजिमन्थ्मुषाम्।
कर्म्मयुक् स्यादकथितन्तथा स्यान्नीहृकृष्वहाम्॥

दुहादीनां द्वादशानां तथा नीप्रभृतीनाञ्चतुर्णाङ्कर्म्मणा यद्युज्यते तदेवाऽकथितङ्कर्म्मेति परिगणनङ्कर्त्तव्यमित्यर्थः। गान्दोग्धि (२६) पयः। बलिं याचते(२७)वसुधाम्। अविनीतं विनयं याचते। तण्डुलानोदनम्पचति (२८)। गर्गान् शतं

एवञ्च पूर्व्वविधिविषयप्रसक्तिपूर्व्वकं तदविवक्षायां पूर्व्वविधेरप्रसक्तौ चैतस्यप्रवृत्तिरिति बोध्यम्। अपदानत्वादिविवक्षायां पञ्चम्याद्येव गोर्दुग्धं दोग्धीति बलेर्धनं याचते इति व्रजे गां रुणद्धीत्यादि।

(२५) कारकमिति क्रियाजनकं क्रियान्वितं वेत्यर्थः तेन ब्राह्मणस्य पुत्रं पृच्छतीत्यादौ ब्राह्मणस्य न कर्म्मत्वम्। कर्म्मयुक् कर्म्मणा क्रियया युज्यते सम्बध्नातीति कर्म्मयुक् कर्म्म क्रिया तत्सातत्ये इत्यमरोक्तेः। तथा च कर्म्मणा क्रियया सह संबध्यमानं कारकमपादानादिविशेषैरकथितं कर्म्मसंज्ञं भवतीत्यर्थः।

(२६) अन्तःस्थितद्रवद्रव्यविभागानुकूलो व्यापारो दुहेरर्थः तत्र गोरपादानत्वाविवक्षायामनेन कर्म्मत्वमेवमन्यत्रापि। तद्विवक्षायां पञ्चमी गोः पयस्यन्वयविवक्षायां षष्ठी तस्याश्च न क्रियायामन्वयः अनभिधानात् षष्ठ्यन्तस्य स्वान्वययोग्यनामसमभिव्याहारे तत्रैवान्वयस्यौत्सर्गिकतो व्युत्पत्तेश्च।

(२७) स्वत्वनिवृत्तिस्वत्वोत्पत्त्यनुकूलव्यापारो देहीत्याद्यभिलाषरूपो याचेरर्थः बलेः स्वत्वे निरूपकतयान्वयः पूर्व्वविषयस्य कस्याप्यभावादेवाविवक्षेति बलेः कर्म्मत्वम्।

(२८) विक्लृत्त्यनुकूलव्यापारपूर्व्वकोत्पत्त्यनुकूलव्यापारः पचेरर्थः तण्डुलान्विक्लेदयन् ओदनं निर्वर्त्तयतीति भाष्ये पच्यर्थविवरणदर्शनात् तथार्थता।

दण्डयति (२९)। व्रजमवरुणद्धि (३०) गाम्। माणवकं पन्थानम्पृच्छति (३१)। वृक्षमवचिनोति (३२) फलानि। माणवकन्धर्म्मंब्रूते (३३) शास्ति वा (३४)। शतञ्जयति (३५) देवदत्तम्। सुधां क्षीरनिधिम्मथ्नाति (३६)। देवदत्तं शतं मुष्णाति। ग्राममजां नयति (३७) हरति (३८)

(२९) गमनानुकूलस्वसंप्रदानकदानानुकूलव्यापारो दण्डयतेरर्थः।

(३०) निर्गमप्रतिरोधपूर्व्वकयत्किञ्चिदधिकरणकस्थित्यनुकूलो व्यापारो रुधेरर्थः। व्रजे गौस्तिष्ठति तां निर्गमप्रतिबन्धेन स्थापयतीति संप्रत्ययात्। अधिकरणत्वाविवक्षयाऽनेन व्रजस्य कर्म्मत्वम्।

(३१) जिज्ञासाविषयार्थज्ञानानुकूलः केन पथा गन्तव्यमित्याद्यभिलापादिरूपो व्यापारः प्रच्छेरर्थः ज्ञानविषयत्वेन पथः कर्म्मत्वम् तज्ज्ञानाश्रयत्वात् माणवकस्य कर्म्मत्वम्।

(३२) विभागपूर्व्वकादानं चिञोऽर्थः वृक्षात् फलान्यादत्ते इत्यर्थात् अपादानत्वाविवक्षायां कर्म्मत्वम्।

(३३) ज्ञानानुकूलः शब्दप्रयोगः ब्रुवेरर्थः।

(३४) प्रवृत्तिजनकज्ञानानुकूलः शब्दप्रयोगः धर्म्मं कुर्व्वित्यादिविधिविषयोपदेशरूपः शास्तेरर्थः।

(३५) अभिभवपूर्व्वकं ग्रहणं जयतेरर्थः।

(३६) विलोडनपूर्व्वकोत्थापनं मन्थतेरर्थः।

प्रवञ्चनपूर्व्वकं ग्रहणंमुषेरर्थः

(३७) संयोगानुकूलव्यापारानुकूलोव्यापारोनयतेरर्थः।

(३८) बलाद्ग्रहणपूर्व्वकदेशान्तरनयनं हरतेरर्थः।

दुह्याजित्यादिकं तु प्राचामनुरोधेन एव्वनेकेषां द्विव्यापारार्थबोधकतयेप्सिततमत्वेनैव द्विकर्मत्वसिद्धेरेकव्यापारार्थकाएव भाष्ये गृहीतायथा

दुहियाचिरुधिप्रच्छिभिक्षिचिञामुपयोगनिमित्तमपूर्व्वविधौ।

ब्रुविशासिगुणेन च यत् सचते तदकीर्त्तितमाचरितं कविनेति।

कर्षति वहति वा। अर्थनिबन्धनेयं संज्ञा। बलिम्भिक्षते वसुधाम्। माणवकन्धर्म्मम्भाषते अभिधत्ते वक्तीत्यादि। कारकं किम्। माणवकस्य पितरम्पन्थानं पृच्छति। अकर्मक (२८) धातुभिर्योगे देशः कालो भावो गन्तव्योऽध्वा च कर्मसंज्ञक इति वाच्यम्॥। कुरून् स्वपिति। मासमास्ते। गोदोहमास्ते। क्रोशमास्ते।

तथाच दुहादीनामेकव्यापारार्थकतया पूर्व्वेणाप्राप्तेऽपूर्व्वविधानमितरेषान्तु द्विव्यापारार्थकतया पूर्व्वेण सिद्धत्वाद्वाकथितत्वमिति भावः। उपयोगनिमित्तमिति प्रधानकर्म्मोपयोगीत्यर्थः। शुविशासिगुणेन शुविशास्योर्निरुक्तार्थे गुणीभूतेन ज्ञानेन यत् युज्यते संबध्नाति तज्ज्ञानवत्त्वेनोद्देश्यं यत् तदकथितं कर्मेत्यर्थस्तेन माणवकादेः शासनाद्यर्थगुणीभूतज्ञानवत्त्वेनोद्देश्यत्वेन सम्प्रदानत्वप्राप्तौ तदविवक्षायामनेन कर्मत्वमिति बोध्यमधिकं मत्कृतशब्दार्थरत्ने द्रष्टव्यम्।

(२८) अकर्मकेति धातोरर्थौ व्यापारः फलञ्च। तत्र फलसमानाधिकरणव्यापारबोधकोऽकर्मकः फलव्यधिकरणव्यापारबोधकः सकर्मकः

फलव्यापारयोरेकनिष्ठतायामकर्मकः।

धातुस्तयोर्धर्मिभेदे सकर्मक उदाहृत इति व्युत्पत्तेः

अस्ति भवतीत्यादौ सर्व्वत्रैव सत्ताकालसम्बन्धयोस्तदनुकूलव्यापारयोश्च बोधस्तत्रोभयोः कर्तृनिष्ठत्वादकर्मकत्वम् पचति गच्छतीत्यादौ विक्लित्तिसंयोगादिजनकव्यापारयोरुभयनिष्ठत्वात् सकर्मकत्वम् एवञ्च मासमास्ते इत्यादौ सर्व्वत्राकर्मकधातूनां सकर्मकव्याख्यादिगर्भितस्वार्थपरतायास्तात्पर्य्यग्राहकमिदं सूत्रं तदुक्तं हरिणा

कालभावाध्वदेशानामन्तर्भूतक्रियान्तरैः।
सर्व्वैरकर्मकैर्योगे कर्मत्वमुपजायते इति।
अतस्तैः कर्मभिर्युक्तो धातुर्द्व्यैरकर्मकः।
तस्य कर्मणि भावे च निमित्तत्वाय कल्पते इति च।

गतिबुद्धिप्रत्यवसानार्थशब्दकर्म्माकर्म्मकाणा मणिकर्त्ता स णौ। १। ४। ५२।

गत्याद्यर्थानां शब्दकर्मकाणामकर्मकाणाञ्चाणौ (४०)यः कर्त्ता स णौ कर्मसंज्ञः स्यात्।

अस्यायं भावः मासमास्ते इत्यादौ धातोरेव सम्बन्धपूर्व्वकासनादौ आसनादिकरणकसम्बन्धे वा निरूढलक्षणाया ज्ञापकमेतद्वार्त्तिकम् तत्र धातोराद्यार्थलक्षणायां प्रधानक्रियाया अकर्मकत्वात् दुहादिषु पाठाभावाच्च गौणकर्मणि लकारासम्भवेन भाव एव लकारस्तेन मासमास्यत इत्येव प्रयोगः द्वितीयार्थलक्षणायान्तु प्रधानक्रियायाः सकर्मकतया कालादेश्च तत्कर्मत्वेन मुख्यकर्मण्येव लकारस्तेन मास आस्यते इति प्रयोग इति विवेकः। अत्र लस्येत्यभिधानात् कृद्योगे न तेभ्यः षष्ठीति द्योतितमिति मनोरमायां स्पष्टम्। तथा कालादिकर्मका अकर्मका भवन्तीति भाष्योक्तेस्तेषामकर्मकतया गतिबुद्ध्यादिसूत्रेण तेषां प्रयोज्यकर्त्तुः कर्मसंज्ञा भवतीत्यन्यत्र विस्तरः। अत्र देशः कुरुपाञ्चालादिनाम्ना प्रसिद्धः भूभागः न तु ग्रामादिरूपैकदेशमात्रं तेन ग्रामं स्वापतीति न प्रयोगः। अध्वा गन्तव्यदेशः। कालो मुहूर्त्तमासादिः। भावो धात्वर्थ इति बोध्यम्।

(४०) अणो यः कर्तेति। अनुत्पन्ने णिचि अणिजन्तधातुवाच्यां क्रियां प्रति यः कर्त्ता स णयन्तधातुवाच्यां क्रियां प्रति कर्मसंज्ञः स्यादित्यर्थः। नियमार्थमिदम् सूत्रमिति प्राञ्चः।

गुणक्रियायां स्वातन्त्र्यात् प्रेषणे कर्मतां गतः।
नियमात् कर्मसंज्ञायाः स्वधर्मेणाभिधीयते इति

गुणक्रियायां विशेषणक्रियायामणयन्तक्रियायां स्वातन्त्र्यात् कर्त्तृत्वात् प्रेषणे णयन्तक्रियायां कर्मतां गतोऽपि कर्त्ता नियमात् कर्म-

शत्रूनगमयत् (४१) स्वर्गं वेदार्थं स्वानवेदयत्।
आशयच्चामृतन्देवान्वेदमध्यापयद्विधिम् ॥ १ ॥
आमयत्सलिले पृथ्वीं यः स मे श्रीहरिर्गतिः । १ ।

गतीत्यादि किम् पाचयत्योदनन्देवदत्तेन(४२)। अण्यन्ताना-ङ्किम् गमयति देवदत्तो यज्ञदत्तन्तमपरः प्रयुङ्क्ते गमयति

संज्ञाया धातुविशेषयोगे एव विधानात् पाचयति देवदत्तेन यज्ञदत्त-इत्यादौ स्वधर्मेणैव तृतीययैव अभिधीयते इत्यर्थः। अन्ये तु अप्-वर्गमेवेदं विधानम्।

परत्वादन्तरङ्गत्वादुपजीव्यतयाऽपि च।

प्रयोज्यस्यास्तु कर्तृत्वं गत्यादेर्विधितोचितं त्युक्तेरित्याहुः।

तेषामयमाशयः कर्म्मापेक्षया कर्तृसंज्ञायाः परत्वात् णिजन्तप्रकृती-भूतधातूपस्थाप्यक्रियायां स्वातन्त्र्येणान्तरङ्गत्वात् कर्त्तुरेव सर्व्वकार-कप्रयोजकतयोपजीव्यतया उपजीव्यजातीयतया कर्मसंज्ञा अप्राप्तौ गत्यादियोगे विधीयते नान्ययोगे इति।

(४१) शत्रूनिति स्वर्गकर्म्मकशत्रुनिष्टगमनानुकूलो हरिकर्तृकोऽतीतो व्या-पार इत्यादिक्रमेण बोधः।

(४२) अत्रेदं बोध्यं शत्रूणामनेन कर्म्मत्वे कृते कर्मण एवेप्सितमः स्वर्गो न तु कर्त्तुरिति स्वर्गादेः कर्म्मत्वानुपपत्तावपि गतिबुद्धीत्यादिना विहित-कर्मत्वस्य णयन्तसापेक्षतया वहिरङ्गत्वात् ततः पूर्व्वमेवाण्यन्तधात्व-र्थव्यापारस्यान्तरङ्गतया स्वातन्त्र्येण च तस्य कर्त्तृत्वात् तत्प्रयुक्तमेव स्वर्गादेः कर्म्मत्वमिति बोध्यम् एवञ्चोभयोरपि कर्मत्वे धातुविशेष-सहकारेण पर्य्यायेणोभयोरेव लादिविधानं यथोक्तं भाष्यकृता।

प्रधानकर्म्मण्याख्येये लादीनाद्द्विकर्म्मणाम्।

अप्रधाने दुहादीनां ण्यन्ते कर्त्तुश्च कर्म्मण इति।

द्विकर्म्मणां द्विव्यापारार्थकधातुमात्राणाम् प्रधानकर्मणि प्रधान-व्यापारव्याप्यकर्म्मण्याख्येये वाच्ये लादयो भवन्ति। दुहादीनां पुनर्द्वि-

देवदत्तेन यज्ञदत्तं विष्णुमित्रः। नीवह्योर्न* (४३)। नाययति वाहयति वा भारम्भृत्येन। नियन्तृ (४४) कर्त्तृकस्य वहेरनिषेधः॥। वाहयति रथं वाहान् सूतः। आदिखाद्योर्न)४५)॥। आदयति (४६) खादयति वान्नं वटुना।

व्यापारार्थकत्वपक्षेऽप्रधाने अप्रधानव्यापारकर्म्मणि लादीनाहुरित्यनुषज्यते। ण्यन्तद्विकर्म्मकाणां पुनः कर्म्मसंज्ञां प्राप्तस्य कर्त्तुश्च कर्त्तर्य्येव कर्त्तृरूपकर्म्मणीत्यर्थः। तत्राप्ययं विशेषः।

बुद्धिभक्षार्थयोः शब्दकर्म्मणाञ्च निजेच्छया।

प्रयोज्यकर्म्मण्याख्येये ण्यन्तानां लादयो मता इति।

दुहादीनामपि विशेषोऽस्ति यथा

गौणे कर्म्मणि दुह्यादेः प्रधाने नीहृकृष्वहामिति।

अतएव मूलकारएते दुह्याजित्यादिप्राचीनवाक्ये तथा स्यात् नीहृकृष्वहामिति गणभेदेन पाठः। एवञ्च दुहादीनां षोड़शानां मध्ये द्विव्यापारार्थकबोधकानां दण्डिमन्थादीनां पाठः गौणकर्म्मणि लकारादिविधानार्थमन्यथा प्राधानकर्म्मण्याख्येये लादीनाहुरित्युक्तेरविशेषात् प्रधानकर्म्मण्येव मन्थादिभ्यो लकाराद्यापत्तिर्न च तथा युक्तं गर्गाः शतं दण्ड्यन्तामिति भाष्यप्रयोगे देवासुरैरमृतमम्बुनिधिर्मम्न्थे इति भारविप्रयोगे च गौणे कर्म्मण्येव लादिदर्शनात्।

(४३) नीवह्योरिति अनयोः प्रापणार्थत्वेन गत्यनुकूलव्यापारस्य च प्रापणतया तन्मध्ये गतेरपि प्रवेशात् गत्यर्थकतया प्राप्तौ निषेधः।

(४४) नियन्ता पशुप्रेरकमात्रं न तु सारथिरेव तेन वाहयति बलीवर्द्दान् यवानिति प्रयोगः सङ्गच्छते। तत्त्व०।

(४५) आदिखाद्योः प्रत्यवसानार्थतया प्राप्तौ निषेधः प्रत्यवसानं भक्षणम्।

(४६) आदयतीति निगरणचलनार्थेभ्यश्चेति(७२२६३पृ०) न परस्मैपदनियमः अदेः प्रतिषेध इति (७२६५पृ०) तस्य प्रतिषेधात् तेनात्र अकर्त्रभिप्राये णिचश्चेत्यस्य विषयात् कर्त्तरीति(७५पृ०)परस्मैपदं कर्त्रभिप्राये तु आत्मनेपदं भवत्येव

भक्षेरहिंसार्थस्य(४७) न०। भक्षयत्यन्नं वटुना। अहिंसार्थस्य किम् भक्षयति बलीवर्दान् शस्यम्। जल्पति प्रभृतीनामुपसंख्यानम्*। जल्पयति (४८) भाषयति पुत्रन्देवदत्तः। दृशेश्च*। दर्शयति हरिम्भक्तान्। सूत्रे ज्ञानसामान्यार्थानामेव ग्रहणन्न तु तद्विशेषार्थानामित्यनेन ज्ञाप्यते तेन स्मरति-जिघ्रतीत्यादीनान्न। स्मारयति घ्रापयति देवदत्तेन। शब्दायतेर्न (४९)*। शब्दायति देवदत्तेन। धात्वर्थसंगृहीत-कर्मकत्वेनाकर्म्मकत्वात्प्राप्तिः। येषान्देशकालादिभिन्नङ्कर्म न सम्भवति तेऽत्राकर्मकाः न त्वविवक्षित (५०) कर्म्माणोऽपि। तेन (५१) मासमासयति देवदत्तमित्यादौ कर्मत्वं भवति। देवदत्तेन पाचयतीत्यादौ तु न।

खादयतीत्यत्र तु निगरणेत्यादिना (७२६३सू०) परस्मैपदनियमात् उभयथापि परस्मैपदमिति विवेकः।

(४७) अहिंसार्थस्य अहिंसाङ्गस्य हिंसाप्रयोजनकभिन्नस्येत्यर्थः परकीय-द्रव्यादिभक्षणे हि परोऽपि हिंसितोभवतीति तत्स्वामिनएवात्र हिंसा याह्या एवञ्च भक्षेर्भक्षणविशेषार्थकतया प्राप्तौ निषेधइति दृष्टव्यम् प्रत्युदाहरणेन तद्दर्शयति भक्षयति बलीवर्दान् शस्यमिति।

(४८) पुत्रोधर्म्मं जल्पति कथयति देवदत्तो जल्पयति धर्म्मं तं पुत्रमित्यर्थः।

(४९) धातोरर्थान्तरे वृत्तेर्धात्वर्थेनोपसंग्रहात्।
प्रसिद्धेरविवक्षातः कर्म्मणोऽकर्म्मिका क्रियेत्युक्तेः।
शब्दायतेर्गृहीतकर्म्मकतयाऽकर्म्मकत्वेन प्राप्तौ निषेधः।

(५०) नत्वविवक्षितेति अविवक्षा द्वेधा तदन्वययोग्यधात्वर्थत्यागात् सत्त्वे च च तस्मिन्नर्थे तत्र सम्बन्धित्वेनान्वयाविवक्षणादित्थवधेयम्। पाच-यतीत्यादौ अविवक्षितकर्म्मकत्वेनाकर्म्मकत्वेऽपि शयन्नेन कर्त्तुः कर्मता।

(५१) तेनेति मासमासयतीत्यादौ यथा कर्म्मत्वं तथोक्तं प्राक् (२५५पृ०)।

हृक्रोरन्यतरस्याम् (५४)। १। ४। ५३।

हृक्रोरणौ यः कर्त्ता स णौ वा कर्मसंज्ञः स्यात्। हारयति कारयति वा भृत्यं भृत्येन वा कटम्। अभिवादि (५३) दृशो-रात्मनेपदे वेति वाच्यम्*। अभिवादयते दर्शयते देवम्भक्तं भक्तेन वा।

अधिशीङ्स्थासाङ्कर्म्म। १। ४। ४६।

अधिपूर्व्वाणामेषामाधारः कर्म स्यात्। अधिशेते अधितिष्ठति अध्यास्ते वा वैकुण्ठं हरिः।

अभिनि (५४) विशश्च। १। ४। ४७।

अभिनीत्येतत्सङ्घातपूर्व्वस्य विशतेराधारः कर्म स्यात्। अभिनिविशते सन्मार्गम्। परिक्रयणे संप्रदानमिति (२७८९०) सूत्रा-

---

(५२) हृक्रोरिति अभ्यवपूर्व्वस्य हरतेर्भक्षणार्थतया विकारार्थकरोतेश्चाकर्म्मकतया च प्राप्तेऽर्थान्तरे चाप्राप्ते उभयत्र विभाषेयं तथाचोक्तार्थे प्राप्तं नित्यविधानं निषिद्ध सत्यर्थिकतद्द्वातुयोगे विकल्पविधानम् एतच्च न वेति विभाषेति सूत्रे भाष्यकारेण दर्शितं तेन मूलकृताऽभ्यवहारार्थकस्योदाहरणानुक्तावपि न क्षतिः तथा च अभ्यवहारयति सैन्धवैः सैन्धवान् वा तृणं, सैन्धवैः सैन्धवान् वा विकारयतीति।

(५३) अभिवादयतेश्चुरादेरप्राप्तौ दृशेश्च प्राप्तौ आत्मनेपदविषये विकल्पः।

(५४) नेरल्पाच्कत्वेन पूर्व्वनिपाते कर्त्तव्ये विपरीतोच्चारणं विशिष्टसंघातग्रहणार्थं तेन प्रत्येकं विपर्य्ययेण वा योगे न। अतएव निविशते यदि शूकशिखा पदे इत्यादि। अधिशीङ्स्थासामित्यतः आधार इत्यनुवर्त्तते।

दिह मण्डूकप्लुत्यान्यतरस्यां ग्रहणमनुवर्त्त्य व्यवस्थित (५५) विभाषाश्रयणात् क्वचिन्न। पापेऽभिनिवेशः।

उपान्वध्याङ्वसः।१।४।४८।

उपादिपूर्व्वस्य वसते (५६) राधारः कर्म स्यात्। उपवसति अनुवसति अधिवसति आवसति वा वैकुण्ठं हरिः। अभक्त्यर्थस्य (५७) न॰। वने उपवसति। उभ (५८) सर्व्वतसोः

---

(५५) व्यवस्थितेति समर्थसूत्रे अर्थेऽभिनिविष्टानमिति भाष्यप्रयोगएव व्यवस्थाकल्पने मानमिति भावः। अन्ये तु एतद्भाष्यप्रयोगादभिनिविशेत्यानुपूर्व्व्यां यत्र श्रवणं तत्रैवैतत्सूत्रप्रवृत्तिः। अभिनिवेशश्चाग्रहस्तद्विषार्थकत्वे तु न स्यात् यथा या या संज्ञा तत्र यत्राभिनिविशत इत्यादौ तदानुपूर्व्व्यां श्रवणेऽपि न कर्म्मत्वम्। अभिनिविशते सन्मार्गमित्यादौ सन्मार्गविषयक आग्रहइत्यर्थ इति प्राहुः।

(५६) लुग्विकरणादलुग्विकरणं बलीयइति न्यायेन वस निवासे इति भौवादिकएवात्र गृह्यते न तु वस आच्छादने इत्यादादिकस्तस्य शब्विकरणस्य लुप्तत्वादित्याशयेन श्तिपा निर्द्दिशति वसतेरिति।

(५७) वसेरश्यर्थस्य प्रतिषेधइति वार्त्तिकमर्थतो व्याचष्टे अभक्त्यर्थस्येति। मशकार्थो धूमइत्यादिवत् अर्थशब्दोनिवृत्तिपरस्तथा च अशिर्भोजनमर्थो निवर्त्तनीयोऽर्थोयस्येति वाक्ये एकार्थशब्दलोपेन भोजननिवृत्तिरूपार्थकस्य नेति वार्त्तिकार्थ इति भावः। गत्यर्थाकर्म्मकेत्यादिसूत्रवृत्तौ (उ॰३६६पृ०)हरिदिनमुपोषित इत्युदाहरिष्यमाणस्य तु वसेः स्थितिरेवार्थो भोजननिवृत्तिस्तु आर्थिकीति बोध्यम्। उपोष्य रजनीमेकामित्यादौ कालाध्वनोरत्यन्तसंयोगे इति(२६८पृ०)द्वितीयेति ध्येयम्।

(५८) एवं कारकद्वितीयां निरूप्य तत्प्रसङ्गादुपपदविभक्तिमाह उभेत्यादि। उपपदविभक्तीनां संबन्धोऽर्थः विशिष्य तत्तदर्थानुक्तेः षष्ठ्यपवाद-

कार्य्या धिगुपर्य्यादिषु (५८) पर्य्यादिषु त्रिषु । द्वितीयाम्रेडितान्तेषु ततोऽन्यत्रापि दृश्यते १ । उभयतः कृष्णङ्गोपाः । सर्व्वतः कृष्णम् । धिक् कृष्णाभक्तम् । उपर्य्युपरि लोकं हरिः । अध्यधि लोकम् । अधोऽधो (६०) लोकम् । अभितः परितः समयानिकषाहाप्रतियोगेऽपि । अभितः कृष्णम् । परितः कृष्णम् । ग्रामं समया निकषा वा । हा कृष्णाभक्तम् तस्य शोच्यतइत्यर्थः । बुभुक्षितन्न प्रति भाति किञ्चित् ।

अन्तराऽन्तरेण युक्ते । ४ । ३ । ४ ।

आभ्यां योगे (६१) द्वितीया स्यात् अन्तरा त्वाम्मां हरिः। अन्तरेण हरिन्न सुखम् ।

त्वे न तत्समानार्थकत्वौचित्याच्च । उभयशब्दनिष्ठं प्रकृतित्वमुभशब्दे आरोप्य तदभिहितम् उभशब्दस्यानुकरणत्वेनात्र नायजिति द्रष्टव्यम् । वस्तुतः उभशब्दात् तसिलि वृत्तिमात्रे उभशब्दादयज्विधानादयजिति बोध्यम् ।

(५८) धिक्केति अनुकरणत्वात् सुपो न लुक् । परे तु धिगित्येव पठन्ति तत्र विभक्त्यभावश्चिन्त्यः । धिक्शब्दो निन्दार्थकः ।

(६०) उपर्य्यादिशब्दानां सामीप्ये एव उपर्य्यध्यधसः सामीप्य(७२६पृ०) इति द्वित्वविधानात् तदर्थे एव द्योत्ये द्वितीया तेन पर्य्युपरि बुद्धीनां चरन्तीश्वरबुद्धय इत्यादौ न द्वितीयेति बोध्यम् । अभितः परित इत्यत्र पर्य्यभिभ्याञ्चेति (६८१पृ०)तसिल् तत्राद्यस्योभयत इत्यर्थोन्त्यस्य सर्व्वत इत्यर्थः ।

(६१) अवधित्वरूपः सम्बन्धः मध्यत्वान्वयी मध्यार्थकान्तराशब्दयोगे द्वितीयार्थः तस्यैव सम्बन्धत्वेन बोधे षष्ठीसम्भवेन तदपवादिकतया द्वितीया या अनेन विधानेन तत्समानार्थकत्वौचित्यात् हर्यादिपदात् नहि-

कर्म्मप्रवचनीयाः (६२)। १। ४। ८३।

[त्यधिकृत्य।

अनुर्लक्षणे। १। ४। ८४।

लक्षणे (६३) द्योत्येऽनुरुक्तसंज्ञः स्यात्। गत्युपसर्गसंज्ञा(२०पृ०)
[वादः (६४)।

कर्म्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीया। २। ३। ८।

[तेन योगे द्वितीया स्यात्। जपमनु प्रावर्षत्। हेतुभूतज-
ोपलक्षितं (६५) वर्षणमित्यर्थः। परापि (६६) हेतौ तृतीया-

तीया उपपदविभक्तेः कारकविभक्तेर्गरीयस्त्वात् तत्राध्याहृतक्रिया-
पेक्षितया प्रथमाया एव प्राप्तेरिति द्रष्टव्यम्।

६२) कर्म्म क्रियां प्रोक्तवन्त इति कर्म्मप्रवचनीयाः कर्त्तरि भूते चानीयर्-
प्रत्ययः तेन संप्रति क्रियां न कथयन्ति नापि द्योतयन्ति किन्तु क्रिया-
निरूपितसम्बन्धविशेषं द्योतयन्ति यथोक्तं हरिणा।

क्रियाया द्योतकोनायं सम्बन्धस्य न वाचकः।
नापि क्रियापदाक्षेपी सम्बन्धस्य तु भेदक इति।

अधिपरी अनर्थकावित्यादेः (२६५पृ०)तदभावेऽपि योग्यतया तथात्वम्

६३) लक्षण इतितत्सम्बन्धे लक्ष्यलक्षणभावेऽनुना द्योत्ये इत्यर्थः।

६४) अपवाद इति तद्द्योत्यसंम्बन्धस्य क्रियान्वयार्हतत्वप्राप्तावयमपवादः
तेन गतिर्गताविति(८। १। ७०सू०) अनेनानोर्न निघात इति बोध्यम्

६५) अनुद्योत्यं लक्षणत्वञ्च ज्ञानजन्यज्ञानविषयत्वं जपज्ञानेन हि काल-
विशेषविशिष्टा वृष्टिर्ज्ञाप्यते तेन जपाभिन्नहेतुज्ञानजन्यज्ञानविषयो
वर्षणमिति बोध इत्याह हेतुभूतेत्यादि।

६६) कर्मप्रवचनीयसंज्ञाबाधको हेतुत्वाविवक्षायां, तद्विवक्षायां तु तृतीया-

ऽनेन बाध्यते लक्षणेत्थम्भूतेत्यादिना (२६५पृ०) सिद्धे पुनःसंज्ञा-(६७) विधानसामर्थ्यात्।

तृतीयार्थे (६८)।१।४।८५।

अस्मिन् द्योत्येऽनुरुक्तसंज्ञः स्यात्। नदीमन्ववसिता सेना। नद्या सह सम्बद्धेत्यर्थः। षिञ् बन्धने क्तः।

हीने।१।४।८६।

हीने द्योत्येऽनुःप्राग्वत्। अनु (६९) हरिं सुराः हरेर्हीना इत्यर्थः।

उपोऽधिके च।१।४।८७।

अधिके हीने च द्योत्ये उपेत्यव्ययम्प्राक्संज्ञः स्यात्। अधिके सप्तमी (७०) वक्ष्यते। हीने उप हरिं सुराः।

वक्ताय इत्यनयोर्विषयविशेषसमावेशेन प्रक्षते हेतुत्वविवक्षया परस्या एव तृतीयायाः प्राप्तिःस्यादित आह परापीति।

(६७) पुनःसंज्ञेति पुनःसंज्ञाकरणबोधितद्वितीयाविधानसामर्थ्यादित्यर्थः अन्यथा तद्विधानं व्यर्थं स्यादिति भावः।

(६८) तृतीयार्थे इत्यत्र तृतीयाशब्देन तृतीयानिमित्तं सहयुक्ते (२७१पृ०) इत्यत्रोपात्तोऽनन्तरत्वात् सहशब्दो लक्ष्यते तदर्थे साहित्ये द्योत्य इत्यर्थः साहित्यरूपः सम्बन्धोऽनुद्योत्यो द्वितीयार्थस्तदाह नद्येति।

(६९) हीने इति शब्दशक्तिस्वाभाव्यात् उत्कृष्टादेव द्वितीया नत्वपकृष्टादित्याशयेनोदाहरति अनु हरिमिति।

(७०) सप्तमीति यस्मादधिक (२१४पृ०) मित्यनेनेति शेषः।

लक्षणेत्थम्भूताख्यानभाग (७१) वीप्सासु प्रतिपर्य्यनवः । १ । ४ । ९० ।

एष्वर्थेषु विषयभूतेषु (७२) प्रत्यादयउक्तसंज्ञाः स्युः । लक्षणे ।— वृक्षम्प्रति (७३) परि, अनु वा विद्योतते विद्युत् । इत्थम्भूताख्याने-भक्तो विष्णुम्प्रति परि, अनु वा । भागे-लक्ष्मीर्हरिम्प्रति परि, अनु वा हरेर्भाग इत्यर्थः । वीप्सायाम् वृक्षं वृक्षं प्रति (७४) परि, अनु वा सिञ्चति । अत्रोपसर्गत्वाभावान्न षत्वम् । एष किम् परिषिञ्चति ।

अभिरभागे । १ । ४ । ९१ ।

भागवर्ज्जे लक्षणादावभिरुक्तसंज्ञः स्यात् । हरिमभिवर्त्तते । भक्तो हरिमभि । देवन्देवमभि सिञ्चति । अभागे किम् (यदत्र ममाभिष्यात्तद्दीयताम् ।

अधिपरी अनर्थकौ । १ । ४ । ९३ ।

---

(७१) इत्थंभूतः कश्चित्प्रकारं प्राप्तः स आख्यायतेऽनेनेति इत्थंभूताख्यानं प्रकारविशेषनिरूपकं, भागशब्देन च स्वांश आद्यजन्तेन तत्स्वामी उच्यते

(७२) वीप्साया द्विर्वचनबोध्यत्वमाशङ्क्याह विषयभूतेष्विति तथा च वीप्साया द्विर्वचनबोध्यत्वेऽपि प्रत्यादीनां तत्र द्योतकतेति भावः ।

(७३) वृक्षमिति वृक्षप्रकाशेन विद्युद्विद्योतनदेशज्ञानाद्वृक्षो लक्षणम् ।

(७४) वृक्षं वृक्षमित्यादौ द्विर्वचनबलात् वृक्षादेर्व्यापकतासम्बन्धेनान्वयः प्रत्यादिभिर्निर्णीयते तथा च तेषां सम्बन्धपरिच्छेदकत्वमिति भावः । वृक्षादीनां सेचनकर्मत्वेऽपि तत्त्वेनाविवक्षायामनेन द्वितीया ।

उक्तसंज्ञौ स्तः। कुतोऽभ्यागच्छति। कुतः पर्य्यागच्छति। गतिसंज्ञावाधाद्(७५) गतिर्गताविति(८।१।७०सू०)निघातो न।

सुः पूजायाम्।१।४।९४।

सु सिक्तम्। सु स्तुतम्। अनुपसर्गत्वान्न षः। पूजायां किम् सुषिक्तं किन्तवात्र। आक्षेपोऽयम्।

अतिरतिक्रमणे च।१।४।९५।

अतिक्रमणे (७६) पूजायाञ्चातिः कर्मप्रवचनीयसंज्ञः स्यात्। अति देवान् कृष्णः।

अपिः (७७) पदार्थसम्भावनान्ववसर्गगर्हासमुच्चयेषु।१।४।९६।

एष द्योतेऽप्यपिरुक्तसंज्ञः स्यात्। सर्पिषोऽपि स्यात्। अनुपसर्गत्वान्न षः सम्भावनायां (७८) लिङ् तस्या एव विष-

(७५) गतिसंज्ञावाधादिति धात्वर्थमात्रद्योतकत्वेन क्रियायोगात् गतित्वेऽपि विशिष्य द्योतकत्वाभावात् अनर्थकत्वव्यवहार इति भावः।

(७६) अतिक्रमणमुचिताधिकानुष्ठानम्। चकारात् पूर्व्वसूत्रस्थं पूजायामित्यनुकृष्यते अति देवानित्यस्य देवेभ्योऽधिको देवपूज्यो वा कृष्ण इत्यर्थः।

(७७) अपिरिति। पदस्याप्रयुज्यमानपदान्तरस्यार्थः पदार्थः सर्पिषोऽपीत्यादौ विन्दुरित्यादिरप्रयुज्यमानपदस्यार्थोऽपिना द्योत्यत इति बोध्यम्।

(७८) सम्भावना उत्कटकोटिका शङ्का कर्मप्रवचनीयत्वेन तद्द्योत्यसम्बन्धमाह तस्याएवेति सम्भावनायाएवेत्यर्थः कर्त्तृदौर्लभ्येति प्रकृताभिप्रायं सर्पिषोऽपि पिवेत्यादौ कर्म्मदौर्लभ्यस्यापि संग्राह्यत्वात्।

यद्भूते भवने कर्त्तृदौर्लभ्यप्रयुक्तन्दौर्लभ्यं द्योतयन्नपिशब्दः स्यादित्यनेन सम्बध्यते सर्पिषइति षष्ठी तु अपिशब्दबलेन गम्यमानस्य विन्दोरवयवावयविभावसम्बन्धे। इयमेव ह्यपि शब्दस्य पदार्थद्योतकता नाम। द्वितीया तु नेह प्रवर्त्तते सर्पिषो विन्दुना योगो न त्वपिने (७९) त्युक्तत्वात्। अपि स्तुयाद्विष्णुम् (८०) सम्भावनं शक्त्युत्कर्षमाविष्कर्त्तुमत्युक्तिः। अपि स्तुहि। अन्ववसर्गः कामचारानुज्ञा (८१)। धिग्देवदत्तमपि स्तुयाद्वृषलम् (८२) गर्हा। अपि सिञ्च अपि(८३) स्तुहि समुच्चयः।

विन्दोर्दौर्लभ्यप्रयुक्तदौर्लभ्यसंबन्धस्य द्योतकोऽपिः। एवञ्च सर्पिरवयवविन्दुदौर्लभ्यप्रयुक्ता तत्कर्त्तृका संभावनाविषयः सत्तेति बोधः।

(७९) न त्वपिनेति विन्दुना योगेऽपि अपिद्योत्यसम्बन्धेनानन्वय एवेति न द्वितीया। कर्मप्रवचनीयद्योत्यसम्बन्धप्रतियोगित्वमेव तद्युक्तत्वं प्रकृते च अपिद्योत्यसम्बन्धस्य विन्दुः प्रतियोगी न सर्पिरिति भावः। यदा तु स्पष्टप्रतिपत्तयेऽपिद्योत्यस्यापि विन्दोःप्रयोगस्तदाऽपि उपपदविभक्तेः कारकविभक्तिर्गरीयसीत्युक्तेर्द्वितीयां बाधित्वैव स्यादिति क्रियाकर्त्तृत्वेन प्रथमैवेति दिक्।

(८०) अपि स्तुयादिति अवाङ्मनसगोचरं विष्णुमपीत्यनेन शक्त्युत्कर्षाविष्करणार्था अत्युक्तिरसम्भाव्यार्थसम्भावनं संभावनापदस्येष्टशार्थकत्वे व्याख्यानमेव शरणमिति द्रष्टव्यम्। अशक्याया अपि विष्णुस्तुतेः शक्यत्वसंभावनेऽन्यस्तुतेर्निश्चयेन कर्तुं शक्यत्वादर्थायातः शक्त्युत्कर्षः।

(८१) कामचारः यथेच्छं स्तुहि वा यथेष्टं कुर्विति यावत्।

(८२) क्रियागतगर्ह्यत्वमपिद्योत्यम् तदेव धिगित्यादिनाऽनूद्यते।

(८३) अपिद्वयेन मिलितेन समुच्चयद्योतनात् प्रत्येकं संज्ञायामुभयत्रापि षत्वाभाव इति बोध्यम्।

कालाध्वनोरत्यन्तसंयोगे (८४) । २ । ३ । ५ ।

इह द्वितीया स्यात् । मासङ्कल्याणी । मासमधीते । मासं गुड़धानाः । क्रोशं कुटिला नदी । क्रोशमधीते । क्रोशं गिरिः । अत्यन्तसंयोगे किम् । मासस्य द्विरधीते क्रोशस्यैकदेशे पर्व्वतः ।

। द्वितीया (८५)

स्वतन्त्रः (८६) कर्त्ता । १ । ४ । ५४ ।

---

(८४) अत्यन्तसंयोगो निरन्तरसंबन्धस्तेन गुणक्रियाभ्यामभावेन च तादृशसंबन्धसम्भवेन मासं भोजनं तदभावो वेत्यादिप्रयोगः संगच्छते। तथाच गुणादिभिः कालाध्वनोरत्यन्तसम्बन्धे प्रत्यासत्त्या कालाध्वशब्दाभ्यां द्वितीयेत्यर्थः । मासमधीते इत्यादौ बुद्धिस्थयावदवयवसंबन्धरूपा व्याप्तिर्द्वितीयार्थः ।

(८५) अत्रेदं बोध्यम् । फलभागित्वेनैव कर्म्मणः कर्म्मव्यपदेशभागितया फलस्यापि व्यपदेशिवद्भावपरिभाषया कर्म्मत्वस्वीकारात् फलस्य च धातूपस्थाप्यतया प्रातिपदिकत्वाभावेन तत्र द्वितीयादिसत्त्वेऽभावेऽपि तद्विशेषणीभूतप्रातिपदिकशब्दात् द्वितीया तेन स्तोकं पचतीत्यादिसिद्धिरतएव धात्वर्थविक्लित्तिफलरूपक्रियाया विशेषणस्य स्तोकादेः क्रियाविशेषणत्वमिति व्यवहारः । इति द्वितीया ।

(८६) स्वतन्त्र इति शप्श्यनादिप्रत्ययसमभिव्याहृतधातूपात्तप्रधानीभूतव्यापाराश्रयत्वमितरव्यापारानधीनव्यापारवत्त्वम् । वा स्वातन्त्र्यं बोध्यम् कर्म्मबोधकप्रत्ययसमभिव्याहारे फलस्यैव प्रधानतया बोध तिङादिस्वीकर्त्तृमते कर्म्मादिव्यावृत्त्यर्थं शप्श्यनादिसमभिव्याहृतेति । णिजन्तस्थले प्रयोज्यस्य स्वातन्त्र्यवारणाय प्रधानव्यापारेति । हरिणा तु

क्रियायां स्वातन्त्र्येण विवक्षितो (८७) ऽर्थः कर्त्ता स्यात्।

साधकतमङ्करणम्।१।४।४२।

क्रियासिद्धौ प्रकृष्टोपकारकं (८८) करणसंज्ञं स्यात्। तमब्ग्रहणाङ्गिम्। गङ्गायाङ्घोषः।

स्वातन्त्र्यं विशेषेोदर्शितो यथा।

धातूपात्तक्रिये नित्यं कारके कर्त्तृतेष्यते इति सामान्यतोऽभिधाय।

प्राधान्यतः शक्तिलाभात् प्रागभावापादनादपि।

तदधीनप्रवृत्तित्वात् प्रवृत्तानां निवर्त्तनात्।

अदृष्टत्वात् प्रतिनिधेः प्रविवेके च दर्शनात्।

आराद्युपकारत्वात् स्वातन्त्र्यं कर्त्तुरिष्यत इति

अस्यायमर्थः इतरव्यापारात् प्रागपि प्राधान्येनात्मशक्तेः कर्त्तृव्यापारस्य सत्त्वात् तथाच इतरव्यापारानधीनव्यापारवत्त्वादित्यर्थः इतरकारकाणाञ्च व्यापारप्रवृत्तिनिवृत्त्योश्च कर्त्तुरेव प्रयोजकत्वात् दात्रादेः कुठारादिवत् कर्त्तुः प्रतिनिध्यसम्भवात् कारकान्तराप्रयोगेऽपि कर्त्तुः प्रयोगात् आरात् साक्षाद्धातूपात्तफलजनकव्यापारवत्त्वाच्च स्वातन्त्र्यं कर्त्तुरिति।

(८७) विवक्षितइति कर्म्मकरणादेरपि तत्तद्व्यापारस्य धातुनाभिधाने कर्त्तृत्वमिति द्योतनाय।

निष्पत्तिमात्रे कर्त्तृत्वं सर्व्वत्रैवास्ति कारके।

व्यापारभेदापेक्षायां करणत्वादिसम्भव इति।

हरिणा विवक्षावशात् सर्व्वेषां कर्त्तृत्वस्य स्वीकारात् भाष्यकृता तु पर्य्याप्तं करणाधिकरणकर्म्मणामेव कर्त्तृत्वं निदर्शितमपादानादीनां कर्त्तृत्वानिदर्शनायेत्युक्तत्वात् करणाधिकरणकर्म्मणामेव विवक्षया कर्त्तृत्वमिति विवेकः।

(८८) प्रकृष्टत्वञ्च स्वव्यापाराव्यवधानेन फलोत्पादकत्वं यथोक्तं हरिणा

कर्त्तृकरणयोस्तृतीया (८८)।२।३।१८।

अनभिते कर्त्तरि करणे च तृतीया स्यात्। रामेण बाणेन हतो वाली। प्रकृत्यादिभ्य (९०) उपसंख्यानम्*। प्रकृत्या (९१)

क्रियायाः परिनिष्पत्तिर्यद्व्यापारादनन्तरम्।

विवक्ष्यते यदा यत्र करणं तत्तदा स्मृतमिति।

विवक्ष्यते इत्यनेन विवक्षया अन्यस्यापि तथात्वं भवतीति सूचितं तदप्युक्तं तेनैव

वस्तुतस्तदनिर्द्देश्यं न हि वस्तु व्यवस्थितम्।

स्थाल्या पच्यत इत्येष प्रयोगो दृश्यते यत इति।

प्रत्युदाहरणं तु गङ्गाया आधारत्वस्य विवक्षायामेव तस्य च कर्त्तृकर्म्म-व्यवहितक्रियाधारत्वेन व्यवधानेन फलोत्पादकत्वात् न साधकतमत्वमिति भावः। आधारस्य यथा कर्त्तृकर्म्मद्वारा क्रियाधारत्वं तथाऽग्रे (३०७१०) वक्ष्यते।

(८८) कर्त्तृकरणयोरिति तृतीयायाः अर्थः कर्त्तृत्वकरणत्वशक्तिमान् जन्यजनकभावः सम्बन्ध इति बोध्यम् करणशक्तिमत्त्वञ्च व्यापारवत्त्वमेव तेन हेतौ न प्रसङ्गः।

अनाश्रिते तु व्यापारे कारणं हेतुरिष्यते।

द्रव्यादिविषयो हेतुः करणं चरितक्रियमिति।

हरिणा हेतोर्व्यापारानाश्रयत्वोक्त्या व्यापाराश्रयस्यैव करणतोक्तेति द्रष्टव्यम्। उदाहरणे तु रामकर्त्तृकबाणकरणकप्राणवियोजनफलाश्रयी वालीति बोधः।

(९०) प्रकृत्यादिभ्य इति इदञ्च यथायोगं सर्व्वविभक्त्यपवादः आकृतिगणोऽयं तेन नाम्ना सुतीक्ष्णश्चरितेन दान्त इत्यादि सिद्धम्।

(९१) प्रकृत्येति चारुरभिरूपः क्रियाया अश्रवणेन कर्त्तृकरणत्वासम्भवात् षष्ठीह प्राप्ता तदपवादेन गम्यमानकरोतिक्रियाकरणत्वात् तृतीया तथाच

चारः। प्रायेण (९२) याज्ञिकः। गोत्रेण (९३) गार्ग्यः। समेनैति (९४) विषमेणैति। द्विद्रोणेन (९५) धान्यं क्रीणाति। सुखेन दुःखेन यातीत्यादि।

दिवः कर्म्म च।१।४।४३।

दिवः (९६) साधकतमङ्कर्म्मसंज्ञं स्यात् चात् करणसंज्ञम्। अक्षैरक्षान् वा दीव्यति।

अतौ करणान्तरव्युदासाय प्रकृत्यादेरेव करणत्वम् विवक्षितं तेन स्वभावेनायमभिरूपः अतः नत्वलङ्कारादिनेति प्रकृतवाक्यार्थः।

९२) प्रायेणेति गम्यमानज्ञानक्रियां प्रति करणत्वम् आचारादिबाहुल्येन याज्ञिकोऽयं ज्ञात यत्र इत्यर्थः।

९३) गोत्रेणेति गार्ग्योऽस्य गोत्रमित्यर्थः प्रथमात्र प्राप्ता गोत्रेणायं गार्ग्यो ज्ञायते इत्यर्थः।

९४) समेनैतीति सममेतीत्याद्यर्थे समविषमाभ्यां द्वितीया प्राप्ता तयोश्चात्र गमने करणत्वाभ्युपगमेन तृतीयेति बोध्यम्।

९५) द्विद्रोणेनेति द्वयोर्द्रोणयोः समाहारः द्विद्रोणं पात्रादित्वात् स्त्रीत्वाभावः द्रोणद्वयसम्बन्धि धान्यमित्यर्थः अत्र षष्ठी प्राप्ता द्विद्रोणपरिमितधान्यार्थे मूल्ये द्विद्रोणस्य क्रियां प्रति करणत्वमिति तृतीया।

९६) दिव इति उभयसंज्ञयोः समावेशः। तेन दिवः साधकतमस्य शक्तिद्वययोगो बोध्यतेऽतः अक्षैर्देवयत इत्यादौ तृतीयापरत्वेऽपि सकर्म्मकत्वात् अकर्म्मकप्रयुक्तपरस्मैपदाभावः तृतीययैव शक्तिद्वयबोधनेन अकर्म्मत्वाभावात्। यदाऽक्षाणां कर्म्मत्वविवक्षा तदाऽक्षान् दीव्यतीत्यादि साधु तदभिप्रायेणैव अक्षाणां देवितेत्यादौ तृतीयातः परत्वात् तद्योगे षष्ठी। मनसादेवीत्यादौ मनसः करणत्वेऽपि तृतीययैव कर्म्मत्वबोधनात् कर्म्मण्यपि अलुक्समासः। मनसादेवइत्यादौ

अपवर्गे तृतीया । २ । ३ । ६ ।

अपवर्गः फलप्राप्तिः (९७) तस्यां द्योत्यायां कालाध्वनोरत्यन्तसंयोगे तृतीया स्यात् । अह्ना क्रोशेन वाऽनुवाकोऽधीतः । फलप्राप्तिः किम् । मासमधीतो नायातः (९८) ।

सहयुक्तेऽप्रधाने । २ । ३ । १९ ।

सहार्थेन (९९) युक्तेऽप्रधाने तृतीया स्यात् । पुत्रेण सहागतः पिता (१००) । एवं साकंसार्द्धंसमंयोगेऽपि । विनापि (१०१) तद्योगं तृतीया वृद्धो यूनेत्यादि (४४४सू०) दर्शनात् ।

हेतुतृतीया तेन पचाद्यजन्तदेवशब्देन समास इति विवेकः । श
द्वयस्वीकारेऽपि लकारादिना एकस्मिन्नपि उक्तेऽत्र प्रथमैव न तृतीयेति बोध्यम् ।

(९७) फलप्राप्तिरिति तस्याञ्च सत्यां प्रयोजनभावादेव न क्रियाप्रवृत्तिरि
फलप्राप्तिशब्देन तत्पूर्वकस्त्याग उच्यते त्यागस्य च फलप्राप्तिव्यङ्ग्
ति फलप्राप्तिरेवार्थसम्बन्धादपवर्गशब्दवाच्या ।

(९८) नायात इत्यनेन फलप्राप्तिरेवापवर्गवाच्येति स्फुटमुक्तम् ।

(९९) पृथग्विनानानाभिः (२९७सू०) इतिवत् सहेनेत्येव सिद्धे युक्तग्रहणं श
विशेषं विनापि तदर्थकयोगे भवत्वित्येतदर्थमित्याह सहार्थेनेति ।

(१००) सहार्थः साहित्यं तच्च स्वसमभिव्याहृतक्रियादिसमानकालतादृश
क्रियादिमत्त्वं क्वचित्तु समदेशक्रियावत्त्वं तेन माषवपनकालेएकस्मि
क्षेत्रे तिलवापे तिलैः सह माषान् वपतीति प्रयोगः । पित
रवागमनसम्बन्धः गमधातुबोध्यः पुत्रस्य तृतीयाबोध्य इत्
प्रधानतया ततस्तृतीया यथा चास्याप्रधानता तथा शब्दार्थर
टस्माभिःप्रपञ्चितम् ।

(१०१) क्वचिच्छब्दयोगं विनापि भवतीत्याह विनापीति ।

येनाङ्गविकारः। २। ३। २०।

येनाङ्गेन(१०२) विकृतेनाङ्गिनो विकारो लक्ष्यते ततस्तृतीया स्यात्। अक्ष्णा (१०३) काणः। अक्षिसम्बन्धिकाणत्वविशिष्ट इत्यर्थः। अङ्गविकारः किम् अक्षि काणमस्य।

इत्थम्भूतलक्षणे। २। ३। २१।

किञ्चित्प्रकारं (१०४) प्राप्तस्य लक्षणे तृतीया स्यात्। जटाभिस्तापसः। जटाज्ञाप्यतापसत्वविशिष्ट इत्यर्थः।

संज्ञोऽन्यतरस्यां कर्मणि। २। ३। २२।

सम्पूर्व्वस्य जानातेः कर्मणि तृतीया वा स्यात्। पित्रा पितरं वा सञ्जानीते।

हेतौ। २। ३। २३।

---

(१०२) येनेति सर्व्वनाम्ना प्रकृत्यर्थभूतोऽवयवो गृह्यते सन्निधानात् स चार्थाद्विकृत एव सह्यविकृतेनावयवेन शरीरी विकृतो भवति तदेतदाह येनाङ्गेन विकृतेनेति अङ्गविकार इत्यत्र अङ्गशब्दोऽर्शआद्यजन्ततया अङ्गिपरो व्याख्यानादिति ध्येयम्।

(१०३) अक्ष्णेति अवयवधर्म्मस्य अवयविन्यारोपात् तदवच्छिन्ने व्यवहार इति बोध्यम्। लेशतोऽपि दर्शनसामर्थ्यवत्त्वं काणत्वम् तद्धीनत्वमन्धत्वमिति विवेकः।

(१०४) इत्थं शब्दः प्रकारवाची प्राप्त्यर्थाद्भुवः कर्त्तरि क्तः तत इत्थंशब्देन भूतशब्दस्य समासः लक्षणशब्दः करणसाधन कर्म्मषष्ठ्यन्तेन इत्थंभूतशब्देन समास इत्याह कञ्चिदिति गम्यमानज्ञानकरणत्वस्याविवक्षायामेवैतल्लक्षणेन तृतीयेति बोध्यम्।

हेत्वर्थे तृतीया स्यात्। द्रव्यादिसाधारणं निर्व्यापार-(१०४) साधारणञ्च हेतुत्वम्। करणत्वन्तु क्रियामात्रविषयं व्यापार-नियतञ्च। दण्डेन घटः (१०६)। पुण्येन दृष्टो हरिः फल-मपीह(१०७)हेतुः। अध्ययनेन वसति। गम्यमानापि(१०८) क्रिया विभक्तौ प्रयोजिका। अलं श्रमेण। श्रमेण साध्यं नास्तीत्यर्थः। इह साधनक्रियां प्रति श्रमः करणम्। शतेन-शतेन वत्सान् पाययति पयः। शतेन परिच्छिद्येत्यर्थः। अशिष्टव्यवहारे (१०९) दाणःप्रयोगे चतुर्थ्यर्थे तृतीया *। दास्या(११०)संयच्छते कामुकः। धर्मे तु भार्य्यायै संयच्छति।

। तृतीया।

---

(१०५) निर्व्यापारेति करणन्तु व्यापारवदेवेत्युक्तम्(२७०पृ०)एवञ्च करणशक्ति-भिन्नैव हेतुशक्तिस्तृतीयार्थः।

(१०६) दण्डेव्यापारसत्त्वेऽपि क्रियाजनकत्वाभावान्न करणत्वम् पुण्ये क्रिया जनकत्वेऽपि निर्व्यापारत्वान्नकरणत्वमिति विवेकः।

(१०७) फलमपीति स्वेच्छाजनकेच्छाविषयत्वेन फलस्य हेतुत्वम्।

(१०८) गम्यमानापीति अध्याहृतपदजन्यबोधविषयोपि न तूच्चार्य्यमाणतद्वाच-कपदजन्यबोधविषय एवेति भावः।

(१०९) अशिष्टानां संकीर्णानां यो व्यवहारः क्रिया तद्बोधकदाणःप्रयोगे प्रत्या-सत्त्या यतसम्बन्धेन व्यवहारस्य संकीर्णत्वं तद्वाचकपदात् चतुर्थ्यर्थे तृतीयेत्यर्थः।

(११०) दास्येति दास्यासंप्रदानकं रतिफलकं दानमिति बोधः।

कर्मणा यमभिप्रैति स सम्प्रदानम्।१।४।३२।

दानस्य कर्मणा यमभिप्रैति (१११) स सम्प्रदानसंज्ञः स्यात्।

चतुर्थी (११२) सम्प्रदाने।२।३।१३।

विप्राय गान्ददाति। अनभिहितइत्येव। दानीयो विप्रः। क्रियया(११३)यमभिप्रैति सोऽपि सम्प्रदानम्*। पत्ये शेते।

---

(१११) कर्त्ता दानक्रियाकर्मणा यमभिप्रैति तत्कर्मवत्त्वेन इच्छति अयं गवादिमान् भवत्विति बुद्धिगतीति यावत् तत्कारकं सम्प्रदानसंज्ञकं स्यादित्यर्थः। दानञ्चापुनर्ग्रहणाय स्वस्वत्वनिवृत्तिपूर्वकं परस्वत्वापादानं पुनर्ग्रहणे तु रजकस्य वस्त्रं ददातीत्येव स्यात् ददात्यर्थस्य गौणत्वेऽपि संप्रदानं भवत्येव खण्डिकोपाध्यायः शिष्याय चपेटं ददातीति भाष्यप्रयोगात्। संप्रदानञ्च त्रिविधम्

अनिराकरणात् कर्त्तुस्त्यागाङ्गकर्मणेप्सितम्
प्रेरणानुमतिभ्याञ्च लभते संप्रदानतामिति।

हरिणा अनिराकरणप्रेरणानुमतिरूपविभाजकहेतुत्रयस्य निर्द्देशेन भेदत्रयस्य प्रतिपादनात्। तत्रानिराकर्त्तृ संप्रदानं देवाय वस्त्रं ददातीत्यादौ देवादि तस्य कर्त्तुः प्रवृत्त्यप्रतिबन्धेनानिराकरणात्। प्रेरकं संप्रदानं द्वितीयं याचकाय धनं ददातीत्यादौ याचकादि देहीत्याद्यभिलापादिना कर्त्तुःप्रेरणात्। अनुमन्तृ संप्रदानं तृतीयं गुरवे गां ददातीत्यादौ गुर्वादितस्य प्रार्थनाव्यतिरेकेणापि अनुमतिमात्रेण प्रेरणादिति विवेकः।

(११२) तादर्थ्यचतुर्थ्यैव सिद्धे चतुर्थी सूत्रं रुच्यर्थानामित्यादि(२७६पृ०)सूत्रविषये चतुर्थ्यर्थम्। वस्तुतस्तादर्थ्याविवक्षायामपि चतुर्थ्यर्थम्।

(११३) कृत्रिमाकृत्रिमयोर्मध्ये कृत्रिमे कार्य्यसंप्रत्यय इति न्यायेन कर्मणेति कर्म्मशब्दस्य पारिभाषिककर्म्मसंज्ञापरत्वं न तु क्रियापरत्वमित्या-

यजेः कर्मणः करणसंज्ञा सम्प्रदानस्य च कर्मसंज्ञा *। पशुना (११४)रुद्रं यजते। पशुं रुद्राय ददातीत्यर्थः।

रुच्यर्थानां प्रीयमाणः। १। ४। ३३।

रुच्यर्थानां (११५) धातूनां प्रयोगे प्रीयमाणोऽर्थः सम्प्रदानं स्यात्। हरये रोचते भक्तिः। अन्यकर्तृकोऽभिलाषो रुचिः। हरिनिष्ठप्रीतेर्भक्तिः कर्त्री। प्रीयमाणः किम् देवदत्ताय रोचते मोदकः पथि।

शयेन क्रिययेत्यादिवार्त्तिकारम्भः क्रिययाभिप्रेयमाणं संप्रदानसंज्ञं स्यात् स्वक्रिया यत्क्रियोद्देश्यिका तत् संप्रदानमिति फलितार्थः भवति च पत्ये शेते इत्यादौ पत्नीशयनं पतिशयनफलकमिति पत्युः संप्रदानता अत्र क्रियाऽकर्म्मिकैवेति सम्प्रदायविदः। तत्तद्भूमिपतिः पत्नीं दर्शयन् प्रियदर्शन इत्यादौ तु नानेन संप्रदानता किन्तु क्रियार्थोपपदस्य च कर्म्मणि स्थानिन (२८पृ०) इत्यनेन तत्र चतुर्थी तेन दर्शयन्नित्यस्य सकर्म्मकत्वेऽपि न च्चतिरिति बोध्यम्।

(११४) पशुनेति कर्म्म तृतीयार्थः संप्रदानं द्वितीयार्थः। एतच्च दानार्थकयजधातुविषयमिव पूजार्थकस्य तु पशोः करणत्वमेव। इदञ्चछान्दसमिति कैयटः।

(११५) रुचिरर्थो येषां ते रुच्यर्थास्तेषां प्रीयमाणः प्रीणनकर्म्मैव संप्रदानसंज्ञं स्यात्। अन्यकर्तृक इत्यस्यायमर्थः। प्रीत्यनुकूलस्तत्समानाधिकरणव्यापारो रुचेरर्थः समवायेन प्रीत्याश्रयः संप्रदानमम्। अभिलष्यतेस्तु प्रीतिव्यधिकरणव्यापारबोधकतया न रुच्यर्थत्वमिति न तत्र सम्प्रदानत्वमेवञ्च कर्म्म संज्ञाप्राप्तौ अनेन तस्य बाधः यथोक्तं हरिणा

हेतुत्वे कर्म्मसंज्ञायां शेषत्वे चापि कारके।

रुच्यर्थादिषु शास्त्रेण सम्प्रदानत्वमुच्यते इति

प्रत्युदाहरणे पथः प्रीत्यधिकरणत्वाभावात् न सम्प्रदानता।

श्लाघह्नुङ्स्थाशपां (११६) ज्ञीप्स्यमानः। १। ४। ३४।

एषां प्रयोगे बोधयितुमिष्टः सम्प्रदानं स्यात्। गोपी स्मरात् कृष्णाय श्लाघते ह्नुते तिष्ठते शपते वा। ज्ञीप्स्यमानः किम् देवदत्ताय श्लाघते पथि।

धारे (११७) रुत्तमर्णः। १। ४। ३५।

धारयतेः प्रयोगे उत्तमर्ण उक्तसंज्ञः स्यात्। भक्ताय धारयति मोक्षं हरिः। उत्तमर्णः किम् देवदत्ताय शतन्धारयति ग्रामे।

स्पृहेरीप्सितः। १। ४। ३६।

स्पृहयतेः (११८) प्रयोगे इष्टः सम्प्रदानं स्यात। पुष्पेभ्यः स्पृहयति। ईप्सितः किम् पुष्पेभ्यो वने स्पृहयति। ईप्सितमात्रे

---

(११६) बोधविषयगुणवत्त्वप्रतिपादकशब्दप्रयोगः श्लाघतेरर्थः बोधविषयइतरादर्शनयोग्यदेशस्थापनं ह्नुतेरर्थः स्वाभिप्रायबोधनानुकूलस्थितिस्तिष्ठतेरर्थः स्वाभिप्रायबोधनानुकूलशपथकरणं शपतेरर्थः कृष्णाय श्लाघते इत्यादौ कृष्णं बोधयितुं गुणवत्त्वेन स्तौतीत्यर्थः एवं सर्व्वत्र कृष्णं बोधयितुं निह्नवादिकं बोध्यम्।

(११७) धारेरिति अवस्थित्यनुकूलव्यापारो धारेरर्थः स्थित्याश्रयसम्बन्धी सम्प्रदानम्। अवश्यदेयमृणमुत्तमर्णमुद्दिश्यत्वेन देयं यस्येति व्युत्पत्त्या अवस्थितद्रव्यदानोद्देश्य उत्तमर्ण इति फलितार्थः अवश्यदेयत्वेन मोक्षस्यापि ऋणत्वं विवक्षितमिति बोध्यम्।

(११८) इच्छामात्रं स्पृहा तद्विषयः सम्प्रदानम्।

इयं संज्ञा। प्रकर्षविवक्षायान्तु परत्वात्कर्म्मसंज्ञा। पुष्पाणि स्पृहयति।

क्रुधद्रुहेर्ष्यासूयार्थानां (११९) यम्प्रति कोपः। १।४।३७।

क्रुधाद्यर्थानाम्प्रयोगे यम्प्रति कोपस्स उक्तसंज्ञः स्यात्। हरये क्रुध्यति द्रुह्यति ईर्ष्यति असूयति। यम्प्रति कोपः किम् भार्य्यामीर्ष्यति मैनामन्यो द्राक्षीदिति। क्रोधोऽमर्षः। द्रोहोऽपकारः। ईर्ष्या अक्षमा। असूया गुणेषु दोषाविष्करणम्। द्रुहादयोऽपि कोपप्रभवा एव गृह्यन्तेऽतो विशेषणं सामान्येन यम्प्रति कोप इति।

क्रुद्रुहोरुपसृष्टयोः कर्म। १।४।३८।

सोपसर्गयोरनयोर्यम्प्रति कोपस्तत्कारकङ्कर्म्मसंज्ञं स्यात्। क्रूरमभिक्रुध्यति अभिद्रुह्यति।

राधीक्ष्योर्यस्य विप्रश्नः (१२०)।१।४।३९।

---

(११९) वधाद्यनुकूलश्चित्तवृत्तिविशेषः कोपः प्रकृढः कोपः क्रुधेरर्थः। दुःखजनकक्रियारूपापकारजन्यश्चित्तवृत्तिविशेषः द्रुहेरर्थः। उत्कर्षनिरोधिकर्म्मारोपानुकूलश्चित्तवृत्तिविशेषः ईर्ष्यतेरर्थः आचारादिगुणविशेषे दम्भकृतत्वाद्यारोपानुकूलश्चित्तवृत्तिविशेषः असूयतेरर्थः। धात्वर्थमङ्गीभूतकोपस्य यत् विषयः स संप्रदानमित्यर्थः।

(१२०) प्रश्नविषयस्तुभाशुभपर्य्यालोचनं राधीक्ष्योरर्थस्तादृशशुभाशुभसम्बन्धी सम्प्रदानसंज्ञः स्यादित्यर्थः।

एतयोः कारकं सम्प्रदानं स्यात् यदीयो विविधः प्रश्नः क्रियते। कृष्णाय राध्यति ईक्षते वा पृष्टो गर्गः शुभाशुभं पर्य्यालोचयतीत्यर्थः।

प्रत्याङ्भ्यां श्रुवः पूर्व्वस्य कर्त्ता। १। ४। ४०।

आभ्याम्परस्य शृणोतेर्य्योगे पूर्व्वस्य प्रवर्त्तनारूपव्यापारस्य कर्त्ता (१२१) सम्प्रदानं स्यात्। विप्राय गां प्रतिशृणोति आशृणोति वा विप्रेणमह्यन्देहीतिप्रवर्त्तितस्तत्प्रतिजानीत इत्यर्थः।

अनुप्रतिगृणश्च। १। ४। ४१।

आभ्यां गृणातेः कारकं पूर्व्वव्यापारस्य (१२२) कर्त्तृभूतमुक्तसंज्ञं स्यात्। होत्रेऽनुगृणाति प्रतिगृणाति वा होता प्रथमं शंसति तमध्वर्य्युः प्रोत्साहयतीत्यर्थः।

परिक्रयणे सम्प्रदानमन्यतरस्याम्। १। ४। ४४।

नियत (१२३) कालम्भृत्या स्वीकरणं परिक्रयणन्तस्मिन् साधकतमङ्कारकं सम्प्रदानसंज्ञं वा स्यात्। शतेन शताय (१२४)

(१२१) प्रवर्त्तनाजन्याभ्युपगमः प्रतिश्रुवआश्रुवस्यार्थः पूर्व्वस्य धात्वर्थघटकविशेषणव्यापारस्य प्रवर्त्तनायाः कर्त्ता संप्रदानसंज्ञइत्यर्थः।

(१२२) शंसनविषयहर्षानुकूलव्यापाररूपप्रोत्साहनं प्रतिगृणातेरनुगृणातेश्चार्थः पूर्व्वस्य व्यापारस्य शंसनस्य कर्त्ता संप्रदानसंज्ञं स्यादित्यर्थः।

(१२३) द्रव्यदानेनात्यन्तस्वीकारः क्रयः परिशब्दस्तत्समीपवाचकः अनियतकालात् क्रयात् नियतकालत्वेन तस्य न्यूनतेत्याशयेनाह नियतेति।

(१२४) शतायेति करणस्यैव सम्प्रदानतया बोधः शतव्यापारस्यात्र दानरूप एव शतं दत्त्वा क्रीत इत्याकारकबोधात्।

वा परिक्रीतः। तादर्थ्ये (१२५) चतुर्थी वाच्या॰। मुक्तये हरिं भजति। क्लृपि सम्पद्यमाने (१२६) च॰। भक्तिर्ज्ञानाय कल्पते सम्पद्यते जायते वा इत्यादि। उत्पातेन ज्ञापिते च॰। वाताय कपिला विद्युत्। हितयोगे च॰ (१२७) ब्राह्मणाय हितम्।

क्रियार्थोपपदस्य च कर्म्मणि स्थानिनः। २। ३। १४।

क्रियार्था क्रिया (१२८) उपपदं यस्य तस्य स्थानिनोऽप्रयुज्य-

---

(१२५) तस्मै कार्यायेदं तदर्थं तस्य भावस्तादर्थ्यं कृत्तद्धितेभ्यः सम्बन्धाभिधानं भावप्रत्ययेनेति सिद्धान्तात् सम्बन्ध एव तादर्थ्यं स चोपकार्योपकारकभावरूप यदा तु तादर्थ्यस्य सम्बन्धत्वेन भानं तदा षष्ठी। सम्बन्धस्य द्विष्ठत्वेऽपि षष्ठीव विशेषणपदादेव चतुर्थी बोध्या न तु विशेष्यात् तस्य कर्त्तृकारकादिसंज्ञया बाध्यत्वात्।

(१२६) क्लृपीति क्लृपेर्भावे क्विप् सम्पद्यान्तरभूतस्य प्रादुर्भावोऽर्थः क्लृप्यर्थकधातुयोगे यः संपद्यते तत्र चतुर्थी विकारवाचकपदाच्चतुर्थीत्यर्थः। यत्र प्रकृतिविकृतिभावेन भेदविवक्षायामेव चतुर्थी तेनाभेदविवक्षायां भक्तिर्ज्ञानं कल्पते इत्यादौ परत्वात् प्रथमैव। जनिकर्तुः प्रकृतिरित्यपादानत्वं चेत् विवक्ष्यते तदाऽपादानत्वमेव भक्तेर्ज्ञानं जायते इत्यादि। अत्र च क्लृपीत्यर्थपरं तदाह सम्पद्यमाने इति। भक्तिर्ज्ञानाय कल्पते इत्यादिप्रयोगस्य तादर्थ्यचतुर्थ्यैव सिद्धावपि परिणामरूपकारकबोधार्थं सूत्रमिति बोध्यम्।

(१२७) चकारात् सुखयोगेऽपीत्यर्थः चतुर्थी तदर्थार्थबलिहितसुखरक्षितैरिति (२४१पृ०) सूत्रे सुखयोगे चतुर्थ्याः समसविधानात् ज्ञापकादिति बोध्यम्।

(१२८) क्रिया अर्थः फलं यस्य तत् क्रियार्थं तेन च [illegible]वाचक लभ्यते एवञ्च क्रिया-

मानस्य तुमुनः कर्म्मणि चतुर्थी स्यात्। फलेभ्यो याति। फलान्याहर्त्तुं यातीत्यर्थः। नमस्कुर्मो नृसिंहाय नृसिंहमनुकूलयितुमित्यर्थः। एवं स्वयम्भुवे नमस्कृत्येत्यादावपि।

तुमर्थाच्च (१२९) भाववचनात्। २। ३। १५।

भाववचनाश्चेति (३।३।११) सूत्रेण (१३०) यो विहितस्तदन्ताच्चतुर्थी स्यात्। यागाय याति यष्टुं यातीत्यर्थः।

नमः स्वस्तिस्वाहास्वधालंवषड्योगाच्च। २। ३। १६।

फलकार्थकवाचकमित्यर्थः तदुपपदं यस्य तेन क्रियार्थक्रियावाचकोपपदकमित्यर्थः। स्थानिशब्दश्चाप्रयुज्यमानवाची व्याकरणशास्त्रे प्रसिद्धः क्रियार्थोपपदत्वञ्च तुमुनादेरेवेत्याशयेन व्याचष्टे क्रियार्था क्रियेति। फलेभ्य इत्यत्र फलकर्म्मकाहरणफलकं यानमिति बोधः यथा वाक्यार्थबोध्यैकदेशप्रयोगस्थले प्रविश पिण्डीमित्यादौ पिण्डीमितिपदस्य संपूर्णवाक्यार्थबोधने शक्तिः तथाऽस्य समुदायस्य आहरणफलकोक्तार्थे शक्तिः स्थानिन इति शास्त्रबलादिति भावः। पिण्डीमित्यादौ अप्रयुज्यमानभक्षणक्रियाकर्म्मणि चतुर्थीवारणाय क्रियार्थोपपदस्येति अयमेवार्थाध्याहारः। नमस्कुर्म इत्यत्र नमःस्वस्तीत्यादिना न चतुर्थी तस्या उपपदविभक्तित्वेन कारकविभक्तिद्वितीयापेक्षया दुर्बलतया बाधात्।

(१२९) तुम्शब्देन तदर्थो लक्ष्यते तेन तुम् तुमर्थोऽर्थोयस्येति तुमर्थस्तुमर्थार्थ इत्यर्थः।

(१३०) भाववचनाश्चेति सूत्रेणेति भावे ये प्रत्यया उच्यन्ते ते क्रियार्थक्रियावाचकोपपदे भविष्यति काले स्युरिति तत्सूत्रार्थः। तुमुनादेश्च समानकर्त्तृकत्वद्योतनात् एतच्चतुर्थ्यास्तत्समानाधिकतया परार्थकक्रियायां न प्रयोगः। अत्र च समानकर्त्तृकत्वबोधनात्तादर्थ्यचतुर्थ्यानेष्टसिद्धिः।

एभिर्य्योगे चतुर्थी स्यात्। हरये नमः। उपपदविभक्तेः कारकविभक्तिर्बलीयसी। नमस्करोति देवान्। प्रजाभ्यः स्वस्ति। अग्नये स्वाहा। पितृभ्यः स्वधा। अलमिति पर्य्याप्तर्थग्रहणम्। तेन दैत्येभ्यो हरिरलम्प्रभुः समर्थः शक्त इत्यादि। प्रभ्वादियोगे षष्ठ्यपि साधुः तस्य तस्मै वा प्रभवति स एषां ग्रामणीरिति निर्द्देशात्। तेन प्रभुर्बुभूषुर्भुवनत्रयस्येति सिद्धम्। इन्द्राय वषट्। चकारः पुनर्विधानार्थः। तेनाशीर्व्विवक्षायाम्परामपि चतुर्थी चाशिषीति(२।३।७०)षष्ठीं बाधित्वा चतुर्थ्येव भवति। स्वस्ति गोभ्यो भूयात्।

मन्यकर्मण्यनादरे विभाषाऽप्राणिषु।२।३।१७।

प्राणिवर्ज्जे मन्यतेः कर्म्मणि चतुर्थी वा स्यात्तिरस्कारे(१३१) न त्वान्तृणं मन्ये तृणाय वा। श्यना निर्द्देशात्तानादिकयोगे न। न त्वा तृणम्मन्वे। अप्राणिष्वित्यपनीय नौकाकान्नशुकशृगालवर्ज्जेष्विति वाच्यम्*। तेन न त्वान्नावमन्नं वा मन्ये इत्यत्राप्राणित्वेऽपि न चतुर्थी। न त्वां शुने श्वानं वा मन्ये इत्यत्र प्राणित्वेऽपि भवत्येव।

---

(१३१) अनादर इति आदराभावमात्रं न नञोऽर्थोऽपितु अधर्म्मादाविव प्रतिपक्षवाचित्वात्तिरस्कार एवार्थ इत्याशयेनाह तिरस्कारेति। मन्यतेः कर्म्मणि विशेषणा एव चतुर्थी तेन उद्देश्यीभूतान्नेति भावः। तिरस्कारश्चात्र नापकृष्टसादृश्यमात्ररूपः किन्तु अपकृष्टतानिरूपितोपमेयत्वाभावरूप एवोपमेये गृह्यते व्याख्यानात् तत्प्रतीतिश्च नञ्समभिव्या-

गत्यर्थकर्मणि द्वितीयाचतुर्थ्यौ चेष्टायामनध्वनि ।२।३।१२।

अध्वभिन्ने गत्यर्थानाङ्कर्मणि एते स्तश्चेष्टायाम्। ग्रामं ग्रामाय वा गच्छति। चेष्टायाङ्किम् (१३२) मनसा हरिं व्रजति। अनध्वनीति किम् पन्थानङ्गच्छति(१३३)। गन्त्राधिष्ठिते(१३४) अध्वन्येवायन्निषेधः यदातूत्पथात्पन्थानमेवाक्रमितुमिष्यते तदा चतुर्थी भवत्येव। उत्पथेन पथे गच्छति।

। चतुर्थी ।

ध्रुवमपायेऽपादानम् (१३५)।१।४।२४।

हार एव तृणायेत्यस्य तृणतुल्यमपि न मन्ये इत्यर्थः "तृणाय मत्वा रघुनन्दन" इत्यादौ तु नञोऽश्रवणेऽपि तदध्याहारेण बोधः इत्यन्ये।

(१३२) चेष्टायां किमिति धात्वर्थस्य क्रियारूपत्वेन चेष्टात्वात् प्रश्नः। शारीरक्रियायाएव ग्रहणमित्युत्तरम्।

(१३३) पन्थानमिति अध्वशब्दस्यार्थपरत्वात् प्रसक्तौ प्रत्युदाहरणम्।

(१३४) गन्त्राधिष्ठितइति शब्दप्रयोगसमानकालगन्तृव्यापारजन्यफलाश्रये इत्यर्थः अध्वपदेन गन्तृप्राप्योऽर्थ उच्यते उत्पथादित्यस्य उत्पथं परित्यज्येत्यर्थः। इष्यते इति न त्वाक्रान्त इत्यर्थस्तेन गन्त्रनधिष्ठितत्वान्न चतुर्थीनिषेधः। तथाच उत्पथेन गन्तुमशक्तः पथे गन्तुं प्रवर्त्तते इत्यर्थः। चतुर्थी।

(१३५) ध्रुवमिति अपायो विभागजनकव्यापारस्तदनाश्रयोऽपादानमित्यर्थः इयञ्च पञ्चमी विभागार्थकधातुयोगएव साधुः। विभागश्च न वास्तवसम्बन्धपूर्व्वको न वा वास्तवएव किन्तु बुद्धिकल्पितसम्बन्धपूर्व्वको बुद्धि-

अपायो विश्लेषस्तस्मिन् साध्ये यद्ध्रुवमवधिभूतङ्कारकन्तदपा-
दानं स्यात् ।

अपादाने पञ्चमी । २ । ३ । २८ ।

कल्पितस्य "माथुराः पाटलिपुत्रेभ्य आढ्यतरा" इत्यादेः बुद्धिकल्पित विभागाश्रयत्वेनैव भाष्ये पञ्चमीसमर्थनात् । ध्रुवमिति कर्त्तृवारणाय तथाच अपायविषये यत्कारकं विश्लेषक्रियाजनकं तदपादानमिति फलितोऽर्थः ध्रुवत्वञ्च प्रकृतधात्वर्थानाश्रयत्वे सति तज्जन्यविभागाश्रयत्वं तच्चावधित्वं तदेतदाह अवधिभूतमिति अत्र सोदाहरणा त्रिषयविशेषा हरिणा दर्शिता यथा ।

अपाये यदुदासीनं चलं वा यदि वाऽचलम् ।
ध्रुवमेवातदावेशात् तदपादानमुच्यते ।
पततो ध्रुवएवाश्वो यस्मादश्वात् पतत्यसौ ।
तस्याप्यश्वस्य पतने कुड्यादि ध्रुवमिष्यते ।
मेषान्तरक्रियापेक्षमवधित्वं पृथक्पृथक् ।
मेषयोः स्वक्रियापेक्षं कर्त्तृत्वञ्च पृथक्पृथगिति ।

कुड्यात्पततोऽश्वात् मेवः पततीत्यदौ कुड्यावधिकपतनाश्रयाश्वावधिकं मेवादिनिष्ठं पतनमिति बोधः । अत्रायं विशेषः अवधेः पञ्चम्यर्थत्वे प्रकृत्यर्थस्य तत्राभेदेन विशेषणत्वम् पतनादिक्रियायान्तु सम्बन्धितया पञ्चम्यर्थस्य विशेषणत्वमिति । तच्चापादानं त्रिविधम्

निर्द्दिष्टविषयं किञ्चिदुपात्तविषयं तथा ।
अपेक्षितक्रियञ्चेति त्रिधापादानमिष्यते इति हर्य्युक्तेः ।

निर्द्दिष्टः श्रूयमाणोविषयो यस्य तत् श्रूयमाणस्वापेक्षित क्रियमित्यर्थः यथा वृक्षात् पत्रं पततीत्यादौ अपादानविषयीभूतं पतनं श्रूयमाणम् । द्वितीयम् उपात्तः गृहीतः धात्वन्तरार्थघटकीभूत इति यावत् विषयो यस्येति व्युत्पत्त्या स्वविषयक्रियाघटितश्रूयमाणक्रियान्तर-

ग्रामादायाति। धावतोऽश्वात्पतति। कारकङ्किम्। वृक्षस्य पर्णं पतति। जुगुप्साविरामप्रमादार्थानामुपसंख्यानम् (१२६)*। पापाज्जुगुप्सते विरमति। धर्मात्प्रमाद्यति।

नित्यर्थः यथा मेघात् विद्योतते विद्युदित्यादौ निःसरणपूर्वकवि-द्योतनार्थकविद्योततियोगे मेघादेस्तदेकदेशनिःसरणाद्यपादानत्वम्। अपेक्षितक्रियं तृतीयं यथा कुतो भवानिति प्रश्नवाक्ये पाटलिपुत्रा-दित्युत्तरवाक्ये च कुतइति पाटलिपुत्रादित्यनयोरपेक्षितगमनादि-क्रियापेक्षत्वात् अपेक्षितक्रियापादानत्वम्। पतधातोरकर्मकत्वे वृक्षात् पत्रं पततीत्यादौ वृक्षावधिकविभागपूर्वकः पत्रवृत्तिः संयोग इति बोधः। तस्य सकर्मकत्वे वृक्षात् भूमिं पततीत्यादौ वृक्षावधिक-विभागपूर्वकभूमिनिष्ठसंयोगानुकूलो व्यापार इति बोधः। परस्पर-स्मान्मेषावपसरत इत्यादौ मेषपदोपात्तयोरेव क्रियाश्रयत्वात् कर्तृ-त्वम् परस्परपदोपात्तयोश्च विभागाश्रयत्वादपादानत्वमिति विवेकः। विभागपूर्वकं पृष्ठतो गमनमपसृतेरर्थः। आत्मानम् आत्मना वेत्तीत्यादौ अन्तःकरणाद्युपाधिभेदेनौपाधिकभेदविवक्षया यथा कर्मत्वकर्तृत्वकरण-त्वादिव्यवस्थापनं तथा शब्दरूपोपाधिभेदकृतोमेषयोरुभयसमावेश इति न किञ्चिदधिककल्पनेति बोध्यम्। ग्रामादायातीत्यादौ विभागपूर्व-कोत्तरदेशसंयोगानुकूलव्यापारस्य धात्वर्थतया विभागान्वयसम्भवादपा-दानत्वम् स्पन्दतेस्तु स्पन्दनमात्रार्थकतया वृक्षे स्पन्दते इत्येव प्रयोगः। चलतेस्तु विभागपूर्वकचलनविवक्षायाम् आसनाच्चलित इति प्रयोगः। एवं त्यजतीत्यादौ विभागस्य बोधनेऽपि तस्य व्यापारव्यधिकरणत्वेन कर्मतया कर्मसंज्ञयैव बाधः। स्वार्थाद्धीयते पुरुषइत्यादौ स्वार्थस्यैव धात्वर्थप्रधानव्यापाराश्रयत्वेऽपि अपादानेऽचाहीयरुहोरिति (७२७ष्ट०) ज्ञापकात् कर्मात्ययान्तहोधातुयोगे कर्तुरपादानत्वम् पुरुषस्य च कर्मत्वविवक्षया कर्मत्वात्तत्कारेणोक्ततेतिविवेकः।

(१२६) जुगुप्सेत्यादि। अनिष्टसाधनताज्ञानाधीना निन्दा जुगुप्सा। तस्य-

भीत्रार्थानां (१३७) भयहेतुः। १। ४। २५।

भयार्थानां त्राणार्थानाञ्च प्रयोगे भयहेतुरपादानं स्यात्। चौराद् बिभेति। चौरात्त्रायते। भयहेतुः किम्। अरण्ये बिभेति त्रायते वा।

पराजेरसोढः (१३८)। १। ४। २६।

पराजेः प्रयोगेऽसह्योऽर्थोऽपादानं स्यात्। अध्ययनात्पराजयते ग्लायतीत्यर्थः। असोढः किम्। शत्रून् पराजयते अभिभवतीत्यर्थः।

वारणार्थानामीप्सितः। १। ४। २७।

प्रवृत्तिविघातो (१३९) वारणं वारणार्थानां प्रयोगे ईप्सितोऽर्थोऽपादानं स्यात्। यवेभ्यो गां वारयति ईप्सितः किम् यवेभ्यो गां वारयति क्षेत्रे।

भावानुकूलव्यापारो विरामः। इष्टानिष्टसाधनयोस्तद्विपरीतत्वधिया तत्र प्रवृत्तिनिवृत्ती प्रमादः सर्वत्र च विषयतया ज्ञानकृत्यादौ अन्वयी अपादानसंज्ञः स्यादित्यर्थः।

(१३७) भीत्रार्थानामिति भाव्यनिष्टस्य प्रतीकारासामर्थ्यज्ञानं भयम् अनिष्टवारणं त्राणं तत्र भयं भयैकदेशोऽनिष्टं तद्धेतुरपादानमित्यर्थः।

(१३८) सोढुमशक्योऽसोढः अत्र कृत्यसाध्यधीहेतुकतद्विषयकोत्साहाभावः पराजयस्तत्रोत्सहनाशक्योऽपादानमित्यर्थः शत्रून् पराजयतीत्यादौ त्वभिभवार्थकत्वान्नास्य विषयः।

(१३९) प्रवृत्तिविघातो निवृत्तिस्तदनुकूलव्यापारो वारणं तत्र निवृत्तिविषयोऽपादानं यवादिभक्षणस्येप्सितत्वेन यवस्यापीप्सितत्वादपादानत्वसिद्धिरिति बोध्यम्।

अन्तर्द्धौ येनादर्शनमिच्छति। १।४। २८।

व्यवधाने सति यत्कर्त्तृकस्यात्मनो दर्शनस्याभावमिच्छति(१००) तदपादानं स्यात्। मातुर्निलीयते कृष्णः। अन्तर्द्धौ किम् चौरान्न दिदृक्षते। इच्छतिग्रहणं (१४१) किम् अदर्शनेच्छायां सत्यां सत्यपि (१४२) दर्शने यथा स्यात्। देवदत्तात् यज्ञदत्तो निलीयते।

आख्यातोपयोगे। १। ४। २९।

नियमपूर्व्वकविद्यास्वीकारे वक्ता प्राक्संज्ञः स्यात्॥ उपाध्यायादधीते। उपयोगे किम् नटस्य गाथां शृणोति।

जनिकर्त्तुः प्रकृतिः (१४३)। १। ४। ३०।

जायमानस्य हेतुरपादानं स्यात्। ब्रह्मणः प्रजाः प्रजायन्ते।

भुवः प्रभवः। १। ४। ३१।

---

(१४०) अन्यकर्त्तृकस्वकर्मकादर्शनेच्छया तदनुकूलव्यापारो व्यवहितदेशस्थित्यादिरूपोऽन्तर्द्धानं तद्घटकमदर्शनं यत्कर्त्तृकमिच्छति तदपादानमित्यर्थः।

(१४१) इच्छतिग्रहणं किमिति अन्तर्द्धौ यत्कर्त्तृकदर्शनस्याभावस्तदपादानमित्यर्थोऽस्त्विति प्रश्नः।

(१४२) सत्यपीर्थः अदर्शनेच्छया तदनुकूलव्यापारकरणे दैववशात् दर्शने सत्यपीत्यर्थः अन्यथा यत्र दर्शनाभावएव तत्रैव स्यादिति भावः।

(१४३) प्रकृतिरुपादानकारणं ब्रह्म च मायाशबलमुपादानकारणं प्रकृतिश्च दृष्टान्तानुपरोधादिति शारीरकसूत्रात् विभाषेत्यत्र(२९२ पृ०) योगविभागेन सिद्धे उपादानतयापादानस्य बोधार्थं तृतीयानिरासार्थञ्चेदं सूत्रम्।

भवनम्भ: भूकर्त्तु: (१४४) प्रभवस्तथा। हिमवतो गङ्गा प्रभवति तत्र प्रकाशत इत्यर्थ:। ल्यब्लोपे (१४५) कर्म्मण्यधिकरणे च*। प्रासादात्प्रेक्षते। आसनात्प्रेक्षते। प्रासादमारुह्य आसने उपविश्य प्रेक्षत इत्यर्थ:। श्वशुराज्जिहेति श्वशुरं वीक्ष्ये त्यर्थ:। गम्यमानापि (१४६) क्रिया कारकविभक्तीनान्निमित्त-मित्युक्तम् (२८५पृ०)। कस्मात्त्वं नद्या:। यतश्चाध्वकालनिर्म्माणं (१४७) तत्र पञ्चमी तद्युक्तादध्वन: प्रथमासप्तम्यौ कालात्सप्तमी च वक्तव्या*। वनात् ग्रामो योजनं योजने वा कार्त्तिक्या आग्रहायणी मासे।

अन्यारादितरर्त्तेदिक्शब्दाञ्चूत्तरपदाजाहि-युक्ते। २। ३। २९।

एतैर्योगे पञ्चमी स्यात्। अन्येत्यर्थग्रहणम् (१४८)। इत-

---

(१४४) जनिकर्तुरित्यत: कर्त्तुरिति पदं समस्तमपि स्वरितत्वेनानुवर्त्याहृ भूकर्त्तुरिति प्रभव: प्रथमप्रकाश: अयत: सिद्धस्य प्रथममुपलम्भ इति यावत् "प्रभवो जनने भवे जन्महेतौ पराक्रमे स्थानस्य चादिमस्थे स्था" दिति विश्वकोशात्। प्रकाशते इत्यस्य तु योगे न तत्र प्रथमप्रका-शार्थाभावादिति बोध्यम्।

(१४५) ल्यब्लोप इति ल्यबन्ततया श्रवणाभावेऽपीत्यर्थ: कर्म्माधिकरणे प्र-त्यासत्त्याऽश्रूयमाणस्याध्याहरिष्यमाणल्यबन्तस्यैवेति बोध्यम्।

(१४६) गम्यमानापीति विशिष्य तद्वाचकशब्देनानुपस्थाप्यमानापीत्यर्थ: अ-पेक्षितक्रियमिदमित्युक्तं (२८५पृ०) प्राक्।

(१४७) यतो यदवधित्वेनाध्वन: कालस्य च निर्म्माणं परिच्छेदस्तत इत्यर्थ:। एवञ्च देशकालयो: परिच्छेदावधिभूतवाचकात् पञ्चमी स्यादित्यर्थ:।

(१४८) अन्येत्यर्थ ग्रहणं भेदार्थकशब्दमात्रपरिग्रहणमितरग्रहणन्तु प्रपञ्चार्थं

रग्रहणमप्रपञ्चार्थम्। अन्यो भिन्न इतरो वा कृष्णात्। आरात्(१४९)वनात्। ऋते(१५०)कृष्णात्। पूर्वो ग्रामात्। दिशि दृष्टः शब्दो (१५१) दिक्शब्दः तेन सम्प्रति देशकालवृत्तिना योगेऽपि भवति। चैत्रात्पूर्व्वः फाल्गुनः। अवयववाचियोगे तु न(१५२)तस्य परमाम्रेडितमिति(४९पृ०निर्द्देशात्। पूर्व्वङ्कायस्य। अञ्चूत्तर पदस्य (१५३) तु दिक्शब्दत्वेऽपि षष्ठ्यतसर्थेति(२९५पृ०)षष्ठीं बाधितुं(१५४)पृथग्ग्रहणम्। प्राक्

विस्तरतः प्रदर्शनार्थम्। वस्तुत इतरग्रहणं निपातभिन्नस्य भेदार्थकस्य ग्रहणार्थं तेन घटात् भिन्नइत्यादाविव घटः पटो नेत्यादौ नञा भेदबोधनेऽपि तस्य निपातत्वात् न तद्योगे पञ्चमी। पृथक्शब्दस्य स्वरादित्वात् निपातनत्वाभावेन तद्योगे पञ्चमीप्राप्तावपि पृथग्विनेत्यादिना(२९३पृ०)विकल्प इति बोध्यम्।

(१४९) "आरात् दूरसमीपयोः" तेनैतद्योगे दूरान्तिकार्थैः षष्ठ्यन्यतरस्यामिति (२९६पृ०)प्राप्तां पाक्षिकीं षष्ठीं बाधित्वानेन पञ्चमी।

(१५०) ऋते इति 'फलति पुरुषाराधनमृते" इत्यादौ तु ततोऽन्यत्रापि दृश्यते (२६२पृ०)इत्युक्तेः यावदादियोगे नदीं यावदिदं वनमित्यादिवत् ऋतेयोगेऽपि द्वितीयेति बोध्यम्।

(१५१) दिशि दृष्टइति शब्दपर्य्यन्तग्रहणात् रूढ्या दिग्विशेषस्यैव वाचका एव पूर्व्वादयो गृह्यन्ते न तु ऐन्द्रीककुभादयः।

(१५२) नेति न पञ्चमीत्यर्थस्तस्योदाहरणेन ज्ञापयन्नाह पूर्व्वं कायस्येति अवयवे पूर्व्वत्वञ्च प्रथमकालोत्पत्तिकत्वेनैवेति बोध्यम्।

(१५३) अञ्चूत्तरेति दिक्शब्दसाहचर्य्यात् दिग्वाचकस्यैवास्य ग्रहणं नत्वन्यार्थकस्य तेन सप्राङ् देवदत्तेनेत्यादौ न।

(१५४) बाधितुमिति परत्वात् प्राप्तामपि पुरस्तादपवादेन बाधितुमित्यर्थः।

प्रत्यग् वा ग्रामात्। आच्। दक्षिणा(१५५)ग्रामात्। आहि। दक्षिणाहि ग्रामात्। अपादाने पञ्चमीति सूत्रे कार्त्तिक्याः प्रभृतीति भाष्यप्रयोगात् प्रभृतियोगे (१५६) पञ्चमी। भवात्प्रभृति आरभ्य वा (१५७) सेव्यो हरिः। अपपरिबहिरिति(३२९पृ०)समासविधानात् ज्ञापकात्(१५८)बहिर्योगे पञ्चमी (१५९)। ग्रामाद्बहिः।

अपपरी वर्जने।१।४।८८।

एतौ वर्जने कर्म्मप्रवचनीयौ स्तः।

---

(१५५) दक्षिणेत्यादि दक्षिणस्यामित्यर्थे दक्षिणादाजिति(६९६पृ०)आहि च दूर ६९७पृ०) इत्याजाहौ। षष्ठ्यतसर्थत्यस्यापवादः।

(१५६) प्रभृतियोगे प्रभृत्यर्थकशब्दयोगे इत्यर्थः अन्यथा उदाहरणे आरभ्य वेत्युक्तिरसंगता स्यात् प्रभृतीत्यस्यावधिमादायेत्यर्थकत्वेनारभ्येत्यस्याप्येतदर्थकता। अवधौ च पञ्चम्यन्तार्थस्याभेदेनान्वयः तद्विशेषणत्वेऽपि न द्वितीया प्रभृत्यर्थयोगे पञ्चमीति भाष्यप्रयोगरूपज्ञापकात्। आरभ्येत्यस्य गृहीत्वेत्याद्यर्थकत्वेऽवधिमारभ्येत्यादौ द्वितीयैवेति विवेकः।

(१५७) भवादिति भवकालावधिके मरणान्तकाले भवकालमादाय वा सेव्य इति बोधः।

(१५८) ज्ञापकादिति पञ्चम्यन्तेन समासविधानरूपज्ञापकादित्यर्थः। अयं भावः अत्र सूत्रे परस्परसाहचर्य्यात् तत्रापपरी वर्ज्जनार्थौ कर्म्मप्रवचनीयावेव तद्योगे पञ्चम्यपाङ्परिभिरिति(२९१पृ०)वचनात् अपपरिनिमित्तक पञ्चम्यैव समासः सिद्धस्तत्साहचर्य्यात् बहिर्योगेऽपि पञ्चम्यैव समासो युक्तोऽतः तद्योगे असति पञ्चमीविधाने कथं पञ्चमीसमास इत्याक्षेपात् तद्योगे पञ्चमीति गम्यते इति।

(१५९) पञ्चमीति पञ्चम्यपीत्यर्थः तेन करस्य करभो बहिरित्यादौ षष्ठ्यपि साधुरिति बोध्यम्।

आङ् मर्य्यादावचने। १। ४। ८९।

आङ् मर्य्यादायामुक्तसंज्ञः स्यात्। वचनग्रहणादभिविधावपि (१६०)।

पञ्चम्यपाङ्परिभिः। २। ३। १०।

एतैः कर्म्मप्रवचनीयैर्योगे पञ्चमी स्यात्। अप हरेः परि हरेः संसारः। परिरत्र वर्जने (१६१)। लक्षणादौ तु हरिम्परि। आ मुक्तेः संसारः। आ सकलात् ब्रह्म।

प्रतिः प्रतिनिधिप्रतिदानयोः। १। ४। ९२।

एतयोरर्थयोः प्रतिरुक्तसंज्ञः स्यात्।

प्रतिनिधिप्रतिदाने (१६२) च यस्मात्। २। ३। ११।

---

(१६०) उच्यतेऽनेनेति वचनं मर्य्यादायावचनं मर्य्यादाबोधकमित्यर्थः अवधीभूताया मर्य्यादायाः सापेक्षतया स्वप्रतियोग्यनुयोगिनोरुभयोरप्याकाङ्क्षितत्वात् अभिव्याप्तेरपि तद्बोधे बोधादित्याशयेनाह वचनग्रहणादिति। तथा च अवधिमात्रं विवक्षितमित्युभयोः संग्रह इति भावः।

(१६१) लक्षणाद्यर्थकपरिशब्दयोगे द्वितीयाविधानात् अत्र पञ्चमीविधौ वर्ज्जनार्थकापशब्दसाहचर्य्यात् वर्ज्जन एव परिर्ग्राह्य इति भावः। हरिं परि परि हरेरित्युभयत्र हरिं वर्ज्जयित्वेत्यर्थः।

(१६२) प्रतिनिधीयते इति प्रतिनिधिः सदृशः कर्म्मणि किप्रत्ययान्तः तुल्यमूल्यस्य वस्तुनः प्रतिदानं प्रत्यर्पणं भावल्युडन्त। यस्मादिति षष्ठ्यर्थे

अत्र कर्मप्रवचनीयैर्योगे पञ्चमी स्यात् । प्रद्युम्नः कृष्णात्प्रति । तिलेभ्यः प्रति यच्छति माषान् ।

अकर्त्तर्य्यृणे पञ्चमी । २ । ३ । २४ ।

कर्त्तृवर्ज्जितं (१६३) यदृणं हेतुभूतन्ततः पञ्चमी स्यात् । शताद्बद्धः । अकर्त्तरि किम् शतेन (१६४) बन्धितः ।

विभाषा गुणेऽस्त्रियाम् । २ । ३ । २५ ।

गुणहेतावस्त्रीलिङ्गे पञ्चमी वा स्यात् । जाड्याज्जाड्येन वा बद्धः । गुणे किम् धनेन कुलम् । अस्त्रियाङ्किम् । बुद्ध्या मुक्तः । विभाषेति योगविभागात् (१६५) अगुणे स्त्रियाञ्च क्वचित् । धूमादग्निमान् । नास्ति घटोनुपलब्धेः (१६६) ।

पञ्चमी प्रतिनिधिप्रतिदाने यत्सम्बन्धिनी ततः कर्म्मप्रवचनीययुक्तात् पञ्चमीत्यर्थः । अत्र यस्मादिति निर्द्देशलिङ्गात् तद्योगे क्वचित् पञ्चम्यपि साधुरिति ज्ञापितं तेन कृष्णस्य कृष्णाद्वा प्रतिनिधिरित्यादौ उभयी विभक्तिरिति बोध्यम् ।

(१६३) कर्त्तृवर्ज्जितं कर्त्तृसंस्कारहितमित्यर्थः ऋणस्यात्र स्वरूपसन्निमित्तं न तु वाच्यकोटिनिविष्टं तद्बोधकशब्दाभावेऽपि स्यादेवेति भावः ।

(१६४) हेतावित्यस्यानुवर्त्तनात् हेतुभूतमित्युक्तम् शतेनेत्यत्र शतस्य प्रयोजककर्त्तृतया तत्प्रयोजको हेतुश्चेति(उ१८९४०)हेतुत्वसत्त्वेऽपि कर्त्तृसंज्ञया बाध इति भावः ।

(१६५) योगविभागादिति बाहुलकं प्रकृतेस्तदनुदृष्टेरिति वार्त्तिकप्रयोगात् योगविभागाश्रयणमिति भावः ।

(१६६) धूमादिपदस्य तज्ज्ञाने लाक्षणिकत्वे तत्र गुणत्वसम्भवेनादोषेऽपि स्त्रियामित्यस्य व्यभिचारं दर्शयति अनुपलब्धेरिति ।

पृथग्विनानानाभिस्तृतीयाऽन्यतरस्याम्। २। ३। ३२।

एभिर्योगे तृतीया स्यात्पञ्चमीद्वितीये (१६७)च। अन्यतरस्यां ग्रहणं समुच्चयार्थम्पञ्चमीद्वितीये चाऽनुवर्त्तेते। पृथक् रामेण रामात् रामं वा। एवं विना नाना।

करणे च स्तोकाल्पकृच्छ्रकतिपयस्याऽसत्त्ववचनस्य। २। ३। ३३।

एभ्योऽद्रव्यवचनेभ्यः(१६८)करणे तृतीयापञ्चम्यौ स्तः। स्तोकेन स्तोकाद्वा मुक्तः। द्रव्ये तु स्तोकेन विषेण हतः।

दूरान्तिकार्थेभ्यो द्वितीया च। २। ३। ३५।

एभ्यो द्वितीया स्यात्। चात्पञ्चमीतृतीये (१६९) स्तः। प्रति-

---

(१६७) पञ्चमी मण्डूकप्लुत्या द्वितीया तु सन्निधानादनुवर्त्ततेइत्याशयेनाह पञ्चमीद्वितीये चेति।

(१६८) अद्रव्येति द्रव्यवचनभिन्नेभ्यइत्यर्थः द्रव्यञ्चात्र सर्वनामपरामर्शयोग्यं लिङ्गनिरूपितविशेष्यताश्रयो वा तथाच स्तोकादयः शुक्लादिशब्दवत् धर्म्म-वचना धर्म्मिवचनाश्च। करणत्वञ्चैतेषां परम्परया। ईदृशार्थएव तेषां साधुत्वं सूत्रबलादिति भावः। अतएव लुगुत्तरपदइत्यत्र कैयटेन करणे किं स्तोकं पचतीति क्रियाविशेषणे कर्म्मणि मा भूत् असत्व-भूतफलसमानाधिकरणविशेषणत्वात् स्तोकशब्दस्यासत्ववचनत्वमि-त्युक्तम्। शब्देन्दु०।

(१६९) दूरान्तिकार्थैः षष्ठ्यन्यतरस्यामित्यतः (२८६पृ०) समुच्चयार्थकान्यतर-स्यांग्रहणानुवृत्त्यैव पञ्चमीलाभेऽपि चकारोऽव्यवहिततृतीयासमुच्चयार्थ इत्याह चात् पञ्चमीतृतीये इति। पञ्चमी।

पदिकार्थमात्रे विधिरयम् । ग्रामस्य दूरन्दूरात् दूरेण वा । अन्तिकम् अन्तिकात् अन्तिकेन वा । असत्त्ववचनस्येत्यनुवृत्तेर्नेह । दूरः पन्थाः ।

। पञ्चमी ।

षष्ठी शेषे । २ । ३ । ५० ।

कारकप्रातिपदिकार्थव्यतिरिक्तः (१७०) स्वस्वामिभावादिः सम्बन्धः शेषस्तत्र षष्ठी स्यात् । राज्ञः पुरुषः । कर्म्मादीनामपि सम्बन्धमात्रविवक्षायां षष्ठ्येव । सताङ्गतम् । सर्पिषो

(१७०) उक्तादन्यः शेषः कर्म्मादयश्च प्रातिपदिकार्थानाउक्तास्तेषु च द्वितीयादीनां विधानात्तदन्यत्र षष्ठीत्याशयेन व्याचष्टे कारकेत्यादि । षष्ठ्यर्थसम्बन्धस्य सम्बन्धत्वेनैव भानमिति कारकादीनामपि सम्बन्धत्वेन भाने षष्ठ्येवेत्याह सम्बन्धमात्रविवक्षायामिति सम्बन्धत्वेन भाने इत्यर्थः ।

सम्बन्धश्च क्रियामूलक एव यथोक्तं हरिणा
सम्बन्धः कारकेभ्योऽन्यः क्रियाकारकपूर्व्वकः ।
अश्रुतायां श्रुतायां वा क्रियायामभिधीयते इति ।

तत्र राज्ञः पुरुषइत्यादौ सेवनादिक्रियाया अश्रुतायाः कर्त्तृत्वादिना उपकार्य्योपकारकभावः, मातुः स्मर्य्यते इत्यादौ तु श्रुतायाएव स्मरणादिक्रियायाः कर्म्मत्वेन तथेति विवेकः । अतएव सूत्रे अन्यादिपदमनुक्त्वा तन्मूलकत्वद्योतनार्थं शेषपदमुक्तम् ।

कर्म्मादिकारकेषु च शेषत्वविवक्षायां यथा षष्ठी तथाऽग्रे वक्ष्यति । (२८६पृ०) प्रत्ययार्थस्य प्रकृत्यर्थं प्रति विशेष्यत्वात् राज्ञः पुरुषइत्यादौ राजनिरूपितसेवकत्वरूपसम्बन्धवान् पुरुषइति बोधः राज्ञः सेव्यत्वविवक्षायां पुरुषस्य राजेत्यपि भवत्येव तत्र च पुरुषनिरूपितसेव्यत्वसम्बन्धवान् राजेति बोधः एवञ्च सम्बन्धस्योभयनिष्ठत्वेऽपि प्रतियोगिपदादेव षष्ठीना अनुयोगिपदादित्यवगन्तव्यम् । यथोक्तं हरिणा

आनीते। मातुः स्मरति। एधोदकस्योपस्कुरुते। भजे श्रम्भोः स्मरणयोः। फलानान्तृप्तः।

षष्ठी हेतुप्रयोगे। २। ३। २६।

हेतुशब्दप्रयोगे हेतौ (१७१) द्योत्ये च षष्ठी स्यात्। अन्नस्य हेतोर्वसति।

सर्व्वनाम्नस्तृतीया च। २। ३। २७।

सर्व्वनाम्नो हेतुशब्दप्रयोगे हेतौ द्योत्ये तृतीया स्यात् षष्ठी च। केन हेतुना वसति कस्य हेतोः, निमित्तपर्य्याय(१७२) प्रयोगे सर्व्वासाम्प्रायो दर्शनम्*। किन्निमित्तं वसति केन निमित्तेन कस्मै निमित्तायेत्यादि। एवङ्किङ्कारणम्। को हेतुः। किम्प्रयोजनमित्यादि। प्रायग्रहणादसर्व्वनाम्नः प्रथमाद्वितीये न स्तः। ज्ञानेन निमित्तेन हरिः सेव्यः ज्ञानाय निमित्तायेत्यादि।

षष्ठ्यतसर्थप्रत्ययेन (१७३)। २। ३। ३०।

द्विष्ठोऽप्यसौ परार्थत्वात् गुणेषु व्यतिरिच्यते।
तत्राभिधीयमानश्च प्रधानेऽप्युपचर्य्यते इति।

(१७१) हेतौ (२। ३। २३सू०) हेतावित्यनुवर्त्त्येह हेताविति हेतुतासम्बन्धे-नान्वये विवक्षित इत्यर्थः तेनान्नं हेतुं पश्येत्यादौ तथान्वयाभावात् न षष्ठीति बोध्यम् हेतुवाचिकैव षष्ठीति सूत्रार्थः।

(१७२) निमित्तेति तेभ्यस्तत्समानाधिकरणशब्देभ्यश्चेत्यर्थः किं निमित्तमिति प्रथमान्तं द्वितीयान्तञ्चेति बोध्यम्।

(१७३) दक्षिणोत्तराभ्यामतसुजित्यस्य (६९५पृ०) योऽर्थः दिक्देशकालरूपः सोऽर्थो यस्य प्रत्ययस्य तेन योगे इत्यर्थः।

एतद्योगे षष्ठी स्यात् । दिक्शब्देति (२८८४) पञ्चम्यपवादः (१७४)। ग्रामस्य दक्षिणतः, पुरः, पुरस्तात्, उपरि, उपरिष्टात्।

एनपा द्वितीया । २ । ३ । ३१ ।

एनबन्तेन योगे द्वितीया स्यात् । एनपेति योगविभागात् षष्ठ्यपि । दक्षिणेन ग्रामं ग्रामस्य वा । एवमुत्तरेण ।

दूरान्तिकार्थैः षष्ठ्यन्यतरस्याम् । २ । ३ । ३४ ।

एतैर्योगे षष्ठी स्यात्पञ्चमी (१७५) च । दूरं निकटं ग्रामस्य ग्रामाद्वा ।

ज्ञोऽविदर्थस्य करणे । २ । ३ । ५१ ।

जानातेरज्ञानार्थस्य (१७६) करणे शेषत्वेन विवक्षिते षष्ठी स्यात् । सर्पिषो जानम् (१७७) ।

---

(१७४) पञ्चम्यपवाद इति तेन ततः पश्चात् स्रंसते ध्वंसते चेत्यादिभाष्यप्रयोगात् पश्चाच्छब्दयोगेऽपि पञ्चमी भवतीति गम्यते तथा च नेयं तदपवादिका तेन तस्य पश्चादित्यपि प्रयोगो भवतीति बोध्यम् । प्रत्ययग्रहणं किम् श्रूयमाण एवातसर्थे भवति न तु लुप्तेऽपि तेन प्राग् ग्रामादित्यादौ पञ्चम्येवेति बोध्यम् ।

(१७५) षष्ठ्यां प्राप्तायां सूत्रेऽन्यतरस्यांग्रहणं पञ्चमीसमुच्चयार्थं तेन विप्रकृष्टापि पञ्चमी समुच्चीयते न तु सन्निहिते अपि द्वितीयातृतीये व्याख्यानादित्याह पञ्चमी चेति ।

(१७६) ज्ञोऽविदर्थस्येति ज्ञः अविदर्थस्येति च्छेदः व्याख्यानात् ।

(१७७) सर्पिष इति जानातेः प्रवृत्तिरर्थः सर्पिःसम्बन्धिनी प्रवृत्तिरित्यर्थः ।

अधीगर्थ(१७८)दयेशाङ्कर्म्मणि। २। ३। ५२।

एषाङ्कर्म्मणि शेषे षष्ठी स्यात्। मातुः स्मरणम्। सर्पिषो दयनमीशनं वा।

कृञः प्रतियत्ने। २। ३। ५३।

कृञः कर्म्मणि शेषे षष्ठी स्यात् गुणाधाने। एधोदकस्योपस्करणम्

रुजार्थानाम्भाववचनानामज्वरेः। २। ३। ५४।

भावकर्त्तृकाणां (१७९) ज्वरिवर्ज्जितानां रुजार्थानां कर्म्मणि शेषे षष्ठी स्यात्। रोगस्य चौरस्य (१८०) रुजा। अज्वरिस-

---

(१७८) अधीगर्थः स्मृतिः अधिशब्दोच्चारणमिङिकावधिशब्दं न व्यभिचरतइति द्योतनाय। कर्म्मणि किं मातुर्गुणस्मरणमित्यत्र शेषषष्ठी-समासो भवत्येव। एतत्प्रकरणेन षष्ठीप्रसङ्गएव प्रतिपदविधाना षष्ठी न समस्यते(२४४पृ०) इति निषेधः तथाच शेषे इत्यस्य सर्व्वत्रानुवर्त्तनेऽपि समासनिवृत्त्यर्थमेवैषां सूत्राणां प्रवृत्तिरित्याकारे स्पष्टमिहापि समासयोग्यताप्रदर्शनार्थं सर्व्वत्र कृदन्तशब्देनोदाहरणमित्यनुसन्धेयम्।

कारकव्यपदिष्टे च श्रूयमाणक्रिये पुनः।

प्रोक्ता प्रदिपदं षष्ठी समासस्य निवृत्तये इति।

हरिणा स्पष्टमिदमुक्तं प्रतिपदं सकलप्रत्ययप्रयोगे न तु परं कृद्योगे।

(१७९) रुजा व्याधिरर्थो येषां तेषां रुजार्थानां धातूनां भाववाचकत्वाव्यभिचारात् भावशब्देनात्र घञादिवाच्यः सिद्धरूपोभावउच्यते वक्तीतिवचनः बाहुलकात् कर्त्तरि ल्युट् प्रकृत्यर्थस्तु न विवक्षितः नहि भावो वक्ता संभवति तस्मात् प्रत्ययस्य साधुतानिर्वाहायैव क्वचिदिह प्रयुक्तः। तथाचायमर्थः भावोवचनः कर्त्ता येषां ते भाववचना इति तदेतदाह भावकर्त्तृकाणामिति।

(१८०) चौरस्येति कर्म्मणः शेषत्वविवक्षया षष्ठी, रोगस्येत्यत्र रुजा-

न्तापयोरिति वाच्यम्*। रोगस्य चौरज्वरः (१८१) चौरस न्तापो वा रोगकर्तृकचौरसम्बन्धिज्वरादिकमित्यर्थः।

आशिषि नाथः। २। ३। ५५।

आशीरर्थस्य नाथतेःशेषे कर्म्मणि षष्ठी स्यात्। सर्पिषो नाथनम् (१८२)। आशिषीति किम् माणवकनाथनम् तत्सम्बन्धिनी याच्ञेत्यर्थः।

जासिनिप्रहण (१८३) नाटक्राथपिषां हिंसायाम्। २। ३। ५६।

हिंसार्थानामेषां शेषे कर्म्मणि षष्ठी स्यात्। चौरस्योज्जासनम्। निप्रौ संहतौ विपर्य्यस्तौ व्यस्तौ वा। चौरस्य निप्रहणनम् प्रणिहननं निहननम् प्रहणनं वा। नट अवस्यन्दने चुरादिः। चौरस्योन्नाटनञ्चौरस्य क्राथनं वृषलस्य पेषणम्। हिंसायाङ्किं धानापेषणम्।

व्यवहृपणोः समर्थयोः। २। ३। ५७।

शब्दयोगे कर्त्तृकर्म्मणोः कृतीति(३०पृ०)षष्ठीति विवेकः। भावकर्त्तृकाणां किं श्लेष्माणश्चौररुजा इत्यत्र शेषषष्ठी तेन समासः।

(१८१) अज्वरीति निषेधात् चौरज्वरइत्यत्र रुजार्थानामित्यस्याप्रवृत्तौ शेषषष्ठी तेन समास इति भावः।

(१८२) सर्पिषोनाथनमिति सर्पिर्मे भूयादित्याशासनमित्यर्थः।

(१८३) निप्रोपसृष्टोहनोनिप्रहणः। शब्दपरत्वेऽपि सौत्रत्वात् हन्तेरत्पूर्व्वस्येति (१५८पृ०) णत्वम्।

शेषे कर्म्मणि षष्ठी स्यात्। द्यूते क्रयविक्रयव्यवहारे चानयो स्तुल्यार्थता (१८४)। शतस्य व्यवहरणम् पणनं वा। समर्थयोः किम् शलाकाव्यवहारः गणनेत्यर्थः। ब्राह्मणपणनं स्तुतिरित्यर्थः।

दिवस्तदर्थस्य (१८५)। २। ३। ५८।

द्यूतार्थस्य क्रयविक्रयरूपव्यवहारार्थस्य च दिवः कर्म्मणि षष्ठी स्यात्। शतस्य दीव्यति। तदर्थस्य किम् ब्राह्मणन्दीव्यति स्तौतीत्यर्थः।

विभाषोपसर्गे। २। ३। ५९।

पूर्व्वयोगापवादः। शतस्य शतं वा प्रतिदीव्यति।

प्रेष्यब्रुवोर्हविषो देवतासम्प्रदाने। २। ३। ६१।

देवतासम्प्रदानकेऽर्थे वर्त्तमानयोः प्रेष्य(१८६)ब्रुवोः कर्मणो

(१८४) समपर्य्यायसमशब्देन समासे समशब्दस्य शकन्ध्वादित्वात् पररूपे वा कृते समर्थयोरिति सिद्धं तदेतदाह अनयोस्तुल्यार्थतेति तथाच क्रयविक्रयव्यवहारपणयोरेवेत्यर्थः।

(१८५) तदर्थस्येति तच्छब्देन व्यवहृपणौ परामृश्येते द्यूतक्रयविक्रयव्यवहारेषु तौ दिवस्तुल्यार्थावित्याह द्यूतार्थस्य क्रयविक्रयेति। इह शेषे इति न संबध्यते व्याख्यानात् उत्तरसूत्रे विकल्पारम्भसामर्थ्यात् अन्यथा षष्ठ्यां विकल्पितायां शेषे विभक्त्यन्तरस्याप्राप्त्या इहैव विकल्पारम्भः स्यादित्याशयेन समासयोग्यताभावं ध्वनयन् तिङन्तेनोदाहरति शतेन दीव्यतीति।

(१८६) प्रेष्येति इष्यतेर्दैवादिकात् लोट्मध्यमपुरुषैकवचनं ततसाहच-

हविर्विशेषस्य वाचकाच्छब्दात् षष्ठी स्यात्। अग्नये छागस्य हविषोवपायाः मेदसः प्रेष्य अनुब्रूहि वा।

कृत्वोर्थप्रयोगे कालेऽधिकरणे। २। ३। ६४।

कृत्वोर्थानां (१८७) प्रयोगे कालवाचिन्यधिकरणे शेषे षष्ठी स्यात्। पञ्चकृत्वोऽह्नो भोजनम्। द्विरह्नो भोजनम्। शेषे किम् द्विरहन्यध्ययनम्।

कर्त्तृकर्मणोः कृति। २। ३। ६५।

कृद्योगे कर्त्तरि कर्म्मणि च षष्ठी स्यात्। कृष्णस्य कृतिः। जगतः कर्त्ता कृष्णः। गुणकर्म्मणि वेष्यते॰। नेताऽश्वस्य सुघ्नं सुघ्नस्य वा। कृति किम् (१८८)। तद्धिते मा भूत्। कृतपूर्वी कटम् (१८९)।

र्थात् सुविरपि तदन्त एव गृह्यते अतएवेह शेषग्रहणं न संबध्यते तिङन्तेन सह समासाप्रसक्तेः।

(१८७) कृत्वसुचोर्थ इवार्थोयेषां ते कृत्वोर्थाः प्रत्ययाः सुजादयः। शेषे किमिति दिवस्तदर्थस्येत्यादिना (२६६पृ०) विच्छेदादधिकरणकारक एव षष्ठीविधानं युक्तं किं शेषग्रहणेनेति प्रश्नः। द्विरहनीत्यादिवृत्तिप्रयोगप्रामाण्यात् मण्डूकप्लुत्यानुवृत्तिः स्वीकार्य्येत्युत्तराशयः।

(१८८) कृति किमिति इह कर्त्तृकर्म्मभ्यां क्रिया आक्षिप्यते तद्वाची तु धातुरेव धातोश्च द्विविधा एव प्रत्ययाः तिङः कृतश्चेति तत्र तिङ्प्रयोगे न लोकेत्यादिना (३०३पृ०) षष्ठीनिषेधेन परिशेषात् कृत्येवेदं सूत्रं प्रवर्त्तिष्यतेऽतः किं कृतीतिविशेषाभिधानेनेति प्रश्नः।

(१८९) कृतपूर्व्वी कटमिति अत्र करोतिक्रियापेक्षममभिहितं कर्म्मत्वं कटस्याप्यस्येवेति ततः षष्ठी मा भूदित्येतदर्थं तद्धितान्तादिव्यावृत्तये कृ-

उभयप्राप्तौ कर्म्मणि। २। ३। ६६।

उभयोः प्राप्तिर्य्यस्मिन्(१८०)इति तत्र कर्म्मण्येव षष्ठी स्यात्। आश्चर्य्यो गवान्दोहोऽगोपेन। स्त्रीप्रत्यययोरकाकारयोर्ना

तीति वक्तव्यमिति भावः। अत्र कर्त्तृसाहचर्यात् कर्म्मापि धात्वर्थ भेदेनान्वयेव गृह्यते तेन स्तोकं पाचक इत्यादौ क्रियाविशेषणरूपे-अभेदान्वयिनि कर्म्मणि न षष्ठीति। शब्देन्दु०।

अत्रेदं बोध्यम् कृतपूर्वी कटं भुक्तपूर्वी ओदनमित्यादिभाष्यकारप्रयोगादत्र्यत्ते तत्र च कृतं पूर्वमनेनेति विग्रहे सह सुपेति(२१८पृ०)समासे पूर्वादिनि (६७६पृ०) रित्यत इनेरनुवृत्तिमता सपूर्वाच्चेति(६७६पृ०) सूत्रेण इनिर्जायते तत्र यदि कृतमिति कर्म्मणि क्तः स्यात् तदा तस्य कटादिकर्म्मरूपविशेषणतया सापेक्षत्वेन पूर्वादिपदेन समासो न स्यात् एकत्रविशेषणतयोपस्थितस्यान्यत्र विशेषणतयान्वयायोगात् न वृत्तिसम्भवः भाष्यप्रामाण्याच्च तत्र वृत्तौ सत्यामेषा रीतिराकलनीया तथाहि प्रथमं कर्म्माविवक्षयाऽकर्म्मकत्वेन भावे क्तप्रत्यये विहिते तदन्तेन पूर्वादीनां सह सुपेति समासे कृते तत्पूर्वकात् पूर्वशब्दादिनिप्रत्ययो भवति। पश्चाच्च कर्त्तृकृतक्रियायाः कर्म्माकाङ्क्षायां कटादिकर्म्मणोऽन्वयः एतदेव हरिणा दर्शितं यथा

अकर्म्मकत्वे सत्येव क्तान्ते भावाभिधायिनि।
पश्चात् क्रियावता कर्त्रा योगो भवति कर्म्मणा।
अविग्रहा गतादिस्था यथा ग्रामादिकर्म्मभिः।
क्रिया सम्बध्यते तद्वत् कृतपूर्व्वादिषु स्थितेति।

गमनकर्त्तृवाचकगतादिमध्यपातिनी गमनक्रिया कर्त्तृविशेषणत्वेनोपस्थिता यथा अविग्रहा असुबोधा तथा कृतपूर्वकर्त्तृबोधककृतपूर्व्विमध्यपातिन्यपीति तदर्थः। प्रपञ्चितश्चैतदस्माभिः शब्दार्थरत्ने।

(१८०) उभयोः प्राप्तिर्यस्मिन्निति तेनैकनिमित्तसद्भावे ओदनस्य पाकः प्रा-

यन्नियमः" (१६१)। भेदिका विभित्सा वा रुद्रस्य जगतः। शेषे (१६२) विभाषा"। स्त्रीप्रत्यय इत्येके। विचित्रा जगतः कृतिः हरेर्हरिणा वा। केचित् अविशेषेण (१६३) विभाषामिच्छन्ति। शब्दानामनुशासनमाचार्य्येणाचार्य्यस्य वा।

क्तस्य च वर्त्तमाने। २। ३। ६७।

वर्त्तमानार्थस्य क्तस्य योगे षष्ठी स्यात्। न लोकेति (३०२सू०) निषेधस्यापवादः। राज्ञां मतो बुद्धः पूजितो वा।

ब्राह्मणानां प्रादुर्भाव इत्यादौ विभिन्नक्रियायाः कर्त्तृकर्म्मणः षष्ठीप्राप्तौ नायं नियमः इति भावः। प्राप्तिपदेन योगे एवायं नियम इति ध्वनितम्। उभयशब्देन कर्त्तृकर्म्मणी परामृश्येते। पूर्वसूत्रेण प्राप्ते नियमार्थमिदमिति ध्वनयन्नाह कर्म्मण्येवेति।

(१६१) स्त्रीप्रत्यययोरिति स्त्रियां क्तिन् (३४४८सू०) इत्यधिकारविहितयोरित्यर्थः नायं नियम इति एतयोर्योगे उभयप्राप्तौ कर्म्मण्येव न कर्त्तरीति यो नियम उक्तः स न भवति अपि तु कर्त्तर्य्यपि भवतीत्यर्थः। भेदनं भेदिका धात्वर्थनिर्देशे ण्वुलिति (४३४५सू०) ण्वुल्।

(१६२) शेषे इति कर्त्तर्य्येव विभाषा न तु कर्म्मणीति ध्वनयन्नुदाहरति विचित्रेत्यादि अत्रैते संग्रहश्लोकाः प्राचीनैरुक्ता यथा

षष्ठी संभविता यत्र युगपत् कर्त्तृकर्म्मणोः।
अस्त्रीविहितकृद्योगे कर्म्मण्येव न कर्त्तरि।
तव्यादीनां प्रयोगे च द्वयोरेव हि नेष्यते।
कर्त्तुर्विभाषया केश्चित् कर्म्मणोऽपि तथेष्यते इति।
प्रधाने नियता षष्ठी गुणे त्वभयथा भवेत्।
प्रधाने प्रत्ययाश्चेत् स्युः षष्ठीं कुर्य्यात्तदा गुणे इति च।

(१६३) अविशेषेणेति स्त्रीप्रत्ययभिन्नेऽपि कृत्प्रत्यये इत्यर्थः।

अधिकरणवाचिनश्च। २। ३। ६८।

क्तस्यास्य योगे षष्ठी स्यात्। इदमेषामासितम् (१९४)।

न लोकाव्ययनिष्ठाखलर्थतृनां। २। ३। ६९।

एषाम्प्रयोगे षष्ठी न स्यात्। लादेशाः (१९५)। कुर्व्वन् (१९६) कुर्व्वाणः सृष्टिं हरिः। उः। हरिन्दिदृक्षुः (१९७) अलङ्करिष्णुर्वा। उकः। दैत्यान्घातुको हरिः। कमेरनिषेधः(१९८)। लक्ष्म्याः कामुको हरिः। अव्ययम्। जगत् सृष्ट्वा। सुखङ्कर्त्तुम्। निष्ठा(१९९)। विष्णुना हता दैत्याः। दैत्यान् हतवान्

---

(१९४) इदमेषामिति कर्त्तरि षष्ठी सकर्म्मकेभ्यस्त्वधिकरणे क्ते कर्त्तृकर्म्मणोर्द्वयोरप्यनभिहितत्वात् षष्ठी इदमेषां भुक्तमोदनस्येत्यादि। उभयप्राप्ताविति तु मध्येऽपवादन्यायेन कर्त्तृकर्म्मणोः कृतीत्यस्यैव नियमो नान्यस्येति बोध्यम्।

(१९५) ल इति लडादीनां सामान्यग्रहणं तेषाञ्च साक्षात्प्रयोगे न सम्भवतीति तदादेशा एव गृह्यन्ते इत्याह लादेशा इति उदाह्रियन्ते इति शेषः। आदेशशब्देन च तत्कार्य्यकारका अपि गृह्यन्ते तेन सोमं पपिः ददिर्गा इत्यादौ आदृगमहनजनः किकिनौ लिट्चेति (उ०३७५ पृ०)किप्रत्यययोगेऽपि निषेधः तत्र अभ्यासादिरूपलिट्कार्य्यातिदेशात्।

(१९६) कुर्व्वन्निति तृन्प्रत्याहारघटकस्तु नायं शता टशब्दस्य तद्घटकत्वेऽपि शत्विति समुदायस्य तदनन्तर्गतत्वात् लिडादेशवस्त्वादेस्तत्कार्य्यकारिकिकिनोः संग्रहार्थं लग्रहणस्यावश्यकतया तेनैव शतृनिषेधसिद्धिः।

(१९७) सूत्रे उ उक इति च्छेदमुदाहरणेन ज्ञापयन्नाह दिदृक्षुरिति।

(१९८) कमेरिति उकान्तस्येति शेषः इदञ्च भाषायामेवेति भाष्यकारः।

(१९९) निष्ठेति निष्ठायोगे कर्म्मणि षष्ठी सर्व्वथा निषिद्धा कर्त्तरि तु विषय-

विष्णुः। खलर्थः। ईषत्करः प्रपञ्चो हरिणा। तृन्निति(२००) प्रत्याहारः शतृशानचाविति(उ२६५पृ०)तृशब्दादारभ्य (उ२६८पृ०) तृणो नकारात्। शानन्। सोमम्पवमानः। चानश्। आत्मानम्मण्डयमानः। शतृ। वेदमधीयन्। तृन्। कर्त्ता लोकान्। द्विषः शतुर्वा (२०१)*। मुरस्य मुरं वा द्विषन्। सर्व्वोऽयङ्कारकषष्ठ्याः प्रतिषेधः। शेषे षष्ठी (१०२) तु स्यादेव। ब्राह्मणस्य कुर्वन्। नरकस्य जिष्णुः।

अकेनोर्भविष्यदाधमर्ण्ययोः।२।३।७०।

भविष्यत्यकस्य (२०३) भविष्यदाधमर्ण्यार्थेनश्च योगे षष्ठी न स्यात्। सतः पालकोऽवतरति। व्रजङ्गामी। शतन्दायी।

विशेषे सम्भवति अतोऽत्र कर्म्मणः सम्बन्धविवक्षयापि न षष्ठीसमासः यथोक्तं हरिणा
निष्ठायां कर्मविषया षष्ठी च प्रतिषिध्यते।
शेषलक्षणया षष्ठ्या समासस्तत्र नेष्यते इति।

(२००) पूङ्यजोः शानन्निति (उ२६७पृ०) शानन् ताच्छील्यवयोवचनशक्तिषु चानशिति (उ२६७पृ०)चानश् इङ्धार्योः शत्रकृच्छ्रिणीति (उ२६८पृ०) शतृ। तृन्निति (उ२६८पृ०)तृन्। सूत्रे जिघक्षितप्रत्याहारग्रहणाय तृनामित्यत्र णत्वं न कृतमिति बोध्यम्।

(२०१) द्विष इति द्विषोऽमित्रे इति(उ२६८पृ०)विहिते शतरि वा षष्ठीत्यर्थः।

(२०२) शेषे षष्ठी त्विति शाब्दबोधे वैलक्षण्यमिति भावः एवञ्चाश्चर्य्यो गवां दोहोऽगोपेनेत्यादौ शेषत्वविवक्षायां कर्त्तर्य्यपि षष्ठी भवत्येवेति बोध्यम्।

(२०३) आधमर्ण्येऽकस्याविहितत्वादाह भविष्यत्यकस्येति इनस्तूभयोर्विधानादाह भविष्यदाधमर्ण्यार्थेनश्चेति। यद्यपि भविष्यत्यको न स्मर्य्यते तथापि भविष्यति गम्यादय इत्यधिकारे (उ४३१पृ०) विहितः तुमुण्ण्वुलाविति(उ४३२पृ०)अकस्यानो ण्वुलेव गृह्यते इत्याशयेनोदाहरति

कृत्यानां (२०४) कर्त्तरि वा। २। ३। ७१।

षष्ठी वा स्यात्। मया मम वा सेव्यो हरिः। कर्त्तरीति किम् गेयो माणवकः साम्नाम्। भव्यगेयेति(७३१५पृ०)कर्त्तरि यद्विधानादनभिहितङ्कर्म्म। अत्र योगोविभज्यते। कृत्याना-मुभयप्राप्ताविति नेति (२०५) चानुवर्त्तते। तेन नेतव्या व्रजङ्गावः कृष्णेन। ततः कर्त्तरि वा। उक्तोऽर्थः।

तुल्यार्थैरतुलोपमाभ्यान्तृतीयाऽन्यतरस्याम्। २। ३। ७२।

तुल्यार्थैर्योगे तृतीया(२०६)वा स्यात्पक्षे षष्ठी। तुल्यः सदृशः समो वा कृष्णस्य कृष्णेन वा। अतुलोपमाभ्यां किम्। तुला उपमा वा कृष्णस्य नास्ति।

सतः पाचकः इति यस्तु कालसामान्ये ण्वुलभिहितस्तस्य नायं निषेधकः तेन ओदनस्य पाचकः पुत्रस्य दर्शकइत्यादौ स्यादेवेति भावः।

(२०४) कृत्यानामिति कर्त्तृकर्म्मणोरिति(३००पृ०)नित्ये प्राप्ते विभाषा कर्त्तृग्रहणञ्च कर्म्मणि विकल्पेनिवृत्त्यर्थम्।

(२०५) नेतीति निषेधोऽयं कर्त्तरि कर्म्मणि चानुभयप्राप्तिविषयइति कैयटादयः। व्रजमित्यत्र गुणकर्म्मणि वेष्यते इति(३००पृ०) विकल्पस्तु न कृत्यातिरिक्ते चरितार्थस्य तस्य दोग्धव्या गावः पयः कृष्णेनेत्यादौ गुणकर्म्मण उक्तत्वेन प्रधाने चरितार्थेनानेन परत्वाद्बाधात्। तथा च गुणकर्म्मणि वेष्यते इति तूभयप्राप्तिरहितस्थले विशेषस्तु संग्राहकश्लोकेषु(३०२पृ) प्रागुक्तेषु द्रष्टव्यः।

(२०६) शेषषष्ठ्यां प्राप्तायां विकल्पेन तृतीया अनेन विधीयते। तुल्यार्थैस्तुल्यतार्थैरनयोरतुलोपमाभ्यामिति पर्य्युदासउपपद्यते इति तु युक्तम्

चतुर्थी (२०७) चाशिष्यायुष्यमद्रभद्रकुशलसुखार्थहितैः। २। ३। ७३।

एतदर्थैर्योगे चतुर्थी वा स्यात् पक्षे षष्ठी आशिषि। आयुष्यञ्चिरञ्जीवितम् कृष्णाय कृष्णस्य वा भूयात्। एवम्मद्रम्भद्रं कुशलन्निरामयं सुखं शम् अर्थः प्रयोजनं हितम्पथ्यम्भूयात्। आशिषि किम्। देवदत्तस्यायुष्यमस्ति। व्याख्यानात् (२०८) सर्व्वत्रार्थग्रहणं भद्रभद्रपर्य्यायत्वादन्यतरो न पठनीयः।

। षष्ठी।

आधारोऽधिकरणम्। १। ४। ४५।

कर्तृकर्मद्वारा (२०९) तन्निष्ठक्रियाया आधारः कारकमधिकरणसंज्ञः स्यात्।

अतएव च पर्य्युदासात्तत्र सादृश्यबोधकस्यानव्ययस्यैव ग्रहणम् तेन इवादीनां सादृश्यबोधकत्वेऽपि न तद्योगेऽस्य प्रवृत्तिरिति बोध्यम्। तुलां यदारोहति दन्तवाससेति, स्फुटोपमं भूतिसितेन शम्भुनेत्यादौ तु सहार्थे तृतीयेति मल्लिनाथः।

(२०७) आशीर्विषयक्रियान्वय्यर्थकात् प्रातिपदिकात् तद्द्वारायुष्यादियोगे चतुर्थीषष्ठ्याविव्यर्थः। अतएवैतदर्थकचतुर्थ्यन्तेन सुखहितादिभिर्न समासः उभयोरपि क्रियान्वयेन परस्परमसामर्थ्यात्। अतएव च सुखेन चतुर्थीसमासविधानं तद्योगे चतुर्थीज्ञापकमित्युक्तमाकरे।

२०८) व्याख्यानादिति अर्थशब्दः प्रयोजनवाची पृथक् निमित्तमित्यायुष्यादिशब्दानामर्थपरत्वकल्पनमिति भावः। षष्ठी

(२०९) आध्रियतेऽस्मिन्निति अधिकरणार्थकघञि आधारशब्दः सिद्धः स-

सप्तम्यधिकरणे च। २। ३। ३६।

अधिकरणे सप्तमी स्यात्। चकारात्(२१०)दूरान्तिकार्थेभ्यः। औपश्लेषिको वैषयिकोऽभिव्यापकश्चेत्याधारस्त्रिधा (२११)। कटे आस्ते। स्थाल्याम्पचति। मोक्षे इच्छास्ति। सर्व्वस्मिन्नात्मास्ति। वनस्य दूरेऽन्तिके वा। दूरान्तिकार्थेभ्य इति(२।३।३५) विभक्तित्रयेण सह चतस्रोऽत्र विभक्तयः फलिताः। क्तस्येन्वि

आधारः कस्येत्याकाङ्क्षायां कारके इत्यधिकारात् क्रियाया एवेति लभ्यते क्रियायाः साक्षादाधारयोश्च कर्त्तृकर्म्मणोस्तत्संश्रयैव परया एतस्या बाधात् परम्परया तद्द्वारा क्रियायाआधारत्वं प्राह्यमित्याह कर्त्तृकर्म्मद्वारेति। यदुक्तं हरिणा

कर्त्तृकर्म्मव्यवहितामसाक्षाद्धारयत् क्रियाम्।
उपकुर्व्वत् क्रियासिद्धौ शास्त्रेऽधिकरणं स्मृतमिति।

भूतले घटइत्यादौ सर्व्वत्रास्तीति पदाध्याहारेण शाब्दबोधः। मूले वृक्षः कपिसंयोगीत्यादौ अस्तिक्रियाध्याहारे तस्याः स्वकर्त्तृकपिसंयोगिवृक्षद्वारा मूलवृत्तित्वादाधारत्वम् विशिष्टवृक्षस्य मूलवृत्तित्वबोधेऽन्यत्रावयवे तद्विशिष्टवृक्षाभावप्रतीतेः कपिसंयोगे तदवच्छेदकत्वं फलतीति बोध्यम्।

(२१०) चकारादिति दूरान्तिकार्थकेभ्यः प्रातिपदिकार्थेएव सप्तमीति बोध्यम्।

(२११) त्रिधेति उप समीपे श्लेषः सम्बन्ध उपश्लेषस्तत्कृतमौपश्लेषिकम् एकदेशावच्छेदेन श्लेषस्य समीपमुपश्लेषं तत्कृतमौपश्लेषिक मिति वा सकलावयवव्यापकमभिव्यापकं तदतिरिक्तं सर्व्वम् वैषयिकम्। सर्व्वत्राधिकरणशक्तिमान् अधिकरणसप्तम्यर्थः। तत्रौपश्लेषिके, कर्तृद्वाराधारे कटे आस्ते इति, कर्म्मद्वारा तु स्थाल्यां पचतीति। वैषयिके, मोक्षे इति अभिव्यापके सर्व्वस्मिन्नित्युदाहरणविवेकः।

यजस्य(२१२)कर्मण्युपसंख्यानम्*। अधीती(२१३)व्याकरणे। अधीतमनेनेति विग्रहे इष्टादिभ्यश्चेति (६७६पृ०) कर्त्तरीनिः। साध्वसाधुप्रयोगे (२१४) च*। साधुः कृष्णो मातरि। असाधुर्मातुले। निमित्तात्कर्मयोगे*। निमित्तमिह(२१५) फलं योगः संयोगसमवायात्मकः।

---

(२१२) क्तस्येति इन्विषयस्य इनोविषयस्य इन्प्रकृतेः क्तस्य क्तान्तस्य कर्मणीत्यर्थः इन्प्रकृतेरिति व्याख्यानाच्च कृतपूर्वी कटमित्यादौ कटरूपकर्मणि न तत्र सप्तमी च इति, (६७६पृ०) सूत्रेण इन्विधानेनेनः सपूर्वकपूर्वशब्दस्यैव प्रकृतित्वात्। अत्र कर्मशब्देन कालाध्वादिव्यतिरिक्तमेव गृह्यते व्याख्यानात् तेन मासमधीती व्याकरणे इत्यादौ मासादौ नेति कैयटः।

(२१३) अधीतीति न कर्मणि क्तः तथात्वे तस्याभिहिततया सप्तम्यनुपपत्तेः किन्तु भावे। अन्यत् कृतपूर्वी कटमित्यादेरिवावोध्यम्।

(२१४) साध्वसाध्विति शेषषष्ठ्यपवादोऽयम् यत्रार्चा न विवक्षिता किन्तु तत्त्वकथनमात्रं तत्रापि सप्तम्यर्थं वार्त्तिकेऽत्र साधुग्रहणम्। साधुनिपुणाभ्यामर्चायामप्रतेरिति(३१३पृ०)सूत्रे साधुग्रहणं त्वर्चायां प्रतियोगे सप्तमीनिवृत्त्यर्थमिति विवेकः। तत्सूत्रे अर्चाग्रहणं निपुणार्थमित्यपि केचित्।

(२१५) निमित्तमिहेति यदि तु कारणमित्युच्यते तदा जाड्येन बद्ध इत्यादावपि स्यादिति भावः। फलञ्च क्रियाफलमेवञ्च फलं सप्तम्यर्थः। चर्मणीत्यादौ चर्मणः फलत्वञ्च हननस्य तल्लाभेच्छाधीनेच्छाविषयत्वात्। कर्मसंबन्धस्य स्वरूपसन्नेव निमित्तम् तत्र द्वीपिचर्मणोर्गेन्यस्तगसीम्नो रवयवावयविभावात् समवायः इतरयोस्तु संयोग इति विवेकः। मुक्ताफलाय करिणमित्यादौ क्रियार्थोपपदस्येत्यादिना (२८०पृ०)चतुर्थी मुक्ताफलमाहर्तुं हन्तीत्यर्थविवक्षणात्।

चर्मणि द्वीपिनं हन्ति दन्तयोर्हन्ति कुञ्जरम्।
केशेषु चमरीं हन्ति सीम्नि पुष्कलको हतः॥

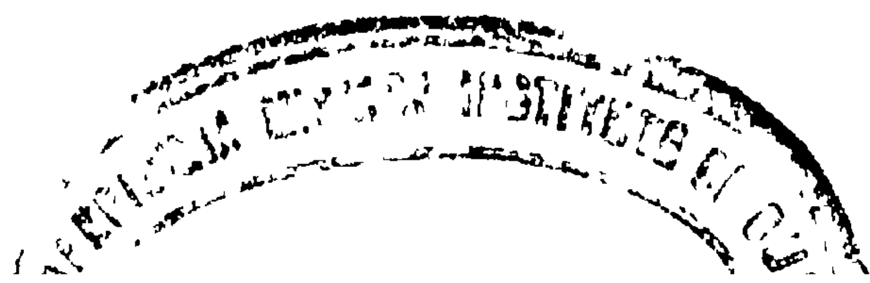
हेतौ तृतीयात्र प्राप्ता तन्निवारणार्थम्। सीमा अण्डकोशः पुष्कलको गन्धमृगः। योगविशेषे किम् वेतनेन धान्यं लुनाति।

यस्य च भावेन भावलक्षणम्। २। ३। ३७।

यस्य क्रियया क्रियान्तरं लक्ष्यते ततः सप्तमी (२१६) स्यात्। गोषु दुह्यमानासु गतः। अर्हाणां कर्तृत्वेऽनर्हाणामकर्तृत्वे

---

(२१६) यस्येति भावः क्रिया यस्य भावेन भावस्य क्रियान्तरस्य लक्षणं परिच्छेदकरणं तद्वाचकशब्दात् चकारात् तद्विशेषणीभूतभाववाचकपदाच्च सप्तमीति सूत्रार्थः। तथाहि निर्ज्ञातकालादिक्रिया अनिर्ज्ञातकालादिक्रियायाः परिच्छेदकत्वात् लक्षणं भवति। तत्र काचित् क्रिया स्वाधारकालेनान्यां क्रियां परिच्छिनत्ति यथा गोषु दुह्यमानास्वागत इति। काचिच्च स्वाधारकालाव्यवहितोत्तरकालेन यथा गोषु धोक्ष्यमाणास्वागत इत्यादौ काचित्तु स्वाधारकालाव्यवहितपूर्वकालेन यथा गोषु दुग्धास्वागत इत्यादौ। तत्र च क्रियासम्बन्धित्वस्य सर्वत्र कारके सत्त्वेऽपि साक्षात् क्रियाधारयोः कर्तृकर्मणोरेव ग्रहणं व्याख्यानादिति बोध्यम्। तथाच ज्ञापकत्वं सप्तम्यर्थस्तस्य क्रियायामेवान्वयः लक्ष्यलक्षणभावः शाब्दबोध एवैतच्छास्त्रप्रवृत्तौ निमित्तं न तु तस्य भूयोदर्शनादिरूपमानान्तरेण ग्रहणापेक्षेति ध्येयम् अन्यथा उदिते आदित्ये तमोनष्टमित्यादावेव स्यान्न तु प्रकृते। अतएव इदञ्च मानान्तरेण ज्ञातस्वरूपस्यार्थस्य कालविशेषादिज्ञापनार्थं यत्र शब्दप्रयोगस्तत्रैव प्रवर्त्तते इत्यत्रैव तात्पर्यं भाष्ये वर्णितम्।

तद्वैपरीत्ये (२१७) च* । सत्सु (२१८) तरत्सु असन्त आसते असत्सु तिष्ठत्सु सन्तस्तरन्ति । सत्सु तिष्ठत्सु असन्तस्तरन्ति । असत्सु तरत्सु सन्तस्तिष्ठन्ति ।

षष्ठी चानादरे (२१९) । २ । ३ । ३८ ।

अनादराधिक्ये भावलक्षणे षष्ठीसप्तम्यौ स्तः । रुदति रुदतो वा प्राव्राजीत् । रुदन्तं पुत्रादिकमनादृत्य सन्न्यस्त (२२०) वानित्यर्थः ।

---

(२१७) तद्वैपरीत्ये अर्हाणामकर्तृत्वेऽनर्हाणां कर्तृत्वे चेति द्वयं ग्राह्यमत एवोदाहरणे वाक्यचतुष्टयम् । तथाच यस्यां क्रियायां ये उचितास्तेऽर्हाः तेषां कर्तृत्वे विवक्षिते सति तत्र सप्तमी वाच्या एवं यस्यां क्रियायां येषामनुचितं कर्तृत्वं तेषां कर्तृत्वे तयोरकर्तृत्वे च तथेत्यर्थः ।

(२१८) सत्स्वित्याद्यं सन्तोहि तरणक्रियार्हाः कर्तारश्च । असत्स्वित्यादि द्वितीयम् असतां तरणमनुचितं तदकर्तृत्वञ्च तिष्ठत्स्वित्यनेनोच्यते । तृतीयं सत्सु तिष्ठत्स्विति । सतां तरणमुचितं तेषामकर्तृत्वं तिष्ठत्स्वित्यनेन गम्यते । चतुर्थम् असतां तरणमनुचितं तेषां कर्तृत्वमुक्तं तरत्स्विति द्रष्टव्यम् । बोधस्तु तरणक्रियाकर्तृसत्सम्बन्धि असत्कर्तृकमासनमित्येवं रीत्या सर्व्वत्रोह्यः ।

(२१९) अनादरे इति विषयसप्तमी यस्य च भावेनेत्याद्यनुवर्त्तते तथाच यस्य क्रियया क्रियान्तरं लक्ष्यते ततः सप्तम्येव । अनादराधिक्ये अनादरे गम्यमाने सति तु षष्ठीसप्तम्याविति निष्कृष्टार्थः फलित इत्याहानादराधिक्य इत्यादि । लक्ष्यलक्षणभावः षष्ठ्यादेरर्थः एतत्समभिव्याहारे अनादरपूर्व्वकस्वार्थे धातोर्लक्षणा षष्ठ्यादि तत्र तात्पर्य्यग्राहकम् अनादरस्य प्रत्यासत्त्या षष्ठ्यादिप्रकृत्यर्थविषयएव ।

(२२०) प्राव्राजीदित्यस्याख्याततया क्रियाप्राधान्येनैव बोधनियमेऽपि संन्यस्तवानितिविवरणं गुणप्रधानभावभेदेऽपि समानविषयकत्वेन ।

स्वामीश्वराधिपति (२२१) दायादसाक्षिप्रतिभूप्रसूतैश्च। २। ३। ३९।

एतैः सप्तभिर्योगे षष्ठीसप्तम्यौ स्तः। षष्ठ्यामेव प्राप्तायाम्पाक्षिकसप्तम्यर्थं वचनम्। गवाङ्गोषु वा स्वामी। गवाङ्गोषु वा प्रसूतः गा एवानुभवितुञ्जात इत्यर्थः।

आयुक्तकुशलाभ्याञ्चासेवायाम्। २। ३। ४०।

आभ्यां योगे षष्ठीसप्तम्यौ स्तस्तात्पर्य्ये (२२२)ऽर्थे। आयुक्तो व्यापारितः। आयुक्तः कुशलो वा हरिपूजने हरिपूजनस्य वा। आसेवायाङ्किम्। आयुक्तो गौः शकटे ईषद्युक्त इत्यर्थः।

यतश्च निर्द्धारणम्। २। ३। ४१।

जातिगुणक्रियासंज्ञाभिः (२२३)समुदायादेकदेशस्य पृथक्करणं

---

२२१) स्वाम्यर्थेति वक्तव्ये स्वाम्यादिशब्दसप्तकग्रहणं पर्य्यायशब्दान्तरनिवारणार्थम्।

२२२) तात्पर्य्ये इति आसेवापदस्य तत्रैव रूढेरिति भावः तात्पर्य्यञ्चेह तदेकव्यापारता।

२२३) जातिगुणक्रियासंज्ञाभिरिति विशेषणे तृतीया अन्वयश्चास्य समुदाये एकदेशे च तथा च जात्यादिविशिष्टैकदेशस्य यतः स्वघटितजात्यादिविशिष्टसमुदायात् निर्द्धारणं पृथक्करणं स्वेतरसमुदायव्यावृत्तधर्मकरणकं तद्वाचकात् षष्ठीसप्तम्यौ स्त इत्यर्थः। यत इति किम् यस्य जात्यादिविशिष्टस्य स्वेतरव्यावृत्तधर्मवत्त्वबोधनं तत एव मा भूत् षष्ठ्यपवादत्ववत् प्रथमापवादत्वस्यापि सम्भवात्। तथा च स्वघटितसमुदायावधिकस्वेतरसमुदायव्यावृत्तधर्मकरणकपृथक्करणरूपान-

यतस्ततः षष्ठीसप्तम्यौ स्तः। नृणां (२२४) नृषु वा ब्राह्मणः श्रेष्ठः। गवां गोषु वा कृष्णा बहुक्षीरा। गच्छतां गच्छत्सु वा धावन् शीघ्रः। छात्राणां छात्रेषु वा मैत्रः पटुः।

पञ्चमी विभक्ते। २। ३। ४२।

विभागो विभक्तं निर्धार्यमाणस्य यत्र भेद एव (२२५) तत्र पञ्चमी स्यात्। माथुराः पाटलिपुत्रेभ्य आढ्यतराः।

र्धारणविषयत्वरूपोऽवयवावयविभावरूपश्च सम्बन्धो विभक्त्यर्थः। शब्देन्दु०

(२२४) नृणामिति समुदायावधिकविप्रेतरव्यावृत्त श्रेष्ठत्वकरणकपृथक्करणरूपनिर्धारणविषयो समुदायावयवो विप्रः श्रेष्ठ इति बोधः संसर्गघटककरणञ्च समभिव्याहृतश्रेष्ठत्वादिकमेव ग्राह्यम्। उद्भूतावयवभेदविवक्षया नृणामिति बहुवचनं तिरोहितावयवभेदविवक्षायामेकवचनं तच्चासाधु इति कारके इति सूत्रभाष्ये स्पष्टम्। कारके इत्यत्र निर्धारणे सप्तम्यां कारकेष्विति स्यादिति हि तदाशयः। इन्द्वः सामासिकस्य चेत्यादौ समूहार्थे ठक् समाससमूहमध्ये इत्यर्थ- इति बोध्यम्। शब्देन्दु०।

(२२५) यतश्च निर्धारणमित्यनुवर्त्तते विभागोऽत्र भेदः तत्र निर्धारणे सर्वत्र यथाकथञ्चित् भेदस्य सत्त्वेऽपि विभक्तग्रहणसामर्थ्यात् यत्र भेद एव न तु केनाप्युपाध्यादिरूपेणाभेदस्तत्रैवास्य प्रवृत्तिरित्याह भेद एवेति न तु शब्दान्तरोपात्तसामान्याक्रान्ततेति भावः। अत्र पञ्चम्यर्थो निर्धारणविषयत्वरूप एव तत्र च अवधिमत्त्वसम्बन्धेन पाटलिपुत्रस्यान्वयः तेन पाटलिपुत्रावधिकनिर्धारणविषया माथुरा आढ्यतरा इति बोधः। न ह्यत्र निर्धारणावधेनिर्धार्यमाणस्य च गोषु कृष्णेत्यादाविव सामान्यविशेषभावोऽस्ति प्रस्तुत शब्दोपात्तयोर्धर्मयोर्विरोध एव।

साधुनिपुणाभ्यामर्च्चायां सप्तम्यप्रतेः ।२।३।४३।

आभ्यां योगे सप्तमी स्यादर्च्चायान्न तु प्रतेः प्रयोगे (२२६) मातरि साधुर्निपुणो वा । अर्च्चायाङ्किम् । निपुणो राज्ञो भृत्यः । इह तत्कथने तात्पर्य्यम् । अप्रत्यादिभिरिति (२२७) वक्तव्यम्* । साधुर्निपुणो वा मातरं प्रति पर्य्यनु वा ।

प्रसितोत्सुकाभ्यान्तृतीया च । २ । ३ । ४४ ।

आभ्यां योगे तृतीया स्याच्चात्सप्तमी । प्रसितः(२२८) उत्सुको वा हरिणा हरौ वा ।

नक्षत्रे च लुपि । २ । ३ । ४५ ।

नक्षत्रे प्रकृत्यर्थे यो लुप्संज्ञया लुप्यमानस्य प्रत्ययस्यार्थस्तत्र वर्त्तमाने तृतीयासप्तम्यौस्तोऽधिकरणे(२२९) । मूलेना(२३०) वाहयेद्देवीं श्रवणेन विसर्ज्जयेत् । मूले श्रवणे इति वा । लुपि किम् पुष्ये शनिः ।

---

(२२६) साधुशब्दप्रयोगे तु अर्च्चनां विनापि सप्तमी भवत्येवेति साध्वसाधुप्रयोगे चेति वार्त्तिकादित्युक्तम् (२०८पृ०) । प्राक्

(२२७) अप्रत्यादीत्यादिना लक्षणेत्थम्भूतेत्यादिसूत्रोपात्तार्थौ पर्य्यनू ग्राह्यौ ।

(२२८) "तत्परे प्रसितासक्ता," वित्युक्तेरुत्थाउत्सुकसाहचर्य्याच्चासक्तार्थक एव प्रसितो गृह्यते न तु प्रकर्षेण सितः शुभ्रः प्रसित इत्येषोऽपीति बोध्यम् ।

(२२९) अधिकरणे इत्यस्यानुवृत्तिः किम् अद्य पुष्य इत्यादौ मा भूत् अस्त्यनुवर्त्तने प्रातिपदिकार्थएव स्यात् ।

(२३०) मूलेनेति नक्षत्रेण युक्तः काल(५२४पृ०)इत्यण् लुबविशेष(५२४पृ०) इति लुप् ।

सप्तमीपञ्चम्यौ कारकमध्ये। २। ३। ७।

शक्तिद्वयमध्ये (२२१) यौ कालाध्वानौ ताभ्यामेते स्तः। अद्य भुक्त्वायं द्व्यहे द्व्यहाद्वा भोक्ता। कर्तृशक्त्योर्मध्येऽयङ्कालः। इहस्थोऽयं क्रोशे क्रोशाद्वा लक्ष्यं विध्येत्। कर्तृकर्म्मशक्त्योर्म्मध्येऽयन्देशः। अधिकशब्देन (२२२) योगे सप्तमीपञ्चम्याविष्येते तदस्मिन्नधिकमिति (११६४०) यस्मादधिकमिति च सूत्रनिर्देशात्। लोके लोकाद्वाधिको हरिः।

अधिरीश्वरे। १। ४। ९७।

स्वस्वामिसम्बन्धेऽधिः कर्म्मप्रवचनीयसंज्ञः स्यात्।

यस्मादधिकं यस्य चेश्वरवचनन्तत्र सप्तमी। २। ३। ९।

---

(२२१) कालाध्वनोरत्यन्तसंयोगे (२६८४०) इत्यतः कालाध्वनोरित्यनुवर्त्तते तच्च पञ्चम्या विपरिणम्यते मध्यस्यावधिद्वयसापेक्षतया षष्ठीद्विवचनान्तेन समासः कर्त्तृरूपकारकस्यैकत्वे भेदनिबन्धनमध्यव्यपदेशासम्भवात् कारकशब्देन तच्छक्तिर्गृह्यत इत्येतत्सर्व्वं मनसि कृत्वाह शक्तिद्वयमध्ये इत्यादि तथाच कर्त्तृत्वादिशक्तिरेव कारकं सा च क्रियाभेदेन भिन्नेति भावः। अवध्यवधिमतोः सजातीययोरेव सापेक्षत्वनियमेन कालाध्वनोः शक्तिमध्ये प्रवेशासम्भवेऽपि शक्तिशब्दस्य तदाधारकालादिपरतया तन्मध्ये प्रवेश इति द्रष्टव्यम् स्थानान्तरकालवृत्तित्वादिकं विभक्त्यर्थः शक्तिद्वयमध्यवर्त्तित्वार्थिकमिति बोध्यम्।

(२२२) अधिकशब्देनेति कर्त्तृक्तप्रत्ययान्ताध्यारूढस्य समानार्थकेनाधिकश

अत्र कर्मप्रवचनीययुक्ते सप्तमी स्यात्। उप परार्द्धे (२३३) हरेर्गुणाः परार्द्धादधिकाइत्यर्थः। ऐश्वर्य्ये तु स्वस्वामिभ्या-मय्यायेण सप्तमी। अधि भुवि रामः अधि रामे भूः। सप्तमी शौण्डै((३५१पृ०)पृ०)रिति समासपक्षे (२३४) तु रामा-धीना। अषड़क्षेत्यादिना (७१८पृ०)ख०।

विभाषा कृञि।१।४।९८।

अधिः करतौ प्राक्संज्ञो वा स्यादीश्वरार्थे। यदत्र मामधिकरिष्यति (२३५) विनियोक्ष्यतइत्यर्थः। इह विनियोक्तु-

---

ब्देन, न तु कर्मक्तप्रत्ययान्ताध्याहृतस्य समानार्थकेन, तेन। लोकेऽधिको हरिरित्यादौ लोके इत्यत्रैव हर्य्यादेर्न सप्तम्यादिरिति बोध्यम्।

(२३३) उप परार्द्धे इति उपोऽधिके चेति(२६४पृ०)कर्मप्रवचनीयसंज्ञा। अधिरीश्वरे इत्यत्र(३१४पृ०)यस्येश्वरवचनमित्यत्र(३१४पृ०) चोभयत्रापीश्वरशब्दौ ईश्वरत्वेश्वरोभयपरौ ततश्च यस्येत्यनेन यत्सम्बन्धि धनादिकं निर्दिश्यते तस्मात् ईश्वरवाचकात् सप्तमी, यस्य च धनादेः स्वामित्वं निर्दिश्यते तस्मादपि धनादिवाचकात् सप्तमीति सूत्रार्थः। तत्र पर्य्यायेण भवतीत्याह ऐश्वर्य्ये तु स्वस्वामिभ्यां पर्य्यायेण सप्तमीति। अयमितरस्मादुत्पन्नयैव सप्तम्या इतरनिष्ठसम्बन्धस्याप्यभिधानात् उक्तार्थानामप्रयोगइति न्यायात् न युगपदुभाभ्यां सप्तमीति भावः।

(२३४) समासपक्षे इति विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावे तु अधिराममिति स्यादेवेति द्योतनाय तुशब्दः।

(२३५) यो मामधिकरिष्यति विनियोक्ष्यते तस्य विनियोक्तुरीश्वरत्वं गम्यत इत्यर्थः।

रीश्वरत्वङ्गम्यते। अगतित्वात्तिङि चोदात्तवतीति(उ६२२४०)
(२३६) निघातो न।

।सप्तमी।

इति विभक्त्यर्थाः।

---

(२३६) तिङि चोदात्तेति उदात्तवति तिङि परे गतिर्निहन्यत इति सूत्रार्थः अत्र च करिष्यतीति तिङन्तमुदात्तवान् तत्परेऽधेर्न निघातः। तिङतिङ इत्यस्य(उ६१२४०) तु निपाते र्यद्यदित्यादिना(उ६१२४०) निषेधादनिघात इत्यर्थः मामित्यत्र द्वितीया तु कर्म्मणि द्वितीयेत्यनेनैव (२५०पृ०) सिद्धेति भावः।

समर्थः (१) पदविधिः। २।१।१।

(१) समर्थः पदविधिरिति। समर्थः संबद्धार्थः सङ्गतार्थ इति यावत्। सामर्थ्यञ्च द्विविधम् व्यपेक्षावत्त्वमेकार्थीभावश्च। तत्र स्वार्थपर्यवसायिपदानामाकाङ्क्षादिवशात् यः परस्परं सम्बन्धः सा व्यपेक्षा। राज्ञः पुरुष इत्यादौ वाक्ये सत्यामाकाङ्क्षायां यो यो यस्मिन् सन्निहितो योग्यश्च स तेन तेन सम्बध्यते, यथा राज्ञः पुरुषोऽश्वश्च, राज्ञो देवदत्तस्य च पुरुषः, ऋद्धस्य राज्ञोऽश्वो धनञ्चेत्यादि। वृत्तौ तु नैवम्, वृत्तीनामेकार्थीभावात्। एकार्थीभावश्च विशेष्यविशेषणभावापन्नार्थकोपस्थितिजनकत्वम्। तथाच राजपुरुषादिशब्देन विशिष्टैकार्थबोधकतया न तदेकदेशे ऋद्धादेरन्वयः पुरुषांशे विशेषणतयोपस्थितस्य च मान्यादिसम्बन्धिता राजादीनाम्। जनितान्वयाच्च निराकाङ्क्षतया न देवदत्तादेः स्वामितया पुरुषादावन्वय इति द्रष्टव्यम्। देवदत्तस्य गुरुकुलमित्यादौ देवदत्तादेस्तु प्रधानीभूतकुलादिनैवान्वयः सम्बन्धस्तूपस्थितगुरुद्वारक एव षष्ठ्यर्थः यथोक्तं हरिणा

समुदायेन सम्बन्धो येषां गुरुकुलादिना।
संस्पृशावयवांस्ते तु युज्यन्ते तद्वता सहेति।

यद्वा सम्बन्धिशब्दार्थस्य पदार्थैकदेशत्वेऽपि भवत्येव केषाञ्चित् सम्बन्धान्वयः तदुक्तं तेनैव

सम्बन्धिशब्दः सापेक्षो नित्यं सर्वः समस्यते।
वाक्यवत् सा व्यपेक्षापि वृत्तावपि न हीयते।

अतएव वार्त्तिककृता सविशेषणानां वृत्तिर्न वृत्तस्य वा विशेषणं न प्रयुज्यते इति वक्तव्यमिति सामान्यतो वृत्तिमतो विशेषणस्य स्वातन्त्र्येण प्रयोगाभावमभिधाय अगुरुकुलपुत्रादीनां वक्तव्यमित्यनेन गुरुकुलपुत्रादीनां विशेषणत्वेऽपि पृथक्प्रयोगाय नञा पर्युदासः कृतः। समानाधिकरणविशेषणस्य तु समानाधिकरणमसमर्थवद्भवतीत्यनेन सर्वथा स्वातन्त्र्येण सामर्थ्याभावात् प्रयोगाभावः भङ्ग्याऽभिहितः। एतन्मूलकमेव प्राचां गाथा

सापेक्षे प्रत्ययो न स्यात् समासो वा कथञ्चन ।
सापेक्षं तद्विजानीयादसमस्तविशेषणम् ।
प्रतियोगिपदादन्यत् यदन्यत् कारकादपि ।
वृत्तिशब्दैकदेशस्य सम्बन्धस्तेन नेष्यते इति

अत्रायं विशेषः भवति प्रधानस्य सापेक्षत्वेऽपि समासवृत्त्युक्तेः प्रधानस्य वृत्त्युपस्थाप्यविशेष्यस्य राजपुरुषादेः सुन्दरादिविशेषणापेक्षायामपि समासः । समासे चावयवशक्त्यैव तत्तत्पदार्थोपस्थित्या विशेष्यविशेषणभावाद्यभ्युपगमे सापेक्षत्वादौ समासाभावादिकं वाचनिकं कल्प्यम् तथान्याप्यधिककल्पना स्यादतः समुदायशक्तिकल्पनम् यथोक्तं हरिणा

बहूनां वृत्तिधर्म्माणां वचनैरेव साधने ।
स्यान्महद्गौरवं तस्मादेकार्थीभाव आश्रितः ।
चकारादिनिषेधोऽथ बहुव्युत्पत्तिभञ्जनम् ।
कर्त्तव्यं ते न्यायसिद्धं त्वस्माकं तदिति स्थितमिति ।

तथाहि द्वन्द्वादिविग्रहवाक्ये चकारादि प्रयुज्यते समस्ते तु न तत्र वचनैरेव तन्निषेधः कल्पनीयः समुदायशक्तिपक्षे तु उक्तार्थानामप्रयोग इत्युक्तन्यायादेव सिद्धम् । नामार्थयोरभेदान्वयः क्लृप्तः स च राजपदादुपस्थापितराजादेः पुरुषे स्वस्वामिभावसम्बन्धेनान्वये परित्यक्तः स्यात् । सम्बन्धलक्षणायान्तु किमपराद्धम् विशिष्टलक्षणया । प्रकृतिप्रत्ययार्थयोः प्रत्ययार्थः प्रधानमिति नियमश्च क्लृप्तः स च प्राप्तानन्दादौ भज्येत आनन्दकर्तृकप्राप्तिकर्मेत्यर्थबोधस्योभयसम्मतत्वेन कर्तृविहितक्तान्तार्थस्य कर्त्तुर्विशेष्यतौचित्येन प्रकृते तद्वैपरीत्यात् आनन्दसम्बन्ध्यादिलक्षणास्वीकारे समुदायशक्तिपक्ष एव प्रवेशः । तथा प्राप्त आनन्दो यमितिविग्रहे आनन्दादौ अत्यन्तादिविशेषणयोगवत् समासे तद्वारणाय वृत्तस्य न विशेषणयोग इति वाचनिकत्वकल्पनाऽधिकाऽऽपद्यते, मम तु न्यायसिद्धा इत्यादिबहुविप्लवापत्तिरतः समुदाये शक्तिरित्यन्यत्र विस्तरः । वार्त्तिककृता तु अवश्यं कस्यचित् नञ्समासस्यासमर्थसमासस्य गमकस्य साधुत्वं वक्तव्यमित्युक्तत्वात् असूर्यं पश्यत्यादौ

पदसम्बन्धी यो (२) विधिः स समर्थाश्रितो बोध्यः।

प्राक् (३) कडारात्समासः। २। १। ३।

कडाराः कर्मधारयइत्यतः(२६५सू०)प्राक् समासइत्यधिक्रियते।

सह सुपा। २। १। ४।

सहेति योगो (४) विभज्यते। सुबन्तं समर्थेन सह समस्यते। योगविभागस्येष्टसिद्ध्यर्थत्वात् (५) कतिपयतिङन्तोत्तरपदोऽयं

असमर्थेन नञा बाणेन हतमारीचो राम इत्यादौ बाणादेर्विपक्षार्थस्य गमकत्वेः सापेक्षत्वेऽपि तदर्थबोधकतयैव समास इति द्रष्टव्यम्।

(२) पदस्य पदयोः पदानां वा विधिः पदविधिरिति वचनविशेषस्याविवक्षितत्वं द्योतयन्नाह पदसम्बन्धीति। तत्र पदेति किम् वर्णाश्रये कार्येऽसमर्थेऽपि यथा स्यात् तथा च तिष्ठतु दधि आनयाश्वमित्यत्र दध्यानयेति पदयोः सामर्थ्याभावेऽपि वर्णाश्रयं यणादिकं भवत्येव। सूत्रे समर्थपदं लाक्षणिकमिति द्योतयन्नाह समर्थाश्रित इति समर्थेति किं पश्यति कृष्णं श्रितो राममित्यादौ समासो मा भूत् वस्त्रं कृष्णस्य अपत्यं देवदत्तस्येत्यादौ च मा भूत् कृष्णशब्दादपत्यार्थकस्तद्धितः। इयञ्च परिभाषा समासकृत्तद्धितादिवृत्तिमात्रे प्रवर्त्तते इति बोध्यम्।

(३) प्राक् काडारादिति सूत्रे प्राक् पदमावर्त्तनीयं तेन पूर्व्वं समाससंज्ञा ततोऽवान्तरसमाससंज्ञा भवतीत्यर्थः। एवञ्चाव्ययीभावादेः समावेशइति भावः। अनेकपदानामेकीभवनं समास इति निष्कृष्टार्थः।

(४) सहेति सूत्रं समासविधानार्थमधिकारार्थञ्च तथा च अतऊर्द्ध्वं सहेति सुपेति च पदद्वयमधिकरिष्यमाणं बोध्यम्। अत्र सहेति योगो-विभज्यते सुबामन्त्रिते(७५४०सू०)इत्यतश्च सुबित्यनुवर्त्तते तथाच सुबन्तं समर्थेन सह समस्यते इति प्रथमयोगार्थः। तेन समर्थेन सुबन्तेन तिङन्तेन नाम्ना धातुना सुपा च समासइत्यर्थः संपद्यते। तत्राद्यं भूतपूर्व्वं, द्वितीयमनुव्यचलत्, तृतीयं पुत्रहती, गतिकारकोपपदानां कृद्भिः सह

समासः स च छन्दस्येव (६) पर्य्यभूषयत् (७)। अनुव्यचलत् सुपा सह (८) समस्यते। समासत्वात्प्रातिपदिकत्वम्।

सुपोधातुप्रातिपदिकयोः। २। ४। ७१।

एतयोरवयवस्य सुपो लुक् स्यात्। भूतपूर्वे चरडिति(६८८पृ०)निर्द्दे

समासग्रहणं प्राक्कडारात्समासः(२७८पृ०)नाम्नि वाल्य समासः। चतुर्थे कटप्रूरित्यादि। समर्थः समर्थेन सह समस्यते इति द्वितीययोगार्थ तेन तिङन्तेन समर्थेन समर्थतिङन्तस्य समासः यथा पिबतखादत अश्नीतपिबतेत्यादि। तिङन्तस्य सुबन्तेन समर्थेन च समासो यथ एहीडादयः। स्फुटीभविष्यति तत्तत्प्रकरणे चेदमुपरिष्टात् (४५०पृ०) यथा च योगविभागेनोक्तषड्विधसमासलाभस्तथा हरिणोक्तम्

सुपां सुपा तिङा नाम्ना धातुनाऽथ तिङां तिङा।
सुबन्तेनेति च प्रोक्तः समासः षड्विधोबुधैरिति।

इत्येतन्मनसि निधायाह सहेति योगोविभज्यते इति योगोयोजनम ध्ययबोधोपयोग्यासत्तिपरिकल्पनमिति यावत् विभज्यते भेद्यते वि ध्यते अवान्तरानुपूर्व्वीविशेषेण भिन्नतया कल्प्यते इत्यर्थः एवं सर्व्वत्र योगविभागार्थ उन्नेयः।

(५) इष्टसिद्ध्यर्थत्वादिति तेन स्तोकं करोति मातुः स्मरतीत्यादौ न वि शेषणषष्ठीसमासाविति बोध्यम्।

(६) छन्दस्येवेति तेन लौकिके सोपसर्गस्य तिङन्तेन समासस्तथात्वे प्रकुरु इत्यादौ कृत्तद्धितसमासाश्चेत्यनेन(८४पृ०)प्रातिपदिकसंज्ञाविधानात् तत सुबाद्यापत्तिः नपुंसकत्वेन स्वमोर्लुगिति(१४२पृ०)लुक्समर्थनेऽपि ह्रस्वा पत्तिः प्राकुर्व्वन्नित्यादौ नलोपापत्तिश्चेति दूषणाभावस्तीति बोध्यम्

(७) पर्य्यभूषयदित्यादौ वेदे स्वरविशेषार्थम् समासाङ्गीकारः ह्रस्वो न पुंसक इत्यादिना (१४२पृ०)।

(८) आद्ययोगलभ्यार्थमनूद्य सहार्थं संयोज्य व्याचष्टे सुपा सह समस्यत इ

शात्पूर्वनिपातः। पूर्वं भूतः भूतपूर्वः। इवेन समासे विभक्त्यलोपश्च* (९)। जीमूतस्येव।

अव्ययीभावः (१०)। २। १। ५।

अधिकारोऽयम्।

अव्ययं विभक्तिसमीपसमृद्धिव्यृद्ध्यर्थाभावात्ययासंप्रतिशब्दप्रादुर्भावपश्चाद्यथानुपूर्व्ययौगपद्यसादृश्यसम्पत्तिसाकल्यान्तवचनेषु। २। १। ६।

अव्ययमिति योगो (११) विभज्यते। अव्ययं समर्थेन सह समस्यते सोऽव्ययीभावः।

प्रथमानिर्दिष्टं समास उपसर्ज्जनम्। १। २। ४३।

समासशास्त्रे (१२) प्रथमानिर्दिष्टमुपसर्ज्जनसंज्ञं स्यात्।

---

(९) इवेनेति इवेन समासे विभक्त्यलोपः पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वञ्चेति वार्त्तिकोक्तस्वरार्थमेवेदम्। समासमध्यपातिसुपोऽनेन लोपनिषेधः समासान्तसुपस्तु अस्याव्ययान्तत्वेनोपसर्ज्जनत्वेन चाव्ययत्वादेव लुगिति बोध्यम्।

(१०) न व्ययमव्ययं भवतीति भवतेः कर्त्तरि यः। इदञ्च सूत्रं संज्ञार्थमधिकारार्थञ्च।

(११) योगोविभज्यते इति तेन अपदिशमित्यादिसिद्धिः। सामीप्यादयस्तु उदाहरणावसरे यथासम्भवं व्याख्यास्यन्ते (३२३पृ०)।

(१२) सूत्रे समासपदं समासविधायकशास्त्रपरमन्यथा कष्टं श्रित इत्यादौ विग्रहे श्रितादिपदानामेव प्रथमान्ततया पूर्वनिपातापत्तेरित्याशयेनाह समासशास्त्रे इति।

उपसर्ज्जनं पूर्व्वम् (१३) । २ । २ । ३० ।

उपसर्ज्जनम्प्राक् प्रयोज्यम् ।

एकविभक्ति चाऽपूर्व्वनिपाते । १ । २ । ४४ ।

विग्रहे (१४) यन्नियतविभक्तिकन्तदुपसर्ज्जनसंज्ञं स्यात् । न तु तस्य पूर्वनिपातः (१५) ।

गोस्त्रियोरुपसर्ज्जनस्य । १ । २ । ४८ ।

उपसर्ज्जनं यो गोशब्दः स्त्रीप्रत्ययान्तञ्च(१६)तदन्तस्य प्रातिपदिकस्य ह्रस्वः स्यात् । अव्ययीभावश्चेति (२०४१०) अव्ययत्वम् ।

नाव्ययीभावादतोऽम् त्वपञ्चम्याः । २ ।४ । ८३

---

(१३) पूर्व्वमिति अप्रधानमुपसर्ज्जनमिति शास्त्रान्तरैकवाक्यतया यं प्रति यदुपसर्ज्जनं तत्तस्मात् पूर्व्वस्मिन् प्रयोज्यमित्यर्थः ।

(१४) विग्रह इति अनुवर्त्तमानेन समासपदेन विग्रहो लक्ष्यते इति भावः ।

(१५) न तु तस्येति अनन्तरोक्तः पूर्व्वनिपातोऽनेन न निषिध्यते किन्तु ह्रस्वार्थमिदं सूत्रमिति भावः । निष्कान्तः निष्कान्तेत्यादिक्रमेण निष्क्रान्तादिशब्दस्यानियतविभक्तिकत्वेऽपि कौशाम्बीशब्दस्य नियतलिङ्गतयोपसर्ज्जनत्वात् निष्कौशाम्बिरित्यत्र ह्रस्व इति बोध्यम् ।

(१६) गोस्त्रियोरिति उपसर्ज्जनमिह शास्त्रीयं ग्राह्यं न त्वप्रधानमात्रं तेन कुमारीवाचरति विप्र इत्यादिवाक्ये आचारक्विबन्ते कुमारीशब्दे न प्रसङ्गः । अत्र स्त्रीशब्दस्य स्त्र्यधिकारोक्तटाबादिप्रत्ययान्तपरतयाऽतिलक्ष्मीरित्यादौ नेत्याशयेनाह स्त्रीप्रत्ययान्तञ्चेति । भाष्ये उत्तरपदभूतयोः गोस्त्रियोरित्यभिधानात् समासस्यान्त एवेदं प्रवर्त्तते तेन राजकुमारीपुत्र इत्यादौ समासमध्ये नेति बोध्यम् ।

अदन्तादव्ययीभावात्सुपो न लुक् तस्य तु पञ्चमीं विना अमा-देशश्च स्यात् (१७)। दिशयोर्मध्यमपदिशम्। क्लीबाव्ययं त्वपदिशं दिशोर्मध्यं विदिक् स्त्रियामित्यमरः।

तृतीयासप्तम्योर्बहुलम्। २। ४। ८४।

अदन्तादव्ययीभावात्तृतीयासप्तम्योर्बहुलममभावः स्यात्। अपदिशम् अपदिशेन। अपदिशम् अपदिशे। बहुलग्रहणात्सुमद्रमुन्मत्तगङ्गमित्यादौ सप्तम्या नित्यमम्भावः। विभक्ती-त्यादे(१८)रयमर्थः। विभक्त्यर्थादिषु वर्त्तमानमव्ययं सुबन्तेन सह समस्यते सोऽव्ययीभावः। विभक्तौ तावत्। हरौ (१९) इत्यधिहरि। सप्तम्यर्थस्यैवात्र द्योतकोऽधिः। हरि ङि अधि इत्यलौकिकं विग्रहवाक्यम्। अत्र निपातेनाभिहितेऽप्यधि-करणे वचन (२०) सामर्थ्यात्सप्तमी।

अव्ययीभावश्च। २। ४। १८।

---

(१७) नाव्ययीभावादिति अत्वापञ्चम्या इति प्रतिषेधोऽम एव न तु लुक इति द्योतयितुं तुशब्दः। तथाच अदन्तादव्ययीभावात् परस्य पञ्चमीभिन्नस्य सुपो लुक् न अम् च पञ्चम्यास्तु लुगमावुभावपि नेत्यर्थः।

(१८) अव्ययं विभक्तीत्यादिसूत्रे विभक्त्यादिशब्देन तदर्थो लक्ष्यते वचनशब्दस्तु कर्म्मसाधनं प्रत्येकं संबोध्यते तेन विभक्त्यादिरूपार्थलाभस्तत्र वर्त्तमानं तदर्थद्योतकमव्ययं समर्थेन सुबन्तेन सह समस्यते इति सूत्रार्थस्तदाह विभक्त्यादिष्विति। अत्र च तदुत्तरविभक्त्यर्थाद्यन्तर्भावेणैवैकार्थीभावः।

(१९) नित्यसमासेऽस्वपदघटितवाक्यस्यैव विग्रहत्वौचित्यात् हरौ अधीत्य-पहाय हराविल्युक्तम्।

(२०) वचनेति सूत्रे वचनेष्वत्यस्य तदर्थपरतया प्रत्यासत्त्या यद्विभक्त्यर्थवाचका-व्ययेन सुबन्तस्य समाससम्भवस्तद्विभक्त्यैव तत्सुबन्तस्य ग्रहणमिति भावः।

अयंनपुंसकं स्यात्। ह्रस्वो नपुंसके प्रातिपदिकस्य(१४२४०)। गोपायतीति गाः पातीति वा गोपाः तस्मिन्नित्यधिगोपम्। समीपे। कृष्णस्य समीपमुपकृष्णम्। समया (२१) ग्रामम् निकषा लङ्काम् आरादनादित्यत्र तु नाव्ययीभावः अभितः परित इति(२६२४०)अन्यारादिति(२८८४०)द्वितीयापञ्चम्योर्विधानसामर्थ्यात्। मद्राणां समृद्धिः सु (२२) मद्रम्। यवनानां व्यृद्धिः दुर्य्यवनम्। विगता ऋद्धिः (२३) व्यृद्धिः। मक्षिकाणामभावो (२४) निर्म्मक्षिकम्।

---

(२१) समयानिकषाराच्छब्दा अविकरणशक्तिप्रधाना इति तेषां सामीप्यमात्रवाचित्वाभावान्न तैः समासः तेषां हि समीपे इत्यर्थकता विभक्त्यर्थसामीप्यादिमात्रवृत्त्यव्ययस्यैव सुबन्तेन समासः प्रकृते तूपशब्दस्तन्मात्रवाची कृष्णसामीप्यमिति बोधादिति नातिप्रसङ्गः। उपदेशादौ तूपस्य समीपवर्त्तिपदार्थबोधकतया सामीप्यमात्रवाचित्वाभावान्नाव्ययीभावः।

(२२) वचनग्रहणात् समृद्ध्यादिद्योतकत्वेऽव्ययीभावः सुशब्दस्तत्र समृद्ध्यादिद्योतकः।

(२३) विगता ऋद्धिरित्यस्य ऋद्धेरभावएवेत्यर्थस्तस्य नार्थाभावरूपत्वम् तदृद्धेरेव तत्प्रतियोगित्वात् बोधस्तु यवननिष्ठर्द्धिप्रतियोगिकाभावइति न गतार्थता।

(२४) अर्थविरोधी अभावः अर्थाभावः अत्यन्ताभाव एव अन्योन्याभावस्य तु सर्व्वत्र प्रतियोगितावच्छेदकेनैव विरोधादित्याशयेन सूत्रेऽर्थपदसुपात्तम् अयञ्च समास उत्तरपदार्थाभावद्योतकः नञनञ्साधारण्येन भवति। नञ्तत्पुरुषस्तु नञैव अन्योन्याभावबोधकः सर्व्वत्र क्वचिदभावबोधकोऽपीत्यनयोर्विशेषः। अतएव निर्मक्षिकम् अपापमित्यादिवत् अनुपलम्भइत्यादीनामभावबोधकत्वेऽपि न क्षतिः। वस्तुतो नाशपर्य्यायात्ययस्य पृथग्ग्रहणात् प्रागभावनिवारणार्थं विद्यमानपदार्थप्रतियोगिताद्योतनार्थमर्थपदग्रहणं तेन प्रागभावाभि

हिमस्यात्ययो निर्हिमम् (२५)। अत्ययो ध्वंसः। निद्रा सम्प्रति(२६) न युज्यते इत्यतिनिद्रम्। हरिशब्दस्य(२७) प्रकाशः इतिहरि। विष्णोः पश्चादनुविष्णु। पश्चाच्छब्दस्य तु नायं समासः ततः पश्चात् (२८) स्रंस्यत इति भाष्यप्रयोगात्। योग्यता(२९)वीप्सापदार्थानतिवृत्तिसादृश्यानि यथा-

---

प्रायेण कपालेऽघटमित्यादिर्न प्रयोगः न वाऽपदार्थस्य शशशृङ्गादेरभावबोधनाय निःशशशृङ्गमित्यादिरेषामलीकतयार्थत्वाभावेन तत्प्रतियोगिकाभावाप्रसिद्धेः।

(२५) अतेरतिशयार्थत्वात् ध्वंसार्थत्वाभावेनातिहिममित्यनुक्त्वा निर्हिममित्युक्तम्।

(२६) सम्प्रतिशब्द इदानीमित्यर्थे स चाधिकरणशक्तिप्रधानत्वात् क्रियापदेनैवान्वयी तन्निषेधोऽपि तदान्वितक्रियाया एवोचित इत्याशयेनाह सम्प्रति न युज्यते इति तेनासम्प्रतीति सौत्रप्रयोगेऽपि युजिक्रियान्तर्भावेणैव नञ्समास इति बोध्यम्।

(२७) शब्दप्रादुर्भाव इत्यस्य शब्दविषयकप्रकाशार्थेनाव्ययेन समास इतिना। उदाहरणे स्वरूपपरेण हरिशब्देन प्रकाशार्थकेतिशब्दस्य समासः।

(२८) सति च पश्चाच्छब्देनाव्ययीभावे पश्चाच्छब्दस्य पूर्वनिपातः स्यादित्यपि द्रष्टव्यं तेन सर्वपश्चादिति न भाष्यप्रयोगासङ्गतिः। एतद्भाष्यप्रयोगादेवैतत्सूत्रे तत्तदर्थबोधकपदघटिततया गृहीताव्ययेन तत्तदर्थकेन न समास इति गम्यते तत्र च पश्चाच्छब्दस्यैव स्वार्थपरस्याव्ययस्य घटकत्वान्नाव्ययीभाव इति बोध्यम्।

(२९) यथापदं व्याचष्टे योग्यतेत्यादि पदार्थानतिवृत्तिरतिक्रमः। प्रतिशब्दमिति वृत्तौ वीप्सान्तर्भावात् न द्विर्वचनम्। तथा च यदा द्विर्वचनं तदा प्रतिशब्दस्य वीप्साबोधकत्वाभावात् समासाप्राप्त्या वाक्यं साधु। वृत्तौ तु समासेन वीप्साया द्योतितत्वात् उक्तार्थानामप्रयोग इति न द्विर्वचनमिति बोध्यम्।

र्थाः। अनुरूपम् रूपस्य योग्यमित्यर्थः। अर्थमर्थम्प्रति प्रत्यर्थम् प्रतिशब्दस्य वीप्सायाङ्कर्म्मप्रवचनीयसंज्ञाविधानसामर्थ्यात्तद्योगे द्वितीयागर्भं वाक्यमपि। शक्तिमनतिक्रम्य (३०) यथाशक्ति। हरेः साद्दश्यं सहरि। वक्ष्यमाणेन सहस्य सः। ज्येष्ठस्यानुपूर्व्येणेत्यनुज्येष्ठम् (३१)। चक्रेण युगपदिति विग्रहे।

अव्ययीभावे चाकाले। ६। ३। ८१।

सहस्य सः स्यादव्ययीभावे न तु काले। सचक्रम्। काले तु सहपूर्व्वाह्णम्। सदृशः सख्या ससखि। यथार्थत्वेनैव सिद्धे पुनः साद्दश्यग्रहणं गुणभूतेऽपि (३२) साद्दश्ये यथा स्यादित्येवमर्थम्। क्षत्राणां सम्पत्ति, सक्षत्रम्। ऋद्धेराधिक्यम्(३३)

---

(३०) शक्तिमनतिक्रम्येति परावरयोगे चेति(३४६१ सू)सूत्रेण परेण पूर्व्वस्यावरेण परस्य च योगे गम्यमाने क्त्वा स्यादित्यर्थकेन क्त्वाप्रत्ययः परावरयोगश्चात्र बोद्धस्तत्र गम्यमानेऽत्युक्तत्वादशाब्दत्वेऽपि न क्षतिः-

(३१) आनुपूर्व्या क्रियाकृतम् अनुज्येष्ठं प्रणमतीत्यादौ करणत्वेनाप्यन्वयात् परिनिष्ठितविभक्त्या समासमभिप्रेत्याह ज्येष्ठस्यानुपूर्व्येणेति आनुपूर्व्वा क्रमः पूर्व्वं क्रमेणेत्यनुपूर्व्वं स्वार्थे ष्यञि आनुपूर्व्यम्। अत्र सूत्रे आनुपूर्व्यमिति निर्द्देशात् एतदर्थकतया गृहीतेनाप्यनुना। व्ययेन समास एव। युगपदादिशब्दयोगे तु न समासः तेनानुपूर्व्यमितिवत् युगपच्चक्रमित्यादिर्न प्रयोग इति द्रष्टव्यम्।

(३२) गुणभूते इति व्याख्यानादित्यवधेयं यदि साद्दश्ये इति नोच्येत तर्हि यत्र साद्दश्यं प्रधानतयावगम्यते तत्रैव स्यात् अव्ययीभावेऽव्ययार्थप्राधान्यस्यौत्सर्गिकत्वादिति भावः।

समृद्धिः। अनुरूप (३४) आत्मभावः सम्पत्तिरिति भेदः तृणमप्यपरित्यज्य (३५) सतृणमत्ति साकल्येनेत्यर्थः। (३६) अन्ते (३७)। अग्निग्रन्थपर्य्यन्तमधीते साग्नि।

यथाऽसादृश्ये।२।१।७।

असादृश्ये (३८) एव यथाशब्दः समस्यते। तेनेह न। यथा

---

(३४) अनुरूपो योग्य आत्मनः समस्यमानोत्तरपदस्य भावः प्रवृत्तिनिमित्तं तद्वाच्यस्य वर्णाश्रमाद्युचितधर्म्मो वा सम्पत्तिः स च आत्मत्वादिरित्यर्थः। सक्षत्रमित्यस्य क्षत्रियाणां योग्यं क्षत्रियत्वमित्यर्थः।

(३५) तृणमपीति साकल्यबोधकसहाव्ययेन समासः समासस्य नित्यत्वादस्वपदविग्रहः। अपरित्यज्येति परावरयोगे चेति (उ०४६१२०) क्त्वा तद्योगश्च बोद्धः।

(३६) सतृणमत्तीत्यादौ तृणेन सह भुङ्क्ते इति बोधोत्तरं यस्तृणानि भक्षयेत् स कथमन्यत् परित्यजेदिति प्रतीतेः सकलं भोज्यमत्तीत्यत्रैव तात्पर्य्यमिति भावः।

(३७) अन्त इति इदानीमेतावान् प्रदेशोऽध्येय इति संकल्पेन यावतोग्रन्थस्य परिग्रहस्तावतः समाप्तिरिहान्तशब्देनोच्यते तत्समाप्तिश्चासाकल्येऽप्यध्ययने भवतीति साकल्यात् पृथगुक्तिः। अग्निशब्दस्तत्प्रतिपादकग्रन्थपरः स च अन्तार्थकाव्ययेन नित्यं समस्यते इति सूत्रार्थः। तस्य च नित्यसमासत्वादस्वपदविग्रहं दर्शयति अग्निग्रन्थपर्य्यन्तमिति। बहुव्रीहौ द्वितीयान्तग्रन्थ एवान्यपदार्थः। अधीते इत्यस्य तु न समासान्तर्भावो मानाभावात् किन्तूदाहरणार्थत्वेन दिङ्मात्रतयोपदेशः। अन्यत्वं साग्नित्यस्य समासार्थत्वेन अन्त्याग्निग्रन्थसहितमिति बोधः।

(३८) यथा असादृश्ये इति च्छेदस्तदाहासादृश्ये इति। यथा हरिस्तथा हर इत्यादौ यथातथाशब्दस्य सादृश्यार्थकत्वेऽपि न पूर्वेण समासः सदृश इत्युक्ते नियमेन प्रतियोग्याकाङ्क्षादर्शनाद् सादृश्यप्रतियोगिवाचकेनैव तद्बोधकाव्ययेन समासविधानेऽप्यनेन निषेधात।

हरिस्तथा हरः। हरेरुपमानत्वं यथाशब्दो द्योतयति (३९) तेन सादृश्ये इति वा यथार्थे इति वा प्राप्तन्निषिध्यते।

यावदवधारणे (४०)। २। १। ८।

यावन्तः श्लोकास्तावन्तोऽच्युतप्रणामा यावच्छ्लोकम्।

सुप् प्रतिना मात्रार्थे। २। १। ९।

शाकस्य (४१) लेशः शाकप्रति। मात्रार्थे किम् वृक्षं प्रति विद्योतते विद्युत्।

अक्षशलाकासंख्याः परिणा। २। १। १०।

---

(३९) द्योतयतीति सामान्यस्य भेदको यो विशेषस्तद्रूपे प्रकारे थालि यथा-तथाशब्दौ सिद्धौ तेन यद्विशेषवान् हरिस्तद्विशेषवान् हरस्तथा च हर्यभिन्नो हर इति बोधयद्यत्तच्छब्दाभ्यां तयोरेकत्वावगमेऽप्य र्थादुपमानत्वप्रतीतिरिति भावः। सादृश्यशब्देनोपमानत्वमेव गृह्यते थाल्सूत्रे प्रकारशब्देन सादृश्यस्य ग्रहणेऽपि यत्सादृश्यवान् हरि-स्तत्सादृश्यवान् हरइत्येव बोधः स्यान्न तु हरिसदृशो हर इति नोप-मानत्वमतो न समास इति ध्येयम्। भाष्यानुसारिणस्तु यथाऽसादृश्ये इति सूत्रस्य यथाशब्दः सुबन्तेन समस्यते सादृश्ये द्योत्ये नेत्यर्थमुक्त्वा यथाशक्ति यथाबलमित्युदाहृत्य यथार्थत्वेन प्राप्तेऽपि यथाशब्दघटित समासार्थता तदारम्भस्येत्याहुः। शब्देन्दु०

(४०) यावदिति सङ्ख्यादिनेयत्तापरिच्छेदोऽवधारणं तद्बोधकं यावदित्यव्ययं समर्थेन समस्यते इत्यर्थः। अवधारणे किं यावद्दत्तं तावद्भुक्तं तन्नाव-धारयामीत्यर्थः। विग्रहवाक्येयावच्छब्दस्तद्धितान्त इत्यस्वपदविग्रहः।

(४१) सुबिति पुनः सुब्ग्रहणमव्ययनिवृत्त्यर्थमिति द्योतयन्नाह शाकस्येति तेनात्र शाकस्यानव्ययत्वेऽपि समासशास्त्रे प्रथमानिर्दिष्टतया पूर्व निपातः।

दूरतव्यवहारे पराजये एवायं समासः। अक्षेण विपरीतं वृत्तम् (४२) अक्षपरि। शलाकापरि। एकपरि।

विभाषा। २। १। ११।

अधिकारोऽयम्। एतत्सामर्थ्यादेव प्राचीनानामित्यसमासत्वम्। सह सुपेति(३१९९०)तु(४३) न नित्यसमासः अव्ययमित्यादि(३२१९०)समासविधानात्(४४) ज्ञापकात्।

अपपरिवहिरञ्चवः पञ्चम्या। २। १। १२।

अपविष्णु संसारः। अप विष्णोः। परिविष्णु परि विष्णोः। वहिर्वनम् वहिर्वनात्। प्राग्वनम् प्राग्वनात्।

आङ् मर्य्यादाभिविध्योः। २। १। १३।

एतयोराङ् पञ्चम्यन्तेन वा समस्यते सोऽव्ययीभावः। आमुक्ति संसारः आ मुक्तेः। आबालं हरिभक्तिः आ बालेभ्यः।

---

(४२) पराजयं द्योतयितुं विपरीतं वृत्तमित्युक्तं जये यथा वर्त्तितव्यं तथा न वृत्तमित्यर्थः एकपरीत्यस्य एकेन विपरीतं वृत्तमित्यर्थः। तथाहि पञ्चभिः कपर्द्दैः पञ्चिका नाम द्यूतमस्ति तत्पातने यदि सर्व्वे उत्ताना अवाञ्चो वा पतितास्तदा पातयिता जयति अन्यथा जीयते तत्र विपरीतवर्त्तने अक्षादेःकर्त्तृतया तृतीया। समासे परेरेव तदर्थः वैपरीत्यञ्च जयापेक्षयेति बोध्यम्।

(४३) सह सुपेति त्विति विस्पष्टपटुरित्यत्र विस्पष्टं पटुरिति भाष्ये विग्रहदर्शनान्न नित्यत्वमिति बोध्यम्।

(४४) समासविधानादिति सहसुपेति समासानुवादेनैवाव्ययीभावादिसंज्ञाविधानसिद्धौ पुनस्तैःसमाससंज्ञाविधानं तदनित्यताज्ञापकमिति भावः।

लक्षणेनाभिप्रती(४५)आभिमुख्ये।२।१।१४।

आभिमुख्यद्योतकौ अभिप्रती चिह्नवाचिना सह प्राग्वत्। अभ्यग्नि शलभाः पतन्ति अग्निमभि। प्रत्यग्नि अग्निं प्रति।

अनुर्यत्समया।२।१।१५।

यम्पदार्थं(४६) समया द्योत्यते तेन लक्षणभूतेनाऽनुः समस्यते सोऽव्ययीभावः। अनुवनमशनिर्गतः। वनस्य (४७) समीपं गतइत्यर्थः।

यस्य चायामः।२।१।१६।

यस्य दैर्घ्यमनुना द्योत्यते तेन लक्षणभूतेनानुः समस्यते। अनुगङ्गं (४८) वाराणसी गङ्गायाअनु। गङ्गादैर्घ्यसदृश-दैर्घ्योपलक्षितेत्यर्थः।

---

(४५) लक्षणेनेति अभिप्रती अभिमुख्यस्याग्न्यादेर्ज्ञापकत्वसम्बन्धेनान्वयस्य च द्योतकौ उदाहरणे अग्निशाप्यं शलभकर्तृकमग्न्यभिमुखं पतनमिति बोधः। वाक्ये तु कर्म्मप्रवचनीयद्योत्यसम्बन्धेन अन्वयिनो द्वितीयेत्युदाहरति अग्निमभीति। लक्षणेनेति किं ग्रामं प्रति गतः ग्रामादागत इत्यस्य तमेव प्रतिनिवृत्त इत्यर्थकतया कर्म्मत्वान्न लक्षणता। एवं प्रतीत्यत्वाभिमुख्याभावेन लक्षणत्वेऽपि न समासइति बोध्यम्।

(४६) लक्षणेनेत्यनुवर्त्तते समयेत्यधिकरणशक्तिप्रधानं यदिति सामान्येन नपुंसकं द्वितीयान्तञ्चेत्याशयेनाह यं पदार्थमित्यादि।

(४७) वनादेर्लक्षणत्वञ्च समीपद्वारा समीपेन वनेनाशनिर्देशोज्ञाप्यते इति तस्य लक्षणत्वमिति बोध्यम्।

(४८) दैर्घ्यसदृशदैर्घ्यविशिष्टत्वमनोर्द्योत्यं तथाबोधे च गङ्गादेर्ज्ञापकत्वाल्ल

तिष्ठद्गुप्रभृतीनि (४९) च। २। १। १७।

एतानि निपात्यन्ते। तिष्ठन्ति गावो यस्मिन् काले स तिष्ठद्गु दोहनकालः। आयतीगवम्। इह शत्रादेशः पुंवद्भाव-विरहः समासान्तश्च निपात्यते।

पारेमध्ये षष्ठ्या वा। २। १। १८।

पारमध्यशब्दौ षष्ठ्यन्तेन सह वा समस्येते। एदन्तत्वञ्चान-योर्निपात्यते। पक्षे षष्ठीतत्पुरुषः। पारेगङ्गादानय गङ्गा-पारात्। मध्येगङ्गात् गङ्गामध्यात्। महाविकल्पेन वाक्य-मपि। गङ्गायाः पारात्। गङ्गाया मध्यात्।

सङ्ख्या वंश्येन। २। १। १९।

वंशो (५०) द्विधा विद्यया जन्मना च तत्र भवो वंश्यः तद्वा-

चणत्यम् तथाच वाराणस्याः स्वरूपेण ज्ञातत्वेऽपि दैर्घ्यविशेषवै-शिष्ट्येन न ज्ञातत्वमिति गङ्गया तद्बोध इति बोध्यम्।

(४९) तिष्ठद्गुप्रभृतीनीत्यत्र चकारस्यावधारणार्थतया तेषां समासान्तरप्र-वेशो नास्ति। आ तिष्ठद्गु जपन् सन्ध्यामित्यादौ आ इति पृथक् पद-मिति। शब्देन्दु०

तिष्ठद्गु वहद्गु आयतीगवम् खलेयवम् खलेबुसम् लूनयवम् लूय-मानयम् पूतयवम् पूयमानयवम् संहृतयवम् संह्रियमाणयवम्। संहृतबुसम् संह्रियमाणबुसम् समभूमि समपदाति सुषमम् विषमम्। दुःसमम् निःषमम् अपसमम् आयतीसमम् प्रौढ़म् पापसमम् पुण्य-समम् प्राह्णम् प्ररथम् प्रमृगम् प्रदक्षिणम् अपरदक्षिणम् सम्प्रति असम्प्रति इच्प्रत्ययःसमासान्तः एते तिष्ठद्गु प्रभृतयः।

(५०) संख्येत्यादिविसूत्री समानाधिकरणविषया। एकस्वभावः सन्तान-

चिना सह संख्या वा समस्यते। द्वौ मुनी वंश्यौ द्विमुनि व्याकरणस्य त्रिमुनि। विद्या (५१) तद्वतामभेदविवक्षायाम् त्रिमुनि व्याकरणम्। एकविंशतिभारद्वाजम् (५२)।

नदीभिश्च। २। १। २०।

नदीभिः (५३) संख्या प्राग्वत्। समाहारे (५४) चायमिष्यते। सप्तगङ्गम्। द्वियमुनम्।

अन्यपदार्थे च संज्ञायाम्। २। १। २१।

अन्यपदार्थे (५५) विद्यमानं सुबन्तन्नदीभिः सह नित्यं सम-

अत्रेदं वंशो विद्याजन्मकृतो द्विविधस्तत्र विद्यया समानस्वभावविषये द्विमुनीति मुनीपाणिनिकात्यायनौ। त्रिमुनीति पतञ्जलिसहितौ तौ

(५१) त्रिमुनि व्याकरणमिति सामानाधिकरण्यानुपपत्तिमाशङ्क्याह विद्येति तथाच बहुव्रीहौ त्रिमुनि व्याकरणम् अव्ययीभावे व्याकरणस्य त्रिमुनीति प्रयोगः स्वरभेदस्तेष्टएवेति भावः।

(५२) जन्मना वंशभेदे उदाहरति एकविंशतीति एकविंशतिर्भारद्वाजावंश्याइति विग्रहः।

(५३) नदीभिश्चेति बहुवचनग्रहणात् न संज्ञारूपनदीग्रहणं नापि स्वरूपग्रहणं किन्तु नदीत्यर्थग्रहणं तेन सामान्यविशेषनदीवाचकशब्दमात्रेऽस्य प्रवृत्तिः।

(५४) समाहारे चेति(३५५पृ०)सूत्रे एवकारार्थकश्चकारः समाहारान्यव्यवच्छेदकस्तेन द्विगोरपवादोऽयमव्ययीभावः।

(५५) अन्यपदार्थे इति संख्येति निवृत्तं नदीभिरित्यनुवर्त्तते सुबन्तं नदीभिः सह नित्यं समस्यते इत्यर्थः। अन्यपदार्थे किं कृष्णवेणी संज्ञायां किं शीघ्रगङ्गो देश इत्यत्र मा भूत्।

स्यते संज्ञायाम्। विभाषाधिकारेऽपि वाक्येन संज्ञानवगमात् (५६) इह नित्यसमासः। उन्मत्तगङ्गं नाम देशः। लोहितगङ्गम्।

समासान्ताः (५७)। ५। ४। ६८।

इत्यधिकृत्य।

अव्ययीभावे शरत्प्रभृतिभ्यः। ५। ४। १०७।

शरदादिभ्यष्टच् स्यात् समासान्तो (५८) ऽव्ययीभावे। शरदः समीपमुपशरदम्। प्रतिविपाशम्। शरद् (५९) विपाश्

---

(५६) संज्ञाऽनवगमात् संज्ञिनोद्देशविशेषस्यानवगमात् नित्यसमासइति नित्यसमाससदृशइत्यर्थः सादृश्यञ्च समाससमानार्थकवाक्याभाववत्त्वेन। समासघटकपदानां विग्रहस्तस्त्वेवेति बोध्यम्।

(५७) साधारणसमासान्तानामेकस्मिन् प्रकरणे वक्ष्यमाणत्वेऽपि अव्ययीभावेऽसाधारणसमासान्तान् निर्देष्टुमुपक्रमते समासान्ता इति अत्र समासान्तघटकं समासपदं तत्सम्बन्ध्यलौकिकविग्रहवाक्यपरमेवमव्ययीभावादिपदान्यपि तत्पराणि तथाचालौकिकविग्रहवाक्ये समाससंज्ञासमकालमेव समासान्तइति सिद्धान्तः। अन्तशब्दश्च चरमावयववाची स च समुदायएव तेनोपशरदमित्यादौ नाव्ययीभावादित्यादिनाम् (३२२पृ०)ऽसुलोपाभावौ सिद्धौ। अन्यथा पूर्व्वभागस्याव्ययीभावत्वेनाव्ययत्वात् तस्य चादन्तत्वाभावेन सुलोपापत्तिरिति बोध्यम्

(५८) अव्ययीभावे उत्तरपदतया वर्त्तमानं यच्छरदादिप्रकृतिकं सुबन्तं तदन्तात् टच् स च समाससमानार्थकविग्रहवाक्यान्तावयवइत्यर्थः। राजाहःसखिभ्यःटजित्यत(३८२पृ०)जित्यनुवर्त्तते। एवञ्च अनश्चेति(३३४पृ०) सूत्रे अन्नन्तादव्ययीभावादित्युक्तिस्तु फलितार्थपरतया कथञ्चिन्नेयेति। शब्देन्दु०

(५९) शरदादिकं पठति शरदित्यादि अत्र भयन्तानां पाठोनित्यटजर्थ-

अनस् मनस् उपानह् दिव् हिमवत् अनडुह् दिश् दृश् विश् चेतस् चतुर् त्यद् तद् यद् कियत् जराया जरस् च। उपजरसम्। प्रतिपरसमनुभ्योऽक्ष्णः। यस्येति(१२६४०)च। प्रत्यक्षम् (६०)। अक्ष्णः परमिति विग्रहे समासान्तविधानसामर्थ्यादव्ययीभावः। परोक्षे लिडिति(७८४०)निपातनात्परस्योकारादेशः। परोक्षम्(६१)। परोक्षा क्रियेत्यादि तु अर्शआद्यचि। समक्षम्। अन्वक्षम्।

अनश्च। ५। ४। १०८।

अन्नन्तादव्ययीभावाट्टच् स्यात्।

नस्तद्धिते। ६। ४। १४४।

नान्तस्य भस्य टेर्लोपः स्यात्तद्धिते। उपराजम्। अध्यात्मम्।

नपुंसकादन्यतरस्याम्। ५। ४। १०९।

अन्नन्तं यत् क्लीबन्तदन्तादव्ययीभावाट्टच् वा स्यात्। उपचर्म्मम् उपचर्म्म।

स्तेन भायहत्यनेन शरदादौ न विकल्पेन टच्। अत्र गणे हिरुक् विद् सद् इत्यधिकास्त्रयः क्वचित् दृश्यन्ते।

(६०) प्रत्यक्षमिति लक्षणेनाभिप्रती इत्यनेन (३३०४०) समासः अक्षिशब्देन इन्द्रियमात्रं लक्ष्यते इन्द्रियाणाञ्च ज्ञानं प्रत्येव हेतुत्वात् प्रत्यक्षशब्देन इन्द्रियसन्निकर्षोत्पन्नं ज्ञानमुच्यते विषयादौ तु परोक्षादिवत् अर्श-अद्यजन्ततया तस्य प्रवृत्तिः।

(६१) परोक्षशब्देन तद्विपरीतमिन्द्रियाजन्यं ज्ञानमुच्यतइति विशेषः अक्ष्णोर्योग्यं समक्षम् अक्ष्णः पश्चादन्वक्षमिति विवेकः।

नदी (६२) पौर्णमास्याग्रहायणीभ्यः। ५। ४। ११०।

वा टच् स्यात्। उपनदम् उपनदि। उपपौर्णमासम् उपपौर्णमासि। उपाग्रहायणम् उपाग्रहायणि।

झयः। ५। ४। १११।

झयन्तादव्ययीभावाट्टच् वा स्यात्। उपसमिधम् उपसमित्।

गिरेश्च सेनकस्य। ५। ४। ११२।

गिर्य्यन्तादव्ययीभावाट्टच् वा स्यात्। सेनकग्रहणम्पूजार्थम्। उपगिरम् उपगिरि।

इत्यव्ययीभावः।

---

(६२) नदीति इह स्वरूपस्यैव ग्रहणं न संज्ञायाः नदीसंज्ञकस्यापि पौर्णमासीशब्दस्य पृथग्निर्द्देशात्। पौर्णमासीशब्दस्तु स्वरूपपरो-मार्थपरस्तद्विशेषाग्रहायण्याः पृथग्निर्द्देशादिति बोध्यम्।

तत्पुरुषः। २। १। २२।

अधिकारोऽयम्। प्राग्बहुव्रीहेः।

द्विगुश्च। २। १। २३।

द्विगुरपि तत्पुरुषसंज्ञः स्यात्। इदं सूत्रमशक्यम् संख्यापूर्वो द्विगुश्चेति पठित्वा चकारबलेन(१)संज्ञासमावेशस्य सुवचत्वात्। समासान्तः (२) प्रयोजनम्। पञ्चराजम्।

द्वितीया श्रितातीतपतितगतात्यस्तप्राप्तापन्नैः। २। १। २४।

द्वितीयान्तं(३)श्रितादिप्रकृतिकैः(४)सुबन्तैः सह समस्यते वा स च तत्पुरुषः। कृष्णं श्रितः कृष्णश्रितः। दुःखमतीतः

---

(१) चकारबलेनेति संख्यापूर्वो द्विगुश्चेत्यस्य संख्यापूर्वो द्विगुः स्यात् चकारात् तत्पुरुष इत्यर्थलाभसम्भवादिति भावः।

(२) द्विगोस्तत्पुरुषसंज्ञायाः फलमाह समासान्त इति स च टजादिरित्यर्थः।

(३) प्रत्ययग्रहणे तदन्तग्रहणमिति न्यायात् द्वितीयापदं द्वितीयान्तपरमित्याशयेनाह द्वितीयान्तमिति अत्र च समासप्रत्ययविधौ तदन्तविधित्वाभावात् कष्टं परमश्रितइत्यादौ श्रिताद्यन्तेन न समास इति बोध्यम्।

(४) श्रितातीतादीनां सुबन्तत्वासम्भवेन सम्बोधनान्ततया क्वचित् तथात्वेऽपि लक्षणप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैव ग्रहणनियमेन श्रितादिशब्दप्रकृत्यैव समासः स्यादित्याशयेनाह श्रितादिप्रकृतिकैरिति सह सुपेति (२।१।४)अधिकारात्तदर्थलाभ इति भावः।

दुःखातीतः। गम्यादीनामुपसंख्यानम् (५) *। ग्रामङ्गमी ग्रामगमी। अन्नं बुभुक्षुः अन्नबुभुक्षुः।

स्वयं क्तेन। २। १। २५।

द्वितीयेति न (६) संबध्यतेऽयोग्यत्वात्। स्वयंकृतस्यापत्यम् स्वायंकृतिः (७)।

खट्वा क्षेपे। २। १। २६।

खट्वाप्रकृतिकं द्वितीयान्तं क्तान्तप्रकृतिकेन सुबन्तेन समस्यते निन्दायाम्। खट्वारूढो जाल्मः (८)। नित्यसमासोऽयम्। न हि वाक्येन निन्दा गम्यते।

सामि (९)। २। १। २७।

सामिकृतम्।

कालाः। २। १। २८।

---

(५) श्रितादिषु गमिगाम्यादीनामुपसंख्यानान्तरात् ग्रामं गामीति वाक्ये ग्रामगामीति समासः।

(६) स्वयमित्यात्मनेत्यर्थकं कर्तृशक्तिप्रधानं तेनात्रायोग्यत्वात् न द्वितीयासम्बन्धइत्याह द्वितीयेति नेति।

(७) असमासे तु स्वयं कार्त्तिरिति स्यात्। तथैकस्वर्य्यमपि समासफलम्।

(८) जाल्मइति तत्र तस्य केवलरूढत्वं प्रतीयतेऽतो न वाक्येन तदर्थावगमः प्रकरणादिना योगरूढएव तथाबोधसम्भवेऽपि केवलरूढे तस्मिन् सम्भवएवेति भावः।

(९) सामिशब्दोऽर्द्धवाची सामीत्येतत् क्तान्तेन सह समस्यते इत्यर्थः।

क्रमेणेत्येव अनत्यन्तसंयोगार्थं (१०) वचनम्। मासप्रमितः प्रतिपच्चन्द्रः। मासम्परिच्छेत्तु (११) मारब्धवानित्यर्थः।

अत्यन्तसंयोगे च। २। १। २९।

कालाइत्येव अक्रान्तार्थं वचनम् (१२) मुहूर्त्तं सुखं मुहूर्त्तसुखम्।

तृतीया तत्कृतार्थेन गुणवचनेन। २। १। ३०

तत्कृतेति लुप्ततृतीयाकं (१३) तृतीयान्तं तृतीयान्तार्थकृत-

---

(१०) क्रान्ताक्रान्तसाधारणेन अत्यन्तसंयोगे चेति सूत्रेण गतार्थतामाशङ्क्याह अनत्यन्तसंयोगार्थमिति।

(११) मासं परिच्छेत्तुमिति रभधातुयोगे शकधृषेत्यादिना (३४२ पृ०) तुमुन्।

(१२) कालाइत्यनेनैव सिद्धे इदं सूत्रं व्यर्थमित्याशङ्क्याह अक्रान्तार्थमिति तथाच तेनेति नानुवर्त्तते इति भावः।

(१३) लुप्ततृतीयाकमिति सौत्रत्वादिति शेषः। एव च तच्छब्देन तृतीयान्त परामर्शसम्भवेऽपि अत्र तदन्तार्थो लक्ष्यते तस्य च गुणवचनेनेत्यनेनान्वयः गुणवचनस्य च तत्कृतत्वमर्थद्वारा तथाच तृतीयान्तार्थकृतो यो गुणस्तद्वाचकेन सह समासइत्याशयेन व्याचष्टे तृतीयान्तार्थकृतगुणवचनेनेति। अर्थशब्देनेति सोऽपि प्रवृत्तिनिमित्तमिति बोध्यम्। अत्र गुणमुक्तवानिति व्युत्पत्त्या गुणवाचित्वे सति द्रव्यवाचिनएव ग्रहणार्थं वचनपदमुपात्तम् गुणश्चात्र धर्म्ममात्रं तेन खण्डशब्दस्य क्रियापरत्वेऽपि नोदाहरणासङ्गतिः। तथाच कृतद्वारकएव सामर्थ्येऽस्य प्रवृत्तिः न साक्षात्। परम्परान्वये तु तद्योगे हेतौ तृतीयेति न तत्र प्रसङ्गः। एतद्द्योतनायैव सूत्रे तत्कृतेत्युक्तम्। एतेन कृतं पाठयं कुशलेन कृतं रूपमित्यादौ तत्कृतत्वबोधेऽपि तृतीयया

गुणवचनेनार्थशब्देन च सह प्राग्वत् । शङ्कुलया खण्डः शङ्कुलाखण्डः धान्येनार्थो(१४)धान्यार्थः । तत्कृतेति किम् । अक्ष्णा (१५) काणः ।

पूर्वसदृश(१६)समोनार्थकलहनिपुणमिश्रश्लक्ष्णैः ।२।१।३१।

तृतीयान्तमेतैः प्राग्वत् । मासपूर्वः । मातृसदृशः । पितृसमः । ऊनार्थे (१७) । माषोनङ्कार्षापणम् । माषविकलम् । वाक्कलहः । आचारनिपुणः । गुडमिश्रः । आचारश्लक्ष्णः । मिश्रग्रहणे सोपसर्गस्यापि ग्रहणं मिश्र (१८) श्चानुपसर्गमसन्धा(७६००४०)वित्यत्रानुपसर्गग्रहणात् । गुडसंमिश्रा धानाः । अवरस्योपसंख्यानम् * । मासावरो मासेनावरः ।

न समासः रूपपाटवादेर्गुणवाचित्वेऽपि द्रव्यवाचित्वाभावात् । शङ्कुलाखण्ड इत्यत्र शङ्कुलाकृतखण्डगुणवानिति बोधः ।

(१४) अर्थशब्दो धनपरो धान्येनेति हेतुतृतीया तेनार्थनमर्थ इत्यर्थकृत्वेऽस्य क्रियापरत्वेन कर्त्तृकरणयोरित्यनेनैव गतार्थत्वं न शङ्क्यमिति ।

(१५) अक्ष्णेति न ह्यक्ष्णा काणत्वं कृतं किन्तु कर्म्मादिनैवेति स तत्कृतं काणत्वमत्र येनाङ्गविकार इत्यनेन(२७२पृ०) तृतीया ।

(१६) पूर्व्वसदृशेति । समसदृशाभ्यां योगे तुल्यार्थैरिति(२०५पृ०) सूत्रेण तृतीया शिष्टेभ्योऽनेनैव ज्ञापकेन हेतौ वा तृतीयेति विवेकः ।

(१७) पूर्व्वसूत्रे अर्थशब्दग्रहणादत्रार्थशब्दोऽभिधेयवाची स चोनेनैवान्वयो न तु पूर्व्वादिभिः समसदृशयोः पृथग्निर्द्देशादित्याशयेनाहोनार्थ इति ।

(१८(मिश्रश्चेति पणबन्धेनैकार्थ्यं सन्धिस्तत्राप्रयुज्यमानोमिश्रशब्दः तृतीयान्तात् परः उपसर्गरहितोऽन्तोदात्तः स्यादिति सूत्रार्थः ।

कर्त्तृकरणे कृता बहुलम्। २। १। ३२।

कर्त्तरि करणे च तृतीया कृदन्तेन बहुलं प्राग्वत्। हरिणा त्रातो हरित्रातः। नखैर्भिन्नो नखभिन्नः। कृद्ग्रहणे(१९) गतिकारकपूर्व्वस्यापि ग्रहणम्। नखनिर्भिन्नः। कर्त्तृकरणे इति किम् भिक्षाभिरुषितः हेतावेषा तृतीया। बहुल (२०) ग्रहणं सर्व्वोपाधिव्यभिचारार्थम्। तेन दात्रेण लूनवानित्यादौ न। कृतेति किम् (२१)। काष्ठैः पचतितराम् (२२)।

कृत्यैरधिकार्थवचने। २। १। ३३।

स्तुतिनिन्दाफलकमर्थवाद (२३) वचनमधिकार्थवचनन्तत्र कर्त्तरि करणे च तृतीया कृत्यैः सह प्राग्वत्। वातच्छेद्यन्तृणम् काकपेया (२४) नदी।

---

(१९) यत्र गतिकारकसमभिव्याहृतं कृदन्तं तत्र तत्पूर्व्वकस्यापि ग्रहणमपि शब्दात् तदसमभिव्याहारे केवलस्यापीत्यर्थः।

(२०) बहुलेति तेन क्वचित् न समस्यते क्वचिच्च विभक्त्यन्तरमपि समस्यते। तत्र न समस्यते इत्यस्योदाहरणमाह दात्रेणेति अन्यविभक्तिसमासे तु पादहारकइत्याद्युदाहरणम्।

(२१) कृतेति किमिति सह सुपेत्यधिकारे(३१९पृ॰)तिङन्तेनाप्रसक्तात् कर्त्रादाश्रिप्रधात्वर्थक्रियाबोधककृदन्तेनैव समासो भविष्यतीति किं कृद्ग्रहणेनेति प्रश्नः।

(२२) पचतितरामित्यस्य तद्धितान्ततया सुबन्तत्वात् तद्योगे समासप्रसङ्ग इत्युत्तरम्।

(२३) अर्थवादः आरोपितोऽर्थः। पूर्व्वसूत्रस्यैव प्रपञ्चार्थं न तु नियमार्थम्।

(२४) काकपेयेति। शक्यार्थे कृत्यः। पूर्णत्वेन स्तुतिः। वातच्छेद्यमित्यत्र तु दुर्बलत्वेन निन्देति विवेकः।

अन्नेन व्यञ्जनम्। २। १। ३४।

संस्कारद्रव्यवाचकं तृतीयान्तमन्नेन (२५) प्राग्वत्। दध्ना ओदनो दध्योदनः। इहान्तर्भूतो (२६) पसेकक्रियाद्वारा सामर्थ्यम्।

भक्ष्येण (२७) मिश्रीकरणम्। २। १। ३५।

गुड़ेन धानाः गुड़धानाः। मिश्रणक्रियाद्वारा सामर्थ्यम्।

चतुर्थी तदर्थार्थबलिहितसुखरक्षितैः। २। १। ३६।

चतुर्थ्यन्तार्थाय (२८) यत् तद्वाचिनार्थादिभिश्च चतुर्थ्यन्तं वा

---

(२५) अत्रान्नशब्देन न स्वरूपग्रहणं व्याख्यानात् नापि यौगिकार्थग्रहणं किन्तु योगाद्रूढ़िर्बलीयसीत्युक्तेरोदनपर्य्यायग्रहणमिति बोध्यम्।

(२६) अन्तर्भूतेति तां विना दध्नः संस्कार्य्यत्वेन प्रतीतान्नसंस्कारकत्वानुपपत्तेरिति भावः। भाष्ये तु युक्तार्थसंप्रत्ययाच्च सामर्थ्यमित्युक्तं तथाच दध्ना युक्तो योऽर्थउपसेकादिस्तत्संप्रत्ययादिति तस्यार्थः।

(२७) खरं विशदमभ्यवहार्य्यं भक्ष्यमित्युक्तेः कठिनं विविक्तावयवं खाद्यं यत्तद्भक्ष्यं तद्वाचिना मिश्रीकरणवाचि तृतीयान्तं समस्यते इति सूत्रार्थः मिश्रणद्वारैव तयोः सामर्थ्यम्।

(२८) सूत्रे तस्मै इदं तदर्थमित्यर्थकं तदर्थपदं तत्र तच्छब्देन सन्निकृष्टत्वात् चतुर्थ्यन्तपरामर्शसम्भवेऽपि चतुर्थ्यन्तार्थो लक्ष्यते ततस्तादर्थ्ये चतुर्थी अर्थेन सह नित्यसमासनियमादित्याशयेनाह चतुर्थ्यन्तार्थायेति एतच्च यदित्यमेन सम्बध्यते तथाच चतुर्थ्यन्तार्थाय फलाय यद्दार्व्वादि तद्वाचिसुबन्तेन अर्थादिशब्दैश्च चतुर्थ्यन्तं वा समस्यते इति सूत्रार्थः।

प्राग्वत् । तदर्थेन प्रकृतिविकृतिभावएव बलिरक्षितग्रह (२९) णात् ज्ञापकात् । यूपाय दारु यूपदारु । नेह रन्धनाय स्थाली । अश्वघासादयस्तु षष्ठीसमासाः (३०) । अर्थेन नित्यसमासो विशेष्यलिङ्गता (३१) चेति वक्तव्यम् * । द्विजायायं द्विजार्थः सूपः । द्विजार्था यवागूः । द्विजार्थम्पयः । भूतबलिः । गोहितम् । गोसुखम् । गोरक्षितम् ।

पञ्चमी भयेन । २ । १ । ३७ ।

चौराद्भयम् चौरभयम् । भयभीत (३२) भीतिभीभिरिति वाच्यम् * । वृकभीतः ।

अपेतापोढमुक्तपतितापत्रस्तैरल्पशः । २ । १ । ३८ ।

एतैः सहाल्प (३३) म्पञ्चम्यन्तं समस्यते स तत्पुरुषः ।

---

(२९) बलिरक्षितग्रहणादिति हितसुखग्रहणं तु न ज्ञापकं तद्योगे चतुर्थी चाशिषीत्यनेन (१०६पृ०) चतुर्थीविधानात् ताभ्यां तादर्थ्ये चतुर्थ्या असम्भवाच्चेति बोध्यम् ।

(३०) षष्ठीसमासा इति स्वरविशेषात् शाब्दबोधे सम्बन्धत्वरूपेण बोधन वैलक्षण्याच्चेति भावः ।

(३१) अर्थशब्दस्य नित्यपुंस्त्वेन परवल्लिङ्गमित्यस्य (१९०पृ०) बाधायाश् विशेष्यलिङ्गता चेति एतद्देशात्र विधेयं न तु नित्यत्वं चतुर्थ्यैव तदर्थस्योक्तत्वात्तदप्रयोगेणार्थशब्देन विग्रहाप्रसक्तेः ।

(३२) भयभीतेत्यादि निर्गतजुगुप्सोपरतादीनामुपलक्षणम् तेन ग्रामनिर्गतः योगोपरतः अधर्मजुगुप्सितइत्यादिसिद्धिः ।

(३३) अल्पमिति कानिचिदेव पञ्चम्यन्तानि समस्यन्ते न सर्वाणीत्यर्थस्तेन

सुखापेतः। कल्पनापोढः। चक्रमुक्तः। स्वर्गपतितः। तरङ्गापत्रस्तः। अल्पशः किम्। प्रासादात्पतितः।

स्तोका (३४) न्तिकदूरार्थकृच्छ्राणि क्तेन। २।१।३९।

स्तोकान्मुक्तः। अल्पान्मुक्तः। अन्तिकादागतः। अभ्याशादागतः। दूरादागतः। कृच्छ्रादागतः। पञ्चम्याः स्तोकादिभ्य (४५७पृ०) इत्यलुक्।

षष्ठी। २।२।८।

राज्ञः पुरुषः राजपुरुषः।

याजकादिभिश्च (३५). २।२।९।

एभिः षष्ठ्यन्तं समस्यते। तृजकाभ्यां कर्त्तरीत्यस्य(२४७पृ०) प्रतिप्रसवोऽयम्। ब्राह्मणयाजकः देवपूजकः। गुणात्तरेण तरलोपश्चेति वक्तव्यम्*। तरबन्तं यद्गुणवाचि तेन सह समासस्तरलोपश्च न निर्द्धारणइति पूरणगुणेति (२४४पृ०) च निषेधस्य प्रतिप्रसवोऽयम्। सर्व्वेषां श्वेततरः सर्व्वश्वेतः। सर्व्वेषां

प्रासादात् पतित इत्यादौ नेति बोध्यम् मङ्गलामङ्गलसम्बन्धाभावेऽपि अस्मादेव ज्ञापकात् निपातनाद्वा अलुगिति यम्।

(३४) स्तोकेति अत्र स्तोकार्थोऽल्पशब्द एव न तु लेशादयो व्याख्यानात्।

(३५) याजक पूजक परिचारक परिषेचक सेवक स्नापक अध्यापक उत्सादक उद्वर्त्तक होतृ भर्तृ रथगणक पत्तिगणक। एते याजकादयः।

महत्तरः सर्व्वमहान्। कृद्योगा (२६) षष्ठी समस्यतइति वाच्यम्*। इध्मनो व्रश्चनः इध्मव्रश्चनः।

न निर्द्धारणे। २। २। १०।

निर्द्धारणे या षष्ठी सा न समस्यते। नृणां(२७) द्विजः श्रेष्ठः। प्रतिपदविधाना (२८) षष्ठी न समस्यतइति वाच्यम्*। सर्पिषो ज्ञानम्।

पूरणगुण (२९) सुहितार्थसदव्ययतव्यसमाना-धिकरणेन। २। २। ११।

---

(२६) कृद्योगेति। कर्त्तृकर्म्मणोः कृतीत्युक्तेः (३००पृ०) षष्ठ्यैव कर्म्मत्वबोधनात् कर्म्मषष्ठ्यां समासाभावाशङ्कायामिदं सूत्रं प्रवृत्तम् उदाहरणेन तदेव सूचयति इध्मव्रश्चनइति कर्म्मषष्ठ्या समासः।

(२७) नृणामिति निर्द्धारणषष्ठी। यस्मान्निर्द्धार्य्यते यच्च निर्द्धार्य्यते यच्च निर्द्धारणहेतुरेतत्त्रितयसन्निधाने सत्येव षष्ठी तत्रैवायं निषेधइति द्विवचने विभज्येति सूत्रे कैयटः। ततश्च पुरुषोत्तमइत्यादौ त्रितयसन्निधानाभावात् न निर्द्धारणविभक्तिः किन्तु सम्बन्धसामान्ये षष्ठीति तया समासः। अतएव हलादिः शेषइति सूत्रे हलामादिरिति षष्ठीसमास इति भाष्ये उक्तम्।

(२८) प्रतिपदविधानेति पदं पदं प्रति प्रतिपदं सर्व्वेषु पदेषु न तु कृद्योगमात्रे विधानं यस्यास्तादृशो षष्ठी ज्ञोऽविदर्थस्येत्यादि (२९६पृ०) चतुर्दशसु सूत्रेष्वष्टसूत्रामनुवर्त्तितशेषपदायां विहिता या षष्ठी सा न समस्यते इति वार्त्तिकार्थः।

(२९) गुणेति गुणशब्देनेह यः केवलगुणवाची यश्च गुणवाची सन् गुणोपसर्जनद्रव्यवाची यश्च गुणबोधकप्रकृतिकभावप्रत्ययान्तः तत्त्रितयमपि गृह्यते व्याख्यानात् तदेतदुदाहरणेनाह काकस्य कार्ष्ण्यमिति

पूरणाद्यर्थैः सदादिभिश्च षष्ठी न समस्यते। पूरणे। सतां षष्ठः। गुणे। काकस्य कार्ष्ण्यम्। ब्राह्मणस्य शुक्लाः। यदा प्रकरणादिना दन्तादिति विशेष्यं ज्ञातन्तदेदमनुदाहरणम्। अनित्योऽयं गुणेन निषेधः तदशिष्यं संज्ञाप्रमाणत्वादिति निर्देशात्। तेनार्थगौरवबुद्धिमान्द्यमित्यादि सिद्धम्। सुहितार्थास्तृप्त्यर्थाः। फलानां सुहितः। तृतीया (४०) समासस्तु स्यादेव स्वरे विशेषः। सत्। द्विजस्य कुर्व्वन् कुर्वाणो वा किङ्कर (४१) इत्यर्थः। अव्ययम्। ब्राह्मणस्य कृत्वा। पूर्व्वोत्तरसाहचर्य्यात् कृदव्ययमेव गृह्यते। तेन तदुपरीत्यादि सिद्धमिति रक्षितः। तव्यः। ब्राह्मणस्य कर्त्तव्यम्। तव्यता तु भवत्येव। स्वकर्त्तव्यम्। स्वरे भेदः। समानाधिकरणे। तक्षकस्य (४२) सर्पस्य। विशेषण (४३) समासस्त्विह बहुल-

---

(४०) तृतीयेति तत्र करणत्वेन भानं षष्ठीसमासे तु सम्बन्धत्वे नेति विशेषस्यानतिप्रयोजनकतया स्वरकृतमौतविशेषमप्याह स्वरेइति तृतीया कर्म्मणीति (उ५ १७पृ०)पूर्व्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् षष्ठीसमासे त्वन्तोदात्त इति भेदः।

(४१) द्विजस्येति षष्ठी न कुर्व्वन्नित्यपेक्षया न लोकेत्यादिना(३०२पृ०)निषेधात् किन्तु शेषे इत्याह किङ्करइति।

(४२) तक्षकस्येति परिनिष्ठितविभक्त्या समासइति पक्षे। अत्र परत्वात् समानाधिकरणसमासं बाधित्वा षष्ठीसमासःप्राप्तः स निषिध्यते।

(४३) षष्ठीसमासनिषेधेऽपि विशेषणसमासो दुर्व्वार इति निषेधफलाभाव इत्याशङ्क्याह विशेषणेति स च विशेषणं विशेष्येणेतिसमासः। बहुलग्रहणादिति कर्त्तृकरणे कृताबहुलमित्यत्र(३४०पृ०)बहुलग्रहणात् क्वचिदन्यस्यापि लाभादित्यर्थः। इदमुपलक्षणम् स्वरकृतवैलक्षण्यायेत्यपि बोध्यं कर्म्मधारये पूर्व्वपदप्रकृतिस्वरः षष्ठीसमासे त्वन्तोदात्तत्वमिति विशेषस्य सत्त्वात्। प्रथमान्तपदेनैव समासइति पक्षे तु षष्ठ्यन्तत्वयो·

ग्रहणाच्च गोधनो(४४)रित्यादिषु पोटायुवतीत्यादीनां(२६२८) विभक्त्यन्तरे चरितार्थानाम्परत्वाद्बाधकः षष्ठीसमासः प्राप्तः सोऽप्यनेन वार्य्यते।

क्तेन च पूजायाम्। २। २। १२।

मतिबुद्धीति(४५) सूत्रेण(७२६२८०)विहितो यः क्तस्तदन्तेन षष्ठी न समस्यते। राज्ञां मतो बुद्धः पूजितो वा। राजपूजित इत्यादौ तु भूते क्तान्तेन सह तृतीयान्तस्य समासः।

अधिकरणवाचिना च। २। २। १३।

क्तेन षष्ठी न समस्यते। इदमेषामासितं गतम्भुक्तं वा।

कर्म्मणि च। २। २। १४।

उभयप्राप्तौ कर्म्मणीति(३०१८०) (४६)या षष्ठी सा न समस्यते। आश्चर्य्यो गवान्दोहोऽगोपेन।

गाभावएव। एतच्च भाष्यकृन्त्युदाहृतप्रयोगविषयमेव बोध्यम् तेनान्यस्य पदस्यार्थेइत्यर्थकः अन्यपदार्थे इति सूत्रप्रयोगः संगच्छते तथाच नीलो-त्पलस्य गन्धइत्यादिसिद्धिः। शब्देन्दु०।

(४४) फलान्तरमप्याह गोर्धेनोरिति षष्ठीसमासे गुणप्रवृत्तिनिमित्तकत्वेना प्रधानत्वात् धेनोः पूर्व्वनिपातोविशेषणसमासे तु गौरिति भेदइति भावः। आदिना भोज्यस्येष्टस्येत्यादिसंग्रहः।

(४५) पूजायामित्यस्य व्याख्यानात् मतिबुद्ध्यादिसूत्रपरत्वमाह मतीत्यादि इदं सूत्रं कारकसम्बन्धयोरुभयोरपि बोधकषष्ठ्या सम सनिषेधकम्

(४६) कर्म्मणि चेति सूत्रे क्तेनेति न सम्बध्यते पूजायां प्रतिषेधानर्थक्यात् तदाह कर्म्मणीति तथाच षष्ठ्यन्त इतीत्यर्थे एवं च कर्म्मणीतिपदघटित

तृजकाभ्यां कर्त्तरि। २। २। १५।

कर्त्रर्थतृजकाभ्यां षष्ठ्या न समासः। अपां स्रष्टा। व्रजस्य भर्त्ता। ओदनस्य पाचकः। कर्त्तरि किम् इक्षूणाम्भक्षणमिक्षुभक्षिका (४७)। पत्यर्थभर्तृशब्दस्य याजकादित्वात्समासः। भूभर्त्ता। कथन्तर्हि घटानान्निर्म्मातुस्त्रिभुवनविधातुश्च कलह इति। शेषषष्ठ्या समास इति कैयटः।

कर्त्तरि च। २। २। १६।

कर्त्तरि षष्ठ्याकेन न समासः। भवतः शायिका। नेह तृजनुवर्त्तते तद्योगे कर्त्तुरभिहितत्वेन कर्त्तृषष्ठ्या अभावात्।

नित्यं क्रीड़ाजीविकयोः। २। २। १७।

एतयोरर्थयोरकेन नित्यं षष्ठी समस्यते। उद्दालकपुष्पभञ्जिका(४८)। क्रीड़ाविशेषस्य संज्ञा। संज्ञायामिति(१५३पृ०)ण्वुल्

सूत्रेण या षष्ठी सा न समस्यत इत्यर्थः क्तान्तयोगे चोभयप्राप्त्यभावात् सर्व्वथैव क्तेनेत्यस्य नानुवृत्तिरिति भावः। अत्रेदं बोध्यम् उभयप्राप्ताविति सूत्रे(३०१पृ०)क्तस्योऽथप्रयोग इत्यतः(३००पृ०) प्रयोगशब्दस्यानुवर्त्तनात् कर्त्तृकर्म्मणोरुभयोरेव प्रयोगस्थले उभयप्राप्तियोग्यस्थलसमभिव्याहारे या कर्म्मणि षष्ठी सा न समस्यते इत्यर्थः। एतच्च अथ शब्दानुशासनमित्यस्य व्याख्यायां आचार्य्यस्य वस्तुतः कर्त्तुः सत्त्वेऽप्यविवक्षानुपादानेन कर्म्मणि चेति न निषेधावकाश इत्येवंतात्पर्य्यकेण भाष्येण सिद्धम्।

(४७) इक्षुभक्षिकेति। अत्र कर्म्मषष्ठ्या समासः कर्त्तृप्रयोगाभावेनोभयप्राप्तावित्यस्याप्रवृत्तेः कर्म्मणि चेति(३४६पृ०)निषेधो नेति भावः। भक्षिकेति धात्वर्थनिर्द्देशे ण्वुल्।

(४८) भञ्जनं भञ्जिका उद्दालकस्य श्लेष्मातकस्य पुष्पाणि भज्यन्ते यस्यां

जीविकायाम् दन्तलेखकः। तत्र क्रीड़ायां विकल्पे (४९) जीविकायां तृजकाभ्याङ्कर्त्तरीति निषेधे च प्राप्ते वचनम्।

पूर्व्वापरा(५०) धरोत्तरमेकदेशिनैकाधिकरणे ।२।२।१।

अवयविना सह पूर्वादयः समस्यन्ते एकत्व (५१) संख्याविशिष्टश्चेद् अवयवी षष्ठी। (५२) समासापवादः। पूर्वङ्कायस्य पूर्वकायः। अपरकायः। एकदेशिना किम् पूर्व्वं नाभेः(५३)

क्रीड़ायां सा उद्दालकपुष्पभञ्जिका। संज्ञायां खलित्येव पाठः भावे खलिति पाठस्तु प्रमादिकःउदाहरणेऽधिकरणस्यैव जीविकाया बोध्यत्वेन तत्र भावार्थकत्वाभावात्। अतएव धात्वर्थनिर्द्देशे इत्यनेनैव सिद्धे संज्ञायामित्यस्याधिकरणार्थत्वमिति न गतार्थता।

(४९) क्रीड़ायां विकल्पइति विभाषाधिकारात् वैकल्पिकसमासे प्राप्ते इत्यर्थः

(५०) षष्ठीसमासप्रसङ्गात्तदपवादमेकदेशिसमासमाह पूर्व्वापरेति एकदेशोऽवयवे रूढस्ततो मत्वर्थीयइनिः अवयवित्वस्यावयवाकाङ्क्षायामुपस्थितत्वात् पूर्व्वादयएवावयवा इति बोध्यम्।

(५१) अधिकरणं द्रव्यमेकत्वविशिष्टद्रव्ये वर्त्तमानेनावयववाचिनेति वाक्यार्थः फलितस्तदाहैकत्वेति।

(५२) पूर्व्वकायइत्यादेः कर्म्मधारयेणैव गतार्थतामाशङ्क्याह षष्ठीति तथा-च अवयवावयविनोर्भेदविवक्षायां शेषषष्ठ्या कायस्य पूर्व्वमिति विग्रहा कायपूर्व्वमित्यनिष्टप्रयोगनिवारणार्थमिदं सूत्रमिति भावः। दिग्लक्षणपञ्चमी तु अतएव ज्ञापकात् अवयववाचिनि न प्रवर्त्तते इति न षष्ठ्यभावाशङ्का।

(५३) पूर्व्वंनाभेः कायस्येति नाभेर्यः पूर्व्वो भागः स कायस्यावयवइत्यर्थस्तेन नाभेरवयवित्वाभावात् पूर्व्वशब्दयोगे पञ्चमी तथाचात्र पूर्व्वस्य भागस्य नाभिरवधिर्नत्वेकदेशीति नाभ्या न समास इति भावः।

कायस्य। एकाधिकरणे किम्। पूर्वञ्छात्राणाम्। सर्वोऽप्येकदेशोऽह्ना समस्यते संख्याविसायेति (१०७सू०) ज्ञापकात् मध्याह्नः। सायाह्नः। केचित्तु सर्व्वएकदेशः कालेन समस्यते नत्वह्नैव ज्ञापकस्य सामान्यापेक्षत्वात्। तेन मध्यरात्रः "उपारताः पश्चिमरात्रगोचरा"दित्यादि सिद्धमित्याहुः।

अर्द्धन्नपुंसकम्। २। २। २।

समांशवाच्यर्द्धशब्दो नित्यं क्लीबे प्राग्वत्। एक(५४)विभक्तावषष्ठ्यन्तवचनम् *। एकदेशिसमासविषयकोयमुपसर्ज्जनसंज्ञानिषेधः। तेन पञ्चखट्वी(५५)त्यादि सिध्यति। अर्द्धं पिप्पल्याः अर्द्धपिप्पली। क्लीबे किम् ग्रामार्द्धः। द्रव्यैक्यएव। अर्द्धम्पिप्पलीनाम्।

द्वितीयतृतीयचतुर्थतुर्य्याण्यन्यतरस्याम्। २। २। ३।

एतान्येकदेशिना सह प्राग्वद्वा। द्वितीयम्भिक्षाया द्वितीयभिक्षा। एकदेशिना किम् द्वितीयम्भिक्षाया भिक्षुकस्य। अन्यतरस्यां ग्रहणसामर्थ्यात्पूरणगुणेति (२४६सू०) निषेधं बाधित्वा पक्षे षष्ठीसमासः। भिक्षाद्वितीयम्।

---

(५४) पिप्पल्या नियतविभक्तिकत्वेनैकविभक्ति चापूर्व्वनिपात(२२२सू०)इत्यनेनोपसर्ज्जनत्वात् ह्रस्वत्वप्राप्तावाह एकविभक्ताविति।

(५५) पञ्चानां खट्वानां समाहार इत्यादौ खट्वाशब्दस्य षष्ठ्यन्तत्वेऽपि एकदेशिवाचकत्वाभावादुपसर्ज्जनत्वात् ह्रस्वे ङीपित्याह पञ्चखट्वीत्यादीति।

प्राप्तापन्ने च द्वितीयया। २। २। ४।

पक्षे द्वितीयाश्रितेति (२२६पृ॰) समासः। प्राप्तो जीविकाम् प्राप्तजीविकः (५६) जीविकां प्राप्तः जीविकाप्राप्तः आपन्नजीविकः जीविकापन्नः। इह सूत्रे द्वितीयया अ इति छित्त्वा अकारोऽपि विधीयते। तेन प्राप्ता जीविकां स्त्री प्राप्तजीविका। आपन्नजीविका।

कालाः (५७) परिमाणिना। २। २। ५।

अन्यथाऽन्तस्य स्वेऽदन्तत्वाभावेन ङीषोऽप्रवृत्तेस्तथारूपासिद्धिरिति भावः। तथाच तथासङ्कोचे पञ्चखट्वीति भाष्योदाहरणमेव प्रमाणम्।

(५६) प्राप्तजीविक इति गोस्त्रियो (२२२पृ॰) रित्युपसर्जनह्रस्वः। द्विगुप्राप्तापन्नेत्यादिना(३८१पृ॰) परवल्लिङ्गनिषेधः स्वरभेदात् बहुव्रीहिणा न गतार्थता। किञ्च प्राप्तसुखादितत्पुरुषादौ बहुव्रीहिस्वीकारे निष्ठान्तस्य जातिकालसुखादिभ्यश्चेति (४२८पृ॰) परनिपातविधानात् परनिपातापत्तिरतस्तन्निरासायेदं सूत्रमिति द्रष्टव्यम्। प्राप्तापन्नेचेति चकारेण विधेयसमुच्चयार्थेनाकारप्रश्लेषानुमानादाह अइति छित्त्वेति अत्र आ इति च्छेदोऽपि द्रष्टव्य स्तेन आ अः स्यादिति सूत्रार्थः अन्यथाकारस्य स्थान्यपेक्षायां द्वितीयायाएव सन्निधानात्तदन्त्याकारस्यैव स्थानित्वेन कल्पनाप्रसक्तौ प्राप्तापदस्य आकारस्थाने अकारानुपपत्तिः।

(५७) कालाइति बहुवचनात् कालविशेषवाचका गृह्यन्ते। परिमीयते परिच्छिद्यते येन तत्परिमाणं परिच्छेदकं तद्वान् परिच्छेद्यस्तदाह परिच्छेद्यवाचिनेति तथाच कालाः परिमाणिना समस्यते सह परिमाणी कालैरिति सूत्रार्थः। कालस्य तु परिच्छेदकत्वं क्रियाद्वारैव मासजातादिव्यवहारे जननक्षणकालान्तराभावी मासः दिनजातादिकं पुरुषमपि परिच्छिनत्ति तेन द्व्यहादिजाते न माष-

परिच्छेद्यवाचिना सुबन्तेन सह कालाः समस्यन्ते। मासो जातस्य यस्य स मासजातः। द्व्यहजातः द्वयोरह्नोः समाहारो द्व्यहः द्व्यहो जातस्येति विग्रहः। उत्तरपदेन (५८) परिमाणिना द्विगोः सिद्धये बहूनान्तत्पुरुषस्योपसंख्यानम् *। द्वे अहनी जातस्य यस्य स द्व्यह्नजातः। अह्नोह्न इति (२८२पृ०) वक्ष्यमाणोऽह्नादेशः। पूर्वत्र तु (५९) न संख्यादेः समाहार इति (२८४पृ०) तन्निषेधः।

सप्तमी शौण्डैः। २। १। ४०।

सप्तम्यन्तं शौण्डादिभिः (६०) प्राग्वद्वा। अक्षेषु शौण्डः अक्षशौण्डः। अधिशब्दोऽत्र(६१) पठ्यते। अध्युत्तरपदादिति (७१८पृ०) खः। ईश्वराधीनः।

जातादिव्यवहारः। इदञ्च सूत्रं जातस्य मास इति विग्रहे जातमास इत्यनिष्टप्रयोगनिवारणार्थम् बहुव्रीहिणा गतार्थता तु न शङ्क्या-मासो जातोऽस्येत्यादितो मासस्यैव जननप्रतीतेर्न त्वन्यपदार्थस्य। वृत्तिविग्रहयोस्तुल्यार्थत्वेऽपि सूत्रभाष्यप्रामाण्यादत्र न तथाकल्पनमत एव न मासस्य प्रधानताऽपि तु जातस्यैवेति द्योतनाय यस्य सइत्युक्तम्।

(५८) उत्तरपदेनेति वार्त्तिकमेतत्सूत्रविषयमेव तद्वितार्थेति सूत्रस्यस्थे एतस्य पाठेऽप्येतद्विषयएव भाष्यकृतोदाहरणात्।

(५९) पूर्वत्र त्विति द्व्यहजात इत्यत्रेत्यर्थः।

(६०) सप्तमीति अधिकरणकारकस्य कर्तृकर्मद्वारा क्रियान्वयाच्छौण्डादिभिः सामर्थ्यम् क्रिया चात्राक्षक्रिरन्या वेत्यत्र नाग्रहः।

शौण्ड धूर्त्त कितव व्याड़ प्रवीण संवीत अन्तर् अधि पटु पण्डित कुशल चपल निपुण। इत्येते शौण्डादयः। शौण्डादिभिरिति बहुव्यमित्युक्तेर्गणग्रहणार्थं बहुवचनम्।

(६१) अधिशब्द इति आधेयप्रधान इति शेषः अधिकरणप्रधानस्य अव्ययी-

सिद्धशुष्कपक्वबन्धैश्च। २।१।४१।

एते सप्तम्यन्तं प्राग्वत्। साङ्काश्यसिद्धः। आतपशुष्कः। स्थालीपक्वः। चक्रबन्धः।

ध्वाङ्क्षेण क्षेपे। २।१।४२।

ध्वाङ्क्षवाचिना सह सप्तम्यन्तं समस्यते निन्दायाम्। तीर्थे ध्वाङ्क्ष इव तीर्थध्वाङ्क्षः तीर्थकाक इत्यादि (६२)।

कृत्यै (६२) ऋणे। २।१।४३।

सप्तम्यन्तं कृत्यप्रत्ययान्तैः सह प्राग्वत् आवश्यके। मासे देयमृणम्। ऋणग्रहणान्नियोगोपलक्षणार्थं पूर्वाह्णे गेयं साम।

संज्ञायाम्। २।१।४४।

सप्तम्यन्तं सुपा प्राग्वत् संज्ञायाम्। वाक्येन संज्ञानवगमा-

भावएव। अन्तःशब्दोत्र पठ्यते स चाधिकरणप्रधानः मध्ये इत्यर्थक तद्योगेऽवयविनः आधारत्वविवक्षायां सप्तमी यथा वृक्षे शाखेति। तथा च वनेऽन्तरित्यर्थे वनान्तर्वसतीति प्रयोगः। यस्तु अधिकरणत्वमात्रवृत्तिरन्तःशब्दस्तेनान्तःशब्देनाव्ययीभावएव अन्तर्वणमित्यादि।

(६२) ध्वाङ्क्षेणेत्यर्थपरं द्योतयन्नुदाहरति तीर्थकाक इति क्षेपोहि निन्दा काकादिसादृश्यं तत्प्रयोजकमित्यत इवशब्देन विग्रहः।

(६३) कृत्यैरिति यत्प्रत्ययमात्रं गृह्यते व्याख्यानात्। ऋणपदस्यावश्यकपरमित्यभिसन्धायाह नियोगोपलक्षणार्थमिति। तत्पुरुषे कृति बहुल(४६०पृ०)मित्यलुक् स्वरविशेषार्थं समासस्वीकार इति बोध्यम्।

नित्यसमासोऽयम्(६४)। अरण्येतिलकाः। वनेकसेरुकाः। हलदन्तात्सप्तम्या(४५९७०) इत्यलुक्।

क्तेनाहोरात्रावयवाः। २। १। ४५।

अह्नो रात्रेश्चावयवाः सप्तम्यन्ताः क्तान्तेन सह प्राग्वत्। पूर्वाह्णकृतम्। अपररात्रकृतम्। अवयवग्रहणम् किम्। अह्नि दृष्टम्।

तत्र। २। १। ४६।

तत्रेत्येतत्सप्तम्यन्तं क्तान्तेन सह प्राग्वत्। तत्रभुक्तम्।

क्षेपे। २। १। ४७।

सप्तम्यन्तं क्तान्तेन प्राग्वन्निन्दायाम्। अवतप्ते नकुलस्थितं तव तदेव (६५)।

पात्रेसमितादयश्च (६६)। २। १। ४८।

---

(६४) नित्यसमासोयमिति तेन पुरुषोत्तमशब्दस्यापि संज्ञाशब्दत्वेन तत्रापि नित्यसमासतया पुरुषेषूत्तम इति विग्रहस्यानुचितत्वमेवेति द्रष्टव्यम्।

(६५) नकुलेन स्थितं नकुलस्थितमवतप्ते नकुलस्थितमितिवाक्ये तदेव समासरूपमपि तथैवेत्यर्थः। गतिकारकोपपदानां कृद्भिस्सह समासवचनं प्राक्सुबुत्पत्तेरिति परिभाषया नकुलस्थितशब्दस्यापि कृदन्तत्वात् तत्पुरुषे कृति बहुलमिति(४६९७१)सप्तम्या अलुक्। अव्यवस्थितत्वप्रतिपत्त्यात्र निन्दा गम्यते इति बोध्यम्।

(६६) पात्रेसमित पात्रेबहुल उदुम्बरमशक उदुम्बरकृमि कूपकच्छप अवटकच्छप कूपमण्डूक कुम्भमण्डूक उदपानमण्डूक नगरकाक नगरवायस

एते निपात्यन्ते क्षेपे। पात्रेसमिताः। भोजनसमये एव सङ्गताः न तु कार्य्ये। गेहेशूरः। गेहेनर्द्दी। आकृतिगणोऽयम्। चकारोऽवधारणार्थः। तेनैषां समासान्तरे घटकतया प्रवेशो न। परमाः पात्रेसमिताः।

पूर्व्वकालैकसर्व्वजरत्पुराणनवकेवलाः (६७) समानाधिकरणेन। २।१।४९।

विशेषणं विशेष्येणेति सिद्धे पूर्व्वनिपातनियमार्थं(६८)सूत्रम्। एकशब्दस्य दिक्संख्ये संज्ञायामिति(३५५पृ०)नियमबाधनार्थञ्च(६९)पूर्व्वं स्नातः पश्चादनुलिप्तः। स्नातानुलिप्तः। एकनाथः। सर्व्वयाज्ञिकाः। जरन्नैयायिकाः। पुराणमीमांसकाः। नवपाठकाः। केवलवैयाकरणाः।

मातरिपुरुष पिण्डीशूर पितरिशूर गेहेशूर गेहेनर्द्दिन् गेहेक्ष्वेड़ि गेहेविजिति गेहेव्याड़ गेहेमेहिन् गेहेदाहिन् गेहेदृप्त गेहेधृष्ट गर्भेतृप्त आखनिकवक गोष्ठेशूर गोष्ठेविजितो गोष्ठेक्ष्वेड़ गोष्ठेपटु गोष्ठेपण्डित गोष्ठेप्रगल्भ कर्णेटिरिटिरा कर्णेचुरुचुरा पात्रेसमितादयः। आकृतिगणोऽयम्।

(६७) अत्र पूर्व्वकालशब्दोऽर्थपरोऽन्ये षट् स्वरूपपराः पूर्व्वः कालो यस्य स पूर्व्व कालः लक्षणया तद्वाचकः शब्दः प्रत्यासत्त्या परकालिकवस्तुवाचिना समस्यते एवमन्येऽपीति।

(६८) नियमार्थमिति एषां विशेषणत्वानैयत्येऽपि एषामेव विशेषणत्वार्थम्।

((६९) नियमबाधनार्थञ्चेति तेन मुख्याद्यर्थैकशब्दस्य मात्र ग्रहणमिति भावः। नवशब्दस्य पुराणसाहचर्य्यात् नूतनार्थकतयैकशब्दस्यैव नियमबाधकत्वम्।

(७०) नियमार्थमिति विशेषणं विशेष्येणेत्यनेनैव(२६०पृ०)सिद्धे तत्पुरुषे संज्ञा-

दिक्संख्ये संज्ञायाम् २।१।५०।

समानाधिकरणेनत्यापादपरिसमाप्तेरधिकारः। संज्ञायामेवेति (७०) नियमार्थं सूत्रम्। पूर्वेषुकामशमी। सप्तर्षयः। नेह उत्तरा वृक्षाः। पञ्च ब्राह्मणाः।

तद्धितार्थोत्तरपदसमाहारे च (७१)।२।१।५१।

तद्धितार्थे विषये उत्तरपदे च परतः समाहारे च वाच्ये

यामेव दिक्संख्ये समस्येते नान्यत्रेति नियामकमिदमिति भावः। त्रिलोकनाथइत्यादौ तु उत्तरपदद्विगुरिति असंज्ञकत्वेऽपि न क्षतिः। पूर्व्वस्मृत्रमित्यादौ संज्ञाभावेऽपि कालवाचकत्वात् समासः। न ह्यत्र दिग्विशेषबोधः उदयगिर्य्यादिसम्बद्धायाएव दिक्त्वात् एवं देशवाचकेनापि समासइति द्रष्टव्यम्।

(७१) तद्धितार्थोत्तरेत्यादिसूत्रे वैषयिके आधारे सप्तमी। विषयत्वञ्चानेकविधमित्याह तद्धितार्थे विषये इत्यादि तद्धितार्थे वाच्ये इति तु नोक्तं पाञ्चनापितिरित्यादौ समासेनोक्तत्वात्तदुत्तरं तद्धितानुत्पत्तिप्रसङ्गात्। अतएव द्विगोस्तद्धितस्य लुग्वचनं चरितार्थमन्यथा तदर्थस्य समासेनोक्ततयाऽप्रयोगात् तदनुत्पत्तौ कथं लोपः स्यात्। समाहारः समूहः स चावयवाभिन्नोपि बुद्धिकल्पितभेदवान्। अतएव समूहं प्रति तस्योपसर्ज्जनत्वं तेन पञ्चखट्वीत्यादिसिद्धिः तत्र खट्वाशब्दस्योपसर्ज्जनत्वेन ह्रस्वे कृतएवादन्तत्वे सत्येव ङीपः प्रवृत्तेरित्यन्यत्र विस्तरः। अत्रेदं बोध्यं समूहस्य तद्धितार्थत्वेऽपि सामूहिकस्य तद्धितस्य लुकि पञ्चगवमित्यत्र गोरतद्धितलुकीति(२५६४०) टच् न स्यादिति विषये इत्युक्तमेवञ्च समाहारे वाच्ये इति तस्य पृथग्ग्रहणसामर्थ्यादेव समासान्तइत्याशयेन वाच्ये इति व्याख्यातमिति। तथाच समासेनैव समाहारस्योक्तत्वात् न सामूहिकतद्धितोत्पत्तिरिति भावः।

दिक्संख्ये प्राग्वद्वा। पूर्वस्यां शालायाम्भवः। पौर्व्वशाल। समासे कृते दिक्पूर्व्वपदादसंज्ञायां ञ इति (५५८सू०) ञः। सर्व्वनाम्नो वृत्तिमात्रे पुंवद्भावः। (७२)*। आपरशालः। पूर्व्वा शाला प्रिया यस्येति त्रिपदे बहुव्रीहौ कृते प्रियाशब्दे उत्तरपदे पूर्व्वयोस्तत्पुरुषः तेन शालाशब्दे आकार (७३) उदात्तः। पूर्वशालाप्रियः। दिङ्‌ समाहारो नास्त्यनभिधानात्। संख्यायामस्तद्धितार्थे। षसां मातॄणामपत्यम् षाण्मातुरः (७४) पञ्च गावो धनं यस्येति त्रिपदे बहुव्रीहाववान्तरतत्पुरुषस्य विकल्पे प्राप्ते (७५) द्वन्द्वतत्पुरुषयोरुत्तरपदे नित्य (७६) समासवचनम्।

गोरतद्धितलुकि। ५। ४। ९२।

(७२) एतद्वार्त्तिकमुत्तरपूर्व्वेत्यादिद्वन्द्वसिद्ध्यर्थमवश्यमारम्भणीयं तेन प्रकृते पुंवद्भावेनोपपत्तावपि न विफलतेति बोध्यम्।

(७३) उदात्तइति अमति त्वधान्तरतत्पुरुषे पूर्व्वपदप्रकृतिस्वरेण पूर्व्वशब्दस्याद्युदात्तत्वमेव स्यादिति भावः।

(७४) षाण्मातुरइति मातुरुत्संख्यासंभद्रपूर्व्वाया:(५०५सू०)इत्युदादेशः अनपत्य इत्युक्तेर्द्विगोर्लुगिति (४९१सू०) न लुक्।

(७५) विकल्पे प्राप्तेइति महाविभाषयेति शेषः। ततश्च टजभावे पञ्चगोधनइत्यपि स्यादिति भावः।

(७६) एतच्चोभयत्रापि नित्यताबोधकमिति बोध्यम् अतएवैतद्वार्त्तिकमुक्त्वा समुदायवृत्तावयवानां कदाचिदप्यवृत्तिर्मा भूदिति प्रयोजनमुक्तं भाष्ये।

द्वन्द्वोत्तरतत्पुरुषोदाहरणन्तु वाक् च दृषच्च प्रिये अस्य वाक्दृषदप्रियएवं छत्रोपानहप्रियइति इह त्रिपदे बहुव्रीहौ कृते पूर्व्वं नित्यद्वन्द्वस्तेन समासान्तष्टजपि नित्यएव। मनो०

गोऽन्तात् (७७) तत्पुरुषाट्टच् स्यात् समासान्तो न तद्धित-लुकि। पञ्चगवधनः। पञ्चानां गवां समाहारः।

संख्यापूर्वो द्विगुः। २। १। ५२।

तद्धितार्थे(३५५पृ०) त्यत्रोक्तः (७८) संख्यापूर्वो द्विगुः स्यात्।

द्विगुरेकवचनम्। २। ४। १।

द्विग्वर्थः समाहारएकवत् (७९) स्यात्। स नपुंसक (८०) मिति (३९५पृ०) नपुंसकत्वम्। पञ्चगवम्।

---

(७७) गोऽन्तस्य तत्पुरुषस्य समासस्यान्तष्टच् स्यादिति सूत्रार्थः फलितमु-माह गोऽन्तादिति अतद्धितलुकीति किं पञ्चभिर्गोभिः क्रीतः पञ्चगु-रित्यत्र तद्धितठकोऽध्यर्धपूर्वेति (६३२पृ०) लुकि मा भूत्।

(७८) तद्धितार्थेत्यत्रोक्त इति अयं भावः पूर्वसूत्रविषये एवेयं संज्ञा एतदर्थ-मेव सूत्रद्वयं कृतमन्यथा दिक्संज्ञे संज्ञायामतद्धितार्थोत्तरपदसमाहारे ष्वित्येव ब्रूयात्। तेन सप्तर्षय इत्यत्र इगन्त (३५७१पृ०) पूर्वपदप्रकृ-तिस्वरत्वं न भवति किन्तु समासान्तोदात्तएव। एवञ्च संख्यापूर्वस्त्रि-विधः तद्धितार्थे विषये "उत्तरपदे च परतः" समाहारे वाच्ये चेति तत्र संख्यापूर्वो यः समासः स इत्यर्थः। तद्धितार्थे यथा पञ्चकपालः संस्कृतं भक्षा (६२८पृ०) इत्यणः द्विगोर्लुगनपत्ये इति (४६१पृ०) लुक्। उत्तरपदे यथा पञ्चनावप्रियः नावो द्विगोरिति (३८५पृ०) समासान्तष्टच्। समाहारे पञ्चमूली द्विगोरिति (२२०पृ०) ङीप्।

(७९) द्विगुरेकवचनमिति वक्तीतिवचनं बाहुलकात् कर्त्तरि ल्युट् सामा-न्येन नपुंसकम् द्विगुः समासः एकार्थप्रतिपादको भवतीत्यर्थः न हि वस्तुतोनेकार्थस्यैकार्थ्यं सम्भवतीत्यतोऽतिदेशोऽयमित्याशयेनाह एक-वदिति। तथाच समाहारे यो द्विगुस्तदर्थ एकवत् स्यादित्यर्थः।

(८०) स नपुंसकमिति परवल्लिङ्ग(३९०पृ०)मित्यस्यापवादः। स समाहारो द्विगुद्वन्द्वश्च नपुंसकं स्यादितिसूत्रार्थः।

कुत्सितानि कुत्सनैः। २। १। ५३।

कुत्स्यमानानि कुत्सनैः सह प्राग्वत्। वैयाकरणखसूचिः(८१)। मीमांसकदुर्दुरूढः (८१)।

पापाणके (८२) कुत्सितैः। २। १। ५४।

पूर्व्वसूत्रापवादः। पापनापितः। अणककुलालः।

उपमानानि(८४) सामान्यवचनैः। २। १। ५५।

घनइव श्यामः घनश्यामः। इह पूर्व्वपदन्तत्सदृशे लाक्षणिक-

---

(८१) यः पृष्टः सन् प्रश्नं विस्मारयितुं खं गगनं निर्मलत्वादिना सूचयत्यसौ खसूचिः पूर्व्वनिपातार्थं सूत्रम्।

(८२ दुर्दुरूढः दृष्टकर्म्मकर्त्तरि रूढोऽयं शब्दः।

(८३) "कुपूयकुत्सितावद्यगर्ह्यखेटाणकाः समा" इत्यमरोक्तेरणकशब्दः कुत्सितवचनः पापशब्दोऽपि तथाप्रसिद्धः कुत्स्यमानयोरप्यनयोः परनिपातार्थमेतदारम्भ इयि बोध्यम्।

(८४) उपमानानीति। उपमीयते येन तदुपमानं उपपूर्व्वात् माङः करणे ल्युट् उपपूर्व्वकस्य माङ् सादृश्यहेतुके परिच्छेदे रूढः येन वस्तुना सादृश्येन वस्त्वन्तरं परिच्छिद्यते तदुपमानमित्यर्थः समानो धर्म्मः सामान्यं चातुर्व्वर्ण्यादित्वात् (६५७१०) स्वार्थे ष्यञ् उपमानोपमेयसाधारणो धर्म्मः सामान्यं तद्विशिष्टवचनैरित्यर्थः न तु केवलं साधारणधर्म्मवचनैरिति। एतञ्च वचनपदाल्लभ्यते पूर्व्वं ये सामान्यमुक्तवन्ति द्रव्ये पर्य्यवस्यन्ति ते तथा भवन्तीति बोध्यम्। तञ्च सामान्यविशिष्टं उपमानस्य सम्बन्धि तेन च सम्बन्धित्वादाक्षिप्तमुपमेयमभिधीयते।

मिति (८५) सूचयितुम् लौकिकविग्रहे इवशब्दः प्रयुज्यते। पूर्व्वनिपातनियमार्थम् (८६) सूत्रम्।

उपमितं व्याघ्रादिभिः सामान्याप्रयोगे। २। १। ५६।

उपमेयं (८७) व्याघ्रादिभिः सह प्राग्वत्साधारणधर्म्मस्याप्रयोगे सति। विशेष्यस्य पूर्व्वनिपातार्थम् सूत्रम्। पुरुषव्याघ्रः, नृसोमः। व्याघ्रादिराकृतिगणः। सामान्याप्रयोगे किम् पुरुषो व्याघ्र इव शूरः।

---

(८५) लाक्षणिकमिति अतएव सामानाधिकरण्यात् मृगीव चपलेति वाक्ये मृगचपलेति पुंवद्भावः। उत्तरपदोपस्थापितस्य चपलत्वादिकारकस्यैव सादृश्यं गृह्यते सन्निधानात्। लाक्षणिकत्वेऽपि भूतपूर्व्वगत्या शक्यार्थबोधकत्वादुपमानपरतेत्यवसेयम्।

(८६) पूर्व्वनिपातेति अन्यथा खञ्जकुब्जवदनियमः स्यादिति भावः।

(८७) उपमेयमिति उपमेयत्वमुपमानपरिच्छेद्यत्वम्। उपमानोपमेययोः समभिव्याहारे उपमानस्य विशेषणतेत्याह विशेष्यस्येति। पुरुषो व्याघ्र इव शूर इति विग्रहे शूरसापेक्षस्यापि पुरुषस्य प्रधानत्वात् राजपुरुषः सुन्दर इतिवत् विशेषणयोगसम्भवात् सामान्याप्रयोग इत्युक्तम्। अयञ्च समास उपमानोपमेययोः समानलिङ्गत्वएव भवति विभिन्नलिङ्गत्वे मयूरव्यंसकादित्वात् समासः स च रूपकरूप इति। गणेन्दुः। व्याघ्र सिंह ऋक्ष ऋषभ चन्दन वृक वृष वराह हस्तिन् तरु कुञ्जर रुरु पृषत् पुण्डरीक पलाश कितव। इत्येते व्याघ्रादयः। आकृतिगणस्तेन मुखपद्मम् मुखकमलम् करकिसलय इत्यादिसिद्धिः।

विशेषणं (८८) विशेष्येण बहुलम् । २ । १ । ५७

भेदकं समानाधिकरणेन भेद्येन बहुलं प्राग्वत् । नीलमुत्पलम् नीलोत्पलम् । बहुलग्रहणात् क्वचिन्नित्यम् । कृष्णसर्पः । क्वचिन्न । रामो जामदग्न्यः ।

पूर्वापरप्रथमचरमजघन्यसमानमध्यमध्यमवीराश्च । २ । १ । ५८ ।

पूर्वनिपातनियमार्थमिदम् । पूर्ववैयाकरणः । अपराध्यापकः । अपरस्यार्द्धे पश्चभावो वक्तव्यः * । अपरश्चासावर्द्धश्च । पश्चार्द्धः । कथमेकवीर इति पूर्वकालैकेति (३५४९) बाधित्वा परत्वादनेन समासे वीरैक इति हि स्यात् बहुलग्रहणाद् (८९) भविष्यति ।

श्रेण्यादयः (९०) कृतादिभिः । २ । १ । ५९ ।

---

(८८) विशेषणमिति विशेषणत्वादि विषयताविशेषरूपं गृह्यते व्याख्यामात् भेद्यभेदकशब्दाभ्यामपि तदेवाभिधीयते । अत्रेदं बोध्यं विशेष्यविशेषणभावे न यथेष्टता किन्तु शब्दस्वाभाव्याद् नियमानियमौ तथाहि गुणक्रियाशब्दसमभिव्याहारे जातेरेव विशेष्यता यथा नीलोत्पलं शुभ्रवस्त्रं पाचकब्राह्मण इत्यादिनियमः । गुणशब्दयोः क्रियाशब्दयोर्गुणक्रियाशब्दयोश्च न नियमस्तेन खञ्जकुब्जः कुब्जखञ्जः पाचकपाठकः पाठकपाचकः खञ्जपाठकः पाठकखञ्ज इत्यादि प्रयोगः । मनो०

(८९) बहुलेति एकेषु मुख्येषु वीरयते पराक्रमते इति वा अचि तत्प्रयोगः ।

(९०) आद्य आदिशब्दो व्यवस्थावाची द्वितीयस्तु प्रकारवाची ।

श्रेणि पूग मुकुन्द राशि निचय विशेष विधान पर इन्द्र देव मुण्ड

श्रेण्यादिषु च्व्यर्थवचनं कर्त्तव्यम्। अश्रेणयः श्रेणयः कृता श्रेणिकृता (९१)।

क्तेन नञ्विशिष्टेनानञ्। २। १। ६०।

नञ्विशिष्टेन (९२) क्तान्तेनानञ् क्तान्तं समस्यते। कृतञ्च तदकृतञ्च कृताकृतम्। शाकपार्थिवादीनां सिद्धये उत्तरपद-लोपस्योपसंख्यानम् *। शाकप्रियः पार्थिवः शाक (९३) पार्थिवः। देवब्राह्मणः।

भृत श्रमण वदान्य अध्यापक अभिरूपक ब्राह्मण क्षत्रिय विशिष्ट पटु पण्डित कुशल चपल निपुण कृपण। इत्येते श्रेण्यादयः। एकेन शिल्पेन पण्येन वा ये जीवन्ति तेषां समूहः श्रेणिः।

कृत मित मत भूत उक्त युक्त समाज्ञात समाम्नात समाख्यात संभावित संसेवित अवधारित अवकल्पित निराकृत उपकृत उपाकृत दृष्ट कलित दलित उदाहृत विश्रुत उदित। कृतादिराकृतिगणः।

(९१) च्व्यन्तानान्तु कुगतीत्यनेन(२७१पृ०)समासे च्वौ चेति(७२०पृ०)दीर्घः इह तूक्तार्थानामप्रयोगान्न च्विरिति बोध्यम्।

(९२) नञ्विशिष्टेति सावधारणपरोऽयं तेन नञ्मात्रयुक्तेन क्तान्तेन नञ्-रहितं क्तान्तं समस्यते इत्यर्थः। नुडधिकेऽपीति वाच्यं तेन अशित-श्चानशितश्चेति अशितानशितम्। एकदेशकरणात् देशान्तरस्य चा-करणात् असमाप्तं यत्तदेव कृताकृतमिति क्रियाऽसमाप्तिद्योतकोऽयं नञिति बोध्यम् पूर्व्वनिपातनियमार्थञ्चेदम्।

(९३) पृथिव्या ईश्वरः पार्थिवस्तस्येश्वर(६२६पृ०)इत्यण् शाकप्रिय इति बहुव्रीहि-स्तस्य पार्थिवशब्देन समासे पूर्व्वसमासोत्तरपदस्य प्रियशब्दस्य लोपः एवं सर्व्वत्र शाकादिशब्दस्य शाकप्रियादौ लक्षणया तत्प्रयोगसमर्थनेऽपि सुख्यार्थं शाकप्रियपार्थिव इति प्रयोगनिवृत्त्यर्थं वचनम्॥

सन्महत्परमोत्कृष्टाः (९४) पूज्यमानैः। २। १। ६१।

सद्वैद्यः। वक्ष्यमाणेन(१८७४०)महतआकारः। महावैयाकरणः पूज्यमानैः किम्। उत्कृष्टो गौः पङ्कादुद्धृत इत्यर्थः।

वृन्दारकनागकुञ्जरैः पूज्यमानम्। २। १। ६२।

गोवृन्दारकः। व्याघ्रादे(९५)राकृतिगणत्वादेव (१५९पृ०)सिद्धे सामान्यप्रयोगार्थं वचनम्।

कतरकतमौ जाति(९६)परिप्रश्ने। २। १। ६३।

कतरकठः। कतमकलापः। गोत्रं च चरणैः सहेति(२१८पृ०) जातित्वम्।

किं क्षेपे। २। १। ६४।

कुत्सितो राजा किंराजा (९७) यो न रक्षति।

---

(९४) गुणक्रियाशब्दैः सदादीनां समासे पूर्वनिपातनियमार्थमिदं सूत्रम् महापापमित्यादौ पापस्य महत्त्वेन स्तोत्रे पूजाऽस्त्येवेति बोध्यम्॥

(९५) वृन्दारकशब्दो देवजातिवाची नागशब्दो गजसर्पोभयवाची कुञ्जरः प्रसिद्धस्तेषामुपमानत्वेनैव पूज्यवाचित्वात्कृतार्थत्वमाशङ्क्याह व्याघ्रादेरिति। तेन गोकुञ्जरः स्थूल इत्यादौ स्थूलत्वरूपसामान्यप्रयोगेऽपि एतत्सूत्रबलेन समास इति भावः।

(९६) भवतां कतमः पण्डित इत्यादौ समासाभावाय जातीत्युक्तम्।

(९७) क्षेपे किम्। को राजा पाटलिपुत्रे इत्यादौ प्रश्नपरे न। प्रकृतोदाहरणे किमः क्षेपे इति(४५६पृ०) समासान्तनिषेधः।

पोटायुवतिस्तोककतिपयगृष्टिधेनुवशावेहद्वष्कयणीप्रवक्तृश्रोत्रियाध्यापकधूर्त्तैर्जातिः।२।१।६५।

तत्पुरुषः(९८) समानाधिकरणः कर्म्मधारयः ।१।२।४२।

पुंवत्कर्मधारयजातीयदेशीयेषु।६।३।४२।

कर्म्मधारये जातीयदेशीययोश्च परतो भाषितपुंस्कात्पर(९९) ऊङभावो यस्मिन् तथाभूतम्पूर्व्वं पुंवत्। पूरणीप्रियादिष्वप्राप्तः पुंवद्भावो विधीयते। महानवमी। कृष्णचतुर्द्दशी। महाप्रिया। तथा कोपधादेः(१००)प्रतिषिद्धः पुंवद्भावः कर्मधारयादौ प्रतिप्रसूयते। पाचकस्त्री। दत्तभार्य्या। पञ्चमभार्य्या। स्थौघ्नभार्य्या। सुकेशभार्य्या। ब्राह्मणभार्य्या। एवम्पाचकजातीया पाचकदेशीयेत्यादि। इभपोटा (१०१)।

---

(९८) तत्पुरुषाधिकारे पुनस्तत्पुरुषग्रहणमेकसंज्ञाधिकारात् कर्म्मधारयसंज्ञया तत्पुरुषसंज्ञाया बाधः स्यात् स माभूदित्येतदर्थमन्यथा तत्पुरुषे विहितसमासान्तस्य कर्म्मधारये प्रवृत्तिर्न स्यादिति बोध्यम्। समानाधिकरणः समानाधिकरणावयवक इत्यर्थो व्याख्यानात्।

(९९) स्त्रियाः पुंवत् भाषितपुंस्कादनूङ् समानाधिकरणे इत्यतः(४०१पृ०)स्त्रियाः, पुंवत्, भाषितपुंस्कादनूङिति च पदान्यनुवर्त्त्य यथायोग्यं योजयन्नाह भाषितपुंस्कादिति अपूरणीप्रियादिष्विति तु नानुवर्त्तते व्याख्यानादित्याह पूरणीत्यादि। महानवमीत्यत्र पुंवत्त्वे आन्महत(२८७पृ०)इत्यात्।

(१००) कोपधादेरिति न कोपधाया इति संज्ञापूरण्योश्चेति वृद्धिनिमित्तस्य चेति स्वाङ्गाच्चेति जातेश्चेति(४०८,४०९पृ०) पञ्चसूत्र्या निषिद्धस्य पुनर्ग्रहणार्थमिदम्।

(१०१)इभो पोटेत्यादि विग्रहः। जातेःपूर्व्व निपातार्थं पोटायुवतीत्यादि। स्पष्टं।

पोटा स्त्रीपुंसलक्षणा। इभयुवतिः। अग्निस्तोकः। उदश्वि (१०२) त्कतिपयम्। गृष्टिः सकृत्प्रसूता। गोगृष्टिः। धेनु नवप्रसूतिका। गोधेनुः। वशा वन्ध्या। गोवशा। वेहद्गर्भघातिनी। गोवेहत्। वष्कयणी तरुणवत्सा। गोवष्कयणी। कठप्रवक्ता। कठश्रोत्रियः। कठाध्यापकः। कठधूर्त्तः (१०३)।

प्रशंसावचनैश्च (१०४)। २। १। ६६।

एतैः सह जातिः प्राग्वत्। गोमतल्लिका। गोमचर्चिका। गोप्रकाण्डम्। गवोद्धः। गोतल्लजः। प्रशस्तो गौरित्यर्थः। मतल्लिकादयो नियतलिङ्गा नतु विशेष्यनिघ्नाः। जातिः किम् कुमारी मतल्लिका।

युवा खलतिपलितवलिनजरतीभिः। २। १। ६७।

पूर्व्वनिपातनियमार्थं सूत्रम्। लिङ्गविशिष्टपरिभाषया युव-

---

(१०२) "तक्रं ह्युदश्विन्मथितं पादाम्बुर्द्धाम्बुनिर्ज्जल" मित्यमरोक्तम्।

(१०३) कठधूर्त्त इत्यत्र कठत्वं न कुत्स्यतेऽतः कुत्सितानि कुत्सनैरित्यनेन (३५८पृ०) न गतार्थता प्रवृत्तिनिमित्तकुत्सायामेव तस्य प्रवृत्तेरिति विवेकः। "जनयन्ति कुमुदभ्रान्तिं धूर्त्ता वका बालमत्स्यानां" मित्यत्र धूर्त्तवका इति प्रामादिकमेवेति। मनो०

(१०४) प्रशंसावचनैश्चेति सूत्रे वचनग्रहणं रूढिमात्रशब्दपरिग्रहार्थं तेन ये यौगिकाः प्रशस्तशोभनरमणीयादयः ये च विशेषवचनाः शुचिसृष्टादयः ये च गौण्या वृत्त्या प्रशंसां बोधयन्ति सिंहोमाणवक इत्यादयस्ते सर्व्वे व्युदस्यन्ते। मनो०

तिशब्दोपि समस्यते । युवा खलतिः युवखलतिः । युवतिः खलती । युवखलती । युवजरती । युवत्यामेव (१०५) जरती-धर्म्मोपलम्भेन तद्रूपारोपात्सामानाधिकरण्यम् ।

कृत्यतुल्याख्या (१०६) अजात्या । २ । १ । ६८ ।

भोज्योष्णम् । तुल्यश्वेतः सदृशश्वेतः । अजात्या किम् भोज्यओदनः । प्रतिषेधसामर्थ्याद्विशेषणसमासोऽपि न ।

वर्णो वर्णेन (१०७) । २ । १ । ६९ ।

समानाधिकरणेन सह प्राग्वत् । कृष्णसारङ्गः (१०८) ।

कडाराः कर्मधारये । २ । २ । ३८ ।

कडारादयः (१०९) शब्दाः कर्म्मधारये वा पूर्वं प्रयोज्याः । कडारजैमिनिः जैमिनिकडारः ।

---

(१०५) युवत्यामेवेति जरत्यां युवतिधर्म्मारोपे तु युवतिशब्दस्य विशेषणतया विशेषणं विशेष्येणेति (३६०ष्ट) समासे सिद्धेऽपि पूर्व्वनिपातनियमा-सिद्ध्या जरतीग्रहणस्य वैयर्थ्यं स्यादित्येवकारेण तद्व्यावर्त्तयतीति भावः ।

(१०६) कृत्यतुल्येति कृत्यप्रत्ययान्तस्तुल्यवाचिनश्च जातिवाचकभिन्नेन समस्यन्ते । पूर्व्वनिपातनियमार्थमिदम् ।

(१०७) समानाधिकरणेन वर्णवाचिना वर्णवाची तादृशः समस्यते इत्यर्थः ।

(१०८) सारङ्गश्चित्रः कृष्णशब्दस्तदवयवे लाक्षणिक इति सामानाधिकरण्यम् ।

(१०९) बहुवचनेन गणसूचनादाह कडारादय इति कर्म्मधारये किं कडा-रपुरुषकोप्याम इत्यादौ न ।

कडार गडुल खञ्ज खोड़ काण कुण्ठ खलति गौर वृद्ध भिक्षुक पिङ्ग पिङ्गल तनु जठर बधिर मठर कुब्ज बर्ब्बर एते कडारादयः ।

कुमारः श्रमणादिभिः। २। १। ७०।

कुमारी (११०) श्रमणा कुमारश्रमणा। इह गणे श्रमणाप्रव्रजितागर्भिणीत्यादयः स्त्रीलिङ्गाः पठ्यन्ते। लिङ्गविशिष्टपरिभाषाया एतदेव (१११) ज्ञापकं बोध्यम्।

चतुष्पादो गर्भिण्या। २। १। ७१।

चतुष्पाज्जाति (११२) वाचिनो गर्भिणीशब्देन सह प्राग्वत्। गोगर्भिणी। चतुष्पाज्जातिरिति वक्तव्यम्*। नेह स्वस्तिमती गर्भिणी।

मयूरव्यंसकादयश्च (११३)। २। १। ७२।

---

(११०) श्रमणादिगणे श्रमणादीनां स्त्रीत्वेन पाठात् कुमारशब्दस्य लिङ्गविशिष्टपरिभाषया स्त्रीपरत्वमित्याशयेनोदाहरति कुमारीति।

श्रमणा प्रव्रजिता कुलटा गर्भिणी तापसी दासी बन्धकी अध्यापक अभिरूपक पटु मृदु पण्डित कुशल चपल निपुण। एते श्रमणादयः।

(१११) एतदेवेति एतदपीत्यर्थः युवा खलतीत्यादिसूत्रे (३६४पृ०) जरतीग्रहणस्यापि तत्परिभाषायाज्ञापकत्वात्॥

(११२) चतुष्पादोजातेर्ग्रहणं कर्त्तव्यमिति वार्त्तिकलभ्यमर्थमाह जातीति।

(११३) मयूरइव व्यंसकइत्युपमानसमासापवादोऽयं चकारोऽवधारणार्थः। तेनान्येन सह समासान्तरं वारयति ततश्च परमो मयूरव्यंसकइति वाक्यमेव न समासः।

मयूरव्यंसक छात्रव्यंसक कम्बोजमुण्ड यवनमुण्ड (छन्दसि) हस्तगृह्य पादगृह्य लाङ्गूलगृह्य पुनर्दाय। (एहीडादयोऽन्यपदार्थे) एहीडं वर्त्तते एहियवं वर्त्तते एहिवाणिजा क्रिया अपेहिवाणिजा प्रेहिवाणिजा एहिस्वागता अपेहिस्वागता एहिद्वितीया अपेहिद्वितीया प्रेहि-

एते निपात्यन्ते। मयूरोव्यंसकः मयूरव्यंसकः। व्यंसको धूर्त्तः। उदक् चावाक् च उच्चावचम्। निश्चितञ्च प्रचितञ्च निश्चप्रचम्। नास्ति किञ्चन यस्य सः अकिञ्चनः। आख्यातमाख्यातेन (११४) क्रियासातत्ये। अश्नीत पिबतेत्येवं सततं यत्राभिधीयते सा अश्नीतपिबता (११५)। पचतभ-

---

द्वितीया एहिकटा अपेहिकटा प्रेहिकटा आहरकरटा प्रेहिकर्दमा प्रोहकर्दमा विधमचूडा उद्धरचूडा आहरचेला आहरवसना आहरसेना आहरवितना कृन्तविचक्षणा उद्धरोत्सृजा उद्धरावसृजा उद्धमविधमा उत्पचनिपचा उत्पतनिपता उच्चावचम् उच्चनीचम् आचोपचम् आचपराचम् नखप्रचम् निश्चप्रचम् अकिञ्चन स्नात्वाकालक पीत्वास्थिरक भुक्त्वासुहित प्रोष्यपापीयान् उत्पत्यपाकला निपत्यरोहिणी निषस्यश्यामा अपेहिप्रघसा एहिविघसा इहपञ्चमी इहद्वितीया। जहिकर्म्मणा बहुलमाभीक्ष्ण्ये कर्त्तारं चाभिदधाति। जहिजोडम् जहिस्तम्बम् उज्जहिस्तम्बम्। आख्यातमाख्यातेन क्रियासातत्ये। अश्नीतपिबता पचतभृज्जता खादतमोदता खादताचमता आहरनिवपा आवपनिष्किरा उत्पचविपचा भिन्धिलवणा छिन्धिविचक्षणा पचलवणा पचप्रकूटा। आकृतिगणोऽयम्। तेन अकुतोभयः कान्दिशीकः आहोपुरुषिका अहमहमिका यद्‌च्छा एहिरेयाहिरा उन्मृजावमृजा द्रव्यान्तरम् अवश्यकार्य्यमित्यादि।

(११४) मयूरव्यंसकान्तर्गणसूत्रमाख्यातमाख्यातमिति क्रियाप्रधानमित्यर्थः एकीडादयइत्यतोऽन्यपदार्थे इत्यनुवर्त्तते गणे तस्यैव पूर्व्वं पाठादिह तु तस्य असातत्यार्थतां ध्वनयितुं व्युत्क्रमेण पाठस्तदाह सततं यत्राभिधीयतेइति।

(११५) अश्नीतपिबतेति अन्यपदार्थस्य क्रीड़ादिरूपत्वेन स्त्रीत्वात् समासत्वेन प्रातिपदिकतयात्र टाप्।

अता। खादतमोदता(११६)। एहीडादयोऽन्यपदार्थे। एहीडे इति यस्मिन् कर्म्मणि तत् एहीडम्(११७)। एहियवम्। उद्धर (११८) कोष्ठादुत्सृज देहीति यस्यां क्रियायां सा। उद्धरोत्सृजा। उद्गमविधमा। असातत्यार्थमिह पाठः(११९)। जहिकर्म्मणा बहुलमाभीक्ष्ण्ये कर्त्तारञ्चाभिदधाति। जहीत्येतत्कर्म्मणा बहुलं समस्यते आभीक्ष्ण्ये गम्ये समासेन चेत्कर्त्ता(१२०)ऽभिधीयतइत्यर्थः। जहिजोडः। जहिस्तम्बः। नास्ति कुतो भयं यस्य सोऽकुतोभयः (१२१) अन्यो राजा राजान्तरम्। चिदेव चिन्मात्रम्।

ईषदकृता।२।२।७।

ईषत्पिङ्गलः। ईषद् गुणवचनेनेति वाच्यम्। ईषद्रक्तम्।

---

(११६) खादतमोदतेत्यत्र मोदतामित्यस्य स्थाने मोदतेत्यादेशः।

(११७) एहीडमित्यत्र लड्उत्तमपुरुषैकवचनान्तस्येड्धातोः स्थाने ईडादेशः एहियवमित्यत्र यौमीत्यस्य स्थाने यवादेशः।

(११८) उद्धर कोष्ठादित्यत्र उद्धरोत्सृजेत्येव विग्रहः उत्सृजेत्यस्य विवरण देहीति उद्धरेत्यस्याकाङ्क्षापूरणाय कोष्ठादिति न तु तस्य विग्रह वाक्यघटकत्वम्।

(११९) इह एहीडादिषु पाठइत्यस्य तिङन्तपूर्व्वपदोत्तरपदकसमुदाया नास्तीति शेषः।

(१२०) कर्त्ता इहवचनस्य कर्मेत्यर्थस्तथाच जहि जोडमित्याभीक्ष्ण्येन यत्रा स जहीजोड़इत्यर्थः। अत्र जहिजोडेतिवचनकर्तुरेव समासेन भिधानमिति बोध्यम्।

(१२१) अन्तरशब्दो भिन्नवाची मात्रं कार्त्स्न्येऽवधारणे इत्यवधारणार्थकम। त्रशब्दाभ्यां नित्यसमासस्तदन्तस्य नपुंसकता मात्रशब्दपरेऽमुन विकल्पितता च निपात्यते इति विशेषः।

नञ्। २। २। ६।

नञ् (१२२) सुपा सह समस्यते।

नलोपो नञः। ६। ३। ७३।

नञो नस्य लोपः स्यादुत्तरपदे। न ब्राह्मणः अब्राह्मणः।

तस्मान्नुड़चि। ६। ३। ७४।

लुप्तनकारान्नञ उत्तरपदस्याऽजादेर्नुड़ागमः स्यात्। अनश्वः। अर्थाभावे (१२३) ऽव्ययीभावेन सहायं विकल्पयते (१२४)

(१२२) नञिति उत्तरपदार्थप्रधानोऽयं समासः। आरोपितत्वं नञा द्योत्यते आरोपमात्रं वा विषयत्वं तु संसर्गः। तथाच अब्राह्मणशब्दादारोपितो ब्राह्मण इति बोधे अर्थात् ब्राह्मणभिन्न इति पर्य्यवस्यति। अत एवानुपसर्ज्जनत्वादतस्मिन्नित्यादौ सर्व्वनामकार्य्यं सिद्ध्यति तत्पुरुषस्यौत्सर्गिकोत्तरपदप्रधानत्वञ्चाव्याहतमेव यथोक्तं हरिणा

नञ्समासे चापरस्य प्राधान्यात् सर्व्वनामता।
आरोपितत्वं नञ्द्योत्यं नह्यसोऽप्यतिसर्व्ववदिति।

हि यतोऽतिसर्व्ववत् अमइत्यादौ न सर्व्वनामकार्य्यभावोऽतउत्तरपदप्राधान्यमित्यर्थः। अभावो वा नञर्थः स च विशेषणं विशेष्यो वा न्यायादवसेयोयथोक्तं हरिणा

अभावो वा तदर्थोऽस्तु भाष्यस्य हि तदाशयात्।
विशेषणं विशेष्यो वा न्यायतस्त्ववधार्य्यतामिति।

(१२३) अर्थाभावे इति तत्रापि आरोपितो घटइत्येव बोधः भेदेन तदारोपबोधेऽत्यन्ताभावबोधस्तादात्म्येन तदारोपबोधे भेदबोधोऽत्र च प्रकरणादिकं नियामकमिति भावः।

(१२४) विकल्पयते इति पूर्व्वपदार्थप्राधान्येऽव्ययीभावउत्तरपदार्थप्राधान्ये नञ्समासइत्येवं रीत्या व्यवस्थयेति भावः।

रक्षोहागमलघ्वसन्देहाः (१२५) प्रयोजनमिति अद्रुतायामसंहितमिति च भाष्यवार्त्तिकप्रयोगात्। तेनानुपलब्धिरविवादोऽविघ्नमित्यादि सिद्धम्। नञो नलोपस्तिङि क्षेपे*। अपचसि(१२६)त्वञ्जाल्म। नैकधेत्यादौ तु नशब्देन(१२७) सह सुपेति(२१८) समासः।

नभ्राण्,नपा,न्नवेदा,नासत्या(१२८)नमुचिनकुल,नख,नपुंसक,नक्षत्र,नक्र,नाकेषु प्रकृत्या।६।३।७५।

पादिति शतन्तः। वेदाइत्यसुन्नन्तः। न सत्याः असत्याः न असत्यानासत्याः। न मुञ्चतीति न मुचिः। न कुलमस्य।

---

(१२५) न्यायसिद्धेऽर्थे लिङ्गमप्याह रक्षोहेति व्याकरणस्य प्रयोजनाकाङ्क्षायां भाष्यकारेण रक्षादीनां प्रयोजनत्वं दर्शितं तत्रासन्देह आरोपितसन्देहः सन्देहाभावो वा प्रयोजनमित्यर्थः। अव्ययीभावे तु तस्याव्ययतया रक्षादिभिः सह द्वन्द्वसमासानुपपत्तिः द्वन्द्वतत्पुरुषयोरेव परवल्लिङ्गतया असन्देहा इति पुंलिङ्गनिर्देशानुपपत्तिश्चेति भावः। अद्रुतायामित्यस्य द्रुताभिन्नायां मध्यविलम्बितायामावृत्तौ असंहितं संहिताभाव इति वार्त्तिकस्यार्थस्तेन असंहितमित्यव्ययीभावोऽभावार्थेऽतोऽनयोर्विकल्प इति बोध्यम्।

(१२६) तिङन्तेन सह समासाभावादप्राप्तौ इदं वार्त्तिकम्। अपचसीति कुत्सितं पचसीत्यर्थः।

(१२७) नशब्देनेति नञा समासे तु अनेकधेति स्यादिति भावः। एवमेव नमेरुनाराचनाकन्दीयकादयः साधवः।

(१२८) न भ्राजते इति नभ्राट् क्विबन्तः न पातीति नपात् शतन्तः नवेत्ति नवेदा असुन्प्रत्ययान्तः नासत्या इति बहुवचनमविवक्षितम्। एतदन्ताः शब्दाः सप्तम्यर्थे प्रथमान्ताः। नमुचिरौणादिककिप्रत्ययान्तः।

न समस्य । न स्त्री पुमान् । स्त्रीपुंसयोः पुंसकभावो निपातनात् । न क्षरतीति नक्षत्रम् । क्षीयतेः क्षरतेर्वा क्षत्रमिति निपात्यते । न क्रामतीति नक्रः । क्रमेर्डः । न अकमस्मिन्निति नाकः ।

नगोऽप्राणिष्वन्यतरस्याम् । ६ । ३ । ७७ ।

नगइत्यत्र नञ् प्रकृत्या वा । नगाः अगाः पर्व्वताः । अप्राणिष्विति किम् । अगो वृषलः शीतेन । नित्यं क्रीडेत्यतो (२४७सू०)नित्यमित्यनुवर्त्तमाने ।

कु(१२९)गतिप्रादयः । २ । २ । १८ ।

एते समर्थेन (१३०) नित्यं समस्यन्ते । कुत्सितः पुरुषः कुपुरुषः । गतिश्चेत्य(२०४)नुवर्त्तमाने ।

ऊर्य्यादि (१३१) च्विडाचश्च । १ । ४ । ६१ ।

---

(१२९) कुगतीतिसूत्रे कुशब्दः कुत्सितार्थोऽव्ययमेव गृह्यते गत्यादिसाहचर्य्यात् तेनाव्ययपूर्व्वपदप्रकृतिस्वरः ।

(१३०) समर्थेनेति समर्थः पदविधिरिति(२१७सू०) परिभाषयोपस्थितं समर्थपदं तृतीयया विपरिणम्यते इति भावः ।

(१३१) ऊरी उररी तन्थी ताली आताली वेताली धूली धूसी शकला संशकला ध्वंसकला भ्रंसकला गुलुगुधा सजूस् फल फली विक्ली आक्ली आलोष्टी केवाली केवासी पर्य्याली शेवाली वर्षाली अत्यूमशा वश्मशा मस्मसा मसमसा श्रौषट् वौषट् वषट् स्वाहा स्वधा बन्धा श्रत् आविस् । एते ऊर्य्यादयः ।

च्विडाचौ कृभ्वस्तियोगे गतिसंज्ञौ ऊर्य्यादयोऽपि शब्दस्वाभाव्यात्तत्रैव प्रयुज्यन्ते प्रायेण सजातीयाः सहचरा भवन्तीति न्यायेनैषां तथात्वा-

एते क्रियायोगे गतिसंज्ञाः स्युः। ऊरीकृत्य (१३२) शुक्लीकृत्य। पटपटाकृत्य। कारिकाशब्दस्योपसंख्यानम् *। कारिका क्रिया (१३३)। कारिकाकृत्य।

अनुकरणञ्चानितिपरम्। १। ४। ६२।

खाट्कृत्य। अनितिपरं किम् खाडिति कृत्वा निरष्ठीवत्।

आदरानादरयोः सदसती। १। ४। ६३।

सत्कृत्य असत्कृत्य।

भूषणेऽलम्। १। ४। ६४।

अलंकृत्य। भूषणे किम् अलं कृत्वौदनङ्गतः। पर्य्याप्तमित्यर्थः। अनुकरणमित्यादि त्रिसूत्री स्वभावात् कृञ्विषया।

अन्तरपरिग्रहे। १। ४। ६५।

अन्तर्हत्य मध्ये हत्वेत्यर्थः। अपरिग्रहे किम् अन्तर्हत्वा गतः हतम्परिगृह्य गतइत्यर्थः (१३४)।

इष्यावगमात् तत्रापि आविःप्रादुःशब्दौ विहायान्येषां करोतिनैव योगइति व्यवस्था। मनो०।

(१३२) तत्रैवोदाहरति। ऊरीकृत्येति एतेषां च गत्यादिसंज्ञाफलं समा- च वक्ष्यतीति बोध्यम्। प्रादुःशब्दस्य साक्षात्प्रभृतिषु ...न्योगे गतिसंज्ञाविकल्पइति ध्येयम्।

...रिका क्रियेति मर्य्यादास्थितिर्यत्नश्चेत्यर्थः धात्वर्थनिर्देशे ण्वुल्। दासीश्लोकवाचिनी तु न गृह्यते व्याख्यानात्।

(१३४) हत्वा गमनंहि द्विधा हतं त्यक्त्वा हतं गृहीत्वा वा तत्राद्यमुदाहर-

कणेमनसी(१३५)श्रद्धाप्रतिघाते। १। ४। ६६।

कणेहत्य पयः पिबति। मनोहत्य। कणेशब्दः सप्तमीप्रतिरूपको निपातोऽभिलाषातिशये वर्त्तते। मनःशब्दोऽप्यत्रैव। श्रद्धाप्रतिघाते किं कणे हत्वा (१३६)।

पुरोऽव्ययम्। १। ४। ६७।

पुरस्कृत्य(१३७)।

अस्तञ्च। १। ४। ६८।

अस्तमिति मान्तमव्ययं (१३८) गतिसंज्ञं स्यात्। अस्तङ्गत्य।

अच्छ गत्यर्थवदेषु। १। ४। ६९।

अव्ययमित्येव। अच्छगत्य अच्छोद्य। अभिमुखं गत्वा उक्त्वा वेत्यर्थः। अव्ययं किम् जलमच्छ (१३९) गच्छति।

सामन्त्यं प्रत्युदाहरणम् तथाचापरिग्रहइति प्रयोगोपाधिर्न तु वाच्यकोटौ प्रविष्टमिति भावः।

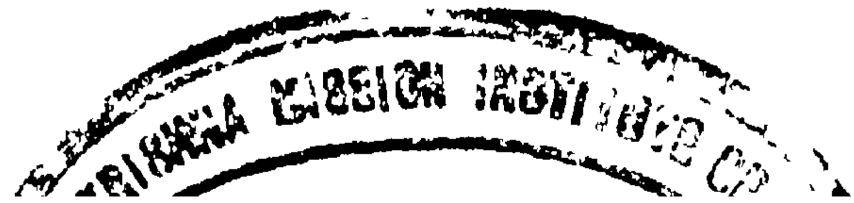
(१३५) कणेमनसी शब्दस्वरूपे। कणेहत्येतिपरावरयोगे (३।४।२०) क्त्वाप्रत्ययः। अतिशयेनाभिलष्य तन्निवृत्तिपर्य्यन्तं पयः पिबतीत्यर्थः। ततश्च श्रद्धाया अपगमात् प्रतिघातोगम्यते।

(१३६) कणे हत्वेति सूक्ष्मतण्डुलावयवः कणस्तस्मिन् हत्वेत्यर्थः।

(१३७) पुरस्कृत्येति पुरोभूय पुरोगत्येत्याद्युदाहरणं कृञ्योगएवेति नियमे मानाभावत्। शब्देन्दु०।

(१३८) अव्ययमित्यनुवर्त्त्य व्याख्यानात् न क्षिप्तार्थकास्तशब्दयोगे तेन काण्डमस्तं कत्वेत्यादि प्रयोगः।

(१३९) अच्छमिति प्राप्तीश्वरादित्व (१६१०) विकारान्निपातत्वेऽव्ययत्वे च विभक्तिलोपः स्यादिति भावः।

...KRISHNA MISSION INSTITUTE OF ...

अदोऽनुपदेशे। १। ४। ७०।

अदः कृत्वाऽदःकृतम् (१४०)। परम्प्रत्युपदेशे त्वसुदाहरणम्। अदः कृत्वाऽदः कुरु।

तिरोऽन्तर्द्धौ (१४१)। १। ४। ७१।

तिरोभूय।

विभाषा कृञि। १। ४। ७२।

तिरः (१४२) कृत्य तिरस्कृत्य तिरः कृत्वा।

उपाजेऽन्वाजे (१४३)। १। ४। ७३।

एतौ कृञि वा गतिसंज्ञौ स्तः। उपाजेकृत्य उपाजे कृत्वा। अन्वाजेकृत्य अन्वाजे कृत्वा दुर्बलस्य बलमाधायेत्यर्थः।

साक्षात्प्रभृतीनि (१४४) च। १। ४। ७४।

(१४०) अदःकृत्वेति यदा स्वयमेव कृत्वा पर्य्यालोचयति तदेदमुदाहरणम्।

(१४१) अन्तर्द्धाविति किं तिरो भूत्वा स्थितः पार्श्वतो भूत्वेत्यर्थः।

(१४२) तिरःकृत्वेत्यत्र गतित्वाभावात् सत्वमपि न तिरसोऽन्यतरस्यामिति (७४पृ०) सत्वविधौ गतित्वानुवृत्तेः। माधवस्तु पराभवे तिरस्कारस्यैव प्रयोगाद्गतिग्रहणानुवृत्तिं नाङ्गीचकारेति। मनो०।

(१४३) उपाजेऽन्वाजेशब्दौ एदन्तौ विभक्तिप्रतिरूपकौ निपातौ दुर्बलस्य बलाधाने वर्त्तेते।

(१४४) साक्षात् मिथ्या चिन्ता भद्रा रोचना आस्था अमा अद्धा प्राजर्य्या प्राजरुहा वीजर्य्या वीजरुहा संसर्या अर्थे लवणम् उष्णम् शीतम् उदकम् आर्द्रम् अग्नौ वशे विकसने प्रसहने प्रतपने प्रादुस् नमस्। आकृतिगणोऽयम्।

कृञि वा गतिसंज्ञानि स्युः । च्व्यर्थ इति (१४५) वाच्यम् * । साक्षात्कृत्य साक्षात् कृत्वा । लवणंकृत्य लवणं कृत्वा । मान्तत्वं (१४६) निपातनात् ।

अनत्याधानउरसिमनसी (१४७) । १ । ४ । ७५ ।

उरसिकृत्य उरसि कृत्वा । अभ्युपगम्येत्यर्थः । मनसिकृत्य मनसि कृत्वा । निश्चित्येत्यर्थः । अत्याधानमुपश्लेषणन्तत्र न उरसि कृत्वा पाणिं शेते ।

मध्येपदेनिवचने च (१४८) । १ । ४ । ७६ ।

एते कृञि वा गतिसंज्ञाः स्युरनत्याधाने । मध्येकृत्य मध्ये कृत्वा । पदेकृत्य पदे कृत्वा । निवचनेकृत्य निवचने कृत्वा । वाचन्नियम्येत्यर्थः ।

नित्यं हस्तेपाणावुपयमने । १ । ४ । ७७ ।

---

(१४५) च्व्यर्थ इति च्व्यन्ते तु पूर्वविप्रतिषेधेन नित्यैव संज्ञा । इदञ्च प्रायिक-मत एव नमस्करोतीत्यादौ च्व्यर्थाभावेऽपि गतित्वमिति द्रष्टव्यम् ।

(१४६) मान्तत्वं गतिसंज्ञासन्नियोगेन लवणमुदकमुष्णं शीतमार्द्रमित्येतेषां पञ्चानामपीत्यर्थः ।

(१४७) उरसिमनसी विभक्तिप्रतिरूपकौ निपातौ । विभाषेत्यनुवर्त्तते ।

(१४८) मध्येपदेनिवचने अपि तथा । विभाषा कृञीत्यतो(२७४९०)विभाषेति अनत्याधाने इति चानुवर्त्तते एदन्तत्वं च निपात्यते न तु सप्तमी । मध्य पदं कृत्वा वाचं नियच्छेतिप्रत्ययेन तस्याश्चानन्वितत्वात् । निवचनं वचना

उपयमनं विवाहः। स्वीकारमात्रमित्यन्ये। हस्तेकृत्य। पाणौकृत्य (१४६)।

प्राध्वम्बन्धने। १। ४। ७८।

प्राध्वमित्यव्ययम् (१५०)। प्राध्वंकृत्य। बन्धनेनानुकूल्यं कृत्वेत्यर्थः। प्रार्थनादिना त्वानुकूल्यकरणे प्राध्वङ्कृत्वा।

जीविकोपनिषदावौपम्ये। १। ४। ७९।

जीविकामिव कृत्वा जीविकाकृत्य उपनिषदमिव कृत्वा उपनिषत्कृत्य। औपम्ये किम् जीविकां कृत्वा। प्रादि (१५१) ग्रहणमगत्यर्थम्। सुपुरुषः। अत्र (१५२) वार्त्तिकानि। प्रादयः गताद्यर्थे प्रथमया *। प्रगत (१५३) आचार्य्यः प्राचार्य्यः। अत्यादयः (१५४) क्रान्ताद्यर्थे द्वितीयया *।

भावः अर्थाभावेऽव्ययीभावः। अनत्याधाने इति किं हस्तिनः पदे कृत्वा शिरःशेते इत्यादौ न।

(१४६) हस्ते पाणाविति सप्तम्यन्तम् तत्पुरुषे कृति बहुल(४६०पृ०)मित्यलुक्। उपयमने किं हस्ते कृत्वा कार्षापणं गत इत्यादौ न।

(१५०) प्राध्वमित्यव्ययं मार्गं बन्धनेनानुकूल्ये वर्त्तते।

(१५१) कुगतिप्रादय इति सूत्रे(३७१पृ०)प्रादीनां पृथगुपादानफलमाह प्रादिग्रहणमिति तेन सुपुरुष इत्यादौ क्रियायोगाभावेनागतित्वेऽपि समासः।

(१५२) अत्रेति अव्यवस्थया समासप्राप्तौ वार्त्तिकानि व्यवस्थापकानीति भावः।

(१५३) प्रगत इत्यनेन गतार्थे वृत्तौ अस्वपदविग्रहेण नित्यसमासता दर्शिता।

(१५४) अत्यादय इत्यादिना अभिगतो मुखमभिमुखः उद्गतो वेलामुद्वेलः प्रतिगतोऽक्षं प्रत्यक्ष इत्यादि ग्राह्यम्।

अतिक्रान्तो मालामतिमाल:। अवादय: (१५५) क्रुष्टाद्यर्थे तृतीयया*। अवक्रुष्ट: कोकिलया अवकोकिल:। पर्य्यादयो ग्लानाद्यर्थे चतुर्थ्या*। परिग्लानोऽध्ययनाय पर्य्यध्ययन:। निरादय: (१५६) क्रान्ताद्यर्थे पञ्चम्या *। निष्क्रान्त: कौशाम्ब्या: निष्कौशाम्बि:। कर्म्मप्रवचनीयानाम्प्रतिषेध:(१५७)*। वृक्षम्प्रति (१५८)।

तत्रोपपदं(१५९)सप्तमीस्थम्।३।१।९२।

सप्तम्यन्ते पदे कर्म्मणीत्यादौ(उ३२३)वाच्यत्वेन स्थितं कुम्भादि तद्वाचकं(१६०) पदमुपपदसंज्ञं स्यात्। तस्मिंश्च सत्येव वक्ष्यमाण: प्रत्यय: स्यात्।

---

(१५५) आदिपदात् परिणद्धो वीरुधा परिवीरुत् संनद्धो वर्म्मणा संवर्म्मेत्यादि ग्राह्यम्।

(१५६) निरादय इत्यादिपदात् उत्क्रान्ता कूलादुत्कूला इत्यादौ उदादिक्रान्तादीत्यादि पदात् निर्गतमङ्गुलिभ्योनिरङ्गुलमित्यात्यौगतादे: ग्राह्यम्।

(१५७) प्रतिषेधइति कुगतिप्रादय इत्यनेन(३७१पृ०)प्राप्तसमासस्य प्रतिषेधो वक्तव्य: स च सुराजा अतिराजेति भाष्ये प्रयोगात् स्वतिभिन्नानामेव तेषामिति बोध्यम्।

(१५८) वृक्षं प्रतीत्यादौ लक्षणाद्यर्थकप्रते: कर्म्मप्रवचनीयतया न तेन तत्पुरुषसमास:। प्रतिस्तवनमित्यादौ षत्वनिषेध: एवं फलं बोध्यम्।

(१५९) तत्रोपपदमित्यधिकार:। तथाच कर्म्मण्यणित्यादौ(उ३२३पृ०)सप्तमी प्रथमार्थे सूत्रत्वात् धातोरण् भवति कर्म्म चोपपदसंज्ञं भवतीत्येवं रीत्या तत्तत्सूत्रार्थ: अत्र सूत्रे सप्तमीपदं तदन्तपरं तत्स्थञ्च तद्वाच्यमित्याह सप्तम्यन्तपदे इति।

(१६०) तत्तत्सूत्रे प्रथमार्थे सप्तमीत्वेन लब्धमर्थमाह तद्वाचकं पदमिति।

उपपदमतिङ्। २। २। १९।

उपपदं सुबन्तं समर्थेन नित्यं समस्यते। अतिङन्तश्चायं समासः। कुम्भं करोतीति कुम्भकारः। इह कुम्भ अम् कार इत्यलौकिकं(१६१) प्रक्रियावाक्यम्। अतिङ् किम् मा भवान् भूत्। माङि लुङिति (७।८८पृ०) सप्तमी निर्देशान्माङु-पपदम्। अतिङ्ग्रहणं (१६२) ज्ञापयति। सुपेत्येतन्नेहानु-वर्त्तत इति पूर्वसूत्रेऽपि(२७१पृ०) (१६३) गतिग्रहणं पृथक्कृत्याऽतिङ्-ग्रहणान्ततापकृष्यते सुपेति च निवृत्तम्। तथाच(१६४) गति-कारकोपपदानां कृद्भिः सह समासवचनं प्राक् सुबु-

---

उपपदशब्दश्चान्वर्थकः उप समीपे उच्चारितं पदमुपपदं सामीप्यञ्च सप्तम्यन्तपदघटितसूत्रविधेयप्रत्ययप्रकृत्यर्थेऽन्वयित्वं मत्वानुपूर्व्याव्यवधानं कर्मण्यणिति(७३२२पृ०)सूत्रे उष्ट्रप्रणाय इति भाष्योदाहरणात् तथा-चात्रोपसर्गव्यवधानेऽपि उपपदत्वमिति बोध्यम्।

(१६१) अलौकिकमित्यस्य समासप्रवृत्तियोग्यं लोके प्रयोगानर्हमित्यर्थः।

(१६२) सह सुपेत्यधिकारात्(३१८पृ०)तिङन्तेन समासो न भविष्यति कृत-मतिङ्ग्रहणेनेत्याशङ्क्यातिङ्ग्रहणस्य ज्ञापकतयैव सार्थक्यं दर्शयति अ-तिङ्ग्रहणमिति।

(१६३) पूर्वसूत्रेऽपीति तथाच तत्र योगं विभज्य कुप्रादयः सुबन्ताः सुबन्तेन सह समस्यन्ते गतिश्च सुबन्तः तिङन्तेन समस्यते इति व्याख्येयमित्यर्थः।

(१६४) तथाचेति यद्यप्युक्तरीत्या गत्युपपदयोरेव लाभस्तथापि त्रितयविष-यिणी प्राचां परिभाषा एकदेशानुमितन्यायेन इहापि ज्ञाप्यते इति भावः। प्रागिति कृदन्तावरमपदात् सुबुत्पत्तेः पूर्व्वं समास इत्यर्थः। अत्र चरमपदादित्युक्तेः पूर्व्वपदे सुबुत्पत्तिरावश्यकीति ज्ञाप्यतेऽन्यथा राजदर्शीत्यादौ नलोपाद्यनुपपत्तिः स्यादिति द्रष्टव्यम्।

त्पत्तेरिति सिद्धम्। व्याघ्री (१६५) अश्वक्रीती (१६६)। कच्छपी (१६७)।

अमैवाव्ययेन। २। २। २०।

अमैव (१६८) तुल्यविधानं यदुपपदं तदेवाव्ययेन सह समस्यते। स्वादुङ्कारम्। नेह कालसमयवेलासु तुमुन्(७४२२पृ०)कालः

---

(१६५) परिभाषाफलं दर्शयन् गतिमुदाहरति व्याघ्रीति व्याजिघ्रतीति व्याघ्री। आतश्चोपसर्गे(२१८पृ०)कः। तत्र व्याङोर्गत्योर्घ्रशब्देन समासो यदि घ्रशब्दस्य सुबन्ततामपेक्षेत तर्हि सुबुत्पत्तये लिङ्गाद्यपेक्षेत ततश्च लिङ्गाद्यपेक्षायां टापा भाव्यम् न तु ङीषा घ्रशब्दमात्रस्य जातिवाचित्वाभावात्। ततश्च प्रतिनाममात्रेणैव समासेऽदन्तत्वात् जातिलक्षणो(२२७पृ०)ङीषिति स्थितम्।

(१६६) कारकमुदाहरति अश्वक्रीतीति अश्वेन क्रीयते स्मेति वाक्ये कर्तृकरणे कृतेति(२४०पृ०) तृतीयासमासः तत्रोत्तरपदे सुबुत्पत्तेः प्रागेव समासे क्रीतात् करणपूर्व्वादिति(२२२पृ०)ङीष्। सुबन्तेन समासे तु टापा भाव्यमिति क्रीतशब्दस्यादन्तत्वाभावात् क्रीतादित्यादिना ङीष् न स्यात्।

(१६७) उपपदमुदाहरति कच्छपीति कच्छे जलप्राये पिबतीति कच्छपी सुपि चेति(७२२४पृ०)योगविभागात् कः। इहापि व्याघ्रीवत् सुबुत्पत्तेः पूर्व्वं समासः। अतएव हरिणा सुपां सुपा तिङा नाम्नेत्यादिना (२२०पृ०) नाम्नैव समासो दर्शित इति स्मर्त्तव्यम्।

(१६८) अमैवेति यस्मिन्नुपपदे येन वाक्येन अमेव विहितस्तदेवोपपदमव्ययेन सह समस्यते नान्यदित्यर्थः पूर्व्वेण सिद्धे नियमार्थम्। अव्ययेनेति किं कुम्भकारः असति ह्यव्ययग्रहणे अमैव तुल्यविधानं यत्तत् समर्थेन केनचित् समस्यते इत्यर्थः स्यात्। तथासति स्वादुंकारमित्यत्रैव स्यान्न तु कुम्भकार इत्यत्रापि। पूर्व्वसूत्रस्यैवार्थ्यंभीत्याऽव्ययविषयएवायं

समयो वेला वा भोक्तुम्। अमैवेति किम् अग्रे भोजम् अग्रे भुक्त्वा। विभाषाग्रे प्रथमपूर्वेष्विति (उ४६७सू०) क्त्वा णमुलौ अमाचान्येन च तुल्यविधानमेतत्।

तृतीयाप्रभृतीन्यन्यतरस्याम्।२।२।२१।

उपदंशस्तृतीया या (उ४७२सू०) मित्यादीन्युपपदान्यमन्तेनाव्ययेन (१६८) सह वा समस्यन्ते। मूलकेनोपदंशम्भुङ्क्ते मूलकोपदंशम्।

क्त्वा च।२।२।२२।

तृतीयाप्रभृतीन्युपपदानि क्त्वान्तेन सह वा समस्यन्ते। उच्चैःकृत्य उच्चैः कृत्वा। अव्ययेऽयथाभिप्रेतेति (उ४७६सू०) क्त्वा। तृतीयाप्रभृतीनीति किम्। अलं कृत्वा। खलु कृत्वा।

तत्पुरुषस्याङ्गुलेः संख्याव्ययादेः।५।४।८६।

नियम इति चेत् तर्हि अमन्तविषयकएव किं न स्यात् अमन्तेन यः समासः सोऽमैव तुल्यविधानस्येति नियमसम्भवात् तथाचाग्रेभोजमित्यत्र समासो मा भूत् अग्रे भुक्त्वा कालोभोक्तुमित्यत्र स्यादेवेति भावः। तदेवेति किं कालोभोक्तुमित्यत्र न। अमैवेत्येवकारेणामा चान्येन तुल्यविधानस्योपपदस्य समासवारणेऽपि तुमुना तुल्यविधानस्य स्यादेवातस्तन्निवारणाय तदेवेत्युक्तम्। तत्त्व०।

(१६८) तृतीयेति। अमैव तुल्यविधानस्य प्राप्तेऽमा चान्येन तुल्यविधानस्याप्राप्ते इयं विभाषा। तत्र प्राप्ते यथा उपदंशस्तृतीयायामिति अप्राप्ते यथा अव्ययेऽयथाभिप्रेताख्यान इति क्त्वाणमुलौ। उच्चैःकारमिति इह समासपक्षे कृदुत्तरप्रकृतिस्वरः आदिर्णमुल्यन्यतरस्या (उ५४५सू०) मित्याद्युदात्तत्वम् असमासे तु धातो (उ५४४सू०) रित्यन्तोदात्तमिति विशेषः। तत्त्व०॥

संख्याव्ययादेरङ्गुल्यन्तस्य तत्पुरुषस्य (१७०) समासान्तोऽच् स्यात्। द्वे अङ्गुली प्रमाणमस्य द्व्यङ्गुलं(१७१)दारु। निर्गत्य मङ्गुलिभ्यो निरङ्गुलम्।

अहःसर्वैकदेशसंख्यातपुण्याच्च रात्रेः ।५।४।८७।

एभ्यो रात्रेरच् स्यात्चात्संख्यायादेः। अहर्ग्रहणं द्वन्द्वार्थम्((१७२)। अहश्च रात्रिश्चाऽहोरात्रः(१७३)सर्वा रात्रिः सर्वरात्रः। पूर्वं रात्रेः पूर्वरात्रः संख्यातरात्रः। पुण्यरात्रः। द्वयो रात्र्योः समाहारः द्विरात्रम् (१७४)। अतिक्रान्तोरात्रिम् अतिरात्रः।

---

(१७०) तत्पुरुषप्रसङ्गात्तत्पुरुषासाधारणसमासान्तानाह तत्पुरुषस्येति तत्पुरुषादङ्गुलेरिति वक्तव्ये समासान्तापेक्षयाऽवयवषष्ठी निर्दिष्टेति बोध्यम्।

(१७१) द्व्यङ्गुलमिति तद्धितार्थे द्विगुस्तदुत्तरसुत्पन्नद्वयसचो द्विगोर्लुगिति(४६१पृ०) लुक्।

(१७२) द्वन्द्वार्थमिति अहःपदस्य ब्रह्माहपरतया रात्रिपदस्य मानुषरात्रिपरतया च ब्रह्मणोक्तोऽवयवीभूता मानुषी रात्रिरित्येवं सार्थक्येऽवयवषष्ठ्या तत्पुरुषानभिधानात् अन्यतत्पुरुषस्यासम्भवात् अहश्चासौ रात्रिश्चेति कर्मधारये एकस्य गौणत्वकल्पनया यथाकथञ्चित् सम्भवेऽपि हेमन्तशिशिरावहोरात्रे च छन्दसीति (२ । ४ २८सू०) द्वन्द्वविषये एव समासान्ततयानिर्देशाच्च द्वन्द्वविषयमिदमित्यर्थः।

(१७३) अहोरात्र इति जातिरप्राणिनामिति (४३५पृ०) समाहारद्वन्द्वः रात्राह्नाहाः इति (३६१पृ०)पुंस्त्वम्।

(१७४) द्विरात्रमिति संख्यापूर्वं रात्रं क्लीबमिति (३६१पृ०) वचनमात्रेण क्लीबत्वम् (३६१पृ०)।

राजाहःसखिभ्यष्टच्। ५। ४। ९१।

एतदन्तात्तत्पुरुषाट्टच् स्यात्। परमराजः। अति (१७५) राजी। कृष्णसखः।

अह्नष्टखोरेव। ६। ४। १४५।

एतयोरेव परतोऽह्नः टिलोपः स्यान्नान्यत्र। उत्तमाहः। द्वे अहनी भृतो द्व्यहीनः (१७६) क्रतुः। तद्धितार्थो द्विगुः तमधीष्ट इत्यधिकारे (६४२८०) द्विगोर्यप्रत्ययनुवृत्तौ राज्यहःसंवत्सराच्चेति (६४५८०) खः। लिङ्गविशिष्टपरिभाषाया अनित्यत्वान्नेह (१७७)। मद्राणां राज्ञी मद्रराज्ञी।

अह्नोऽह्न एतेभ्यः। ५। ४। ८८।

सर्वादिभ्यः परस्याऽहन्शब्दस्याह्नादेशः स्यात्समासान्ते परे।

अह्नोऽदन्तात्। ८। ४। ७।

अदन्तपूर्वपदस्थाद्रेफात्परस्याऽह्नोऽह्नादेशस्य नस्य णः स्यात्।

---

(१७५) टित्करणस्य फलप्रदर्शनायोदाहरति अतिराजीति टित्त्वात् ङीप्।

(१७६) द्व्यहीन इति समासान्तविधेरनित्यत्वात् न टच् तेन द्व्यहीन इत्यत्र टिलोपो नेति बोध्यम्। अतएव द्विगोर्यप्रत्ययानुवर्त्तमाने राज्यहःसंवत्सराच्चेति चरितार्थं समासान्ते हि राज्यन्तद्विगोरप्रसिद्धेः तथा निर्देशो न स्यात् इत्येतज्ज्ञापकमाश्रित्यैव समासान्ताभाव इति तु न्याय्यम्।

(१७७) अनित्यत्वादिति अन्यथा मद्रराज्ञीत्यत्र टचि पुंवत्त्वे टिलोपे च मद्रराजीति स्यादिति भावः।

सर्व्वाह्नः । पूर्वाह्णः । संख्याताह्नः । द्वयोरह्नोर्भवः । कालाट्ठञ् (५।१।७८सू०) द्विगोर्लुगनपत्य इति(४।१।८८सू०)ठञो लुक् । द्व्यह्नः । स्त्रियामदन्तत्वाट्टाप् । द्व्यह्ना(१७८) । द्व्यह्नप्रियः । अत्यह्नः ।

क्षुभ्नादिषु (१७९) च । ८ । ४ । ३९ ।

एषु णत्वन्न स्यात् । दीर्घाह्नी प्रावृट् । एवञ्चैतदर्थमह्नइत्यदन्तानुकरणप्रयोगो (१८०) न कर्त्तव्यः । प्रातिपदिकान्तेति णत्ववारणाय क्षुभ्नादिषु पाठस्यावश्यकत्वात् अदन्तादिति तपरकरणान्नेह । परागतमह्नः पराह्नः ।

---

(१७८) द्व्यह्नेति इदञ्च तद्धितार्थद्विगोर्व्विशिष्टनिघ्नतावादिमते वस्तुतोऽस्य क्लीवत्वमेव नास्ति रात्राह्नाहाइति सूत्रेण(३८१सू०)पुंस्त्वविधायकेन तस्य बाधात् तद्धितार्थे द्विगुः संख्या सर्व्वनामतदन्तका इत्यमरोक्तिस्तु रात्राह्नातिरिक्तविषयेति । शब्देन्दु० ।

(१७९) क्षुभ्नादिष्विति अविहितलक्षणो णत्वप्रतिषेधः क्षुभ्नादिषु द्रष्टव्यइति भाष्यम् न भाभूपूकमिगमिप्यायीवेपामिति(७३००सू०)स्यैव प्रपञ्चइति कैयटः । क्षुभ्ना नृनमन नन्दिन् नन्दन नगर । एतान्युत्तरपदानि संज्ञायाम्प्रयोजयन्ति । हरिनन्दी हरिनन्दनः गिरिनगरम् । (नृतिर्यङि,प्रयोजयति । नरीनृत्यते । नर्त्तन गहन नन्दन निवेश निवास अग्नि अनूप एतान्युत्तरपदानि प्रयोजयन्ति । परिनर्त्तनम् परिगहनम् परिनन्दनम् शरनिवेशः शरनिवासः शराग्निः दर्भानूप । आचार्यादणत्वञ्च । आचार्य्यभोगीनः । आकृतिगणोयम् क्षुभ्नादिः ।

पाठान्तरम् क्षुभ्ना तृप्नु नृनमन नर नगर नन्दन (यङ्नृतिः) गिरिनदी गृहनमन निवेश निवास अग्नि अनूप आचार्य्यभोगीन चतुर्हायन इरिकादीनि (वनोत्तरपदानि संज्ञायाम्) इरिका तिमिर समीर कुबेर हरि कर्म्मार । क्षुभ्नादिः ।

(१८०) अह्नोऽदन्तादिति(३८२)सूत्रे अह्नइत्यदन्तानुकरणं षष्ठ्यर्थे प्रथमा तेन

न संख्यादेः समाहारे। ५। ४। ८९।

समाहारे वर्त्तमानस्य संख्यादेरह्नादेशो न स्यात्। संख्यादेरिति स्पष्टार्थम्। द्वयोरह्नोः समाहारः द्व्यहः। त्र्यहः।

उत्तमैकाभ्याञ्च। ५। ४। ९०।

आभ्यामह्नादेशो न। उत्तमशब्दोऽन्त्यार्थः(१८१) पुण्यशब्दमाह। पुण्यैकाभ्यामित्येव सूत्रयितुमुचितम्। पुण्याहम्। एकाहः। उत्तमग्रहणमुपान्त्यस्यापि संग्रहार्थमित्येके। संख्याताहः।

अग्राख्याया(१८२) मुरसः। ५। ४। ९३।

टच् स्यात्। अश्वानामुर इव अश्वोरसम् मुख्योऽश्व इत्यर्थः।

अनोऽश्मायःसरसाञ्जातिसंज्ञयोः। ५। ४। ९४।

टच् स्याज्जातौ संज्ञायाञ्च। उपानसम्(१८३)। अमृताश्मः। कालायसम्। मण्डूकसरसमिति जातिः। महानसम्। पिण्डाश्मः। लोहितायसम्। जलसरसमिति संज्ञा।

दीर्घाह्नी प्रावृडित्यादौ अदन्तत्वाभावात् न णत्वमिति प्राचामाशयस्तथा व्याख्याक्लेशं परिजिहीर्षुराह अह्न इत्यदन्तानुकरणमिति।

(१८१) अह्नः सर्वैकदेशेति(३८१)सूत्रे सर्वोत्तरतया पुण्यशब्दस्य निर्देशादिहोत्तमशब्दस्य तत्परत्वमित्याह अन्त्यार्थ इति। पुण्यसुदिनाभ्यामिति(३९५पृ०)क्लीबत्वस्य वक्ष्यमाणतया पुण्याहमिति क्लीबम्।

(१८२) अग्राख्यायामिति अग्रं प्रधानं तद्वाचिनउरःशब्दात् तत्पुरुषान्तावयवात् टच् स्यादित्यर्थः।

(१८३) उपानसमित्यत्र प्रादिसमासः। अन्यत्र यथायथं समासः।

ग्रामकौटाभ्याञ्च तक्ष्णः। ५। ४। ९५।

ग्रामस्य तक्षा ग्रामतक्षः। साधारण इत्यर्थः। कुट्यां भवः कौटः स्वतन्त्रः। स चासौ तक्षा च कौटतक्षः।

अतेः शुनः। ५। ४। ९६।

अतिश्वो(१८४) वराहः अतिश्वी सेवा।

उपमानादप्राणिषु। ५। ४। ९७।

अप्राणिविषयकोपमानवाचिनः शुनष्टच् स्यात्। आकर्षः(१८५ श्वेव आकर्षश्वः। अप्राणिषु किम् वानरः श्वेव वानरश्वा।

उत्तरमृगपूर्व्वाच्च सक्थ्नः। ५। ४। ९८।

चादुपमानात्। उत्तरसक्थम्। मृगसक्थम्। पूर्व्वसक्थम्। फलकमिव (१८६) सक्थि फलकसक्थम्।

नावोद्विगो। ५। ४। ९९।

नौशब्दान्तात् द्विगोष्टच् स्यान्न तु तद्धितलुकि (१८७)। द्वा-

---

(१८४) अतिश्व इति अतिक्रान्ताश्वानमित्यतिश्वस्ततोऽधिकवेगवानित्यर्थः। सेवा नीचसेवा न श्वहत्या कदाचनेत्युक्त्या सकलसेवा वा।

(१८५) आकर्षः पञ्चकुलोधान्यादिकर्षकः। काष्ठविशेषः। उपमानात् किं निष्क्रान्तः शुन इति वाक्ये निःश्वेत्यादौ न।

(१८६) फलकमिवेतीवशब्दस्य मयूरव्यंसकादित्वात् लोपः।

(१८७) नाव इत्यत्र गोरतद्धित लुकीत्यतः(३५६९०)मण्डूकप्लुत्या अतद्धितलुकीत्यनुवर्त्तते।

भ्यान्नौभ्यामागतः द्विनावरूप्यः। द्विगोर्लुगनपत्यइत्यत्र(४६।पृ०) (१८८) अचीत्यस्याऽपकर्षणाद्धलादेर्न लुक्। पञ्चनावप्रियः। द्विनावम्। त्रिनावम्। अतद्धितलुकीति किम्। पञ्चभिर्नौभिः क्रीतः पञ्चनौः (१८९)।

अर्द्धाच्च। ५। ४। १००।

अर्द्धान्नावष्टच् स्यात्। अर्द्धं नावः अर्द्धनावम्। क्लीवत्वं लोकात् (१९०)।

खार्य्याः (१९१) प्राचाम्। ५। ४। १०१।

द्विगोरर्द्धाच्च खार्य्याष्टच् स्याद्वा। द्विखारम् द्विखारि। अर्द्धखारम् अर्द्धखारि(१९२)।

द्वित्रिभ्यामञ्जलेः। ५। ४। १०२।

---

(१८८) द्विनावरूप्यइत्यत्र हेतुमनुष्येभ्यइति(५८५पृ०)रूप्यः तस्य द्विगोर्लुगनपत्यइत्येतेन लोपस्याशङ्कायामाह द्विगोरित्यादि। एतच्च तद्धितार्थे विषये द्विगोरुदाहरणम् पञ्चनावप्रियइत्युत्तरपदस्य, द्विनावमिति समाहारस्य उदाहरणम्।

(१८९) पञ्चनौरिति आर्हीयठक् अध्यर्द्धपूर्व्वेत्यादिना(६३२पृ०) तस्य लुक्।

(१९०) अर्द्धनावमित्यत्र परवल्लिङ्गतया स्त्रीत्वप्राप्तावाह क्लीवत्वमिति लिङ्गमशिष्यं लोकाश्रयत्वादित्युक्तिरेवात्र मानमिति भावः।

(१९१) खार्य्याइत्यादौ अतद्धितलुकीत्येव तेन द्वाभ्यां खारीभ्यां क्रीतइत्यादौ तद्धितलुकि द्विखारिरित्येव।

(१९२) अर्द्धखारीति एकविभक्तावषष्ठ्यन्तवचनादुपसर्ज्जनत्वाभावेन न ह्रस्वः ईकन्तत्वात्सुलोपः ह्रस्वपाठे लोकात्पुंस्कतया ह्रस्वइति भेदः।

टज्वा स्यात् द्विगौ। द्व्यञ्जलं द्व्यञ्जलि। अतद्धितलुकीत्यच
द्वाभ्यामञ्जलिभ्यां (१८३) क्रीतः द्व्यञ्जलिः।

ब्रह्मणो जानपदाख्यायाम्। ५। ४। १०४।

ब्रह्मान्तात्तत्पुरुषाट्टच् स्यात्समासेन जानपदत्व(१८४)माख्यायते चेत्। सुराष्ट्रे (१८५) ब्रह्मा सुराष्ट्रब्रह्मः।

कुमहद्भ्यामन्यतरस्याम्। ५। ४। १०५।

आभ्यां ब्रह्मणो वा टच् स्यात्तत्पुरुषे। कुत्सितो ब्रह्मा कुब्रह्मः(१८६) कुब्रह्मा।

आन्महतः(१८७)समानाधिकरणजातो ययोः। ६। ३। ४६।

---

(१८३) अञ्जलिभ्यामिति तत्परिमितधान्यादिनेत्यर्थः तथाच तस्य परिमाणार्थतया तदर्थकतद्धितस्य ठकः अध्यर्द्धेत्यादिना(६३२ पृ०)लुक्।

(१८४) जनपदे भवो जानपदस्तस्य भावप्रधाननिर्द्देश इत्याशयेन व्याचष्टे जानपदत्वमिति कस्येत्याकाङ्क्षायां सन्निधानात् ब्रह्मण एवेति लभ्यते इति बोध्यम्।

(१८५) सुराष्ट्रे इति अधिकरणस्य शेषत्वविवक्षयात्र षष्ठीसमास एव युक्तः न तु सप्तमीसमासः ब्रह्मशब्दस्य शौण्डादिगणे पाठाभावात्। जानपदे इति किं देवब्रह्मा नारद इत्यादौ न। शब्देन्दु०।

(१८६) कुब्रह्मेति ब्राह्मणपर्य्यायोऽत्र ब्रह्मन्शब्दः श्मशानादिकर्म्मसु विनियुक्तो वेदो वा ब्रह्मशब्दार्थः।

(१८७) पदाधिकारे तदन्तस्यापि ग्रहणविधानात् महच्छब्दान्तस्यापि ग्रहणं तेन परममहापुरुष इत्यादिसिद्धिः तदन्तग्रहणेऽपि गौणस्य

महतआकारोऽन्तादेशः स्यात्समानाधिकरणे उत्तरपदे जातीये च परे। महाब्रह्मः महाब्रह्मा। महादेवः महाजातीयः। समानाधिकरणे किम् महतः सेवा महत्सेवा। लाक्षणिकं विहाय प्रतिपदोक्तः सन्महदिति (२६२४०) समासो ग्रहीष्यतइति चेत्। महाबाहुर्न (१९८) स्यात्। तस्माल्लक्षणप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्येति परिभाषा नेह प्रवर्त्तते समानाधिकरणग्रहणसामर्थ्यात्। आदिति योगविभागादात्त्वं प्रागेकादशभ्यइति (१९९)निर्द्देशाद्वा। एकादश। महतीशब्दस्य पुंवत्कर्म्मधारयेति (२६२४०) पुंवद्भावे कृते आत्त्वम्। महाजातीया। महदात्त्वेघासकरविशिष्टेषूपसंख्यानं पुंवद्भावश्च*। असामानाधिकरण्यार्थमिदम्। महतो महत्या(२००) वा घासः। महाघासः। महाकरः। महाविशिष्टः। अष्टनः कपाले हविषि*। अष्टाकपालः। गवि च युक्ते*। गोशब्दे परे युक्तइत्यर्थे गस्येऽष्टमआत्त्वं स्यात्। अष्टागवं शकटम्।

न चहणं भाष्ये महद्भूतश्चन्द्रमाइत्युदाहरणे चव्यन्ते गौणत्वान्नात्त्वमित्युक्तत्वात् तेन अतिमहद्बाहुरित्येव। शब्देन्दु०

(१९८) महाबाहुरिति बहुव्रीहिरयं स च सामान्यशास्त्रानिर्द्दिष्टत्वाल्लाक्षणिक एवेति तत्र न प्रसङ्गः स्यादिति भावः।

(१९९) प्रागेकादशभ्योऽच्छन्दसीति सूत्रे एकादशेत्यत्र कृतात्त्वपूर्व्वपदनिर्देशादित्यर्थः।

(२००) महतो महत्या वेति तथाचात्र चकारोऽन्वाचयएव समुच्चयपरत्वे पुंवद्भावसन्नियोगशिष्टतया स्त्रियामेव प्रवृत्तिः स्यात्त्वन्यत्र तत्र पुंवद्भावाप्रसक्तेरिति भावः।

अथ प्रत्यन्ववेत्यत्राजिति (४५२पृ०) योगविभागाद्बहुव्रीह्यावप्यच्
अष्टानां गवां (२०१) समाहारः अष्टगवम्। तद्युक्तत्वाच्छकट-
मष्टागवमिति वा।

द्व्यष्टनः संख्यायामबहुव्रीह्यशीत्योः। ६। ३। ४७।

आत्स्यात्। द्वौ च दश च द्वादश द्व्यधिका(२०२)दशेति वा।
द्वाविंशतिः। अष्टादश। अष्टाविंशतिः। अबहुव्रीह्यशीत्योः
किम्। द्विदाः। द्व्यशीतिः। प्राक् शताद्वक्तव्यम् *। नेह
द्विशतम्। द्विसहस्रम्।

त्रेस्त्रयः। ६। ३। ४८।

त्रिशब्दस्य त्रयः स्यात्पूर्वविषये। त्रयोदश। त्रयोविंशतिः।
बहुव्रीहौ तु। त्रिदश त्रिदशाः। सुजर्थे बहुव्रीहिः (२०३)।
अशीतौ तु त्र्यशीतिः। प्रक्शतादित्येव। त्रिशतम्। त्रि-
सहस्रम्।

विभाषा चत्वारिंशत्प्रभृतौ सर्वेषाम्। ६। ३। ४९।

---

(२०१) योगविभागस्य भाष्येऽदर्शनात् प्रकारान्तरेण प्रयोगं समर्थयति अ-
ष्टानां गवामिति।

(२०२) द्व्यधिकेत्यत्र संख्या संख्येयं वाऽन्यपदार्थः एकादीनां दशतिविषय
इव विंशत्यादीनां सर्वत्र संख्यासंख्येयोभयपरत्वस्य स्वीकारात् तेन
द्वाविंशतिर्गावः गवां वा द्वाविंशतिरित्युभयथा प्रयोगः।

(२०३) सुजर्थे इति संख्ययाव्ययेत्यादिना (४१०पृ०) बहुव्रीहिरिति बोध्यम्।

द्व्यष्टनोर्वेश्च प्रागुक्तं वा स्याच्चत्वारिंशदादौ परे। द्विचत्वारिंशत् द्वाचत्वारिंशत्। अष्टचत्वारिंशत् अष्टाचत्वारिंशत् त्रिचत्वारिंशत् त्रयश्चत्वारिंशत् एवं पञ्चाशत्षष्टिसप्ततिनवतिषु।

एकादिश्चैकस्य चादुक्। ६। ३। ७६।

एकादिर्नञ्प्रकृत्या स्यादेकस्यादुगागमश्च। नञोविंशत्या समासे कृते एकशब्देन सह तृतीयेति (११८४०) योगविभागात्समासः। अनुनासिकविकल्पः। एकेन न विंशतिः एकान्नविंशतिः। एकादूनविंशतिः एकोनविंशतिरित्यर्थः। षषउत्वन्दतृदशधासूत्तरपदादेः ष्टुत्वञ्चधासु वेति वाच्यम्। षोडन् (२०४)। षोडश। षोढ़ा षड्धा (२०५)।

परवल्लिङ्गं द्वन्द्वतत्पुरुषयोः। २। ४। २६।

एतयोः परपदस्येव लिङ्गं (२०६) स्यात्। कुक्कुटमयूर्याविमे

---

(२०४) षोडशमित्यत्र बहुव्रीहौ वयसि दन्तस्य दृति(४२३४०) दत्रादेशः।

(२०५) धासु वेत्यत्रोत्त्वसन्नियोगशिष्टतया ष्टुत्वस्योत्त्वाभावपक्षे न प्रवृत्तिरित्याशयेनोदाहरति षड्धेति।

(२०६) परवल्लिङ्गमिति। समाहारविषयकेण स नपुंसकमित्यनेन (१९५१४०) परत्वादेतस्यबाधात् परिशेषात् इतरेतरयोगद्वन्द्वविषयमेतत्। तत्र चोद्भूतावयवभेदकसमुदायस्य इतरेतरद्वन्द्वार्थतयाऽवयवलिङ्गेन तल्लिङ्गत्वे प्राप्ते पूर्वस्य परस्य वा लिङ्गानुसारेण प्रयोगइत्याशङ्कायां नियमार्थमिदम् तत्पुरुषे तु प्राधान्येन व्यपदेशा भवन्तीति न्यायेन प्राप्तावयवैकदेशिसमासे पूर्वपदार्थप्राधान्येन परलिङ्गाप्राप्त्या विध्यर्थमिदमिति विवेकः। सूत्रे द्वन्द्वतत्पुरुषयोरिति षष्ठ्यन्तमर्थपरं शब्दार्थयोरभे-

मयूरीकुक्कुटाविमौ। अर्द्धपिप्पली। द्विगुप्राप्तापन्नालम्पूर्व-गतिसमासेषु (२०७) प्रतिषेधो वाच्यः *। पञ्चसु कपालेषु संस्कृतः पञ्चकपालः पुरोडाशः। प्राप्तो जीविकाम् प्राप्तजीविकः। आपन्नजीविकः। अलं कुमार्य्यै अलंकुमारिः। अतएव ज्ञापकात्समासः। निष्कौशाम्बिः।

पूर्ववदश्ववड़वौ।२।४।२७।

द्विवचनमतन्त्रम्(२०८) अश्ववड़वौ अश्ववड़वान् अश्ववड़वः।

रात्राह्नाहाः पुंसि।२।४।२९।

एतदन्तौ द्वन्द्वतत्पुरुषौ (२०९) पुंस्येव। अनन्तरत्वात्परवल्लिङ्गतापवादोऽप्ययम्परत्वात्समाहारनपुंसकतां बाधते। अहो-रात्रः। रात्रेः पूर्वभागः पूर्वरात्रः। पूर्व्वाह्णः। द्व्यहः। संख्यापूर्व्वं (२१०) रात्रं क्लीवम् *। द्विरात्रम्। त्रिरा-त्रम्। गणरात्रम्।

दात् तथाच द्वन्द्वतत्पुरुषपदार्थस्य उत्तरावयवार्थलिङ्गवल्लिङ्गमित्यर्थ इत्याह परपदस्येवेति।

(२०७) गतिसमासपदं गतेः समासो येनेति बहुव्रीहिणा गतिसमासविधा-यकसूत्रपरं तच्च कुगतिप्रादयइति (२७१पृ०)सूत्रम्। तस्मिंश्च कुगत्योर-लोदाहरणासम्भवात् प्रादावुदाहरति निष्कौशाम्बिरिति।

(२०८) द्विवचनमतन्त्रमविवक्षितं तेन बहुवचनेऽपि स्यादित्याशयः। अश्व-वडवसमासार्थः पूर्व्वपदवल्लिङ्गं लभतइत्यर्थः।

(२०९) रात्राह्नाहाइत्यत्र द्वन्द्वतत्पुरुषयोरित्यनुवर्त्तते। इदञ्च प्राप्तापन्ना-दिसमासेऽपि प्रवर्त्तते। तेन प्राह्णः पराह्णइत्यादेः पुंस्त्वमिति बोध्यम्।

(२१०) संख्यापूर्व्वमितीदं समाहारद्विगावेव प्रवृत्तमन्यस्यासम्भवात्। गण-रात्रमिति संख्यापूर्व्वकतया समाहारे द्विगुः।

अपथन्नपुंसकम्। २। ४। ३०।

तत्पुरुषइत्येव (२११)। अन्यत्र तु, अपथो देशः। कृतसमासान्तनिर्द्देशान्नेह। अपन्थाः (२१२)।

अर्द्धर्चाः पुंसि च। २। ४। ३१।

अर्द्धर्चादयः(२१३)शब्दाः पुंसि क्लीबे च स्युः। अर्द्धर्च्चः अर्द्धर्च्चम्। ध्वजः ध्वजम्। एवन्तीर्थशरीरमण्डपयूषदेहाङ्कुशकलशादि।

---

(२११) तत्पुरुषइत्येवेति तादृशद्वन्द्वासम्भवादिति भावः।

(२१२) अपन्था इति पथो विभाषेति(४५६पृ०)पाक्षिकसमासान्ताभावः।

(२१३) अर्द्धर्चा इति बहुवचनं गणसूचनार्थं तदाह अर्च्चादयइति।

अर्द्धर्च्च गोमय कषाय कार्षापण कुतप कुणप कपाट शङ्ख गूथ यूथ ध्वज कबन्ध पद्म गृह सरक कंस दिवस यूप अन्धकार दण्ड कमण्डलु मण्ड भूत द्वीप द्यूत चक्र धर्म्म कर्म्मन् मोदक शतमान यान नख नखर चरण पुच्छ दाड़िम हिम रजत सक्तु पिधान सार पात्रष्टत सैन्धव औषध आढक चषक द्रोण खलीन पात्रीव(पात्रीर) षष्टिक बारबाण प्रोथ कपित्थ शुष्क शाल शील शुल्क शीधु कवच रेणु ऋण कपट शीकर मुसल सुवर्ण वर्ण पूर्व्व चमस क्षीर कर्ष आकाश अष्टापद मङ्गल निधन निर्य्यास जृम्भ वृत्त पुस्त बुस्त क्ष्वेड़ित शृङ्ग निगड़ खल मधु मूल मूलक स्थूल शराव नाल वप्र विमान मुख प्रग्रीव शूल वज्र कटक कण्टक कर्प्पट शिखर कल्क नाट मस्तक वलय कुसुम तृण पङ्क कुण्डल किरीट कुमुद अर्ब्बुद अङ्कुश तिमिर आश्रम भूषण इष्वास मुकुल वसन्त तड़ाग पिटक विटङ्क विड़ङ्ग पिण्याक माष कोश फलक दिन दैवत पिनाक समर स्थाणु अनीक उपवास शाक कर्प्पास विशाल चषाल

जात्याख्याया(२१४) मेकस्मिन् बहुवचनमन्यतरस्याम्। १। २। ५८।

एकोऽप्यर्थो वा बहुवद्भवति। ब्राह्मणाः पूज्याः ब्राह्मणः पूज्यः।

खण्ड दर विटप रण बल मक मृणाल हस्त आर्द्र हल सूत्र ताण्डव गाण्डीव मण्डप पटह सौध योध पार्श्व शरीर फल छल पुर राष्ट्र विम्ब अम्बर कुट्टिम कुक्कुट कुडप ककुद खण्डल तोमर तोरण मञ्चक पञ्चक पुङ्ख मध्य बाल छाल वल्मीक वर्ष वस्त्र वसु देह उद्यान उद्योग स्नेह स्तेन स्तन स्वर संगम निष्क क्षेम शूक छत्र पवित्र यौवन कलह पालक मूषिक मण्डल वल्कल कुञ्ज विहार लोहित विषाण भवन अरण्य पुलिन दृढ आसन ऐरावत शूर्प तीर्थ लोमश तमाल लोह दण्डक शपथ प्रतिसर दारु धनुष् मान वर्चस्क कूर्च तण्डक मठ सहस्र ओदन प्रवाल शकट अपराह्ण नीड़ शकल तन्दुल। अर्द्धर्चादिः।

इह केषाञ्चिदर्थभेदेन लिङ्गव्यवस्था शास्त्रकारैरङ्गीकृता। तथाच शाश्वतः।

मकरन्दस्य-मद्यस्य माक्षिकस्य च वाचकः।
अर्द्धर्चादिगणे पाठात् पुंनपुंसकयोर्मधुरिति।

तथाच मकरन्दादिवाचकत्वे द्विलिङ्गता चैत्रवाचित्वे पुंस्त्वमेव स्याच्चैत्रश्चैत्रिको मधुरित्यमरोक्तेः।

(२१४) जात्याख्यायामिति प्राधान्येन जातेर्वाच्यतायामित्यर्थः। गवादिशब्दानां भावप्रत्ययं विना प्राधान्येन जातिबोधने इदमेव मूलं प्रमाणम्। एकस्या अपि तस्याविशेष्यत्वे च बहुत्वाद्यन्वयो व्यक्तिघटितपरम्परया बोध्यः। एवञ्च जातेरेकत्वेन तदाश्रयव्यक्तेर्बाहुल्येऽप्येकवचनमेव प्रयोज्यमिति ज्ञापनाय सूत्रमिदं तथाचैकस्मिन्नर्थे वर्त्तमानो जातिशब्दो बहूनां वचनं बोधकं भवतीत्यर्थातिदेशोऽयमित्यवसेयम्। एकस्मिन् बहुवचनमित्युक्तेरेकत्वमेव बहुवचनप्रत्ययार्थे इति तु न्याय्यम्।

अस्मदो द्वयोश्च। १। २। ५९।

एकत्वे द्वित्वे च विवक्षितेऽस्मदो बहुवचनं वा स्यात्। वयं ब्रूमः पक्षेऽहं ब्रवीमि आवां ब्रूव इति वा। सविशेषणस्य प्रतिषेधः। पटुरहं ब्रवीमि।

फल्गुनीप्रोष्ठपदानाञ्च नक्षत्रे। १। २। ६०।

द्वित्वे (२१५) बहुत्वप्रयुक्तकार्य्यं वा स्यात्। पूर्वे फल्गुन्यौ पूर्वाः फल्गुन्यः। पूर्वे प्रोष्ठपदे पूर्वाः प्रोष्ठपदाः। नक्षत्रे किम् पूर्वफल्गुन्यौ माणविके।

तिष्यपुनर्वस्वोर्नक्षत्रद्वन्द्वे (२१६) बहुवचनस्य द्विवचनं नित्यम्। १। २। ६३।

बहुत्वं द्वित्ववद्भवति। तिष्यश्च पुनर्वसू(२१७)च तिष्यपुनर्व्वसू। तिष्येति किम् विशाखानुराधाः (२१८)। नक्षत्रे किम् तिष्य-पुनर्वसवो माणवकाः।

---

(२१५) चकारेण अस्मदो द्वयोश्चेत्यतो द्वयोरित्यस्यानुकर्षणादाह द्वित्वे इति उद्भूतावयवभेदे समुदायएवामयोरूढत्वादेकस्यां न प्रयोग'।

(२१६) तिष्येत्यत्र नक्षत्रइत्यनुवर्त्तते तिष्यपुनर्वसुशब्दतुल्यार्थयोरर्थे नक्षत्रे वर्त्तमानो यो नक्षत्रवाचकानां द्वन्द्वस्तस्येत्यर्थः। एवञ्च तत्तुल्यार्थ-कयोः सिध्यपुष्यशब्दयोरपि समासे तथेति बोध्यम्।

(२१७) पुनर्वसूइति पुनर्वसू द्वे तारेतिष्यएका तारा इति तद्द्वन्द्वे बहुत्वेऽपि अनेन द्विवचनविधानात् द्विवचनान्तता।

(२१८) विशाखे चानुराधाश्चेति विग्रहे विगृहीतानां बहुत्वात् प्राप्तिप्रसङ्गेऽपि तिष्यादिभिन्नत्वान्न प्रसङ्गः।

स नपुंसकम्। २।४।१७।

समाहारे द्विगुर्द्वन्द्वश्च नपुंसकं स्यात्। परवल्लिङ्गापवादः। पञ्चगवम्। दन्तोष्ठम्। अकारान्तोत्तरपदो (२१९) द्विगुः स्त्रियामिष्टः*। पञ्चमूली। आबन्तो वा॰। पञ्चखट्वी पञ्चखट्वम्। अनो नलोपश्च वा च द्विगुः स्त्रियाम्॰। पञ्चतक्षी पञ्चतक्षम्। पात्राद्यन्तस्य (२२०) न॰। पञ्चपात्रम्। त्रिभुवनम्। चतुर्युगम्। पुण्यसुदिनाभ्यामह्नः क्लीबतेष्टा*। पुण्याहम्। सुदिनाहम्। पथः संख्याव्ययादेः॰। संख्याव्ययादेः परः कृतसमासान्तः पथशब्दः क्लीबमित्यर्थः। त्रयाणाम्पन्थास्त्रिपथम्(२२१)। विरूपः पन्थाः विपथम्। कृतसमासान्तनिर्देशान्नेह। सुपन्थाः। अतिपन्थाः। सामान्ये(२२२) नपुंसकम्॰। मृदु पचति (२२३)। प्रातः कमनीयम्।

---

(२१९) अकारान्तोत्तरेति। अत्र द्विगुः समाहारद्विगुरेव स नपुंसकमित्यस्यापवादत्वेन तस्यैव ग्राह्यत्वौचित्यात्।

(२२०) पात्राद्यन्तस्येति स्त्रीत्वं नेत्यर्थः अकारान्तोत्तरसमाहारद्विगोः स्त्रीत्वस्यैव विधानेन तन्निषेधस्यैवोचितत्वात्।

(२२१ त्रयाणां पन्थाइति वाक्ये त्रिपथमित्यत्र ऋक्पूरित्यादिना (४५।१७०) समासान्तः। कापथविपथौ तु अर्द्धर्चादिवत् लिङ्गस्य लोकाश्रयत्वात् पुंसावेव। विपथा नगरीत्यादौ तु बहुव्रीहेर्लाक्षणिकतया प्रतिपदोक्तपरिभाषयैतस्य न प्रवृत्तिरिति बोध्यम्। शब्देन्दु॰

(२२२) सामान्येइति एतच्चानियतलिङ्गविषयमेवालिङ्गानां नियतलिङ्गानाञ्च नपुंसकत्वं नास्त्येव। एतच्च न्यायसिद्धं विशेष्यविशेषणासन्निधाने सर्वनाम्न इव सर्वस्य नपुंसकत्वस्यैवोचितत्वादिति। शब्देन्दु॰

(२२३) मृदु पचतीति। क्रियाविशेषणत्वाद्द्वितीयान्तम्। तथाहि धातु-

तत्पुरुषोनञ्कर्म्मधारयः। २। ४। १९।

अधिकारोऽयम् (२२४)।

संज्ञायाङ्कन्थोशीनरेषु। २। ४। २०।

कन्थान्तस्तत्पुरुषः क्लीवं स्यात्सा चेदुशीनरदेशोत्पन्नायाः कन्थायाः संज्ञा। सुशमस्याऽपत्यानि सौशमयः। तेषां कन्था सौशमिकन्थम्। संज्ञायाम् किम् वीरणकन्था। उशीनरेषु किम् दाक्षिकन्था।

उपज्ञोपक्रमंतदाद्याचिख्यासायाम्(२२५)।२।४।२१

पात्तभावनारूपव्यापारं प्रति व्यपदेशिवद्भावपरिभाषया फलांशः कर्म्मीभूतः तथाच तत्सामानाधिकरण्यात् कर्म्मविशेषणइव तत्र द्वितीया। अतएव सक्तलुत्वावित्यादौ कारकपूर्व्वकत्वेन यण्। यत्र तु भावनां प्रति करणतया धात्वर्थविशेषोऽन्वेति तत्र तद्विशेषणानां तृतीयान्ततैव अश्वमेधेन यजेतेत्यादौ तथा प्रयोगात्। ज्योतिष्टोमेन भक्तिपूर्व्वकं यजेतेत्यादौ तु भावनाविशेषणस्य दर्शनादिक्रियाव्याप्यतया क्रियाया अपि कृत्रिमकर्म्मसंज्ञावत्त्वेन तद्विवक्षायां द्वितीयान्तता तथा विवक्षाभावे तु प्रथमान्ततैवेति दिक्। मनो०

(२२४) आरोपस्याभावस्य वा नञा द्योतनात् तद्द्योत्यार्थेनोत्तरपदार्थस्य सामानाधिकरण्याभावात् कर्म्मधारयात् पृथगुक्तिरनञ्कर्म्मधारय इति। नञ्कर्म्मधारयभिन्नएव तत्पुरुषइतऊर्द्ध्वमधिकरिष्यते स च वक्ष्यमाणतत्तत्कार्य्यं लभतेइत्यर्थः। इदञ्च प्रकरणं परवल्लिङ्गत्वस्य विशेष्यनिघ्नत्वस्य चापवादकम्।

(२२५) आख्यातुमिच्छा आचिख्यासा। अत्र सूत्रे विवक्षैवाऽभिधीयतेऽइह शास्त्रे विवक्षैव नियामिका नतु वस्तुस्थितिः। विवक्षा च न प्रयोक्तृ

उपज्ञान्त उपक्रमान्तश्च तत्पुरुषो नपुंसकं स्यात् तयोरुपज्ञायमानोपक्रम्यमाणयोरादिः प्राथम्यञ्चेदाख्यातुमिष्यते। पाणिनेरुपज्ञा (२२६) पाणिन्युपज्ञं ग्रन्थः। नन्दोपक्रमन्द्रोणः।

छाया बाहुल्ये। २।४।२२।

छायान्तस्तत्पुरुषो नपुंसकं स्यात्पूर्व्वपदार्थ(२२७) बाहुल्ये। इक्षूणाञ्छाया। इक्षुच्छायम् विभाषासेनेति (१९८७०) विकल्पस्यायमपवादः। इक्षुच्छायानिषादिन्य इत्यत्र तु आ समन्तान्निषादिन्य इत्याङ्प्रश्लेषो बोध्यः।

सभा राजाऽमनुष्यपूर्व्वा। २।४।२।३

राजपर्य्यायपूर्वोऽमनुष्यपूर्व्वश्च सभान्तस्तत्पुरुषो नपुंसकं स्यात्। इनसभम्। ईश्वरसभम्। पर्य्यायस्यैवेष्यते(२२८)।

सामान्यस्य किन्तु शिष्टानामेव तेषाञ्च यस्मिन्नर्थे धर्म्मबुद्ध्या यादृशशब्दप्रयोगे इच्छा सैवेह याह्या। सर्व्वत्राभिधानानभिधाने अपि शिष्टानामेवेति नातिप्रसङ्गः। शब्देन्दु०

(२२६) पाणिनेरुपज्ञेति उपज्ञायते इति कर्म्मण्यङ् पाणिनिसम्बन्ध्याद्यज्ञानविषय इति समासार्थः।

(२२७) बाहुल्ये इति कस्य बाहुल्यमित्यपेक्षायां छायाया निमित्तीभूतवरकद्रव्याणामेव बाहुल्यमर्थाल्लिप्सं तच्च षष्ठीतत्पुरुषे पूर्व्वपदार्थनिष्ठमित्याशयेनाह पूर्व्वपदार्थेति।

(२२८) पर्य्यायस्यैवेति पर्य्यायवचनस्यैवेत्यर्थः। एवकारेण स्वरूपस्य विशेषाणाञ्च व्यावृत्तिः।

नेह राजसभा चन्द्रगुप्तसभा । अमनुष्यशब्दो रूढ्या (२२९) रक्षःपिशाचादीनाह । रक्षःसभम् । पिशाचसभम् ।

अशाला (२३०) च । २ । ४ । २४ ।

सङ्घातार्था या सभा तदन्तस्तत्पुरुषः क्लीवं स्यात् । स्त्रीसभम् स्त्रीसङ्घातइत्यर्थः । अशाला किम् धर्म्मसभा धर्म्मशालेत्यर्थः ।

विभाषा सेनासुराच्छायाशालानिशानाम् ।२। ४ । २५ ।

एतदन्तस्तत्पुरुषः क्लीवं वा स्यात् । ब्राह्मणसेनम्—ब्राह्मण सेना । यवसुरम्—यवसुरा । कुड्यच्छायम्—कुड्यच्छाया । गोशालम्—गोशाला । श्वनिशम्—श्वनिशा । तत्पुरुषोऽनञ् कर्म्मधारय (२८६पृ०) इत्यनुवृत्तेर्नेह । दृढसेनो राजा । असेना । परमसेना । इति तत्पुरुषः ।

---

(२२९) रूढ्येति । परे तु पर्य्युदासनञाऽपि तत्सिद्धिरिति ।

तत्सादृश्यमभावश्च तदन्यत्वं तदल्पता ।
अप्राशस्त्यं विरोधश्च नञर्थाः षट् प्रकीर्त्तिता ।

इत्युक्तेः सादृश्यविरोधसहितभेदस्य प्रकृते नञर्थत्वस्वीकारेण राक्षसपिशाचानाञ्च तथात्वादमनुष्यशब्देन तेषामेव ग्रहणमन्यथा काष्ठसभमित्यपि स्यादित्याहुः ।

(२३०) सभाशब्दस्य शालासंघातार्थकत्वेन तदर्थे प्रवृत्तौ निषेधाभावेन तत्र अशालेति पर्य्युदासः । शालार्थभिन्नेत्यर्थः ।

शेषो (१) बहुव्रीहिः । २ । २ । २३ ।

अधिकारोऽयम् । द्वितीया श्रितेत्यादिना(३२६पृ०)यस्य त्रिकस्य विशिष्य समासो नोक्तः स शेषः प्रथमान्तमित्यर्थः ।

अनेकमन्यपदार्थे । २ । २ । २४ ।

अनेकं(२) प्रथमान्तमन्यपदार्थे वर्त्तमानं वा समस्यते स बहुव्रीहिः अप्रथमाविभक्त्यर्थे(३)बहुव्रीहिरिति समानाधिकर-

---

(१) शेषइति उक्तादन्यः शेषः द्वितीयादीनां तत्तत्पदैः समासोऽभिहितो नैवं प्रथमेतिशब्देन प्रथमान्ततया प्रथमायाः केनचित् समासोऽभिहितोऽतः प्रथमान्त एव शेषशब्दार्थः विशेषणं विशेष्येणेति(३६०पृ०)वास्तविकप्रथमान्तपदेन समासविधानेऽपि प्रथमेतिपदोल्लेखाभावेन न तेनोक्तता शङ्क्या। तथा चात्र सूत्रे शेषइति प्रथमान्तं पदमेतत्पूर्वसूत्रे प्रथमान्तपदोपात्तानामेव द्वितीयादीनां स्वापेक्षयावधित्वात् तदपेक्षया प्रथमान्तस्यैव शेषत्वं गम्यते । एतदभिप्रायेण व्याचष्टे यस्य त्रिकस्येति । संख्याकारकयोरन्यलभ्यतया स्वार्थद्रव्यलिङ्गात्मकस्यानन्यलभ्यत्वेन प्रातिपदिकार्थत्वात् प्रातिपदिकार्थे एव प्रथमायाउक्तत्वेन प्रथमान्तपदोपात्तस्य यस्य त्रिकस्येत्यर्थः । स्पष्टाक्षरेण तदेवाह प्रथमान्तइति ।

(२) द्वन्द्वैकशेषयोरपि प्रथमान्तपदघटिततया ततोविशेषार्थमाहानेकमित्यादि । समर्थ इति सुबिति चानुवर्त्तते अनेकं समर्थं परस्पराकाङ्क्षं शेषपदप्रतिपाद्यं प्रथमान्तं सुबन्तमन्यस्य पदस्यार्थे। वर्त्तमानं सत् बहुव्रीहिरित्यर्थः । अन्यत्वं चोपस्थितसमस्यमानप्रथमान्तपदापेक्षं तथाच समस्यमानपदातिरिक्तत्वमित्यर्थः ।

(३) फलितमाहाप्रथमाविभक्त्यर्थे इति प्रथमाभिन्नाया द्वितीयादिविभक्तेरर्थे इत्यर्थः पदेन हि प्रकृत्यर्थोपसर्ज्जनः क्रियाकारकभावादिरूपः

णानामिति(४)च फलितम् । प्राप्तमुदकं यं ग्रामम् प्राप्तोदको ग्रामः । ऊढरथोऽनड्वान् । उपहृतपशू रुद्रः । उद्धृतौदना स्थाली । पीताम्बरो हरिः । वीरपुरुषो ग्रामः । प्रथमार्थे तु न । वृष्टे देवे गतः । व्यधिकरणानामपि न । पञ्चभिर्भु-

---

सम्बन्धो विभक्त्यर्थे प्राधान्येन बोध्यतेऽतस्तस्यैव बहुव्रीह्यर्थत्वे बहुव्रीहिनिष्पन्नपदेन देवदत्तादिपदानां सामानाधिकरण्यानुपपत्तिरतस्तद्वारणाय तत्तद्विभक्त्यर्थान्वितसम्बन्ध्यन्तर्भावेणैव शक्तिकल्पनमिति बोध्यम्। एवञ्च चित्रा गावो यस्येति विग्रहवाक्येन चित्राभिन्नानां गवां प्राधान्येन बोधनेऽपि समासे विशेषणविशेष्यभावव्यत्यासस्तथैव शिष्टानां व्यवहारात् यथोक्तं हरिणा

समासतद्धितवृत्तौ यत्किञ्चिदुपदर्शकम् ।

गुणप्रधानभावे च तत्र दृष्टो विपर्ययइति ।

एवञ्च विषयतासाम्यात् तयोस्तुल्यत्वमिति । अत्रान्यस्य पदस्यार्थे वर्त्तमानमित्युक्त्या तत्तद्व्यपदार्थैः समासघटकसमुदायपदशक्यः परस्परसमभिव्याहारएव तत्तच्छक्त्यर्थबोधकइति समासेऽतिरिक्तैव शक्तिरिति द्योतितम् सा च योगरूढिरेव यथोक्तं हरिणा

समासे खलु भिन्नैव शक्तिः पङ्कजशब्दवदिति ।

विपक्षे बाधकादिकमधिकमुक्तं(३१८पृ०)प्राक् ।

(४) समानाधिकरणानामिति एतच्च शेषपदादेव लभ्यते समस्यमानपदानां व्यधिकरणत्वे शेषपदाभिधेयत्वासम्भवात् तथाच समानाधिकरणप्रथमान्तपदघटितत्वे सति अन्यपदार्थबोधकत्वमिति फलितं तेन समानाधिकरणे कर्मधारये न प्रसङ्गः । अत्र च बहुवचननिर्द्देशः सूत्रेऽनेकपदश्रवणानुसारेण त्रिपदेऽपि बहुव्रीहिर्भवतीति द्योतनाय । एवञ्च उन्मत्तगङ्गमित्याद्यव्ययीभावस्य द्विपदमात्रविषयकत्वान्न तत्र प्रसङ्गः । वस्तुतः शेषो बहुव्रीहिरित्यधिकारविहितस्य बहु-

क्तमस्य। प्रादिभ्यो (५) धातुजस्य वाच्यो वा चोत्तरपदलोपः*। प्रपतितपर्णः प्रपर्णः। नञोऽस्त्यर्थानां(६) वा चोत्तरपदलोपः *। अविद्यमानपुत्रःअपुत्रः। अस्तीति (७) विभक्तिप्रतिरूपकमव्ययम्। अस्तिक्षीरा गौः।

स्त्रियाः पुंवद्भाषितपुंस्कादनूङ् समानाधिकरणे स्त्रियामपूरणीप्रियादिषु। ६। ३। ३४।

भाषितपुंस्कादनूङ् ऊङोऽभावोऽस्यामिति बहुव्रीहिर्निपातनात्(८) पञ्चम्या अलुक् षष्ठ्यास्तु लुक्। तुल्ये (९) प्रवृत्ति-

---

व्रीहित्वमित्येव लक्षणं वैयाकरणभूषणमन्यकृतोक्तं तदेवेह ग्राह्यमित्यवसेयम्। अनेकं प्रथमान्तमित्युक्त्या च सुपेति तृतीयान्तं नेह सम्बध्यते तथा सति द्वयोः समासानुपपत्तिः स्यादेकभिन्नस्य द्वित्वेन द्वयोरपि समासस्वीकारेण सुपेति तृतीयान्तपदोपस्थाप्यस्यान्यस्य तत्रासम्भवादिति बोध्यम्।

(५) पूर्व्वपदान्तर्गतस्य प्रादिभ्य उत्तरभागस्य धातुजस्य लोपइत्यर्थः प्रपतितं पर्णं यस्मादिति वाक्ये पतितभागस्य तथाभूतस्य लोपएवमन्यत्रापि।

(६) नञः परेषामस्त्यर्थवाचिनां पदान्तरेण बहुव्रीहिर्वाच्यः अस्त्यर्थवाचिनां तु वा लोपइत्यर्थः।

(७) अस्तीत्यस्य तिङन्तत्वे न सुबित्यनुवृत्तेः समासो न स्यादत आह विभक्तीति। तिङन्तपदस्यापि कर्त्तृबोधकतया कर्त्रा सहाभेदान्वयस्वीकारात् तत्प्रतिरूपकास्तिपदसामानाधिकरण्यं क्षीरादेर्नानुपपन्नम्।

(८) निपातनादिति अन्यथाप्राप्तस्यान्यथोच्चारणं निपातनमत्र प्रसज्यप्रतिषेधार्थकनञा समासोऽपि निपातनसिद्धः वैयधिकरण्ये बहुव्रीहेः स्वरसतोऽसिद्धेस्तत्रापि तथैवेति बोध्यम्।

(९) भाषितः पुमान् यस्मिन्नर्थे तद्भाषितपुंस्कं प्रवृत्तिनिमित्तस्याधारत्व-

निमित्ते यदुक्तपुंस्कान्तस्मात्परऊङोऽभावो यत्र तथाभूतस्य स्त्रीवाचकस्य शब्दस्य पुंवाचकस्येव रूपं (१०) स्यात्समानाधिकरणे स्त्रीलिङ्गे उत्तरपदे न तु पूरण्यां प्रियादौ च परतः। गोस्त्रियोरिति(२२२पृ०)ह्रस्वः। चित्रा गावो यस्येति लौकिकविग्रहे। चित्रा जस्(११) गो ङस् इत्यलौकिकविग्रहे। चित्रगुः। रूपवद्भार्य्यः। चित्रा जरती गौर्य्यस्येति विग्रहे अनेकोक्तेर्बहूनामपि बहुव्रीहिः। अत्र केचित्। चित्राजरतीगुः। जरतीचित्रागुर्वा। एवन्दीर्घातन्वीजङ्घः। तन्वीदीर्घाजङ्घः। त्रिपदे बहुव्रीहौ प्रथमन्न पुंवत् उत्तरपदस्य मध्यमेन व्यवधानात् द्वितीयमपि न पुंवत् पूर्वपदत्वाभावात् उत्तरपदशब्दो हि समासस्य चरमावयवे रूढः पूर्व्वपदशब्दस्तु प्रथमावयव इति वदन्ति। वस्तुतस्तु नेह पूर्व्वपदमाक्षिप्यते आनङ् ऋत(४४०पृ०)इत्यत्र (१२) यथा। तेनोपा-

---

विवक्षया सप्तमी ततस्तदस्यास्तीत्यर्थे अर्शआद्यच्। यदर्थज्ञानेन तद्विशिष्टे शब्दस्य प्रवृत्तिस्तत् निमित्तं शक्यतावच्छेदकमिति यावदित्याशयेन व्याचष्टे तुल्ये इति।

(१०) पुंवाचकस्य पुंवद्भावभाजः शब्दस्य प्रयोगान्तरे पुमांसमाचक्षाणस्य यद्रूपं तदेव भवतीत्यर्थतो रूपातिदेशोऽयम्।

(११) चित्रा जसिति वृत्तौ संख्याविशेषाभानेऽपि गोत्वमात्रानेकव्यक्तिभानात् भूमरूपमत्वर्थे बहुव्रीहिरिति द्योतनाय।

(१२) आनङिति तथाच समर्थसूत्रे भाष्ये होतृपोतृनेष्टोद्गातार इत्यत्र चतुर्णां द्वन्द्वे तृतीयस्यानाङुदाहृतः पूर्व्वपदाक्षेपे तु तन्न सिद्ध्येत् मह्यत्र नेष्टा पूर्व्वपदं होतुरेव पूर्व्वपदत्वादिति भावः।

न्यस्य पुंवद्देव। चित्राजरद्गुरित्यादि। अतएव(१३) चित्राजरत्यौ गावौ यस्येति द्वन्द्वगर्भेऽपि चित्राजरद्गुरिति भाष्यम्(१४)। कर्म्मधारयपूर्व्वपदे तु द्वयोरपि(१५) पुंवत्। जरच्चित्रगुः। कर्म्मधारयोत्तरपदे तु चित्रजरद्गवीकः(१६)। स्त्रियाः किम्। ग्रामणि कुलं तच्च दृष्टिरस्य ग्रामणिदृष्टिः। भाषितपुंस्कात्किम्। गङ्गाभार्य्यः अनूङ् किम्। वामोरूभार्य्यः। समानाधिकरणे किम्। कल्याण्याः माता कल्याणीमाता। स्त्रियाङ्किम् कल्याणी प्रधानं यस्य स कल्याणी प्रधानः। पूरण्यान्तु।

अप् पूरणीप्रमाण्योः। ५। ४। ११६।

पूरणार्थप्रत्ययान्तं यत् स्त्रीलिङ्गन्तदन्तात्प्रमाण्यन्ताच्च बहु-

---

(१३) अतएवेति पूर्व्वपदाक्षेपाभावादेवेत्यर्थः। चित्राजरत्यावित्यादिविग्रहे चित्राशब्दस्य समानाधिकरणस्त्रीलिङ्गशब्दोत्तरत्वाभावात् न पुंवदिति बोध्यम्।

(१४) भाष्यमित्यस्य सूचयतीति शेषः। पट्वीमृद्व्यौ भार्य्ये यस्येति द्वन्द्वगर्भबहुव्रीहौ पट्वीमृदुभार्य्य इत्युदाहरता भाष्यकारेणेदं ध्वनितमित्यर्थः।

(१५) द्वयोरपीति पूर्व्वपदान्तर्गतस्योत्तरपदस्य सामानाधिकरण्यविवक्षया विशेषणं विशेष्येणेति (१६०पृ०) समासात् तदाश्रयेण पूर्व्वपदस्य पुंवद्भावः पुनस्तेनोत्तरपदस्य सामानाधिकरण्यात् बहुव्रीहौ पुंवद्भावइति द्वयोरपीत्यर्थः।

(१६) जरद्गवीत्यत्र गोरतद्धितेति(३५६पृ०)टचि स्त्रियां ङीष् ततश्चित्राशब्देन बहुव्रीहौ नद्यृतश्चेति (४०४पृ०) कप्। अतएवाष्टमदृशमजमिति प्रयोगसिद्धिरित्यनुसन्धेयम्।

व्रीहेरप् स्यात् । कल्याणी पञ्चमी यासां रात्रीणान्ताः कल्याणीपञ्चमा रात्रयः(१७)स्त्री प्रमाणी(१८)यस्य स स्त्रीप्रमाणः। पुंवद्भावप्रतिषेधोऽप्प्रत्ययश्च प्रधानपूरण्यामेव(१९)। रात्रिः पूरणी वाच्या (२०) चेत्युक्तोदाहरणे मुख्या । अन्यत्र तु (२१)

नद्यृतश्च । ५ । ४ । १५३ ।

नद्युत्तरपदादृदन्तोत्तरपदाच्च बहुव्रीहेः कप् स्यात् । पुंवद्भावः

केऽणः । (२२) । ७ । ४ । १३ ।

के परेऽणो ह्रस्वः स्यात् । इति प्राप्ते ।

न कपि । ७ । ४ । १४ ।

कपि परे ह्रस्वो न स्यात् । कल्याणपञ्चमीकः पक्षः । अत्र

---

(१७) रात्रय इति उद्भूतावयवभेदो रात्रिसमुदायोऽन्यपदार्थः ।

(१८(प्रमाणीति करणल्युडन्ततया विशेष्यनिघ्नत्वात् ङीप् ।

(१९) प्रधानपूरण्यामेवेति पुंवद्भावविधौ वार्त्तिके तथाऽभिधानात् कल्याणपञ्चमीकः पक्ष इति भाष्योदाहरणाच्च पुंवद्भावः समासान्तश्च तत्रैवेति भावः ।

(२०) वाच्या चेति अन्यपदार्थघटकतया समासवाच्येत्यर्थः । उद्भूतावयवभेदस्य रात्रिसमूहस्य प्रधानत्वेन यथा प्रथमाद्या रात्रयः समासाभिधेयास्तथा पञ्चम्यपीति रात्रिपदार्थस्यान्यपदार्थेऽनुप्रवेशात् प्राधान्यमिति भावः ।

(२१) अन्यत्र त्वित्यत्र, अग्निमस्य पुंवद्भाव इत्यस्यान्वयः कल्याणपञ्चमीक इत्यत्र पूरण्या अप्रधानत्वात् निषेधाप्राप्तेरिति भावः ।

(२२) केऽण इत्यत्र कस्तद्धितएव व्याख्यानात् तेन राकेत्यादौ न ह्रस्वः ।

तिरोहितावयवभेदस्य पचस्यान्यपदार्थतया रात्रिरप्रधानम्। बहुकर्त्तृकः। अप्रियादिषु किम् कल्याणीप्रियः। प्रिया मनोज्ञा कल्याणी सुभगा दुर्भगा भक्तिः सचिवा स्वसा- कान्ता चान्ता समा चपला दुहिता वामा अबला तनया। सामान्ये (२३) नपुंसकम्। दृढम्भक्तिर्यस्य स दृढभक्तिः। स्त्रीत्वविवचायान्तु दृढाभक्तिः।

तसिलादिष्वाकृत्वसुचः। ६। ३। ३५।

तसिलादिषु कृत्वसुजन्तेषु परेषु स्त्रियाः पुंवत् स्यात्। परिगणनङ्कर्त्तव्यम् अव्याप्त्यतिव्याप्तिपरीहाराय। त्रल्तसौ तरप्तमपौ चरट्जातीयरौ कल्पदेशीयरौ रूपप्पाशपौ थाल् तिल्थ्यनौ। बह्वीषु बहुत्र बहुतः। दर्शनीयतरा। दर्शनीयतमा। घरूपेति (४६४पृ०) वच्यमाणो ह्रस्वः परत्वा- त्पुंवद्भावं बाधते। पट्वितरा। पट्वितमा। पटुचरी। पटु- जातीया। दर्शनीयकल्पा। दर्शनीयदेशीया। दर्शनीयरूपा। दर्शनीयपाशा। बहुथा। प्रशस्ता वृकी वृकतिः। अजाभ्यो हिता अजथ्या। शसि बह्वल्पार्थस्य पुंवद्भावो वक्तव्यः *। बह्वीभ्यो देहि बहुशः। अल्पाभ्यो देहि अल्पशः। त्वतलोर्गु- णवचनस्य (२४) *। शुक्लाया भावः शुक्लत्वम्। गुणवचनस्य

---

(२३) सामान्ये इति अदार्थमात्रनिवृत्तिपरत्वेन लिङ्गविशेषविवचा नास्ती- ति भावः। तथाच तद्विवचायां दृढाभक्तिरित्यादिसिद्धर्थं प्रिया- दिषु तस्याः पाठः।

(२४) त्वतलोर्गुणवचनस्येति। सत्वे निविशतइत्यादि (२२८पृ०)प्रसिद्धगुणवचन स्येत्यर्थः। अत्र जात्याख्याव्यतिरिक्तं धर्ममात्रं गुणोग्राह्यः ततश्च

किम् कतरी भावः कर्त्रीत्वम्। शरदः कृतार्थतेत्यादौ तु सामान्ये नपुंसकम्। 'भस्याऽढे तद्धिते'। हस्तिनीनां समूहो हास्तिकम्। (२५)। अढे किम् रौहिणेयः (२६)। स्त्रीभ्यो ढगिति (५०६पृ०) ढोऽत्र गृह्यते। अग्नेर्ढगिति (५२२पृ०) ढकि तु पुंवदेव। अग्नायी (२७) देवतास्य स्थालीपाकस्याग्नेयः। सपत्नीशब्दस्त्रिधा। शत्रुपर्य्यायात्सपत्नशब्दाच्छार्ङ्गरवादित्वात्(२४१पृ०)ङीनित्येकः। समानः पतिर्य्यस्या इति विग्रहे विवाहनिबन्धनम्पतिशब्दमाश्रित्य नित्यस्त्रीलिङ्गो द्वितीयः स्वामिपर्य्यायपतिशब्देन भाषितपुंस्कस्तृतीयः। आद्ययोः शिवादित्वा (५०४पृ०)अण् सपत्न्या अपत्यं सापत्नः। तृतीयात्तु लिङ्गविशिष्टपरिभाषया पत्युत्तर(४८६पृ०)पदलक्षणो ण्य एव नत्वण् शिवादौ रूढ

शरदः कृतार्थतामित्यादौ न कश्चित् यत्नो भवतीति प्राचीनपक्षस्य भाष्यविरुद्धत्वादुपेक्षणीयतया गत्यन्तरमाह सामान्ये नपुंसकमिति।

(२५) हास्तिकमित्यत्र यस्येति (१३८पृ०) चेतोलोपे कृतेऽपि नकारलोपानुपपत्तिस्तल्लोपस्याभीयत्वेनासिद्धत्वात् स्थानिवत्त्वाच्चातः पुंवद्भावायायमारम्भः।

(२६) रौहिणेय इति रोहितशब्दात् वर्णादनुदात्तादिति(२२५पृ०)ङीब्नकारौ। सति तु पुंवत्त्वे असिद्धत्व प्रत्ययविधावित्युक्त्या प्रत्ययोत्पत्तेः पूर्व्वमेव तयोर्निवृत्तिरिति रोहितिरिति स्यादिति भावः। स्त्रीभ्योढगित्यस्य ग्रहणे व्याख्यानमेव मूलम्।

(२७) अग्नायीति प्रवृत्तिनिमित्तैक्ये एव भाषितपुंस्कत्वस्योक्तत्वेन(४पृ०)पुंसि प्रवृत्तावग्निशब्दस्याग्नित्वमेव प्रवृत्तिनिमित्तं तत्स्त्रियां प्रवृत्तौ त्वग्निसम्बन्ध इति प्रवृत्तिनिमित्तभेदेऽपि अनारोपितशक्यतावच्छेदकस्यैव स्त्रियां लक्ष्यतावच्छेदकतया स्वीकारान्न दोषः। गङ्गादिशब्दास्तु लक्ष्यं तटं बोधयन्तः शास्त्रीयस्त्रीत्वविशिष्टमेव बोधयन्ति शब्दस्वाभाव्यादिति न गङ्गाशब्दादीनां भाषितपुंस्कतेति दिक्। शब्देन्दु०।

योरेव ग्रहणात्। सापत्यः (२८)। ठक्छसोश्च * । भवत्याः छात्राः। भावत्काः। भवदीयाः। एतद्वार्त्तिकमेकतद्धिते चेति सूत्रस्य न कर्त्तव्यम् सर्व्वनाम्नो वृत्तिमात्रे पुंवद्भावइति भाष्यकारेष्ट्या गतार्थत्वात्। सर्व्वमयः (२९)। सर्वकाम्यति सर्विका भार्य्या यस्य सर्वकभार्य्यः (३०) सर्व्वप्रियः (३१) इत्यादि। पूर्वस्यैवेदं (३२) भस्त्रैषाद्वेति(२१२पृ०)लिङ्गात्(३३)। तेनाकचि एकशेषवृत्तौ च न। सर्व्विका सर्वाः। कुक्कुट्यादीनामण्डादिषु*। कुक्कुट्या अण्डम् कुक्कुटाण्डम्। मृग्याः पदम् मृगपदम्। मृगक्षीरम्। काकशावः।

क्यङ्मानिनोश्च। ६। ३।३६।

एतयोः परतः पुंवत्। एनीवाचरति एतायते। श्येनीवा

---

(२८) सापत्यइति भाषितपुंस्कत्वात् पुंवद्भावे कृते यस्येति(१३९पृ०)चेतोलोपः।

(२९) सर्व्वमयइति मयडादीनां परिगणिततसिलादिवहिर्भावात् न तत्-सूत्रेण गतार्थतेति ध्येयमतएव सर्व्वत्वेत्यादि नोदाहृतम्।

(३०) सर्व्वकभार्य्य इति स्त्रियाः पुंवदित्यनेन (४०१पृ०) गतार्थता न शङ्क्या नकोपधाया इति(४०८पृ०)निषेधात् न कोपधाया इत्यादेश्च स्त्रियाःपुंवदि-त्यादिप्रकरणोक्तस्यैव पुंवद्भावस्य निषेधकत्वान्नात्र प्रवृत्तिरिति बोध्यम्।

(३१) सर्व्वप्रियइति अपूरणीप्रियादिष्विति(४०१पृ०)पर्य्युदासादप्राप्तेऽनेन पुंवत्।

(३२) पूर्व्वस्यैवेति वृत्तिघटकानेकपदभागमध्ये किञ्चिदपेक्षया पूर्व्वस्यैवेत्यर्थः अतएव तदितरेत्यादौ परस्य न पुंवदिति बोध्यम्।

(३३) लिङ्गादिति अन्यथा एषा द्वा एतयोः कपूर्व्वके आपि विधीयमानमित्त्वं निर्विषयं स्यादिति भावः।

चरति श्वेतायते । स्वभिन्ना(३४)ङ्काश्चिद्दर्शनीयां मन्यते दर्शनीयमानिनी । दर्शनीयां स्त्रियं मन्यते दर्शनीयमानी चैत्रः ।

न कोपधायाः । ६ । ३ । ३७ ।

कोपधायाः स्त्रियाः न पुंवत् । पाचिकाभार्य्यः । रसिकाभार्य्यः । मद्रिकायते (३५) मद्रिकामानिनी । कोपधप्रतिषेधे तद्धितवुग्ग्रहणम् * । नेह पाका (३६) भार्य्या यस्य स पाकभार्य्यः ।

संज्ञापूरण्योश्च । ६ । ३ । ३८ ।

अनयोर्न पुंवत् । दत्ताभार्य्यः दत्तामानिनी । दानक्रियानिमित्तः स्त्रियां पुंसि च संज्ञाभूतोऽयमिति भाषितपुंस्कत्वमस्ति । पञ्चमीभार्य्यः । पञ्चमीपाशा ।

वृद्धिनिमित्तस्य च तद्धितस्यारक्तविकारे । ६ । ३ । ३९ ।

वृद्धिशब्देन विहिता या वृद्धिस्तद्धेतुर्य्यस्तद्धितोऽरक्तविकारार्थस्तदन्ता स्त्री न पुंवत् । स्रौघ्नीभार्य्यः । माथुरीयते माथुरी-

---

(३४) स्वभिन्नामिति या स्वात्मानमेव दर्शनीयां मन्यते तत्र स्त्रियाः पुंवदित्यनेन(४०१पृ०)सिद्धम् एकस्या एव रूपभेदेन कर्म्मकर्त्तृत्वयोः सत्त्वेऽपि वास्तवाभेदेन सामानाधिकरण्यादिति भावः । मनो०

(३५) मद्रेषु भवा मद्रिका मद्रवृज्योः कनिति(५६५पृ०)कन् सेवाचरतीति क्यङ् ।

(३६) डुपचष् पाके इत्यादिना (७४०५पृ०) औणादिकः कन् प्रत्ययः । नायं तद्धितो न वा वुक् इति न निषेधः ।

मानिनी। वृद्धिनिमित्तस्य किम् मध्यमभार्य्यः। तद्धितस्य किम् काण्डलावभार्य्यः। वृद्धिशब्देन किम्(३७)तावद्भार्य्यः। रक्ते तु काषायी कन्या यस्य स काषायकन्यः। विकारे तु हैमी मुद्रिका यस्येति हैममुद्रिकः। वृद्धिशब्देन (३८) वृद्धिं प्रति फलोपधानाभावादिह पुंवत्। वैयाकरणभार्य्यः। सौवश्वभार्य्यः।

स्वाङ्गाच्चेतः। ६। ३। ४०।

स्वाङ्गाद्य ईकारस्तदन्ता स्त्री न पुंवत्। सुकेशीभार्य्यः। स्वाङ्गात्किम् पटुभार्य्यः। ईतः किम् अकेशभार्य्यः (३९)। अमानिनीति वक्तव्यम्*। सुकेशमानिनी।

जातेश्च। ६। ३। ४१।

जातेः परो (४०) यः स्त्रीप्रत्ययस्तदन्ता न पुंवत्। शूद्रा-

---

(३७) वृद्धिशब्देन किमिति तावती भार्य्या यस्येत्यत्र तावच्छब्दस्य आ सर्व्वनाम्न(१८४पृ०)इत्याकारविधानेऽपि वृद्धिशब्देन तद्विधानाभावान्न निषेधः।

(३८) वृद्धिनिमित्तस्येत्यत्र निमित्तशब्दः फलोपहितपरः स्वरूपयोग्यपरत्वे तु वैयाकरणभार्य्यः सौवश्वभार्य्यइति न सिध्येत्। उभयत्र न य्वाभ्यांपदान्ताभ्यां पूर्व्वौ तु ताभ्यामैजिति(४९९पृ०)सूत्रेण पदान्ताभ्यां यकारवकाराभ्यां परस्य न वृद्धिः किन्तु पूर्व्वौ क्रमादैजादेशौ स्तइत्यर्थकेन वृद्धिनिषेधेन ऐजविधानान्न वृद्धिरतो न फलोपधायितेति भावः।

(३९) अकेशेति सहनञ्विद्यमानपूर्व्वाच्चेत्यनेन(२३६पृ०)ङीष्निषेधः।

(४०) जातेः पर इति जातिवाचकात् परत्वमात्रमिह विवक्षितं न तु जातिवाचित्वेन निहितत्वमपि तेन ब्राह्मणीशब्दस्य शार्ङ्गरवादित्वात्

भार्य्यः। ब्राह्मणीभार्य्यः। सौत्रस्यैवायन्निषेधः। तेन हस्तिनीनां समूहो हास्तिकमित्यत्र भस्याढ इति(४०६८०)तु भवत्येव।

संख्यया(४१)ऽव्ययासन्नादूराधिकसंख्याः संख्येये। २।२।२५।

संख्येयार्थया संख्ययाऽव्ययादयः समस्यन्ते स बहुव्रीहिः। दशानां समीपे ये सन्ति ते उपदशाः (४२) नव एकादश वेत्यर्थः। बहुव्रीहौ संख्येये इति(४१३८०)वक्ष्यमाणो डच्।

ति विंशतेर्डिति। ६।४।१४२।

विंशतेर्भस्य तिशब्दस्य(४३)लोपः स्याड्डिति। आसन्नविंशा। विंशतेरासन्नादूरत्यर्थः। अदूरविंशाः। अधिकचत्वारिंशाः।

ङीनन्तत्वेन जातिलक्षणङीषन्तत्वाभावेऽपि न पुंवद्भाव इत्युदाहरणेन ज्ञापितम्।

(४१) संख्याया अव्ययैः सामानाधिकरण्यस्यान्यपदार्थे वृत्तेश्च विरहात् पूर्वेणाप्राप्तौ विधायकमेतत्।

(४२) उपदशा इति उपशब्दः समीपे समीपवर्त्तिनि च वर्त्तते तत्र सामीप्यार्थेऽव्ययीभावविधानात् परिशेषात् समीपिन्यर्थे बहुव्रीहिस्तथाच दशसमीपवर्त्तिन इति बोधः सामीप्यञ्च स्वघटितदशत्वसंख्यासमीपवर्त्तिसंख्यावत्त्वेन तदेतदाह नवैकादश वेति एवञ्च नित्यबहुवचनान्तोऽयं शब्दस्वाभाव्यात्।

(४३) सूत्रे तीति लुप्तषष्ठीकं पदं तदाह तिशब्दस्येति।

द्वौ (४४)वा त्रयो वा द्वित्राः। द्विराहत्ता (४५)दश द्विदशाः। विंशतिरित्यर्थः।

दिङ्नामान्यन्तराले। २। २। २६।

दिशो नामान्यन्तराले(४६) वाच्ये प्राग्वत्। दक्षिणस्याः पूर्वस्याश्च दिशोऽन्तरालं दक्षिणपूर्वा। नामग्रहणाद्यौगिकानान्न। ऐन्द्र्याश्च कौवेर्य्याश्चान्तरालम्।

तत्र तेनेदमिति सरूपे। २। २। २७।

सप्तम्यन्ते(४७)ग्रहणविषये सरूपे पदे तृतीयान्ते च प्रहरण-

---

(४४) द्वौ वा त्रयो वेति। वार्थेऽयं बहुव्रीहिः वार्थश्च नेह विकल्पः पक्षे द्विवचनस्याप्यापत्तेः किन्तु संशयएव संशयविषयो हि नियमेन परस्परप्रतिक्षेपकोऽतएव परस्परप्रतिक्षेपकानेकधर्म्मवत्त्वं धर्म्मिणि गृह्यते तदेव विषयनिष्ठं वाशब्दस्यार्थः। संशये तु क्वचित् बलवत्प्रमाणेनैका कोटिर्बाध्यतेक्वचिद् द्वेकोटी। इह तु नोभयबाधः सूत्रप्रामाण्यादत एव नियमतो बहुत्वस्यैव बोधात् बहुवचनमिति बोध्यम् वस्तुतस्तु द्वित्वाऽन्यतरा इत्येवं रीत्या बोधः।

(४५) द्विराहत्ता इति शब्दशक्तिस्वाभाव्यात् सुजर्थान्तर्भावेणैव पूर्व्वपदस्य वृत्त्याश्रयणात् सुचोऽप्रयोगः द्वित्वसंख्योत्पत्तिकावृत्तिविषया दशेति बोधः। सूत्रे संख्ययेति किं चत्वारो विप्रा इत्यत्र अव्ययेत्यादि किंविप्राः पञ्चेत्यत्र संख्येये इति किमधिका विंशतेर्गवां संख्येत्यादौ च मा भूत्।

(४६) अन्तरालशब्देन दिगेव गृह्यते प्रत्यासत्तेरतएव नित्यस्त्रीलिङ्गता इदं समानाधिकरणार्थं कबभावार्थञ्चेति द्रष्टव्यम्। शब्देन्दु०

(४७) सप्तम्यन्ते इत्यादीनि प्रथमाद्विवचनान्तानि ग्रहणविषये ग्रहणादिक्रियान्तर्भावेण वृत्तिविषयतामापन्ने इत्यर्थः इदं युद्धमित्यादि तत्र विशेष्ये इत्यर्थः।

विषये इदं युद्धं प्रवृत्तमित्यर्थे समस्यते कर्म्मव्यतिहारे द्योत्ये स बहुव्रीहिः। इति शब्दादयं विषयविशेषो (४८) लभ्यते। अन्येषामपि दृश्यते*। दीर्घइत्यनुवर्त्तते इचि कर्म्मव्यतिहारे बहुव्रीहौ पूर्वपदान्तस्य दीर्घः। इच्समासान्तो (४१८४०) वक्ष्यते। तिष्ठद्गु प्रभृतिष्विच्प्रत्ययस्य (१२१४०)पाठादव्ययीभावत्वमव्ययत्वञ्च। केशेषु केशेषु गृहीत्वेदं (४९) युद्धं प्रवृत्तम् केशाकेशि। दण्डैश्च दण्डैश्च प्रहृत्येदं युद्धम्प्रवृत्तम् दण्डादण्डि मुष्टीमुष्टि।

ओर्गुणः। ६। ४। १४६।

उवर्णान्तस्य भस्य गुणः स्यात्तद्धिते। अवादेशः। बाभ्रवि। ओरोदिति वक्तव्ये गुणोक्तिः संज्ञापूर्वको विधिरनित्यइति ज्ञापयितुन्तेन स्वायम्भुवमित्यादि सिद्धम् सरूपे इति किम्। हलेन मुशलेन।

---

(४८) विषयविशेषइति ग्रहणादिरूपोऽन्यपदार्थक्रियारूपः कर्म्मव्यतिहार इत्यर्थः इतिशब्दस्यात्र प्रकारे स च लोकसिद्धकर्म्मव्यतिहार एव अतएवोक्तमितिशब्दो लौकिकीं विवक्षामनुसारयतीति एवञ्च कर्णाकर्णिप्रथितमपरा इत्यादेः हस्ताहस्ति मिथात् सृगृ कुचतटीमित्यादेश्च सिद्धिः।

(४९) गृहीत्वेति क्त्वाप्रत्ययोऽध्याहृतस्थित्यादिक्रियामादाय बोध्यः केशेषु केशेषु गृहीत्वा स्थितयोरिदं युद्धं प्रवृत्तमित्यर्थः ग्रहणकर्म्मत्वं च प्रत्यासत्त्या केशादिविशिष्टपुरुषाणामेव युद्धस्यानेककर्त्तृकत्वात्। इदं सूत्रं वैयधिकरण्यार्थम् सरूपत्वात्प्राप्तस्यैकशेषस्यानवकाशेनानेन बाधार्थं चेति बोध्यम्।

तेन (५०) सहेति तुल्ययोगे ।२।२।२८।

तुल्ययोगे वर्त्तमानं सहेत्येतत्तृतीयान्तेन प्राग्वत् ।

वोपसर्ज्जनस्य ।६।३।८२।

बहुव्रीह्यवयवस्य (५१) सहस्य सः स्याद्वा । पुत्रेण सह सपुत्रः सहपुत्रो वा आगतः । तुल्ययोगवचनम्प्रायिकम् (५२)। सकर्म्मकः । सलोमकः ।

प्रकृत्याऽऽशिषि ।६।३।८३।

सहशब्दः प्रकृत्या स्यादाशिषि । स्वस्ति राज्ञे सहपुत्राय । सहामात्याय । अगोवत्सहलेष्विति वाच्यम् * । सगवे । सवत्साय । सहलाय ।

बहुव्रीहौ संख्येये डजबहुगणात् ।५।४।७३

---

(५०) तेन सहेति तुल्येन गमनादिना योगस्तुल्ययोगस्तद्द्योतकं सहेत्यर्थः । तुल्ययोगे इति किं सहैव दशभिः पुत्रैर्भारं वहति गर्द्दभीत्यादौ विद्यमानवाचिसहशब्दे मा भूत् ।

(५१) उपसर्ज्जनस्येति न सहशब्दविशेषणमव्यभिचारात् किन्तूत्तरपदेन सन्निधापितस्य समासस्यैतस्य तथात्वं च समासावयवद्वारैव तथा चोपसर्ज्जन सर्व्वावयवकस्य समासस्य बहुव्रीहेरित्यर्थस्तदेतदाह बहुव्रीह्यवयवस्येति । तेनेह सहकृत्वा सहयुद्ध्वेत्यादौ न तत्र सर्व्वावयवस्योपसर्ज्जनत्वाभावात् ।

(५२) प्रायिकमिति सपूर्व्वायाः प्रथमायाइति (१७७पृ०) उदयरः सकर्म्मकादिति (७२५ पृ०) भूसूत्रमिहं यत्नापकादिति भावः ।

संख्येये यो बहुव्रीहि (५३) स्तस्माड्डच् स्यात् । उपदशाः । अबहुगणात्किम् । उपबहवः । उपगणाः । अत्र स्वरे (५४) विशेषः । संख्यायास्तत्पुरुषस्य वाच्यः (५५) * । निर्गतानि त्रिंशतो निस्त्रिंशानि वर्षाणि चैतस्य । निर्गतस्त्रिंशतोऽङ्गुलिभ्यो निस्त्रिंशः खड्गः ।

बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोः स्वाङ्गात् षच् । ५ । ४ । ११३ ।

व्यत्ययेन (५६) षष्ठी । स्वाङ्गवाचिसक्थ्यक्ष्यन्ताद्बहुव्रीहेः षच् स्यात् । दीर्घे सक्थिनी यस्य स दीर्घसक्थः जलजाक्षी । स्वाङ्गात्किम् दीर्घसक्थि शकटम् स्थूलाक्षा वेणुयष्टिः । अक्ष्णोऽदर्शनादित्यच् (४५२४०) ।

---

(५३) बहुव्रीहाविति सप्तमी पञ्चम्यर्थे इत्याह संख्येये यो बहुव्रीहिस्तस्मादिति संख्येये वर्त्तमानसंख्यावचनान्तबहुव्रीहेरित्यर्थः ।

(५४) उपगणा इत्यत्र डचि रूपातिप्रसङ्गाभावात् स्वौतातिप्रसङ्गमाह स्वरइति डचि सति चित्त्वादन्तोदात्तताऽसति पूर्व्वपदप्रकृतिस्वर इति विशेषः । बहुपदमनन्त त्रिचतुरादिसामीप्यवाचित्वाभिप्रायेण । अत्र शैषिकः कबपि न भवति विहितनिषिद्धसमासान्तकबहुव्रीह्यपेक्षयैव शेषात् तस्य विधानात् । शब्देन्दुः

(५५) संख्याया इति संख्यान्तस्य तत्पुरुषस्यान्तावयवो डच् वाच्य इत्यर्थः । एकविंशतिरित्यादौ तु न अन्यत्राधिकलोपादिति वार्त्तिककृता निषेधात् ।

(५६) व्यत्ययेन षष्ठीति सप्तम्यर्थे इमेवेत्याशयेन व्याचष्टे बहुव्रीहेरिति । स्वाङ्गञ्च (अद्रवं) मूर्त्तिमदित्याद्युक्तलक्षणम् (२२४१०) । सचः [illegible] ङीषर्थन्तदुदाहरति जलजाक्षीति ।

अङ्गुलेर्दारुणि। ५। ४। ११४।

अङ्गुल्यन्ताद्बहुव्रीहेः षच् स्याद्दारुण्यर्थे। पञ्चाङ्गुलयो यस्य तत्पञ्चाङ्गुलं दारु। अङ्गुलिसदृशावयवधान्यादिविक्षेपण-काष्ठमुच्यते। बहुव्रीहेः किम् द्वे अङ्गुली प्रमाणमस्याः द्व्यङ्गुला (५७) यष्टिः। तद्धितार्थे तत्पुरुषे तत्पुरुषस्याङ्गुलेः(९८०पृ०)इत्यच्। दारुणि किम् पञ्चाङ्गुलिर्हस्तः।

द्वित्रिभ्यां षमूर्द्ध्नः। ५। ४। ११५।

आभ्यां मूर्द्ध्नः षः स्याद्बहुव्रीहौ। द्विमूर्द्धः। त्रिमूर्द्धः। नेतु (५८) र्नक्षत्रे अप् वक्तव्यः *। मृगो नेता यासान्ताः मृगनेत्रा रात्रयः। पुष्यनेत्राः।

अन्तर्व्बहिर्भ्याञ्च लोम्नः। ५। ४। ११७।

आभ्यां लोम्नोऽप् स्याद्बहुव्रीहौ। अन्तर्लोमः। बहिर्लोमः।

अञ्नासिकायाः संज्ञायान्नसञ्चास्थूलात्। ५। ४। ११८।

नासिकान्ताद्बहुव्रीहेरच् स्यात् नासिकाशब्दस्य नसं प्राप्नोति न तु स्थूलपूर्वात्।

पूर्व्वपदात्संज्ञायामगः। ८। ४। ३।

---

(५७) द्व्यङ्गुलेत्यत्र मात्रचो द्वयसचो वा तद्धितस्य द्विगोर्लुगिति(४८१८०)लुक्।
(५८) नेतुरिति नक्षत्रे यो नेतृशब्दस्तदन्तात् बहुव्रीहेरित्यर्थः।

पूर्वपदस्थात्(५९)निमित्तात्परस्य नस्य णः स्यात्संज्ञायान्न तु गकारव्यवधाने । द्रुरिव नासिकाऽस्य द्रुणसः । खरणसः । अगः किम् ऋचामयनम् ऋगयनम् । अनृगयनादिभ्य इति निपातनात् णत्वाभावमाश्रित्य अगइति प्रत्याख्यातं भाष्ये । अस्थूलात्किम् स्थूलनासिकः । खुरखराभ्यां वा नस्(६०) । खुरणाः खरणाः । पक्षेऽजपीष्यते । खुरणसः खरणसः ।

उपसर्गाच्च । ५ । ४ । ११९ ।

प्रादिभ्यो नासिकाशब्दस्तदन्ताद्बहुव्रीहेरच् नासिकाया नसादेशश्च । असंज्ञार्थं वचनम् । उन्नता नासिका यस्य स उन्नसः । उपसर्गादनोत्परइति (६१) सूत्रन्तज्ञङ्क्त्वा भाष्यकार आह ।

---

(५९) अह्नोऽदन्तादित्यत्र(३३२पृ०)अदन्तग्रहणारूपज्ञापकादत्र प्रकरणे वर्णग्रहणे तदन्तग्रहणं नास्तीत्याशयेनाह पूर्वपदस्थादिति । समानपदे (१०६पृ०) इत्यस्याधिकारलब्धस्य अखण्डपदे इत्यर्थात् समासेऽप्राप्तौ विध्यर्थमिदमिति भाष्ये स्थितम् । रघुनाथत्रिनेत्रादिशब्दे तु णत्वे संज्ञाभङ्गापत्तेर्न णत्वं णत्वे कृते चेत् संज्ञा रूढ्यर्थो वा गम्यते तदेत्यर्थादुक्तम् । एतन्मूलकमेवाभियुक्तैः पठ्यते संज्ञाशब्दा अनादिप्रयुक्ता नियतानुपूर्वीका इदानीं कस्तद्विपरीतं प्रयोक्तुमर्हतीति । शब्देन्दु० ।

(६०) खुरेति नासिकायाइत्यनुवर्त्तते । अजेव विकल्प्यते न तु नसादेशइत्याह पक्षेऽजपीति ।

(६१) उपसर्गादनोत्परइत्यस्य उपसर्गस्याद्रेफात् परस्य नस्शब्दस्यावयवस्य नइत्यस्य णः स्यात् ओकारे परतः ओकाराद्वा परस्य न भवतीत्यर्थः नस्शब्दस्य अस्मच्छब्दादेशनस्साधारणः । प्र नः सुश्च इति वाक्ये । उ नः सुश्च इति वाक्ये वा प्रनो सुश्च,प्रोनो सुश्चेत्यादौ अस्मदादेशन

उपसर्गाद्बहुलम्। ८। ४। २८।

उपसर्गस्थान्निमित्तात्परस्य नसो नस्य णः स्याद्बहुलम्। प्रणसः। वेर्ग्रो वक्तव्यः *। विगता नासिकाऽस्य विग्रः। ख्यश्च*। विख्यः। कथन्तर्हि "विनसा हतबान्धवेति" भट्टिः। विगतया नासिकयोपलक्षितेति व्याख्येयम्।

सुप्रातसुश्वसुदिवशारिकुक्षचतुरश्रैणीपदाऽजपदप्रोष्ठपदाः। ५। ४। १२०।

एते बहुव्रीहयोऽच्प्रत्ययान्ता निपात्यन्ते। शोभनम्प्रातरस्य सुप्रातः (६२)। शोभनं श्वोऽस्य सुश्वः। शोभनन्दिवाऽस्य सुदिवः। शारेरिव कुक्षिरस्य शारिकुक्षः। चतस्रोऽश्रयोऽस्य चतुरश्रः। एण्या इव पादावस्य एणीपदः (६३) अजपदः। प्रोष्ठो गौः तस्येव पादावस्य प्रोष्ठपदः।

नञ्दुःसुभ्यो हलिसक्थ्योरन्यतरस्याम्। ५। ४। १२१।

शब्दसामान्यग्रहणात् तदीयनकारस्य न णत्वं तस्य ओत्परत्वात् ओकारात् परत्वान्नेत्याकरे स्थितम्। अत्र चोपसर्गग्रहणं प्राद्युपलक्षणार्थं तेन संप्रति क्रियायोगाभावेऽपि न क्षतिः। भाष्यकारस्तत्र सूत्रेऽनोत्परइत्यपनीय बहुलं जग्राह।

(६२) सुप्रातइति प्रातःशब्देन तद्विहितं कर्म लक्ष्यते अन्यथा प्रातःशब्दस्याधिकरणप्रधानतया सुशब्देन सामानाधिकरण्यासम्भवः।

(६३) एणीपदादिषु त्रिषु पद्भावएण्याः पुंवद्भावाभावश्च निपातनात् चतुरश्रशब्दस्तालव्यमध्य इति। शब्देन्दु०।

अच् स्यात् । अहलः अहलिः । असक्थः असक्थिः । एवं सुदुर्भ्याम् । शक्त्योरिति पाठान्तरम् । अशक्तः अशक्तिः ।

नित्यमसिच् प्रजामेधयोः । ५ । ४ । १२२ ।

नञ्दुःसुभ्य इत्येव । अप्रजाः । दुःप्रजाः । सुप्रजाः । अमेधाः । दुर्मेधाः । सुमेधाः ।

धर्म्मादनिच् केवलात् । ५ । ४ । १२४ ।

केवलात् (६४) पूर्व्वपदात्परो यो धर्म्मशब्दस्तदन्ताद्बहुव्रीहेरनिच् स्यात् । कल्याणधर्म्मा । केवलात्किम् परमः स्वो धर्म्मो यस्येति त्रिपदे बहुव्रीहौ मा भूत् । स्वशब्दो हीह न केवलम्पूर्व्वपदम् किन्तु मध्यमत्वादापेक्षिकम् । सन्दिग्धसाध्यधर्म्मेत्यादौ तु कर्म्मधारयपूर्व्वपदो बहुव्रीहिः । एवञ्च (६५) परमस्वधर्म्मेत्यपि साध्वेव निवृत्तिधर्म्मा अनुच्छित्तिधर्म्मेत्यादिवत् । पूर्व्वपदन्तु बहुव्रीहिणाऽऽक्षिप्यते ।

---

(६४) केवलादिति केवलशब्दोह्यसहायवचनस्तस्य धर्म्मादित्यस्य समानाधिकरणविशेषणत्वे बहुव्रीहिरेव न स्यात् बहुव्रीहेरनेकसुबन्तघटितत्वेन केवलधर्म्मशब्दान्तत्वे तद्रूपासिद्धेरतो बहुव्रीहिणाऽऽक्षिप्तस्य पूर्व्वपदस्यैव केवलपदं विशेषणमित्याशयेनाह पूर्व्वपदात् केवलादिति केवलादित्यस्य व्यावर्त्त्यं दर्शयितुमाह केवलात् किमिति। त्रिपदबहुव्रीहौ मध्यपदरूपस्य स्वपदस्य तत्पूर्व्ववर्त्तिपरमपदसहायत्वेन केवलत्वाभावान्न नात्र समासान्तोऽनिजिति भावः ।

(६५) एवञ्चेति समानविभक्तिकपदपूर्व्वकभिन्नत्वस्यैव केवलशब्दार्थत्वविवक्षणात् परमस्वधर्मेत्यादौ स्वस्य धर्म्मः स्वधर्म्मः स्वः स्वीयो वा धर्मः स-

जम्भा सुहरिततृणसोमेभ्यः। ५। ४। १२५।

जम्भेति कृतसमासान्तं निपात्यते। जम्भो भक्ष्ये दन्ते च। शोभनो जम्भोऽस्य सुजम्भा। हरितजम्भा। तृणम्भक्ष्यं यस्य तृणमिव दन्ता यस्येति वा तृणजम्भा। सोमजम्भा। स्वादिभ्यः किम् पतितजम्भः।

दक्षिणेर्म्मा लुब्धयोगे। ५। ४। १२६।

दक्षिणे ईर्म्मं व्रणं यस्य दक्षिणेर्मा मृगः। व्याधेन कृतव्रण इत्यर्थः।

इच् कर्म्मव्यतिहारे। ५। ४। १२७।

कर्म्मव्यतिहारे यो बहुव्रीहिस्तस्मादिच् स्यात्समासान्तः। केशाकेशि। मुसलामुसलि।

द्विदण्ड्यादि (६६) भ्यश्च। ५। ४। १२८।

धर्म्म इति तत्पुरुषोत्तरं कर्म्मधारयोत्तरं वा परमशब्देन बहुव्रीहौ स्वधर्म्मशब्दस्य धर्म्मान्ततया अनिच्। सन्दिग्धसाध्यं धर्म्मोयस्येत्यत्र तु साध्यपदस्य पूर्व्वपदवत्त्वेऽपि समानविभक्तिपदशून्यत्वात् केवलत्वं तथा चानुच्छित्तिधर्म्मेत्यादावपि उच्छित्तेः पूर्व्वं नञादिस्थितावपि न तस्य समानविभक्तिकत्वमिति नोदाहरणासङ्गतिः। त्रिपदे तु परमइत्यस्य समानविभक्तिकतया तत्पूर्व्वकस्य स्वपदस्य निरुक्तकेवलत्वाभावान्न प्रसङ्ग इति भावः।

(६६) द्विदण्डि द्विमुसलि उभाञ्जलि उभयाञ्जलि उभादन्ति उभयादन्ति उभाहस्ति उभयाहस्ति उभाकर्णि उभयाकर्णि उभापाणि उभ-

तादर्थ्ये चतुर्थ्येषा। एषां सिद्ध्यर्थमिच्प्रत्ययः स्यात्। द्वौ दण्डौ यस्मिन् प्रहरणे (६७) तत् द्विदण्डि प्रहरणम्। द्विमुसलि। उभाहस्ति (६८)।

प्रसंभ्यां जानुनोर्ज्ञुः। ५। ४। १२९।

आभ्यामपरयोर्ज्जानुशब्दयो (६९) र्ज्ञुरादेशः स्याद्बहुव्रीहौ। प्रगते जानुनी यस्य प्रज्ञुः। संज्ञुः।

ऊर्द्ध्वाद्विभाषा। ५। ४। १३०।

ऊर्द्ध्वज्ञुः ऊर्द्ध्वजानुः।

धनुषश्च। ५। ४। १३२।

धनुरन्तस्य बहुव्रीहेरनङादेशः स्यात्। शार्ङ्गधन्वा।

यापाणि उभाबाहु उभयाबाहु एकपदि प्रोह्यपदि आढ्यपदि सपदि निकुच्यकर्णि संहृतपुच्छि अन्तेवासि। द्विदण्ड्यादि।

(६७) प्रहरणे इत्यनेन द्विदण्डा शालेत्यत्र तु इच् नेति ज्ञाप्यते निपातनस्य विषयविशेषपरिग्रहार्थत्वात्।

(६८) उभाहस्तीत्यत्र निपातनादेवायचं विनापि प्रयोगो भवतीति ज्ञापितम् निपातनस्य सर्व्वशक्तिमत्त्वात्।

(६९) जानुशब्दस्यैकत्वेपि अर्थगतस्यपसर्गनिबन्धनं वा द्वित्वमाश्रित्य जानुनोरिति द्विवचननिर्द्देशः तत्फलन्तु स्थानषष्ठीत्वस्फुटीकरणमन्यथा जानुन इति निर्द्देशे पञ्चमीयमित्याशङ्केत तथा च प्रत्ययाधिकारात् जानुनः परो ज्ञुः प्रत्ययःस्यादित्यनिष्टार्थो भवेत् स मा भूदित्याशयेन षष्ठ्यन्ततेति ध्वनयन्नाह जानुशब्दयोर्ज्ञुरिति।

वा संज्ञायाम्। ५। ४। १३३।

शतधन्वा शतधनुः।

जायाया निङ्। ५। ४। १३४।

जायान्तस्य बहुव्रीहेर्निङादेशः स्यात्।

लोपो व्योर्वलि। ६। १। ६६।

वकारयकारयोर्लोपः स्याद्वलि। पुंवद्भावः। युवतिर्जाया-ऽस्य युवजानिः।

गन्धस्येदुत्पूतिसुसुरभिभ्यः। ५। ४। १३५।

एभ्यो गन्धस्य इकारोऽन्तादेशः स्यात्। उद्गन्धिः। पूतिगन्धिः। सुगन्धिः। सुरभिगन्धिः। गन्धस्येत्त्वे तदेकान्त-ग्रहणम्*। एकान्तएकदेशइव अविभागेन (७०) लक्ष्यमाण इत्यर्थः। सुगन्धि पुष्पम् सलिलं वा। सुगन्धिर्वायुः। नेह शोभना गन्धाः द्रव्याणि (७१) अस्य सुगन्धआपणिकः।

---

(७०) अविभागेनेति एवञ्च गुणवाचिन एवेह ग्रहणं न द्रव्यवाचिनइति फलितोऽर्थः।

(७१) द्रव्याणीति अस्ति च गन्धशब्दो द्रव्यवचनः "गन्धस्तु सौरभे लेशे गन्धके गर्व्वलेशयोः। सएव द्रव्यवचनो बहुत्वे पुंसि च स्मृत" इति कोशात् "वहति जलमियं पिनष्टि गन्धानियमियमुद्ग्रथते स्रजोविचित्रा" इत्यादिप्रयोगाच्च। केचित्तु एकान्तशब्देन स्वाभाविकत्वं विवक्षित्वा स्वागन्तुकस्य नेत्याहुः।

अल्पाख्यायाम्। ५। ४। १३६।

सूपस्य (७२) गन्धो लेशो यस्मिन् तत् सूपगन्धि भोजनम्। घृतगन्धि। "गन्धो गन्धक आमोदे लेशे संबन्धगर्व्वयो"रिति विश्वः।

उपमानाच्च। ५। ४। १३७।

पद्मस्येव गन्धोऽस्य पद्मगन्धिः।

पादस्य लोपोऽहस्त्यादिभ्यः। ५। ४। १३८।

हस्त्यादिवर्ज्जितादुपमानात्परस्य पादशब्दस्य लोपः स्याद्बहुव्रीहौ। स्थानिद्वारेणाऽयं समासान्तः (७३)। व्याघ्रस्येव पादावस्य व्याघ्रपात्। अहस्त्यादिभ्यः(७४)किम् हस्तिपादः। कुसूलपादः।

---

(७२) सूपस्येति व्यधिकरणपदो बहुव्रीहिरतएव ज्ञापकात्। यद्वा सूपो गन्धोलेशोऽस्मिन्नित्येव विग्रहः गन्धशब्दस्यात्र लेशवाची गृह्यते तस्य च विशेषणत्वेऽप्यतएव ज्ञापकात् परनिपातः। मनो०

(७३) अयं यदि समासान्तो न स्यात् तदाऽहस्त्यादिभ्यः इति निर्द्देशेन आदेः परस्येति (२६पृ०) परिभाषया पादशब्दस्यादेराकारलोपः स्यात् स्याच्च इतरसमासान्ताभावे शेषात् विभाषेति (४२५पृ०) कप्प्रत्ययइत्याशयेनाह अयं समासान्तइति अभावस्यापि भावावयवत्वमौपचारिकं सूत्रबलादेव कल्प्यते इत्याह स्थानिद्वारेणेति।

(७४) हस्तिन् कुद्दाल अश्व कुशिक कुरुत कटोल कटोलक गण्डोल गण्डोलक कण्डोल कण्डोलक अज कपोत जाल गण्ड महेला दासी गणिका कुसूल। इत्यादि।

कुम्भपदीषु (७५) च। ५। ४। १३९।

कुम्भपद्यादिषु पादस्य लोपो ङीष् च निपात्यते स्त्रियाम्। पादः पत्(७८४०)। कुम्भपदी। स्त्रियां किम् कुम्भपादः।

संख्यासुपूर्व्वस्य। ५। ४। १४०।

पादस्य लोपः स्यात्समासान्तो बहुव्रीहौ। द्विपात्। सुपात्।

वयसि दन्तस्य दतृ। ५। ४। १४१।

संख्यासुपूर्वस्य दन्तस्य दतृ इत्यादेशः स्याद्वयसि। द्विदन्। चतुर्दन्। षट् दन्ता अस्य षोड़न्। सुदन्। सुदती। वयसि किम् द्विदन्तः करी। सुदन्तो नटः।

स्त्रियां संज्ञायाम्। ५। ४। १४३।

दन्तस्य दतृ स्यात्समासान्तो बहुव्रीहौ। अयोदती। फालदती। संज्ञायां किम् समदन्ती।

विभाषा श्यावारोकाभ्याम्। ५। ४। १४४।

---

(७५) कुम्भपदी इत्येवमादिषु बहुव्रीहिषु पादस्य लोपः स्त्रियां नित्यं ङीष् च निपात्यते। कुम्भस्येव पादौ यस्याः सा कुम्भपदी।

कुम्भपदी एकपदी जालपदी शूलपदी मुनिपदी गुणपदी शतपदी सूत्रपदी गोधापदी कलशीपदी विपदी तृणपदी द्विपदी त्रिपदी षट्पदी दासीपदी शितपदी विष्णुपदी सुपदी निष्पदी आर्द्रपदी कुणिपदी कृष्णपदी शुचिपदी द्रोणपदी द्रुपदी शूकरपदी शकृत्पदी अष्टापदी स्थूणापदी अपदी सूचीपदी। कुम्भपद्यादि।

दन्तस्य दतृ बहुव्रीहौ। श्यावदन्—श्यावदन्तः। अरोकदन्—अरोकदन्तः।

अग्रान्तशुभ्रशुद्धवृषवराहेभ्यश्च। ५।४।१४५।

एभ्यो दन्तस्य दतृ वा। कुड्मलाग्रदन् कुड्मलाग्रदन्तः।

ककुदस्यावस्थायां लोपः। ५।४।१४६।

अजातककुत् (७६)। पूर्णककुत्।

त्रिककुत्पर्वते। ५।४।१४७।

त्रीणि ककुदान्यस्य त्रिककुत्। संज्ञैषा पर्वतविशेषस्य। त्रिककुदोऽन्यः।

उद्विभ्यां काकुदस्य। ५।४।१४८।

लोपः स्यात्। उत्काकुत्। विकाकुत्। काकुदं तालु।

पूर्णाद्विभाषा। ५।४।१४९।

पूर्णकाकुत्—पूर्णकाकुदः।

सुहृद्दुर्हृदौ मित्रामित्रयोः। ५।४।१५०।

सुदुर्भ्यां हृदयस्य हृद्भावो निपात्यते। सुहृन्मित्रम्। दुर्हृदमित्रः। अन्यत्र सुहृदयः। दुर्हृदयः।

---

(७६) कालाहारादिकृता अवयवोपचयादयो वस्तुधर्मा अवस्थेत्युच्यते अजातककुत्त्वेन बाल्यं पूर्णककुत्त्वेन तारुण्यं गम्यते अवस्थायां किं श्वेतककुदित्यादौ न।

उरःप्रभृतिभ्यः (७७) कप्। ५। ४। १५१।

व्यूढोरस्कः। प्रियसर्पिष्कः। इह पुमान् अनड्वान् पयः नौः लक्ष्मीरिति (७८) एकवचनान्तानि पठ्यन्ते। द्विवचन (७९) बहुवचनान्तेभ्यस्तु शेषाद्विभाषेति विकल्पेन कप्। द्विपुमान् द्विपुंस्कः। अर्थान्नञः ग०। अनर्थकम्। नञः किम् अपार्थम् अपार्थकम्।

इनः स्त्रियाम्। ५। ४। १५२।

बहुदण्डिका नगरी। अनिनस्मन्ग्रहणान्यर्थवता चानर्थकेनाऽपि तदन्तविधिम्प्रयोजयन्ति। बहुवाग्मिका। स्त्रियां किम् बहुदण्डी बहुदण्डिको ग्रामः।

शेषाद्विभाषा। ५। ४। १५४।

अनुक्तसमासान्ता (८०) च्छेषाधिकारस्थाद्बहुव्रीहेः कप् वा

---

(७७) उरस् सर्पिस् उपानह् पुमान् अनड्वान् पयः नौः लक्ष्मीः दधि मधु शालि अर्थान्नञः। इत्येते उरः प्रभृतयः।

(७८) लक्ष्मीशब्दस्य पहणं नद्यृतश्चेत्यनेन(४०४पृ०)सिद्धे नियमार्थमेकवचनान्तास्यैव नित्यो भवति अन्यवचनस्य तु शेषादिति वैकल्पिकः कप्। अत अक्षयमक्षयलक्ष्मीस्वेतसा शंसितं सइत्यादौ अक्षया लक्ष्मीर्यस्येति विग्रहेण कबभावइति। मनो०

(७९) सर्व्वत्र गणे निर्विभक्तिकपाठस्यैव दृष्टत्वेन केषाञ्चित्सविभक्तिकानां पाठस्तत्संख्याविवक्षार्थस्तदाह द्विवचनेत्यादि।

(८०) अनुक्तसमासान्तादिति समासान्तापेक्षयैव शेषइत्याशय। परे तु नैवेह कबपेक्षया शेषग्रहणं नापि समासान्तमात्रापेक्षया किन्तु अन-

स्यात्। महायशस्कः महायशाः। अनुक्तेत्यादि किम् व्याघ्रपात्। सुगन्धिः। प्रियपथः। शेषाधिकारस्यात् किम् उपबहवः। उत्तरपूर्वा। सपुत्रः। तन्त्रादिना (८१) शेषशब्दोऽर्थद्वयपरः।

आपोऽन्यतरस्याम्। ७। ४। १५।

कपि (८२) आबन्तस्य ह्रस्वो वा स्यात्। बहुमालाकः—बहुमालकः। कबभावे बहुमालः।

न संज्ञायाम्। ५। ४। १५५।

शेषादिति (८३) प्राप्तः कप् न स्यात्संज्ञायाम्। विश्वे देवा अस्य विश्वदेवः।

ईयसश्च (८४)। ५। ४। १५६।

न्तरं यो बहुव्रीह्यधिकारउक्तः शेषो बहुव्रीहिरिति(३९९पृ०) तदपेक्षयैव शेषोग्राह्य इत्याहुः। शब्देन्दु०

(८१) सकृच्छ्रुतस्य शेषशब्दस्य अनुक्तसमासान्तपरत्वे शेषो बहुव्रीहिरित्येतत्परत्वे च सकृदुच्चारितःशब्दः सकृदर्थं गमयतीति न्यायविरोधमालक्ष्य तन्त्रादिनेत्युक्तम्।

(८२) न कपीत्यतः(४०४पृ०)कपीत्यनुवर्त्त्याह कपीति।

(८३) अनन्तरेति न्यायाच्छेषादित्यस्यैव निषेध इत्याशयेनाह शेषादिति विश्वाख्या देवगणविशेषाइत्यर्थः उद्भूतावयवभेदत्वाद्बहुवचनम्।

(८४) ईयसोरिति वक्तव्ये ईयस इति निर्देशात् शैषिकस्य कप इव स्त्रीलिङ्गमद्यूतश्चेति(४०४पृ०)कपो निषेध इति बोध्यम्। तथाच ईयसो बहुव्रीहे

ईयसन्तोत्तरपदान्न कप्। बहवः श्रेयांसोऽस्य बहुश्रेयान्। गोस्त्रियोरिति (२२२पृ०) ह्रस्वत्वे प्राप्ते। ईयसो बहुव्रीहेर्नेति वाच्यं *। बह्व्यः श्रेयस्योऽस्य। बहुश्रेयसी। बहुव्रीहेः किम् अतिश्रेयसिः।

वन्दिते भ्रातुः। ५। ४। १५७।

पूजिते (८५) ऽर्थे यो भ्रातृशब्दस्तदन्तान्न कप् स्यात्। प्रशस्तो भ्राता यस्य। प्रशस्तभ्राता सुभ्राता। न पूजनादिति (४५५पृ०) निषेधस्तु बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोरित्यतः (४१४) प्रागेवेति (४५५पृ०) वक्ष्यते। वन्दिते किम् मूर्खभ्रातृकः।

नाडीतन्त्र्योः स्वाङ्गे। ५। ४। १५८।

स्वाङ्गे यौ नाडीतन्त्रीशब्दौ तदन्तात्कप् न स्यात्। बहुनाडिः (८६) कायः। बहुतन्त्रीः ग्रीवा। बहुतन्त्रीर्धमनी। स्त्रीप्रत्ययान्तत्वाभावाद्ध्रस्वो न। स्वाङ्गे किम् बहुनाडीकः स्तम्भः।

निष्प्रवाणिश्च। ५। ४। १६०।

रितिवार्त्तिके ईयसः परस्य स्त्रीप्रत्ययस्य पुंविषयकस्येकारस्य यथा न ह्रस्व इत्यर्थस्तथास्यापि सूत्रस्यार्थस्तदेतदाह ईयसन्तोत्तरेति।

(८५) अभिवादनस्तुतिरूपोभयार्थकवन्दिधातुनोभयसाधारणपूजा लक्ष्यत इत्याशयेनाह पूजिते इति।

(८६) बहुनाडिरित्यत्र स्त्रीप्रत्ययान्तत्वादुपसर्ज्जनह्रस्वः तन्त्रीशब्दस्यौणादिकप्रत्ययान्तत्वान्न ह्रस्व इति भेदः।

कबभावोऽत्र निपात्यते। प्रपूर्वाद्वयतेर्ल्युट् (८७)। प्रवाणी तन्तुवायशलाका। निर्गता प्रवाण्यस्मात् निष्प्रवाणिः पटः। समाप्तवान् (८८) नवदृत्यर्थः।

सप्तमीविशेषणे बहुव्रीहौ।२।२।३५।

सप्तम्यन्तं (८९) विशेषणं च बहुव्रीहौ पूर्वम्प्रयोज्यम्। कण्ठेकालः। अतएव (९०) ज्ञापकाद्व्यधिकरणपदो बहुव्रीहिः। चित्रगुः (९१)। सर्व्वनामसंख्ययोरुपसंख्यानम् *। सर्व्वश्वेतः। त्रिशुक्लः। मिथोऽनयोः समासे संख्या पूर्वा शब्दपरस्य (९२) विप्रतिषेधात्। द्व्यन्यः। संख्याया अल्पी (९३)

---

(८७) वयते ल्युडिति प्रोयतेऽस्यामित्यधिकरणे ल्युट्।

(८८) समाप्तवानिति समाप्तमावपनं क्रिया यस्येत्यर्थे मतुप्।

(८९) सप्तम्यन्तस्य तु कर्त्राद्यन्वयद्वारैव क्रियान्वयाद्विशेषणत्वे सिद्धे सप्तमीग्रहणं वैयधिकरण्येऽप्यत्र समासं ज्ञापयति।

(९०) विशेषणपदस्यात्र ब्राह्मणवसिष्ठन्यायेन तदतिरिक्तविशेषणपरं तदाह्वातएवेति।

(९१) चित्रगुरिति उभयोरपि प्रथमानिर्द्दिष्टत्वेनअनियमे प्राप्ते उभयपदार्थयोर्मध्ये विशेषणस्यैव पूर्व्वनिपातार्थं विशेषणग्रहणमिति भावः। उदाहरणे क्रमेण सर्व्वनामसंख्ययोः श्वेतशुक्लविशेषणत्वात् पूर्व्वनिपातः।

(९२) शब्दपरस्येति। अतएव सर्व्वनामसंख्ययोरित्यत्राल्पाचोऽपि संख्यायाः शब्दपरत्वेनैव न पूर्व्वनिपातः।

(९३) संख्यावाचकानां समासेऽल्पसंख्यावाचिकायाः पूर्व्वनिपात इत्यर्थः

यस्याः। द्विवाः। द्वन्द्वेऽपि *। द्वादश। वा प्रियस्य *।
गुडप्रियः प्रियगुडः। गड्वादिभ्यः परा सप्तमी *। गडु-
कण्ठः। क्वचिन्न वहेगडुः।

निष्ठा। २। २। ३६।

निष्ठान्तं बहुव्रीहौ पूर्वं स्यात्। कृतकृत्यः (९४)। जाति-
कालसुखादिभ्यः परा निष्ठा वाच्या *। शारङ्गजग्धी (९५)
मासजाता। सुखजाता। प्रायिकश्चेदम्। कृतकटः।
पीतोदकः।

वाहिताग्न्यादिषु (९६)। २। २। ३७।

आहिताग्निः अग्न्याहितः। आकृतिगणोऽयम्। प्रहर-
णार्थेभ्यः परे निष्ठासप्तम्यौ *। अस्युद्यतः। दण्डपाणिः।
क्वचिन्न। विवृतासिः।

इति बहुव्रीहिः।

---

(९४) कृतकृत्यशब्दयोः क्रियाशब्दत्वादनियमे प्राप्ते वचनम्।

(९५) शारङ्गजग्धीति अस्वाङ्गपूर्व्वपदाद्वेति (२३३८०) ङीष्।

(९६) आहिताग्नि जातपुत्र जातदन्त जातश्मश्रु तैलपीत घृतपीत मद्य-
पीत ऊढभार्य्य गतार्थ। आकृतिगणोऽयम् तेन अस्युद्यत गडुकण्ठ
दण्डपाणिप्रभृतयोऽपि।

चार्थे (१) द्वन्द्वः । २ । २ । २९ ।

अनेकं सुबन्तञ्चार्थे वर्त्तमानं वा समस्यते स द्वन्द्वः । समुच्चयान्वाचयेतरेतरयोगसमाहाराश्चार्थाः । परस्पर (२) निरपेक्षस्याऽनेकस्य (३) एकस्मिन् (४) अन्वयः समुच्चयः । अन्यतरस्यानुषङ्गिक (५) त्वेऽन्वाचयः । मिलितानां (६) मन्वय

---

(१) चार्थे इति अनेकमन्यपदार्थे (२८८४०) इत्यतोऽनेकमित्यनुवर्त्तते तत्फलं स्रग्वाग्दृषदमित्यत्रान्ते समासान्तः होतृपोतृनेष्टोद्गातार इत्यादावुपान्ते आनङ्प्रवृत्तिश्च । द्वन्द्वश्च प्रथमान्तानां परिनिष्ठितविभक्त्यन्तानां वेति पक्षद्वयम् ।

(२) परस्परनिरपेक्षस्येति एकस्य क्रियान्वयोत्तरमपरस्यावृत्त्या तदन्वय इति न तयोः परस्पराकाङ्क्षा ।

(३) अनेकस्येति तेनैकस्य सापेक्षत्वेऽपि न दोषउभयोस्तथात्वाभावात् । समुच्चये चशब्देन स्वसमभिव्याहृतपदार्थोत्तरसापेक्षत्वं बोध्यते तदसमभिव्याहारे तु न । अतएवात्रैक एव चशब्दः प्रयुज्यते तेन यच्छब्दोत्तरं चशब्दस्तस्यैव समभिव्याहृतक्रियादावन्वये इतरसापेक्षत्वं न त्वन्यस्येति बोध्यम् ।

(४) एकस्मिन् एकधर्मावच्छिन्ने इत्यर्थः अन्वय इत्यस्य यत्रेत्यादिस्तथाच यत्रैवमन्वयस्तत्र समुच्चयश्चशक्यार्थइति भावः न त्वन्वयएव समुच्चय इति भ्रमितव्यम् । अन्वयस्य विशेष्यतया विशेषणतया वा तत्रादा चैत्रो गच्छति पचति चेत्यादौ क्रियासमुच्चये, अन्त्यम् ईश्वरं गुरुञ्च भजस्वेत्यादि द्रव्यसमुच्चये ।

(५) आनुषङ्गिकत्वमनुद्देश्यत्वम न्यतरस्य प्राधान्यञ्च तत्सम्बन्धिक्रियाया अवश्यकर्त्तव्यत्वरूपं तथाच समभिव्याहृतक्रियादिगतमानुषङ्गिकत्वव्याप्यत्वमन्वाचयचकारार्थः ।

(६) मिलितानामिति परस्परापेक्षाणामुद्भूतावयवभेदकसमूहरूपाणामित्यर्थः । अन्वयइत्यस्यैकधर्मावच्छिन्नेनान्वयइत्यर्थः । तेन नीधातौ

इतरेतरयोगः। समूहः (७) समाहारः। तत्रेश्वरं गुरुञ्च भजस्वेति समुच्चये, भिक्षामट गाञ्चानयेत्यन्वाचये च न समासोऽसामर्थ्यात् (८)। धवखदिरौ। संज्ञापरिभाषम्। अनेकोक्तिः होतृपोतृनेष्टोद्गातारः। द्वयोर्द्वयोर्द्वन्द्वं कृत्वा पुनर्द्वन्द्वे तु। होतापोतानेष्टोद्गातारः।

संयोगजनकव्यापारजनकव्यापारबोधकतया द्विकर्म्मकत्वेन अजां ग्रामं नयतीत्यादौ अजाग्रामयोरुभयोरपि धातूपात्तक्रियायामन्वयेन तत्र न चकारयोगो नापि समासः तयोरेकस्य संयोगेऽपरस्य संयोगानुकूलव्यापारेऽन्वयादेकत्रान्वयाभावात्। अतएव चात्रानेकचकाराप्रयोगः। यत्रैवमन्वयस्तत्रेतरेतरयोगस्ताद्दृशसमूहश्च चार्थ इत्यर्थः।

(७) अनुद्भूतावयवभेदः समूहः समाहार इत्यर्थः। तत्रेतरेतरयोगे उद्भूतावयवभेदसमूहस्य प्रतीत्या प्रत्येकावयववृत्तिधर्म्म एव प्रवृत्तिनिमित्तं समाहारे तु द्वित्वत्रित्वादिनैव समूहस्य भानात् समूहत्वमेव प्रवृत्तिनिमित्तमिति विशेषः। एवञ्च उभयत्रैव समूहस्य बोधः।

(८) असामर्थ्यादिति एकार्थीभावाभावादित्यर्थः। तथाहि बहुव्रीहिघटकपदानां कर्म्माद्यन्तर्भावेणेव द्वन्द्वघटकपदानां चार्थान्तर्भावेणैव एकार्थीभाव आवश्यकः समर्थः पदविधिरिति(३१७सू॰)परिभाषितत्वात् चार्थे द्वन्द्व इत्युक्तेश्च। नचेतरान्वये परस्परनिरपेक्षाणामेकार्थीभावः सम्भवति येन समुच्चयान्वाचयावेकार्थीभावेऽन्तर्भूतौ स्याताम्। ततश्चेतरेतरयोगे समाहारे च साहित्यस्य सत्त्वादेकार्थीभावस्तयोस्तदसत्त्वे न तथेति बोध्यम्। इयांस्तु विशेषः इतरेतरयोगे साहित्यं विशेषणं द्रव्यं विशेष्यं समाहारे तु साहित्यं प्रधानं द्रव्यं विशेषणमिति यथा चानयोर्बोधवैलक्षण्यमनुपदं तथोक्तं प्राक्।

राजदन्तादिषु (९) परम्। २। २। ३१।

एषु पूर्वप्रयोगार्हम्परं स्यात्। दन्तानां राजा राजदन्तः। धर्म्मादिष्वनियमः (१०)। अर्थधर्म्मौ। धर्म्मार्थौ। दम्पती। जम्पती। जायापती (११)। जायाशब्दस्य जम्भावो दम्भावस्य वा निपात्यते। आकृतिगणोऽयम्।

द्वन्द्वे घि। २। २। ३२।

द्वन्द्वे घिसंज्ञं पूर्वं स्यात्। हरिश्च हरश्च हरिहरौ। अनेकप्राप्तावेकत्र नियमोऽनियमः शेषे*। हरिगुरुहराः। हरिहरगुरवः।

---

(९) राजदन्तादिष्विति इदश्च सर्व्वसमासविषयं षष्ठीसमासकर्म्मधारयद्वन्द्वसमासनिष्पन्नानां गणे पाठात्।
राजदन्तः अग्रेवणम् लिप्तवासितम् नग्नमुषितम् सिक्तसंमृष्टम् मृष्टलुञ्चितम् अवक्लिन्नपक्वम् अर्पितोप्तम् उप्तगाढम् उलूखलमुसलम् तण्डुलकिण्वम् दृषदुपलम् आरग्वायनबन्धकी चित्ररथवाह्लीकम् अवन्त्यश्मकम् शूद्रार्य्यम् स्नातकराजानौ विष्वक्सेनार्ज्जुनौ अक्षिभ्रुवम् दारगवम् शब्दार्थौ धर्म्मार्थौ कामार्थौ अर्थशब्दौ अर्थधर्म्मौ अर्थकामौ वैकारिमतम् गोजवाजम् गोपालधानीपूलासम् पूलासककुरण्डम् स्थूलपूलासम् उशीरबीजम् जिह्वाश्वि सिञ्जाश्वत्थम् चित्रास्वाती भार्य्यापती दम्पती जम्पती जायापती पुत्रपती पुत्रपशू केशश्मश्रू शिरोबीजम् शिरोजानु सर्पिर्म्मधुनी मधुसर्पिषी आद्यन्तौ अन्तादी गुणवृद्धी वृद्धिगुणौ। आकृतिगणोयम्।

(१०) धर्म्मादिष्विति द्वन्द्वविषयमेतत्। ते च राजदन्ताद्यन्तर्गणाः।

(११) जायापती इति अभ्यर्हितत्वेऽपि पत्युर्न पूर्व्वनिपातः राजदन्तादिगणे पाठादिति बोध्यम्।

अजाद्यदन्तम्। २। २। ३३।

इदं द्वन्द्वे पूर्वं स्यात्। ईशकृष्णौ। बहुष्वनियमः। अश्वरथेन्द्राः। इन्द्राश्वरथाः। घ्यन्तादजाद्यदन्तं विप्रतिषेधेन। इन्द्राग्नी।

अल्पाच्तरम्(१२)। २। २। ३४।

शिवकेशवौ। ऋतुनक्षत्राणां समाक्षराणामानुपूर्व्येण(१३)॰। हेमन्तशिशिरवसन्ताः। कृत्तिकारोहिण्यौ। समाक्षराणां किम् ग्रीष्मवसन्तौ। लघ्वक्षरम्पूर्व्वम्॰। कुशकाशम्। अभ्यर्हितञ्च (१४) *। तापसपर्वतौ। वर्णानामानुपूर्व्येण *। ब्राह्मणक्षत्रियविट्शूद्राः। भ्रातुर्ज्यायसः॰। युधिष्ठिरार्ज्जुनौ।

द्वन्द्वश्च प्राणितूर्य्यसेनाङ्गानाम्(१५)। २।४।२।

---

(१२) अल्पाच्तरमिति कुत्वाभावो निपातनाद्वसन्देहार्थस्य तथानिर्देशः अत्रापि बहुष्वनियमः अनित्यमिदं लक्षणहेत्वोरिति(७०२ ६६पृ०) सूत्रनिर्देशज्ञापकात्।

(१३) ऋतूनामानुपूर्व्यं प्रादुर्भावकृतं नक्षत्राणामुदयकृतमिति बोध्यम्।

(१४) द्वन्द्वे घोस्यादिभ्यः पञ्चभ्योऽभ्यर्हितमित्यस्य परत्वात् सर्वापवादत्वम् तेन वासुदेवार्ज्जुनावित्यत्रार्ज्जुनस्याजाद्यदन्तत्वेऽपि अल्पाच्तरत्वेऽपि च न पूर्व्वनिपातः। एवमन्यत्रापि बोध्यम्।

(१५) प्राणितूर्य्यसेनाङ्गानामित्यत्राङ्गशब्दस्य प्रत्येकमन्वयस्तत्र आद्यन्तयोरवयवपरता मध्यस्य कार्य्ये उपकारकपरता तेन तूर्य्याङ्गपदेन वाद्य-

RISHNA MISSION INSTITUTE

एषां द्वन्द्व एकवत्स्यात् । पाणिपादम् (१६) । मार्दङ्गिकपाणविकम् । रथिकाश्वारोहम् । समाहारस्यैकत्वादेकत्वे सिद्धे नियमार्थं (१७) प्रकरणम् प्राण्यङ्गादीनां समाहार एव(१८) यथा स्यात् ।

अनुवादे चरणानाम् । २ । ४ । ३ ।

चरणानां द्वन्द्वएकवत्स्यात्सिद्धस्योपन्यासे (१९) । स्थेणोर्लुङीति वक्तव्यम् (२०) । उदगात्कठकालापम् । प्रत्यष्ठात्कठकौथुमम् ।

अध्वर्युक्रतुरनपुंसकम् । २ । ४ । ४ ।

कारा एवोच्यन्ते तदेतदुदाहरणेन ज्ञापयति मार्दङ्गिकपाणविकमिति । एवञ्च प्राण्यङ्गानां प्राण्यङ्गेन, तूर्याङ्गाणां च तूर्याङ्गेणेत्येव नियमस्तेन मार्दङ्गिकरथिकौ मार्दङ्गिकाश्वारोहावित्यादिः स्यादेव ।

(१६) पाणिपादमिति प्राण्यङ्गत्वोपचारेण प्राणित्वात् जातिरप्राणिनामित्यनेन(४३५ पृ०)न गतार्थता ।

(१७) चार्थे द्वन्द्वः(४३० पृ०)इत्यस्य समाहारद्वन्द्वपरतया प्राण्यङ्गाद्यनुवादेनैकवद्भावविधानं नियमार्थमित्याह समाहारस्येत्यादि ।

(१८) समाहार एवेति समाहारे प्राण्यङ्गादीनामेवैकवद्भाव इति नियमः । विपरीतनियमस्तु न भवितुमर्हति तिष्यपुनर्वस्वोरिति(३९४ पृ०) बहुवचननिर्देशात् ।

(१९) प्रमाणान्तरावगतत्वं सिद्धत्वं तस्योपन्यासः प्रकृते उदयप्रतिष्ठयोरनुवादः । सिद्धत्वज्ञापने तु उदगुः कठकालापा इति बहुत्वं स्यात् । कठेषु कपालेषूदितेषु प्रतिष्ठितेषु वा आवाभ्यां गन्तव्यमिति समयं कृत्वा विस्मृत्य स्थितं प्रत्येवोपदेशादुदाहरणम् ।

(२०) स्थेणोरिति लुङन्तस्य स्थाधातोरिणधातोश्च प्रयोगे सतीत्यर्थः ।

यजुर्वेदे (२१) विहितो यः क्रतुस्तद्वाचिनामनपुंसकलिङ्गानां द्वन्द्व एकवत्स्यात्। अर्काश्वमेधम्। अध्वर्युक्रतुः किम्। इषुवज्रौ। सामवेदे विहितौ। अनपुंसकङ्किम् राजसूयवाजपेयौ। अर्द्धर्चादौ।

अध्ययनतोऽविप्रकृष्टाख्यानाम्। २। ४। ५।

अध्ययनेन प्रत्यासन्ना (२२) आख्या येषान्तेषां द्वन्द्वएकवत्। पदकक्रमकम् (२३)।

जातिरप्राणिनाम्। २। ४। ६।

प्राणिवर्ज्जजातिवाचिनां (२४ द्वन्द्वएकवत्। धानाशष्कुलि। प्राणिनान्तु। विट्शूद्राः। द्रव्यजातीनामेव (२५) नेह

---

(२१) अध्वर्युक्रतुरिति षष्ठ्यर्थे प्रथमा। अध्वर्युशब्दोयजुर्वेदं लक्षयति तदाह यजुर्वेदे इति।

(२२) अध्ययनेन प्रत्यासन्नेति अध्ययनगता प्रत्यासत्तिराख्येष्वारोप्यते इति भावः।

(२३) पदक्रमशब्दयोस्तु जातित्वादेव सिद्धेऽपि तदध्येतृवाचकेऽस्य प्रवृत्तिरिति बोध्यम्।

(२४) जातिरिति षष्ठ्यर्थे प्रथमेति तदाह जातिवाचिनामिति। इह प्राणिशब्देन मुख्यस्यैव ग्रहणम्। जातिः किं नन्दकपाञ्चजन्यौ हरेः तयोः संज्ञात्वादेकत्वाच्च गगनत्वादिवन्न जातित्वम्।

(२५) अप्राणिनामिति पर्य्युदासेन तत्सदृशग्रहणादाह द्रव्यजातीनामेवेति।

रूपरसौ। गमनाकुञ्चने। जातिप्राधान्य (२६) एवायमेकवद्भावः। द्रव्यविवक्षायान्तु। बदरामलकानि (२७)।

विशिष्टलिङ्गो नदीदेशोऽग्रामाः।२।४।७।

ग्रामवर्जनदीदेशवाचिनाम्भिन्नलिङ्गानां (२८) समाहारे द्वन्द्वः स्यात्। उद्ध्यश्च इरावती च उद्ध्येरावति। गङ्गा च शोणश्च। गङ्गाशोणम्। कुरवश्च कुरुक्षेत्रं च कुरुकुरुक्षेत्रम्। भिन्नलिङ्गानां किम्। गङ्गायमुने। मद्रकेकयाः। अग्रामाः किम्। जाम्बवन्नगरम्। शालूकिनी ग्रामः। जाम्बवच्छालूकिन्यौ।

क्षुद्रजन्तवः।२।४।८।

एषां समाहारे द्वन्द्वः स्यात्। यूकालिक्षम्। आ नकुलात् क्षुद्रजन्तवः (२९)।

---

(२६) जातिप्राधान्य इति जात्याश्रयसकलव्यक्तिबोधनाभिप्राये जातेरेव यत्र प्राधान्यं तत्रैव। यद्वा जातेः शब्दार्थतया जातेरेव यदा प्राधान्यं विशेष्यत्वं तदैतत्सूत्रं प्रवर्त्तते।

(२७) बदरामलकानि फलत्वव्याप्यजातिवाचिनावेतौ अत्र जातेर्न प्राधान्यविवक्षा।

(२८) नद्या नदीवाचकेन देशस्य च देशवाचकेन द्वन्द्व इत्यर्थस्तेन गङ्गापाटलिपुत्रे इत्येव। ग्रामपदेन नेह नगरं गृह्यते तेन मथुरापाटलिपुत्रमित्येव नदीपदेन नदस्यापि ग्रहणमन्यथा भिन्नलिङ्गत्वासम्भवात्।

(२९) अल्पप्रमाणत्वस्य क्षुद्रपदार्थत्वे तस्यापेक्षिकत्वादनवस्थितिरतः "क्षुद्रजन्तुरनस्थिः स्यादथवा क्षुद्र एव यः। शतं वा प्रसृतौ येषां केचिदानकुलादपि" इत्युक्तिमनुसृत्याह आनकुलादिति।

येषाञ्च विरोधः (३०)शाश्वतिकः। २। ४। ९।

एषाम्प्राग्वत्। अहिनकुलम्। गोव्याघ्रम्। काकोलूकमित्यादौ परत्वाद्विभाषा वृक्षमृगेति प्राप्ता चकारेण बाध्यते।

शूद्राणामनिरवसितानाम्। २। ४। १०।

अबहिष्कृतानां शूद्राणाम्प्राग्वत्। तक्षायस्कारम्। पात्राद्बहिः (३१) कृतानान्तु। चाण्डालमृतपाः।

गवाश्व (३२) प्रभृतीनि च। २। ४। ११।

यथोच्चारितानि (३३) साधूनि स्युः। गवाश्वम्। दासीदासमित्यादि।

विभाषा वृक्षमृगतृणधान्यव्यञ्जनपशुशकुन्यश्ववडवपूर्व्वापराधरोत्तराणाम्। २। ४। १२।

---

(३०) विरोधो विद्वेषो न तु सहानवस्थानं तेन छायातपाविति सिद्धम्।

(३१) पात्रादिति "भस्मना शुद्ध्यते कांस्यमित्यादि" स्मृत्युक्तसंस्कारेण यैर्भुक्ते पात्रं न शुद्ध्यति तेषामित्यर्थः।

(३२) गवाश्वेति। गवाश्वम् गवाविकम् गवैडकम् अजाविकम् अजैडकम् कुब्जवामनम् कुब्जकिरातम् पुत्रपौत्रम् श्वचण्डालम् स्त्रीकुमारम् दासीमाणवकम् शाटीपटीरम् शाटीप्रच्छदम् शाटीपट्टिकम् उष्ट्रखरम् उष्ट्रशशम् मूत्रशकृत् मूत्रपुरीषम् यकृन्मेदः मांसशोणितम् दर्भशरम् दर्भपूतीकम् अर्जुनशिरीषम् अर्जुनपुरुषम् तृणोलपम् दासीदासम् कुटीकुटम् भागवतीभागवतम्। एतानि गवाश्वप्रभृतीनि।

(३३) यथोच्चारितानीति गणपाठे यथापठितानि तथैव नान्यथेत्यर्थः तेन गवाश्वमित्यत्र पररूपसन्धिपक्षादौ गोऽश्वा गोअश्वा इत्येवेति बोध्यम्।

वृक्षादीनां सप्तानां द्वन्द्वः । अश्ववडवेत्यादिद्वन्द्वत्रयञ्च प्राग्वद्वा । वृक्षादौ विशेषाणामेव (३४) ग्रहणम् । प्लक्षन्यग्रोधम्-प्लक्षन्यग्रोधाः । रुरुपृषतम्-रुरुपृषताः । कुशकाशम्-कुशकाशाः । व्रीहियवम्-व्रीहियवाः । दधिघृतम्-दधिघृते । गोमहिषम्-गोमहिषाः । शुकवकम् शुकवकाः । अश्ववडवम्-अश्ववडवौ । पूर्वापरम् पूर्वापरे । अधरोत्तरम्-अधरोत्तरे । फलसेनावनस्पतिमृगशकुनिक्षुद्रजन्तुधान्यतृणानां बहुप्रकृतिरेव (३५) द्वन्द्व एकवदिति वाच्यम् ॥ । वदराणि चाऽऽमलकानि च वदरामलकम् । जातिरप्राणिना(४२५ पृ०)मित्येकवद्भावो नेह । वदरामलके । रथिकाश्वारोहौ । प्लक्षन्यग्रोधौ । इत्यादि। विभाषा वृक्षेति सूत्रे येऽप्राणिनस्तेषां ग्रहणम् । जातिरप्राणिनामिति(४२५ पृ०)नित्ये प्राप्ते विकल्पार्थम् । पशुग्रहणं हस्त्यश्वादिषु सेनाङ्गत्वान्नित्ये प्राप्ते मृगाणां मृगैरेव शकुनीनान्तैरे वोभयत्र द्वन्द्वः। अन्यैस्तु सह इतरेतरयोग एवेति नियमार्थं मृगशकुनिग्रहणम्। एवं पूर्वापरमधरोत्तरमित्यपि । अश्व-

---

इह गणे पाठाच्च पशुद्वन्द्वे गवाश्वादौ विभाषा बाध्यते बाध्यते च दासीदासमित्यादौ पुमान् स्त्रिया(४४५ पृ०)इत्येकशेषः ।

(३४) विशेषाणामिति स्वं रूपं शब्दस्येति सूत्रभाष्ये वृक्षादीनां वृक्षविशेषवाचित्वस्यैवोक्तत्वात्तथाकल्पनमिति भावः । अत्र च वृक्षादिसप्तकं वृक्षादिसर्व्वावयवकसमुदाये एव न तु विभिन्नावयवकेऽपि तेन व्रीहिकुशवृक्षमित्यादौ नास्य प्रवृत्तिरिति द्रष्टव्यम् ।

(३५) बहुप्रकृतिरिति बहुवचनान्तसर्व्वावयवक इत्यर्थः । तेनैकद्विप्रकृतिके इतरेतरयोगएवातएव "पातितैरथ नागाश्वै"रित्यादि प्रयोगसिद्धिः ।

डवग्रहणं तु पक्षे नपुंसकत्वार्थम् अन्यथा परत्वात्पूर्ववद-श्ववडवाविति(३९१पृ०)स्यात्।

विप्रतिषिद्धञ्चानधिकरणवाचि। २। ४। १३।

विरुद्धार्थानामद्रव्यवाचिनां(३६)द्वन्द्व एकवद्वा स्यात्। शीतोष्णं शीतोष्णे। वैकल्पिकः समाहारः। द्वन्द्वः चार्थे(४३१पृ०)इति सूत्रेण प्राप्तः स विरुद्धार्थानां यदि भवति तर्हि अद्रव्यवाचिनामेवेति नियमार्थमिदम्। तेन(३७)द्रव्यवाचिनामितरेतरयोग एव। शीतोष्णे उदके स्तः। विप्रतिषिद्धङ्किम् नन्दकपाञ्चजन्यौ। इह पाक्षिकसमाहारद्वन्द्वो भवत्येव।

न दधिपयआदीनि (३८)। २। ४। १४।

एतानि नैकवत् स्युः। दधिपयसी। इध्मावर्हिषी। निपातनाद्दीर्घः। ऋक्सामे। वाङ्मनसे।

---

(३६) अधिकरणमत्र द्रव्यं चकारो विभाषानुकर्षणार्थइत्याशयेन व्याचष्टे अद्रव्येति। विरोधोऽत्र सहानवस्थानं तेन गुणपरत्वे शीतोष्णं शीतोष्णमेवं सुखदुःखे सुखदुःखमित्याद्युदाहरणम्।

(३७) तेनेति विरुद्धार्थानां द्रव्यवाचिनामितरेतरयोग एव न समाहारे द्वन्द्वइत्यर्थः।

(३८) दधिपयसी सर्पिर्मधुनी मधुसर्पिषी ब्रह्मप्रजापती शिववैश्रवणौ स्कन्दविशाखौ परिव्राट्कौशिकौ प्रवर्ग्योपसदौ शुक्लकृष्णौ इध्मावर्हिषी दीक्षातपसी श्रद्धातपसी मेधातपसी अध्ययनतपसी उलूखलमुसले आद्यवसाने श्रद्धामेधे ऋक्सामे वाङ्मनसे। एतानि दधिपयआदीनि। एषु गणेषु पठितानां येन केनचित् विधायकेन नियामकेन वाऽन्यथाविधानेऽपि तत्तत्कार्य्यं न भवतीत्यर्थः।

अधिकरणैतावत्त्वे च। २। ४। १५।

द्रव्यसंख्यावगमे एकवद्देवेति नियमो न (३९) स्यात्। दश दन्तोष्ठाः।

विभाषा समीपे। २। ४। १६।

अधिकरणैतावत्त्वस्य (४०) सामीप्येन परिच्छेदे समाहार एवेत्येवंरूपो नियमो वा स्यात्। उपदशम् दन्तोष्ठम्। उपदशाः दन्तोष्ठाः।

आनङृतो द्वन्द्वे। ६। ३। २५।

विद्यायोनिसम्बन्धवाचिनामृदन्तानां(४१) द्वन्द्वे आनङ् स्यादुत्तरपदे परे। होतापोतारौ। होतृपोतृनेष्टोद्गातारः।

---

(३९) इदञ्च चार्थे द्वन्द्व इति(४२०पृ०)सामान्यतः प्राप्तस्य नियमप्राप्तस्य च द्वन्द्वस्य निषेधार्थमित्याह नियमो नेति।

(४०) समीपे इत्यस्य सामीप्येन परिच्छेदे लक्षणा अनुवृत्तस्याधिकरणैतावत्त्वे इत्यस्य च षष्ठ्या विपरिणाम इत्याशयेन व्याचष्टे अधिकरणेत्यादि। उपदशमिति नवैकादश वा दन्तौष्ठसमूह इत्यर्थः।

(४१) आनङिति ऋतो विद्यायोनिसम्बन्धेभ्यः(४६२पृ०)इत्यतो विद्यायोनिसम्बन्धेभ्य इत्यनुवर्त्तते विभक्तिविपरिणामः विद्याकृतसम्बन्धः योनिकृतसम्बन्धश्चेति तदर्थः। अत्र ऋत इत्यस्य तत एवानुवृत्तिसम्भवेऽपि पुनस्तद्ग्रहणम् ऋदन्तस्यैवावयवताद्योतनार्थं तेन पितृपितामहाविति त्यादौ नेति बोध्यम्। आनङो ङित्त्वादन्त्यादेश नलोपः नपरकरणन्तु उरण् रपर इति(४२पृ०)रपरत्ववारणाय। अत्र च यथाक्रममन्वयात् विद्यासम्बन्धेन योनिसम्बन्धवतः समासे नानङ् संबन्धस्य द्विष्ठत्वात् एकस्य तथात्वेऽप्यपरस्य तथात्वाभावात् तेन होतृपितराविति पितृहोताराविऽत्यादौ न।

मातापितरौ। पुत्रेऽन्यतरस्यामित्यतो (४६२पृ०) मण्डूकप्लुत्या पुत्रइत्यनुवृत्तेः(४२)। पितापुत्रौ।

देवता (४३) द्वन्द्वे च। ६। ३। २६।

द्वन्द्वोत्तरपदे परे आनङ्। मित्रावरुणौ। वायुशब्दप्रयोगे प्रतिषेधः *। अग्निवायू। वाय्वग्नी। पुनर्द्वन्द्वग्रहणं प्रसिद्धसाहचर्य्यस्य परिग्रहार्थम्। तेन ब्रह्मप्रजापती इत्यादौ नानङ्। एतद्धि नैकहविर्भागित्वेन श्रुतन्नापि लोके प्रसिद्धं साहचर्य्यम्।

ईदग्नेः सोमवरुणयोः। ६। ३। २७।

देवताद्वन्द्वे इत्येव।

अग्नेः स्तुत्स्तोमसोमाः। ८। ३। ८२।

अग्नेः परेषामेषां सस्य षः स्यात्समासे। अग्निष्टुत्(४४)। अग्निष्टोमः। अग्नीषोमौ। अग्नीवरुणौ।

---

(४२) पुत्रे इत्यनुवृत्तेरिति ऋदन्तस्य पुत्रे उत्तरपदे आनङ् स्यादिति वाच्यं तेन तातपुत्रावित्यादौ न।

(४३) देवतेति ऋदन्तभिन्नार्थं विद्यायोनिसम्बन्धभिन्नार्थञ्चेदम्। अधिकारादेव द्वन्द्वलाभे द्वन्द्वग्रहणं विशेषद्वन्द्वबोधनार्थं तथा चात्र द्वन्द्वशब्दोनित्यसाहचर्य्यवाची द्वन्द्वं रहस्येत्यादिसूत्रेण(७४०पृ०) द्वन्द्वशब्दव्युत्पत्तौ अभिव्यक्तिसदर्थत्वाभिधानात् अभिव्यक्तिशब्देन च साहचर्य्यस्यैव बोधनादित्याशयेन स्वयमेवाग्रे वक्ष्यति(७४०पृ०)नित्यसाहचर्य्येणेति।

(४४) अग्निः स्तूयतेऽस्मिन् सोऽग्निष्टुत् क्रतुविशेषः।

इद्वृद्धौ । ६ । ३ । २८ ।

वृद्धिमत्युत्तरपदे(४५)अग्नेरिदादेशः स्याद्देवताद्वन्द्वे । अग्नामरुतौ देवते अस्य आग्निमारुतं कर्म्म । अग्नीवरुणौ देवते अस्य आग्निवारुणं । देवताद्वन्द्वे(५३२पृ०)चेत्युभयपदवृद्धिः अलौकिकवाक्ये (४६) आनङ्मीत्त्वञ्च वाधित्वा इत् । वृद्धौ किम् आग्नेन्द्रः । नेन्द्रस्य परस्ये (५३३पृ०) त्युत्तरपदवृद्धिनिषेधः । विष्णौ न * । अग्नावैष्णवम् (४७) ।

दिवो द्यावा । ६ । ३ । २९ ।

देवताद्वन्द्वे उत्तरपदे । द्यावाभूमी । द्यावाक्षमे ।

दिवसश्च पृथिव्याम् । ६ । ३ । ३० ।

दिव इत्येव चात् द्यावा । आदेशे अकारोच्चारणम् सकारस्य रुत्वं (४८) मा भूदित्येतदर्थम् । द्यौश्च पृथिवी च दिव-

(४५) देवताद्वन्द्वे वृद्धिरूपोत्तरपदासम्भवात् वृद्धिपदस्य वृद्धिमति लक्षणेत्याशयेन व्याचष्टे वृद्धिमतीति ।

(४६) अन्तरत्वात् पूर्व्वमानङीत्त्वे स्याताम त आहालौकिकवाक्यइति तद्धितार्थप्रकाशकालौकिकवाक्ये इत्यर्थः तथा च वृद्धिमत्त्वमुत्तरपरपदस्य भाव्येवेति नेत्त्वमिति भावः

(४७) अग्नावैष्णवमिति इत्त्वे प्रतिषिद्धे तयोरेकहविर्भोक्तृत्वेन साहचर्य्यात् देवताद्वन्द्वे च(४४१पृ०)इत्यनेनानङ् ।

(४८) रुत्वमिति अकारे सति यथा सकारश्रवणं तथैव श्रवणं तेन प्रयोगकालेऽप्यविकृत एव सकारः श्रूयते इत्यर्थः ।

स्पृथिव्यौ द्यावापृथिव्यौ। छन्दसि दृष्टानुविधिः। द्यावा चिदस्मै (४६) पृथिवी। दिवस्पृथिव्योरवतिरित्यत्र पदकारा (५०)अविसर्गम्पठन्ति।

उषासोषसः। ६। ३। ३१।

उषस्शब्दस्योषासादेशो देवताद्वन्द्वे। उषासासूर्य्यम्।

मातरपितरावुदीचाम्। ६। ३। ३२।

मातरपितरौ (५१)। उदीचाङ्किम् मातापितरौ।

द्वन्द्वाच्चुदषहान्तात्समाहारे। ५। ४। १०६।

चवर्गान्ताद्दषहान्ताच्च द्वन्द्वाट्टच् स्यात्समाहारे। वाक्च त्वक्च वाक्त्वचम् (५२)। त्वक्स्रजम्। शमीदृषदम्। वाक्त्विषम्। छत्रोपानहम्। समाहारे किम् प्रावृट्शरदौ।

इति द्वन्द्वः।

---

(४६) द्यावाचिदस्मै इत्यत्र चिदस्मै इतिपदव्यवधानेन समासाभावेऽपि वेदेऽयमादेश इत्यर्थः अस्मे इति सुपांसुलुगित्यादिना (उ५१७८०) भ्यसः शे अस्मभ्य मित्यर्थः।

(५०) अविसर्गमिति क्वापि सविसर्गं नित्यनुमेयमित्यर्थः।

(५१) मातरपितराविति एकशेषविकल्पे द्वन्द्वप्राप्तौ रूपमिदं मातुररङादेशनिपातार्थश्च।

(५२) वाक्त्वचमिति बहूनां द्वन्द्वे वाक्स्रक्त्वचमिति द्वन्द्वगर्भद्वन्द्वे तु वाक्स्रजत्वचमिति विशेषः। मनो०

अथैकशेषः।

सरूपाणाम् (८७१०) (१)। रामौ रामाः। विरूपाणामपि (२) समानार्थानाम् *। वक्रदण्डश्च कुटिलदण्डश्च वक्रदण्डौ। कुटिलदण्डौ।

वृद्धो यूना तल्लक्षणश्चेदेव विशेषः।१।२।६५।

यूना सहोक्तौ गोत्रं (३) शिष्यते गोत्रयुवप्रत्ययमात्र (४) कृतश्चेत्तयोः कृत्स्नं वैरूप्यं स्यात्। गार्ग्यश्च गार्ग्यायणश्च गार्ग्यौ। वृद्धः किम् गर्गगार्ग्यायणौ। यूनाकिम् गार्ग्यगर्गौ।

---

(१) सरूपाणामिति सूत्रप्रतीकम्। सरूपाणां समानार्थानां समानानुपूर्व्वीकाणां च मध्ये एक एव शिष्यमाणस्तत्तत्समुदायव्यक्तिबोधकः अपरांशो लुप्यते इत्यर्थः। अयञ्चैकशेषः प्रत्यर्थं शब्दनिवेश इतिमते व्यक्तिभेदापेक्षया द्वन्द्वप्राप्तौ तदपवादकः। एष च सुबुत्पत्तेः पूर्व्वमेवोत्पद्यतेऽतः पदनिमित्तकद्वन्द्वबाधक इत्येके। सुबुत्पत्त्यनन्तरमुत्पद्यत इत्यन्ये। तत्र पदनिमित्तकत्वाभावे समासत्वं नास्तीत्यतः कृत्तद्धितसमासैकशेषेत्यादि(४४६पृ॰)वृत्तिभेदगणने पृथङ्निर्द्देशस्तथाच समासत्वाभावेन पन्थानावित्यत्र न समासान्त इति एकः पक्षः। अस्य पदनिमित्तकत्वेऽपि गोवलीवर्द्द न्यायेन वृत्तिभेदगणने पृथग्ग्रहणं समासान्ताभावश्च तत्तत्सूत्रे एकशेषभिन्नत्वेन निवेशनादेवेति पक्षान्तरम्।

(२) विरूपाणामिति एकार्थकत्वे सति विभिन्नानुपूर्व्वीकाणामित्यर्थः।

(३) अपत्यमन्तर्हितं वृद्धमितिपूर्व्वाचार्य्यैः परिभाषितस्य गोत्रापरपर्यायस्य वृद्धपदेन ग्रहणमित्याह गोत्रमिति।

(४) मात्रपदेन प्रत्ययार्थकुत्सनादेः प्रकृत्यर्थस्य च व्यवच्छेदस्तदाह कृत्स्नमिति। एतदेवकारलभ्यं तत्कृतएव विशेषश्चेन्न तु तत्कृतातिरिक्तइत्यर्थात्।

तल्लक्षणः किम् (५) भागवित्तिभागवित्तिकौ (६)। कृत्स्नं किम् (७) गार्ग्यवात्स्यायनौ (८)।

स्त्री पुंवच्च। १। २। ६६।

यूना सहोक्तौ वृद्धा स्त्री शिष्यते तदर्थश्च पुंवत् (९)। गार्गी च गार्ग्यायणौ(१०)च गार्ग्याः। अस्त्रियामित्यनुवर्त्तमाने (११) यञञोश्चेति (५०२४०) लुक्। दाक्षी च दाक्षायणश्च दाक्षी।

पुमान् स्त्रिया(१२)। १। २। ६७।

---

(५) तल्लक्षणः किमिति तल्लक्षणएव किमिति प्रश्नार्थः।

(६) भागवित्तस्य गोत्रापत्यं भागवित्तिरित्यस्मात् यूनि वृद्धाट्ठक् सौवीरेषु बहुलमिति(५१५४०) कुत्सायां ठक्। इह कुत्सासौवीरत्वं चाधिकमपेक्ष्यते न तु युवत्वमात्रकृतं वैरूप्यमिति न प्रसङ्गइति भावः।

(७) कृत्स्नं किमिति। एवकारेण प्रकृत्यंशस्यापि व्यावृत्तिः किमिति प्रश्नः।

(८) गार्ग्यवात्स्यायनयोः प्रकृत्यंशे वैरूप्यं न प्रत्ययादिकृतमिति न प्रसङ्गइत्युत्तराशयः।

(९) स्त्रीत्वस्य वैरूप्यकारणस्याधिक्यात् पूर्व्वेणाप्राप्तौ वचनम् तल्लक्षणश्चेदित्यादीहापि संबध्यते तेन भागवित्तिकश्च गार्गी च वात्स्यायनश्चेत्यादौ न।

(१०) पुंवद्भावप्रयुक्तं वैलक्षण्यं स्फुटीकर्त्तुं द्विवचनान्तेन विग्रहमाह गार्ग्यायणाविति।

(११) अर्थे पुंवत्त्वातिदेशफलमाह अनुवर्त्तमाने इति अस्त्रियामित्यस्यानुवृत्तिश्च तद्राजस्य बहुषु तेनैव स्त्रियामिति (५२०४०) सूत्रादितिशेषः

(१२) अनेकविभक्ता (८७४०) वित्यनुवर्त्तते एकविभक्तौ तदितरकृतविरहश्चेदित्यर्थः। अतएव जननीपरिच्छेदकवाचकमातृशब्दयोर्नैवशेषस्तयोरेकविभक्तौ मातरौ मातारावित्यादिरूपभेदेन विशेषात्।

स्त्रिया सहोक्तौ पुमान् शिष्यते तल्लक्षण एव विशेषश्चेत्(१३)। हंसी च हंसश्च हंसौ (१४)।

भ्रातृपुत्रौ स्वसृदुहितृभ्याम्। १। २। ६८।

भ्राता च स्वसा च भ्रातरौ। पुत्रश्च दुहिता च पुत्रौ।

नपुंसकमनपुंसकेनैकवच्चास्यान्यतरस्याम्।१।२।६९।

अक्लीवेन सहोक्तौ क्लीवं शिष्यते तच्च (१५) वा एकवत् (१६) स्यात्तल्लक्षणएव विशेषश्चेत्। शुक्लः पटः शुक्ला पटी शुक्लं वस्त्रम् तदिदं शुक्लम्। तानीमानि शुक्लानि।

पिता मात्रा। १। २। ७०।

माता सहोक्तौ पिता वा शिष्यते। माता च पिता च पितरौ मातापितरौ (१७) वा।

---

(१३) तल्लक्षणएव विशेषश्चेदिति किम् इन्द्रेन्द्राण्यौ अत्रेन्द्राण्याः पुंयोगनिमित्तकविशेषान्न तल्लक्षणत्वम्।

(१४) हंसाविति स्त्रीव्यक्तेरपि हंसत्वेन बोधाविशेषेऽपि स्त्रीत्वमात्रेण विशेषात् ङीप्। अत्र च सरूपाणामेवेत्यनुवृत्तेर्वरटा च हंसश्चेत्यादौ विरूपैकशेषे नास्यप्रवृत्तिः।

(१५) अन्यतरस्यामित्यस्यैकवचनमित्यनेनैव सम्बन्ध आनन्तर्यात् त्वर्थकचशब्दादेत्याह तच्च वेति। अत्र अनपुंसकेनेति किं शुक्लं शुक्लश्च शुक्ले इति।

(१६) एकवदिति अस्यैकवद्भावबोधनार्थमिदं तेनान्यसूत्राणां समाहारद्वन्द्वविषये न प्रवृत्तिस्तेन घटमित्यादि नेति बोध्यम्। अत्र तल्लक्षणकृत इति किं हिमहिमान्यौ अत्र महत्त्वादिकृतो विशेषः।

(१७) मातापितराविति "पितुर्दशगुणं माता गौरवेणातिरिच्यते" इत्युक्तेर्मातुरभ्यर्हितत्वात् पूर्वनिपातः।

श्वशुरः श्वश्र्वा।१।२।७१।

श्वश्र्वा सहोक्तौ श्वशुरो वा शिष्यते तल्लक्षण एव विशेषश्चेत्। श्वशुरौ। श्वश्रूश्वशुरौ।

त्यदादीनि सर्व्वैर्नित्यम्।१।२।७२।

सर्वैः(१८) सहोक्तौ त्यदादीनि नित्यं शिष्यन्ते। स च देवदत्तश्च तौ। त्यदादीनां मिथः सहोक्तौ यत् परं (१९) तच्छिष्यते। स च यश्च यौ। पूर्वशेषोऽपि दृश्यते इति भाष्यम्। स च यश्च। तौ। त्यदादितः (२०) शेषे पुन्नपुंसकतो लिङ्गवचनानि*। सा च देवदत्तश्च। तौ। तच्च देवदत्तश्च यज्ञदत्ता च तानि। पुन्नपुंसकयोस्तु परत्वान्नपुंसकं शिष्यते। तच्च देवदत्तश्च ते। अद्वन्द्वतत्पुरुष (२१) विशेषणानामिति वक्तव्यम्*। कुक्कुटमयूर्य्याविमे। मयूरीकुक्कुटाविमौ। तच्च सा च ते अर्द्धपिप्पल्यौ (२२)।

---

(१८) सर्व्वैस्त्यदादिभिरन्यैश्चेत्यर्थः। सर्व्वैः किं प्रत्यासत्त्या त्यदादिभिरित्यर्थो मा भूत्।

(१९) यत् परमिति गणीयमत्र परत्वम् द्विपर्य्यन्तानामिति नियमो नास्ति अहं च भवांश्चावामिति भाष्योक्तेः।

(२०) त्यदादित इति त्यदादीनां शेषे सह विवक्षिते यः पुमान् यच्च नपुंसकं तद्वशेन लिङ्गप्रतिपादकानि भवन्त्यर्थात् त्यदादीन्येवेत्यर्थः। पुंन-पुंनपुंसकत इत्युक्तेः स्त्रिया सहैकशेषेऽपि न तथेति भावः।

२१)) अद्वन्द्वेति द्वन्द्वादिविशेषणानान्तु न प्रागुक्तं किन्तु विशेष्यनिघ्नतैवेति भावः।

(२२) तत्र पिप्पल्या अर्द्धं, सा च अर्द्ध पिप्पलीति विग्रहः।

ग्राम्यपशुसङ्घेष्वतरुणेषु स्त्री । १ । २ । ७३ ।

एषु सह विवक्षायां स्त्री शिष्यते । पुमान् स्त्रिये(४४५पृ०) त्यस्यापवादः । गाव इमाः । ग्राम्येति किम् रुरव इमे । पशुग्रहणं किम् ब्राह्मणा इमे । सङ्घेषु किम् एतौ गावौ । अतरुणेषु किम् वत्सा इमे । अनेकशफेष्विति वाच्यम् ॥ । अश्वा इमे । इह सर्व्वत्र (२३) एकशेषे कृतेऽनेकसुबन्ताभावाद्द्वन्द्वो न । तेन (२४) शिरसी शिरांसीत्यादौ समासस्ये(७५६पृ०) त्यन्तोदात्तः प्राण्यङ्गत्वादेकवद्भावश्च(२५) न । पन्थानौ पन्थान इत्यादौ समासान्तो न ।

इत्येकशेषः ।

---

(२३) इह सर्व्वत्रेति अन्तरङ्गात् सुबुत्पत्तेः प्रागेवैकशेष इत्यर्थः ।

(२४) तेनेति द्वन्द्वसमासत्वयोरभावेनेत्यर्थः ।

(२५) एकवदिति द्वन्द्वश्च प्राणी(४३३पृ०)त्येतत्सूत्रनियम इत्यर्थः ।

कृत्तद्धितसमासैकशेषसनाद्यन्तधातुरूपाः पञ्च वृत्तयः। परार्थाभिधानं (१) वृत्तिः। वृत्त्यर्थावबोधकं वाक्यं विग्रहः। स द्विधा लौकिकोऽलौकिकश्च। परिनिष्ठितत्वात्साधुर्लौकिकः। प्रयोगानर्होऽसाधुरलौकिकः। यथा राज्ञः पुरुषः। राजन् ङस् पुरुष सु इति। अविग्रहो(२)नित्यसमासः अस्वपदविग्रहो (३) वा। समासश्चतुर्व्विध इति प्रायोवादः अव्ययीभावतत्पुरुषबहुव्रीहिद्वन्द्वाधिकारबहिर्भूतानामपि सह सुपेति(२।१।४।)विधानात्। पूर्व्वपदार्थप्रधानोऽव्ययीभावः उत्तरपदार्थप्रधानस्तत्पुरुषः अन्यपदार्थप्रधानो बहुव्रीहिः उभयपदार्थप्रधानो द्वन्द्वइत्यपि प्राचां प्रवादः प्रायोऽभिप्रायः सूपप्रति (४) उन्मत्तगङ्गमित्याद्यव्ययीभावे, अतिमालादौ तत्पुरुषे, द्वित्राइत्यादिबहुव्रीहौ, दन्तोष्ठमित्यादिद्वन्द्वे, चाभा-

---

(१) परार्थेति प्रत्ययार्थान्तर्भावेण परपदार्थान्तर्भावेण वा यो विशिष्टोऽर्थः स परार्थः सोऽभिधीयते येन तत्परार्थाभिधानम् इतरार्थान्वितस्वार्थबोधकोपस्थितिसाधनमित्यर्थः। एषु च अतिरिक्तशक्तिस्वीकारात् समुदाये वृत्तित्वारोपाद्वा वृत्तित्वव्यवहार औपचारिकः।

(२) अविग्रह इति लौकिकविग्रहरहितइत्यर्थः। नित्याधिकारीयसमासे समासघटकपदानां व्यपेक्षाया अभावेन लौकिकवाक्याभावादिति भावः। एवञ्च वृत्तिवैकल्पिकत्वबोधनं वृत्तिघटकपदस्वरूपबोधनं तदर्थबोधनं च विग्रहप्रदर्शनफलमिति बोध्यम्।

(३) अस्वपदेति समस्यमानयावत्पदाघटितइत्यर्थः।

(४) सूपप्रतीत्यादौ पूर्व्वपदार्थप्रधानत्वाभावात् अतिमालादौ पूर्व्वपदार्थप्राधान्येनोत्तरपदार्थप्राधान्याभावात् द्वित्राइत्यादावन्यपदार्थप्रधानत्वाभावात् दन्तोष्ठमित्यादौ समूहस्यैव प्राधान्याच्च तत्तल्लक्षणाव्याप्तिरिति भावः।

सात्। तत्पुरुषविशेषः कर्म्मधारयः तद्विशेषो द्विगुः। अनेकपदत्वं द्वन्द्वबहुव्रीह्योरेव तत्पुरुषस्य क्वचिदे (५) वेत्युक्तम्। (२५।पृ०)किञ्च(६)

सुपां सुपा तिङा नाम्ना धातुनाऽथ तिङान्तिङा।
सुबन्तेनेति विज्ञेयः समासः षड्विधो बुधैः॥ १॥

सुपां, सुपा। राजपुरुषः। तिङा। पर्य्यभूषयत्। नाम्ना। कुम्भकारः। धातुना। कटप्रूः। अजस्रम्। तिङांतिङा। पिबतखादता खादतमोदता। तिङां सुपा। कृन्तविचक्षणेति यस्यां क्रियायां सा कृन्तविचक्षणा। एहीडादयोऽन्यपदार्थे चेति(२६८पृ०)मयुरव्यंसकादौ पाठात्समासः।

इति सर्व्वसमासशेषः।

---

(५) क्वचिदिति द्वालजातादावित्यर्थस्तेनैतेषां प्रायोवादत्वेन न विभाजकत्वमिति भावः।

(६) सिद्धान्ते समासविभाजकोपाधिर्नास्त्येव। तत्रापरितोषश्चेदियं हरिकारिकोक्तिर्गृह्यतामित्याशयेनाह किञ्चेति। सुपामिति चतुर्षु संबध्यते अधिकसूत्रं(२२०पृ०)प्राक्।

ऋक्पूरब्धूःपथामानक्षे। ५। ४। ७४।

अ अनक्षे इति छेदः। ऋगाद्यन्तस्य (१) समासस्य अप्रत्ययो ऽन्तावयवः स्यात्। अक्षे या धूः तदन्तस्य तु न। अर्द्धर्च्चः। अनृचबह्वृचावध्येतर्य्येव(२)। नेह। अनृक् साम। बह्वृक् सूक्तम्। विष्णोः पूः विष्णुपुरम्। क्लीवत्वं लोकात्। विमलापं सरः।

द्व्यन्तरुपसर्गेभ्योऽप ईत्। ६। ३। ९७।

अप इति कृतसमासान्तस्यानुकरणम् षष्ठ्यर्थे प्रथमा। एभ्यो-ऽपस्य ईत्स्यात्। द्विर्गता आपो यस्मिन्निति द्वीपम्। अन्त-रीपम् (३)। प्रतीपम्। समीपम्। समापो देवयजनमिति तु समा (४) आपो यस्मिन्निति बोध्यम्। कृतसमासान्त-ग्रहणान्नेह। स्वप्। स्वपी। अवर्णान्ताद्वा*। प्रेपम् प्रापम्। परेपम् परापम्।

ऊदनोर्द्देशे। ६। ३। ९८।

---

(१) साधारणसमासान्तानाह ऋगित्यादि अक्षे येति अक्षसंबन्धिनी या धूरित्यर्थः सम्बन्धिनोऽधिकरणत्वविवक्षया सप्तमी। योग्यत्वादक्षर-न्तस्य धूरित्यनेनैव सम्बन्धः।

(२) अध्येतर्य्येवेति अध्येतृत्वयोग्यतावतीत्यर्थः। अध्ययनं चोपस्थितत्वा-दृक्संबन्धेऽव।

(३) अन्तरीपमित्यादित्रिकस्य अन्तर्गताः, प्रतिकूलाः संगताश्चापो यस्मि-न्निति विग्रहत्रयम्।

(४) समाङ्त्युक्त्या उपसर्गत्वाभावेन द्व्यन्तरित्यादिप्रवृत्त्यभावो दर्शितः।

अनोः परस्यापस्य ऊत्स्यादेशे अनूपो देशः । राजधुरा । अक्षे तु । अक्षधूः दृढधूरक्षः । सखिपथो रम्यपथो देशः ।

अच् प्रत्यन्ववपूर्व्वात्सामलोम्नः । ५ । ४ । ७५ ।

एतत्पूर्व्वात्सामलोमान्तात्समासादच् स्यात् । प्रतिसामम् । अनुसामम् । अवसामम् । प्रतिलोमम् । अनुलोमम् । कृष्णोदक्पाण्डुसंख्यापूर्व्वाया भूमेरजिष्यते (५) । कृष्णभूमः । उदग्भूमः । पाण्डुभूमः । द्विभूमः प्रासादः । संख्याया नदीगोदावरीभ्याञ्च* । पञ्चनदम् सप्तगोदावरम् । अजिति योगविभागादन्यत्रापि । पद्मनाभः ।

अक्ष्णोऽदर्शनात् । ५ । ४ । ७६ ।

अचक्षुः पर्य्यायादक्ष्णोऽच् स्यात्समासान्तः । गवामक्षीव (६) गवाक्षः ।

अचतुरविचतुरसुचतुरस्त्रीपुंसधेन्वनडुहर्क्सामवाङ्मनसाक्षिभ्रुवदारगवोर्व्वष्ठीवपदष्ठीवनक्तन्दिवरात्रिन्दिवाहर्दिवसरजसनिःश्रेयसपुरुषायुषद्व्यायुषत्र्यायुषर्ग्यजुषजातोक्षमहोक्षवृद्धोक्षोपशुनगोष्ठश्वाः । ५ । ४ । ७७ ।

---

(५) अच्प्रत्यन्ववादिति सूत्रेऽजिति योगविभागात् विषयभेदे सङ्गृह्यते तेन कृष्णभूमेत्यादिसिद्धिरित्याशयेनाह कृष्णोदगित्यादि ।

(६) करणल्युडन्तदर्शनशब्दो योगरूढिभ्यां चक्षुःपरस्तत्पर्य्युदासेऽक्षिपदं तत्सदृशपरमित्याशयेनाह गवामक्षीव ।

एते पञ्चविंशतिरजन्ता निपात्यन्ते। आद्यास्त्रयो बहुव्रीहयः। अविद्यमानानि चत्वार्य्यस्य अचतुरः। विचतुरः। सुचतुरः। त्र्युपाभ्याञ्चतुरोऽजिष्यते। त्रिचतुरः। चतुर्णां समीपे उपचतुराः। ततएकादश द्वन्द्वाः। स्त्रीपुंसौ। धेन्वनडुहौ। ऋक्सामे। वाङ्मनसे। अक्षिणी च भ्रुवौ च अक्षिभ्रुवम्। दाराश्च गावश्च दारगवम्। ऊरू च अष्ठीवन्तौ (७) च ऊर्व्वष्ठीवम्। निपातनाट्टिलोपः। पदष्ठीवम्। निपातनात्पादशब्दस्य पद्भावश्च। नक्तञ्च दिवा च नक्तन्दिवम्। रात्रौ च दिवा च रात्रिन्दिवम्। रात्रेर्मान्तत्वन्निपात्यते। अहनि च दिवा च अहर्दिवम्। वीप्सायां द्वन्द्वो निपात्यते। अहन्यहनीत्यर्थः। सरजसमिति साकल्येऽव्ययीभावः। बहुव्रीहौ तु। सरजः पङ्कजम्। निश्चितं श्रेयः निश्रेयसम्। तत्पुरुषएव नेह। निःश्रेयान् पुरुषः। पुरुषस्यायुः पुरुषायुषम्। ततो द्विगुः। द्व्यायुषम्। त्र्यायुषम्। ततो द्वन्द्वः। ऋग्यजुषम्। ततस्त्रयः कर्म्मधारयाः। जातोक्षः। महोक्षः। वृद्धोक्षः। शुनः समीपम् उपशुनम्। टिलोपाभावः सम्प्रसारणञ्च निपात्यते। गोष्ठेऽश्वा गोष्ठश्वः।

ब्रह्महस्तिभ्यां वर्च्चसः। ५। ४। ७८।

अच् स्यात्। ब्रह्मवर्च्चसम् (८)। हस्तिवर्च्चसम्। पल्यराजभ्याञ्चेति वक्तव्यम् *। पल्यवर्च्चसम्।

---

(७) जानुमर्य्यष्ठीवदस्त्रियाम्।

(८) ब्रह्म वर्च्चमिथत्र षष्ठीतत्पुरुषः।

अवसमन्धेभ्यस्तमसः । ५ । ४ । ७९ ।

अवतमसम् (९) । सन्तमसम् । अन्धयतीत्यन्धम् । पचाद्यच् । अन्धन्तमः अन्धतमसम् ।

श्वसो वसीयःश्रेयसः । ५ । ४ । ८० ।

वसुशब्दः प्रशस्तवाची । ततईयसुनि वसीयः । श्वस्शब्द उत्तरपदार्थप्रशंसामाशीर्विषयतामाह । मयूरव्यंसकादित्वात्समासः श्वोवसीयसम् । श्वःश्रेयसन्ते भूयात् ।

अन्ववतप्ताद्रहसः । ५ । ४ । ८१ ।

अनुरहसम् । अवरहसम् । तप्तरहसम् (१०) ।

प्रतेरुरसः सप्तमीस्थात् । ५ । ४ । ८२ ।

उरसि प्रति प्रत्युरसम् । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः ।

अनुगवमायामे । ५ । ४ । ८३ ।

एतन्निपात्यते दीर्घत्वे । अनुगवं यानम् । यस्य चायाम इति (३२०सू०) समासः ।

द्विस्तावा त्रिस्तावा वेदिः । ५ । ४ । ८४ ।

---

(९) अवहीनं सन्ततञ्च तम इति विग्रहे क्रमेण अवतमसं सन्तमसमिति अन्धं गाढमिति फलितार्थः ।

(१०) अनुगतमवहीनं च रह इति प्रादिसमासः तप्तमिव रहः यथोक्तम् ।

परेषामनभिगम्यं हि यद्रहो वह्नितप्तवत् ।

तप्तं च तद्रहश्चेति तप्तरहसं विदुरिति ।

अच्प्रत्ययष्टिलोपः समासश्च निपात्यते। यावती प्रकृतौ वेदिः ततो (११) द्विगुणा त्रिगुणा वाऽश्वमेधादौ तत्रेदन्निपातनम्। वेदिरिति किम् द्विस्तावती त्रिस्तावती रज्जुः।

उपसर्गादध्वनः । ५ । ४ । ८५ ।

प्रगतोऽध्वानम् प्राध्वो रथः।

न पूजनात् । ५ । ४ । ६९ ।

पूजनार्थात्परेभ्यः समासान्ता न स्युः। सुराजा। अतिराजा। स्वतिभ्यामेव। नेह। परमराजः। पूजनात्किम्। गामतिक्रान्तोऽतिगवः। बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोरित्यतः(४।४६०) प्रागेवायं (१२) निषेधः। नेह। सुसक्थः, स्वक्षः।

किमः क्षेपे । ५ । ४ । ७० ।

क्षेपे यः किम्शब्दस्ततः परं यत्, तदन्तात्समासान्ता न स्युः। कुत्सितो राजा किंराजा। किंसखा। किंगौः। क्षेपे किम् किंराजः। किंसखः। किंगवः।

नञस्तत्पुरुषात् । ५ । ४ । ७१ ।

---

(११) द्विरावृत्ता तावतीत्यर्थे सुच् आवृत्तिक्रियान्तर्भावेन पूर्व्वपदस्य वृत्तिः। द्विगुणेति फलितकथनम्।

(१२) इत्यतः प्रागिति। प्राग्बहुव्रीहिग्रहणं कर्त्तव्यमिति" वार्त्तिकोक्तेरिति भावः।

समासान्तो न। अराजा। असखा। तत्पुरुषात्किम्. अधुरं शकटम्।

पथो विभाषा। ५। ४। ७२।

नञ् पूर्व्वात्पथो वा समासान्तः। अपथम्। अपन्थाः। तत्पुरुषादित्येव। अपथोदेशः अपथं वर्त्तते।

इति समासान्ताः।

अलुगुत्तरपदे (१)। ६। ३। १।

अलुगधिकारः प्रागानङः उत्तरपदाधिकारस्त्वा पादसमाप्तेः।

पञ्चम्याः स्तोकादिभ्यः। ६। ३। २।

एभ्यः पञ्चम्या अलुक् स्यादुत्तरपदे। स्तोकान्मुक्तः। एवम् (२) अन्तिकार्थदूरार्थकृच्छ्रेभ्यः। उत्तरपदे किम् निःक्रान्तः स्तोकात् निःस्तोकः। ब्राह्मणाच्छंसिन उपसंख्यानम् *। ब्राह्मणे विहितानि शस्त्राणि उपचारात् ब्राह्मणानि तानि शंसतीति। ब्राह्मणाच्छंसीति ऋत्विग्विशेषः। द्वितीयार्थे पञ्चमी उपसंख्यानादेव।

ओजःसहोऽम्भस्तमसस्तृतीयायाः। ६। ३। ३।

ओजसा कृतमित्यादि। अञ्जस उपसंख्यानम् *। अञ्जसा कृतम्। आर्जवेन कृतमित्यर्थः। पुंसानुजो (३) जनुषान्ध इति च *। यस्याग्रजः पुमान् स पुंसानुजः। जनुषान्धः जात्यन्धः।

मनसः संज्ञायाम्। ६। ३। ४।

---

(१) उत्तरपदशब्दः समासचरमावयवे रूढः। समासप्रयोजनं तु स्तोकान्मुक्तस्यापत्यं स्तौकान्मुक्तिरित्यादिसिद्धिः।

(२) इह स्तोकान्तिकदूरार्थकृच्छ्राणि क्तेनेति (३४३पृ०) समासशास्त्रे ये पठितास्त एवादिशब्देनेह गृह्यन्ते इत्याशयेनाह एवमिति।

(३) पुंसानुजः पुंसा हेतुनानुज इत्यर्थः जनुषान्धः तद्धेतुनान्धो जात्यन्ध इत्यर्थः।

मनसागुप्ता ।

आज्ञायिनि च । ६ । ३ । ५ ।

मनस इत्येव । मनसा ज्ञातुं शीलमस्य मनसाज्ञायी ।

आत्मनश्च । ६ । ३ । ६ ।

आत्मनस्तृतीयाया अलुक् स्यात् । पूरणे(४)इति वक्तव्यम् । पूरणप्रत्ययान्ते उत्तरपदे इत्यर्थः । आत्मनापञ्चमः । "जनार्द्दनस्त्वात्मचतुर्थ एवेति," बहुव्रीहिर्बोध्यः । पूरणे किम् आत्मकृतम् ।

वैयाकरणाख्यायाञ्चतुर्थ्याः । ६ । ३ । ७ ।

आत्मनइत्येव । आत्मनेपदम् । आत्मनेभाषा (५) । तादर्थ्ये चतुर्थी । चतुर्थीति(१४१पृ०)योगविभागात्समासः ।

परस्य च । ६ । ३ । ८

परस्मैपदम् । परस्मैभाषा ।

---

(४) पूरणे इति स्वरितत्वबलात्तदधिकारविहितप्रत्ययग्रहणमित्याह पूरणे इति तस्य पूरणे(६७०पृ०)इत्यधिकृतविहितप्रत्ययान्त इत्यर्थः ।

(५) आत्मनेभाषेति धातुसूत्रगणोणादिलिङ्गानुशासनात्मकं पञ्चप्रस्थानं व्याकरणंतत्र धातुपाठे भाषाशब्दस्य दृष्टत्वात् वैयाकरणत्वम् वैयाकरणाख्यायामित्यत्र पूर्वंसूत्रस्थस्यैवात्मन इत्यस्यानुवृत्तिर्बोध्येत्याशयेनाह आत्मन इत्येवेति प्रकृतिविकृतिभावाभावेन चतुर्थीसमासाभावमाशङ्क्याह योगविभागादिति ।

हलदन्तात्सप्तम्याः संज्ञायाम्। ६। ३। ९।

हलन्तादन्ताच्च सप्तम्या अलुक् संज्ञायाम्। त्वचिसारः।

गवियुधिभ्यां स्थिरः। ८। ३। ९५।

आभ्यां स्थिरस्य सस्य षः स्यात्। गविष्ठिरः। अत्र गवीति(६) वचनादेवालुक्। युधिष्ठिरः। अरण्येतिलकः। अत्र संज्ञायामिति (२५२४०) सप्तमीसमासः। हृद्द्युभ्याञ्च *। हृदिस्पृक्(७)। दिविस्पृक्।

कारनाम्नि च प्राचां हलादौ। ६। ३। १०।

प्राचान्देशे यत्कारनाम (८) तत्र हलादावुत्तरपदे हलदन्तात्सप्तम्या अलुक्। मुकुटेकार्षापणम्। दृषदिमाषकः। पूर्वेण सिद्धे नियमार्थम्। कारनाम्न्येव प्राचामेव हलादावेवेति। कारनाम्नि किम्। अभ्याहितपशुः। करादन्यस्यैतद्देयस्य नाम। प्राचां किम्। यूथपशुः(९)। हलादौ किम् अविकटो(१०) रणः। हलदन्तात्किम्। नद्यां दोहः नदीदोहः (११)।

---

(६) गवीत्यत्र अवादेशात् पूर्वं लुक् प्राप्तो हलन्तत्वाभावेन हलदन्तादित्यस्याप्राप्तेरत आह गवीतिवचनादेवेति।

(७) हृदीति अलुग्विधिज्ञापकात् कर्मण्येयं सप्तमी।

(८) वणिक्पशुपालकर्षकेभ्यो राजग्राह्योभागः करः स एव कारः।

(९) यूथपशुः यूथे पशुरूपउदग्देशे कररूपेण देयइति न तत्रालुक्।

(१०) अविशब्दात् संघाते कटच्प्रत्ययः उरणो मेषः अविकटे उरणइति विग्रहे तस्य हलादित्वाभावान्नालुक्। सप्तमीति (२५१४०)योगविभागात् समासः।

(११) नद्यामिति नद्युत्तरणे देयः दोहरूपःकरइत्यर्थः।

मध्याद्गुरौ। ६। ३। ११।

मध्येगुरुः। अन्ताच्च॰। अन्तेगुरुः।

अमूर्द्धमस्तकात् स्वाङ्गादकामे। ६। ३। १२।

कण्ठेकालः। उरसिलोमा। अमूर्द्धमस्तकात्किम् मूर्द्धशिखः। मस्तकशिखः। अकामे किम् मुखे कामोऽस्य मुखकामः।

बन्धे च विभाषा। ६। ३। १३।

हलदन्तात्सप्तम्या अलुक्। हस्तेबन्धः—हस्तबन्धः। हलदन्तेति किम् गुप्तिबन्धः।

तत्पुरुषे कृति बहुलम्। ६। ३। १४।

स्तम्बेरमः-स्तम्बरमः। कर्णेजपः-कर्णजपः। क्वचिन्न (१२)। कुरुचरः।

प्रावृट्शरत्कालदिवाञ्जे। ६। ३। १५।

प्रावृषिजः। शरदिजः। कालेजः। दिविजः। पूर्वस्यायं प्रपञ्चः।

विभाषा वर्षक्षरशरवरात्। ६। ३। १६।

---

(१२) तत्पुरुषे इति सूत्रे हलदन्तादित्यस्यानुवर्त्तनेऽपि नैतस्य सार्व्वत्रिकत्वं बहुलग्रहणादेवान्यत्र न भविष्यतीति ध्वनयन्नाह क्वचिन्नेति तेन गोषु चर इति वाक्ये गोचर इत्यादि सिद्धिः।

एभ्यः सप्तम्या अलुक् जे। वर्षेजः-वर्षजः। सरेजः-सरजः। शरेजः शरजः। वरेजः वरजः।

घकालतनेषु(१३) कालनाम्नः ६।३।१७

सप्तम्या विभाषा लुक् स्यात्। घ। पूर्व्वाह्णेतरे-पूर्व्वाह्णतरे। पूर्व्वाह्णेतमे—पूर्व्वाह्णतमे। काल। पूर्व्वाह्णेकाले—पूर्व्वाह्णकाले। तन। पूर्व्वाह्णेतने पूर्व्वाह्णतने।

शयवासवासिष्वकालात्। ६।३।१८।

खेशयः-खशयः। ग्रामेवासः-ग्रामवासः। ग्रामेवासी-ग्रामवासी। हलदन्तादित्येव। भूमिशयः। अपो योनियन्मतुषु *। अप्सुयोनिरुत्पत्तिर्यस्य सोऽप्सुयोनिः। अप्सुभवोऽप्सव्यः। अप्सुमन्तावाऽऽज्यभागौ।

नेन्सिद्धबध्नातिषु च। ६।३।१९।

इन्नन्तादिषु सप्तम्या अलुग्न। स्थण्डिलशायी। साङ्काश्यसिद्धः चक्रबद्धः।

स्थे च भाषायाम्। ६।३।२०।

सप्तम्या अलुग्न। समस्थः। भाषायां किम् कृष्णोऽस्याखरेष्ठः।

षष्ठ्या आक्रोशे। ६।३।२१।

---

(१३) घशब्देन तरप्तमपौ गृह्येते तरप्तमपौ घः इति (७००सू०) शास्त्रसंज्ञात्वात्। कालशब्दस्य स्वरूपग्रहणम्।

चौरस्यकुलम्। आक्रोशे किम् ब्राह्मणकुलम्। वाग्दिक्-पश्यद्भ्योयुक्तिदण्डहरेषु॰। वाचोयुक्तिः। दिशोदण्डः। पश्यतोहरः (१४)। आमुष्यायणाऽऽमुष्यपुत्रिकाऽऽमुष्यकुलिकेति च॰। अमुष्यापत्यम्। आमुष्यायणः। नडादित्वात् (४८८६सू)फक्। अमुष्यपुत्रस्य भावआमुष्यपुत्रिका। मनोज्ञादि-(६५७७सू)त्वाद्वुञ्। एवमामुष्यकुलिका। देवानां प्रिय(१५)इति च मूर्खे॰। अन्यत्र देवप्रियः। शेफपुच्छलाङ्गूलेषु शुनः॰। शुनःशेफः (१६)। शुनःपुच्छः। शुनोलाङ्गूलः। दिवश्च दासे॰। दिवोदासः।

पुत्रेऽन्यतरस्याम्। ६। ३। २२।

षष्ठ्याः पुत्रे परेऽलुग्वा निन्दायाम्। दास्याःपुत्रः दासीपुत्रः। निन्दायां किम् ब्राह्मणीपुत्रः।

ऋतो विद्यायोनिसम्बन्धेभ्यः। ६। ३। २३।

विद्यासम्बन्धयोनिसम्बन्धवाचिनऋदन्तात् षष्ठ्याअलुक्। होतुरन्तेवासी होतुःपुत्रः। पितुरन्तेवासी पितुःपुत्रः (१७)।

---

(१४) पश्यतोहरइति पश्यन्तमनादृत्येत्यर्थः षष्ठी चानादरेइति(२१०५०)षष्ठी।

(१५) देवानामिति पशवो हि देवानां प्रीतिं जनयन्ति इति तत्प्रियास्तथाच तत्प्रियत्वेन पशुतुल्यता प्रतीयते इति पशुवन्मूर्ख इत्यर्थः।

(१६) शुनइव शेफमस्य शुनःशेफः एवं पुच्छलाङ्गूलाभ्यामपि बहुव्रीहिः एते च बह्वृचप्रसिद्धा महर्षिभेदाः।

(१७) पितुः पुत्रः प्रख्यातात् पितुरुत्पन्न इत्यर्थः।

विद्यायोनिसम्बन्धेभ्यस्तत्पूर्व्वोत्तरपद(१८) ग्रहणम्*। नेह। होतृधनम्।

विभाषा स्वसृपत्योः। ६। ३। २४।

ऋदन्तात् षष्ठ्या अलुक् वा स्वसृपत्योः परयोः।

मातुःपितुर्भ्यां(१९)मन्यतरस्याम्। ८। ३। ८५

आभ्यां स्वसुः सस्य षो वा स्यात् समासे। मातुःष्वसा—मातुःस्वसा। पितुःष्वसा—पितुःस्वसा। लुक्पक्षे तु।

मातृपितृभ्यां स्वसा। ८। ३। ८४।

आभ्यामस्य स्वसुः सस्य षः स्यात् समासे। मातृष्वसा। पितृष्वसा। असमासे तु(२०)। मातुः स्वसा। पितुः स्वसा।

इत्यलुक्समासः।

---

(१८) तत्पूर्व्वोत्तरेति। विद्यायोनिसम्बन्धवाचकान्यतरपूर्व्वोत्तरपदस्य ग्रहणमित्यर्थस्तेन होतुःपुत्रइत्यादि सिद्धम्।

(१९) मातुःपितुर्भ्यामिति रेफान्तानुकरणं विसर्गादावप्येकदेशविकृतन्यायेन तत्त्वमस्तीति बोधनाय।

(२०) मातुःपितुर्भ्यामिति सूत्रे समास इत्यनुवर्त्तितं तत्फलमाह असमासे त्विति।

घरूपकल्पचेलड्ब्रुवगोत्रमतहतेषु ङ्योऽनेकाचो ह्रस्वः। ६। ३। ४३।

भाषितपुंस्काद्यो ङी तदन्तस्याऽनेकाचो ह्रस्वः स्यात् घरूपकल्पप्रत्ययेषु(१)चेलडादिषु चोत्तरपदेषु परेषु। ब्राह्मणितरा (२)। ब्राह्मणितमा। ब्राह्मणिरूपा। ब्राह्मणिकल्पा। ब्राह्मणिचेली। ब्राह्मणिब्रुवा। ब्राह्मणिगोत्रेत्यादि। ब्रुवः पचाद्यचि वच्यादेशगुणयोरभावोऽपि निपात्यते। चेलडादीनि वृत्तिविषये कुत्सनवाचीनि। तैः कुत्सितानि कुत्सनैरिति(२५८१०)समासः। ङ्यः किम् दत्तातरा। भाषितपुंस्कात्किम् आमलकीतरा (३)। कुवलीतरा(४)।

नद्याः शेषस्याऽन्यतरस्याम्। ६। ३। ४४।

अङ्यन्तनद्याः ङ्यन्तस्यैकाचश्च घादिषु ह्रस्वो वा स्यात्। ब्रह्मबन्धुतरा ब्रह्मबन्धूतरा। स्त्रितरा(५)स्त्रीतरा। कृन्नद्या न *। लक्ष्मीतरा।

---

(१) उत्तरपदाधिकारे कथंप्रत्ययग्रहणं तदन्तग्रहणं नास्तीत्याशयेनाह प्रत्ययेष्विति।

(२) ब्राह्मणितरेति जातिपरङीन्प्रत्ययान्तत्वेन जातेश्चेति(४८१०) निषेधात् तसिलादिष्विति(४८५१०)पुंवद्भावो नेति बोध्यम्।

(३) आमलकीशब्दो वृक्षे नित्यस्त्रीलिङ्गः कुवलीशब्दोऽपि तथेत्याशयेनोदाहरणम्। मनो०

(४) आमलक्यादयो भाषितपुंस्का नेत्यरुचेराह कुवलीति। शब्देन्दु०

(५) नद्या इत्यत्र भाषितपुंस्कादितीह न सम्बध्यते इत्याशयेनोदाहरति स्त्रितरेति।

उगितश्च। ६। ३। ४५।

उगितः परा या नदी तदन्तस्य घादिषु ह्रस्वो वा स्यात्। विदुषितरा। ह्रस्वाभावपक्षे तसिलादिष्विति(४०१०) पुंवत्। विद्वत्तरा। इत्यादिषु विदुषीतरेत्यप्युदाहृतं तन्निर्मूलम्(६)।

हृदयस्य(७)हृल्लेखयदण्लासेषु। ६। ३। ५०।

हृदयं लिखतीति हृल्लेखः। हृदयस्य प्रियम् हृद्यम्। हृदयस्येदम् हार्दम्। हृल्लासः। लेखेत्यणन्तस्य ग्रहणम्। घञि तु। हृदयलेखः। लेखग्रहणमेव ज्ञापकम्(८)। उत्तरपदाधिकारे तदन्तविधिर्नास्तीति।

वा शोकष्यञ्रोगेषु। ६। ३। ५१।

हृच्छोकः—हृदयशोकः। सौहार्द्यम्—सौहृदय्यम्। हृद्रोगः हृदयरोगः। हृदयशब्दपर्य्यायो हृच्छब्दोऽप्यस्ति तेन सिद्धे प्रपञ्चार्थ(९)मिदम्।

---

(६) निर्मूलमिति नहि स्वयमप्रवर्त्तमानोऽपि ह्रस्वः पुंवत्त्वं बाधतेइति न्याय्यमेवेति भावः।

(७) हृच्छब्देनैव हृल्लेखादिपदसिद्धौ सूत्रमिदं हृदयलेखादिप्रयोगवारणार्थम्।

(८) ज्ञापकमिति उत्तरपदं विशेष्यं कृत्वा तदन्तविधिर्नेत्यर्थः एवञ्च तदंशे उत्तरपदे इत्यस्य न संबन्धः।

(९) प्रपञ्चार्थमिति अत्र प्रयोगद्वयमन्यत्र हृदयशब्दप्रयोगएवेति व्यवस्थार्थमिति भावः।

पादस्य पदाऽऽज्यातिगोपहतेषु । ६ । ३ । ५२ ।

एषूत्तरपदेषु पादस्य पदइत्यदन्तआदेशः (१०) स्यात् । पादाभ्यामजतीति पदाजिः । पदातिः । अज्यतिभ्याञ्चपादे चेतीण्(उ४२२सू०)प्रत्ययः अजेर्व्यभावो निपातनात् । पदगः । पदोपहतः

पद्यत्यऽतदर्थे । ६ । ३ । ५३ ।

पादस्य पत्स्यादतदर्थे यति परे । पादौ विध्यन्ति पद्याः शर्कराः । अतदर्थे किम् पादार्थमुदकम्पाद्यम् । पादार्घाभ्याञ्चेति(७२३सू०)यत् । इके चरतावुपसंख्यानम् । पादाभ्यां चरति पदिकः । पर्पादित्वात्(६०६सू०)ष्ठन् ।

हिमकाषिहतिषु च । ६ । ३ । ५४ ।

पद्धिमम् । पत्काषी (११) । पद्धतिः ।

ऋचः शे । ६ । ३ । ५५ ।

ऋचः पादस्य (१२) पत्स्याच्छे परे । गायत्रीम्पच्छः शंसति पादम्पादमित्यर्थः । ऋचः किम् पादशः कार्षापणान्ददाति ।

वा घोषमिश्रशब्देषु । ६ । ३ । ५६ ।

---

(१०) उत्तरसूत्रे पद्ग्रहणादत्र पदेत्यदन्तं लुप्तविभक्तिकमित्याशयेनाकारान्त आदेश इति ।

(११) पत्काषीति सुप्यजातौ णिनिः(उ३४१सू०)णिनिः पद्धतिरित्यत्र कर्मणि क्तिन् ।

(१२) ऋच इति अत्र चतुर्थांशवाची पादशब्दः पूर्वसूत्रेषु सर्वत्र स्वाङ्गवाचीति विवेकः ।

पादस्य पत्। पद्घोषः-पादघोषः। पन्मिश्रः-पादमिश्रः। पच्छब्दः-पादशब्दः। निष्के चेति वाच्यम् *। पन्निष्कः-पादनिष्कः।

उदकस्योदः संज्ञायाम्। ६। ३। ५७।

उदमेघः। उत्तरपदस्य चेति वक्तव्यम् *। क्षीरोदः।

पेषंवासवाहनधिषु च। ६। ३। ५८।

उदपेषम्पिनष्टि। उदवासः। उदवाहनः। उदधिर्घटः। समुद्रे तु पूर्व्वेण सिद्धम्।

एकहलादौ (१३) पूरयितव्येऽन्यतरस्याम्। ६। ३। ५९।

उदकुम्भः-उदककुम्भः। एकेति किम् उदकस्थाली। पूरयितव्येइति किम् उदकपर्व्वतः।

मन्थौदनसक्तुबिन्दुवज्रभारहारवीवधगाहेषु च ६। ३। ६०।

उदमन्थः-(१४) उदमन्थः। उदोदनः-उदकौदनः।

---

(१३) एकहलादावित्यत्र एकशब्दोऽसहायवाची एकसंख्यावाची च सहायस्य तुल्यजातीयो हलेव व्यवच्छिद्यते तथाचैकहलमुच्चार्य्य यत्रानुच्चार्य्यते तत्रैवास्य प्रवृत्तिरिति भावः। पूरयितव्यं पूरणार्हम्।

(१४) उदमन्थ इति द्रवद्रव्यसंस्कृताः सक्तवो मन्थ इत्युच्यते। मनो०

इको ह्रस्वोऽङ्यो गालवस्य। ६। ३। ६१।

इगन्तस्याङ्यन्तस्य ह्रस्वो वा स्यादुत्तरपदे। ग्रामणीपुत्रः ग्रामणिपुत्रः। इकः किम् रमापतिः। अङ्य इति किम् गौरीपतिः। गालवग्रहणं पूजार्थम् अन्यतरस्यामित्यनुवृत्तेः। इयङुवङ्भाविनामव्ययानाञ्च नेति वाच्यम् +। श्रीमदः। भ्रूभङ्गः। शुक्लीभावः (१५)। अभ्रुकुंसादीनामिति वक्तव्यम् ॥। भ्रूकुंसः भ्रुकुंसः। भ्रूकुटिः भ्रुकुटिः। अकारोऽनेन विधीयत इति व्याख्यान्तरम्। भ्रकुंसः। भ्रकुटिः। भ्रुवा कुंसा भाषणं शोभा वा यस्य। स्त्रीवेषधारी नर्त्तकः। भ्रवः कुटिः कौटिल्यम्।

एक तद्धिते च। ६। ३। ६२।

एकशब्दस्य ह्रस्वः स्यात्तद्धिते उत्तरपदे च। एकस्या आगतम्। एकरूप्यम्। एकक्षीरम्।

ङ्यापोः संज्ञाछन्दसोर्बहुलम्। ६। ३। ६३।

रेवतिपुत्रः। अजक्षीरम्।

त्वे च। ६। ३। ६४।

त्वप्रत्यये ङ्यापोर्वा ह्रस्वः। अजत्वम् अजात्वम् रोहिणित्वम् रोहिणीत्वम्।

---

(१५) शुक्लीभाव इत्यत्र शुक्लीत्यस्य च्विप्रत्ययान्तत्वादव्ययत्वान्न ह्रस्वः।

ष्यङः सम्प्रसारणं पुत्रपत्योस्तत्पुरुषे। ६। १। १३।

ष्यङन्तस्य पूर्व्वपदस्य सम्प्रसारणं स्यात्पुत्रपत्योरुत्तरपदयोस्तत्पुरुषे।

सम्प्रसारणस्य। ६। ३। १३९।

सम्प्रसारणस्य दीर्घः (१६)। स्यादुत्तरपदे। कौमुदगन्ध्यायाः पुत्रः। कौमुदगन्धीपुत्रः (१७)। कौमुदगन्धीपतिः। व्यवस्थितविभाषया ह्रस्वो न। स्त्रीप्रत्यये चानुपसर्ज्जने नेति तदादिनियमप्रतिषेधात्। परमकारीषगन्धीपुत्रः। उपसर्ज्जने तु तदादिनियमान्नेह। अतिकारीषगन्ध्यापुत्रः (१८)।

बन्धुनि बहुव्रीहौ। ६। १। १४।

बन्धुशब्दे उत्तरपदे ष्यङः सम्प्रसारणं स्याद्बहुव्रीहौ। कारीषगन्ध्या बन्धुरस्येति। कारीषगन्धीबन्धुः। बहुव्रीहावितिकिम् कारीषगन्ध्याया बन्धुः कारीषगन्ध्याबन्धुः। क्लीवनिर्द्देशस्तु शब्दस्वरूपापेक्षया। मातजमातृकमातृषु वा *।

---

१६) संप्रसारणस्येत्यत्र ढ्रलोपइत्यतोदीर्घः (८०पृ०) इत्यनुवर्त्तते उत्तरपदे (४५७पृ०)इत्यधिकारात्लभ्यम्।

(१७) कुमुदगन्धेरपत्यं स्त्रीत्यर्थे ष्यङि यङश्चाबिति (२५२पृ०) चाबन्तत्वेऽपि ष्यङन्तत्वात् संप्रसारणम्।

(१८) अतिकारीषेति अत्यादय इति (२७६पृ०) समासे पुनस्तत्पुरुषे ष्यङन्तं न पूर्व्वपदमिति भावः।

कारीषगन्ध्यामातः-कारीषगन्धीमातः। कारीषगन्ध्यामातृकः कारीषगन्धीमातृकः। कारीषगन्ध्यामाता—कारीषगन्धी माता। अस्मादेव निपातनान्मातृशब्दस्य मातजादेशो नद्यृतश्चेति (४०४पृ०) कब्विकल्पश्च बहुव्रीहावेवेदम्। नेह। कारीषगन्ध्याया माता। कारीषगन्ध्यामाता। चित्त्वसामर्थ्याच्चित्स्वरो बहुव्रीहिस्वरं बाधते।

इष्टकेषीकामालानाञ्चिततूलभारिषु। ६। ३। ६५।

इष्टकादीनान्तदन्तानाञ्च (१९) पूर्वपदानाञ्चितादिषु क्रमादुत्तरपदेषु ह्रस्वः स्यात्। इष्टकचितम्। पक्वेष्टकचितम्। इषीकतूलम्। मुञ्जेषीकतूलम्। मालभारी (२०)। उत्पलमालभारी।

कारे (२१) सत्यागदस्य। ६। ३। ७०।

मुम् स्यात्। सत्यङ्कारः। अगदङ्कारः। अस्तोश्चेति वक्तव्यम्। अस्तुंकारः (२२) धेनोर्भव्यायाम्। धेनु (२३)

---

(१९) उत्तरपदाक्षिप्तं पूर्वपदं विशेष्यीकृत्य तदन्तविधिरित्याशयेनाह तदन्तानामिति।

(२०) मालां बिभर्त्तीति ताच्छील्ये णिनिः। अत्र सूत्रे हारिष्विति क्वचित् पाठः। मनो०

(२१) कारेऽत्यत्र अरुर्द्विषदजन्तस्य मुमित्यतो (७३३०पृ०) मुमित्यनुवर्त्तते। सत्यङ्कारः सत्यकरणम्। अण्प्रत्ययेऽपि परत्वात् डाचं बाधित्वा मुम्।

(२२) अस्तुङ्कारोऽभ्युगमः। अस्त्विति तिङन्तप्रतिरूपकमव्ययम्।

(२३) धेनुश्चासौ भव्या चेति विग्रहः भविष्यती धेनुरित्यर्थः। परनिपातः।

म्भव्या। लोकस्य पृणे *। लोकम्पृणः। पृण इति मूलविभुजादित्वात्(उ०३२५पृ०)कः। इत्येऽनभ्यासस्य *। अनभ्यासमित्यः। दूरतः परिहर्त्तव्यइत्यर्थः। भ्राष्ट्राग्न्योरिन्धे *। भ्राष्ट्रमिन्धः। अग्निमिन्धः। गिलेऽगिलस्य *। तिमिङ्गिलः। अगिलस्य किम्। गिलगिलः। गिलगिले च *। तिमिङ्गिलगिलः। उष्णभद्रयोः करणे *। उष्णङ्करणम्। भद्रङ्करणम्।

रात्रेः कृति विभाषा। ६। ३। ७२।

रात्रिञ्चरः रात्रिचरः। रात्रिमटः रात्र्यटः। अखिदर्थमिदं सूत्रम् खिति तु अरुर्द्विषदिति(उ३३०पृ०)नित्यमेव वक्ष्यते रात्रिम्मन्यः।

सहस्य सः संज्ञायाम्। ६। ३। ७८।

उत्तरपदे। सपलाशम्। संज्ञायां किम्। सहयुध्वा।

ग्रन्थान्ताऽधिके च। ६। ३। ७९।

अनयोः परयोः सहस्य सः स्यादुत्तरपदे। समुहूर्त्तं (२४) ज्यौतिषमधीते। सद्रोणा खारी।

द्वितीये चाऽनुपाख्ये (२५)। ६। ३। ८०।

(२४) समुहूर्त्तमित्यन्तवचनेऽव्ययीभावः मुहूर्त्तादिशब्दानां कालवाचितया प्रसिद्धानामपि तत्प्रतिपादकग्रन्थे कालत्वारोपेण प्रवृत्तेरव्ययीभावे चाकाले इति(३२८पृ०)निषेधादनेन सादेशः। ज्यौतिषमिति ज्योतिष इदमित्यर्थे अण्।

२५) उपाख्य प्रत्यक्षं तद्भिन्नेऽनुमेये द्वितीये सहायवाचिन्युत्तरपदे त्यर्थः। अप्रधानं सहायश्च द्वितीयशब्दार्थः।

अनुमेये द्वितीये सहस्य सः स्यात् । सराक्षसीका निशा । राक्षसी साक्षादनुपलभ्यमाना निशयानुमीयते ।

समानस्य छन्दस्यमूर्द्धप्रभृत्युदर्केषु । ६ । ३ । ८४ ।

समानस्य सः स्यादुत्तरपदे न तु मूर्द्धादिषु । अनुमाता सगर्भ्यः । अनुसखा सयूथ्यः । योनः सनुत्यः । तत्र भव इत्यर्थे सगर्भसयूथसनुताद्यत् । अमूर्द्धादिषु किम् । समानमूर्द्धा । समानप्रभृतयः । समानोदर्काः । समानस्येति योगो विभज्यते । तेन सपक्षः साधर्म्यम् सजातीयमित्यादि सिद्धमिति काशिका । अथवा सहशब्दः सदृशवचनोऽस्ति । सदृशस्सख्या ससखीति यथा । तेनायमस्वपदविग्रहो बहुव्रीहिः । समानः पक्षो यस्येत्यादि ।

ज्योतिर्ज्जनपदरात्रिनाभिनामगोत्ररूपस्थान वर्णवयोवचनबन्धुषु । ६ । ३ । ८५ ।

एषु द्वादशसूत्तरपदेषु समानस्य सः स्यात् । सज्योतिः(२६)। सजनपद इत्यादि ।

चरणे ब्रह्मचारिणि । ६ । ३ । ८६ ।

---

(२६) समानं ज्योतिरस्येति बहुव्रीहिः समानशब्दः समकालवचनः । यस्मिन् ज्योतिषि आदित्ये नक्षत्रे वा उपनिपतितं तदस्तमनपर्य्यन्तमनुवर्त्तमानमशौचादि सज्योतिरित्युच्यते ।

ब्रह्मचारिण्युत्तरपदे समानस्य सः स्याच्चरणे समानत्वेन गम्यमाने। चरणः शाखा, ब्रह्म वेदः तदध्ययनार्थं व्रतमपि ब्रह्म। तच्चरतीति ब्रह्मचारी। समानः सः (२७)। सब्रह्मचारी।

तीर्थे ये। ६। ३। ८७।

तीर्थे उत्तरपदे यादौ प्रत्यये विवक्षिते समानस्य सः स्यात्। सतीर्थ्यः एकगुरुकः। समानतीर्थे वासीति(६२४पृ०)यत्प्रत्ययः।

विभाषोदरे (२८)। ६। ३। ८८।

यादौ प्रत्यये विवक्षिते इत्येव। समानोदर्य्यः सोदर्य्यः।

दृग्दृशवतुषु। ६। ३। ८९।

सदृक्। सदृशः। दृक्षे चेति वक्तव्यम् *। सदृक्षः। वतुरुत्तरार्थः।

इदङ्किमोरीश्की। ६। ३। ९०।

दृगदृशवतुषु इदमईश् किमः की स्यात्। ईदृक् ईदृशः। कीदृक् कीदृशः। वतूदाहरणं(६६८पृ०)वक्ष्यते। दृक्षे चेति वक्तव्यम्*। ईदृक्षः। कीदृक्षः। आ सर्व्वनाम्नः (१८४पृ०)। दृक्षे च*।

---

(२७) स इति ब्रह्मचारीत्यर्थः तस्य समानत्वं वेदस्य व्रतस्य वा समानत्वात् समानवेदाध्ययननिमित्तव्रतचारीत्यर्थः।

(२८) सोदरस्सहोदरशब्दौ तु समानमुदरं यस्येति विग्रहे सहशब्देन समासे वोपसर्ज्जनस्येत्यनेन(४१२पृ०)सादेशात् सिद्धौ।

तादृक् तादृशः। तावान्। तादृक्षः। दीर्घः मत्वोत्त्वे। अमूदृशः अमूदृक् अमूदृक्षः।

समासेऽङ्गुलेः सङ्गः। ८। ३। ८०।

अङ्गुलिशब्दात्सङ्गस्य मूर्द्धन्यः स्यात्समासे। अङ्गुलिषङ्गः। समासे किम्। अङ्गुलेः सङ्गः।

भीरोः स्थानम्। ८। ३। ८१।

भीरुशब्दात् स्थानस्य सस्य मूर्द्धन्यः स्यात्समासे। भीरुष्ठानम्। असमासे तु। भीरोः स्थानम्।

ज्योतिरायुषस्तोमः। ८। ३। ८३।

आभ्यां स्तोमस्य सस्य मूर्द्धन्यः समासे। ज्योतिष्टोमः। आयुष्टोमः। समासे किम् ज्योतिषः स्तोमः।

सुषामादिषु (२८) च। ८। ३। ९८।

सस्य मूर्द्धन्यः। शोभनं साम यस्य सुषामा। सुषन्धिः।

एति संज्ञायामगात्। ८। ३। ९९।

सस्य मूर्द्धन्यः। हरिषेणः। एति किम् हरिसक्थम्। संज्ञा-

---

(२८) सुषामा निःषामा दुःषामा सुषेधः निषेधः दुःषेधः सुषन्धिः निःषन्धिः दुःषन्धिः सुष्ठु दुष्ठु गौरिषक्थः (संज्ञायाम्) प्रतिष्णिका जलाषाहम् नौषेचनम् दुन्दुभिषेवणम् (एतिसंज्ञायामगात्) हरिषेणः (नक्षत्राद्वा) रोहिणीषेणः आकृतिगणोऽयम् सुषामादिः। एति संज्ञायामित्यादि सूत्रद्वयं गणसूत्रमेव सूत्रपाठे तद्द्वयं प्रमादेन निक्षिप्तम्।

यां किम् पृथुसेनः। अगकारात्किम् विष्वक्सेना। दूणाकौ (६५१०) रित्येव सर्व्वसेनः।

नक्षत्राद्वा। ८। ३। १००।

एति सस्य संज्ञायामगकारान्मूर्द्धन्यो वा। रोहिणीषेणः रोहिणीसेनः। अगकारात्किम् शतभिषक्सेनः। आकृतिगणोऽयम्।

अषष्ठ्यऽतृतीयास्थस्याऽन्यस्य दुगाशीराशास्थास्थितोत्सुकोतिकारकरागच्छेषु। ६। ३। ९९।

अन्यशब्दस्य दुगागमः स्यादाशीरादिषु परेषु। अन्यदाशीः। अन्यदाशा। अन्यदास्था। अन्यदास्थितः। अन्यदुत्सुकः। अन्यदूतिः। अन्यद्रागः। अन्यदीयः। अषष्ठीत्यादिकिम् अन्यस्याऽन्येन वाशीः अन्याशीः। कारके छे च नायन्निषेधः। अन्यस्य कारकः अन्यत्कारकः। अन्यस्यायम् अन्यदीयः। गहादेराकृति(५१६१०)गणत्वाच्छः।

अर्थे विभाषा। ६। ३। १००।

अन्यदर्थः अन्यार्थः।

कोः कत्तत्पुरुषेऽचि। ६। ३। १०१।

अजादावुत्तरपदे। कुत्सितोऽश्वः कदश्वः। कदन्नम्। तत्पुरुषे किम् कूष्ट्रो राजा। त्रौ च *। कुत्सितास्त्रयः कत्त्रयः।

रथवदयोश्च। ६। ३। १०२।

कद्रथः। कद्वदः।

तृणे च जातौ। ६।३।१०३।

कत्तृणम्।

का पथ्यक्षयोः। ६।३।१०४।

कापथः। काक्षः। अक्षशब्देन तत्पुरुषः। अक्षिशब्देन बहुव्रीहिर्वा।

ईषदर्थे। ६।३।१०५।

ईषज्जलम् काजलम्। अजादावपि परत्वात्कादेशः। काम्लम्।

विभाषा पुरुषे। ६।३।१०६।

कापुरुषः—कुपुरुषः। अप्राप्तविभाषेयम्। ईषदर्थे हि पूर्वविप्रतिषेधान्नित्यमेव। ईषत्पुरुषः कापुरुषः।

कवं चोष्णे। ६।३।१०७।

उष्णशब्दे उत्तरपदे कवं का च वा स्यात्। कवोष्णम्—कोष्णम्—कदुष्णम्।

पृषोदरादीनि(३०)यथोपदिष्टम्।६।३।१०९।

---

(३०) पृषोदर पृषोत्थान वलाहक जीमूत श्मशान उलूखल पिशाच बृषी मयूर। पृषोदरादिराकृतिगणः

वर्णागमोवर्णविपर्ययश्च द्वौ चापरौ वर्णविकारनाशौ

धातोस्तदर्थातिशयेन योगस्तदुच्यते पञ्चविधं निरुक्तम्।

एतच्च समासविषयकमेवेति नियमो न, प्राचीनकारिकायां हंससिंहादिशब्दानामपि पृषोदरादित्वेन सिद्धत्वोक्तेः।

पृषोदरप्रकाराणि शिष्टैर्यथोच्चारितानि तथैव साधूनि स्युः । पृषत् उदरम् पृषोदरम् । तलोपः । वारिवाहको बलाहकः । पूर्वपदस्य वः उत्तरपदादेश्च लत्वम् ।

भवेद्वर्णागमात् हंसः (३१) सिंहो वर्णविपर्ययात् ।
गूढोत्मा वर्णविकृतेर्वर्णनाशात्पृषोदरम् ॥ १ ॥

दिक्शब्देभ्यस्तीरस्य तारभावो वा ग०। दक्षिणतारम्-दक्षिणतीरम्। उत्तरतारम्—उत्तरतीरम्। दुरो दाशनाशदभध्येषूत्त्वमुत्तरपदादेष्टुत्वञ्च ग० । दुःखेन दाश्यते दूडाशः । दुःखेन नाश्यते दूणाशः। दुःखेन दभ्यते दूडभः। खलर्तिभ्यः। दम्भेर्नलोपो निपात्यते । दुष्टं ध्यायतीति । दूढ्यः । आतश्चेति(३२१०४) कः। ब्रुवन्तोऽस्यां सीदन्तीति वृषी। ब्रुवच्छब्दस्य वृ आदेशः । सदेरधिकरणे डट्। आकृतिगणोऽयम्।

---

(३१) हन्तेः पचाद्यचि सुगागमे हंस इति हिंसेस्तु पचाद्यचि हकारसकारयोः स्थानव्यत्ययात् सिंह इति गूढोत्मेत्यत्र आकारविकृत्या उकारादेशः पृषोदरमित्यत्र तकारवर्णलोपः इत्येवं रीत्या सर्वत्र बोध्यम्। एतन्मूलकमेव ।

लुम्पेदवश्यमः कृत्ये तुम् काममनसोरपि ।
समो वा हिततत्योर्मांसस्य पचि युड्घञोरिति ।

अन्त इति शेषः कृत्यप्रत्ययान्ते उत्तरपदे अवश्यमुशब्दस्यान्तो मकारः लुम्पेत् । अवश्यसेव्यः तथा कामशब्दमनःशब्दयोः परतः तुमुशब्दस्यान्तः । गन्तुकामः गन्तुमनाः तुमिति षष्ठ्यर्थे प्रथमा । हिततत्शब्दयोः परतः समोऽन्तो मकारो लुम्पेत् । सहितः-संहितः-सततः सन्ततः । युड्घञ्परपचि धातौ परे मांसशब्दस्यान्तोकारो लुम्पेत् । मांसपचनः-मांस्पचनः मांसपाकः—मांस्पाकः इत्यादि ।

संहितायाम् । ६ । ३ । ११४ ।

अधिकारोऽयम् ।

कर्णे लक्षणस्याविष्टाष्टपञ्चमणिभिन्नच्छिन्नच्छिद्रस्रुवस्वस्तिकस्य । ६ । ३ । ११५ ।

कर्णशब्दे परे लक्षणवाचकस्य दीर्घः । द्विगुणाकर्णः । लक्षणस्य किम् शोभनकर्णः । अविष्टादीनाङ्किम् विष्टकर्णः । अष्टकर्णः । पञ्चकर्णः । मणिकर्णः । भिन्नकर्णः । छिन्नकर्णः । छिद्रकर्णः । स्रुवकर्णः । स्वस्तिककर्णः ।

नहिवृतिवृषिव्यधिरुचिसहितनिषु क्वौ । ६ । ३ । ११६ ।

क्विबन्तेषु परेषु पूर्वपदस्य दीर्घः । उपानत् । नीवृत् । प्रावृट् । मर्म्माविध् । नीरुक् । अभीरुक् । ऋतीषट् । परीतत् । क्वाविति किम् परिणहनम् । विभाषा पुरुष(४७६४०) इत्यतो मण्डूकप्लुत्या विभाषाऽनुवर्त्तते । सा च व्यवस्थिता । तेन गतिकारकयोरेव नेह । पटुरुक् । तिग्मरुक् ।

वनगिर्य्योस्संज्ञायाङ्कोटर (१२) किंशुलुकादी (१३) नाम् । ६ । ३ । ११७ ।

---

(१२) कोटर मिश्रक सिध्रक पुरग शारिक । कोटरादिः ।

(१३) किंशुलुक शाल्व नड अञ्जन भञ्जन लोहित कुक्कुट । किंशुलुकादिः ।

कोटरादीनां वने परे किंशुलुकादीनाङ्गिरौ परे च दीर्घः स्यात् संज्ञायाम्।

वनं पुरगामिश्रकासिध्रकासारिकाकोटराग्रेभ्यः। ८। ४। ४।

वनशब्दस्योत्तरपदस्य एभ्य एव णत्वं नान्येभ्यः। इह कोटरान्ताः पञ्च दीर्घविधौ कोटरादयो बोध्याः। तेषां कृतदीर्घाणां णत्वविधौ निर्देशो नियमार्थः अग्रेशब्दस्य तु विध्यर्थः। पुरगावणम्। मिश्रकावणम्। सिध्रकावणम्। सारिकावणम्। कोटरावणम्। एभ्य एवेति किम् असिपत्रवनम्। वनस्याग्रे अग्रेवणम्। राजदन्तादिषु(४२२पृ०)निपातनात्सप्तम्या अलुक् प्रातिपदिकार्थमात्रे प्रथमा। किंशुलुकागिरिः।

वले। ६। ३। ११८।

वलप्रत्यये परे दीर्घः स्यात्संज्ञायाम्। कृषीवलः।

मतौ बह्वचोऽनजिरादीनाम्(३४)। ६। ३। ११९।

अमरावती। अनजिरादीनामिति किम् अजिरवती। बह्वचः किम् व्रीहिमती। संज्ञायामित्येव। नेह वलयवती।

शरादीनाञ्च (३५)। ६। ३। १२०।

---

(३४) अजिर खदिर पुलिन हंस कारण्डव चक्रवाक। अजिरादिः।

(३५) शर वंश धूम अहि कपि मणि मुनि शुचि हनु। शरादिः।

शरावती।

इको वहेऽपीलोः। ६। ३। १२१।

इगन्तस्य दीर्घः स्याद्वहे। ऋषीवहम्। कपीवहम्। इकः किम् पिण्डवहम्। अपीलोः किम् पीलुवहम्। अपील्वादीनामिति वाच्यम्॰। दारुवहम्।

उपसर्गस्य घञ्यऽमनुष्ये बहुलम्।६।३।१२२।

उपसर्गस्य बहुलन्दीर्घः स्याद्घञन्ते परे नतु मनुष्ये। परीपाकः—परिपाकः। अमनुष्ये किम्। निषादः।

इकः काशे। ६। ३। १२३।

इगन्तस्योपसर्गस्य दीर्घः स्यात्काशे। वीकाशः नीकाशः। इकः किम् प्रकाशः।

अष्टनः संज्ञायाम्। ६। ३। १२५।

उत्तरपदे दीर्घः। अष्टापदम्। संज्ञायाङ्किम्। अष्टपुत्रः।

चितेः कपि। ६। ३। १२७।

एकचितीकः।

नरे संज्ञायाम्। ६। ३। १२९।

विश्वानरः।

मित्रे चर्षौ। ६। ३। १३०।

विश्वामित्रः। ऋषौ किम्। विश्वमित्रो माणवकः। शुनो दन्तदंष्ट्राकर्णकुन्दवराहपुच्छपदेषु दीर्घो वाच्यः॰। श्वादन्तः। इत्यादि।

प्रनिरन्तःशरेक्षुप्लक्षाम्रकार्ष्यखदिरपीयूक्षाभ्यो ऽसंज्ञायामपि। ८। ४। ५।

एभ्यो वनस्य णत्वं स्यात्। प्रवणम्। कार्ष्यवणम्। इह षात्परत्वात् णत्वम्।

विभाषौषधिवनस्पतिभ्यः। ८। ४। ६।

एभ्यो वनस्य णत्वं वा स्यात्। दूर्व्वावणम्—दूर्व्वावनम्। शिरीषवणम्—शिरीषवनम्(२६)। द्व्यक्षरत्र्यक्षराभ्यामेव॰। नेह-देवदारुवनम्। इरिकादिभ्यः (२७) प्रतिषेधो वक्तव्यः॰। इरिकावनम्। मिरिकावनम।

वाहनमाहितात्। ८। ४। ८।

आरोप्य यदुह्यते तद्वाचिस्थान्निमित्तात्परस्य वाहननकारस्य णत्वं स्यात्। इक्षुवाहणम्। आहितात्किम्। इन्द्रवाहनम्। इन्द्रस्वामिकं वाहनमित्यर्थः। वहतेर्ल्युटि हृद्विरित्यैव सूत्रे निपातनात्।

---

(२६) वनस्पतिशब्दः इहजमात्रवाची नतु पारिभाषिकपुष्पशून्यफलवद्वृक्ष-मात्रपरस्तदुदाहरणेनाह शिरीषवनमिति।

(२७) ओषधित्वात् प्राप्तौ प्रतिषेधः। इरिका मिरिका तिमिरा। इरिकादिराकृतिगणः।

पानंदेशे। ८।४।९।

पूर्व्वपदस्थान्निमित्तात्परस्य पाननस्य णत्वं स्याद्देशे गम्ये। चीरम्पानं येषाम् ते चीरपाणाः उशीनराः (३८)। सुरापाणाः प्राच्याः। पीयते इति पानम्। कर्म्मणि ल्युट्।

वा भावकरणयोः। ८।४।१०।

पानस्येत्येव। चीरपाणम्—चीरपानम्। गिरिनद्यादीनां(३९) वा०। गिरिणदी—गिरिनदी। चक्रनितम्बा—चक्रणितम्बा।

प्रातिपदिकान्तनुम्विभक्तिषु च। ८।४।११।

पूर्व्वपदस्थान्निमित्तात्परस्य एषु स्थितस्य नस्य णो वा स्यात्। प्रातिपदिकान्ते। माषवापिणौ। नुमि। व्रीहिवापाणि। विभक्तौ। माषवापेण। पचे माषवापिनावित्यादि। उत्तरपदम् यत्प्रातिपदिकन्तदन्तस्यैव णत्वम्। नेह। गर्गाणाम् भगिनी गर्गभगिनी। अतएव(४०)नुम्ग्रहणं कृतम्। अङ्गस्य नुम्विधानात्तद्भक्तो हि नुम् न तूत्तरपदस्य। किञ्च (४१) प्रह्विखन्नित्यादौ हि हेर्नुमो णत्वार्थमपि नुम्ग्रहणम्।

---

(३८) उशीनरशब्दो देशवाची तद्वासिषूपचारात् वर्त्तते।

(३९) गिरिनदी गिरिनख गिरिनद्ध गिरिनितम्ब चक्रनदी चक्रनितम्ब तूर्य्यमान माषोन आर्गयन। आकृतिगणोऽयम् गिरिनद्यादिः।

(४०) अतएवेति पूर्व्वपदाच्छिष्टेनोत्तरपदेन प्रातिपदिकस्य विशेषणादेवेत्यर्थः। उत्तरपदशब्दस्य समासचरमावयवे रूढ़त्वात् माषवापिणावित्यादावुत्तरस्य पदत्वमिति भावः।

(४१) पूर्व्वपदाच्छिष्टसमासरूपप्रातिपदिकान्तस्येति व्याख्याय भाष्ये नुम्-

प्रेन्वन(४२) मित्यादौ तु क्षुभ्नादि(१८३१पृ०)त्वान्न । युवादेर्न* रम्ययूना । परिपक्वानि । एकाजुत्तरपदे णः (१३८पृ०) (४३) नित्यमित्युक्तम् । वृत्रहणौ । हरिम्मानयतीति या सा हरिमाणी । नुमि । क्षीरपाणि । विभक्तौ । क्षीरपेण । रम्यविणा(४४)

कुमति (४५) च । ८ । ४ । १३ ।

कवर्गवत्युत्तरपदे प्राग्वत् । हरिकामिणौ । हरिकामाणि । हरिकामेण ।

पदव्यवायेऽपि । ८ । ४ । ३८ ।

पदेन व्यवधानेऽपि (४६) णत्वं न स्यात् । माषकुम्भवापेन ।

ग्रहणं प्रत्याख्यातमित्यरुचेराह किञ्चेति णत्वार्थमपीति णत्वार्थमेवेत्यर्थः ।

(४२) प्रेन्वनमित्यादौ त्विति प्रत्ययसम्बन्धिनो नस्यैव धातुमध्यवर्त्तिनुमोऽपि नस्य न णत्वमित्यर्थः ।

(४३) अनेकाजित्युत्तरपदार्थमिदम् । अत्र कवर्गवदुत्तरपदान्तप्रसमासस्य विभक्त्याद्यन्तप्रकृतेश्च प्रत्यासत्त्यैकत्वाश्रयणेऽपि चित्रगवीणामित्यादौ णत्वं भवत्येव विभक्तिप्रकृतेः समासत्वात् ।

(४४) रम्यविणेत्यत्रान्तर्वर्त्तिनीं विभक्तिमाश्रित्य विशब्दस्य पदत्वेऽपि पदव्यवाये इति निषेधस्य न प्रसङ्गः तस्य अतद्धित इति(४८४पृ०) वार्त्तिकैकवाक्यतया णत्वाश्रयातिरिक्ततद्धितभिन्नपरेण पदेन व्यवधाने न भवतीत्यर्थकत्वेनात्र तथात्वाभावात् ।

(४५) कादावित्यर्थकत्वापत्तेः कावित्यनुक्त्वा कुमतीत्युक्तम् ।

(४६) निमित्तनिमित्तिनोर्मध्ये पदेन व्यवधाने इत्यर्थः । व्यवधायकपदं च णत्वाश्रयातिरिक्तभिन्नपरत्वेन विशेषणीयमिति भावः ।

चतुरङ्गयोगेन। अतद्धित (४७) इति वाच्यम् *। आर्द्रगोमयेण। शुष्कगोमयेण।

कुस्तुम्बुरूणि जातिः। ६। १। १४३।

अत्र सुट् निपात्यते। कुस्तुम्बुरु धान्यकम्। क्लीवत्वमतन्त्रम्। जातिः किम्। कुतुम्बुरूणि कुत्सितानि तिन्दुकीफलानीत्यर्थः।

अपरस्पराः क्रियासातत्ये। ६। १। १४४।

सुट् निपात्यते। अपरस्पराः सार्था गच्छन्ति। सततमविच्छेदेन गच्छन्तीत्यर्थः। क्रियेति किम्। अपरपरा गच्छन्ति अपरे परे च सकृदेव गच्छन्तीत्यर्थः।

गोष्पदं सेवितासेवितप्रमाणेषु। ६। १। १४५।

सुट् सस्य षत्वञ्च निपात्यते। गावः पद्यन्तेऽस्मिन्देशे स गोभिः सेवितो गोष्पदः। असेविते। अगोष्पदान्यरण्यानि (४८)। प्रमाणे। गोष्पदमात्रं क्षेत्रं (४९)। सेवितेत्यादि किम्। गोःपदम् गोपदम्।

---

(४७) अतद्धित इति व्यवधायकस्य णत्वाश्रयातिरिक्ततद्धितभिन्नपरत्वे निषेधः तद्धितपरत्वे तु भवत्येवेत्यर्थः।

(४८) गवां सञ्चारो नैव यत्र कदाचित् तत्रैव नञ्पूर्वे सुडिति भाष्यस्थितमुदाहरणेन तदाहागोष्पदान्यरण्यानीति।

(४९) क्षेत्रमिति क्षेत्राल्पपरिमाणत्वमनेन द्योत्यते तेन क्षेत्रस्य गोष्पदाधिक्येऽपि न क्षतिः।

आस्पदम्प्रतिष्ठायाम्। ६। १। १४६।

आत्मयापनाय(५०)स्थाने सुट् निपात्यते। आस्पदम्। प्रे ति किम् आपदापदम्।

आश्चर्य्यमनित्ये। ६। १। १४७।

अद्भुते (५१) सुट्। आश्चर्य्यं यदि स भुञ्जीत। अनित्ये किम् आचर्य्यं कर्म्म शोभनम्।

वर्च्चस्केऽवस्करः। ६। १। १४८।

कुत्सितं वर्च्चः वर्च्चस्कमन्नमलम्। तस्मिन् सुट्। अवकीर्य्यत इति अवस्करः। वर्च्चस्के किम्। अवकरः।

अपस्करो रथाङ्गम्। ६। १। १४९।

अपकरोऽन्यः।

विष्किरः शकुनिर्व्विकिरो वा। ६। १। १५०।

पक्षे विकिरः। वावचनेनैव सुड्विकल्पे सिद्धे विकिरग्रहणात्तस्यापि शकुनेरन्यत्र प्रयोगो मा भूदिति वृत्तिस्तन्न भाष्यविरोधात्।

---

(५०) आत्मयापनं शरीररक्षणमित्यर्थः तत्फलकस्थानलाभः प्रतिष्ठा। प्रकृते च लाभविषयः स्थानं तथाचास्पदमनेन लब्धमित्यस्य शरीररक्षणाय स्थानं लब्धमित्यर्थः।

(५१) अनित्यस्य कादाचित्कतयाऽद्भुतलक्षकत्वादाहाद्भुते इति।

प्रतिष्कशश्च कशेः । ६ । १ । १५२ ।

कश गतिशासनयोरित्यस्य प्रतिपूर्व्वस्य पचाद्यचि सुट् निपात्यते षत्वञ्च । सहायः पुरोयायी वा प्रतिष्कश इत्युच्यते । कशेः किम् प्रतिगतः कशां प्रतिकशोऽश्वः । यद्यपि कशेरेव कशा । तथापि कशेरिति धातोर्ग्रहणमुपसर्गस्य प्रतेर्ग्रहणार्थम् । तेन धात्वन्तरोपसर्गान्न ।

प्रस्कण्वहरिश्चन्द्रावृषी । ६ । १ । १५३ ।

हरिश्चन्द्रग्रहणममन्त्रार्थम् (५२) । ऋषोइति किम् प्रकण्वो देशः । हरिचन्द्रोमाणवकः ।

मस्करमस्करिणौ वेणुपरिव्राजकयोः । ६ । १ । १५४ ।

मकरशब्दोऽव्युत्पन्नः तस्य सुडिनिश्च निपात्यते । वेण्विति किम् मकरो ग्राहः । मकरी समुद्रः ।

कास्तीराजस्तुन्दे नगरे । ६ । १ । १५५ ।

ईषत्तीरमस्यास्तीति कास्तीरं नाम नगरम् । अजस्येव तुन्दमस्येति अजस्तुन्दन्नाम नगरम् । नगरे किम् कातीरम् । अजतुन्दम् ।

---

(५२) अमन्त्रार्थमिति मन्त्रे तु ह्रस्वाच्चन्द्रोत्तरपदे मन्त्रे । (उ५।१।५० इत्यनेनैव सूत्रेण संभवादितिभावः । हरिश्चन्द्रो राजर्षिः ।

कारस्करो वृक्षः।६।१।१५६।

कारङ्करोतीति। कारस्करो वृक्षः। अन्यत्र कारकरः। केचित्तु कस्कादिष्विद(६८४०)म्पठन्ति न सूत्रेषु।

पारस्करप्रभृतीनि च संज्ञायाम्।६।१।१५७।

एतानि (५३) ससुट्कानि निपात्यन्ते नाम्नि। पारस्करः। किष्किन्धा। तद्बृहतोः करपत्योश्चौरदेवतयोः सुट् तलोपश्च। तात्पर्य्येण चर्त्वेन दकारो बोध्यः। तद्बृहतोर्द्दकारतकारौ लुप्येते करपत्योस्सुसुट् चौरदेवतयोरिति समुदायोपाधिः। तस्करः। बृहस्पतिः (५४)। प्रायस्य चित्तिचित्तयोः *। प्रायश्चित्तिः। प्रायश्चित्तम् (५५)। वनस्पतिरित्यादि। आकृतिगणोऽयम्।

इति समासाश्रयविधयः।

---

(५३) पारं करोतीति अओोहेतुताच्छील्येत्यादिना(उ३८८४०)टः। पारस्कारोदेशो नगरं वा। सोऽभिजनोऽस्य अन् पारस्करो मुनिभेदः किष्कुप्रमाणा गुहा किष्किन्धा तस्करश्चौरः बृहस्पतिः सुराचार्य्यः। वनस्पतिर्वृक्षः। पारस्करादिराकृतिगणोऽयम्।

(५४) बृहत्या वाचः पतिः बृहस्पतिः वाग्वै बृहती तस्या एष पतिरितिश्रुतेः

(५५) प्रायइत्यकारान्तपुंलिङ्गस्तपोवाची "प्रायोनाम तपः प्रोक्तं चित्तं निश्चयउच्यते" इति स्मृतेः।

इति समाप्तं समासाश्रयप्रकरणम्।

समर्थानां प्रथमाद्वा (१) । ४ । १ । ८२ ।

इदम्पदत्रय(२)मधिक्रियते प्राग्दिश इति(६८०पृ०)यावत् । सामर्थ्यम् परिनिष्ठितत्वम् कृतसन्धिकार्य्यत्वमिति यावत् ।

प्राग्दीव्यतोऽण् । ४ । १ । ८३ ।

तेन (३) दीव्यतीत्यतः(६०४पृ०)प्रागणधिक्रियते ।

अश्वपत्यादिभ्य (४) श्च । ४ । १ । ८४ ।

एभ्योऽण् स्यात् । प्राग्दीव्यतीयेष्वर्थेषु (५) वक्ष्यमाणस्य ण्यस्यापवादः ।

---

(१) अवसरसङ्गत्या तद्धितप्रकरणमारभते समर्थानामिति समर्थानां मध्ये सूत्रे प्रथमोपात्तात्प्रत्ययो वेदितव्यः स च वा । प्रथमत्वञ्च तत्तत् सूत्रे प्रथमोच्चारितशब्दप्रतिपाद्यत्वम् ।

(२) पदत्रयमिति प्रत्येकं पदानां स्वरितत्वात् । वेत्यस्य तु प्राग्दिश इत्युत्तरमपि सम्बन्धः अवधिप्रदर्शनं तु विशिष्टस्य पदत्रिकस्येति बोध्यम् । तद्धितानामेकार्थीभाव एव प्रवृत्तिः समर्थः पदविधि(३१७पृ०)रित्युक्तेरित्युक्तमतः समर्थानामित्यस्येहार्थान्तरं तथाच समर्थशब्दः शक्तपर्य्यायः शक्तत्वञ्चार्थप्रतिपादकत्वं तच्च परिनिष्ठितस्यैवेति तदाह परिनिष्ठितत्वमिति ।

(३) प्राग्दीव्यत इत्यत्र तेन दीव्यतीतिसूत्रपठितदीव्यतिशब्दघटकदीव्यच्छब्दो ग्राह्य इत्याह तेनेति ।

(४) अश्वपति ज्ञानपति शतपति धनपति गणपति स्थानपति यज्ञपति राष्ट्रपति कुलपति गृहपति धान्यपति धन्वपति बन्धुपति धर्मपति सभापति प्राणपति क्षेत्रपति । अश्वपत्यादिः ।

(५) प्राग्दीव्यतीति प्रकरणे ये ये प्रत्यया यस्मिन् यस्मिन्नर्थे भवन्ति तेषु तेष्वर्थेष्वित्यर्थः ।

तद्धितेष्वचामादेः। ७। २। ११७।

ञिति णिति च तद्धिते परेऽचामादेरचो वृद्धिः स्यात्।

किति च। ७। २। ११८।

किति च तद्धिते तथा। अश्वपतेरपत्यादि आश्वपतम्। गाणपतम्। गाणपत्यो(६) मन्त्र इति तु प्रामादिकमेव।

दित्यदित्यादित्यपत्युत्तरपदाण्ण्यः। ४। १। ८५।

दित्यादिभ्यः पत्युत्तरपदाच्च(७)प्राग्दीव्यतीयेष्वर्थेषु ण्यः स्यात्। अणोऽपवादः। दैत्यः(८)। अदितेरादित्यस्य वा आदित्यः। प्राजापत्यः। यमाच्चेति काशिकायाम्। याम्यः। पृथिव्या ञाञौ *। पार्थिवा पार्थिवी। देवाद्यञञौ "। दैव्यम् दैवम्। वहिषष्टिलोपो (९) यञ्च "। वाह्यः। ईकक् च *। वाहीकः। स्थाम्नोऽकारः "। अश्वत्थामः (१०)। पृषोदरा-

(६) गाणपत्यइति देवतार्थकाणन्ताच्चतुर्वर्णादेराकृतिगणत्वेन ष्यञि तु तथा भवत्येवेति। मनो०

(७) पत्युत्तरपदाच्चेत्यनेन बहुव्रीहिपूर्वकपत्यन्तान्न भवति अन्यथा पत्यन्तादित्येवोक्तं स्यात् तेन बहुपतिशब्दान्नेति। मनो०

(८) दैत्यइति दितिशब्दात् कृदिकारादक्तिनइति(२३०पृ०)ङीषि कृते स्त्रीभ्योढकि(५०६पृ०)दैतेय इति सिद्धम्।

(९) वहिषष्टिलोपवचनमव्ययानां भमात्रइत्यस्यानित्यताज्ञापनार्थं तेनारातीय इत्यादौ न टिलोपः।

(१०) अश्वस्येव स्थाम बलं यस्येति बहुव्रीहौ पृषोदरादित्वात् सस्य तः।

दित्यात्(४७६६०)यस्य तः । भवार्थे तु लग्वाच्यः * । अश्वत्थामा लोम्नोऽपत्येषु बहुष्वकारः (११) * । बाह्वादीञो(४६८१) ऽपवादः । उडुलोमाः । उडुलोमान् । बहुषु किम् औडु लोमिः । गोरजादिप्रसङ्गे यत्(१२) * । गव्यम् । अजादिप्रस ङ्गे किम् गोभ्यो हेतुभ्य आगतम् गोरूप्यम् गोमयम् ।

उत्सादिभ्यो (१३) ऽञ् । ४ । १ । ८६ ।

औत्सः । अग्निकलिभ्यां ढग्वक्तव्यः * । अग्नेरपत्यादि आग्नेयम् । कालेयम् । इत्यपत्यादि (१४) विकारान्तार्थसाधारणाः प्रत्ययाः ।

---

(११) केवललोम्नोऽपत्येन योगाभावात् तदन्तेऽयं विधिः ।

(१२) गोरिति न केवलमपत्यएव किन्तु प्राग्दीव्यतीयेषु सर्वेष्वपि तेन गोरिदं गवि भवं, गौर्देवताऽस्येति सर्वत्र गव्यमित्येव ।

(१३) उत्स उदपान विकर विनद महानद महानस महाप्राण तरुण तलुन वष्कया (असे) पृथिवी धेनु पङ्क्ति जगती त्रिष्टुप् अनुष्टुप् जनपद भरत उशीनर ग्रीष्म पीलुकुण उदस्थान (देशे) पृषदंश भल्लकीय रथन्तर मध्यन्दिन बृहत् महत् सत्वत् कुरु पञ्चाल इन्द्रावसान उष्णिह ककुभ सुवर्ण देव ग्रीष्माद् छन्दसि । उत्सादिः ।
अत्र वष्कया (असे) इति पठ्यते असे असमासे वष्कयस्यापत्यं वाष्कयः समासे तु गौवष्कयिरिति असमासे इति निषेधसामर्थ्यात् तदन्तविधि रत्रास्ति तेन धेनुशब्दस्यात्र पाठेन अधेनूनां समूह इत्यर्थे आधेनवमिति सिद्धम् । मनो ।

(१४) अपत्यादीत्यादिना अग्नेरागतमग्नौ भवमग्निना दृष्टं साम अग्नेरिदमित्येतेषां ग्रहणम् ।

स्त्रीपुंसाभ्यान्नञ्स्नञौ भवनात्। ४।१।८७

धान्यानाम्भवन (६५८पृ०) इत्यतः प्रागर्थेषु स्त्रीपुंसाभ्यां क्रमान्नञ् स्नञौ स्तः। स्त्रैणः। पौंस्नः। वत्यर्थे न स्त्रीपुंवच्चेति (४४५पृ०)ज्ञापकात्। स्त्रीवत्। पुंवत्।

द्विगोर्लुगनपत्ये। ४। १। ८८।

द्विगोर्निमित्तं यस्तद्धितोऽजादिः(१५)अनपत्यार्थः प्राग्दीव्यतीयस्तस्य लुक् स्यात्। पञ्चसु कपालेषु संस्कृतः पुरोडाशः पञ्चकपालः। द्विगुनिमित्तस्येति किम् पञ्चकपालस्येदङ्खण्डम् पाञ्चकपालम्। अजादिः किम् पञ्चगर्गरूप्यम्। अनपत्ये किम् द्वयोर्म्मित्रयोरपत्यम् द्वैमित्रिः।

गोत्रेऽलुगचि। ४। १। ८९।

अजादौ प्राग्दीव्यतीये विवक्षिते गोत्रप्रत्ययस्याऽलुक् स्यात्। गर्गाणाञ्छात्राः। वृद्धाच्छः (५६०पृ०)।

आपत्यस्य च तद्धितेऽनाति (१६)। ६। ४। १५१।

---

(१५) अजादिरिति एतच्चोत्तरसूत्रात् गोत्रेऽलुगचीत्यतोऽचीत्यस्यापकर्षाल्लभ्यते इति बोध्यम्।

गर्गस्यापत्यादि यञि गार्ग्यशब्दस्य वृद्धत्वात् ततश्छः

(१६) आपत्यस्येति किं सांकाशादिभ्योभवाद्यर्थे सांकाश्यकै इत्यादौ मा भूत् तद्धिते किं गार्ग्य इति स्त्रियां ञसि मा भूत् अनातीति किं गार्ग्यायण इत्यादौ मा भूत्।

छल:(१७) परस्यापत्यप्रत्ययकारस्य लोपः स्यात्तद्धिते न त्वाकारे। गार्गीयाः । प्राग्दीव्यतीये किम् गर्गेभ्यो हितम् गर्गीयम् । अचि किम् गर्गेभ्य आगतम् गर्गरूप्यम् ।

यूनि लुक् । ४ । १ । ९० ।

प्राग्दीव्यतीये अजादौ प्रत्यये विवक्षिते युवप्रत्ययस्य लुक् स्यात् । ग्लुचुकस्य गोत्रापत्यम् ग्लुचुकायनिः । वक्ष्यमाणः फिन् ततो यून्यण् । ग्लौचुकायनः । तस्य छात्रोऽपि ग्लौचुकायनः । अणो लुकि वृद्धत्वाभावाच्छो न ।

पैलादिभ्यश्च (१८) । २ । ४ । ५९ ।

एभ्यो युवप्रत्ययस्य लुक् । पीलाया वे (५९६पृ०)त्यण् । तस्मात् अणोद्व्यचः इति(५१८पृ०) फिञ् तस्य लुक् । पैलः पिता पुत्रश्च । तद्राजाच्चाणः* । द्व्यञ् मगधे(५१९पृ०)त्यणन्तादाङ्गशब्दादणो- द्व्यचइति (५१८पृ०) फिञोलुक् । आङ्गः पिता पुत्रश्च ।

इञः प्राचाम् । २ । ४ । ६० ।

---

(१७) सूर्यतिष्ये त्यतो(२२८पृ०)यइति छलस्तद्धितस्ये त्यतो(२१८पृ०)छलइति चानुवर्त्यात्र छलइत्यादि । गर्गीयमिति प्राक्क्रीताच्छ (६२५पृ०)इति ।

(१८) पैल शालङ्कि सात्यकि सात्यङ्कामि राहवि रावणि औदञ्चि औदव्रजि औदमेघि औदमज्जि औदभृज्जि दैवस्थानि पैङ्गलोदायनि राहक्षति भौलिङ्गि राणि औदन्यि औद्गाहमानि औज्जिहानि औदशुद्धि (तद्राजाच्चाणः) आकृतिगणोऽयम् ।

*तद्राजसंज्ञकात् परस्य युवप्रत्ययस्य लुगित्यर्थः ।

गोत्रे य(१९)इञ् तदन्ताद्युवप्रत्ययस्य लुक् स्यात्। तच्चेद्गोत्रं प्राचाम्भवति। पन्नागारस्यापत्यम्। अतइञ् (४९८पृ०)। यञिञोश्चेति (५००पृ०) फक्। पान्नागारिः पिता पुत्रस्य। प्राचाङ्किम् दाक्षिः पिता। दाक्षायणः (२०) पुत्रः।

न तौल्वलिभ्यः। २। ४। ६१।

तौल्वल्यादिभ्यः (२१)परस्य युवप्रत्ययस्य लुक् न स्यात्। पूर्वेण प्राप्तः। तुल्वलः ततइञि फक्। तौल्वलिः पिता। तौल्वलायनः पुत्रः।

फक्फिञोरन्यतरस्याम्। ४। १। ९१।

यूनि लुगिति(४९२पृ०)नित्ये लुकि प्राप्ते विकल्पार्थं सूत्रम्। कात्यायनस्य छात्राः कातीयाः कात्यायनीयाः। यस्कस्यापत्यम् यास्कः। शिवाद्यण्(५०४पृ०)। तस्यापत्यं युवा यास्कायनिः। अणोद्व्यचइति (५१८पृ०) फिञ्। तस्य छात्राः यास्कीयाः यास्कायनीयाः।

तस्यापत्यम्। ४। १। ९२।

---

(१९) इञन्ताद्युवप्रत्ययस्य गोत्रार्थ एव सम्भवेनाह गोत्रे यइति प्राचामिति गोत्रविशेषणमित्याशयेन तच्चेत् गोत्रं प्राचामित्युक्तम्।

(२०) दक्षस्य गोत्रापत्यं पुमान्दाक्षिः युवापत्यं तु दाक्षायण इति।

(२१) तौल्वलि धारणि पारणि रावणि दैलीपि दैवति वार्कलि नैवकि दैवमति दैवयज्ञि चाफट्टकि वैल्वकि वैङ्कि अनुराहति पौष्करसादि आनुरोहति आनुति प्रादोहनि नैमिश्रि प्राड़ाहति बान्धकि वैशीति आसिनासि आहिंसि आसुरि नैमिषि आसिबन्धकि पौष्पि कारेणुपालि वैकर्णि वैरकि वैहति। तौल्वल्यादिः।

षष्ठ्यन्तात् कृतसन्धेः समर्थादपत्येऽर्थ उक्ता वक्ष्यमाणाश्च प्रत्यया वा स्युः। उपगोरपत्यम् औपगवः। आदिवृद्धि(२२) रन्त्योपधावृद्धी बाधते।

तस्येदमित्यपत्येऽपि बाधनार्थं (२३) कृतम्भवेत्।
उत्सर्गः शेषएवासौ वृद्धान्यस्य प्रयोजनम्॥ १॥

योगविभागस्तु। भानोरपत्यम् भानवः। कृतसन्धेः किम्(२४) सौत्थितिः(२५)। अकृतव्यूहपरिभाषया सावुत्थितिर्मा भूत्।

---

(२२) उपगु अण् इति स्थिते ओर्गुणः(४१६ सू०) इति गुणं बाधित्वा परत्वादचो ञ्णितीति(१११ सू०) वृद्ध्या भवितव्यं गुणस्य पिचव्य इत्यादौ सावकाशत्वात् किन्तु गुणे कृते अवादेशे च अत उपधायाः(७४०सू०) इति वृद्ध्या भवितव्यमित्याशङ्क्याह आदिवृद्धिरिति। परत्वादिति भावः। तथाच गौगावावित्यादौ अन्त्यस्य, पाचक इत्यादावुपधायाः सौश्रुत इत्यादौ चादेर्वृद्धिरिति विषयविशेषसमावेश इति भावः।

(२३) अपत्यसमूहविकारादीनां संबन्धित्वाविशेषात् इदमर्थेऽन्तर्भावेण तस्येदं(५८३ सू०) मित्यनेनैवास्य सूत्रस्य गतार्थत्वेऽपि तस्येदमित्यस्य बाधकभूतस्य वृद्धाच्छः(५६० सू०) इत्यस्य बाधनार्थमिदं सूत्रं कृतम्। वृद्धाच्छ इत्यस्य शेषविषयत्वेऽपि उत्सर्गतः शेषत्वस्यात्रापि सत्त्वादाह उत्सर्गशेषएवासाविति तथाचापत्यादिचातुरर्थीपर्यन्तप्रत्ययार्थभिन्नत्वं शेषत्वमित्यस्य तत्र विवक्षितत्वेऽपि अत्र सूत्रे तस्यापत्यमित्यनुक्त्या अदन्तवाह्वादिप्रकृतिकापत्यार्थकस्योक्तत्वेन तद्भिन्नतयैतस्य शेषपदार्थत्वप्रसङ्गादिति भावः। तथाच वृद्धानि वृद्धिर्यस्याचामादेरिति(५६० सू०) परिभाषितानि प्रातिपदिकान्येवास्य सूत्रस्य प्रयोजनं विषय इत्यर्थः।

(२४) कृतसन्धेः किमिति अन्तरङ्गत्वात् सन्धौ कृते एव तदुत्तरं प्रत्ययो भविष्यतीति कृतसन्धिकार्थ्यार्थकसमर्थग्रहणं किमिति प्रश्नः।

(२५) सावुत्थितिर्मा भूदित्येव समर्थग्रहणमित्युत्तरम्। तथाहि सु उत्थित

समर्थपरिभाषया नेह वस्त्रमुपगोः, अपत्यश्चैतस्य। प्रथमात्किम् अपत्यवाचकात् (२६) षष्ठ्यर्थे मा भूत्। वाग्रहणाद्वाक्यमपि। दैवयज्ञीति(५२२१९०)सूत्रादन्यतरस्यांग्रहणानुवृत्तेः समासोऽपि। उपग्वपत्यम्। जातित्वात् ङीप्। औपगवी। आश्वपतः। दैत्यः। औत्सः। स्त्रैणः। पौंस्नः।

अपत्यं पौत्रप्रभृति गोत्रम्(२७)।४।१।१६२

अपत्यत्वेन विवक्षितं पौत्रादि गोत्रसंज्ञं स्यात्।

जीवति तु वंश्ये युवा।४।१।१६३।

इति स्थिते अन्तरङ्गतया प्रथमतः सन्धौ कर्त्तव्ये अन्तरङ्गपरिभाषातोऽपि परया अकृतव्यूहपरिभाषया तस्या बाधात् न सन्धिकार्यप्रसङ्गः सु इत्यस्य वृद्धिसम्भावनया निमित्तं विनाशोन्मुखं दृष्ट्वा कृतमपि सन्धिं नोच्चारयन्तीति तदर्थतया वृद्धैरेव प्रथमं भवितव्यमिति तदर्थं समर्थग्रहणमिति भावः।

(२६) समर्थानां प्रथमादित्यत्र प्रथमादित्यस्य प्रयोजनमनुयुज्योत्तरयति अपत्यवाचकादिति इन्द्रो देवता यस्येति वाक्ये यथा इन्द्रशब्दादेव प्रत्ययस्तथा देवदत्तोऽपत्यं यस्येति वाक्ये उपगुरपत्यं यस्येति वाक्ये च देवदत्तादिरूपापत्यवाचकात् षष्ठ्यर्थे मा भूदित्यर्थं प्रथमादित्युक्तं तथाच प्रत्ययविधायकसूत्रे यत् पदं प्रथममुपात्तं तस्मादेव प्रत्ययो भवति तस्यापत्य-(४८३१०)मित्यादौ च तच्छब्दोपस्थाप्योपग्वादेरुपात्ततया ततएव प्रत्ययः साऽस्य देवता(५३०१०)इत्यादौ तु इन्द्रादेव, तस्य प्रथमोपात्तत्वादिति सर्वं सुस्थमिति

(२७) प्रवराध्यायप्रसिद्धं लोके गोत्रमिह तु तदप्रसिद्धस्यापि संज्ञार्थमिदम् पौत्रादेरप्यपत्यत्वाव्यभिचारादपत्यपदवाच्यत्वादाहापत्यत्वेन विवक्षितमिति तेन पौत्रादेस्तत्त्वेन विवक्षायामेव गोत्रत्वम्। पौत्रापत्यशब्दयोः ससम्बन्धिकतया यदीयपौत्रादि तं प्रत्येव तस्य गोत्रत्वम्।

वंश्ये(२८) पितादौ जीवति पौत्रादेर्यदपत्यं चतुर्थादि तद्युव-संज्ञमेव स्यान्नतु गोत्रसंज्ञम्।

भ्रातरि च ज्यायसि। ४। १। १६४।

ज्येष्ठे भ्रातरि जीवति कनीयान् चतुर्थादिर्युवसंज्ञो वा स्यात्।

वाऽन्यस्मिन् सपिण्डे स्थविरतरे जीवति। ४। १। १६५।

भ्रातुरन्यस्मिंःसपिण्डे स्थविरतरे जीवति पौत्रप्रभृतेरपत्यम् जीवदेव युवसंज्ञं वा स्यात्। एकञ्जीवतिग्रहणमपत्यस्य विशे-षणम् द्वितीयं सपिण्डस्य। तरपा निर्द्देश उभयो(२९) रुत्कर्षार्थः। स्थानेन वयसा चोत्कृष्टे पितृव्ये मातामह-भ्रातरि(३०)वा जीवति। गर्गस्यापत्यम् गार्ग्यायणः गार्ग्यो वा। स्थविरेति किम्। स्थानवयोन्यूने(३१) गार्ग्य एव। जीवति किम् मृते मृतो वा गार्ग्य एव। वृद्धस्य च पूजाया-मिति वाच्यम्*। गोत्रस्यैव वृद्धसंज्ञा प्राचाम्। गोत्रस्य

---

(२८) पितृपितामहादिरुत्पादकप्रबन्धःवंशस्तत्र भवः वंश्यः। पौत्रप्रभृतीत्य-नुवृत्तं षष्ठ्या विपरिणमय्याह पौत्रादेरिति। तुशब्द एवकारार्थः स च भिन्नक्रम इत्याशयेनाह युवसंज्ञमेवेति।

(२९) उभयोः स्थानवयसोरित्यर्थः स्थानञ्च पितृव्यत्वादिकं तद्रूपेणैव तेषां पूज्यत्वात्।

(३०) मातामहभ्रातरीति मातृसापिण्ड्यमपीष्यते इति मतेनेदम् क्वचित्पितामहभ्रातरीत्येव पाठः। शब्देन्दु०

(३१) स्थानवयोन्यून इति सज्येष्ठो भ्रातृपुत्रादिः स्थानन्यूनः।

युवसंज्ञा पूजायाङ्गम्यमानायाम्। तत्रभवान् गार्ग्यायणः। पूजेति किम् गार्ग्यः। यूनश्च कुत्सायां गोत्रसंज्ञेति वा च्यम् ॥। गार्ग्यो जाल्मः। कुत्सेति किं गार्ग्यायणः।

एको गोत्रे। ४। १। ९३।

गोत्रे एक एवापत्यप्रत्ययः स्यात्। उपगोर्गोत्रापत्यम् औपगवः। गार्ग्यः। नाडायनः।

गोत्रे(३२) स्वैकोनसंख्यानां प्रत्ययानाम्परम्परा।
यद्वा स्वद्व्यूनसंख्येभ्योऽनिष्टोत्पत्तिः प्रसज्यते ॥ १ ॥
अपत्यम्पितुरेव स्यात्ततः प्राचामपीति च।
मतभेदेन तद्वन्द्वे सूत्रमेतत्तथोत्तरम् ॥ २ ॥

पितुरेवापत्यमिति पक्षे हि उपगोस्तृतीये वाच्ये औपगवादिञ् स्यात्। चतुर्थे त्वजीवज्ज्येष्ठे मृतवंश्ये औपगवेः फक्। इत्यमिञ्फकोः परम्परायां मूलाच्छततमे गोत्रे एकोनशतम्प्रत्ययाः स्युः। पिताम्हादीनामपीति (३३) मुख्यपक्षे तु तृतीये वाच्ये उपगोरणा दृष्टे सिद्धेऽपि अणन्तादिञपि स्यात् चतुर्थे फगिति ततः फगिञोः परम्परायां शततमे गोत्रेऽष्टनवतिरनिष्टप्रत्ययाः स्युः। अतो नियमार्थमिदं सूत्रम्। एवमुत्तरसूत्रेऽप्यूह्यम्।

(३२) एतत्सूत्रानारम्भे इति शेषः गोत्रेऽर्थे विहितानां प्रत्ययानां स्वस्य मूलपुरुषस्य यावन्तोऽधस्तनाः पुरुषाः एकोनतावत्संख्यकानां परम्परा स्यात् पौत्रादेरपत्यत्वपक्षे तु द्व्यूनतावत्संख्यकानामिति भेदः।

(३३) पितामहादीनामपीति अपत्यमित्यनुषज्यते स च मुख्यपक्षः अपत्यं पौत्रप्रभृतीति(४६५४०) सूत्रस्वरसात्।

गोत्राद्यून्यस्त्रियाम्। ४। १। ९४।

यून्यपत्ये गोत्रप्रत्ययान्तादेव प्रत्ययः स्यात्। स्त्रियान्तु न युवसंज्ञा। गर्गस्य युवाऽपत्यम् गार्ग्यायणः। स्त्रियां गोत्रत्वादेक एव प्रत्ययः।

अत इञ्। ४। १। ९५।

अदन्तं यत्प्रातिपदिकन्तत्प्रकृतिकात्षष्ठ्यन्तादिञ् स्यात्। अपत्येऽर्थे। दाक्षिः।

बाह्वादिभ्यश्च (३४)। ४। १। ४५।

बाहविः। औडुलोमिः। आकृतिगणोऽयम्।

सुधातुरकङ् च। ४। १। ९७।

चादिञ्। सुधातुरपत्यं सौधातकिः। व्यासवरुड़निषादचाण्डालविम्बानाञ्चेति वक्तव्यम् ॥।

---

(३४) बाहु उपबाहु उपवाकु निवाकु शिवाकु वटाकु उपविन्दु वृषली वृकला चूड़ा बलाका मूषिका कुशला छगला ध्रुवका धुवका सुमित्रा दुर्म्मित्रा पुष्करसद् अनुहरत् देवशर्म्मन् अग्निशर्म्मन् भद्रशर्म्मन् सुशर्म्मन् कुनामन् सुनामन् पञ्चन् सप्तन् अष्टन् (अमितौजसः सलोपश्च) सुधावत् उदञ्चु शिरस् माष स्वराविन् मरीची क्षेमवृद्धिन् शृङ्खलतोदिन् खरनादिन् नगरमर्द्दिन् प्राकारमर्द्दिन् लोमन् अजीगर्त्त, कृष्ण युधिष्ठिर अर्ज्जुन साम्ब गद प्रद्युम्न राम उदङ्क (उदकः संज्ञायाम्) (सम्भूयोऽम्भसोः सलोपश्च।) बाह्वादिः आकृतिगणोऽयम्। तेन सात्यकिः जाङ्घिः ऐन्द्रशर्म्मिः आजधेनविः।

न य्वाभ्याम्पदान्ताभ्यां पूर्वौ तु ताभ्यामैच्। ७।३।३।

पदान्ताभ्यां यकारवकाराभ्यामरस्य न वृद्धिः किन्तु ताभ्यां पूर्वौ क्रमादैजागमौ स्तः। वैयासकिः। वाक्कङकिरित्यादि।

गोत्रे कुञ्जादिभ्यः(३५) च्फञ्। ४।१।९८।

व्रातच्फञोरस्त्रियाम्। ५।३।११३।

व्रातवाचिभ्यः च्फञन्तेभ्यश्च स्वार्थे ञ्यः स्यान्नतु स्त्रियाम्। कौञ्जायन्यः। बहुत्वे तद्राजत्वात्(५२०पृ०) लुग्वक्ष्यते। ब्राध्नायन्यः। स्त्रियाङ्कौञ्जायनी गोत्रत्वेन जातित्वान्ङीष्। अनन्तरापत्ये। कौञ्जिः।

नडादिभ्यः(३६) फक्। ४।१।९९।

गोत्रइत्येव। नाडायनः चारायणः। अनन्तरो नाडिः।

---

(३५) कुञ्ज ब्रध्न शङ्ख भस्मन् गण लोमन् शठ शाक शुण्डा शुभ विपाश स्कन्द स्कम्भ। कुञ्जादिः।

(३६) नड इत्येवमादिभ्यः षष्ठ्यन्तेभ्यो गोत्रेऽपत्ये फक् स्यात् नाडायनः। नड चर बक मुञ्ज इतिक इतिश उपक एक लमक शलङ्कु शलङ्कुञ्च सप्तल वाजप्य तिक अग्निशर्म्मन् वृष(गणे) प्राण नर सायक दास मित्र द्वीप पिङ्गर पिङ्गल किङ्कर किङ्कल कातर कातल काश्यप काश्य काव्य अज अमुष्य कृष्णरणौ (ब्राह्मणवाशिष्ठे) अमित्र लिगु चित्र कुमार क्रोष्ट क्रोष्टञ्च लोह दुर्ग स्तम्भ शिंशपा अग्र तृण शकट सुमनस् सुमत मिमत ऋच् जलन्धर अध्वर

हरितादिभ्यो (३७) ऽञः । ४ । १ । १०० ।

एभ्योऽजन्तेभ्यो यूनि फक् । हारितायनः । इह गोत्राधिकारेऽपि सामर्थ्याद्युन्ययम् । नहि गोत्रादपरो गोत्रप्रत्ययः । विदा(५०१पृ०)द्यन्तर्गणो हरितादिः ।

यञिञोश्च । ४ । १ । १०१ ।

गोत्रे यौ यञिञौ तदन्तात् फक् स्यात् । अनातीत्युक्तेरापत्यस्येति (४८९पृ०) यलोपो न । गार्ग्यायणः । दाक्षायणः ।

शरद्वच्छुनकदर्भाद्भृगुवत्साग्रायणेषु । ४ । १ । १०२ ।

गोत्रे फक् । अञिञोरपवादः । आद्यौ विदादी । शारद्वतायनो भार्गवश्चेत् शारद्वतोऽन्यः । शौनकायनो वात्स्यश्चेत् शौनकोऽन्यः । दार्भायणः आग्रायणश्चेत् दार्भिरन्यः ।

द्रोणपर्व्वतजीवन्तादन्यतरस्याम् ।४ ।१ । १०३ ।

युगन्धर हंसक दण्डिन् हस्तिन् पिण्ड पञ्चाल चमसिन् सुकृत्य स्थिरक ब्राह्मण चटक बदर अश्वल खरप लङ्क इन्ध अस्र कामुक ब्रह्मदत्त उदुम्बर शोण अलोह दण्डप । नड़ादिः ।

(३७) हरित किन्दास वह्यस्क अर्कलूष वध्योग विष्णु वृद्ध प्रतिबोध रथीतर रथन्तर गविष्ठिर निषाद शवर अलस मठर सृड़ाकु सुपाकु मृदु पुनर्भू पुत्र दुहितृ ननन्दृ परस्त्री परशु च हरितादिः । अत्र परशुशब्दः पठ्यते स च परस्त्रीवाचकः तज्जातः पारशवः ब्राह्मणाच्छूद्रायामुत्पन्न इत्यर्थः ।

एभ्यो गोत्रे फक् वा । द्रौणायनः द्रौणिः । पार्व्वतायनः पार्व्वतिः । जैवन्तायनः जैवन्तिः । अनादिरिह(३८)द्रोणः । अश्वत्थाम्न्यनन्तरे तूपचारात् ।

अनृष्यानन्तर्य्ये विदादिभ्यो (३९) ऽञ् । ४ । १ । १०४ ।

एभ्योऽञ् स्यात् गोत्रे ये त्वत्राऽनृषयः पुत्रादयस्तेभ्य आनन्तर्य्ये । सूत्रे स्वार्थे ष्यञ् । विदस्य गोत्रम् वैदः । अनन्तरो वैदिः(बाह्वादेः) राकृतिगणत्वादिञ् । पुत्रस्यापत्यम् पौत्रः । दौहित्रः ।

गर्गादिभ्यो (४०) यञ् । ४ । १ । १०५ ।

गोत्र इत्येव । गार्ग्यः । वात्स्यः ।

---

(३८) अनादिरिति न तु भातरप्रविष्टस्तस्य मादित्वात् ।

(३९) विद उर्व कश्यप कुशिक भरद्वाज उपमन्यु किलात किन्दर्भ विश्वानर ऋष्टिषेण ऋतभाग हर्यश्व प्रियक आपस्तम्ब कूचवार शरद्वत् शुनक धेनु गोपवन शिग्रु बिन्दु भोगक भाजन शमिक अश्वावतान श्यामाक श्यामक श्यावलि श्यापर्ण (५००पृ०) उक्तो हरितादिश्च । इति विदादिः ।

(४०) गर्ग वत्स वाजासे संकृति अज व्याघ्रपात् विदभृत् प्राचीनयोग अगस्ति पुलस्ति चमस रेभ अग्निवेश शङ्ख शट शक एक धूम अवट मनस् धनञ्जय वृक्ष विश्वावसु जरमाण लोहित संशित बभ्रु वल्गु मण्डु गण्डु शङ्कु लिगु गुहलु मन्तु मङ्क्षु अलिगु जिगीषु मनु तन्तु मनायी सूनु कथक कन्थक ऋक्ष वृक्ष तनु तरुक्ष तलुक्ष तण्ड वतण्ड कपि कत कुरुकत अनडुह् कण्व शकल गोकक्ष अगस्त्य कुण्डिनी यज्ञवल्क पर्णवल्क अभयजात विरोहित वृषगण रहू-

यञञोश्च। २। ४। ६४।

गोत्रे यद्यञन्तमञन्तञ्च तदवयवयोरेतयोर्लुक् स्यात्तत्कृते बहुत्वे न तु स्त्रियाम्। गर्गाः। वत्साः। विदाः। उर्व्वाः। तत्कृतेइति किम् प्रियगार्ग्याः। स्त्रियान्तु गार्ग्यः स्त्रियः। गोत्रे किम् द्वैप्याः। औत्साः। प्रवराध्यायप्रसिद्धमिह गोत्रम्। तेनेह न पौत्राः। दौहित्राः।

मधुबभ्र्वोर्ब्राह्मणकौशिकयोः। ४। १। १०६।

गोत्रे यञ्। माधव्यो ब्राह्मणः। माधवोऽन्यः। बाभ्रव्यः कौशिक ऋषिः। बाभ्रवोऽन्यः। बभ्रुशब्दस्य गर्गादि (५०१४०) पाठात्सिद्धेऽपि नियमार्थमिदम्। गर्गादिपाठफलन्तु लोहितादि(२१६९०)कार्य्यार्थम्। बाभ्रव्यायणी।

कपिबोधादाङ्गिरसे। ४। १। १०७।

गोत्रे यञ् स्यात्। काप्यः। बोध्यः। आङ्गिरसे किम्। कापेयः। बौधिः।

वतण्डाच्च। ४। १। १०८।

गर्ग शण्डिल चणक चुलुक मुद्गल मुसल जमदग्नि पराशर जातूकर्ण महित मन्त्रित अश्मरथ शर्कराक्ष पूतिमाष स्थूरा अरारक एलाक पिङ्गल कृष्ण गोलन्द उलूक तितिक्ष भिषज् भिष्णज भडित भण्डित दल्भ चेकित चिकित्सित देवहू इन्द्रहू एकलू पिप्पलू बृहदग्नि सुलोहिन् सुलाभिन् उकथ कुटीगु। गर्गादिः।

आङ्गिरस इत्येव । वातण्ड्यः । अनाङ्गिरसे तु गर्गादौ(५०१सू०) शिवादौ(५०४सू०)च पाठाद्यञणौ । वातण्ड्यः । वातण्डः ।

लुक् स्त्रियाम् । ४ । १ । १०९ ।

वतण्डाच्चेति विहितस्य लुक् स्यात् स्त्रियाम् । शार्ङ्गरवादित्वात्(२४१सू०)ङीन् । वतण्डी । अनाङ्गिरसे तु । वातण्ड्यायनी । लोहितादित्वात्(२१९सू०)ष्फः । अणि तु वातण्डी । ऋषित्वाद्वक्ष्यमाणः (५२१सू) ष्यङ् न ।

अश्वादिभ्यः (४१) फञ् । ४ । १ । ११० ।

गोत्रे । आश्वायनः । 'पुंसि जातेति' पुंसीति तु प्रकृतिविशेषणं जातस्य गोत्रं जातायनः । पुंसीति किं जाताया अपत्यं जातेयः ।

भर्गात्त्रैगर्त्ते । ४ । १ । १११ ।

गोत्रे फञ् । भार्गायणस्त्रैगर्त्तः भार्गिरन्यः ।

---

(४१) अश्व अश्मन् शङ्ख शूद्रक विद पुट रोहिण खर्जूर खञ्जार वस्त पिञ्जूल भडिल भण्डिल भडित भण्डित प्रकृत रामोद क्षान्त काश तीक्ष्ण गोलाङ्क अर्क स्वर स्फुट चक्र श्रविष्ठ पविन्द पवित्र गोमिन् श्याम धूम धूम्र वाग्मिन् विश्वानर कुट शप (आत्रेये) जन जड खड ग्रीष्म अर्ह कित विशम्प विशाल गिरि चपल चुप दासक वैल्व प्राच्य धर्म्य आनडुह्य पुंसि (जात) अर्जुन प्रहृत सुमनस् दुर्मनस् मनस् प्रान्त ध्वन आत्रेय (भरद्वाजे) भरद्वाज (आत्रेये) उत्स आतव कितव वद धन्य पाद शिव खदिर । अश्वादिः ।

शिवादिभ्यो (४२) ऽण् । ४ । १ । ११२ ।

गोत्र इति निवृत्तम् । शिवस्यापत्यं शैवः । गाङ्गः । पक्षे तिकादित्वात् (५१७८०) फिञ् । गाङ्गायनिः शुभ्रादित्वात् (५०६८०) ढक् । गाङ्गेयः ।

ऋष्यन्धकवृष्णिकुरुभ्यश्च नदीमानुषीभ्यस्तन्नामिकाभ्यः । ४ । १ । ११३ ।

अवृद्धेभ्यो नदीमानुषीनामभ्योऽण् स्यात् । ढकोऽपवादः । यामुनः । नार्म्मदः । चिन्तिताया अपत्यम् चैन्तितः । अवृद्धेभ्यः किम् वासवदत्तेयः । नदीत्यादि किम् वैनतेयः । तन्नामिकाभ्यः किम् शोभनाया अपत्यम् शौभनेयः ।

ऋष्यन्धकवृष्णिकुरुभ्यश्च । ४ । १ । ११४ ।

---

(४२) शिव प्रोष्ठ प्रोष्ठिक चण्ड जम्भ भूरि दण्ड कुठार ककुभ् अनभिम्लान कोहित सुख सन्धि मुनि ककुत्स्थ कहोड़ कोहड़ कहूय कहय रोध कपिञ्जल खञ्जन वतण्ड तृणकर्ण क्षीरह्रद जलह्रद परिल पथिक पिष्ट हैहय पार्षिका गोपिका कपिलिका जटिलिका बधिरिका मञ्जीरक मञ्जिरक वृष्णिक खञ्जार खञ्जाल कर्म्मार रेख लेख आलेखन विश्रवण रवण वर्त्तनाक्ष ग्रीवाक्ष विटप पिटक पिटाक तृक्षाक नभाक ऊर्णनाभ जरत्कारु पृथा उत्क्षेप पुरोहितिका सुरोहितिका सुराहिका आर्य्यश्वेत सुपिष्ट मसुरकर्ण मयूरकर्ण खर्ज्जूरकर्ण खदूरक तक्षन् ऋष्टिषेण गङ्गा विपाश् यस्क लह्य द्रुह्य अयस्थूण तृण कर्ण पर्ण भलन्दन विरूपाक्ष भूमि इला सपत्नी (द्वाचो नद्याः) त्रिवेणी त्रिवण च शिवादिराकृतिगणः ।

गोत्रमिति निवृत्तमितः प्रभृति अपत्यसामान्ये प्रत्यया इति । मनो०

ऋषयो मन्त्रद्रष्टारः। वासिष्ठः। वैश्वामित्रः। अन्धकेभ्यः। श्वाफल्कः। वृष्णिभ्यः। वासुदेवः। आनिरुद्धः। शौरिरिति तु बाह्वादित्वात् (४८८पृ०) इञ्। कुरुभ्यः। नाकुलः। साहदेवः। इञ एवायमपवादो मध्येऽपवादन्यायात्। अत्रिशब्दात्तु परत्वाड्ढक्। आत्रेयः।

मातुरुत्संख्यासम्भद्रपूर्व्वायाः। ४। १। ११५।

संख्यादिपूर्व्वस्य मातृशब्दस्योदादेशः स्यादण्प्रत्ययश्च। द्वैमातुरः। षाण्मातुरः। साम्मातुरः। भाद्रमातुरः। आदेशार्थं वचनम्। प्रत्ययस्तु उत्सर्गेण सिद्धः। स्त्रीलिङ्गनिर्देशोऽर्थापेक्षः। तेन धान्यमातुर्न। संख्येति किम् सौमात्रः। शुभ्रादित्वात् (५०६पृ०) वैमात्रेयः।

कन्यायाः कनीन च। ४। १। ११६।

ढकोऽपवादोऽण् तत्सन्नियोगेन कनीनादेशश्च। कानीनो व्यासः कर्णश्च। अनूढाया एवापत्यमित्यर्थः।

विकर्णशुङ्गच्छगलाद्वत्सभरद्वाजात्रिषु। ४। १। ११७।

अपत्येऽण्। वैकर्णो वात्स्यः। वैकर्णिरन्यः। शौङ्गो भारद्वाजः। शौङ्गिरन्यः। छागल आत्रेयः। छागलिरन्यः। केचित्तु शुङ्गेत्याबन्तम्पठन्ति तेषाण्ढक् प्रत्युदाहरणम्। शौङ्गेयः।

पीलाया वा। ४। १। ११८।

(५०४पृ०)तन्नामिकाणम्बाधित्वा द्व्यचइति ढकि प्राप्ते पक्षेऽण् विधीयते। पीलाया अपत्यम् पैलः पैलेयः।

ढक् च मण्डूकात्। ४। १। ११९।

चादण् पक्षे इञ्। माण्डूकेयः माण्डूकः माण्डूकिः।

स्त्रीभ्यो ढक्। ४। १। १२०।

स्त्रीप्रत्ययान्तेभ्यो ढक् स्यात्। वैनतेयः। बाह्वादित्वात्(४६८पृ०)। सौमित्रिः। शिवादित्वात्(५०४पृ०)। सापत्नः।

द्व्यचः। ४। १। १२१।

द्व्यचः स्त्रीप्रत्ययान्तादपत्ये ढक्। तन्नामिकाणो(५०४पृ०)ऽपवादः। दात्तेयः। पार्थ इत्यत्र तु तस्येदम्(५६३पृ०)इत्यण्।

इतश्चाऽनिञः। ४। १। १२२।

इकारान्ताद्द्व्यचोऽपत्ये ढक् स्यात् न त्विञन्तात्। दौलेयः। नैधेयः।

शुभ्रादिभ्यश्च (४३)। ४। १। १२३।

ढक् स्यात्। शुभ्रस्यापत्यम्। शौभ्रेयः।

---

(४३) शुभ्र विष्टपुर ब्रह्मकृत शतद्वार शलाथल शलाकाभ्रू लेखाभ्रू विकास रोहिणी रुक्मिणी धर्मिणी दिश् शालूक अजवस्ति शकन्धि विमातृ विधवा शुक विश देवतर शकुनि शुक्र उग्र शतल बन्धकी

विकर्णकुषीतकात्काश्यपे । ४ । १ । १२४ ।

अपत्ये ढक् । वैकर्णेयः । कौषीतकेयः । अन्यो वैकर्णिः । कौषीतकिः ।

भ्रुवो वुक् च । ४ । १ । १२५ ।

चात् ढक् । भ्रौवेयः ।

प्रवाहणस्य ढे । ७ । ३ । २८ ।

प्रवाहणशब्दस्योत्तरपदस्याऽचामादेरचो वृद्धिः पूर्व्वपदस्य तु वा ढे परे । प्रवाहणस्यापत्यम् प्रावाहणेयः प्रवाहणेयः ।

तत्प्रत्ययस्य च । ७ । ३ । २९ ।

ढान्तस्य प्रवाहणस्योत्तरपदस्यादेरचो वृद्धिः पूर्व्वपदस्य तु वा । प्रवाहणेयस्यापत्यम् प्रावाहणेयिः प्रवाहणेयिः । बाह्यतद्धितनिमित्ता वृद्धिः ढाश्रयेण विकल्पेन बाधितुन्न शक्यत इति सूत्रारम्भः ।

मृकण्डु त्रिस्रि अतिथि गोदन्त कुशाम्ब मकष्टु शाताहर पवष्टु-
रिक सुनामन् लक्ष्मणश्यामयोः (वासिष्ठे) गोधा कृकलास अणीव
प्रवाहण भारम भरत मृकण्डु कर्पूर इतर अन्यतर आलीढ सुदन्त
सुदक्ष सुवक्षस् सुदामन् कद्रु तुद अकशाय कुमारिका कुठारिका
किशोरिका अम्बिका जिह्माशिन् परिधि वायुदत्त शकल शलाका
खडूर कुवेरिका अशोका गन्धपिङ्गला खडोन्मत्ता अनुदृष्टि जर-
तिन् बलीवर्द्दिन् विग्र वीज जीव श्वन् अश्मन् अश्व अजिर ।
शुभ्रादिराकृतिगणः ।

कल्याण्यादीना(४४)मिनङ् च। ४। १। १२६।

एषामिनङादेशः स्यात् ढक् च। काल्याणिनेयः। बान्धुकिनेयः।

कुलटाया वा। ४। १। १२७।

इनङ्मात्रं विकल्प्यते ढक् तु नित्यः पूर्वेणैव। कौलटिनेयः कौलटेयः। सती भिक्षुकयत्र कुलटा। या तु व्यभिचारार्थं कुलान्यटति तस्याः क्षुद्राभ्यो वेति (५०६६०)पक्षे ढ्रक्। कौलटेरः

हृद्भगसिन्ध्वन्ते पूर्वपदस्य च। ७। ३। १९।

हृदाद्यन्ते पूर्वोत्तरपदयोरचामादेरचो वृद्धिः ञिति णिति किति च। सुहृदोऽपत्यम् सौहार्दः। सुभगाया अपत्यम् सौभागिनेयः सक्तुप्रधानाः सिन्धवः सक्तुसिन्धवः तेषु भवः साक्तुसैन्धवः।

चटकाया ऐरक्। ४। १। १२८।

चटकस्येति वाच्यम् *। लिङ्गविशिष्टपरिभाषया स्त्रिया अपि। चटकस्य चटकाया वा अपत्यम् चाटकैरः। स्त्रियामपत्ये लुग्वक्तव्यः *। तयोरेव स्त्र्यपत्यम्। चटका। अजादित्वात् (२०७४०) टाप्।

---

(४४) कल्याणी सुभगा दुर्भगा बन्धकी अनुदृष्टि अनुसृष्टि जरती बली वर्दी ज्येष्ठा कनिष्ठा मध्यमा परस्त्री कल्याण्यादिः।
अत्र परस्त्रीशब्दे षष्ठीतत्पुरुषः विदादौ तु कर्मधारय इति मनो०।

गोधाया ढ्रक्। ४। १। १२९।

गौधेरः। शुभ्रादित्वात् (५०९४०) पक्षे ढक्। गौधेयः।

आरगुदीचाम्। ४। १। १३०।

गौधारः। रका सिद्धे आकारोच्चारणमन्यतो विधानार्थम्। जडस्यापत्यम् जाडारः। पण्डस्यापत्यम् पाण्डारः।

क्षुद्राभ्यो वा। ४। १। १३१।

अङ्गहीनाः शीलहीनाश्च क्षुद्राः ताभ्यो ढ्रक्। पक्षे ढक्। काणेरः-काणेयः। दासेरः-दासेयः।

पितृष्वसुश्छण्। ४। १। १३२।

अणोऽपवादः। पैतृष्वस्रीयः।

ढकि लोपः। ४। १। १३३।

पितृष्वसुरन्त्यलोपः स्याड्ढकि। अतएव ज्ञापकात् ढक्। पैतृष्वसेयः।

मातृष्वसुश्च। ४। १। १३४।

पितृष्वसुर्यदुक्तन्तदस्यापि स्यात्। मातृष्वस्रीयः मातृष्वसेयः।

चतुष्पाद्भ्यो ढञ्। ४। १। १३५।

ढे लोपोऽकद्र्वाः। ६। ४। १४७।

कद्रूभिन्नस्योवर्णान्तस्य भस्य लोपः स्यात् ढे परे। कामण्डलेयः। कमण्डलुशब्दश्चतुःपाज्जातिविशेषः।

गृष्ट्यादिभ्यश्च (४५)।४।१।१३६।

एभ्यो ढञ् स्यात्। अणढकोरपवादः। गार्ष्टेयः। मित्रयोरपत्यम्। ऋष्यणि (५०४९०) प्राप्ते ढञ्।

केकयमित्रयुप्रलयानां यादेरियः।७।३।२।

एषां यकारादेरियादेशः ञिति णिति किति च तद्धिते परे। इति इयादेशे प्राप्ते।

दाण्डिनायनहास्तिनायनाऽऽथर्वणिकजैह्माशिनेयवाशिनायनिभ्रौणहत्यधैवत्यसारवैक्ष्वाकमैत्रेयहिरण्मयानि।६।४।१७४।

एतानि निपात्यन्ते। इति युलोपः। मैत्रेयः मैत्रेयौ।

यस्कादिभ्यो (४६) गोत्रे।२।४।।६३।

एभ्योगोत्रप्रत्ययस्य लुक्स्यात्तत्कृते बहुत्वेऽस्त्रियाम्। मित्रयवः

---

(४४) गृष्टि हृष्टि बलि हलि विश्रि कुद्रि अजवस्ति मित्रयु। गृष्ट्यादिः।

(४६) यस्क लह्य द्रुह्य अयः स्थूण तृणकर्ण सदामत्त कम्बलहार बहिर्योग कर्णाढक पर्णाढक पिण्डीजङ्घ बकसक्थ विश्रि कुद्रि अजवस्ति मित्रयु रक्षोमुख जङ्घारथ उत्कास कटुक मन्थक पुष्करसद् विषपुट उपरिमेखल क्रोष्टुमान क्रोष्टुपाद क्रोष्टुमाय शीर्षमाय खरप पदक वर्धुक भलन्दन भडिल भण्डिल भडित भण्डित। एते यस्कादयः

अत्रिभृगुकुत्सवसिष्ठगोतमाङ्गिरोभ्यश्च । २ । ४ । ६५ ।

एभ्यो गोत्रप्रत्ययस्य लुक् स्यात् तत्कृते बहुत्वे। अत्रयः भृगवः। कुत्साः। वसिष्ठाः। गोतमाः। अङ्गिरसः।

बह्वच इञः प्राच्यभरतेषु । २ । ४ । ६६ ।

बह्वचः परो य इञ् प्राच्यगोत्रे भरतगोत्रे च वर्त्तमानस्तस्य लुक् स्यात्। पन्नागाराः। युधिष्ठिराः।

न गोपवनादिभ्यः (४७) । २ । ४ । ६७ ।

एभ्यो गोत्रप्रत्ययस्य लुक् न स्यात्। बिदा(१०१४०)द्यन्तर्गणोऽयम्। गौपवनाः। शैग्रवाः।

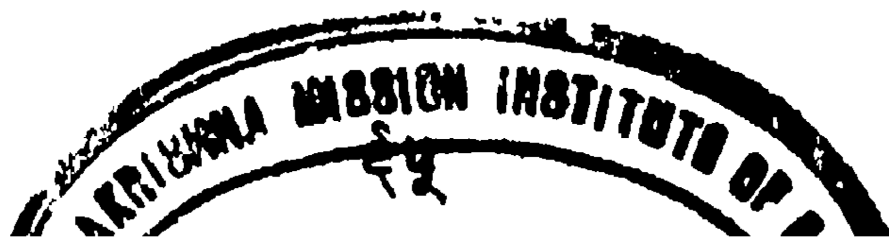
तिककितवादिभ्यो(४८) द्वन्द्वे । २ । ४ । ६८ ।

एभ्यो गोत्रप्रत्ययस्य बहुत्वे लुक् स्याद्द्वन्द्वे। तैकायनयश्च कैतवायनयश्च। तिकादिभ्यः(५१७५०)फिञ्। तस्य लुक्। तिककितवाः।

---

(४७) गोपवन शिग्रु बिन्दु भाजन अश्वावतान श्यामाक श्यमक श्यापर्ण बिदाद्यन्तर्गणोऽयं गोपवनादि।

(४८) तिककितवाः वह्वरभण्डीरथाः उपकलमकाः पफकनरकाः बकनखगुदपरिणद्धाः उब्जककुभाः लङ्कशान्तमुखाः उत्तरशलङ्कटाः कृष्णाजिनकृष्णसुन्दराः भ्रष्टककपिष्ठलाः अग्निवेशदाशेरकाः एते तिककितवादयः।

उपकादिभ्यो (४९) ऽन्यतरस्यामद्वन्द्वे । २ । ४ । ६९ ।

एभ्यो गोत्रप्रत्ययस्य बहुत्वे लुग्वा स्याद्द्वन्द्वे अद्वन्द्वे च । औपकायनाश्च लामकायनाश्च नडादिभ्यः(४९९पृ०)फक् । तस्य लुक् । उपकलमकाः औपकायनलामकायनाः । भ्रष्टककपिष्ठलाः भ्राष्टकिकापिष्ठलयः । उपकाः औपकाः । लमकाः लामकाः ।

आगस्त्यकौण्डिन्ययोरगस्तिकुण्डिनच् । २ । ४ । ७० ।

एतयोरवयवस्य गोत्रप्रत्ययस्याऽणो यञश्च बहुषु लुक् स्यादवशिष्टस्य प्रकृतिभागस्य यथासंख्यमगस्तिकुण्डिनच् एतावादेशौ स्तः । अगस्तयः । कुण्डिनाः ।

राजश्वशुराद्यत् । ४ । १ । १३७ ।

। राज्ञो जातावेवेति वाच्यम् * ।

ये चाऽभावकर्म्मणोः । ६ । ४ । १६८ ।

---

(४९) उपकक लमक भ्रष्टक कपिष्ठल कृष्णाजिन कृष्णसुन्दर चूडारक आडारक गडुक उदङ्क सुधायुक अवन्धक पिङ्गलक पिष्ट सुपिष्ट मयूरकर्ण खरीजङ्घ शलाथल पतञ्जल पदञ्जल कठेरणि कुषीतक काशकृत्स्न निदाघ कलशीकण्ठ दामकण्ठ कृष्णपिङ्गल कर्णक पर्णक जटिलक बधिरक जन्तुक अनुलोम अनुपद प्रतिलोम अपजग्ध प्रतान अनभिहित कमक वटारक लेखाभ्र कमन्दक पिञ्जूलक वर्णक मसूरकर्ण मदाघ कवन्तक कमन्तक कदामत्त दामकण्ठ । एते उपकादयः ।

यादौ तद्धिते परेऽन् प्रकृत्या स्यान्नतु भावकर्म्मणोः । राजन्यः । जातिग्रहणाच्छूद्रादावुत्पन्नः ।

अन् । ६ । ४ । १६७

अणि अन् प्रकृत्या स्यादिति टिलोपो न । राजनः अभावकर्म्मणोः किम् राज्ञः कर्म्म भावो वा राज्यम् । स्पष्टार्थः ।

संयोगादिश्च । ६ । ४ । १६६ ।

इन् प्रकृत्या अणि परे । चक्रिणोऽपत्यम् चाक्रिणः ।

न मपूर्व्वोऽपत्येऽवर्म्मणः । ६ । ४ । १७० ।

मपूर्व्वोऽन्प्रकृत्या न स्यादपत्येऽणि । भाद्रसामः । मपूर्व्वः किम् । सौत्वनः । अपत्ये किम् । चर्म्मणा परिवृतः चार्म्मणो रथः । अवर्म्मणः किम् । चक्रवर्म्मणोऽपत्यम् चाक्रवर्म्मणः । वा हितनाम्न इति वाच्यम्*। हितनाम्नोऽपत्यम् । हैतनामः-हैतनामनः ।

ब्राह्मोऽजातौ । ६ । ४ । १७१ ।

योगविभागोऽत्र कर्त्तव्यः । ब्राह्म इति निपात्यते अनपत्येऽणि । ब्राह्मं हविः । ततोऽजातौ । अपत्ये जातावणि ब्रह्मणष्टिलोपो न स्यात् । ब्रह्मणोऽपत्यम् ब्राह्मणः । अपत्ये किम् । ब्राह्मी औषधिः ।

औक्षमनपत्ये । ६ । ४ । १७२ ।

अणि टिलोपो निपात्यते। औक्षम्पदम्। अनपत्ये किम्। उक्ष्णोऽपत्यम् औक्ष्णः।

षपूर्वहन्धृतराज्ञामणि। ६।४।१३५।

षपूर्वो योऽन् तस्य हनादेश्च भस्यातो लोपोऽणि। औक्ष्णः। ताक्ष्णः। भ्रौणघ्नः। धृतराज्ञोऽपत्यम् धार्त्तराज्ञः। षपूर्व्वेति किम्। साम्नोऽपत्यम् सामनः। अणि किम्। ताक्षण्यः।

क्षत्राद्घः। ४। १। १३८।

क्षत्रियः। जातावित्येव। क्षात्रिरन्यः।

कुलात् खः। ४। १। १३९।

कुलीनः। तदन्तादपि उत्तरसूत्रेऽपूर्व्वपदादितिलिङ्गात्। आढ्यकुलीनः।

अपूर्वपदादन्यतरस्यां यड्ढकञौ। ४।१।१४०।

कुलादित्येव। पक्षे खः। कुल्यः—कौलेयकः—कुलीनः। पदग्रहणं किम् बहुकुल्य—बाहुकुलेयकः—बहुकुलीनः।

महाकुलादञ्खञौ। ४। १। १४१।

अन्यतरस्यामित्यनुवर्त्तते। पक्षे खः। माहाकुलः—माहाकुलीन—महाकुलीनः।

दुष्कुलाड्ढक्। ४। १। १४२।

पूर्ववत्पक्षे खः। दौष्कुलेयः दुष्कुलीनः।

स्वसुश्छः। ४। १। १४३।

स्वस्रीयः।

भ्रातुर्व्यच्च। ४। १। १४४।

चाच्छः। अणोऽपवादः। भ्रातृव्यः—भ्रात्रीयः।

व्यन् सपत्ने। ४। १। १४५।

भ्रातुर्व्यन् स्यादपत्ये प्रकृतिप्रत्ययसमुदायेन शत्रौ वाच्ये। भ्रातृव्यः शत्रुः। पाप्मना भ्रातृव्येणेति तूपचारात्।

रेवत्यादिभ्य(५०)ष्ठक्। ४। १। १४६।

ठस्येकः। ७। ३। ५०

अङ्गात्परस्य ठस्येकादेशः स्यात्। रैवतिकः

गोत्रस्त्रियाः कुत्सने ण च। ४। १। १४७।

गोत्रं या स्त्री तद्वाचकाच्छब्दात् णठकौ स्तः कुत्सायाम्। गार्ग्या अपत्यम् गार्गो गार्गिको वा जाल्मः। भस्याढे तद्धिते इति (४०६सू०) पुंवद्भावाद्गार्ग्यशब्दात् णठकौ। यस्येति (१२६सू०) लोपः। आपत्यस्येति (४८१सू०) यलोपः।

वृद्धात् ठक् सौवीरेषु बहुलम्। ४। १। १४८।

(५०) रेवती अश्वपाली मणिपाली द्वारपाली वृकवञ्चिन् वृकबन्ध वृकग्राह कर्णग्राह दण्डग्राह कुक्कुटाक्ष चामरग्राह रेवत्यादिः।

सुवीरदेशोद्भवाः सौवीराः वृद्धात्सौवीरगोत्रादूरनि बहुलं ठक् स्यात् कुत्सायाम् । भागवित्तेः—भागवित्तिकः । पक्षे फक् । भागवित्तायनः ।

फेश्छ च । ४ । १ । १४९ ।

फिञन्तात्सौवीरगोत्रापत्ये छ्ठक् च कुत्सने गम्ये । यमुन्दस्यापत्यं यामुन्दायनिः । तिकादित्वात् (५१७४ सू०) फिञ् । तस्यापत्यं यामुन्दायनीयः—यामुन्दायनिकः । कुत्सने किम् यामुन्दायनिः । औत्सर्गिकस्याऽणो ण्यक्षत्रियेति (५४२ सू०) लुक् । सौवीरेति किम् तैकायनिः ।

फाण्टाहृतिमिमताभ्यां णफिञौ । ४ । १ । १५० ।

सौवीरेषु । नेह यथासंख्यमल्पाच्तरस्य परनिपातात्लिङ्गादिति वृत्तिकारः । भाष्ये तु यथासंख्यमेवेति स्थितम् । फाण्टाहृतः—फाण्टाहृतायनिः । मैमतः—मैमतायनिः ।

कुर्वादिभ्यो (५१) ण्यः । ४ । १ । १५१ ।

अपत्ये । कौरव्याः ब्राह्मणाः । वावदूक्याः । सम्राजः क्षत्रिये ग० । साम्राज्यः साम्राजोऽन्यः ।

---

(५१) कुरु गर्गर मङ्गुष अजमार रथकार वावदूक सम्राजः (क्षत्रिये) कवि विमति कापिञ्जलादि वाक् वामरथ पितृमत् इन्द्रलाजी एजि वातकि दामोष्णीषि गणकारि कैशोरि कुट शलाका मुर पुर एरका शुभ्र अभ्र दर्भ केशिनी वेना (छन्दसि) शूर्पणाय श्यावनाय श्यावरथ

सेनान्तलक्षणकारिभ्यश्च। ४। १। १५२।

एभ्यो ण्यः। एति संज्ञायामिति (४७४सू०)सस्य षः। हारिषेण्यः लाक्षण्यः। कारिः शिल्पी तस्मात्। तान्तुवाय्यः। कौम्भकार्य्यः। नापित्यः।

उदीचामिञ्। ४। १। १५३।

हारिषेणिः। लाक्षणिः। तान्तुवायिः। कौम्भकारिः। नापितात्त (४१८सू०) परत्वात् फिञेव। नापितायनिः। तक्ष्णोऽण उपसंख्यानम् *। षपूर्व्वेति (५१४सू०)अनोऽकारलोपः ताक्ष्णः। पक्षे ताक्षण्यः।

तिकादिभ्यः (५२) फिञ्। ४। १५४।

तैकायनिः।

कौशल्यकार्म्मार्य्याभ्याञ्च। ४। १। १५५।

अपत्ये फिञ्। इञोऽपवादः। परमप्रकृतेरेवायमिष्यते।

श्यावपुत्र सत्यङ्कार वड़भीकार पथिकार मूढ शकन्धु शङ्कु शाक शाकिन् शालीन कर्त्तृ हर्त्तृ इन पिण्डी (वामरथस्य कण्वादिवत् स्वरवर्जम्) वृद्धत्वात् उदीचां वृद्धा दिति (५१८सू०) सूत्रेण फिञ् कुर्व्वादिः।

(५२) तिक इत्येवमादिभ्योऽपत्येऽर्थे फिञ् स्यात् तैकायनिः कैतवायनिः। तिक कितव संज्ञा वाला शिखा उरस् शाट्य सैन्धव यमुन्द रूप्य ग्राम्य नील अमित्र गौकक्ष्य कुरु देवरथ तैतल औरस कौरव्य भौरिकि भौलिकि चौपयत चैटयत शीकयत चैतयत धाजवत चन्द्रमस् शुभ गङ्गा वरेण्य सुयामन् आरद्व वह्यका खल्यका वृष लोमक उदन्य यज्ञ तिकादिः।

प्रत्ययसन्नियोगेन प्रकृतिरूपन्निपात्यते। कुशलस्याऽपत्यम् कौशल्यायनिः। कर्म्मारस्यापत्यम् कार्म्मार्य्यायनिः। छाग-वृषयोरपि ॰। छाग्यायनिः। वार्ष्यायणिः।

अणो द्व्यचः। ४। १। १५६।

अपत्ये फिञ्। इञोऽपवादः। कार्त्त्रायणिः। अण इति किम् दाक्षायणः। द्व्यचः किम् औपगविः त्यदादीना-म्फिञ् वा वाच्यः ॰। त्यदायनिः त्यादः।

उदीचां वृद्धादगोत्रात्। ४। १। १५७।

आम्रगुप्तायनिः। प्राचान्तु। आम्रगुप्तिः वृद्धात्किम् दाक्षिः। अगोत्रात्किम् औपगविः।

वाकिनादीना (५३) ङ्कुक् च। ४। १ १५८।

अपत्ये फिञ् वा। वाकिनस्याऽपत्यम् वाकिनकायनिः वाकिनिः।

पुत्रान्तादन्यतरस्याम्। ४। १। १५९।

अस्माद्वा फिञ् विद्धस्तस्मिन् परे पुत्रान्तस्य वा कुक् विधी-यते। गार्गीपुत्रकायणिः—गार्गीपुत्रायणिः—गार्गीपुत्रिः।

प्राचामवृद्धात् फिन् बहुलम्। ४। १। १६०।

---

(५३) वाकिन गौधेर कार्कष काक लङ्काचर्मिवर्मिणौ (नखोपच)। वाकि-नादिः।

ग्लुचुकायनिः ।

मनोर्जातावञ्यतौ षुक् च । ४ । १ । १६१ ।

समुदायार्थो जातिः । मानुषः । मनुष्यः ।

जनपदशब्दात् क्षत्रियादञ् । ४ । १ । १६८ ।

जनपदक्षत्रिययोर्वाचकादञ् स्यादपत्ये । दाण्डिनायनेति(५।१०४०) सूत्रे निपातनाट्टिलोपः । ऐक्ष्वाकः । ऐक्ष्वाकौ । क्षत्रियसमानशब्दाज्जनपदात्तस्य राजन्यपत्यवत् * । तद्राजमाचक्षाणस्तद्राज इत्यन्वर्थसंज्ञासामर्थ्यात् । पञ्चालानां राजा पाञ्चालः । पूरोरण् वक्तव्यः * । पौरवः । पाण्डोर्ड्यण् । पाण्डयः ।

साल्वेयगान्धारिभ्यां च । ४ । १ । १६९ ।

आभ्यामपत्येऽञ् । वृद्धेदिति अणोऽपवादः । साल्वेयः । गान्धारः । तस्य राजन्यप्येवम् ।

द्व्यञ्मगधकलिङ्गसूरमसादण् । ४ । १ । १७० ।

अञोऽपवादः । द्व्यचः । आङ्गः । वाङ्गः । सौह्मः । मागधः । कालिङ्गः । सौरमसः । तस्य राजन्यप्येवम् ।

वृद्धेत्कोसलाजादाञ्ञ्यङ् । ४ । १ । १७१ ।

वृद्धात् । आम्बष्ठ्यः । सौवीर्यः । इत् । आवन्त्यः । कौसल्यः । अजादस्यापत्यम् आजाद्यः ।

कुरुनादिभ्यो ण्यः । ४ । १ । १७२ ।

कौरव्यः। नैषध्यः। स नैषधस्याऽर्थपतेरित्यादौ तु शैषिकोऽण्।

साल्वावयवप्रत्यग्रथकलकूटाश्मकादिञ्। ४। १। १७३।

साल्वो जनपदस्तदवयवा उदुम्बरादयस्तेभ्यः प्रत्यग्रथादिभ्यस्त्रिभ्यश्च इञ्। अञोऽपवादः। औदुम्बरिः। प्रात्यग्रथिः। कालकूटिः। आश्मकिः। राजन्यपेऽप्येवम्।

ते तद्राजाः। ४। १। १७४।

अञादय एतत्संज्ञाः स्युः।

तद्राजस्य बहुषु तेनैवाऽस्त्रियाम्। २। ४। ६२

बह्वर्थेषु तद्राजस्य लुक् स्यात्तदर्थकृते बहुत्वे न तु स्त्रियाम्। इक्ष्वाकवः। पञ्चाला इत्यादि। कथन्तर्हि "कौरव्याः पशव" इति "तस्यामेव रघोः पाण्ड्या इति च। कौरव्ये" पाण्ड्याश्च साधव इति समाधेयम्" तु "रघूणामन्वयं वक्ष्ये" इति "निरुध्यमाना यदुभिः कथञ्चिदिति" तु रघुयदुशब्दयोस्तदपत्ये लक्षणया।

कम्बोजाल्लुक्। ४। १। १७५।

अस्मात्तद्राजस्य लुक्। कम्बोजः। कम्बोजौ। कम्बोजादिभ्य इति वक्तव्यम्*। चोलः। शकः। द्व्यज्मगधस्याणो (५१८४०) लुक्। केरलः। यवनः। अञो लुक्। कम्बोजाः समरे इति पाठः सुगमः। दीर्घपाठे तु कम्बोजोऽभिजनो येषामित्यर्थः। सिन्धुतक्षशिलादिभ्योऽणञावित्यण् (५८८४०)।

स्त्रियामवन्तिकुन्तिकुरुभ्यश्च । ४ । १ । १७६ ।

तद्राजस्य लुक् स्यात्। अवन्ती । कुन्ती । कुरूः ।

अतश्च । ४ । १ । १७७ ।

तद्राजस्याकारस्य स्त्रियां लुक् स्यात्। शूरसेनी । मद्री । कथम्माद्रीसुताविति ह्रस्व एव पाठ इति हरदत्तः । भर्गा दित्वं वा कल्प्यम् ।

न प्राच्यभर्गादि (५४) यौधेयादि (५५)भ्यः । ४ । १ । १७८ ।

एभ्यस्तद्राजस्य न लुक्। पाञ्चाली। वैदर्भी । आङ्गी । वाङ्गी । मागधी । एते प्राच्याः । भार्गी । कारूशी । कैकेयी । केकयीत्यत्र तु अन्यजनकभावलक्षणे पुंयोगे ङीष्। युधा-शुक्राभ्यां द्व्यच इति(५०६पृ०)ढक्। ततः स्वार्थे पर्श्वादियौधेया-दिभ्यामणञाविति(७१६पृ०)अञ्। शार्ङ्गरवादित्वात्(२४१पृ०) ङीन्। अतश्चेति(५२१पृ०)लुकि तु ढगन्तत्वात् ङीपुदात्तनि-वृत्तिस्वरः स्यात्। यौधेयी । शौक्रेयी ।

अणिञोरनार्षयोर्गुरूपोत्तमयोः ष्यङ् गोत्रे । ४ । १ । ७८ ।

---

(५४) भर्ग करूश केकय कश्मीर साल्व सुस्थाल उरस् कौरव्य भर्गादि ।

(५५) यौधेय शौक्रेय शौभ्रेय ज्यावलेय धौर्त्तेय त्रिगर्त्त भरत उशीनर यौधेयादिः ।

वराहादीनामन्त्यमुत्तमम्, तस्य समीपमुपोत्तमम्, गोत्रे यावणिञौ विहितावनार्षौ तदन्तयोर्गुरूपोत्तमयोः प्रातिपदिकयोः स्त्रियां ष्यङादेशः स्यात्। निर्दिश्यमानस्यादेशा भवन्तीत्यणिञोरेव। षङाविती। यङश्चाप्(२४२पृ०)। कुमुदगन्धेरपत्यं स्त्री कौमुदगन्ध्या। वाराह्या। अनार्षयोः किम् वाशिष्ठी। वैश्वामित्री। गुरूपोत्तमयोः किम् औपगवी। जातिलक्षणो(२३७पृ०)ङीष्। गोत्रे किम् अहिच्छत्रे जाता आहिच्छत्री।

गोत्रावयवात्। ४। १। ७९।

गोत्रावयवा गोत्राभिमताः कुलाख्यास्ततो गोत्रे विहितयोरणिञोः स्त्रियां ष्यङादेशः स्यात्। अगुरूपोत्तमार्थआरम्भः। पौणिक्या। भौणिक्या।

क्रौड्यादि (५६) भ्यश्च। ४। १। ८०।

स्त्रियां ष्यङ्प्रत्ययः स्यात्। अगुरूपोत्तमार्थोऽनणिञर्थश्चारम्भः। क्रौड्या। व्याड्या। सूत (युवत्याम्)। सूत्या। भोज (क्षत्रिये)। भोज्या।

---

(५६) क्रौडि लाडि व्याडि आपिशलि आपक्षिति चौपयत चैटयत शैकयत वैल्वयत सौधातकी सूत (युवत्याम्) भोज (क्षत्रिये) यौतकि कौटि भौरिकि भौलिकि शाल्मलि शालास्थलि कापिष्ठलि गौकक्ष क्रौड्यादिः।

दैवयज्ञिशौचिवृक्षिसात्यमुग्रिकाण्ठेविद्धिभ्यो ऽन्यतरस्याम्। ४। १। ८१।

एभ्यस्तुर्भ्यः ष्यङ् वा। अगोत्रार्थमिदम्। गोत्रेऽपि परत्वा-त्प्रवर्त्तते। पक्षे इतो मनुष्येति (२३६) ङीष्। दैवयज्ञ्या दैवयज्ञी।

इत्यपत्याधिकारः।

———

तेन (१) रक्तं रागात्। ४। २। १।

रज्यतेऽनेनेति रागः। कषायेण रक्तं वस्त्रम् काषायम्। माञ्जिष्ठम्। रागात्किम् देवदत्तेन रक्तं वस्त्रम्।

लाक्षारोचनाट्ठक्। ४। २। २।

लाक्षिकः। रौचनिकः। शकल(२)कर्द्दमाभ्यामुपसंख्यानम्*। शाकलिकः। कार्द्दमिकः। आभ्यामणपीति वृत्तिकारः। शाकलः। कार्द्दमः। नील्या अन्*। नील्या रक्तम् नीलम्। पीतात्कन्*। पीतकम्। हरिद्रामहारजनाभ्यामञ्*। हारिद्रम्। माहारजनम्।

नक्षत्रेण (३) युक्तः कालः। ४। २। ३।

पुष्येण (४) युक्तम् पौषमहः। पौषी रात्रिः।

लुबविशेषे। ४। २। ४।

---

(१) तेनेति। रागवाचकात् तत्करणकरञ्जनकर्म्मेत्यर्थे प्रत्ययः स्यादित्यर्थः शुक्लस्य वर्णान्तरापादनमिह रञ्जनम्। रागादित्यभावे कर्त्तृतृतीयान्तात् स्यात् तन्मा भूदित्यर्थं रागादितिग्रहणम्। एतच्च प्रत्युदाहरणे स्पष्टम्।

(२) "शकलं त्वचि खण्डे च रागवस्तुनि वल्कले" इति विश्वोक्तेः शकलमिह रागवस्तु।

(३) नक्षत्रेणेति नक्षत्रवाचकाःशब्दाः वृत्तिविषये तद्युक्तं चन्द्रमसमभिदधानाः प्रत्ययं लभन्ते इत्यर्थः।

(४) पुष्येणेत्यस्य पुष्यसमीपस्थेन चन्द्रमसेत्यर्थो वाच्यः एवञ्च पौषमहरित्यादि संगच्छते सर्व्वस्याह्नः पुष्ययोगाभावेऽपि तत्समीपस्थचन्द्रमसा योगस्य सार्व्वत्रिकत्वात्।

पूर्वेण विहितस्य लुप्रात् षष्टिदण्डात्मकस्य(५)कालस्यावान्त-रविशेषस्तेन्न गम्यते। अद्य पुष्यः। कथन्तर्हि पुष्ययुक्ता पौर्ण-मासी पौषीति। विभाषा फाल्गुनीश्रवणाकार्त्तिकीचैत्रीभ्य इति(५२०पृ०) निर्द्देशेन पौर्णमास्यामयं लुबिति ज्ञापितत्वात्। श्रवणशब्दात्तु अतएव (६) लुप् युक्तवद्भावाभावश्च। अबाध-कान्यपि(७) निपातनानि। श्रावणी।

संज्ञायां श्रवणाश्वत्थाभ्याम्।४।२।५।

विशेषार्थोऽयमारम्भः। श्रवणा रात्रिः अश्वत्थो मुहूर्त्तः। संज्ञायां किम् श्रावणी। आश्वत्थी।

द्वन्द्वाच्छः।४।२।६।

नक्षत्रद्वन्द्वात् युक्ते काले छः स्यात् विशेषे सत्यसति च। तिष्यपुनर्व्वसवीयमहः। राधानुराधीया रात्रिः।

दृष्टं साम।४।२।७।

---

(५) षष्टिदण्डात्मकस्येति। अद्यपुष्य इत्युक्तौ न ह्यो न वाश्व इति विशेषे गम्यमानेऽपि अहोरात्रात्मककालस्यावान्तरविशेषानवगमात् लुप् भवत्येवेति भावः।

(६) अतएव विभाषेत्यत्र (५२०पृ०) श्रवणेतिनिर्द्देशादेव। अनेन च पौर्णमास्यां लुबित्यस्यानित्यत्वं ज्ञाप्यते तेन श्रावणीति।

(७) अबाधकान्यपीति वृत्तिकारमतं भाष्ये तु बाधकान्येव निपातनानीति स्वीकृतम्। तथाच विभाषेत्यत्र श्रवणे त्युच्चारणज्ञापकादेवैतद्विषयेऽपि श्रवणाशब्दे युक्तवद्भावाभाव इत्यर्थः।

तेनेत्येव (८) । वसिष्ठेन दृष्टम् वासिष्ठं साम । अस्मिन्नर्थे(९) ऽण् डिद्वा वक्तव्यः * । उशनसा दृष्टम् औशनसम् औशनम् ।

कलेर्ढक् । ४ । २ । ८ ।

कलिना दृष्टं साम । कालेयं साम ।

वामदेवात् ड्यड्ड्यौ । ४ । २ । ९ ।

वामदेवेन दृष्टं साम वामदेव्यम् ।

सिद्धे यस्येति(१३९पृ०)लोपेन किमर्थं ययतौ डितौ ।
ग्रहणं माऽतदर्थे (७६०पृ०)भूद्वामदेव्यस्य नञ् स्वरे (१०)

परिवृतो (११) रथः । ४ । २ । १० ।

वस्त्रैः परिवृतो वास्त्रो रथः । रथः किम् वस्त्रेण परिवृतः कायः । समन्ताद्वेष्टितः परिवृत उच्यते । तेनेह न छत्रैः परिवृतो रथः ।

पाण्डुकम्बलादिनिः । ४ । २ । ११ ।

---

(८) तृतीयान्तादृष्टमित्यर्थेऽणादयः स्युर्यद्दृष्टं तच्चेत् साम ।

(९) अस्मिन्नर्थे इति तथाच श्लोकवार्त्तिकम् ।

दृष्टे सामनि जाते चाप्यण् डिद्वा द्विर्विधीयते । इति
दृष्टे साम्नि जाते चार्थे द्विरण् स च वा डिदित्यन्वयः ।

(१०) अतदर्थे इति ययतोश्चातदर्थे इति (७६०पृ०) विहिते नञ्स्वरे नञाश्रिते स्वरे उदात्तोयं स्वरूपं मा भूदित्येतदर्थम् डित्करणमिति भावः

(११) तृतीयान्तात् परिवृतइत्यर्थेऽणादयः स्युः यः परिवृतः स चेद्रथः।

पाण्डुकम्बलेन परिवृतः पाण्डुकम्बली। पाण्डुकम्बलशब्दो राजास्तरणकम्बलस्य वाचकः। मत्वर्थीयेनैव सिद्धे वचनमणो निवृत्त्यर्थम्।

द्वैपवैयाघ्रादञ्।४।२।१२।

द्वीपिनो विकारः द्वैपम्। तेन परिवृतः द्वैपो रथः। एवं वैयाघ्रः।

कौमारापूर्व्व (१२) वचने।४।२।१३।

कौमारेत्यविभक्तिको निर्द्देशः। अपूर्व्वत्वे निपातनमिदम्। अपूर्व्वपतिं कुमारीं पतिरुपपन्नः कौमारः पतिः। यद्वा अपूर्व्वपतिः (१३) कुमारी पतिमुपपन्ना कौमारी भार्य्या।

तत्रो (१४) द्धृतममत्रेभ्यः।४।२।१४।

शरावे उद्धृतः शाराव ओदनः। उद्धरतिरिहोद्धरणपूर्व्वके निधाने वर्त्तते तेन (१५) सप्तमी, उद्धृत्य निहित इत्यर्थः।

---

(१२) अपूर्व्वेति अपूर्व्वं उच्यते येन प्रवृत्तिनिमित्तेन तदपूर्व्ववचनं तत्रेत्यध्याहार्यः अपूर्व्वत्वाच्च पतिरेव रूढेर्योग्यतावशाद्वा। प्रथमान्तात् द्वितीयान्ताद्वा प्रत्ययः आद्ये उपयमनविशिष्टे स्वार्थे द्वितीये उपयन्तरीति बोध्यम् तस्येदमित्यणा सिद्धमिदम्।

(१३) अपूर्व्वपतिरिति बहुव्रीहिः।

(१४) तत्रेति पदं साक्षिन्नित्यतः(५२८४०)प्रागनुवर्त्ति स्वरितत्वप्रतिज्ञानात् शब्देन्दु०।

(१५) तेन निधाननिरूपिताधिकरणत्वाभिधानेन। उद्धरणस्य च स्वाल्पव्यापित्वेऽपि तस्यानुक्तत्वान्न वृत्तौ प्रवेशः।

स्थण्डिलाच्छयितरि व्रते। ४। २। १५।

तत्रेत्येव समुदायेन चेद्व्रतं गम्यते। स्थण्डिले शेते स्थाण्डिलो भिक्षुः।

संस्कृतम्भक्षाः। ४। २। १६।

सप्तम्यन्तादण् स्यात्संस्कृतेऽर्थे यत्संस्कृतम्भक्षाश्चेत्ते स्युः। भ्राष्ट्रे संस्कृतः भ्राष्ट्रः। अष्टसु कपालेषु संस्कृतः अष्टाकपालः (१६) पुरोडाशः।

शूलोखाद्यत्। ४। २। १७।

अणोऽपवादः। शूले संस्कृतम् (१७) शूल्यं मांसम्। उखा पात्रविशेषः तस्यां संस्कृतम् उख्यम्।

दध्नष्ठक्। ४। २। १८।

दध्नि संस्कृतम् दाधिकम्।

उदश्वितोऽन्यतरस्याम्। ४। २। १९।

ठक् स्यात्। पक्षेऽण्।

इसुसुक्तान्तात्कः। ७। ३। ५१।

इस् उस् उक्, त् एतदन्तात्परस्य ठस्य कः स्यात्। उदश्वित्क

(१६) अष्टाकपाल इत्यत्र द्विगोर्लुगनपत्ये(४६१पृ०)इत्यनेनाणो लुक् तेन नादिवृद्धिः। अष्टनः कपाले हविषीति (३८८पृ०) आत्।

(१७) संस्कृतमिति भोजनादि क्रियोपयोगजनकक्रिया हीह संस्कारः न तु गुणाधानम्।

श्वयति वर्त्तते इत्युदश्वित् तत्र संस्कृतः औदश्वित्कः। औदश्वितः। इसुसोः प्रतिपदोक्तयोर्ग्रहणान्नेह। आशिषा चरति आशिषिकः। उषा चरति औषिकः। दोषउपसंख्यानम्॥। दोर्भ्याश्चरति दोष्कः।

क्षीराड्ढञ्। ४। २। २०।

अत्र संस्कृतमित्येव संबध्यते नतु भक्षा इति तेन यवाग्वामपि भवति। क्षैरेयी।

साऽस्मिन् पौर्णमासीति। ४। २। २१।

इति शब्दात्संज्ञायामिति लभ्यते। पौषी पौर्णमासी अस्मिन् पौषो मासः।

आग्रहायण्यश्वत्थाट्ठक्। ४। २। २२।

अग्रे हायनमस्या इति आग्रहायणी। प्रज्ञादेराकृति(७२६पृ०) गणत्वादण्। पूर्व्वपदात्संज्ञायामिति(४१५पृ०)णत्वम्। आग्रहायणी पौर्णमासी अस्मिन् आग्रहायणिको मासः। अश्वत्थेन युक्ता पौर्णमासी अश्वत्थः निपातनात्पौर्णमास्यामपि लुप्। आश्वत्थिकः।

विभाषा फाल्गुनीश्रवणाकार्त्तिकीचैत्रीभ्यः। ४। २। २३।

एभ्यष्ठग्वा। पक्षेऽण्। फाल्गुनिकः फाल्गुनो मासः। श्रावणिकः श्रावणः। कार्त्तिकिकः कार्त्तिकः। चैत्रिकः चैत्रः।

साऽस्य (१८) देवता। ४। २। २४।

इन्द्रो देवताऽस्येति ऐन्द्रं हविः। पाशुपतम्। बार्हस्पतम्। त्यज्यमानद्रव्ये उद्देश्यविशेषो देवता मन्त्रस्तुत्या च (१९)। ऐन्द्रो मन्त्रः। आग्नेयो (२०) वै ब्राह्मणो देवतया इति तु शैषिकेऽर्थे सर्व्वत्र अग्नीति(४९०पृ०)ढक्।

कस्येत् (२१)। ४। २। २५।

कशब्दस्य इदादेशः स्यात्प्रत्ययसन्नियोगेन। यस्येति(१३९पृ०) लोपात्परत्वा (२२) दादिवृद्धिः। को ब्रह्मा देवताऽस्य कायं हविः। श्रीर्देवताऽस्य श्रायम् (२३)।

---

(१८) साऽस्येति देवता सम्बन्धित्वेन उद्देश्या स्तुत्या च प्रत्ययार्थः प्रकृत्यर्थं देवताया अभेदेनान्वयः सम्बन्धित्वेन देवताया बोधनेऽपि विशेषरूपबोधनाय इन्द्रादिशब्दप्रयोगः।

(१९) मन्त्रस्तुत्या चेति अत्रार्थे देवताशब्दो रूढस्तेन पितरोऽपि देवता देवात्तल् इति सूत्रे भाष्ये चेदं स्पष्टम्।

(२०) अग्न्युद्देशेन ब्राह्मणत्यागासंभवशङ्कायामाहाग्नेयइति शैषिके इति अग्नेरयं भक्त इत्यर्थः। अग्निकलिभ्यामिति वार्त्तिके सर्व्वत्रेति पदमनुवर्त्त्य योजयन् सर्व्वत्राग्नेरित्युक्तम् क्वचित् तथैव पाठः।

(२१) कस्येदिति "कः प्रजापतिरुद्दिष्ट" इत्युक्तेः ब्रह्मवाचक एव कः प्रतिपदोक्तत्वात् न तु सर्व्वनाम तस्य लाक्षणिकत्वात्।

(२२) परत्वादिति उत्कृष्टत्वादित्यर्थः उत्कृष्टत्वञ्च प्रकृते इकारविकाररूपविधानसामर्थ्येन बलवत्त्वम्।

(२३) श्रायमित्यत्र तु परत्वात् परयास्त्रीवत्वादेवेत्यर्थः तेन णौ चङीति सूत्रभाष्ये इष्ठेलोपो बलीयानित्युक्तावपि नात्र लोपस्य बलवत्त्वं तस्य सामान्यशास्त्रत्वेन परयास्त्रेण बाधादित्यवसेयम्।

शुक्राद्घन् । ४ । २ । २६ ।

शुक्रियम् ।

अपोनप्त्रपान्नप्तृभ्यां घः । ४ । २ । २७ ।

अपोनप्त्रियम् । अपान्नप्त्रियम् । अपोनपात् अपान्नपाच्च देवता । प्रत्ययसन्नियोगेन तूक्तं रूपन्निपात्यते अतएवापोनपाते अपान्नप्त्रे ब्रूहीति प्रैषः ।

छ च । ४ । २ । २८ ।

योगविभागो यथासंख्यनिवृत्त्यर्थः । अपोनप्त्रीयम् । शतरुद्रात् घश्च * । चाच्छः । शतं रुद्रा देवता अस्य शतरुद्रीयम् शतरुद्रियम् । घछयोर्विधानसामर्थ्याद्द्विगोर्लुगनपत्ये इति (४।१।८८) न लुक् ।

महेन्द्राद्घाणौ च । ४ । २ । २९ ।

चाच्छः । महेन्द्रियं हविः माहेन्द्रम् माहेन्द्रीयम् ।

सोमाट्ट्यण् । ४ । २ । ३० ।

सौम्यम् । टित्वात् ङीप् । सौमी ऋक् ।

वाय्वृतुपित्रुषसो यत् (२४) । ४ । २ । ३१ ।

वायव्यम् । ऋतव्यम् ।

---

(२४) उषस् स्त्रीलिङ्गोदिवोदुहितरूपदेवतां वक्तीति । मनो० ।

रीङृतः। ७। ४। २७।

अकृद्यकारेऽसार्वधातुके यकारे च्वौ च परे ऋदन्ताङ्गस्य रीङादेशः स्यात्। यस्येति च (१६४०)। पित्र्यम्। उपस्यम्।

द्यावापृथिवीशुनासीर(२५)मरुत्वदग्नीषोमवास्तोष्पति (२६) गृहमेधाच्छ च। ४। २। ३२।

चाद्यत्। द्यावापृथिवीयम्। द्यावापृथिव्यम्। शुनासीरीयम् शुनासीर्य्यम्।

अग्नेर्ढक्। ४। २। ३३।

आग्नेयः।

कालेभ्यो भववत्। ४। २। ३४।

मासिकम्। प्रावृषेण्यम्।

महाराज (२७) प्रोष्ठपदाट्ठञ्। ४। २। ३५।

माहाराजिकम्। प्रौष्ठपदिकम्।

देवताद्वन्द्वे च। ७। ३। २१।

अत्र पूर्व्वोत्तरपदयोराद्यचो वृद्धिः स्यात् ञिति णिति किति च परे। आग्निमारुतम्।

---

(२५) शुनासीरीयमिति। शुनो वायुः सीर आदित्य इति सम्बो०।

(२६) वास्तोष्पतीत्यत्रानेनैव निपातनात् षष्ठ्या अलुक् सत्वञ्च।

(२७) महाराजो वैश्रवणः। प्रोष्ठपदादपि प्राप्ते वचनम्।

नेन्द्रस्य परस्य। ७। ३। २२।

परस्येन्द्रस्य वृद्धिर्न स्यात्। सौमेन्द्रः। परस्य किम् ऐन्द्राग्नः।

दीर्घाच्च वरुणस्य। ७। ३। २३।

दीर्घात्परस्य वरुणस्य न वृद्धिः ऐन्द्रावरुणम्। दीर्घात्किम् 'आग्निवारुणीमनड्वाहीमालभेत'। तदस्मिन्वर्त्ततइति नवयज्ञादिभ्य उपसंख्यानम्*। नावयज्ञिकः कालः। पाकयज्ञिकः। पूर्णमासादण् वक्तव्यः*। पूर्णः (२८) मासोऽस्यां वर्त्तते इति पौर्णमासी तिथिः।

पितृव्यमातुलमातामहपितामहाः। ४। २। ३६।

एते निपात्यन्ते। पितुर्भ्रातरि व्यत्*। पितुर्भ्राता पितृव्यः। मातुर्डुलच्*। मातुर्भ्राता मातुलः। मातृपितृभ्यां पितरि डामहच्*। मातुः पिता मातामहः। पितुः पिता पितामहः। मातरि षिच्च*। मातामही। पितामही। अवेर्दुग्धे सोढदूसमरीसचो वक्तव्याः*। षकारपाठसामर्थ्यान्न षः। अविसोढम्। अविदूसम्। अविमरीसम्। तिलान्निष्फलात् पिञ्जपेजौ*। तिलपिञ्जः। तिलपेजः। वन्ध्यस्तिल इत्यर्थः। पिञ्जश्छन्दसि डिच्च*। तिल्पिञ्जः।

---

(२८) पूर्णो मासश्चन्द्रस्तस्येयमिति पौर्णमासीति सिद्धेऽपि एतादृशार्थे एवास्य साधुत्वं तज्ज्ञानादेवाभ्युदय इति दर्शनार्थं स्वरभेदार्थं च सूत्रम्।

तस्य समूहः। ४। २। ३७।

काकानां समूहः काकम्।

भिक्षादि (२९) भ्योऽण्। ४। २। ३८।

भिक्षाणां समूहो भैक्षम्। गर्भिणीनां समूहः गार्भिणम्। इह भस्याढे इति(४०६७०) पुंवद्भावे कृते।

इनण्यनपत्ये। ६। ४। १६४।

अनपत्यार्थेऽणि परे इन् प्रकृत्या स्यात्। तेन नस्तद्धितइति (२२४७०) टिलोपो न। युवतीनां समूहः यौवनम्। मतान्तारनुदात्तादेरञि। यौवतम्।

गोत्रोक्षोष्ट्रोरभ्रराजन्राजन्यराजपुत्रवत्समनुष्याजाद्वुञ्। ४। २। ३९।

एभ्यः समूहे वुञ् स्यात्। लौकिकमिह गोत्रम्। तस्यापत्यमात्रम्।

युवोरनाकौ। ७। १। १।

यु वु एतयोरनुनासिकयोः क्रमादन अक एतावादेशौ स्तः। औपगवकायनीनां समूहः औपगवकायनकम्। औक्षकमित्यादि। आपत्यस्य चेति(४११)यलोपे प्राप्ते। प्रकृत्या अके राजन्यमनुष्ययु-

---

(२९) भिक्षा गर्भिणी क्षेत्र करीष अङ्गार चर्मन् सहस्र युवति पदाति पद्धति अथर्वन् दक्षिणा भूत विषय श्रोत्र। भिक्षादिः।

धान्: * । राजन्यकम् । मानुष्यकम् । वृद्धाच्चेति वक्तव्यम्* ।
वार्द्धकम् ।

केदाराद्यञ्च । ४ । २ । ४० ।

चाद्वुञ् । कैदार्य्यम् । कैदारकम् । गणिकाया यञिति
वक्तव्यम् * । गाणिक्यम् ।

ठञ् कवचिनश्च । ४ । २ । ४१ ।

चात्केदारादपि । कवचिनां समूहः कावचिकम् । कैदा-
रिकम् ।

ब्राह्मणमाणववाडवाद्यन् । ४ । २ । ४२ ।

ब्राह्मण्यम् । माणव्यम् । वाडव्यम् । पृष्ठादुपसंख्यानम् * ।
पृष्ठ्यम् ।

ग्रामजनबन्धुभ्यस्तल् । ४ । २ । ४३ ।

ग्रामता । जनता । बन्धुता । गजसहायाभ्याञ्चेति वक्त-
व्यम् * । गजता । सहायता । अह्नः खः क्रतौ* । अहीनः
अहर्गणसाध्यः सत्याकः क्रतुरित्यर्थः । क्रतौ किम् आह्नः ।
खण्डिकादित्वात् (५२६पृ०) अञ् । अह्नष्टखोरेवेति (१८२पृ०)
नियमाट्टिलोपो न । पर्श्वा णस् वक्तव्यः * ।

सिति च । १ । ४ । १६ ।

सिति परे पूर्वम्पदसंज्ञं स्यात् । अभत्वादोर्गुणो (४१२पृ०)
न । पर्शूनां समूहः पार्श्वम् ।

अनुदात्तादेरञ् । ४ । २ । ४४ ।

कापोतम् (३०) । मायूरम् ।

खण्डिकादि (३१) भ्यश्च । ४ । २ । ४५ ।

अञ् स्यात् । खण्डिकानां समूहः खाण्डिकम् ।

चरणेभ्यो धर्म्मवत् (३२) । ४ । २ । ४६ ।

काठकम् । छान्दोग्यम् ।

अचित्तहस्तिधेनोष्ठक् । ४ । २ । ४७ ।

साक्तुकम् । हास्तिकम् । धैनुकम् ।

केशाश्वाभ्यां यञ्छावन्यतरस्याम् ।४। २ । ४८ ।

पक्षे ठगणौ । कैश्यम् कैशिकम् । अश्वीयम् आश्वम् ।

पाशादिभ्यो (३३) यः । ४ । २ । ४९ ।

---

(३०) कापोतमित्यादि कपोतमयूरशब्दौ मध्योदात्तौ लघावन्ते इति (७५५५पृ० १९५० स्थ) फिट्सूत्रात् ।

(३१) खण्डिकादिभ्य इति आद्युदात्तार्थं वचनम् । खण्डिक बड़वा क्षुद्रक (मालवात्) सेना (संज्ञायाम्) भिक्षुक शुक उलूक श्वन् अहन् युगवरत्र हलबन्ध । खण्डिकादिः ।

(३२) चरणेभ्य इति यस्याः प्रकृतेर्यः प्रत्ययो धर्म्मे 'चरणाद्धर्म्माम्नाययो'रिति वार्त्तिके ५९५ पृष्ठादौ वक्ष्यते स तस्याः समूहे-ऽर्थेऽपि स्यादित्यर्थः ।

(३३) पाश तृण धूम वात अङ्गार पाटल पोत गल पिटक पिटाक शकट हल नट वन । पाशादिः ।

पाश्या। तृण्या। धूम्या। वात्या। वन्या।

खलगोरथात्। ४। २। ५०।

खल्या। गव्या। रथ्या।

इनित्रकट्यचश्च। ४। २। ५१।

खलादिभ्यः क्रमात् स्युः। खलिनी। गोत्रा। रथकट्या। खलादिभ्य (३४) इनिर्वक्तव्यः *। डाकिनी। कुटुम्बिनी। आकृतिगणोऽयम्।

विषयो देशे। ४। २। ५२।

षष्ठ्यन्ताद् (३५) णादयः स्युरत्यन्तपरिशीलितेऽर्थे स चेद्देशः। शिवीनां विषयो देशः शैवः। देशे किम् देवदत्तस्य विषयोऽनुवाकः।

राजन्यादि (३६) भ्यो वुञ्। ४। २। ५३।

राजन्यकः।

---

(३४) खलिनी डाकिनी कुटुम्बिनी दृम्भिणी अङ्किनी गविनी रथिनी कुण्डलिनी खलादिः।

(३५) तस्य समूह(५ २ ४४०)इत्यतस्तस्येत्यनुवर्त्तते इत्याशयेनाह षष्ठ्यन्तादिति।

(३६) राजन्य आनृत बाभ्रव्य शालङ्कायन देवयात अव्रीड वरत्रा जालन्धरायण राजायन तेलु आत्मकामेय अम्बरीषपुत्र वसाति वैल्ववन शैलूष उदुम्बर तीव्र वैल्वज आर्ज्जुनायन संप्रिय दाक्षि ऊर्णनाभ। राजन्यादिराकृतिगणः।

भौरिक्या(३७) द्यैषुकार्य्यादि (३८) भ्यो विध लभक्तलौ। ४। २। ५४।

भौरिकीणां विषयो देशः भौरिकिविधम्। भौलिकिविधम्। ऐषुकारिभक्तम्। सारसायनभक्तम्।

सोऽस्यादिरिति छन्दसः (३९) प्रगाथेषु। ४। २। ५५।

अण्। पङ्क्तिरादिरस्येति पाङ्क्तः प्रगाथः। स्वार्थे उपसंख्यानम् *। त्रिष्टुबेव त्रैष्टुभम् (४०)।

संग्रामे प्रयोजनयोद्धृभ्यः (४१)। ४। २। ५६।

(३७ भौरिकि भौलिकि चौपयत चैटयत काणेय वाणिजक वालिकाज्य सैकयत वैकयत। भौरिक्यादिः।

(३८) ऐषुकारि सारसायन चान्द्रायण द्व्याक्षायण त्र्याक्षायण औड़ायन जौलायन खाड़ायन दासमित्रि दासमित्रायण शौद्रायण दाक्षायण शायण्डायन तार्क्ष्यायण शौभ्रायण सौवीर सौवीरायण शयण्ड शौण्ड शयाण्ड वैश्वमानव वैश्वधेनव नड़ तुण्डदेव विश्वदेव सापिण्डि। ऐषुकार्य्यादिः।

(३९) अनरेयत्तानिबन्धनः पङ्क्त्यादिरेवात्र छन्दो न तु वेदो व्याख्यानात् तथाच तद्वाचकात् प्रथमान्तादस्यादिरित्यर्थे प्रत्ययः स्यात् यः प्रथमान्तः स प्रगाथश्चेदित्यर्थः। यत्र द्वयोः ऋचोस्तिस्रः क्रियन्ते तत्रायं प्रगाथशब्दो रूढः। मनो०।

(४०) त्रैष्टुभमित्यत्र "क्वचित् स्वार्थिका अपि प्रत्ययाः प्रकृतितो लिङ्गवचनान्यतिवर्त्तन्ते" इत्युक्तेर्लिङ्गान्तरत्वम्।

(४१) प्रयोजनवाचिभ्यो योद्धृवाचिभ्यश्च प्रथमान्तेभ्योऽस्येति षष्ठ्यर्थे संग्रामेऽभिधेयेऽण् स्यादित्यर्थः।

सोऽस्येत्यनुवर्त्तते। सुभद्रा प्रयोजनमस्य संग्रामस्येति सौभद्रः। भरता योद्धारोऽस्य संग्रामस्य भारतः।

तदस्यां प्रहरणमिति क्रीड़ायां णः (४२)। ४। २। ५७।

दण्डः प्रहरणमस्यां क्रीड़ायां दाण्डा। मौष्टा।

घञः सास्यां क्रियेति ञः। ४। २। ५८।

घञन्तात्क्रियावाचिनः प्रथमान्तादस्यामिति सप्तम्यर्थे स्त्रीलिङ्गे ञप्रत्ययः स्यात्। घञ इति कृद्ग्रहणाद्गतिकारकपूर्व्वस्यापि ग्रहणम्।

श्येनतिलस्य पाते ञे। ६। ३। ७१।

श्येन, तिल, एतयोर्मुमागमः स्यात् ञप्रत्यये परे पातशब्दे उत्तरपदे। श्येनपातोऽस्यां वर्त्तते श्यैनम्पाता मृगया। तिलपातोऽस्यां वर्त्तते तैलम्पाता स्वधा। श्येनतिलस्य किम् दण्डपातोऽस्यान्तिथौ वर्त्तते दाण्डपाता तिथिः।

तदधीते तद्वेद (४३)। ४। २। ५९।

व्याकरणमधीते वेद वा वैयाकरणः।

---

(४२) प्रथमान्तात् प्रहरणोपाधिकात् सप्तम्यर्थे णः स्यात् स चेत् सप्तम्यर्थः क्रीड़ा भवतीत्यर्थः।

(४३) द्वितीयान्तात् अधीते इत्यर्थे वेदेत्यर्थे च अणादयो वक्ष्यमाणाः स्युरित्यर्थः तत्पदं द्विर्ग्रहणमधीयाने, विदुषि च पृथग्विधानार्थमन्यथा अधीयाने-विदुष्येव स्यात्।

क्रतूक्थादि(४४) सूत्रान्ताट्ठक्।४।२।६०।

क्रतुविशेषवाचिनामेवेह ग्रहणम्। तेभ्यो मुख्यार्थेभ्यो वेदितरि, तत्प्रतिपादकग्रन्थपरेभ्यस्त्वध्येतरि। आग्निष्टोमिकः। वाजपेयिकः। उक्थं सामविशेषस्तल्लक्षणपरो ग्रन्थविशेषो लक्षणया। उक्थम् तदधीते वेद वा औक्थिकः। मुख्यार्थात्तूक्थशब्दाट्ठगणौ नेष्येते। न्यायम्—नैयायिकः। वृत्तिम्—वार्त्तिकः। लोकायतम्—लौकायतिक इत्यादि। सूत्रान्तात् अकल्पादेरेवेष्यते। सांग्रहसूत्रिकः। अकल्पादेः किम्। काल्पसूत्रः। विद्यालक्षणकल्पान्ताच्चेति वक्तव्यम्*। वायसविद्यिकः। गौलक्षणिकः। आश्वलक्षणिकः। पाराशरकल्पिकः। अङ्गक्षत्रधर्मत्रिपूर्व्वाद्विद्यान्तान्नेति वक्तव्यम्*। आङ्गविद्यः। क्षात्रविद्यः। धार्म्मविद्यः। त्रिविधा विद्या त्रिविद्या तामधीते वेद वा त्रैविद्यः। आख्यानाख्यायिकेतिहासपुराणेभ्यश्च*। यवक्रीतमधिकृत्य कृतमाख्यानमुपचारात् यवक्रीतन्तदधीते वेद वा यावक्रीतिकः। वासवदत्तामधिकृत्य कृता आख्यायिका वासवदत्ता। अधिकृत्य कृते ग्रन्थे(५८६सू०)इत्यर्थे वृद्धाच्छः (५६०सू०)। तस्य लुबाख्यायिकाभ्यो बहुलमिति लुप्। ततोऽनेन ठक्। वासवदत्तिकः। ऐति-

(४४) उक्थ लोकायत न्याय न्यास पुनरुक्त निरुक्त निमित्त द्विपद ज्योतिष अनुपद अनुकल्प यज्ञ धर्म्म चर्च्चा क्रमेतर श्लक्ष्ण संहिता पदक्रम संघट्ट वृत्ति परिषद् संग्रह गण गुण आयुर्व्वेद उक्थादिः।

हासिकः। पौराणिकः। सर्व्वादेः सादेश्च लुग्वक्तव्यः *। सर्व्ववेदानधीते सर्व्ववेदः। सर्व्वतन्त्रः। सवार्त्तिकः। द्विगोर्लुगिति (४८१पृ०)लुक्। द्वितन्त्रः। इकन् पदोत्तरपदात् शतषष्टेः षिकन् पथः* (४५)। पूर्व्वपदिकः। उत्तरपदिकः। शतपथिकः। शतपथिकी। षष्टिपथिकः। षष्टिपथिकी।

क्रमादिभ्यो वुन्।४।२।६१।

क्रमकः। क्रम पद शिक्षा मीमांसा क्रमादिः।

अनुब्राह्मणादिनिः।४।२।६२।

तदधीते तद्वेदेत्यर्थे। ब्राह्मणसदृशो ग्रन्थोऽनुब्राह्मणम् तदधीते अनुब्राह्मणी। मत्वर्थीयेनैव सिद्धे अणबाधनार्थमिदम्।

वसन्तादिभ्य (४६) ष्ठक्।४।२।६३।

वासन्तिकः। अथर्व्वाणमधीते आथर्व्वणिकः। दाण्डिनायनसूत्रे (५१०पृ०) निपातनाट्टिलोपो न।

प्रोक्ताल्लुक्।४।२।६४।

प्रोक्तार्थकप्रत्ययात्परस्याऽध्येतृवेदितृप्रत्ययस्य लुक् स्यात्

---

(४५) पदशब्दोत्तरपदात् इकन् शतशब्दात् षष्टिशब्दाच्चोत्तरवर्त्तिपथिन्शब्दात् षिकन् वाच्य इत्यर्थः।

(४६) वसन्त इत्येवमादिभ्यः ठक् स्यात् वसन्तमधीते वेद वा वासन्तिकः। वसन्त ग्रीष्म वर्षा शरत् हेमन्त शिशिर प्रथम गुण चरम अनुगुण अथर्व्वन् आथर्व्वण। वसन्तादिः। लक्षणया तद्बोधको ग्रन्थः।

पणनम्पणः घञर्थे कविधानमिति (७४४२वा०) कः। सोऽस्याऽस्तीति पणी तस्य गोत्राऽपत्यम्।

गाथिविदथिकेशिगणिपणिनश्च।६।४।१६५।

एतेऽपि प्रकृत्या स्युः। इति टिलोपो न। पाणिनः। ततो यूनि इञ्। पाणिनिः।

ण्यक्षत्रियार्षञितो यूनि लुगणिञोः।२।४।५८।

ण्यप्रत्ययान्तात् क्षत्रियगोत्रप्रत्ययान्तादृष्यभिधायिनो गोत्रप्रत्ययान्तात् ञितश्च परयोर्युवाभिधायिनोरणिञोर्लुक् स्यात्। कौरव्यः पिता। कौरव्यः पुत्रः। श्वाफल्कः पिता। श्वाफल्कः पुत्रः। वासिष्ठः पिता। वासिष्ठः पुत्रः। तैकायनिः पिता। तैकायनिः पुत्रः। एभ्यः किम् शिवाद्यण् (५०४वा०) कौहडः पिता। ततइञ्(४६८वा०) कौहडिः पुत्रः। यूनि किम् वामरथस्य छात्राः वामरथाइति। अणोलुक् तु न भवति आर्षग्रहणेन प्रतिपदोक्तस्य ऋष्यणएव ग्रहणात्। पाणिनिना प्रोक्तम् पाणिनीयम्। इञश्च (५६०वा०)। इञश्चेत्यण् तु (५६०वा०) न, गोत्रे य इञ् तदन्तादिति वक्ष्यमाणत्वात्। ततोऽध्येतृवेदितृणोलुक् स्यात्। स्वरे स्त्रियाञ्च विशेषः। पाणिनीयः। पाणिनीया।

सूत्राच्च कोपधात्। ४। २। ६५।

सूत्रवाचिनः ककारोपधादध्येतृवेदितृप्रत्ययस्य लुक् स्यात्। अप्रोक्तार्थमारम्भः। अष्टावध्यायाः परिमाणमस्य अष्टकं पाणिनेः सूत्रम्। तदधीयते विदन्ति वा अष्टकाः।

छन्दो (४७) ब्राह्मणानि च तद्विषयाणि । ४ । २ । ६६ ।

छन्दांसि ब्राह्मणानि च प्रोक्तप्रत्ययान्तानि तद्विषयाणि स्युः । अध्येतृवेदितृप्रत्ययं विना न प्रयोज्यानीत्यर्थः । कठेन प्रोक्तमधीयते कठाः । वैशम्पायनान्तेवासित्वाण्णिनिः । (५८०६०) तस्य कठचरकादिति (५८१६०) लुक् । ततोऽण् । तस्य प्रोक्ताल्लुक् । (५४१६०)

तदस्मिन्नस्तीति (४८) देशे तन्नाम्नि । ४ । २ । ६७ ।

उदुम्बराः सन्त्यस्मिन् देशे औदुम्बरः ।

तेन निर्वृत्तम् (४९) । ४ । २ । ६८ ।

कुशाम्बेन निर्वृत्ता कौशाम्बी नगरी ।

तस्य निवासः । ४ । २ । ६९ ।

शिवीनान्निवासो देशः शैवः ।

---

(४७) छन्दोग्रहणादेव सिद्धे ब्राह्मणग्रहणं मन्त्रेतरवेदभागब्राह्मणप्रतिपत्त्यर्थं तेन पुराणप्रोक्तानां ब्राह्मणानां न तद्धितविषयता ।

(४८) तदस्मिन्नित्यारभ्य अदूरभवश्चेति सूत्रचतुष्केणाभिहिताः अर्थाश्चतुरर्थी । देश इति सकललोकसिद्धनिरूढे न त्वाधुनिकसंकेतलभ्येऽपीत्यर्थद्योतनाय इतिशब्दः देशे तन्नाम्नीत्युत्तरसूत्रत्रयेऽप्यन्वेति । अस्तीत्युपाधिकात् प्रथमान्तात् सप्तम्यर्थे वक्ष्यमाणाः प्रत्ययाः स्युः स चेत् सप्तम्यर्थः प्रसिद्धदेशनामा ।

(४९) तेन निर्वृत्तमिति अन्तर्भावितण्यर्थात् वृत्तेः कर्मणि क्तः निष्पादितमित्यर्थः ।

अदूरभवश्च।४।२।७०।

विदिशाया अदूरभवन्नगरं वैदिशम्। चकारेण प्रागुक्तास्त्रयोऽर्थाः सन्निधाप्यन्ते तेन वक्ष्यमाणप्रत्ययानाञ्चातुरर्थिकत्वं (५०) सिद्ध्यति।

ओरञ्।४।२।७१।

अणोऽपवादः। कक्षतु—काक्षतवम्। नद्यान्तु (५५२ पृ०) परत्वान्मतुप्। इक्षुमती।

मतोश्च बह्वजङ्गात्।४।२।७२।

बह्वच् अङ्गं यस्य मतुपस्तदन्तादञ् नाऽण्। सैध्रकावतम्। बह्वजिति किम् आहिमतम्। अङ्गग्रहणं बह्वजिति तद्विशेषणं यथा स्यान्मत्वन्तविशेषणं मा भूत्।

बह्वचः कूपेषु।४।२।७३।

अणोऽपवादः। दीर्घवरत्रेण निर्वृत्तो दैर्घवरत्रः कूपः।

उदक् च विपाशः।४।२।७४।

विपाश उत्तरे कूले ये कूपास्तेष्वञ्। अबह्वजर्थ आरम्भः। दत्तेन निर्वृत्तः कूपो दात्तः। उदक् किम् दक्षिणत कूपेष्वणेव।

---

(५०) चातुरर्थिकत्वमिति चतुर्णामर्थानां समाहारश्चतुरर्थी तत्र भवाश्चातुरर्थिकास्तेषां भावः।

सङ्कलादिभ्य (५१) श्च। ४। २। ७५।

कूपेष्विति निर्वृत्तम्। सङ्कलेन निर्वृत्तम् साङ्कलम्। पौष्कलम्।

स्त्रीषु सौवीरसाल्वप्राक्षु। ४। २। ७६।

स्त्रीलिङ्गेषु एषु देशेषु वाच्येष्वञ्। सौवीरे दत्तामित्रेण निर्वृत्ता दात्तामित्री नगरी। साल्वे वैधूमाग्नी। प्राचि माकन्दी।

सुवास्त्वादिभ्यो(५२)ऽण्। ४। २। ७७।

अञोऽपवादः। सुवास्तोरदूरभवं सौवास्तवम्। वर्णु। वार्णवम्। अण्ग्रहणान्नद्यामतुपो(५५२पृ०) बाधनार्थम् सौवास्तवी

रोणी। ४। २। ७८।

रोणीशब्दात्तदन्ताच्च अण्। कूपाञोऽपवादः। रौणः। आजकरौणः।

---

(५१) सङ्कल पुष्कल उत्तम उडुप उद्देप उत्पुट कुम्भ निधान सुदक्ष सुदत्त सुभूत सुपूत सुनेत्र सुमङ्गल सुपिङ्गल सूत सिकत पूतिक पूलास कूलास पलाश निवेश गवेष गम्भीर इतर आन् अहन् लोमन् वेमन् वरुण बहुल सद्योज अभिषिक्त गोभृत् राजभृत् भल्ल मल्ल माल सङ्कलादिः।

(५२) सुवास्तु वर्णु भण्डु खण्डु सेवालिन् कर्पूरिन् शिखण्डिन् गर्त्त कर्कश शकटीकर्ण कृष्णकर्ण कर्क कर्कन्धुमती गोह्य अहिसक्थ। सुवास्त्वादिः।

कोपधाच्च।४।२।७९।

अण्। अञोऽपवादः। कार्शच्छिद्रकः कूपः। कार्कवाकवम् तैशङ्कवम्।

वुञ्छण्कठजिलसेनिरढञ्ण्ययफक्फिञिञ्ञ्यक
कठकोऽरीहणकृशाश्वर्श्यकुमुदकाशतृण प्रेक्षाश्मस
खिसङ्काशबलपक्षकर्णसुतङ्गमप्रगदिन्वराहकुमुदा
दिभ्यः।४।२।८०।

सप्तदशभ्यः सप्तदश क्रमात् स्युः। चतुरर्थ्याम्। अरीहणादिभ्यो(५३) वुञ्। अरीहणेन निर्वृत्तम् आरीहणकम्। कृशाश्वादिभ्य(५४)श्छण्। कार्शाश्वीयम्। ऋश्यादिभ्य(५५)

---

१) अरीहण द्रुघण द्रुहण भगल उलन्द किरण साम्परायण क्रौष्ट्रायण औष्ट्रायण त्रैगर्तायन मैत्रायण भास्त्रायण वैमतायन गौमतायन सौमतायन सौसायन धौमतायन सौमायन ऐन्द्रायण कौन्द्रायण खाडायण शाण्डिल्यायन रायस्पोष विपथ विपाश उद्दण्ड उदञ्चन खाण्डवीरण वीरण काशकृत्स्न जाम्बवत शिंशपा रैवत बिल्व सुयज्ञ शिरीष बधिर जम्बु खदिर सुशर्मन् दलतृ भलन्दन खण्डु कमल यज्ञदत्त अरीहणादिः।

(५४) कृशाश्व अरिष्ट अरिश्म वेश्मन् विशाल लोमश रोमश रोमक लोमक शबल कूट वर्चल सुवर्चल सुकर सूकर प्रतर सदृश पुरग पुराग सुख धूम अजिन विनत अवनत विकुध्यास पराशर अरुस् अयस् मौद्गल्य यूकर कृशाश्वादि।

(५५) ऋश्य न्यग्रोध शर निलीन निवास निवात निधान निबन्ध विबद्ध परिगूढ उपगूढ असनि सित मत वेश्मन् उत्तराश्मन् अश्मन् स्थूल

कः। ऋश्यकम्। कुमुदादिभ्य (५६) ठच्। कुमुदिकम्। काशादिभ्यः (५७) इलः। काशिलः। तृणादिभ्यः (५८) सः। तृणसम्। प्रेक्षादिभ्य (५९) इनिः। प्रेक्षी। अश्मादिभ्यो (६०) रः। अश्मरः। सख्यादिभ्यो (६१) ढञ्। साखेयम्। सङ्काशादिभ्यो (६२) ण्यः। साङ्काश्यम्।

वाक्ष खदिर शर्करा अनडुह् अरडु परिवंश वेणु वीरण खण्ड दण्ड परिवृत्त कर्द्दम अंशु ऋश्यादिः।

(५६) कुमुद शर्करा न्यग्रोध इक्कट सङ्कट कङ्कट गर्त्त बीज परिवाप निर्य्यास शकट कच मधु शिरीष अश्व अश्वत्थ बल्वज यवाष कूप विकङ्कट दशग्राम। कुमुदादिः।

(५७) काश पाश अश्वत्थ पलाश पीयूक्षा चरण वास नड़ वन कर्द्दम कच्छूल कङ्कट गुहा विस तृण कर्पूर वर्ब्बर मधुर ग्रह कपित्थ जतु सीपाल काशादिः।

(५८) तृण नड़ मूल वन पर्ण वर्ण वरण बिल पुल फल अर्ज्जुन अर्ण सुवर्ण बल चरण बुस। तृणादिः।

(५९) प्रेक्षा हलका बन्धुका ध्रुवका क्षिपका न्यग्रोध इक्कट कङ्कट सङ्कट कट कूप बुक पुक पुट मह परिवाप यवाष ध्रुवका गर्त्त कूपक हिरण्य प्रेक्षादिः।

(६०) अश्मन् यूथ ऊष मीन नद दर्भ वृन्द गुद खण्ड नग शिखा कोट पाम कन्द कान्द कुल गड्ड गुड़ कुण्डल पीन गुह अश्मादिः।

(६१) सखि अग्निदत्त वायुदत्त सखिदत्त गोपिल भल्ल पाल चक्र चक्रवाक छगल अशोक करवीर वासव वीर पूर वज्र कुशीरक सीहर सरक सरस समर समल सुरस रोह तमाल कदल सप्तल सख्यादिः।

(६२) संकाश कपिल कश्मीर समीर सूरसेन सरक सूर सुपन्थिन् (पन्थ) च यूथ अंश अङ्ग नासा पलित अनुनाश अश्मन् कूट मलिन दश कुम्भ

बलादिभ्यो (६३) यः। बल्यम्। पक्षादिभ्य (६४) फक्। पाक्षायणः। पथः पन्थ च (गं)। पान्थायनः। कर्णादिभ्यः (६५) फिञ्। कार्णायनिः। सुतङ्गमादिभ्य (६६) इञ्। सौतङ्गमिः। प्रगद्यादिभ्यो (६७) ञ्यः। प्रागद्यः। वराहादिभ्यः (६८) कक्। वाराहकः। कुमुदादिभ्य (६९) ठक्। कौमुदिकः।

जनपदे लुप्।४।२।८१।

शीर्ष विरत समल सीर पञ्जर मन्थ नल रोमन् लोमन् पुलिन सुपरि कटिप सकर्णक वृष्टि तीर्थ अगस्ति विकर नासिका। सङ्काशादिः।

(६३) बल चुल नल दल वट लकुल उरल पुल (पुव) मूल उल डुल (डनडुल) वन कुल बलादिः।

(६४) पक्ष तुक्ष तुष कुण्ड अण्ड कम्बलिका वलिक चित्र अस्ति पथिन् (पन्थ ०) कुम्भ सीरक सरक सकल सरस समल अतिश्वन् रोमन् लोमन् हस्तिन् मकर लोमक शीर्ष निवात पाक सिंहक अङ्कुश सुवर्णक हंसक हिंसक कुत्स विल खिल यमल हस्त कला सकर्णक। पक्षादिः।

(६५) कर्ण वसिष्ठ अर्क अर्कलूष द्रुपद आनडुह्य पाञ्चजन्य स्फिज् कुम्भी कुन्ती जित्वन् जीवन्त कुलिश आण्डीवत जव जैत्र आनक कर्णादिः

(६६) सुतङ्गम मुनिचित विप्रचित महाचित्त महापुत्र स्वन श्वेत खडिक शुक्र विग्र बीजवापिन् अर्ज्जुन श्वन् अजिर जीव खण्डित कर्ण विग्रह सुतङ्गमादिः।

(६७) प्रगदिन् मगदिन् मददिन् कविल खण्डित गदित चूडार मडार मन्दार कोविदार प्रगद्यादिः।

(६८) वराह पलाश शिरीष पिनद्ध निबद्ध बलाह स्थूल विदग्ध विजग्ध विभग्न निमग्न बाहु खदिर शर्करा। वराहादिः।

(६९) कुमुद गोमथ रथकार दशग्राम अश्वत्थ शाल्मलि शिरीष मु

जनपदे वाच्ये चातुरर्थिकस्य लुप्स्यात्।

लुपि युक्तवद्व्यक्तिवचने।१।२।५१।

लुपि(७०) सति प्रकृतिवल्लिङ्गवचने स्तः। पञ्चालानान्निवासो जनपदः पञ्चालाः कुरवः। अङ्गाः। वङ्गाः। कलिङ्गाः।

तदशिष्यं(७१) संज्ञाप्रमाणत्वात्।१।२।५३।

युक्तवद्वचनन्न कर्त्तव्यम् संज्ञानां प्रमाणत्वात्।

लुब् (७२) योगाऽप्रख्यानात्।१।२।५४।

लुबपि न कर्त्तव्यो (७३) ऽवयवार्थस्येहाप्रतीतेः।

स्थल कुण्डल कूट मधुकर्ण घासकुन्द शुचिकर्ण कुमुदादिः। यथासंख्याऽनुरोधात् कुमुदशब्दयोरेकशेषो न कृतः।

(७०) विशेष्यानुसारेण लिङ्गवचने प्राप्ते आह लुपीति प्रत्ययार्थेन नित्यसंबद्धार्थकतया युक्तमत्र प्रकृतिरित्याशयेन व्याचष्टे प्रकृतिवदिति लुपि लुबन्तार्थप्रकृतेरिव लिङ्गवचने भवत इत्यर्थः।

(७१) पूर्वाचार्य्यानुरोधेन कृतमपि पूर्वसूत्रं निरर्थकतया संप्रति प्रत्याचष्टे तदशिष्यमिति सज्ञानां लौकिकव्यवहाराणामेवात्र प्रमाणत्वं नतु तदंशे शास्त्रव्यापार इत्यर्थः पञ्चाला वङ्गाइत्यादयो यथायथं जनपदस्य संज्ञा बहुवचनान्ता आपो दाराइत्यादिवत् तत्र लिङ्गसंख्याविधाने यत्नेन.लम् तथाच दारादिष्विव लिङ्गसंख्याविधानाभावेऽपि यथा तथात्वं तथाऽत्रापीति भावः।

(७२) उपजीवकं प्रत्याख्यायोपजीव्यं लुब्विधानं प्रत्याचष्टे लुब् योगेति जनपदे लुब्, वरणादिभ्यश्चेति (५५१५०) द्विस्थली लुप्शब्देन विवक्षिता।

(७३) अशिष्यमित्यनुवृत्त्यात्रापि संबध्यते तदाह न कर्त्तव्य इति प्रकृतिप्रत्ययार्थयोः सम्बन्धो योगइत्याशयेन फलितमाह अवयवार्थस्येति

योगप्रमाणे (७४) च तदभावेऽदर्शनं स्यात् । १ । २ । ५५ ।

यदि हि योगस्यावयवार्थस्येदं बोधकं स्यात्तदा तदभावे न दृश्येत (७५) ।

प्रधान (७६) प्रत्ययार्थवचनमर्थस्याऽन्यप्रमाणत्वात् । १ । २ । ५६ ।

प्रत्ययार्थः प्रधानमित्येवं रूपं वचनमप्यशिष्यम् कुतः अर्थस्य लोकतएव सिद्धेः ।

कालोपसर्ज्जने च तुल्यम् । १ । २ । ५७ ।

अतीताया रात्रेः पश्चार्द्धेनागामिन्याः पूर्व्वार्द्धेन च सहितो

अप्रख्यानादिति व्याचष्टे ऽप्रतीतेरिति मह्यास्तसम्बन्धिनिवासत्वेनाङ्गा इत्यादिरीत्या बोधः किन्तु रूढ्येति भावः । पञ्चालादयः शब्दाः यथा चत्रियेषु रूढास्तथा जनपदेऽपीति तथाच तस्य निवासः (५।४।९०) अदूरभवश्चेति (५।४।४९०) तद्धितएव नोत्पद्यते किं लुब्विधानेनेति तु हृदयम् ।

(७४) प्रत्ययस्वीकारे बाधकमप्याह योगप्रमाणे चेति पञ्चालादौ योगस्याव-यवार्थस्य प्रमाजनकत्वे इत्यर्थः तदभावे चत्रियसम्बन्धाभावे पञ्चाला-दीनां जनपदे प्रयोगो न स्यादित्यतिप्रसङ्ग इति भावः ।

(७५) न दृश्येतेति त्विमापि चत्रियसंबन्धं पञ्चालादिशब्दो जनपदेषु प्रयु-ज्यते इति सूत्रप्रणयनं निरर्थकमित्यर्थः ।

(७६) प्रसङ्गात् प्रधानोपसर्जने प्रधानार्थं सह ब्रूतः प्रकृतिप्रत्ययौ तु प्रत्यायार्थमिति पूर्व्वाचार्य्यपरिभाषितमन्यदपि प्रत्याचष्टे प्रधानेत्यादिना अत्र अशिष्यमित्यनुषज्यते ।

दिवसोऽद्यतनः ।) विशेषणमुपसर्जनमित्यादि पूर्व्वाचार्य्यैः परिभाषितं तत्राप्यशिष्यत्वम् समानं लोकप्रसिद्धेः ।

विशेषणानाञ्चाऽजातेः । १ । २ । ५२ ।

लुबर्थस्य विशेषणानामपि तद्वल्लिङ्गवचने स्तो जातिं वर्ज्जयित्वा। पञ्चालाः रमणीयाः। गोदौ रमणीयौ। अजातेः किम् पञ्चाला जनपदः । गोदौ ग्रामः । हरीतक्यादिषु (७७) व्यक्तिः । हरीतक्याः फलानि हरीतक्यः । खलतिकादिषु वचनम् । खलतिकस्य पर्व्वतस्यादूरभवाणि खलतिकं वनानि । मनुष्य-लुपि प्रतिषेधः * । मनुष्यलक्षणे लुबर्थे विशेषणानाम्न, लुब-न्तस्य तु भवतीत्यर्थः । चञ्चा (७८) अभिरूपः ।

वरणादिभ्यश्च (७९) । ४ । २ । ८२ ।

अजनपदार्थ आरम्भः । वरणानामदूरभवन्नगरम् वरणाः ।

---

७७) लुपीति (५४९पृ०)सूत्रस्य विषयविवेकमाह हरीतक्यादीति व्यक्तिर्लिङ्गं प्रकृतिरूपा । हरीतकी कोशातकी नखरजनी शष्कण्डी दाडी दोडी श्वेतपाकी अर्ज्जुनपाकी द्राक्षा काला ध्वाक्षा शमीका कण्टकारिका पिप्पली चिञ्चा शेफालिका हरीतक्यादिः । ४।३।१६७।सूत्रेऽप्ययमेव।

७८) चञ्चेति । संज्ञायाञ्चेति (७१२पृ०) कनो लुम् मनुष्ये इति (७१२पृ०) लुप् चञ्चा तृणमयः पुमान् ।

७९) वरणादिभ्यस्तेत्यत्र लुबित्यनुवर्त्तते । वरणा शृङ्गी शाल्मलि शुण्डी शयाण्डी पर्णी ताम्रपर्णी गोद आलिङ्गायन जानपदी जम्बु पुष्कर चम्पा पम्पा वल्गु उज्जयनी गया मथुरा तक्षशिला उरसा गोमती वलभी वरणादिः ।

शर्कराया वा। ४। २। ८३।

अस्माच्चातुरर्थिकस्य वा लुप् स्यात्।

ठक्छौ च। ४। २। ८४।

शर्कराया एतौ स्तः। कुमुदादौ(५४७४०) वराहादौ च (५४८७०) पाठसामर्थ्यात् पक्षे ठच्ककौ। वाग्रहणसामर्थ्यात् पक्षे औत्सर्गिकोऽण् तस्य लुब्विकल्पः। षट् रूपाणि। शर्करा—शार्करम्—शार्करिकम्—शर्करीयम्—शर्करिकम्—शार्करकम्।

नद्यां मतुप् (८०)। ४। २। ८५।

चातुरर्थिकः। इक्षुमती।

मध्वादिभ्य (८१) श्च। ४। २। ८६।

मतुप् स्याच्चातुरर्थिकः। अनद्यर्थ आरम्भः। मधुमान्।

कुमुदनड्वेतसेभ्यो ड्मतुप्। ४। २। ८७।

कुमुद्वान्। नड्वान्। वेतस्वान्(८२)। आद्ययोर्झय(६७९७०)इति

(८०) मतुपा सिद्धेऽपि अर्थान्तरबोधार्थं नद्या अपि देशत्वेन तदस्मिन्निति प्राप्तायो बाधार्थश्चेदम्।

(८१) मधु विस स्थाणु वेणु कर्कन्धु शमी करीर हिम किशरा शर्याण मरुत् वार्द्दाली शर इष्टका आसुति शक्ति आसन्दी शकल शलाका- आमिषी इक्षु रोमन् रुष्टि रुप्य तक्षशिला खड वट वेट मध्वादिः।

(८२) वेतस्वानिति अल्लोपस्य स्थानिवत्त्वेन रुत्वं न, न पदान्तेति (२५७०) निषेधस्तु पदे परतस्तरमावयवे कर्त्तव्ये पदस्याजादेशस्यैवेति तन्निषेधाप्रवृत्तेः।

अन्त्यें मादुपधाया इति(१७८४०)वक्ष्यमाणेन वः। मद्विषात्त्वेति वक्तव्यम् *। मद्विष्मान्नाम देशः।

नड़शादाड्ड्वलच्। ४। २। ८८।

नड्वलः। शादो जम्बालघासयोः। शाद्वलः।

शिखाया वलच्। ४। २। ८९।

शिखावलम्।

उत्करादिभ्य (८३) श्छः। ४। २। ९०।

उत्करीयः।

नड़ादीनां (८४) कुक् च। ४। २। ९१।

नडकीयम्। (कुञ्चा ह्रस्वत्वञ्च ग०)। कुञ्चकीयः। (तक्षन्नलोपश्च ग०)। तक्षकीयः।

विल्वकादिभ्यश्छस्य लुक्। ६। ४। १५३।

---

(८३) उत्कर संफल शफर पिप्पल पिप्पलीमूल अश्मन् सुवर्ण खलाजिन तिक कितव अणक त्रैवण पिचुक अश्वत्थ काश क्षुद्र भस्त्रा शाल जन्या अजिर चर्म्मन् उत्क्रोश क्षान्त खदिर शूर्पणाय श्यावनाय नैवाकव तृण वृक्ष शाक पलाश विजिगीषा अनेक आतप फल सम्पर अर्क गर्त्त अग्नि वैराणक इड़ा अरण्य निशान्त पर्ण नीचायक शङ्कर अवरोहित क्षार विशाल वेत्र अरीहण खण्ड वातागर मन्त्रणार्ह इन्द्रवृक्ष नितान्तवृक्ष आर्द्रवृक्ष उत्करादिः।

(८४) नड़ प्लक्ष विल्व वेणु वेत्र वेतस इक्षु काष्ठ कपोत तृण (कुञ्चा-ह्रस्वत्वञ्च) (तक्षन् नलोपश्च)। नड़ादिः।

नड़ाद्यन्तर्गता विल्वकादय(८५) स्तेभ्यश्छस्य लुक् तद्धिते परे। विल्वा यस्यां सन्ति सा विल्वकीया तस्याम्भवा वैल्वकाः। वेत्रकीया-वैत्रकाः। छस्य किम् छमात्रस्य लुग्यथा स्यात् कुको निवृत्तिर्मा भूत्। अन्यथा सन्नियोग (८६) शिष्टाना-मिति कुगपि निवर्त्तेत। ढे लोपोऽ (५०६४०) कद्र्वा इत्यनुवर्त्त-माने लुग्ग्रहणम् सर्व्वलोपार्थम् लोपोऽपि (८७) यमातस्य स्यात्।

इति चातुरर्थिकाः।

---

(८५) नड़ादीनां कुक् चेति (५५३४०) स्वकीयनड़ाद्यन्तर्गणतासूचनाय कुक्सहितविल्वशब्दस्य प्रयोगस्तेन तदन्तर्गतविल्वादिषु सककारपाठा-भावेऽपि न क्षतिरिति बोध्यम्।

(८६) सन्नियोगे इति सन्नियोगशिष्टानां सह वा प्रवृत्तिः सह वा निवृत्ति-रिति न्यायेन अन्यतरापाये उभयोरप्यपायः स्यादिति भावः।

(८७) लोपस्यादेशतयाऽलोऽन्त्यस्येति (२६४०) क्वादेशस्य ईयोऽन्त्यस्य यमातस्य लोपः स्यादिति लुग्ग्रहणमित्यपि बोध्यम्।

शेषे ।४।२।९२।

अपत्यादिचतुरर्थ्यन्तादन्योऽर्थः(१) शेषस्तत्राऽणादयः स्युः। चक्षुषा गृह्यते चाक्षुषं रूपम्। श्रावणः शब्दः। औपनिषदः पुरुषः। दृषदि पिष्टा दार्षदाः सक्तवः। उलूखले क्षुण्णः औलूखलो यावकः। अश्वैरुह्यते आश्वो रथः। चतुर्भिरुह्यते चातुरं शकटम्। चतुर्दश्यां दृश्यते चातुर्दशं रक्षः। शेष इति लक्षणञ्चाधिकारश्च (२)। तस्य विकार(५८७सू०) इत्यतः प्राक् शेषाधिकारः।

राष्ट्राऽवारपाराद्घखौ ।४।२।९३।

आभ्यां क्रमाद्घखौ स्तः शेषे। राष्ट्रियः। अवारपारीणः। अवारपाराद्विगृहीतादपि विपरीताच्चेति वक्तव्यम् *। अवारीणः। पारीणः। पारावारीणः। इह प्रकृतिविशेषाद्घादयः ट्युट्युलन्ताः प्रत्यया उच्यन्ते। तेषाञ्जातादयोऽर्थविशेषाः समर्थविशेषाः समर्थविभक्तयश्च वक्ष्यन्ते।

ग्रामाद्यखञौ ।४।२।९४।

ग्राम्यः। ग्रामीणः।

---

(१) अन्योऽर्थ इति विशेष्यतया भासमान इत्यर्थः एवञ्चेदन्तया भासमानमपि अपत्यादि न शेष इति ध्येयम्।

(२) 'शैषिकान्मतुबर्थीयात् शैषिको मतुबर्थिकः। सरूपः प्रत्ययो नेष्टो न सनन्तात् सनिष्यते, इत्यस्य विषयलाभार्थमिदं लक्षणपरम्, तस्येद (५८३सू०) मित्यादावपत्याद्यर्थसंग्रहणार्थोऽधिकारोऽप्यावश्यक इति भावः।

कत्त्र्यादिभ्यो (३) ढकञ्।४।२।९५।

कुत्सितास्त्रयः कत्त्रयः। तत्र जातादिः कात्त्रेयकः। नागरेयकः। ग्रामादित्यनुवृत्तेः ग्रामेयकः।

कुलकुक्षिग्रीवाभ्यः श्वाऽस्यलङ्कारेषु।४।२।९६।

कौलेयकः श्वा। कौलोऽन्यः। कौक्षेयकोऽसिः। कौक्षोऽन्यः। ग्रैवेयकोऽलङ्कारः। ग्रैवोऽन्यः।

नद्यादिभ्यो (४) ढक्।४।२।९७।

नादेयम्। माहेयम्। वाराणसेयम्।

दक्षिणापश्चात्पुरसस्त्यक्।४।२।९८।

दक्षिणेत्याजन्त (५) मव्ययम्। दाक्षिणात्यः पाश्चात्त्यः। पौरस्त्यः।

कापिश्याः ष्फक्।४।२।९९।

---

(३) कत्त्रि इत्येवमादिभ्यो ढकञ् स्यात्। कत्त्रि उम्भि पुष्कर पुष्कल मोदन कुम्भी कुण्डिन नगरी माहिष्मती वर्मती उख्या ग्राम (कुड्याया यलोपश्च)। कत्त्र्यादिः।

(४) नदी मही वाराणसी श्रावस्ती कौशाम्बी वनकौशाम्बी काशपरी काशफरी खादिरी पूर्वनगरी पाठा माया शाल्वा दार्वा सेतकी (वडवाया वृषे) नद्यादिः।

(५) आजन्तमित्यादि अव्ययसाहचर्यादिति शेषः न तु टाबन्तो दक्षिणाशब्दस्तथात्वे सर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे पुंवद्भावापत्तेर्ह्रस्वः स्यात्।

कापिश्याञ्जातादि कापिशायनं मधु कापिशायनी द्राक्षा।

रङ्कोः (६) रमनुष्येऽण् च। ४। २। १००।

चात् ष्फक्। राङ्कवो गौः राङ्कवायणः। अमनुष्ये इति किम् राङ्कवको * मनुष्यः।

द्युप्रागपागुदक्प्रतीचो यत्। ४। २। १०१।

दिव्यम्। प्राच्यम्। अपाच्यम्। उदीच्यम्। प्रतीच्यम्।

कन्थायाष्ठक्। ४। २। १०२।

कान्थिकः।

वर्णौ वुक्। ४। २। १०३।

वर्णुर्नदस्तस्य समीपदेशो वर्णुः तद्विषयार्थवाचिकन्थाशब्दाद्वुक् स्यात्। यथाहि जातं हिमवत्सु कान्थकम्।

अव्ययात्त्यप्। ४। २। १०४।

अमेहक्वतसित्रेभ्य एव (७)। अमान्तिकसहायार्थयोः। अमात्यः। इहत्यः। क्वत्यः। ततस्त्यः। तत्रत्यः। परिगणनङ्किम्। उपरिष्टाद्भव औपरिष्टः। अव्ययानाम्भमात्रे टिलोपः।

---

(६) रङ्कोरमनुष्यग्रहणानर्थक्यं (मनुष्य तत्स्थयोर्वुञिति (५६५सू०) परेणास्य बाधात्,।

* मनुष्यतत्स्थयोरिति (५६५सू०) वुञ्।

(७) "अमेहक्वतसित्रेभ्यस्त्यब्विधिर्योऽव्ययात् स्मृतः। निनिर्भ्यां ध्रुवगत्योश्च आविसो निगमे तथे,त्युक्तेराह अमेहेति।

अनित्योऽयम् वहिषष्टिलोपविधानात् तेनेह न। आरातीयः। शाश्वतीयः। त्यब्नेर्ध्रुव इति वक्तव्यम् ॰। नित्यः। निष्टोगते ॰।

ह्रस्वात्तादौ तद्धिते। ८। ३। १०१।

ह्रस्वादिणः परस्य सस्य षः स्यात्तादौ तद्धिते। निर्गतो वर्णाश्रमेभ्यो निष्ट्यश्चाण्डालादिः। अरण्याण्णः ॰। आरण्याः सुमनसः। दूरादेत्यः ॰। दूरेत्यः। उत्तरादाहञ् ॰। औत्तराहः।

ऐषमोह्यःश्वसोऽन्यतरस्याम्। ४। २। १०५।

एभ्यस्त्यप्। पक्षे वक्ष्यमाणौ (५७११०) ट्युट्युलौ। ऐषमस्त्यम् ऐषमस्तनम्। ह्यस्त्यम्-ह्यस्तनम्। श्वस्त्यम्-श्वस्तनम्। पक्षे शौवस्तिकं (५७००) वक्ष्यते।

तीररूप्योत्तरपदादञ्ञौ। ४। २। १०६।

यथासंख्येन। काकतीरम्। पाल्वलतीरम्। शैवरूप्यम्। तीररूप्यान्तादिति नोक्तम् बहुच्पूर्व्वात् मा भूत्। वाहुरूप्यम्।

दिक्पूर्व्वपदादसंज्ञायां ञः। ४। २।। १०७।

अणोऽपवादः। पौर्व्वशालः। असंज्ञायां किम् संज्ञाभू (८)

---

(८) दिक्पूर्व्वेति सूत्रे असंज्ञायामिति सौत्रत्वात् पञ्चम्यर्थे षष्ठीत्याशयेन व्याचष्टे संज्ञाभूताया इति।

तायाः प्रकृतेर्मा भूत्। पूर्व्वेषुकामशम्याभवः पूर्व्वेषुकाम-शमः। प्राचां ग्रामनगराणामिति (५७४पृ०) उत्तरपदवृद्धिः।

मद्रेभ्योऽञ्। ४। २। १०८।

दिक्पूर्व्वपदादित्येव। दिशोऽमद्राणामिति (५७१पृ०)(९) मद्र-पर्य्युदासाद्‌दिवृद्धिः। पौर्व्वमद्रः (१०)। आपरमद्रः।

उदीच्य(११) ग्रामाच्च बह्वचोऽन्तोदात्तात्। ४। २। १०९।

अञ् स्यात्। शैवपुरम्।

प्रस्थोत्तरपदपलद्यादि (१२) कोपधादण्। ४। २। ११०।

---

(९) दिशोऽमद्राणामिति दिग्वाचकादुत्तरपदस्य जनपदवाचिनो मद्रभिन्नस्याचामादेर्वृद्धिरिति तत् सूत्रार्थः।

(१०) पौर्व्वेति मद्रैकदेशे मद्रशब्दस्य वृत्त्या दिक्शब्देन सामानाधिकरण्यात्तद्धितार्थोत्तरेत्यादिना (३५५पृ०) समासः।

(११) उदीच्येति दिग्ग्रहणं निवृत्तम्। उदीच्यग्रामात् किं माथुरः। बह्वचः किं ध्वाजः गौरादेः(२२७पृ०)आकृतिगणत्वात् ङीषन्तः ध्वजीशब्दः। अन्तोदात्तात् किं शर्कराधानम् शर्कराधानशब्दे धाशब्दाकार उदात्तः कदुत्तरप्रकृतिस्वरेण-लित्स्वरस्याबस्थानात्। तत्र०

(१२) पलदी परिषद् रोमक वाह्लीक कलकीट बहुकीट जालकीट कमलकीट कमलकीकर कमलभिदा गौष्ठी नैकती परिखा शूरसेन गोमती पटच्चर उदपान यकृल्लोम पलद्यादिः।

माहकिप्रस्थः। पालदः। नैलीनकः।

कण्वादिभ्यो गोत्रे। ४। २। १११।

एभ्यो गोत्रप्रत्ययान्तेभ्योऽण् स्यात्। कण्वो गर्गादिः(५०१पृ०)। काण्वस्य छात्राः काण्वाः।

इञश्च। ४। २। ११२।

गोत्रे य इञ् तदन्तादण् स्यात्। दाक्षाः। गोत्रे किम् सौतङ्गमेरिदं सौतङ्गमीयम्। गोत्रमिह शास्त्रीयम्न तु लौकिकं तेनेह न। पाणिनीयम्।

न द्व्यचः प्राच्यभरतेषु। ४। २। ११३।

इञश्चेत्यणोऽपवादः। प्राच्ये काशीयाः भरतानां प्राच्यत्वेऽपि पृथगुपादानमन्यत्र प्राच्यग्रहणे भरतानामग्रहणस्य (१३) लिङ्गम्।

वृद्धिर्यस्याचामादिस्तद्वृद्धम्। १। १। ७३।

यस्य समुदायस्याचां मध्ये आदिर्वृद्धिस्तद्वृद्धसंज्ञं स्यात्।

त्यदादीनि च। १। १। ७४।

वृद्धसंज्ञानि स्युः।

वृद्धाच्छः। ४। २। ११४।

---

(१३) अग्रहणस्येति तेन इञः प्राचामिति (४९२पृ०) भरतेभ्यो युवप्रत्ययस्य लुक् न भवति। उद्दालकिः पिता उद्दालकायनः पुत्रः।

शालीयः । मालीयः । तदीयः ।

एङ् प्राचान्देशे । १ । १ । ७५ ।

एङ् यस्याचामादिस्तद्वृद्धसंज्ञं वा स्याद्देशाभिधाने । एणीपचनीयः । गोनर्दीयः । भोजकटीयः । पक्षे अणि । ऐणीपचनः । गौनर्दः । भौजकटः । एङि किम् आहिच्छत्रः । कान्यकुब्जः । वा नामधेयस्य वृद्धसंज्ञा वक्तव्या* । देवदत्तीयः (१४) । दैवदत्तः ।

भवतष्ठक्छसौ । ४ । २ । ११५ ।

वृद्धाद्भवत एतौ स्तः । भावत्कः । जश्त्वम्(१५) । भवदीयः । वृद्धादित्यनुवृत्तेः शत्रन्तादणेव । भावतः ।

काश्यादिभ्यः(१६)ठञ्ञिठौ । ४ । २ । ११६ ।

इकार उच्चारणार्थः । काशिकी-काशिका । वैदिकी-वैदिका ।

---

(१४) अत्र देवदत्त इति मनुष्यनाम काश्यादिगणे तु प्राग्देशवाचिदेवदत्तस्यैव ग्रहणमत्र नामशब्देनाधुनिकसङ्केतितमेव ग्राह्यम् ।

(१५) छादिरयं प्रत्ययो न तु यादिः । सित्त्वात् सिति चेति (५३५ सू०) पदसंज्ञासिद्धिरित्याशयेनाह जश्त्वमिति ।

(१६) काशि वेदि (चेदि पाठान्तरम्) सांयाति संवाह अच्युत मोदमान शकुलाद हस्तिकर्षू कुनामन् हिरण्य करण गोवासन भारङ्गी अरिन्दम अरित्र देवदत्त दशग्राम शौवावतान युवराज उपराज देवराज मोदन सिन्धुमित्र दासमित्र सुधामित्र सोममित्र छागमित्र सधमित्र (आपदादिपूर्वपदात्कालान्तात्) आपद् ऊर्ध्व तत् काश्यादिः ।

(आपदादिपूर्व्वपदात्कालान्तात्) आपदादिराकृतिगणः। आपत्कालिकी-आपत्कालिका।

वाहीकग्रामेभ्यश्च।४।२।११७।

वाहीकग्रामवाचिभ्यो वृद्धेभ्यष्ठञ्ञिठौ स्तः। छस्यापवादः। कास्तीरन्नाम वाहीकग्रामः कास्तीरिकी-कास्तीरिका।

विभाषोशीनरेषु।४।२।११८।

एषु ये ग्रामास्तद्वाचिभ्यो वृद्धेभ्यष्ठञ्ञिठौ वा स्तः। सौदर्शनिकी-सौदर्शनिका-सौदर्शनीया।

ओर्देशे ठञ्।४।२।११९।

उवर्णान्ताद्देशवाचिनष्ठञ्। निषादकर्षू नैषादकर्षुकः (१७)। केऽण इति (४०४पृ०) ह्रस्वः। देशे किम् पटोश्छात्राः पाटवाः। ञिटं व्यावर्त्तयितुं ठञ्ग्रहणम्। वृद्धाच्छं परत्वादयं बाधते। दाक्षिकर्षुकः।

वृद्धात्प्राचाम्।४।२।१२०।

प्राग्देशवाचिनो वृद्धादेवेति नियमार्थं सूत्रम्। आढकजम्बुकः। शाकजम्बुकः। नेह मल्लवास्तु-माल्लवास्तवः।

धन्वयोपधाद्वुञ्।४।२।१२१।

धन्वविशेषवाचिनो यकारोपधाच्च देशवाचिनो वृद्धाद्वुञ्

---

(१७) इसुसुक्तान्तात्कः (५२८पृ०) इत्यनेनोकृप्रत्याहारपरतया ठस्य कः।

स्यात्। ऐरावतं धन्व (१८) ऐरावतकम्। साङ्काश्यकाम्पिल्यशब्दौ वुञ्छणादिसूत्रेण (५।४।१४०) ण्यान्तौ। साङ्काश्यकः। काम्पिल्यकः।

प्रस्थपुरवहान्ताच्च। ४। २। १२२।

एतदन्ताद्वृद्धाद्देशवाचिनो वुञ् स्यात्। छस्यापवादः। मालाप्रस्थकः। नान्दीपुरकः। पैलुवहकः। पुरान्तग्रहणमप्रागर्थं प्राग्देशे तूत्तरेण (१९) सिद्धम्।

रोपधेतोः प्राचाम्। ४। २। १२३।

रोपधादीकारान्ताच्च प्राग्देशवाचिनो वृद्धाद्वुञ् स्यात्। पाटलिपुत्रकः। ईतः। काकन्दकः।

जनपदतदवध्योश्च। ४। २।। १२४।

जनपदवाचिनस्तदवधिवाचिनश्च वृद्धाद्वुञ् स्यात्। आदर्शकः। त्रैगर्त्तकः।

अवृद्धादपि बहुवचनविषयात्।४।२।१२५।

अवृद्धाद्वृद्धाच्च जनपदतदवधिवाचिनो बहुवचनविषयात्प्रातिपदिकाद्वुञ् स्यात्। अवृद्धादणो वृद्धाच्छस्यापवादः। अवृद्धाज्जनपदात् आङ्गकः। अवृद्धात् जनपदावधेः। आजमीढकः वृद्धाज्जनपदात्। दार्व्वकः। वृद्धाज्जनपदावधेः। कालञ्जरकः

(१८) आदर्कं नाम धन्वेति भाष्योक्तेः धन्वशब्दस्य क्लीवत्वस्यापीष्टतया धन्वेत्युक्तम्।

(१९) उत्तरेण रोपधेतोरिति सूत्रेण।

विषयग्रहणं किम् एकशेषेण बहुत्वे मा भूत्। वर्त्तनी च वर्त्तनी च वर्त्तनी च वर्त्तन्यस्तासु भवोवार्त्तनः।

कच्छाग्निवक्त्रवर्त्तोत्तरपदात्। ४।२।१२६।

देशवाचिनो हन्तादन्ताच्च वुञ् । स्यात् दारुकच्छकः। काण्डाग्नकः। सैन्धुवक्त्रकः। बाहुवर्त्तकः।

धूमादिभ्य (२०) श्च। ४। २। १२७।

देशवाचिभ्यो वुञ्। धौमकः तैर्थकः।

नगरात्कुत्सनप्रावीण्ययोः। ४। २। १२८।

नगरशब्दाद्वुञ् स्यात्कुत्सने प्रावीण्ये च गम्ये। नागरकः चौरः शिल्पी वा। कुत्सनेति किम् नागरा ब्राह्मणाः।

अरण्यान्मनुष्ये। ४। २। १२९।

वुञ्। अरण्याण (५५८४०) इत्यस्यापवादः। पथ्यध्यायन्याय-विहारमनुष्यहस्तिष्विति वाच्यम् *। आरण्यकः पन्थाः अध्यायोन्यायो विहारो मनुष्यो हस्ती वा। वा गोमयेषु *। आरण्यकाः-आरण्याः गोमयाः।

---

(२०) धूम षड़ण्ड शशादन अर्ज्जुनाव माहकस्थली आनकस्थली माहिषस्थली मानस्थली अट्टस्थली मद्रकस्थली समुद्रस्थली दाण्डायनस्थली राजस्थली विदेह राजगृह सात्रासाह शष्प मित्रवर्द्ध भक्षाली मद्रकूल आञ्जीकूल द्याहाव त्र्याहाव संस्फीय वर्ब्बर वर्ज्य गर्त्त आनर्त्त माठर पाथेय घोषपल्ली आराली धार्त्तराज्ञी आवय तीर्थ

विभाषा कुरुयुगन्धराभ्यां वुञ्। ४। २। १३०।

कौरवकः- कौरवः। यौगन्धरकः-यौगन्धरः।

मद्रवृज्योः कन्। ४। २। १३१।

जनपदवुञोऽपवादः। मद्रेषु जातो मद्रकः वृजिकः।

कोपधादण्। ४। २। १३२।

माहिषिकः।

कच्छादिभ्य (२१) श्च। ४। २। १३३।

देशवाचिभ्योऽण् वुञादेरपवादः। काच्छः। सैन्धवः।

मनुष्यतत्स्थयोर्वुञ्। ४। २। १३४।

कच्छादिभ्योऽणोऽपवादः। कच्छे जातादिः काच्छको मनुष्यः। काच्छकं हसितम्। मनुष्येति किम् काच्छो गौः।

अपदातौ साल्वात्। ४। २। १३५।

साल्वशब्दस्य कच्छादित्वाद्वुञि सिद्धौ नियमार्थमिदम् अपदातावेवेति। साल्वको ब्राह्मणः। अपदातौ किम् साल्वः पदातिर्व्रजति।

(कूलात्सौवीरेषु) (समुद्रान्नावि मनुष्ये च) कुक्षि अन्तरी द्वीप अरुण उज्जयनी पट्टार दक्षिणापथ साकेत। धूमादिः।

(२१) कच्छ सिन्धु वर्णु गन्धार मधुमत् कम्बोज कश्मीर साल्व कुरु अनुषण्ड द्वीप अनूप अजवाह विजापक कलूतर रङ्कु कच्छादिः।

गोयवाग्वोश्च। ४। २। १३६।

साल्वाद्वुञ्। कच्छाद्यणोऽपवादः। साल्वको गौः। साल्विका यवागूः। साल्वमन्यत्।

गर्त्तोत्तरपदाच्छः। ४ २। १३७।

देशे। अणोऽपवादः। वृकगर्त्तीयम्। उत्तरपदग्रहणं वञ्चपूर्व्वनिरासार्थम्।

गहादिभ्य (२२) श्च। ४। २। १३८।

छः स्यात्। गहीयः। (मुखपार्श्वतसोर्लोपश्च ग०)। मुखतीयम्। पार्श्वतीयम्। अव्ययानाम्भमात्रे टिलोपस्यानित्यतां ज्ञापयितुमिदम्। (कुक् जनस्य परस्य च ग०) जनकीयम्। परकीयम्। (देवस्य च ग०) देवकीयम्। (स्वस्य च ग०)। स्वकीयम्। (वेणुकादिभ्यः छण् वाच्यः ग०) वैतकीयम्। औत्तरपदकीयम्।

---

(२२) गह अन्तस्थ सम विषम (मध्य मध्यं दिनं चरणे) उत्तम अङ्ग वङ्ग मगध पूर्व्वपक्ष अपरपक्ष अधमशाख उत्तमशाख एकशाख समानशाख समानग्राम एकग्राम एकवृक्ष एकपलाश इष्वग्र इष्वनीक अवस्यन्दन कामप्रस्थ खाड़ायन काठेरणि लावेरणि सौमित्रि शैशिरि आसुत् दैवशर्म्मि श्रौति आहिंसि आमित्रि व्याड़ि वैजि आध्यश्वि आनृशंसि शौङ्गि आग्निशर्म्मि भौजि वाराटकि वाल्मीकि क्षेमवृद्धि आश्वत्थि औद्गाहमानि ऐक बिन्दवि दन्ताग्र हंस तत्त्वग्र उत्तर अनन्तर (मुखपार्श्वतसोर्लोपश्च) (जनपरयोः कुक्च) (स्वस्य च) देवस्य च) (वेणुकादिभ्यश्छण्)। गहादिराकृतिगणः।

प्राचां कटादेः। ४। २। १३९।

प्राग्देशवाचिनः कटादेः छः स्यात्। अणोऽपवादः। कटनग-रीयम्। कटघोषीयम्। कटपल्वलीयम्।

राज्ञः क च। ४। २। १४०।

वृद्धत्वाच्छे सिद्धे तत्सन्नियोगेन कादेशमात्रं विधीयते। राजकीयम्।

वृद्धादकेकान्तखोपधात्। ४। ३। १४१।

अक इक एतदन्तात् खोपधाच्च वृद्धाद्देशवाचिनः छः स्यात्। ब्राह्मणको नाम जनपदो यत्र ब्राह्मणा आयुधजीविनस्तत्र जातो ब्राह्मणकीयः। शाल्मलिकीयः। अयोमुखीयः।

कन्थापलदनगरग्रामह्रदोत्तरपदात्। ४। २। १४२।

कन्थादिपञ्चकोत्तरपदाद्देशवाचिनो वृद्धाच्छः स्यात्। ठञ्-ञिठादेरपवादः। दाक्षिकन्थीयम्। दाक्षिपलदीयम्। दाक्षिनगरीयम्। दाक्षिग्रामीयम्। दाक्षिह्रदीयम्।

पर्व्वताच्च। ४। २। १४३।

पर्व्वतीयः।

विभाषाऽमनुष्ये। ४। २। १४४।

मनुष्यभिन्नेऽर्थे पर्व्वताच्छो वा स्यात्। पक्षेऽण्। पर्व्वतीयानि पार्व्वतानि वा फलानि। अमनुष्ये किम् पर्व्वतीयो मनुष्यः।

छकणपर्णाद्भरद्वाजे। ४।२।१४५।

भारद्वाजदेशवाचिभ्यामाभ्याच्छः। छकणीयम्। पर्णीयम्। भरद्वाजे किम् काकर्णम्। पार्णम्।

युष्मदस्मदोरन्यतरस्यां खञ्च। ४।३।१।

चाच्छः। पक्षेऽण्। युवयोर्युष्माकं वा अयं युष्मदीयः अस्मदीयः।

तस्मिन्नणि च युष्माकास्माकौ। ४।३।२।

युष्मदस्मदोरेतावादेशौ स्तः खञि अणि च। यौष्माकीणः। आस्माकीनः। यौष्माकः। आस्माकः।

तवकममकावेकवचने। ४।३।३।

एकार्थवाचिनोर्युष्मदस्मदोस्तवकममकौ स्तः खञ्यणि च। तावकीनः-तावकः। मामकीनः-मामकः। छे तु।

प्रत्ययोत्तरपदयोश्च। ७।२।९८।

मपर्य्यन्तयोरेकार्थयोस्त्वमौ स्तः प्रत्यये उत्तरपदे च। त्वदीयः। मदीयः। उत्तरपदे तु। त्वत्पुत्रः। मत्पुत्रः।

अर्द्धाद्यत्। ४।३।४।

अर्द्ध्यः।

परावराधमोत्तमपूर्वाच्च। ४।३।५।

परार्द्ध्यम्। अवरार्द्ध्यम्। अधमार्द्ध्यम्। उत्तमार्द्ध्यम्।

दिक्पूर्वपदाट्ठञ्च। ४। ३। ६।

चाद्यत्। पौर्व्वाह्णिकम्-पूर्व्वाह्णम्।

ग्रामजनपदैकदेशादञ्ठञौ। ४। ३। ७।

ग्रामैकदेशवाचिनो जनपदैकदेशवाचिनश्च दिक्पूर्व्वपदादह्णा-न्तादञ्ठञौ स्तः। इमेऽस्माकं ग्रामस्य जनपदस्य वा पौर्वा-ह्णाः पौर्वाह्णिकाः। ग्रामस्य पूर्व्वस्मिन्नह्नि भवा इति तद्धितार्थे (२५५९०) समासः। ठञ्ग्रहणं स्पष्टार्थम्। अञ्चेत्युक्तेऽर्थ-तोऽप्यनुकर्षः सम्भाव्येत।

मध्यान्मः। ४। ३। ८।

मध्यमः।

अ साम्प्रतिके। ४। ३। ९।

मध्यशब्दादकारप्रत्ययः स्यात्साम्प्रतिकेऽर्थे। उत्कर्षापकर्ष-हीनो मध्यो वैयाकरणः। मध्यन्दारु नातिह्रस्वन्नाति-दीर्घमित्यर्थः।

द्वीपादनुसमुद्रं यञ्। ४। ३। १०।

समुद्रस्य समीपे यो द्वीपस्तद्विषयाद्द्वीपशब्दाद्यञ् स्यात् द्वैप्यम् द्वैप्या।

कालाट्ठञ् (२२)। ४। ३। ११।

---

(२२) कालाट्ठञिति कालग्रहणे कर्त्तव्ये यथाकथञ्चित्कालबोधकानां ग्रहणं

कालवाचिभ्यष्ठञ् स्यात्। मासिकम्। सांवत्सरिकम्। सायंप्रातिकः। पौनःपुनिकः। कथन्तर्हि "शार्वरस्य तमसो निषिद्धये" इति कालिदासः। "अनुदितौषसरागेति" भारविः। समानकालीनम्। प्राक्कालीनमित्यादि च। अपभ्रंशा एवैते इति प्रामाणिकाः। तत्र जात (५७२४०) इति यावत् कालाधिकारः।

श्राद्धे शरदः। ४। ३। १२।

ठञ् स्यात्। (५७१४०) ऋत्वणोऽपवादः। शारदिकं श्राद्धम्।

विभाषा रोगातपयोः। ४। ३। १३।

शारदिकः-शारदो वा रोगः आतपो वा। एतयोः किम् शारदन्दधि।

निशाप्रदोषाभ्याञ्च। ४। ३। १४।

वा ठञ् स्यात्। नैशिकं नैशम्। प्रादोषिकम्-प्रादोषम्।

श्वसस्तुट् च। ४। ३। १५।

श्वस्शब्दाद्वा ठञ् स्यात्तस्य तुडागमश्च।

द्वारादीनाञ्च। ७। ३। ४।

द्वार स्वर स्वाध्याय व्यल्कश स्वस्ति स्वर् स्फ्यकृत स्वादुमृदु श्वस श्वन् स्व एषां न वृद्धिरैजागमश्च। शौवस्तिकम्।

न तु कालस्वरूपपरत्वं यो यः काले वर्त्तते स स काल इति भाष्योक्तेरित्याशयेनोदाहरति मासिकमित्यादि।

सन्धिवेलाद्यृतुनक्षत्रेभ्योऽण्।४।३।१६।

सन्धिवेलादिभ्य ऋतुभ्यो नक्षत्रेभ्यश्च कालवृत्तिभ्योऽण् स्यात्। सन्धिवेलायाम्भवं सान्धिवेलम्। ग्रैष्मम्। तैषम्। सन्धि-वेला सन्ध्या अमावस्या त्रयोदशी चतुर्द्दशी पञ्चदशी पौर्ण-मासी प्रतिपत्। (सम्वत्सरात् फलपर्व्वणोः ग०)। साम्वत्सरं फलम् पर्व वा। साम्वत्सरिकमन्यत्।

प्रावृष एण्यः।४।३।१७।

प्रावृषेण्यः।

वर्षाभ्यष्ठक्।४।३।१८।

वर्षासु साधु वार्षिकं वासः। कालात्साधुपुष्प्यत्पच्यमानेष्विति (५७७पृ०) साध्वर्थे।

सर्वत्राण् च तलोपश्च।४।३।२२।

हेमन्तादण् स्यात्तलोपश्च (२४) वेदलोकयोः। चकारात्पक्षे ऋत्वण्। हैमनं हैमन्तम्।

सायञ्चिरम्प्राह्णेप्रगेऽव्ययेभ्यष्ट्युट्युलौ तुट् च। ४।३।२३।

---

(२४) हेमन्ताच्च (७४८७पृ०) इत्यतो हेमन्तादित्यनुवर्त्तते पूर्व्वं छन्दसःप्रक्रा-न्तत्वेनेह सर्व्वत्र पदग्रहणमुभयविषयार्थमित्यास्ह लोकवेदयोरिति तलोपस्च अकारसहिततकारलोपस्तस्य हैमनमित्यत्राकारसहिततकारलोपे सति अल्लिति (५१२पृ०)प्रकृतिभावे नस्तद्धित इति (१२४पृ०) टिलोपो नेति बोध्यम्।

RAMAKRISHNA MISSION INSTITUTE OF CULTURE
LIBRARY

सायमित्यादिभ्यः (२५)चतुर्भ्योऽव्ययेभ्यश्च कालवाचिभ्यष्ट्युट्युलौ स्तस्तयोस्तुट् च। तुटः प्रागनादेशः अनद्यतन (७।२।४०) इत्यादि निर्देशात्। सायन्तनम्। चिरन्तनम्। प्राह्णप्रगयोरेदन्तत्वन्निपात्यते प्राह्णेतनम्। प्रगेतनम्। दोषातनम्। दिवातनम्। चिरपरुत्परारिभ्यस्त्नो वक्तव्यः॰। चिरत्नम्। परुत्नम्। परारित्नम्। अग्रादिपश्चाड्डिमच्*। अग्रिमम्। आदिमम्। पश्चिमम्। अन्ताच्च *। अन्तिमम्।

विभाषा पूर्वाह्णापराह्णाभ्याम्। ४। ३। २४।

आभ्यां ट्युट्युलौ वा स्तस्तयोस्तुट् च। पक्षे ठञ्। पूर्वाह्णेतनम्। अपराह्णेतनम्। घकालतने (४।३।६०) ष्वित्यलुक्। पूर्वाह्नः सोढोऽस्येति विग्रहे तु पूर्वाह्णतनम्। अपराह्णतनम्। पौर्व्वाह्णिकम्। आपराह्णिकम्।

तत्र जातः। ४। ३। २५।

सप्तमीसमर्थाज्जात इत्यर्थेऽणादयो घादयश्च स्युः। स्रुघ्ने जातः स्रौघ्नः। औत्सः। राष्ट्रियः। अवारपारीणइत्यादि।

प्रावृषष्ठप्। ४। ३। २६।

एण्यस्यापवादः। प्रावृषि जातः प्रावृषिकः।

संज्ञायां शरदो वुञ्। ४। ३। २७।

---

(२५) अव्ययेभ्यः इत्युक्तावपि सायंचिरंशब्दयोः पृथग्ग्रहणम् अकारान्तानव्ययसायचिरशब्दयोर्मान्तत्वनिपातनं द्योतयति।

ञ्णोऽपवादः। शारदकाः दर्भविशेषा मुद्गविशेषाश्च।

उत्तरपदस्य। ७।३।१०।

अधिकारोऽयम्। हनस्त (१८६४०) इत्यस्मात् प्राक्।

अवयवादृतोः। ७।३।११।

अवयववाचिनः पूर्वपदादृतुवाचिनोऽचामादेरचो वृद्धिः स्यात् ञिति णिति किति च तद्धिते परे। पूर्व्ववार्षिकः। अपरहैमनः। अवयवात्किम् पूर्वासु वर्षासु भवः पौर्ववर्षिकः। ऋतोर्वृद्धिमद्विधाववयवानामिति(२६)तदन्तविधिः पूर्वत्र(२७) इह तु न अवयवत्वाभावात्।

सुसर्व्वार्द्धाज्जनपदस्य। ७।३।१२।

उत्तरपदस्य वृद्धिः। सुपाञ्चालकः। सर्वपाञ्चालकः। अर्द्धपाञ्चालकः। जनपदतदवध्योरिति (५६३४०) वुञ्। सुसर्वार्द्धदिक्शब्देभ्यो जनपदस्येति (२८) तदन्तविधिः।

दिशोऽमद्राणाम्। ७। ३। १३।

---

(२६) ऋतोर्वृद्धीति ऋतुवाचिनः शब्दात् वृद्धिनिमित्तप्रत्ययविधौ तदन्तविधिर्वाच्यः स चेदृतुवाचिशब्दोऽवयवेभ्यः परोभवतीत्यर्थः।

(२७) पूर्व्वत्र पूर्व्ववार्षिक इत्यादौ तत्र च तद्धितार्थे द्विगुः। पौर्व्ववर्षिक इत्यत्र तु कालाट्ठञिति (५६८४०) सामान्यतः ठञेवेति विवेकः। अवयवत्वाभावादिति अवयवत्वे पूर्व्वासु वर्षास्विति सामानाधाकरण्यं न स्यात्।

(२८) सुसर्व्वार्द्धेति जनपदवाचिनः शब्दस्यानन्तरे प्रत्यये विधीयमाने तदन्तविधिर्यो भवति स सुसर्व्वादिभ्यः पर एव भवतीत्यर्थः।

दिग्वाचकाज्जनपदवाचिनो वृद्धिः। पूर्व्वपाञ्चालकः। दिशः किम् पूर्व्वपञ्चालानामयं पौर्वपञ्चालः। अमद्राणामिति किम् पौर्वमद्रः। योगविभाग उत्तरार्थः।

प्राचां (२९) ग्रामनगराणाम्। ७। ३। १४।

दिशः परेषां ग्रामवाचिनान्नगरवाचिनाञ्चाङ्गानामवयवस्य वृद्धिः। पूर्व्वेषुकामशम्यामभवः पूर्व्वैषुकामशमः। नगरे पूर्व्वपाटलिपुत्रकः।

पूर्व्वाह्णापराह्णार्द्रामूलप्रदोषावस्कराद्वुन्। ४। ३। २८।

पूर्व्वाह्णकः। अपराह्णकः। आर्द्रकः। मूलकः। प्रदोषकः। अवस्करकः।

पथः पन्थ च। ४। ३। २९।

पथि जातः पन्थकः।

अमावास्याया वा। ४। ३। ३०।

अमावास्यकः-आमावास्यः।

अ च। ४। ३। ३१।

अमावास्यः।

---

(२९) प्राचामिति देशनिर्देशः नगरस्य ग्रामत्वेऽपि नगराणामित्युत्तरपदविशेषणम् ग्रामाणामित्यस्याविशेषत्वमिति द्योतनायोभय ग्रहणम्।

सिन्ध्वपकराभ्यां कन्। ४। ३। ३२।

सिन्धुकः। कच्छाद्यणि (५६५पृ०) मनुष्यवुञि (५६५पृ०) च प्राप्ते। अपकरकः। औत्सर्गिकेऽणि प्राप्ते।

अणञौ च। ४। ३। ३३।

क्रमात् स्तः। सैन्धवः। आपकरः।

श्रविष्ठाफल्गुन्यनुराधास्वातितिष्यपुनर्वसुहस्त विशाखाषाढाबहुलाल्लुक्। ४। ३। ३४।

एभ्यो नक्षत्रवाचिभ्यः परस्य जातार्थप्रत्ययस्य लुक् स्यात्।

लुक् तद्धितलुकि। १। २। ४९।

तद्धितलुकि सत्युपसर्ज्जनस्त्रीप्रत्ययस्य लुक् स्यात् श्रविष्ठासु जातः श्रविष्ठः। फल्गुन इत्यादि। चित्रारेवतीरोहिणीभ्यः स्त्रियामुपसंख्यानम्*। चित्रायाञ्जाता चित्रा। रेवती। रोहिणी। आभ्यां लुक् तद्धितलुकि कृते पिप्पलादे(२२८पृ०)(३०) राकृतिगणत्वात्पुनर्ङीष्। फल्गुन्याषाढाभ्याण्टानौ वक्तव्यौ*। स्त्रियामित्येव। फल्गुनी। आषाढा। श्रविष्ठाषाढाभ्याञ्छण् वक्तव्यः*। अस्त्रियामपि। श्राविष्ठीयः। आषाढीयः।

जे प्रोष्ठपदानाम्। ७। ३। १८।

प्रोष्ठपदानामुत्तरपदस्याचामादेरचो वृद्धिः स्याज्जातार्थे ञिति णिति किति च। प्रोष्ठपदासु जातः प्रोष्ठपादो माण-

---

(३०) पिप्पल्यादेरिति "अन्यथा गौरादिषु रेवती रोहिणी नक्षत्र इति

चकः। जे इति किम् प्रोष्ठपदासु भवः प्रौष्ठपदः। बहुवचननिर्द्देशात्पर्य्यायोऽपि गृह्यते। भद्रपादः।

स्थानान्तगोशालखरशालाच्च। ४।३।३५

एभ्यो जातार्थप्रत्ययस्य लुक् स्यात्। गोस्थाने जातः गोस्थानः। गोशालः। खरशालः। विभाषा (२१) सेनेति (१८८४०) नपुंसकत्वे ह्रस्वत्वम्।

वत्सशालाभिजिदश्वयुक्शतभिषजो वा। ४। ३। ३६।

एभ्यो जातार्थस्य लुग्वा स्यात। वत्सशाले जातः वत्सशालः वात्सशाल इत्यादि। जातार्थे प्रतिप्रसूतोऽण् वा डिद्वक्तव्यः* शातभिषः-शातभिषजः-शतभिषक्।

नक्षत्रेभ्यो बहुलम्। ४। ३। ३७।

जातार्थप्रत्ययस्य बहुलं लुक् स्यात्। रोहिणः रौहिण

कृतलब्धक्रीतकुशलाः। ४। ३। ३८।

तत्रेत्येव। स्रुघ्ने कृतो लब्धः क्रीतः कुशलो वा स्रौघ्नः।

प्रायभवः। ४। ३। ३९।

तत्रेत्येव। स्रुघ्ने प्रायेण बाहुल्येन भवति स्रौघ्नः।

नक्षत्रवाचिनोरेव पाठादनयोश्च नक्षत्रवाचित्वाभावेन क्लीबन्तता स्यादिति भावः।

(२१) सूत्रे गोशालखरशालेति ह्रस्वपाठसमर्थनायाह विभाषेति।

उपजानूपकर्णोपनीवेष्ठक्। ४। ३। ४०।

औपजानुकः। औपकर्णिकः। औपनीविकः।

सम्भूते। ४। ३। ४१।

स्रुघ्ने सम्भवति स्रौघ्नः।

कोशाड्ढञ्। ४। ३। ४२।

कौशेयं वस्त्रम्।

कालात्साधुपुष्प्यत्पच्यमानेषु। ४। ३। ४३।

हेमन्ते साधुः हैमन्तः प्राकारः। वसन्ते पुष्प्यन्ति वासन्त्यः कुन्दलताः। शरदि पच्यन्ते शारदाः शालयः।

उप्ते च। ४। ३। ४४।

हेमन्ते उप्यन्ते हैमन्ताः यवाः।

आश्वयुज्या वुञ्। ४। ३। ४५।

ठञोऽपवादः। आश्वयुज्यामुप्ता आश्वयुजका माषाः ‡।

ग्रीष्मवसन्तादन्यतरस्याम्। ४। ३। ४६।

पक्षे ऋत्वण्। ग्रैष्मकं-ग्रैष्मम्। वासन्तकं-वासन्तम्।

देयमृणे। ४। ३। ४७।

कालादित्येव मासे देयमृणं मासिकम्।

कलाप्यश्वत्थयवबुसाद्वुन्। ४। ३। ४८।

---

‡ कालाट्ठञिति (५६८४०) सामान्यतः प्राप्तस्य ठञोऽपवादः।

यस्मिन्(३२) काले मयूराः कलापिनो भवन्ति स उपचारात्कलापी तत्र देयमृणं कलापकम्। अश्वत्थस्य फलमश्वत्थस्तद्युक्तः कालोऽप्यश्वत्थः। यस्मिन् कालेऽश्वत्थाः फलन्ति तत्र देयमृणमश्वत्थकम्। यस्मिन् यवबुसमुत्पद्यते तत्र देयमृणं यवबुसकम्।

ग्रीष्मावरसमाद्वुञ्।४।३।४९।

ग्रीष्मे देयमृणं ग्रैष्मकम्। आवरसमकम्(३३)।

संवत्सराग्रहायणीभ्यां ठञ्च।४।३।५०।

चाद्वुञ्। सांवत्सरिकम्-सांवत्सरकम्। आग्रहायणिकम्-आग्रहायणकम्।

व्याहरति मृगः।४।३।५१।

कालवाचिनः सप्तम्यन्ताच्छब्दायतइत्यर्थे अणादयः स्युः यो व्याहरति स मृगश्चेत्। निशायां व्याहरति नैशो मृगः। नैशिकः ‡।

तदस्य सोढम्(३४)।४।३।५२।

---

(३२) अत्र सूत्रे देयमृणमित्यर्थान्वयाय कालादित्यनुवृत्तस्य संबन्धाय च कलाप्यादिशब्दास्तत्तत्काले लाक्षणिकास्तथाच यस्मिन्नित्यादि।

(३३) आवरसमकमिति आगामिवर्षे देयमित्यर्थः अवरशब्दस्य समाशब्देन समासास्तथार्थत्वम्।

‡ निशाप्रदोषाभ्याञ्चेति (५७०पृ०) पक्षे ठञ्।

(३४) प्रथमान्तात् सोढोपाधिकात् षष्ठ्यर्थेऽणादयः स्युरित्यर्थः। क्रियाकारकसम्बन्धस्यैव विवक्षणादस्येति कर्त्तुः शेषत्वविवक्षया षष्ठी कालस्य

कालादित्येव। निशासहचरितमध्ययनन्निशा तत्सोढमस्य नैशः। नैशिकः।

तत्र भवः।४।३।५३।

स्रुघ्ने भवः स्रौघ्नः। राष्ट्रियः।

दिगादिभ्यो (३५) यत्।४।३।५४।

दिश्यम्। वर्ग्यम्।

शरीरावयवाच्च।४।३।५५।

दन्त्यम्। कर्ण्यम्।

प्राचान्नगरान्ते।७।३।२४।

प्राचान्देशे नगरान्ते पूर्वपदस्योत्तरपदस्य चाचामादेरचो वृद्धिः ञिति णिति किति च। सुह्मनगरे भवः सौह्मनागरः। पौर्वनागरः। प्राचाङ्किम् मद्रनगरमुदक्षु तत्र भवः माद्रनगरः।

जङ्गलधेनुवलजान्तस्य विभाषितमुत्तरम् (३६)।७।३।२५।

स्वरूपेण सहनक्रियाऽयोगात् सहनयोग्यक्रियासहचरितक्रियायां लक्षणया तथेति स्पष्टयति निशासहचरितमिति।

(३५) दिक् वर्ग पूग गण पक्ष धाय्य मित्र मेधा अन्तर पथिन् रहस् अलीक उखा साक्षिन् देश आदि अन्त मुख जघन मेघ यूथ (उदकात्संज्ञायाम्) न्याय वंश वेश काल आकाश दिगादिः।

(३६) उत्तरमुत्तरपदं विभाषितं विभाषितवृद्धिकमित्यर्थः।

ङ्गलाद्यन्तस्याङ्गस्य पूर्व्वपदस्याचामादेरचो वृद्धिरुत्तरपदस्य
ा ञिति णिति किति च। कुरुजङ्गले भवं कौरुजङ्गलम्-
कौरुजाङ्गलम्। वैश्वधेनवम्-वैश्वधैनवम्-सौवर्णवलजम्-
ौवर्णवालजम्।

दृतिकुक्षिकलशिवस्त्यस्त्यहेर्ढञ्। ४।३।५६।

: र्त्तेयम्। कौक्षेयम् कलशिर्घटः तत्र भवं कालशेयम्।

ग्रीवाभ्योऽण् च। ४। ३। ५७।

वात् ढञ्। ग्रैवेयम्-ग्रैवम्।

गम्भीराञ्ज्यः। ४। ३। ५८।

गम्भीरे भवं गाम्भीर्य्यम्। पञ्चजनादुपसंख्यानम् *।
पाञ्चजन्यः।

अव्ययीभावाच्च। ४। ३। ५९।

परिमुखम्भवं पारिमुख्यम्। परिमुखादिभ्य (३७) एवेष्यते
नेह। औपकूलः।

अन्तःपूर्व्वपदाट्ठञ्। ४। ३। ६०।

अव्ययीभावादित्येव। वेश्मनीति अन्तर्वेश्मम् तत्र भवम्

(३७) परिमुख परिहनु पर्य्योष्ठ पर्य्युलूखल परिसीर उपसीर उपस्थूण उपकलाप अनुपथ अनुपद अनुगङ्ग अनुतिल अनुशीत अनुसाय अनुसीर अनुमाष अनुयव अनुयूप अनुवंश प्रतिशाख परिमुखादिः।

आन्तर्वेश्मिकम्। आन्तर्गणिकम्। अध्यात्मादेष्ठञिष्यते (३९)। आध्यात्मं भवमाध्यात्मिकम्।

अनुशतिकादीनाञ्च। ७।३।२०।

एषामुभयपदवृद्धिः स्यात् ञिति णिति किति च। आधिदैविकम्। आधिभौतिकम् ऐहलौकिकम्। पारलौकिकम्। अध्यात्मादिराकृतिगणः (३८)।

देविकाशिंशपादित्यवाड्दीर्घसत्रश्रेयसामात्। ७।३।१।

एषां पञ्चानां वृद्धिप्राप्तावादेरच आत् ञिति णिति किति च। दाविकम्। देविकाकूले भवा दाविकाकूलाः शालयः। शिंशपाया विकारः शांशपश्चमसः पलाशादिभ्यो (५८८सू०) वेत्यञ्। दित्यौहइदं दात्यौहम्। दीर्घसत्रे भवं दार्घसत्रम्। श्रेयसि भवं श्रायसम्।

ग्रामात्पर्य्यनुपूर्व्वात्। ४।३।६१।

---

(३८) अनुशतिक अनुहोड़ अनुसंवरण अनुसंवत्सर अङ्गारवेणु असिहत्य अस्यहत्य अस्यहेति वध्योग पुष्करसद् अनुहरत् कुरुकत कुरुपञ्चाल उदकशुद्ध इहलोक परलोक सर्व्वलोक सर्व्वपुरुष सर्व्वभूमि प्रयोग परस्त्री (राजपुरुषात्ष्यञि) सूत्रनड़ आकृतिगणोयम्। तेनाभिगम अधिभूत अधिदेव चतुर्विद्या इत्यादयोऽन्येऽपि ज्ञेयाः।

(३९) समानाच्च तदादेश्च अध्यात्मादेष्ठञिष्यते।
ऊर्ध्वं दमाच्च देहाच्च लोकोत्तरपदात्तथा।

ठञ् स्यात्। अव्ययीभावादित्येव। पारिग्रामिकः। आनुग्रामिकः।

जिह्वामूलाङ्गुलेश्छः।४।३।६२।

जिह्वामूलीयम्। अङ्गुलीयम्।

वर्गान्ताच्च।४।३।६३।

कवर्गीयम्।

अशब्दे यत्खावन्यतरस्याम्।४।३।६४।

पक्षे पूर्वेण छः। भवर्ग्यः-भवर्गीणः-भवर्गीयः। अशब्दे किम् कवर्गीयो वर्णः।

कर्णललाटात्कनलङ्कारे।४।३।६५।

कर्णिका। ललाटिका।

तस्य व्याख्यानइति च (४०) व्याख्यातव्यनाम्नः।४।३।६६।

सुपां व्याख्यानः सौपो ग्रन्थः। तैङः। कार्त्तः। सुप्सु भवं सौपम्।

बह्वचोऽन्तोदात्ताट्ठञ्।४।३।६७।

(४०) षष्ठ्यन्तात् व्याख्यानकरणार्थे सप्तम्यन्ताच्च भवार्थे व्याख्यातव्यग्रन्थवाचिनः शब्दात् प्रत्ययाः स्युरित्यर्थः। व्याख्यायतेऽनेनेति व्याख्यानोग्रन्थः।

षत्वणत्वयोर्विधायकं शास्त्रं षत्वणत्वम् तस्य व्याख्यानस्तत्र भवो वा षात्वणत्विकः।

क्रतुयज्ञेभ्यश्च। ४। ३। ६८।

सोमसाध्येषु यागेष्वेतौ प्रसिद्धौ तत्रान्यतरोपादानेन सिद्धे उभयोरुपादानसामर्थ्यादसोमका अपीह गृह्यन्ते। अग्निष्टोमस्य व्याख्यानस्तत्र भवो वा आग्निष्टोमिकः। वाजपेयिकः। पाकयज्ञिकः (४१)। नावयज्ञिकः। बहुवचनं स्वरूपविधिनिरासार्थम्। अन्तोदात्तार्थं (४२) आरम्भः।

अध्यायेष्वेवर्षेः। ४। ३। ६९।

ऋषिशब्देभ्यो लक्षणया व्याख्येयग्रन्थवृत्तिभ्यो भवे व्याख्याने चाध्याये ठञ् स्यात्। वशिष्ठेन दृष्टो मन्त्रो वाशिष्ठस्तस्य व्याख्यानस्तत्र भवो वा वाशिष्ठिकोऽध्यायः। अध्यायेषु किम् वाशिष्ठी ऋक्।

पौरोडाशपुरोडाशात् ष्ठन्। ४। ३। ७०।

पुरोडाशसहचरितो मन्त्रः पुरोडाशः स एव पौरोडाशः ततः ष्ठन्। पौरोडाशिकः। पुरोडाशिकः।

छन्दसो यदणौ। ४। ३। ७१।

---

(४१) पाकयज्ञोऽष्टयज्ञो वैश्वदेवहोमो वा। नवयज्ञो नवशस्येष्टिराग्रहायणेष्टिः।

(४२) अन्तोदात्तार्थं इति कद्रुत्तरप्रकृतिस्वरेण मध्योदात्तवाजपेयाद्यर्थः।

छन्दस्यः छान्दसः ।

द्व्यजृद्ब्राह्मणर्क्प्रथमाध्वरपुरश्चरणनामाख्याताट्ठक् ।४।३।७२।

द्व्यचः । ऐष्टिकः । पाशुकः । ऋतः । चातुर्होतृकः । ब्राह्मणिकः । आर्चिक इत्यादि ।

ऋगयनादि (४३) भ्यः ।४।३।७३।

ठञादेरपवादः । आर्गयनः । औपनिषदः । वैयाकरणः ।

तत आगतः ।४।३।७४।

स्रुघ्नादागतः स्रौघ्नः ।

ठगायस्थानेभ्यः ।४।३।७५।

शुल्कशालाया आगतः शौल्कशालिकः ।

शुण्डिकादि (४४) भ्योऽण् ।४।३।७६।

आयस्थाने ठकश्छादीनाञ्चापवादः । शुण्डिकादागतः शौण्डिकः । कार्कणः । तैर्थः ।

---

(४३) ऋगयन पदव्याख्यान छन्दोमान छन्दोभाषा छन्दोविचिति न्याय पुनरुक्त निरुक्त व्याकरण निगम वास्तुविद्या क्षत्रविद्या अङ्गविद्या विद्या उत्पात उत्पाद उद्याव संवत्सर मुहूर्त उपनिषद् निमित्त शिक्षा भिक्षा ऋगयनादिः । एभ्यो भवे व्याख्याने चार्थेऽणित्यर्थः ।

(४४) शुण्डिक कृकण (कृपण) स्थण्डिल उदपान उपल तीर्थ भूमि तृण पर्ण शुण्डिकादिः ।

विद्यायोनिसम्बन्धेभ्यो वुञ्। ४। ३। ७७।

औपाध्यायकः। पैतामहकः।

ऋतष्ठञ्। ४। ३। ७८।

वुञोऽपवादः। हौतृकम्। भ्रातृकम्।

पितुर्य्यच्च। ४। ३। ७९।

चाट्ठञ्। रीङृतः (५२२पृ०) यस्येति (११८पृ०) लोपः। पित्र्यम् पैतृकम्।

गोत्रादङ्कवत् (४५)। ४। ३। ८०।

विदेभ्यः आगतं वैदम्। गार्गम्। दाक्षम्। औपगवकम्।

नञः शुचीश्वरक्षेत्रज्ञकुशलनिपुणानाम्। ७। ३। ३०।

नञः परेषां शुच्यादिपञ्चानामादेरचो वृद्धिः पूर्व्वपदस्य तु वा ञिदादौ परे। आशौचम् (४६) अशौचम्। आनैश्वर्य्यम् अनैश्वर्य्यम्। आक्षैत्रज्ञम् अक्षैत्रज्ञम्। आकौशलम् अकौशलम्। आनैपुणम् अनैपुणम्।

हेतुमनुष्येभ्योऽन्यतरस्यां रूप्यः। ४। ३। ८१।

---

(४५) अङ्कार्थे यस्याः प्रकृतेर्यः प्रत्ययः (५९५पृ०) वक्ष्यते स सर्वोऽपि तत आगत इत्यर्थे स्यात् अङ्कवदिति अङ्कोलक्षणभेदः। अङ्कशब्देनेदमर्थ-सामान्यं लक्ष्यते तस्मात् वुञप्यतिदिश्यते न त्वणेवेति बोध्यम्।

(४६) अशुचेरागतमित्यत्रापि आशौचमित्युभयपदवृद्ध्यर्थमिह नञ इत्यादिसूत्र-ग्रहणम्। अन्ये तु भावप्रत्ययान्ताः प्रयोगा उदाहृता इत्याहुः।

समादागतं समरूप्यम्। विषमरूप्यम्। पक्षे गहादित्वाच्छः (५६६पृ०)। समीयम्। विषमीयम्। देवदत्तरूप्यम्-दैवदत्तम् ‡ देवदत्तीयम्।

मयट् च। ४। ३। ८२।

सममयम्। विषममयम्। देवदत्तमयम्।

प्रभवति। ४। ३। ८३।

तत इत्येव। हिमवतः (४७) प्रभवति हैमवती गङ्गा।

विदूरात् ञ्यः। ४। ३। ८४।

विदूरात्प्रभवति वैदूर्यो मणिः।

तद्गच्छति पथिदूतयोः। ४। ३। ८५।

स्रुघ्नङ्गच्छति स्रौघ्नः पन्था दूतो वा।

अभिनिष्क्रामति द्वारम्। ४। ३। ८६।

तदित्येव। स्रुघ्नमभिनिष्क्रामति स्रौघ्नम् कान्यकुब्जद्वारम्।

अधिकृत्य कृते ग्रन्थे। ४। ३। ८७।

तदित्येव। शारीरक (४८) मधिकृत्य कृतो ग्रन्थः शारीरकीयः। शारीरकं भाष्यमिति त्वभेदोपचारात् ‡।

---

§ वा नामधेयस्येति (५६१पृ०) वा वृद्धत्वात् छाणौ।

(४७) प्रभवः प्रथमः प्रकाशो न तूत्पत्तिर्जाताद्भेदेन निर्द्दे्शादित्युदाहरणेन स्पष्टयति हिमवत इति।

(४८) शरीरादिदमर्थेऽणि स्वार्थे कः शारीरकं जीवमित्यर्थः।।

‡ लुबाख्यायिकाभ्यो बहुलमिति(५४०पृ०)दर्शितं वार्त्तिकमत्र उदाहर्त्तव्यम्

शिशुक्रन्दयमसभद्वन्द्वेन्द्रजननादिभ्यश्छः। ४। ३। ८८।

शिशूनां क्रन्दनं शिशुक्रन्दः तमधिकृत्य कृतो ग्रन्थः शिशुक्रन्दीयः। यमस्य सभा यमसभम् क्लीवत्वन्निपातनात्। यमसभीयः। किरातार्ज्जुनीयम्। इन्द्रजननादिराकृतिगणः। इन्द्रजननीयम् विरुद्धभोजनीयम्।

सोऽस्य निवासः। ४। ३। ८९।

स्रुघ्नो निवासोऽस्य स्रौघ्नः।

अभिजनश्च। ४। ३। ९०।

स्रुघ्नोऽभिजनोऽस्य स्रौघ्नः। यत्र स्वयं वसति स निवासः। यत्र पूर्व्वैरुषितं सोऽभिजन इति विवेकः।

आयुधजीविभ्य(४९)श्छः पर्व्वते। ४। ३। ९१।

पर्व्वतवाचिनः प्रथमान्तादभिजनशब्दादस्येत्यर्थे छः स्यात्। हृद्गोलः पर्वतोऽभिजनो येषामायुधजीविनां ते हृद्गोलीयाः। आयुधेति किम्। ऋचोदः पर्वतोऽभिजनो येषां ते आर्चोदाः द्विजाः।

शण्डिकादिभ्यो(५०)ञ्यः। ४। ३। ९२।

(४९) आयुधजीविभ्य इति क्रियार्थोपपदस्येति (२८०४०) चतुर्थी तानभिधातुमित्यर्थः पर्व्वते इति पञ्चम्यर्थे सप्तमी क्वचित् पर्व्वतादित्येव पाठः। शब्देन्दु०

(५०) शण्डिक सर्व्वसेन सर्व्वकेश शक शट रक शङ्ख बोध शण्डिकादिः।

शण्डिकोऽभिजनोऽस्य शाण्डिक्यः ।

सिन्धुतक्षशिलादिभ्योऽणञौ ।४।३।९३।

सिन्ध्वादिभ्यो(५१) ऽण् तक्षशिलादिभ्यो(५२)ऽञ् स्यादुक्तेऽर्थे। सैन्धवः । तक्षशिला नगरी अभिजनोऽस्य ताक्षशिलः ।

तूदीशलातुरवर्म्मतीकूचवाराड्ढक्छण्ढञ्यकः ।४।३।९४।

तूदी अभिजनोऽस्य तौदेयः। शालातुरीयः। वार्म्मतेयः। कौचवार्य्यः।

भक्तिः ।४।३।९५।

सोऽस्येत्यनुवर्त्तते। भज्यते सेव्यते इति भक्तिः। स्रुघ्नो भक्तिरस्य स्रौघ्नः।

अचित्ताददेशकालाट्ठक् ।४।३।९६।

अपूपा भक्तिरस्य आपूपिकः। पायसिकः। अचित्तात्किम् दैवदत्तः। अदेशात्किम् स्रौघ्नः। अकालात्किम् ग्रैष्मः।

महाराजाट्ठञ् ।४।३।९७।

---

(५१) सिन्धु वर्णु मधुमत् कम्बोज साल्व काश्मीर गन्धार किष्किन्धा उरसा दरद् गन्दिका सिन्ध्वादिः ।

(५२) तक्षशिला वत्सोद्धरण कैमेंदुर ग्रामणी छगल क्रोष्टुकर्ण सिंहकर्ण संकुचित किन्नर काण्डधार पर्व्वत अवसान वर्व्वर कंस तक्षशिलादिः ।

माहाराजिकः।

वासुदेवार्ज्जुनाभ्यां वुन्। ४। ३। ९८।

वासुदेवकः। अर्ज्जुनकः।

गोत्रक्षत्रियाख्येभ्यो बहुलं वुञ्। ४। ३।९९

अणोऽपवादः। परत्वाद् वृद्धाच्छं बाधते। ग्लुचुकायनिर्भक्तिरस्य ग्लौचुकायनकः। नाकुलकः। बहुलग्रहणान्नेह। पाणिनो भक्तिरस्य पाणिनीयः।

जनपदिनां जनपदवत्सर्व्वं जनपदेन समानशब्दानां बहुवचने। ४। ३। १००।

जनपदस्वामिवाचिनां बहुवचने जनपदवाचिना समानश्रुतीनाञ्जनपदवत्सर्व्वं स्यात्प्रत्ययः प्रकृतिश्च। जनपदतदवध्योश्चेति (५६३४०) प्रकरणे ये प्रत्यया उक्तास्तेऽत्रातिदिश्यन्ते। अङ्गा जनपदो भक्तिरस्य आङ्गकः। अङ्गाः क्षत्रिया भक्तिरस्य आङ्गकः। जनपदिनाङ्किम् पञ्चाला ब्राह्मणा भक्तिरस्यपाञ्चालः। जनपदेनेति किम् पौरवो राजा भक्तिरस्य पौरवीयः।

तेन प्रोक्तम्। ४। ३। १०१।

पाणिनिना प्रोक्तम्पाणिनीयम्।

तित्तिरिवरतन्तुखण्डिकोखाच्छण्। ४। ३। १०२।

छन्दोब्राह्मणानीति (५३) (५३३पृ०)तद्विषयता। तित्तिरिणा प्रोक्तमधीयते तैत्तिरीयाः।

काश्यपकौशिकाभ्यामृषिभ्यां णिनिः। ४। ३। १०३।

काश्यपेन प्रोक्तमधीयते काश्यपिनः।

कलापिवैशम्पायनान्तेवासिभ्यश्च (५४)। ४। ३। १०४।

कलाप्यन्तेवासिभ्यः-हरिद्रुणा प्रोक्तमधीयते हारिद्रविणः। वैशम्पायनान्तेवासिभ्यः-आलम्बिनः।

पुराणप्रोक्तेषु ब्राह्मणकल्पेषु। ४। ३। १०५।

तृतीयान्तात् प्रोक्तार्थे णिनिः स्यात्। यत्प्रोक्तम्पुराणप्रोक्ता‡श्चेद्ब्राह्मणकल्पास्ते भवन्ति। ब्राह्मणेषु-भल्लु, भाल्लविनः। शाट्यायनः-शाट्यायनिनः। कल्पे। पिङ्गेन प्रोक्तः पैङ्गी

---

(५१) तित्तिरीत्यारभ्य तेनैकदिगित्यन्तं(५८२पृ०)वक्ष्यमाणाः प्रत्ययाश्छन्दस्येव वाच्ये इष्यन्ते शौनकादिभ्यश्छन्दसीत्यतः (५८१पृ०) पूर्वत्र छन्दसोऽपकर्षादुत्तरत्र चानुवृत्तेरित्याशयेनाह छन्दोब्राह्मणेति तेन तित्तिरिणा प्रोक्तः श्लोक इत्यादौ न तित्तिर्यादिभ्यश्छणेत स च छन्दस्येवेति नियमद्वयाश्रयणात्। 'छन्दःशब्देन तु कल्पसूत्राण्यपि गृह्यन्ते। शब्देन्दु०।

(५४) हरिद्रुश्छगली तुम्बुरुरुलपस्तत्वारः कलाप्यन्तेवासिनः। वैशम्पायनस्य तु आलम्ब लङ्ग कमल ऋचाभ आरुणि ताण्ड्य श्यामायन कठ कलापिनो नवेति बोध्यम्।

‡ पुराणेन मुनिना प्रोक्ताः।

कल्पः। पुराणेति किम् याज्ञवल्क्यानि ब्राह्मणानि। आश्मरथः कल्पः। अणि आपत्यस्येति (५८१४०) यलोपः

शौनकादिभ्य(५५)श्छन्दसि। ४। ३। १०६।

छन्दस्यभिधेये एभ्यो णिनिः। शौनकेन प्रोक्तमधीयते शौनकिनः।

कठचरकाल्लुक्। ४। ३। १०७।

आभ्यां प्रोक्तप्रत्ययस्य लुक् स्यात्। कठेन प्रोक्तमधीयते कठाः। चरकाः।

कलापिनोऽण्। ४। ३। १०८।

कलापिना प्रोक्तमधीयते कालापाः। नान्तस्य टिलोपे सब्रह्मचारिपीठसर्पिकलापिकौथुमितैतिलिजाजलिलाङ्गलिशिलालिशिखण्डिसूकरसद्मसुपर्वणामुपसंख्यानम्*। इत्युपसंख्यानाट्टिलोपः।

छगलिनो ढिनुक्। ४। ३। १०९।

छगलिना प्रोक्तमधीयते छागलेयिनः।

पाराशर्यशिलालिभ्यां भिक्षुनटसूत्रयोः। ४। ३। ११०।

---

(५५) शौनक वाजसनेय शार्ङ्गरव शापेय शाष्पेय खाडायन स्तम्भ स्कन्ध देवदर्शन रज्जुभार रज्जुकण्ठ कठशाठ कषाय तल दण्ड पुरुषांसक अश्वपेज शौनकादिः।

पाराशर्य्येण (५६) प्रोक्तं भिक्षुसूत्रमधीयते पाराशरिणो भिक्षवः। शैलालिनो नटाः।

कर्म्मन्दकृशाश्वादिनिः। ४। ३। १११।

भिक्षुनटसूत्रयोरित्येव। कर्म्मन्देन प्रोक्तमधीयते कर्म्मन्दिनो भिक्षवः। कृशाश्विनो नटाः।

तेनैकदिक् (५७)। ४। ३। ११२।

सुदाम्ना अद्रिणा एकदिक् सौदामनी।

तसिश्च। ४। ३। ११३।

स्वरादिपाठादव्ययत्वम्। पीलुमूलेन एकदिक् पीलुमूलतः।

उरसो यच्च। ४। ३। ११४।

चात्तसिः। अणोऽपवादः। उरसा एकदिक् उरस्यः। उरस्तः।

उपज्ञाते। ४। ३। ११५।

---

(५६) भिक्षुसूत्रं भिक्षुत्वसंपादकं सूत्रं तथा नटसूत्रम्। नटसूत्रज्ञाने हि यथा नटत्वसम्पत्तिरेवं भिक्षुसूत्रज्ञाने ब्रह्मस्वरूपत्वेन सर्व्वज्ञानात् कर्म्मत्यागादरेव भिक्षुत्वसम्पत्तिः तत्र वेदान्तरूपं "वेदान्तान् विधिवत् श्रुत्वा संन्यसेदनृणो द्विज" इति मानवे वेदान्तज्ञानस्यैव संन्यासहेतुत्वोक्तेः। पाराशर्य्यो व्यासस्तत्प्रोक्तं शारीरकसूत्रम् इह भिक्षुकसूत्या विनिरत्नुवर्त्तते।

(५७) तेनैकेति तेनेति सहार्थे तृतीया तेन सहैकदिग्रूपाधिकरणस्यमित्यर्थे तृतीयान्तात् अण् प्रत्यय इत्यर्थः।

तेनेत्येव। पाणिनिना उपज्ञातम्पाणिनीयम्।

कृते ग्रन्थे। ४। ३। ११६।

वररुचिना कृतो वाररुचो ग्रन्थः।

संज्ञायाम्। ४। ३। ११७।

तेनेत्येव। अग्रन्थार्थमिदम्। मक्षिकाभिः कृतम् माक्षिकम् मधु।

कुलालादिभ्यो (५८) वुञ्। ४। ३। ११८।

तेन कृते संज्ञायाम्। कुलालेन कृतम् कौलालकम्। वारुडकम्।

क्षुद्राभ्रमरवटरपादपादञ्। ४। ३। ११९।

तेन कृते संज्ञायाम्। क्षुद्राभिः कृतम् क्षौद्रम्। भ्रामरम्। वाटरम्। पादपम्।

तस्येदम् (५९)। ४। ३। १२०।

---

(५८) कुलाल वरुड चण्डाल निषाद कर्मार सेना सिरिध्र सैरिन्ध्र देवराज परिषत् वधू मधु रुरु रुद्र अनडुह् ब्रह्मन् कुम्भकार श्वपाक कुलालादिः।

(५९) तस्येदमिति सूत्रेदमित्यनेन शेषभूतसर्वविशेषाणां सामान्यरूपेण प्रत्ययार्थत्वं बोधयति तेन प्रकृत्यर्थसम्बन्धिमात्ररूपेऽर्थेऽनेन प्रत्ययविधानम्। अपत्यादीनां तु विशेषरूपेण सम्बन्धित्वेन शेषत्वाभावेन च नेदमर्थता।

उपगोरिदम् औपगवम्। वहेस्तुरण् इट् (६०) च *। संवोढुः स्वम् सांवहित्रम्। अग्नीधः शरणे रण् भं च (६१) *। अग्निमिन्धे अग्नीत् तस्य स्थानमाग्नीध्रम्। तात्स्थ्यात्तोऽपि आग्नीध्रः। समिधामाधाने षेण्यण् *। सामिधेन्यो मन्त्रः। सामिधेनी ऋक्।

रथाद्यत्। ४। ३। १२१।

रथ्यं चक्रम्।

पत्रपूर्वादञ्। ४। ३। १२२।

पत्रं वाहनम्। अश्वरथस्येदम् आश्वरथम्।

पत्राध्वर्युपरिषदश्च। ४। ३। १२३।

अञ्। पत्राद्वाह्ये *। अश्वस्येदं वहनीयमाश्वम्। आध्वर्यवम्। पारिषदम्।

हलसीराट्ठक्। ४।। ३ १२४।

हालिकम्। सैरिकम्।

द्वन्द्वाद्वुन्वैरमैथुनिकयोः। ४। ३। १२५।

---

(६०) तृच्प्रत्ययान्ताद्वहधातोरण् तृच इट् च। तुरिति तृन्तृचोः सामान्यग्रहणम्। इटश्चासिद्धत्वात् पूर्वमिट् ततो निमित्ताभावान्न इत्वमित्याशयेनोदाहरति सांवहित्रमिति।

(६१) भञ्चेति तेनैकसंज्ञाधिकारतया पदत्वसंज्ञाबाधेन न जश्त्वम्।

काकोलूकिका। कुत्सकुशिकिका। वैरे देवासुरादिभ्यः प्रतिषेधः *। दैवासुरम्।

गोत्रचरणाद्वुञ्। ४। ३। १२६।

औपगवकम्। चरणाद्धर्माम्नाययोरिति वक्तव्यम् *। काठकम्।

सङ्घाङ्कलक्षणेष्वञ्यञिञामण् (६२)। ४। ३। १२७।

घोषग्रहणमपि कर्त्तव्यम् *। अञः। वैदः सङ्घोऽङ्को घोषो वा। वैदं लक्षणम्। यञः। गार्गः। गार्गम्। इञः। दाक्षः। दाक्षम्। परम्परासम्बन्धोऽङ्कः (६३) साक्षात्तु लक्षणम्।

शाकलाद्वा। ४। ३। १२८।

अण् वोक्तेऽर्थे (६४)। पक्षे (६५) चरणाद्वुञ्। शाकलेन प्रोक्तमधीयते शाकलास्तेषां सङ्घोऽङ्को घोषो वा-शाकलः—शाकलकः। लक्षणे क्लीवता।

---

(६२) संघादय इदमर्थविशेषाः गोत्रग्रहणानुवृत्तिरञादीनां प्रत्ययतया तदन्तानां ग्रहणम्। गोत्रञ्चेह लौकिकं न त्वपत्यरूपम्।

(६३) परम्परेति गवादिनिष्ठं चिह्नं गोद्वारा स्वामिनां संबन्धबोधकोऽङ्कः।

(६४) अण् वोक्त इति अण्संबन्धितया संघादीनामप्यनुवृत्तिरिति भावः।

(६५) पक्षे इति गोत्रचरणाद्वुञित्यस्योत्तरसूत्रेऽप्यनुवृत्त्या वाक्यभेदेन व्याख्यानसामर्थ्यात् चरणाद्धर्माम्नाययोरित्युक्तावपि संघादिषु तत्प्राप्तिरिति भावः।

छन्दोगौक्थिकयाज्ञिकबह्वृचनटाञ्ञ्यः। ४। ३। १२९।

छन्दोगानान्धर्म्मआम्नायो वा छान्दोग्यम्। औक्थिक्यम्। याज्ञिक्यम्। बाह्वृच्यम्। नाट्यम् चरणाद्धर्म्माम्नाययोरित्युक्तम् तत्साहचर्य्यान्नटशब्दादपि तयोरेव।

न दण्डमान(ण)वान्तेवासिषु। ४। ३। १३०।

दण्डप्रधाना मान(ण)वाः दण्डमान(ण)वास्तेषु शिष्येषु च वुञ् न स्यात्। दाक्षा दण्डमान(ण)वाः शिष्या वा।

रैवतिकादि(६६) भ्यश्छः। ४। ३। १३१।

तस्येदमित्यर्थे। वुञोऽपवादः। रैवतिकीयः। वैजवापीयः।

कौपिञ्जलहास्तिपदादण्। ४। ३। १३२।

कुपिञ्जलस्यापत्यम् इहैव निपातनादण् तदन्तात्पुनरण्। कौपिञ्जलः। गोत्रवुञोऽपवादः। हस्तिपदस्यापत्यं हास्तिपदस्तस्यायं हास्तिपदः।

आथर्व्वणिकस्येकलोपश्च। ४। ३। १३३।

अण् स्यात्। चरणाद्वुञोऽपवाद इति। आथर्व्वणिकस्यायमाथर्व्वणो धर्म्मआम्नायो वा।

समाप्ताः शैषिकाः।

---

(६६) रैवतिक स्वापिशि क्षैमवृद्धि गौरग्रीवि (गौरग्रीव) औदमेघि औदवापि वैजवापि रैवतिकादिः।

तस्य विकारः (१)। ४। ३। १३४।

अश्मनोविकारे टिलोपो वक्तव्यः। अश्मनो विकारः आश्मः। भास्मनः। मार्त्तिकः।

अवयवे च(२)प्राण्यौषधिवृक्षेभ्यः।४।३।१३५।

चाद्विकारे। मयूरस्यावयवो विकारो वा मायूरः। मौर्वं काण्डं भस्म वा। पैप्पलम्।

बिल्वादि (३) भ्योऽण्। ४। ३। १३६।

बैल्वः।

कोपधाच्च। ४। ३। १३७।

अण्। अञोपवादः (४)। तर्कु तार्कवम्। तैन्तिडीकम्।

त्रपुजतुनोः षुक्। ४। ३। १३८।

---

(१) षष्ठ्यन्ताद्विकारेऽणादयः स्युः। तस्येदमित्यतः (५९३पृ०) तस्येति लब्धे पुनस्तस्येति ग्रहणं शैषिकाधिकारनिवृत्त्यर्थम् अणादयस्तु न निवर्त्तन्ते प्राग्दीव्यतः (४८८पृ०) इत्यधिकारात्।

(२) अवयवे चेति अयमधिकारः। चाद्विकारइति। तेन वक्ष्यमाणाः प्रत्ययाः प्राण्यादिभ्यस्त्रिभ्योऽर्थद्वये, अन्येभ्यस्तु विकार एवेति बोध्यम्।

(३) बिल्व व्रीहि काण्ड मुद्ग मसूर गोधूम इक्षु वेणु गवेधुका कर्पासी पाटली कर्कन्धु कुटीर बिल्वादिः।

अत्र गणे कोपधग्रहणं (५९८पृ०) मयड्बाधनार्थम्।

(४) अञोऽपवाद इति उवर्णान्तादिप्रयुक्तस्य ओरञित्यनेन (५९८पृ०) प्राप्ता ञः।

आभ्यामण् स्याद्विकारे एतयोः षुगागमश्च। त्रापुषम्। जातुषम्।

ओरञ्।४।३।१३९।

दैवदारवम्। भाद्रदारवम्।

अनुदात्तादेश्च।४।३।१४०।

दाधित्थम् (५)। कापित्थम्।

पलाशादिभ्यो (६) वा।४।३।।१४१।

अञ् स्यात् तयोः। पालाशम्। खादिरम्। कारीरम्।

शम्याः ष्लञ्।४।३।१४२।

शामीलम् भस्म। षित्त्वात् ङीष्। शामीली स्रुक्।

मयड्वैतयो (७) र्भाषायामभक्ष्याच्छादनयोः।४।३।१४३।

प्रकृतिमात्रान्मयड्वा स्याद्विकारावयवयोः। अश्ममयम् आश्म-

(५) दाधित्थमिति दधि तिष्ठतीति सुपि स्थ (उ३२४ष्ट०) इति कः उपपद-समासे पृषोदरादित्वात् थस्य तः। तदुत्तरप्रकृतिस्वरेणान्तोदात्तोऽयम्।

(६) पलाश खदिर शिंशपा स्यन्दन पूलाक करीर शिरीष यवास विकङ्कत पलाशादिः।

(७) अधिकारादेव तयोरित्यर्थलाभे पुनस्तयोरिति ग्रहणमपवादविषयेऽपि प्रवृत्त्यर्थं तेन वैल्वं वैल्वमयमित्यादि।

नम् (८)। अभक्ष्येत्यादि किम्। मौद्गः सूपः। कार्पासमाच्छादनम्।

नित्यं वृद्धशरादि (९) भ्यः। ४। ३। १४४।

आम्रमयम्। शरमयम्। एकाचो (१०) नित्यम्। त्वङ्मयम्। वाङ्मयम्। कथन्तर्हि 'आप्यमम्मयमिति (५९१४०) तस्येदम् इत्यणन्तात् स्वार्थे ष्यञ्।

गोश्च पुरीषे (११)। ४। ३। १४५।

गोः पुरीषम् गोमयम्।

पिष्टाच्च। ४। ३। १४६।

मयट् स्याद्विकारे। पिष्टमयम्भस्म। कथम्पैष्टी सुरेति सामान्यविवक्षायान्तस्येदम् (५९१४०) इत्यण्।

संज्ञायाङ्कन्। ४। ३। १४७।

पिष्टादित्येव। पिष्टस्य विकारविशेषः पिष्टकः। 'पूपोऽपूपः पिष्टकः स्यात्'।

---

(८) आच्छादनमिति आच्छादनोऽवयव इत्यर्थः विकारे तु टिलोपः स्यात्।

(९) शर दर्भ मृत् कुटी तृण सोम बल्वज शरादिः।

(१०) आरम्भसामर्थ्यादेव नित्यत्वे सिद्धे पुनर्नित्यग्रहणं क्वचिदन्यत्र नित्यविधानार्थमित्याशयेनाह एकाचइति शरादिषु मृच्छब्दपाठस्तु अस्यानित्यताबोधनार्थः। तेनाप्यमिति सिद्धमिति प्राञ्चस्त्वाः।

(११) गोभुक्ताहारे गोविकारत्वमारोप्य पुरीषे इत्युक्तं तेन नाधिकारविरोधः।

व्रीहेः पुरोडाशे। ४। ३। १४८।

मयट् स्यात्। बिल्वाद्यणोऽपवादः। व्रीहिमयः पुरोडाशः। व्रैहमन्यत्।

असंज्ञायान्तिलयवाभ्याम्। ४। ३। १४९।

तिलमयम्। यवमयम्। संज्ञायान्तु। तैलम्। यावकः।

तालादिभ्यो (१२) ऽण्। ४। ३। १५२।

अञ्मयटोरपवादः। (तालाद्धनुषि ग०)। तालन्धनुः। अन्यत्तालमयम्। ऐन्द्रायुधम्।

जातरूपेभ्यः परिमाणे। ४। ३। १५३।

अण्। बहुवचनात्पर्य्यायग्रहणम्। हाटकः तापनीयः सौवर्णो वा निष्कः। परिमाणे किम् हाटकमयी यष्टिः।

प्राणिरजतादि(१३)भ्योऽञ्। ४। ३। १५४।

शौकम्। वाकम्। राजतम्।

ञितश्च तत्प्रत्ययात्। ४। ३। १५५।

ञित् यो विकारावयवप्रत्ययस्तदन्तादञ् स्यात्तयोरेवार्थयोः।

---

(१२) (तालाद्धनुषि) बार्हिण इन्द्रालिश इन्द्राढश इन्द्रायुध चय श्यामाक पीयूक्षा तालादिः।

(१३) रजत सीस लोह उदुम्बर नीप दारु रोहीतक विभीतक पीतदारु तीव्रदारु त्रिकण्टक कण्टकार रजतादिः।

मयटोऽपवादः । शामीलस्य शामीलम् । दाधित्थस्य दाधित्थम् । कापित्थम् । ञितः किम् । बैल्वमयम् ।

क्रीतवत्परिमाणात् । ४ । ३ । १५६ ।

प्राग्वहतेष्ठक् (६०४पृ०) इत्यारभ्य क्रीतार्थे ये प्रत्यया येनोपाधिना परिमाणाद्विहितास्ते तथैव विकारेऽतिदिश्यन्ते । अणादीनामपवादः । निष्केण क्रीतम् नैष्किकम् । एवन्निष्कस्य विकारोऽपि नैष्किकः । शतस्य विकारः शत्यः—शतिकः ।

उष्ट्राद्वुञ् । ४ । ३ । १५७ ।

प्राण्यञोऽपवादः । औष्ट्रकः ।

उमोर्णयोर्वा । ४ । ३ । १५८ ।

औमम्—औमकम् । और्णम्—और्णकम् । वुञभावे यथाक्रममणञौ (१४) ।

एण्या ढञ् । ४ । ३ । १५९ ।

ऐणेयम् । एणस्य तु ऐणम् ।

गोपयसोर्यत् । ४ । ३ । १६० ।

गव्यम् । पयस्यम् ।

द्रोश्च । ४ । ३ । १६१ ।

---

(१४) अणञाविति लक्षणया यानामित्यनेन (७५४पृ०) उमेत्याद्युदात्तं तेन अनुदात्तादित्वाभावात् तत्र प्राप्ता यतोऽणेव । ऊर्णेत्यन्तोदात्तं तेन शेषनिघातादादेरनुदात्ततया तत्रानुदात्तादेश्च (५८८पृ०) इत्यञिति भावः ।

द्रुर्वयसस्य विकारोऽवयवो वा द्रव्यम्।

माने वयः। ४। ३। १६२।

द्रोरित्येव। द्रुवयम्। "यौतवं द्रुवयं पाय्यमिति मानार्थकम् वयम्।

फले लुक्। ४। ३। १६३।

विकारावयवप्रत्ययस्य लुक् स्यात् फले। आमलक्याः फलम् आमलकम् (१५)।

प्लक्षादि (१६) भ्योऽण्। ४। ३। १६४।

विधानसामर्थ्यात् न लुक्। प्लाक्षम्।

न्यग्रोधस्य च केवलस्य। ७। ३। ५।

अस्य न वृद्धिरैजागमस्य। नैयग्रोधम्।

जम्ब्वा वा। ४। ३। १६५।

जम्बूशब्दात् फलेऽण् वा स्यात्। जाम्बवम्। पक्षे ओरञ् (५४४९०)। तस्य लुक्। जम्बु।

लुप् च। ४। ३। १६६।

जम्ब्वाः फलप्रत्ययस्य लुप् वा स्यात्। लुपि युक्तवत् (५४८९०)।

---

(१५) आमलकमिति मयटोलुकि लुक् तद्धितलुकीति (५७५पृ०) ङीपो लुक् लुका लुप्तत्वात् स्थानिवत्त्वाऽभावेन न यस्येति (१३८पृ०) लोपः।

(१६) प्लक्ष न्यग्रोध अश्वत्थ इङ्गुदी शिग्रु रुरु कक्षतु बृहती प्लक्षादिः।

जम्ब्वाः फलञ्जम्बूः । फलपाकशुषा (१७) मुपसंख्यानम् * । व्रीहयः । मुद्गाः । पुष्पमूलेषु बहुलम् * । मल्लिकायाः पुष्पं मल्लिका । जात्याः पुष्पञ्जातिः । विदार्य्या मूलं विदारी । बहुलग्रहणान्नेह । पाटलानि पुष्पाणि । साल्वानि मूलानि । बाहुलकात् क्वचिल्लुक् । अशोकम् । करवीरम् ।

हरीतक्यादि (१८) भ्यश्च । ४ । ३ । १६७ ।

एभ्यः फलप्रत्ययस्य लुप् स्यात् । हरीतक्यादीनाम् लिङ्गमेव प्रकृतिवत् (५५१९०) । हरीतक्याः फलानि हरीतक्यः ।

कंसीयपरशव्ययोर्यञञौ लुक् च । ४ । ३ । १६८ ।

कंसीयपरशव्यशब्दाभ्यां यञञौ स्तः छयतोश्च (१९) लुक् । कंसाय हितं कंसीयम् तस्य विकारः कांस्यम् । परशवे हितं परशव्यम् तस्य विकारः पारशवः ।

इति प्राग्दीव्यतीयाः समाप्ताः ।

---

(१७) फलपाकेति फलपाकेन ये शुष्यन्ति व्रीह्यादयस्तद्वाचिनामित्यर्थः । लुपिति शेषः ।

(१८) हरितक्यादिः (५५१९०) द्रष्टव्यः ।

(१९) यथासंख्यं यञञोर्विधानेन न प्रकृतेर्लुक् नापि विधीयमानयोः प्रत्यययोर्विधानवैयर्थ्यापत्तेरपि तु प्रातिपदिकावयवयोश्छयतोरेवेत्याह छयतोरिति ।

प्राग्वहतेष्ठक्। ४। ४। १।

तद्वहतीत्यतः प्राक् ठगधिक्रियते। तदाहेति माशब्दादिभ्य(१) उपसंख्यानम् *। माशब्दः कारीति य आह स माशब्दिकः।

स्वागतादीनाञ्च। ७। ३। ७।

ऐच् न स्यात्। स्वागतमित्याह स्वागतिकः। स्वाध्वरिकः। स्वाङ्गस्याऽपत्यं स्वाङ्गिः। व्यङ्गस्याऽपत्यं व्याङ्गिः। व्यडस्या-पत्यं व्याडिः। व्यवहारेण चरति व्यावहारिकः। स्वपतौ साधुः स्वापतेयम्। आहौ(२)प्रभूतमादिभ्यः *। प्रभूतमाह प्राभूतिकः। पार्य्याप्तिकः। पृच्छतौ सुस्नातादिभ्यः (३) *। सु-स्नातं पृच्छति सौस्नातिकः सौखशायनिकः। आनुशतिकादि। गच्छतौ परदारादिभ्यः *। पारदारिकः। गौरुतल्पिकः।

तेन (४) दीव्यति खनति जयति जितम्। ४। ४। २।

अक्षैर्दीव्यति आक्षिकः। अभ्र्या खनति आभ्रिकः। अक्षै-र्ज्जयति आक्षिकः। अक्षैर्ज्जितमाक्षिकम्।

---

(१) माशब्द नित्यशब्द कार्य्यशब्द स्वागतादि (अनुपदयुक्तः) माशब्दादिः।

(२) आहाविति धात्वर्थनिर्द्देशे इक्।

(३) सुस्नात सुखरात्रि सुप्रभात सुखशयन अनुशतादि सुस्नातादि अनु-शत अनुसहस्रादि।

(४) तेनेति करने तृतीया दीव्यतीत्यादौ तिङा कर्त्तुरुक्तत्वात्तृचर्य्यां-ज्जितमित्यत्रापि करणे एव तृतीया। अत्र तिङन्ते क्रियाप्राधान्येऽपि वृत्तौ न तत्प्राधान्यमित्युक्तमाकरे।

संस्कृतम् (५)। ४। ४। ३।

दध्ना संस्कृतं दाधिकम्। मारिचिकम्।

कुलत्थकोपधादण्। ४। ४। ४।

ठकोऽपवादः। कुलत्थैः संस्कृतं कौलत्थम्। तैन्तिडीकम्।

तरति। ४। ४। ५।

तेनेत्येव। उडुपेन तरति औडुपिकः।

गोपुच्छाट्ठञ्। ४। ४। ६।

गौपुच्छिकः।

नौद्व्यचष्ठन्। ४। ४। ७।

नाविकः। घटिकः। बाहुभ्यान्तरति बाहुका स्त्री।

चरति। ४। ४। ८।

तृतीयान्ताद्गच्छतिभक्षयतीत्यर्थयोष्ठक् स्यात्। हस्तिना चरति हास्तिकः। शाकटिकः। दध्ना भक्षयति दाधिकः।

आकर्षात् ष्ठल्। ४। ४। ९।

आकर्षो निकषोपलः। आकषादिति पाठान्तरम्। तेन चरति आकर्षिकः। षित्त्वात् ङीष्। आकर्षिकी।

---

(५) संस्कृतमिति विद्यमानस्य उत्कर्षाधानं संस्कारः।

पर्प्पादिभ्यः (६) ष्ठन् ।४।४।१०।

पर्पेण चरति पर्पिकः । पर्पिकी । येन पीठेन पङ्गवश्चरन्ति स पर्पः । अश्विकः । रथिकः ।

श्वगणाट्ठञ्च ।४।४।११।

चात् ष्ठन् ।

श्वादेरिञि ।७।३।८।

ऐच् न । श्वभस्त्रस्यापत्यं श्वाभस्त्रिः । श्वादंष्ट्रिः । तदादिविधौ चेदमेव ज्ञापकम् । इकारादाविति वाच्यम् * । श्वगणेन चरति श्वागणिकः-श्वागणिका श्वगणिकः-श्वगणिकी ।

पदान्तस्यान्यतरस्याम् ।७।३।९।

श्वादेरङ्गस्य पदशब्दान्तस्यैच्वा । श्वापदस्येदं श्वापदम्-शौवापदम् ।

वेतनादिभ्यो (७) जीवति ।४।४।१२।

वेतनेन जीवति वैतनिकः । धानुष्कः ।

वस्नक्रयविक्रयाट्ठन् ।४।४।१३।

---

(६) पर्प्प अश्व अश्वत्थ रथ जाल न्यास व्याल (पादःपञ्च) पर्प्पादिः ।

(७) वेतन वाहन अर्द्धवाहन धनुस् दण्ड जाल वेश उपवेश प्रेषण उपवस्ति सुख शय्या शक्ति उपनिषद् उपदेश स्फिज् पाद उपस्थ उपस्थान उपहस्त वेतनादिः ।

वस्नेन मूल्येन जीवति वास्निकः। क्रयविक्रयग्रहणं सङ्घातविगृहीतार्थम्। क्रयविक्रयिकः। क्रयिकः। विक्रयिकः।

आयुधाच्छ च। ४। ४। १४।

चाट्ठन्। आयुधेन जीवति आयुधीयः-आयुधिकः।

हरत्युत्सङ्गादि(८)भ्यः। ४। ४। १५।

उत्सङ्गेन हरति औत्सङ्गिकः।

भस्त्रादिभ्यः (९) ष्ठन्। ४। ४। १६।

भस्त्रया हरति भस्त्रिकः। षित्त्वान्ङीष्। भस्त्रिकी।

विभाषा विवधात्। ४। ४। १७।

विवधेन हरति विवधिकः। पक्षे ठक्। वैवधिकः। एकदेशविकृतस्याऽनन्यत्वात् वीवधादपि ष्ठन्। वीवधिकः। वीवधिकी। विवधवीवधशब्दौ उभयतोबद्धशिक्ये स्कन्धवाह्ये काष्ठे वर्त्तेते।

अण् कुटिलिकायाः। ४। ४। १८।

कुटिलिका व्याधानाङ्गतिविशेषः कर्म्मारोपकरणभूतं लौहञ्च। कुटिलिकया हरति मृगान् अङ्गारान्वा कौटिलिको व्याधः कर्म्मारश्च।

---

(८) उत्सङ्ग उडुप उत्पुत उत्पन्न उत्पुट पिटक पिटाक उत्सङ्गादि।

(९) भस्त्रा भरट भरण शीर्षभार शीर्षेभार अंसभार अंसेभार अंसादिः।

निर्वृत्तेऽक्षद्यूतादि (१०) भ्यः। ४। ४। १९।

अक्षद्यूतेन निर्वृत्तम् आक्षद्यूतिकं वैरम्।

क्त्रेर्म्मन्नित्यम् (११। ४। ४। २०।

त्रिप्रत्ययान्तप्रकृतिकात्तृतीयान्तान्निर्वृत्तेऽर्थे मप् स्यान्नित्यम्। कृत्या निर्वृत्तं कृत्रिमम्। पक्त्रिमम्। भावप्रत्ययान्तादिमप् वक्तव्यः *। पाकेन निर्वृत्तम्पाकिमम्। त्यागिमम्।

अपमित्ययाचिताभ्यां कक्कनौ। ४। ४। २१।

अपमित्येति ल्यबन्तम् (१२)। अपमित्य निर्वृत्तं आपमित्यकम्। याचितेन निर्वृत्तं याचितकम्।

संसृष्टे। ४। ४। २२।

दध्ना संसृष्टन्दाधिकम्।

चूर्णादिनिः। ४। ४। २३।

---

(१०) अक्षद्यूत जानुप्रहृत जङ्घाप्रहृत जङ्घाप्रहृत पादस्वेदन कण्टकमर्दन गतानुगत गतागत यातोपयात अनुगत अक्षद्यूतादिः।

(११) क्त्रेरिति त्रिप्रत्ययान्तान्नित्यं निर्वृत्ते मप् योऽयं निर्वृत्ते मप् स त्रान्तादेवेत्यर्थः। तेन 'तेन निर्वृत्त' मित्यस्वपदविग्रहः न तु त्रान्तस्य प्रयोगोऽतएवात्र सूत्रेऽधिकारलब्धोऽपि वाशब्दो न संबध्यते। वृत्तौ तृतीयान्तादित्युक्तिस्तु अलौकिकवाक्याभिप्रायेणेति बोध्यम्। शब्देन्दु०

(१२) ल्यबन्तमिति तेन नात्र तृतीयान्तात् प्रत्ययः किन्तु वचनसामर्थ्यात् प्रथमान्तादेवेति भावः।

चूर्णैः संसृष्टाः चूर्णिनोऽपूपाः।

लवणाल्लुक्। ४। ४। २४।

लवणेन संसृष्टो लवणः सूपः। लवणं शाकम्।

मुद्गादण्। ४। ४। २५।

मौद्ग ओदनः।

व्यञ्जनैरुपसिक्ते (१३)। ४। ४। २६।

ठक्। दध्ना उपसिक्तन्दाधिकम्।

ओजःसहोऽम्भसा वर्त्तते। ४। ४। २७।

ओजसा वर्त्तते औजसिकः शूरः। साहसिकश्चौरः। आम्भसिको मत्स्यः।

तत्प्रत्यनुपूर्व्वमीपलोमकूलम् (१४)। ४। ४। २८।

द्वितीयान्तादस्माद्वर्त्तत इत्यस्मिन्नर्थे ठक् स्यात्। क्रियाविशेषणत्वात् द्वितीया (१५)। प्रतीपं वर्त्तते प्रातीपिकः। आन्वीपिकः। प्रातिलोमिकः। आनुलोमिकः। प्रातिकूलिकः। आनुकूलिकः।

---

(१३) व्यञ्जनैरुपसेचनेन मृदूकरणमुपसेकः व्यञ्जनादिवाचिनस्तृतीयान्तादुपसिक्तेऽर्थे ठक् प्रत्ययः।

(१४) प्रतीपादयः प्रतिकूलानुकूलपर्य्यायास्तद्घटका ईपलोमकूलशब्दा अविवक्षितार्थाः।

(१५) क्रियेति अकर्म्मकधातुस्थलेऽपि फलव्यापारयोर्धात्वर्थतया फलसामानाधिकरण्याद् द्वितीयेति भावः।

परिमुखञ्च । ४ । ४ । २९ ।

परिमुखं वर्त्तते पारिमुखिकः (१६) । चात्पारिपार्श्विकः (१७) ।

प्रयच्छति गर्ह्यम् । ४ । ४ । ३० ।

द्विगुणार्थं (१८) द्विगुणं तत्प्रयच्छति द्वैगुणिकः । त्रैगुणिकः । वृद्धेर्वृधुषिभावो वक्तव्यः ॥ । वार्द्धुषिकः (१९) ।

कुसीददशैकादशाभ्यां ष्ठन्ष्ठचौ । ४ । ४ । ३१ ।

गर्ह्यार्थाभ्यामाभ्यामेतौ स्तः प्रयच्छतीत्यर्थे । कुसीदं वृद्धिस्तदर्थं द्रव्यं कुसीदन्तत्प्रयच्छतीति कुसीदिकः । कुसीदिकी । एकादशार्थत्वादेकादशः ते च ते दश चेति विग्रहेऽकारः समासान्तइहैव सूत्रे निपात्यते । दशैकादशिकः । दशैकादशिकी । दशैकादशान् प्रयच्छति इत्युक्तमर्थ एवेहापि तद्धितार्थः ।

उञ्छति (२०) । ४ । ४ । ३२ ।

---

(१६) परेर्वर्ज्जनार्थतया स्वामिनो मुखं वर्जयित्वा स्थितस्य सेवकस्य वाचकः ।

(१७) पारिपार्श्विकशब्दः प्रादिसमासात् पार्श्वपरिगतस्य सेवकादेर्वाची

(१८) द्विगुणार्थमिति औपचारिकादेवार्थे प्रत्ययः शब्दस्वाभाव्यात् वृद्ध्युद्देश्यकदानकर्म्मतया च तस्य गर्ह्यत्वम् ।

(१९) वृद्ध्यर्था वृद्धिस्तां प्रयच्छतीति वाक्ये वार्द्धुषिकइति ।

(२०) भूमौ पतितानामेकैकस्योपादानमुञ्छः ।

बदराण्युञ्छति बादरिकः ।

रक्षति । ४ । ४ । ३३ ।

समाजं रक्षति सामाजिकः ।

शब्ददर्दुरङ्करोति । ४ । ४ । ३४ ।

शब्दङ्करोति (२१) शाब्दिकः । दार्दुरिकः (२२) ।

पक्षिमत्स्यमृगान् हन्ति । ४ । ४ । ३५ ।

स्वरूपस्य पर्य्यायाणां विशेषाणाञ्च ग्रहणं मत्स्यपर्य्यायेषु मीनस्यैव । पक्षिणो हन्ति पाक्षिकः । शाकुनिकः । मायूरिकः । मात्स्यिकः । मैनिकः । शाकुलिकः । मार्गिकः । हारिणिकः । सारङ्गिकः ।

परिपन्थञ्च(२३) तिष्ठति । ४ । ४ । ३६ ।

अस्माद्द्वितीयान्तात्तिष्ठति हन्ति चेत्यर्थे ठक् स्यात् । पन्थानं वर्ज्जयित्वा व्याप्य वा तिष्ठति पारिपन्थिकश्चौरः । परिपन्थं हन्ति पारिपन्थिकः ।

---

(२१) शब्दं प्रकृतिप्रत्ययादिविभागेन व्युत्पादयतीत्यर्थः । अत्रैवार्थेऽयं प्रत्ययः साधुः शब्दस्वाभाव्यात् नतु शब्दमात्रोत्पादने तेन शब्दं करोति वर्व्वर इत्यादौ न प्रत्ययः ।

(२२) दर्दुरोभाण्डं "दर्दुरस्तोयदे भेके वाद्ये भाण्डाद्रिभेदयो"रित्युक्तेः ।

(२३) परिपन्थमित्यव्ययीभावो मयूरव्यंसकादित्वात् तत्पुरुषोवा नि० पन्थभावः ।

माथोत्तरपदपदव्यनुपदन्धावति। ४। ४। ३७।

दण्डाकारो माथः पन्था दण्डमाथः दण्डमाथन्धावति दाण्डमाथिकः। पादविकः। आनुपदिकः।

आक्रन्दाट्ठञ्च। ४। ४। ३८।

अस्माट्ठञ् स्यात् चाट्ठक् धावतीत्यर्थे। आक्रन्दं दुःखिनां रोदनस्थानं धावति आक्रन्दिकः (२४)।

पदोत्तरपदं (२५) गृह्णाति। ४। ४ ३९।

पौर्व्वपदिकः। औत्तरपदिकः।

प्रतिकण्ठार्थललामञ्च। ४। ४। ४०।

एभ्यो गृह्णात्यर्थे ठक् स्यात्। प्रतिकण्ठं गृह्णाति प्रातिकण्ठिकः। आर्थिकः। लालामिकः।

धर्मञ्चरति (२६)। ४। ४। ४१।

धार्म्मिकः। अधर्म्माच्चेति वक्तव्यम् *। आधर्म्मिकः।

प्रतिपथमेति ठंश्च। ४। ४। ४२।

प्रतिपथमेति प्रातिपथिकः।

---

(२४) आक्रन्दिकः आर्त्तत्राता।

(२५) बह्वच्पूर्व्वान्मा भूदित्येतदर्थं पदान्तमित्यनभिधाय पदोत्तरमित्युक्तम्।

(२६) चरतिरिहासेवायां नत्वनुष्ठानमात्रे तेन दैववशाद्धर्म्मे प्रवृत्तोऽपि दुर्वृत्तो न धार्म्मिक इत्युच्यते आसेवा च स्वारसिकी प्रवृत्तिः। मनो०

समवायान् समवैति (२७)। ४। ४। ४३।

सामवायिकः। सामूहिकः।

परिषदो ण्यः। ४। ४। ४४।

परिषदं समवैति पारिषद्यः।

सेनाया वा। ४। ४। ४५।

ण्यः स्यात्। पक्षे ठक् (२८)। सैन्याः सैनिकाः।

संज्ञायां ललाटकुक्कुट्यौ पश्यति। ४। ४। ४६।

ललाटं पश्यति लालाटिकः (२९) सेवकः। कुक्कुटीशब्देन तत्पातार्हः स्वल्पदेशो लक्ष्यते कौक्कुटिको भिक्षुः (३०)।

तस्य धर्म्यम्। ४। ४। ४७।

आपणस्य धर्म्यमापणिकम्।

---

(२७) समूहवाचिभ्यो द्वितीयान्तेभ्यष्ठक् समवैतीत्यर्थे। बहुवचनादर्थनिर्देशोऽयम् समवपूर्वेणधातोः प्रवेशपूर्व्वकैकीभवनमर्थस्तत्र गुणभूतप्रवेशक्रिया सकर्म्मिका। विशेष्यानुरोधेन तु प्रायेण सप्तमी प्रयुज्यते "धर्म्मक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे समवेता" इत्यादि। मनो०

(२८) ण्यठकोरनुवृत्त्या द्वितीयान्तादेव समवैतीत्यर्थे तौ स्त इत्यर्थः। "सेनायां समवेता ये सैन्यास्ते सैनिकाश्च ते,, इत्यमरोक्तिस्तु फलितार्थपरा।

(२९) 'लालाटिकः प्रभोर्भालदर्शी कार्य्याक्षमश्च यः' इत्युक्तसंज्ञको लालाटिकः।

(३०) भिक्षुरत्र सन्न्यासी स हि पादन्यासपर्य्याप्तदेशपर्य्यन्तमेव पश्यन् दूरात् चक्षुः संयम्य याति।

अण् महिष्यादि (३१) भ्यः। ४। ४। ४८।

महिष्या धर्म्यं माहिषम्। याजमानम्।

ऋतोऽञ्। ४। ४। ४९।

यातुर्धर्म्यं यात्रम्। नराच्चेति वक्तव्यम् *। नरस्य धर्म्या नारी। विशसितुरिड्लोपश्चाञ्च वक्तव्यः *। विशसितुर्धर्म्यं वैशस्त्रम्। विभाजयितुर्णिलोपश्चाञ्च वक्तव्यः *। विभाजयितुर्धर्म्यं वैभाजित्रम्।

अवक्रयः। ४। ४। ५०।

षष्ठ्यन्ताट्ठक् स्यादवक्रयेऽर्थे। आपणस्यावक्रय आपणिकः। राजग्राह्यं द्रव्यमवक्रयः।

तदस्य पण्यम्। ४। ४। ५१।

अपूपाः पण्यमस्य आपूपिकः।

लवणाट्ठञ्। ४। ४। ५२।

लावणिकः।

किश(स)रादिभ्य(३२)ष्ठन्। ४। ४। ५३।

---

(३१) महिषी प्रजापति प्रजावती प्रलेपिका विलेपिका अनुलेपिका पुरोहित मणिपालि अनुचारक होतृ यजमान महिष्यादिः॥

(३२) किश(स)र नरद नलद स्थागल तगर गुग्गुलु उशीर हरिद्रा हरिद्रु पर्णी किश(स)रादिः। शब्देन्दु०

किशरं पण्यमस्य किशरिकः। षित्त्वान्ङीष्। किशरिकी। किशर उशीर नलद इत्यादि किशरादयः सर्व्वे सुगन्धिद्रव्य-वाचिनः।

शलालुनोऽन्यतरस्याम्। ४। ४। ५४।

ष्ठन् स्यात्। पक्षे ठक्। शलालुकः (३३)। शलालुकी। शालालुकः। शालालुकी। शलालु सुगन्धिद्रव्यविशेषः।

शिल्पम्। ४। ४। ५५।

मृदङ्गवादनं शिल्पमस्य मार्दङ्गिकः (३४)।

मड्डुकझर्झरादन्यतरस्याम्। ४। ४। ५६।

मड्डुकवादनं शिल्पमस्य माड्डुकिकः—माड्डुकः। झार्झरिकः—झार्झरः।

प्रहरणम्। ४। ४। ५७।

तदस्येत्येव। असिः प्रहरणमस्य आसिकः। धानुष्कः।

परश्वधाट्ठञ्च। ४। ४। ५८।

पारश्वधिकः।

---

(३३) शलालुकेत्यत्र इसुसुक्तान्तात्क (५२८४०) इत्यनेन ठस्य कादेशः।

(३४) मृदङ्गवादने मृदङ्गशब्दो लाक्षणिकः मुख्यार्थे तु न प्रत्ययोऽनभिधानात् शिल्पञ्च अभ्यासपूर्व्वकक्रियाकौशलं तच्च वादनएव सम्भवतीति मृदङ्गादिशब्दानां लाक्षणिकत्वे एव प्रत्ययः।

शक्तियष्ट्योरीकक्। ४। ४। ५९।

शाक्तीकः। याष्टीकः।

अस्तिनास्तिदिष्टं (३५) मतिः। ४। ४। ६०।

तदस्येत्येव। अस्ति परलोकः (३६) इत्यं मतिर्य्यस्य स आस्तिकः। नास्तीति मतिर्य्यस्य स नास्तिकः। दिष्टमिति मतिर्य्यस्य स दैष्टिकः।

शीलम् (३७)। ४। ४। ६१।

अपूपभक्षणं शीलमस्य आपूपिकः।

छत्रादि (३८) भ्यो णः। ४। ४। ६२।

गुरोर्दोषाणामावरणं छत्रन्तच्छीलमस्य छात्रः।

कार्मस्ताच्छील्ये। ६। ४। १७२।

---

(३५) अस्तिनास्तिशब्दौ तिङन्तप्रतिरूपकावव्ययै दिष्टशब्दस्य क्लीवतया भाग्यवाचकस्य ग्रहणम्। स्वविषयबुद्धिलाक्षणिकेभ्योऽस्त्यादिभ्यः प्रथमासमर्थेभ्यः प्रत्ययइत्यर्थः।

(३६) परलोक इत्यभिधानस्वभावलभ्यम् न तु तस्य वृत्तौ प्रवेशः।

(३७) शीलं स्वभावः। अपूपादिशब्दानां तत्तद्भक्षणादिलाक्षणिकत्वे एव शीलतासम्भवेन तत्रैव प्रत्ययो नतु मुख्यार्थे शब्दस्वाभाव्यात्।

(३८) छत्र शिक्षा प्ररोह स्था बुभुक्षा चुरा तितिक्षा उपस्थान कृषि कर्म्मन् विश्वधा तपस् सत्य अनृत विशिखा विशिका भक्षा उदस्थान पुरोडा विक्षा चुक्षा मन्द्र छत्रादिः।

कार्म्म इति ताच्छीलिके णे टिलोपो निपात्यते। कर्म्मशीलः कार्म्मः। नस्तद्धित (२२४६०) इत्येव सिद्धे अणकार्य्यं ताच्छीलिके णेऽपि। तेन चौरी तापसीत्यादि † सिद्धम्। ताच्छीलिके किम् कार्म्मणः।

कर्म्माध्ययने वृत्तम्। ४। ४। ६३।

प्रथमान्तात् षष्ठ्यर्थे ठक् स्यादध्ययने वृत्ता या क्रिया सा चेत्प्रथमान्तस्यार्थः। एकमन्यत्कर्म्म वृत्तमध्ययनेऽस्य स ऐकान्यिकः। यस्याध्ययने प्रवृत्तस्य परीक्षाकाले विपरीतोच्चारणरूपं स्खलितमेकं जातं सः।

बह्वच्पूर्व्वपदाट्ठच्। ४। ४। ६४।

प्राग्विषये। द्वादशान्यानि कर्म्माण्यध्ययने वृत्तान्यस्य द्वादशान्यिकः द्वादशाऽपपाटा अस्य जाता इत्यर्थः।

हितम्भक्षाः। ४। ४। ६५।

अपूपभक्षणं हितमस्मै (३९) आपूपिकः।

तदस्मै दीयते नियुक्तम्। ४। ४। ६६।

अग्रभोजनन्नियतन्दीयते अस्मै आग्रभोजनिकः।

श्राणामांसौदनाट्टिठन्। ४। ४। ६७।

श्राणा(४०) नियुक्तन्दीयतेऽस्मै श्राणिकः श्राणिकी। मांसौ-

---

† टिड्ढाणञित्यादिना (२२५७०) अदन्तत्वात् ङीप्।

(३९) प्रकृतामपि षष्ठीं हितशब्दयोगानुशिष्टया चतुर्थ्या विपरिणमय्याहास्मै इति। यद्वा परसूत्रादस्मै इति पदमपकृष्यते।

(४०) उष्णा यवागूः श्राणा।

दनग्रहणं सङ्घातविगृहीतार्थम्। मांसौदनिकः। मांसिकः। औदनिकः।

भक्तादणन्यतरस्याम्। ४। ४। ६८।

पक्षे ठक्। भक्तमस्मै नियुक्तन्दीयते भाक्तः-भाक्तिकः।

तत्र नियुक्तः। ४। ४। ६९।

आकरे नियुक्तः आकरिकः (४१)।

अगारान्ताट्ठन्। ४। ४। ७०।

देवागारे नियुक्तो देवागारिकः।

अध्यायिन्यदेशकालात्। ४। ४। ७१।

निषिद्धदेशकालवाचकाट्ठक् स्यात् अध्येतरि। श्मशानेऽधीते श्माशानिकः। चतुर्द्दश्यामधीते चातुर्द्दशिकः।

कठिनान्तप्रस्तारसंस्थानेषु(४२)व्यवहरति। ४। ४। ७२।

तत्रेत्येव। वंशकठिने व्यवहरति वांशकठिनिकः। वंशाः वेणवः कठिना यस्मिन्देशे स वंशकठिनः तस्मिन् देशे या क्रिया यथानुष्ठेया तान्तथैवानुतिष्ठतीत्यर्थः। प्रास्तारिकः सांस्थानिकः।

---

(४१) आकरः खनिर्मण्याद्युत्पत्तिस्थानं तत्र नियुक्तोऽधिकृतः।

(४२) प्रस्तारसंस्थानशब्दौ सन्निवेशपर्यायौ।

निकटे वसति। ४। ४। ७३।

नैकटिको (४३) भिक्षुः।

आवसथात् ष्ठल्। ४। ४। ७४।

आवसथे वसति आवसथिकः। षित्त्वान्ङीष्। आवसथिकी।

आकर्षात्पर्पादेर्भस्त्रादिभ्यः कुसीदसूत्राच्च।
आवसथात्किशरादेः षितः षडेते ठगधिकारे " (४४)।

षड़िति सूत्रषट्केन विहिताइत्यर्थः प्रत्ययास्तु सप्त। इति ठकोऽवधिः समाप्तः।

---

(४३) भिक्षुणा ग्रामात्क्रोशान्ते वस्तव्यमिति शास्त्रमनादृत्य निकटे वसतीत्यर्थः।

(४४) ठगधिकारे पर्पादिभ्यःष्ठनिति (६०६पृ०) भस्त्रादिभ्यःष्ठनिति (६०७पृ०) किशरादिभ्यःष्ठनिति (६१४पृ०) सूत्रत्रयएव संहितया षत्वसन्देहसम्भवेन तस्यैव परिगणने इतरसूत्रत्रयस्य षित्त्वमनार्षं स्यादिति भ्रमनिरासाय षित्त्वसंग्राहकवार्त्तिकारम्भः। कुसीदसूत्राच्चेति (६११०पृ०) कुसीदसूत्रोपात्तप्रकृतिद्वयात् प्रत्ययद्वयं गृह्यते तेन ष्ठन्ष्ठचावित्युभयग्रहणम् तदभिप्रायेण (६१०पृ०) दशैकादशकीत्युदाहृतम्। एवञ्च सूत्रषट्केन, पूर्वोक्तत्रयेण आकर्षात् ष्ठलिति (६०५पृ०) कुसीददशैकादशात् ष्ठन्ष्ठचाविति (६१०पृ०) आवसथात् ष्ठलिति च सूत्रत्रयेणेत्येवं सूत्रषट्केन सप्तप्रकृतिकाः सप्त प्रत्यया एव ठगधिकारे षितइत्यर्थः। तेन नौद्व्यचष्ठनित्यत्र (६०५पृ०) षकारः सांहितिकइति बोध्यम्।

प्राग्घितादृत्। ४। ४। ७५।

तस्मै हितमित्यतः (१६२६सू०) प्राक् यदधिक्रियते।

तद्वहति रथयुगप्रासङ्गम्। ४। ४। ७६।

रथं वहति रथ्यः। युग्यः। वत्सानान्दमनकाले स्कन्धे यत् काष्ठमासज्यते स प्रासङ्गः। तं वहति प्रासङ्ग्यः।

धुरोयड्ढकौ। ४। ४। ७७।

हलि चेति (१५७१सू०) दीर्घे प्राप्ते।

न भकुर्छुराम्। ८। २। ७९।

भस्य कुर्छुरोश्चोपधाया दीर्घो न स्यात्। धुर्य्यः। धौरेयः।

खः सर्व्वधुरात्। ४। ४। ७८।

सर्व्वधुरं वहतीति सर्व्वधुरीणः।

एकधुराल्लुक् च। ४। ४। ७९।

एकधुरं वहति एकधुरीणः--एकधुरः।

शकटादण्। ४। ४। ८०।

शकटं वहति शाकटो गौः।

हलसीराट्ठक्। ४। ४। ८१।

हलं वहतीति हालिकः। सैरिकः।

संज्ञायाञ्जन्या। ४। ४। ८२।

जनी वधूः तां वहति प्रापयति जन्या।

विध्यत्यधनुषा। ४। ४। ८३।

द्वितीयान्ताद्विध्यतीत्यर्थे यत् स्यान्न चेत्तत धनुःकरणम्। पादौ विध्यन्ति पद्याः शर्कराः।

धनगणं लब्धा। ४। ४। ८४।

तृन्नन्तमेतत्। धनं लब्धा धन्यः। गणं लब्धा गण्यः।

अन्नाण्णः। ४। ४। ८५।

अन्नं लब्धा आन्नः।

वशङ्गतः। ४। ४। ८६।

वश्यः परेच्छानुचारी।

पदमस्मिन् दृश्यम्। ४। ४। ८७।

पद्यः कर्दमः नातिशुष्क इत्यर्थः।

मूलमस्यावर्हि। ४। ४। ८८।

आवर्हणमावर्हः उत्पाटनन्तदस्यास्तीति आवर्हि मूलम् आवर्हि येषान्ते मूल्या मुद्गाः।

संज्ञायां धेनुष्या। ४। ४। ८९।

धेनुशब्दस्य षुगागमो यत्प्रत्ययश्च स्वार्थे निपात्यते संज्ञायाम्। धेनुष्या बन्धके स्थिता।

गृहपतिना (१) संयुक्ते ञ्यः। ४। ४ ९०।

(१) संज्ञायामित्यधिकारात् दक्षिणाग्निपरत्वे नास्य प्रत्ययस्य प्रवृत्तिः।

गृहपतिर्यजमानस्तेन संयुक्तो गार्हपत्योऽग्निः।

नौवयोधर्मविषमूलमूलसीतातुलाभ्यस्तार्य्यतुल्यप्राप्यबध्याऽऽनाम्यसमसमितसम्मितेषु (२)। ४। ४। ९१।

नावा तार्य्यं नाव्यम्। वयसा तुल्यो वयस्यः। धर्म्मेण प्राप्यं धर्म्यम्। विषेण बध्यो विष्यः। मूलेन आनाम्यं मूल्यम्। मूलेन समो मूल्यः। सीतया समितं सीत्यं क्षेत्रम्। तुलया सम्मितं तुल्यम्।

धर्मपथ्यर्थन्यायादनपेते। ४। ४। ९२।

धर्म्मादनपेतं धर्म्म्यम्। पथ्यम्। अर्थ्यम्। न्याय्यम्।

छन्दसो निर्मिते। ४। ४। ९३।

छन्दसा निर्म्मितं छन्दस्यम् इच्छया कृतमित्यर्थः।

उरसोऽण् च। ४। ४। ९४।

चाद्यत्। उरसा निर्म्मितः पुत्रः औरसः-उरस्यः।

हृदयस्य प्रियः। ४। ४। ९५।

---

(२) मूलं नाम वृक्षादीनां पादः वणिजां लाभार्थविनियुक्तं द्रव्यञ्च अर्थद्वयार्थं मूलशब्दयोर्निर्देशः। इह सूत्रे वृत्तौ च वयस्यो मित्रम्। धर्मप्राप्यं धर्मफलं सुखादि। बध्यो बधार्हः। कृष्टभूमीसमीकरणार्थः काष्ठविशेषः (मइ) इति वङ्गे प्रसिद्धनामा सीता। समितः संगतः। इत्येवमर्थो यथायथं बोध्यः। तार्य्यादियोगे यथासम्भवं करणे कर्त्तरि। हेतौ तुल्यार्थे च तृतीयाऽतः सैवेह समर्थविभक्तिरर्थात् लभ्यते।

हृद्यो देशः हृदयस्य हृल्लेखयदणिति (४६५ पृ०) हृदादेशः।

बन्धने चर्षौ। ४। ४। ९६।

हृदयशब्दात् षष्ठ्यन्ताद्बन्धने यत्स्याद्वेदेऽभिधेये। हृदयस्य बन्धनं हृद्यः वशीकरणमन्त्रः।

मतजनहलात्करणजल्पकर्षेषु। ४। ४। ९७।

मतं ज्ञानन्तस्य करणम्भावः साधनं वा मत्यम्। जनस्य जल्पो जन्यः। हलस्य कर्षो हल्यः।

तत्र साधुः। ४। ४। ९८।

अग्रे साधुः अग्र्यः। सामसु साधुः सामन्यः। ये चाभाव-कर्म्मणोरिति (५१२ पृ०) प्रकृतिभावः। कर्म्मण्यः। शरण्यः।

प्रतिजनादि (३) भ्यः खञ्। ४। ४। ९९।

प्रतिजनं साधुः प्रातिजनीनः। सांयुगीनः। सार्व्वजनीनः।

भक्ताण्णः। ४। ४। १००।

भक्ते साधवो भाक्ताः शालयः।

परिषदो ण्यः। ४। ४। १०१।

पारिषद्यः। परिषद इति योगविभागात् णोऽपि। पारिषदः।

कथादि (४) भ्यष्ठक्। ४। ४। १०२।

---

(३) प्रतिजन इदंयुग संयुग समयुग परयुग परकुल परस्यकुल अमुष्यकुल सर्व्वजन विश्वजन महाजन पञ्चजन प्रतिजनादिः।

(४) कथा विकथा विश्वकथा सङ्कथा वितण्डा कुष्ठविद् जनवाद जनेवाद जनोवाद वृत्ति संग्रह गुण गण आयुर्व्वेद कथादिः।

कथायां साधुः काथिकः।

गुड़ादि (५) भ्यष्ठञ्। ४। ४। १०३।

गुड़े साधुः गौड़िक इक्षुः। साक्तुको यवः।

पथ्यतिथिवसतिस्वपतेर्ढञ्। ४। ४। १०४।

पथि साधुः पाथेयम्। आतिथेयम्। वसनं वसतिस्तत साधुः वासतेयी रात्रिः। स्वापतेयन्धनम्।

सभाया यः। ४। ४। १०५।

सभ्यः।

समानतीर्थे वासी। ४। ४। १०७।

साधुरिति निवृत्तम्। वसतीति वासी समाने तीर्थे गुरौ वसतीति सतीर्थ्यः (६)।

समानोदरे शयित ओ चोदात्तः। ४। ४। १०८।

समाने उदरे शयितः स्थितः समानोदर्य्यो भ्राता।

सोदराद्यः। ४। ४। १०९।

सोदर्य्यः। अर्थः प्राग्वत्। इति

प्राग्घितीयाः समाप्ताः।

---

(५) गुड़ कुल्माष सक्तु अपूप मांसौदन इक्षु वेणु संग्राम सङ्घात संक्राम संवाह प्रवास निवास उपवास गुड़ादिः।

(६) "तीर्थं शास्त्राध्वरक्षेत्रोपायोपाध्यायमन्त्रिषु,, इत्युक्तेरुपाध्यायस्तीर्थम्।

प्राक् क्रीताच्छः। ५। १। १।

तेन क्रीतमित्यतः (१२४६०) प्राक् (१) छोऽधिक्रियते।

उगवादिभ्यो (२) यत्। ५। १। २।

प्राक् क्रीतादित्येव। उवर्णान्ताद्गवादिभ्यश्च यत्स्यात् छस्याऽपवादः। शङ्कवे हितम् शङ्कव्यम्। (नाभेर्नभञ्च ग०) (३)। नभ्योऽक्षः (४)। नभ्यमञ्जनं रथनाभावेवेदम्। (शुनः सम्प्रसारणं वा च (५) दीर्घत्वम ग०)। शून्यम्। शुन्यम्। (ऊधसो ग०) नङ् च। ऊधन्यः।

कम्बलाच्च संज्ञायाम्। ५। १। ३।

यत्स्यात्। कम्बल्यमूर्णापलशतं संज्ञायां किं कम्बलीया ऊर्णा।

विभाषा हविरपूपादि (६) भ्यः। ५। १। ४।

---

(१) प्रागिति तेन क्रीतमित्यतः प्रागर्थेषु छो विधीयते इत्यर्थस्तेनार्थ एवेहावधित्वेन गृह्यते न तु प्रत्ययः प्रकृतिश्चेति फलितम्। अतः प्राक्क्रीतात् येऽर्थास्तेष्वेवाधिकारः। एवञ्च समानेऽर्थे प्रकृतिविशेषे विहितो यदादिश्छं बाधते अन्यथा यत्तव्यानीयरामिव पर्य्यायेणोत्पत्तिः स्यात्।

(२) गो हविस् अक्षर विष बर्हिस् अष्टका स्खदा युग मेधा स्रुच् (नाभेर्नभञ्च) (शुनःसंप्रसारणं वा च दीर्घत्वम् तत्सन्नियोगेन चान्तोदात्तत्वम्) (ऊधसोऽनङ् च) कूप खद दर खर असुर अध्वन् क्षरवेद बीज दीप्त गवादिः।

(३) गणसूत्रमाह नाभेर्नभञ्चेति नाभिशब्दात् यत्प्रत्ययः नाभेर्नभादेशश्च।

(४) नभ्योऽक्ष इति सम्बद्धो रथाङ्गावयवो नाभिस्तदनुप्रविष्टः काष्ठविशेषोऽक्षः स च तदनुगुणत्वात् नाभये हितः। अञ्जनं तैलाभ्यङ्गः तदपि स्नेहमयत्वात् नाभये हितम्।

(५) वा चेति चकारेण दीर्घतदभावपक्षयोः प्रकृतिभावस्तेन टिलोपो न।

(६) अपूप तण्डुल अभ्यूष अभ्योष अवोष अभ्येष पृथुक ओदन सूप पूप

आमिक्ष्यन्दधि आमिक्षीयम्। पुरोडाश्यास्तण्डुलाः-पुरोडाशीयाः। अपूप्यम्-अपूपीयम्।

तस्मै हितम्। ५। १। ५।

वत्सेभ्यो हितो वत्सीयो गोधुक्। शङ्कव्यं दारु। गव्यम्। हविष्यम्।

शरीरावयवाद्यत्। ५। १। ६।

दन्त्यम्। कण्ठ्यम्। नस्नासिकाया यत्तस्क्षुद्रेषु*। नस्यं नाभ्यम्।

ये च तद्धिते। ६। १। ६१।

यादौ तद्धिते परे शिरःशब्दस्य शीर्षन्नादेशः स्यात्। शीर्षण्यः। तद्धिते किं शिर इच्छति शिरस्यति। वा केशेषु*। शीर्षण्याः शिरस्याः केशाः। अचि शीर्षः इति वाच्यम्*। अजादौ तद्धिते शिरसः शीर्षादेशः। स्थूलशिरस इदं स्थौलशीर्षम्।

खलयवमाषतिलवृषब्रह्मणश्च। ५। १। ७।

खलाय हितं खल्यम्। यव्यम्। माष्यम्। तिल्यम्। वृष्यम्। ब्रह्मण्यम्। चात् रथ्या (७)।

अजाविभ्यां थ्यन्। ५। १। ८।

अजथ्या यूथिः। अविथ्या।

आत्मन्विश्वजनभोगोत्तरपदात् खः। ५। १। ९।

किष्व प्रदीप मुसल कटक कर्णवेष्टक इर्गल अर्गल (अन्नविकारेभ्यश्च) यूप स्थूणा दीप अश्व पत्र अपूपादिः। हविर्विशेषेभ्य एभ्यश्च वा यत्।

(७) यत्प्रकरणे रथाच्च इति वार्त्तिकोक्तेराह चात् रथ्येति।

आत्माध्वानौ खे। ६। ४। १६९।

एतौ खे प्रकृत्या स्तः। आत्मने हितमात्मनीनम्। विश्वजनीनम्। कर्म्मधारयादेवेष्यते। षष्ठीतत्पुरुषाद्बहुव्रीहेश्च छ एव। विश्वजनीयम्। पञ्चजनादुपसंख्यानम्*। पञ्चजनीनम्। सर्व्वजनाट्ठञ् खश्च*। सार्व्वजनिकः-सर्व्वजनीनः। महाजनाट्ठञ्*। माहाजनिकः। मातृभोगीणः। पितृभोगीणः। राजभोगीनः। आचार्य्यादणत्वञ्च*। आचार्य्यभोगीनः।

सर्व्वपुरुषाभ्यां णढञौ। ५। १। १०।

सर्व्वाण्णो वेति वक्तव्यम्*। सर्व्वस्मै हितं सार्व्वम्-सर्व्वीयम्। पुरुषाद्वधविकारसमूहतेनकृतेषु भाष्यकारप्रयोगात्तेनेत्यस्य द्वन्द्वमध्ये निवेशः। पुरुषस्य बधः पौरुषेयः। तस्येदमित्यणि प्राप्ते (५८३पृ०)। पुरुषस्य विकारः पौरुषेयः। प्राणिरजतादिभ्योऽञ् (६००पृ०) इत्यञि प्राप्ते समूहेऽप्यणि (५३४पृ०) प्राप्ते। "एकाकिनोऽपि परितः पौरषेयवृताविवे"ति माघः। तेन कृते (५८२पृ०) ग्रन्थेऽणि प्राप्ते। अग्रन्थे तु प्रासादादाव प्राप्तएवेति विवेकः।

मान(ण)वचरकाभ्याङ्खञ्। ५। १। ११।

मान(ण)वाय हितं मान(ण)वीनम्। चारकीणम्।

तदर्थं विकृतेः प्रकृतौ। ५। १। १२।

विकृतिवाचकाच्चतुर्थ्यन्तात्तदर्थायां प्रकृतौ वाच्यायां प्रत्ययः स्यात्। अङ्गारेभ्य एतानि अङ्गारीयाणि काष्टानि। प्राकारीया इष्टकाः। शङ्कव्यन्दारु।

छदिरुपधिबलेर्ढञ् । ५ । १ । १३ ।

छादिषेयाणि तृणानि । बालेयास्तण्डुलाः । उपधिशब्दात् स्वार्थे इष्यते । उपधीयत इत्युपधिः रथाङ्गं तदेव औपधेयम् ।

ऋषभोपानहोर्ञ्यः । ५ । १ । १४ ।

छस्यापवादः । आर्षभ्यो वत्सः । औपानह्यो मुञ्जः । चर्म्मण्यप्ययमेव पूर्व्वविप्रतिषेधेन । औपानह्यञ्चर्म्म ।

चर्मणोऽञ् । ५ । १ । १५ ।

चर्म्मणो या विकृतिस्तद्वाचकादञ् स्यात् । बध्रेः इदम् बाध्रं चर्म्म । वारत्रञ्चर्म्म ।

तदस्य तस्मिन् स्यादिति (८) । ५ । १ । १६ ।

प्राकार आसामिष्टकानां स्यात् प्राकारीया इष्टकाः । प्रासादीयं दारु । प्राकारोऽस्मिन् स्यात् प्राकारीयो देशः । इति शब्दो लौकिकीं विवक्षामनुसारयति । तेनेह न प्रासादो देवदत्तस्य स्यादिति ।

परिखायाः ढञ् । ५ । १ । १७ ।

पारिखेयी भूमिः ।

छयतोः पूर्णोऽवधिः ।

---

(८) स्यादित्यर्थद्योतनाय शक्यार्थे लिङिति वक्तव्यमिति भाष्योक्तेस्तत्तदस्तु शक्यार्थे एवास्य प्रयोगः ।

प्राग्वतेष्ठञ् । ५ । १ । १८ ।

तेन तुल्यमिति (६५०१०) वतिं (१) वक्ष्यति ततः प्राक् ठञधिक्रियते ।

आऽर्हादगोपुच्छसंख्या(२)परिमाणाट्ठक् । ५ । १ । १९ ।

तदर्हती (६४०१०) त्येतदभिव्याप्य ठञधिकारमध्ये ठञोऽपवादः ठगधिक्रियते गोपुच्छादीन् वर्ज्जयित्वा ।

असमासे निष्कादि (३) भ्यः । ५ । १ । २० ।

आऽर्हादित्येतत् तेन क्रीतमिति (६३४१०) यावत् सप्तदशसूत्रामनुवर्त्तते । निष्कादिभ्योऽसमासे ठक् स्यादार्हीयेष्वर्थेषु । नैष्किकम् ।समासे तु ठञ् ।

---

(१) वतिशब्देन तदर्थो लक्ष्यते तेन वत्यर्थस्यैवास्योपस्थानादपवादविषये नास्य प्रवृत्तिः ।

(२) संख्यापरिमाणशब्दौ 'ऊर्द्धमानं किलोन्मानं परिमाणन्त सर्व्वतः । आयामस्तु प्रमाणं स्यात् संख्या वाह्या तु सर्व्वत इति' वार्त्तिकोक्तेः पारिभाषिकौ ग्राह्यौ । तुलादावारोपितस्य स्वर्णादेर्गुरुत्वमितरतुलाकोटिदेशे आरोपादुन्मीयते येन पलादिना ऊर्द्धारोपात् तदुन्मानं । येन प्रस्थादिना स्वगताभ्यामारोहपरिणाहाभ्यां व्रीह्यादेः सर्व्वतः परिमाणं तत् सर्व्वतो मानात् परिमाणम् । आयामो दैर्घ्यं वस्त्रादेर्जलादेश्च येन हस्तदण्डादिना मीयते तत् प्रमाणम् । सर्व्वत उक्तप्रकारमानत्रयाद्वाह्या वहिर्भूता संख्या द्वित्वादिरित्यर्थः ।

(३) निष्क पण पाद माष वाह द्रोण षष्टि निष्कादिः । अत्र द्रोणशब्दः

परिमाणान्तस्यासंज्ञाशाणयोः ।७।३।१७।

उत्तरपदवृद्धिः स्यात् ञिदादौ। परमनैष्किकः। असंज्ञेति किं पञ्च कलापाः परिमाणमस्य पाञ्चकलापिकम्। तदस्य-परिमाणमिति (६३८४०) ठञ्। असमासग्रहणं ज्ञापकम्भवति इत्यतः (४) प्राक् तदन्तविधिरिति तेन सुगव्यम् यवापूप्यादि। इत (५) ऊर्द्धन्तु संख्यापूर्व्वपदानान्तदन्तग्रहणं प्राग्वतेरिष्यते तच्चालुकि। पारायणिकः। द्वैपारायणिकः। अलुकीति किम् द्वाभ्यां शूर्पाभ्यां क्रीतं द्विशूर्पम् (६)। द्विशूर्पेण क्रीतं शूर्पा-दञ् (७३२४०) इत्यञ् स्यात्तन्मा भूत्। किं तु ठञ्। द्विशौ-र्पिकम् (७)।

अर्द्धात्परिमाणस्य पूर्व्वस्य तु वा।७।३।२६।

अर्द्धात्परिमाणवाचकस्योत्तरपदस्यादेरचो वृद्धिः पूर्व्वपदस्य तु वा ञिति णिति किति च। अर्द्धद्रोणेन क्रीतम् अर्द्धद्रौ-णिकम् आर्द्धद्रौणिकम्।

परिमाणवाची पञ्चशब्दः संख्यावाची ताभ्यां ठञि प्राप्ते समासे निषेधार्थं इतरेषामप्राप्ते चायमारम्भः।

(४) इत्यतः एतत्सूत्रात् प्रत्यासत्त्या पञ्चमाध्यायोक्तेष्वेव। अन्यथा समास-प्रत्ययविधौ तदन्तग्रहणनिषेधस्य (२३४०) उक्तस्य विरलविषयत्वापत्तेः।

(५) इतः असमासे इति सूत्रादूर्द्ध्वमार्हीयेटनार्हीये चेत्यर्थस्तदाह प्राग्वते-रिति। तच्चालुकीति लुगन्तायाः प्रकृतेर्नेत्यर्थः।

(६) द्विशूर्पमिति एषा न लुगन्तप्रकृतिः शूर्पादञन्यतरस्यामिति (६३२४०) प्राप्तयोः ठञञोरध्यर्द्धपूर्व्वेत्यादिना (६३२४०) लुक्करणात्।

(७) द्विशौर्पिकमिति ठञो द्विगुं प्रति निमित्तत्वाभावात् लुगभावः। परि-माणान्तस्येत्युत्तरपदवृद्धिः।

नातः परस्य। ७। ३। २७।

अर्द्धात्परस्य परिमाणाकारस्य वृद्धिर्न्न, पूर्व्वपदस्य तु वा ञिदादौ। अर्द्धप्रस्थिकम् आर्द्धप्रस्थिकम्। अतः किम् आर्द्धकौडविकम्। तपरः किम् अर्द्धखार्य्याम्भवा अर्द्धखारी। अर्द्धखारीभार्य्य इत्यत्र वृद्धिनिमित्तस्येति (४०८४०) पुंवद्भावनिषेधो न स्यात्।

शताच्च ठन्यतावशते। ५। १। २१।

शतेन क्रीतं शतिकम्-शत्यम्। अशते किम्। शतं परिमाणमस्य शतकः सङ्घः। इह प्रत्ययार्थो वस्तुतः प्रकृत्यर्थान्न भिद्यते तेन ठन्यतौ न, किन्तु कनेव। असमासइत्येव। द्विशतेन क्रीतं द्विशतकम्।

संख्यायाः अतिशदन्तायाः कन्। ५। १। २२।

संख्यायाः कन् स्यादार्हीयेऽर्थे न तु त्यन्तशदन्तायाः। पञ्चभिः क्रीतः पञ्चकः बहुकः। त्यन्तायास्तु (८)। साप्ततिकः। शदन्तायाः, चात्वारिंशत्कः।

वतोरिड्वा। ५। १। २३।

वत्वन्तात्कन इड्वा स्यात्। तावतिकः। तावत्कः।

विंशतित्रिंशद्भ्यां ड्वुन्नसंज्ञायाम्। ५। १। २४।

---

(८) अर्थवतस्तिशब्दस्य ग्रहणात् डत्यवयवतिशब्दस्य न प्रतिषेधस्तेन कतिक इत्यादिसिद्धिः।

योगविभागः कर्त्तव्यः आभ्यां कन् स्यात् असंज्ञायान्तु इवुन् स्यात्। कनोऽपवादः। विंशकः। त्रिंशकः। संज्ञायान्तु विंशतिकः। त्रिंशत्कः।

कंसाट्टिठन्। ५। १। २५।

टो ङीबर्थः इकार उच्चारणार्थः। कंसिकः कंसिकी। अर्द्धाच्चेति वक्तव्यम् *। अर्द्धिकः (९) अर्द्धिकी। कार्षापणाट्टिठन्वक्तव्यः प्रतिरादेशश्च वा ०। कार्षापणिकः कार्षापणिकी प्रतिकः प्रतिकी।

शूर्पादञन्यतरस्याम्। ५। १। २६।

शौर्पम्-शौर्पिकम्।

शतमानविंशतिकसहस्रवसनादण्। ५। १। २७

एभ्योऽण् स्यात्। ठञ्टकनामपवादः। शतमानेन क्रीतम् शातमानम्। वैंशतिकम्। साहस्रम्। वासनम्।

अध्यर्द्धपूर्व्वद्विगोर्लुगसंज्ञायाम्। ५। १। २८।

अध्यर्द्ध (१०) पूर्व्वाद्द्विगोश्च परस्यार्हीयस्य लुक् स्यात्। अध्यर्द्धकंसम्। द्विकंसम्। संज्ञायान्तु पाञ्चकलापिकम्।

विभाषा कार्षापणसहस्राभ्याम्। ५। १। २९।

---

(९) अर्द्धशब्दः रूपकार्द्धे रूढस्तेनावयव्यपेक्षितयाऽसामर्थ्यं न शङ्क्यम्।

(१०) अध्यारूढमर्द्धं यस्मिन् तदध्यर्द्धं सार्द्धमित्यर्थः। प्रादिभ्यो धातुजस्य (४०।सू०) इत्यनेनास्य साधुत्वम्।

लुग् वा स्यात्। अध्यर्द्धकार्षापणम्-अध्यर्द्धकार्षापणिकम्। द्विकार्षापणम्-द्विकार्षापणिकम्। औपसंख्यानिकस्य (६१२४०) टिठनो लुक्। पक्षे अध्यर्द्धप्रतिकम्। द्विप्रतिकम्। अध्यर्द्धसहस्रम्-अध्यर्द्धसाहस्रम्। द्विसहस्रम्-द्विसाहस्रम्।

द्वित्रिपूर्व्वान्निष्कात्। ५। १। ३०।

लुग्वा स्यात्। द्विनिष्कम् द्विनैष्किकम्। त्रिनिष्कम्-त्रिनैष्किकम्। बहुपूर्व्वाच्चेति वक्तव्यम्*। बहुनिष्कम्-बहुनैष्किकम्।

विस्ताच्च। ५। १। ३१।

द्वित्रिबहुपूर्व्वात् विस्तादार्हीयस्य लुग् वा स्यात्। द्विविस्तम्-द्विवैस्तिकमित्यादि।

विंशतिकात् खः। ५। १। ३२।

अध्यर्द्धपूर्व्वात् द्विगोरित्येव। अध्यर्द्धविंशतिकीनम्। द्विविंशतिकीनम्।

खार्य्या ईकन्। ५। १। ३३।

अध्यर्द्धखारीकम्। द्विखारीकम्। केवलायाश्चेति वक्तव्यम्*। खारीकम्।

पणपादमाषशतादत्। ५। १। ३४।

अध्यर्द्धपण्यम्। द्विपण्यम्। अध्यर्द्धपाद्यम्। द्विपाद्यम्। इह

पादः पदिति (१०८४सू०) न, यस्येति (१२०सू०) लोपस्य स्थानि वद्भावात् पद्यत्यतदर्थे (४६६सू०) इत्यपि न प्राण्यङ्गार्थस्यैव तत्र ग्रहणात्।

शाणाद्वा। ५। १। ३५।

यत् स्यात्। पक्षे ठञ् तस्य लुक्। अध्यर्द्धशाण्यम् अध्यर्द्धशाणम्।

द्वित्रिपूर्व्वादण् च। ५। १। ३६।

शाणादित्येव। चाद्यत्। तेन त्रैरूप्यम्। परिमाणान्तस्यासंज्ञाशाणयोरिति (१२०सू०) पर्य्युदासादादिवृद्धिरेव। द्वैशाणम्-द्विशाण्यम्-द्विशाणम्। इह ठञादयस्त्रयोदश प्रत्ययाः प्रकृतास्तेषाम् समर्थविभक्तयोऽर्थाश्चाकाङ्क्षितास्ते इदानीमुच्यन्ते।

तेन क्रीतम् (११)। ५। १। ३७।

ठञ्। गोपुच्छेन क्रीतम् गौपुच्छिकम्। साप्ततिकम्। प्रास्थिकम्। ठक्। नैष्किकम्।

इद्गोण्याः। १। २। ५०।

गोण्या इत् स्यात्तद्धितलुकि। लुक् तद्धितलुकीति (५७५सू०) लुकोऽपवादः। पञ्चभिर्गोणीभिः क्रीतः पटः पञ्चगोणिः।

---

(११) तेनेति करणे तृतीया द्रव्यदानपूर्व्वकं वस्त्वन्तरग्रहणं क्रयस्तेनेतिकरणस्य धात्वर्थघटके द्रव्यएवान्वयः तदस्य पण्यम् (६१४सू०) इत्यनेन तु नास्य गतार्थता मूलमप्रधनस्य मूल्यपदार्थतया यस्य शतं मूल्यं न भवति तस्य कार्य्यवशात् शतदानेन क्रयेऽस्य प्रवृत्तिरिति विशेषः।

तस्य निमित्तं संयोगोत्पातौ । ५ । १ । ३८ ।

संयोगः (१२) सम्बन्धः उत्पातः शुभाशुभसूचकः । शतिकः-शत्यो † धनपतिसंयोगः । शतिकम्—शत्यम्—दक्षिणाक्षिस्पन्दनम् शतस्य निमित्तमित्यर्थः । वातपित्तश्लेष्मभ्यः शमनकोपनयोरुपसंख्यानम् * । वातस्य शमनं कोपनं वा वातिकम् । पैत्तिकम् । श्लैष्मिकम् । सन्निपाताच्चेति वक्तव्यम् * । सान्निपातिकम् ।

गोद्व्यचोऽसंख्यापरिमाणाश्वादेर्यत् । ५ । १ । ३९ ।

गोर्निमित्तं संयोग उत्पातो वा । गव्यः । द्व्यचः । धन्यः । यशस्यः । स्वर्ग्यः । गोद्व्यचः किम् विजयस्य वैजयिकः । असंख्येत्यादि किम् पञ्चानाम् पञ्चकम् । सप्तकम् । प्रास्थिकम् । खारीकम् । अश्वादि (१३) आश्विकम् । आश्मिकम् । ब्रह्मवर्चसादुपसंख्यानम् * । ब्रह्मवर्चस्यम् ।

पुत्राच्छ च । ५ । १ । ४० ।

चाद्यत् । पुत्रीयः—पुत्र्यः ।

सर्वभूमिपृथिवीभ्यामणञौ । ५ । १ । ४१ ।

---

(१२) संयोग इति संयुज्यन्ते पुरुषाः येन फलेन स संयोगः 'संयोगो नामेदं कृत्वेदमवाप्यते' इति भाष्योक्तेः यागादिरेव संयोग इति कैयटः ।

† शताच्च ठन्यतावित्यनेन (६२१८०) ठन् यतौ ।

(१३) अत्र अश्मन् गण ऊर्णा उमा गङ्गा वर्षा वसु अश्वादिः ।

सर्व्वभूमेर्न्निमित्तं संयोग उत्पातो वा सार्व्वभौमः । सर्व्वभूमि-शब्दोऽनुशतिकादिषु (५८१४०) पठ्यते । पार्थिवः ।

तस्येश्वरः । ५ । १ । ४२ ।

तत्र विदित इति च । ५ । १ । ४३ ।

सर्व्वभूमेरीश्वरः सर्व्वभूमौ विदितो वा सार्व्वभौमः । पार्थिवः ।

लोकसर्वलोकाट्ठञ् । ५ । १ । ४४ ।

तत्र विदित इत्यर्थे । लौकिकः । अनुशतिकादि (५८१४०) त्वादुभयपदवृद्धिः । सार्व्वलौकिकः ।

तस्य वापः । ५ । १ । ४५ ।

उप्यते अस्मिन्निति वापः क्षेत्रम् । प्रस्थस्य वापः प्रास्थिकम् । द्रौणिकम् । खारीकम् ।

पात्रात् ष्ठन् । ५ । १ । ४६ ।

पात्रस्य वापः क्षेत्रम्पात्रिकम् । पात्रिकी क्षेत्रभक्तिः ।

तदस्मिन् वृद्ध्यायलाभशुल्कोपदा दीयते । ५ । १ । ४७ ।

वृद्धिर्दीयतइत्यादिक्रमेण प्रत्येकं सम्बन्धादेकवचनम् । पञ्चा स्मिन् वृद्धिः आयः लाभः शुल्कमुपदा वा दीयते पञ्च-कः । शतिकः-शत्यः । साहस्रः । उत्तमर्णेन मूलातिरिक्तम् ग्राह्यं वृद्धिः । ग्रामादिषु स्वामिग्राह्यो भाग आयः । वि-क्रेता मूल्यादधिकं ग्राह्यम् लाभः । रक्षानिर्वेशो राजभागः

शुल्कः। उत्कोचउपदा। चतुर्थ्यर्थे उपसंख्यानम् *। पञ्चास्मै वृद्धगादिर्दीयते पञ्चको देवदत्तः। सममब्राह्मणे ⁑ दानमितिवदधिकरणविवक्षया वा।

पूरणार्द्धाट्ठन्। ५। १। ४८।

यथाक्रमं ठक्टिठनोरपवादः। द्वितीयो वृद्धगादिरस्मिन् दीयते द्वितीयिकः। तृतीयिकः। अर्द्धिकः। अर्द्धशब्दो रूपकस्यार्द्धे रूढः।

भागाद्यच्च। ५। १। ४९।

चाट्ठन्। भागशब्दोऽपि रूपकस्यार्द्धे रूढः। भागो वृद्धगादिरस्मिन् भाग्यम्-भागिकम् शतम्। भाग्या-भागिका विंशतिः।

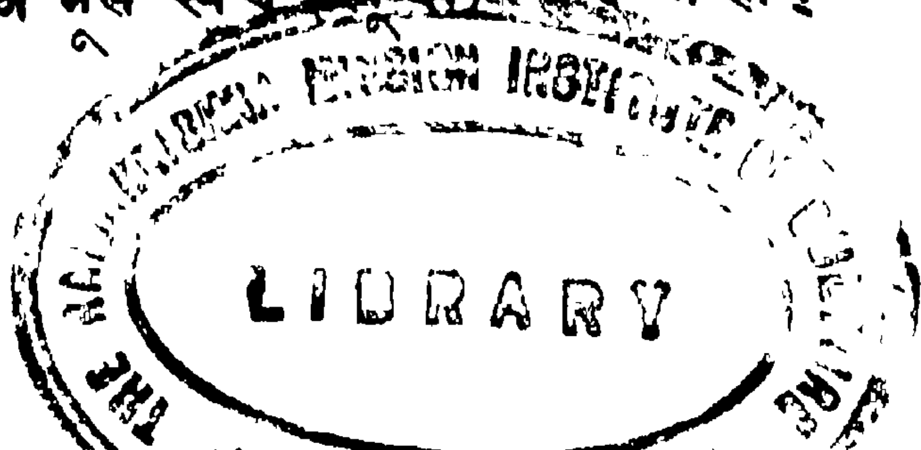
तद्धरति वहत्यावहति भाराद्वंशादिभ्यः। ५। १। ५०।

वंशादिभ्यः परो यो भारशब्दस्तदन्तं यत्प्रातिपदिकम् तत्प्रकृतिकाद् द्वितीयान्तादित्यर्थः। वंशभारं हरति वहत्यावहति वा वांशभारिकः। ऐक्षुभारिकः। भाराद्वंशादिभ्य इत्यस्य व्याख्यान्तरम् भारभूतेभ्यो (१४) वंशादि(१५)भ्य इति। भारभूतान् वंशान् हरति वांशिकः। ऐक्षुकः।

⁑ सूत्रेऽस्मिन्निति सप्तमीसमर्थनायाह सममित्यादि।

(१४) अत्र पक्षे भारभूतार्थाभिधायित्वात् वंशादयो भारशब्देनोच्यन्ते प्रत्येकं संबन्धविवक्षया सूत्रे भारादित्येकवचनम्।

(१५) वंश कुटज बल्वज मूल स्थूण (स्थूणा) अक्ष अश्मन् अश्व श्लक्ष्ण इक्षु खट्वा वंशादिः।

LIBRARY

वस्नद्रव्याभ्यां ठन्कनौ। ५। १। ५१।

यथासंख्यं स्तः। वस्नं हरति वहत्यावहति वा वस्निकः। द्रव्यकः।

सम्भवत्यवहरति पचति। ५। १। ५२।

प्रस्थं सम्भवति प्रास्थिकः कटाहः प्रस्थं स्वस्मिन् (१६) समावेशयतीत्यर्थः। प्रास्थिकी ब्राह्मणी प्रस्थमवहरति (१७) उपसंहरति पचति वेत्यर्थः। तत्पचतीति द्रोणादण् च *। चाट्ठन्। द्रोणम्पचतीति द्रौणी द्रोणिका।

आढकाचितपात्रात् खोऽन्यतरस्याम्। ५। १। ५३।

पक्षे ठञ्। आढकं सम्भवति अवहरति पचति वा आढकीना आढकिकी। आचितीना आचितिकी। पात्रीणा पात्रिकी।

द्विगोः ष्ठंश्च। ५। १। ५४।

आढकाचितपात्रादित्येव। आढकाद्यन्ताद् द्विगोः सम्भवत्यादिष्वर्थेषु ष्ठन्खौ वा स्तः। पक्षे ठञ्। तस्याध्यर्द्धेति(६२२पृ०)लुक्। षित्वान्ङीष्। द्व्याढकिकी द्व्याढकीना। द्विगोरिति(२२०पृ०)ङीप् द्व्याढकी। द्व्याचितिकी द्व्याचितीना। अपरिमाणेति (१८)।

---

(१६) आधारप्रमाणादाधेयप्रमाणस्य यदनाधिक्यं तदुपसर्ज्जनधारणं सम्भवतेरर्थः अतः सकर्मकतया तदित्यनुवृत्त्या लभ्या द्वितीयाऽत्र समर्थविभक्तिर्न विरुध्यते इतिद्योतयन्नाह स्वस्मिन्निति।

(१७) सूत्रस्थस्यावहरतीत्यस्य व्याख्यानमाह उपसंहरतीति।

(१८) अपरिमाणविस्ताचितकम्बल्येभ्यो न तद्धितलुकीति (२२०पृ०) सूत्रे आचितशब्दस्य साक्षादुपादानादिति मन्तोविति भावः।

ङीब्निषेधात्। द्व्याचिता। द्विपात्रिकी द्विपालीणा द्विपात्री।

कुलिजाल्लुक्खौ च। ५। १। ५५।

कुलिजान्ताद्द्विगोः सम्भवत्यादिष्वर्थेषु लुक्खौ वा स्तः। चात् ष्ठंश्च। लुगभावे ठञः श्रवणम्। द्विकुलिजी द्वैकुलिजिकी द्विकुलिजीना द्विकुलिजिकी।

सोऽस्यांशवस्नभृतयः। ५। १। ५६।

अंशोभागः। वस्नं मूल्यम्। भृतिर्वेतनम्। पञ्च अंशो वस्नो भृतिर्व्वाऽस्य पञ्चकः।

तदस्य परिमाणम् (१९)। ५। ५७।

प्रस्थम्परिमाणमस्य प्रास्थिकोराशिः।

संख्यायाः संज्ञासङ्घसूत्राध्ययनेषु। ५। १। ५८।

पूर्वसूत्रमनुवर्त्तते। तत्र संज्ञायाम् स्वार्थे प्रत्ययो वाच्यः। यद्वा द्वेत्रकयोरितिवत् (९७४०) संख्यामात्रवृत्तेः परिमाणिनि प्रत्ययः। पञ्चैव पञ्चकाः शकुनयः पञ्च परिमाणमेषामिति वा। सङ्घे-पञ्चकः। सूत्रे-अष्टकं पाणिनीयम्। सङ्घशब्दस्य प्राणिसमूहे रूढत्वात् सूत्रं पृथगुपात्तम्। पञ्चकमध्ययनम् (२०)। स्तोमे ड्विधिः *। पञ्चदश मन्त्राः

(१९) तदस्येति इह परिमाणशब्देन परिच्छेदकमात्रं गृह्यते नतु विशेषपरिमाणं परसूत्रे सङ्ख्यायाः परिमाणेन विशेषणात्।

(२०) पञ्चकमध्ययनमिति पञ्चावृत्तयः परिमाणमस्येत्यर्थः।

परिमाणमस्य पञ्चदशः। सप्तदशः। एकविंशः। सोमयागेषु छन्दोगैः क्रियमाणा पृष्ठ्यादिसंज्ञिका स्तुतिः स्तोमः (२१)।

पङ्क्ति (२२) विंशति त्रिंशच्चत्वारिंशत् पञ्चाशत् षष्टि सप्तत्यशीति नवति शतम्। ५। १। ५९।

एते रूढिशब्दा निपात्यन्ते।

पञ्चद्दशतौ वर्गे वा। ५। १। ६०।

पञ्च परिमाणमस्य पञ्चत् वर्गः। दशत्। पक्षे पञ्चकः। दशकः।

त्रिंशच्चत्वारिंशतो ब्राह्मणे संज्ञायां डण्। ५। १। ६२।

त्रिंशदध्यायाः परिमाणं येषाम् ब्राह्मणानाम् त्रैंशानि। चात्वारिंशानि।

तदर्हति। ५। १। ६३।

लब्धुं योग्यो भवतीत्यर्थे द्वितीयान्ताट्ठञादयः स्युः। श्वेतच्छत्रमर्हति श्वैतच्छत्रिकः।

छेदादि(२३)भ्यो नित्यम्। ५। १। ६४।

---

(२१) मन्त्रसमूहे स्तोमशब्दो रूढः समूहमात्रे लाक्षणिकः। मन्त्रसमूहः प्रत्ययार्थः। स्तोमःस्तुतिरित्यत्र स्तुतिपदं स्तुतिकरणमन्त्रसमुदायपरम्।

(२२) पङ्क्तिशब्दोनामार्थः पञ्चाक्षरदशाक्षरपादकछन्दसि, क्रमवद्विवेशरूपश्रेण्यां, दशसंख्यायाञ्च वर्त्तते। द्वौ दशतौ परिमाणमस्येति विंशतिरित्येवं विग्रहः।

(२३) छेद भेद द्रोह दोह नर्त्त कर्ष तीर्थ सम्प्रयोग विप्रयोग प्रयोग विप्रकर्ष प्रेषण संप्रश्न विकर्ष प्रकर्ष (विराग विरङ्ग च) छेदादि।

नित्यमाभीक्ष्ण्यम्। छेदन्नित्यमर्हति छैदिको वेतसः छिन्नप्ररूढत्वात्। (विराग विरङ्ग वा ग०)। विरागन्नित्यमर्हति वैरागिकः-वैरङ्गिकः।

शीर्षच्छेदाद्यच्च।५।१।६५।

शिरश्छेदन्नित्यमर्हति शीर्षच्छेद्यः शैर्षच्छेदिकः। यट्ठकोः सन्नियोगेन शिरसः शीर्षभावो निपात्यते।

दण्डादि (३४) भ्यो यत्।५।१।६६।

एभ्यो यत् स्यात्। दण्डमर्हति दण्ड्यः। अर्घ्यः। वध्यः।

पात्राद्घंश्च।५।१।६८।

चाद्यत्। तदर्हतीत्यर्थे। पात्रियः-पात्र्यः।

कडङ्कर † दक्षिणाच्छ च।५।१।६९।

चाद्यत्। कडङ्करोतीति विग्रहे अतएव निपातनात् खच्। कडङ्करं माषमुद्गादिकाष्ठमर्हतीति कडङ्करीयो गौः। कडङ्कर्य्यः। दक्षिणामर्हतीति दक्षिणीयः। दक्षिण्यः।

स्थालीबिलात्।५।१।७०।

स्थालीबिलमर्हन्ति स्थालीबिलीयास्तण्डुलाः-स्थालीबिल्याः पाकयोग्या इत्यर्थः।

(३४) दण्ड मुसल मधुपर्क कशा अर्घ मेघ मेधा सुवर्ण उदक बध युग गुहा भग इभ भङ्ग दण्डादिः।

† कडङ्कर इति केचित् पठन्ति कडं गिरतीति खच् नि०। "नीवारपाकादि कडङ्करीयैरित्युदाहरन्ति च।

यज्ञर्त्विग्भ्यां घखञौ । ५ । १ । ७१ ।

यथासंख्यम् स्तः । यज्ञं, ऋत्विजश्चार्हति यज्ञियः, आर्त्विजीनो यजमानः । यज्ञर्त्विग्भ्यां तत्कर्मार्हतीत्युपसंख्यानम्* । यज्ञियो देशः । आर्त्विजीनः ऋत्विक् ।

आर्हीयाणां ठगादीनां (२५) द्वादशानां गतोऽवधिः ।

अतःपरं ठञेव ।

पारायणतुरायणचान्द्रायणं वर्त्तयति । ५ । १ । ७२ ।

पारायणं वर्त्तयति पारायणिकश्छात्रः । तुरायणम् यज्ञविशेषः तं वर्त्तयति तौरायणिको यजमानः । चान्द्रायणिकः ।

संशयमापन्नः (१) । ५ । १ । ७३ ।

संशयविषयीभूतोऽर्थः सांशयिकः ।

योजनं गच्छति । ५ । १ । ७४ ।

यौजनिकः । क्रोशशतयोजनशतयोरुपसंख्यानम्* । क्रोशशतं गच्छति क्रौशशतिकः । यौजनशतिकः । ततोऽभिगमन-

---

(२५) द्वादशानामिति ठक्, यत्, ख, अण्, अञ्, इनि, ठन्, कन्, ख, ढण्, घ, खञ्, य, इत्येषामेतत्प्रकरणसूत्रैः तत्तत्प्रकृतिभ्योऽर्थविशेषविहितानामित्यर्थः अत्राप्यधिकारलब्धः ठञपवादविषये प्रवर्त्तत एव ।

(१) संशयशब्दः संशयविषयत्वे लाक्षणिकोऽतः संदिह्यमाने एवास्य प्रवृत्तिर्न तु संदिहाने । अतः प्रामाण्यं न स्वतोग्राह्यं सांशयिकत्वादिति प्राचीनोक्तिः ।

मर्हतीति च वक्तव्यम्*। क्रोशशतादभिगमनमर्हतीति क्रौशशतिको भिक्षुः। यौजनशतिक आचार्य्यः।

पथः ष्कन्।५।१।७५।

षोऽङीषर्थः। पन्थानं गच्छति पथिकः। पथिकी।

पन्थो ण नित्यम्।५।१।७६।

पन्थानम् नित्यम् गच्छति। पथः पन्थ च (५७४सू०) इत्यनेन पन्थादेशे कृते णः। पान्थः। पान्था।

उत्तरपथेनाहृतञ्च।५।१।७७।

उत्तरपथेनाहृतम् औत्तरपथिकम्। उत्तरपथेन गच्छति औत्तरपथिकः। आहृतप्रकरणे वारिजङ्गलकान्तारपूर्व्वादुपसंख्यानम्*। वारिपथिकम्।

कालात्।५।१।७८।

व्युष्टादिभ्योऽणित्यतः (६४८सू०) प्रागधिक्रियते।

तेन (२) निर्वृत्तम्।५।१।७९।

अह्ना निर्वृत्तमाह्निकम्।

तमधीष्टो(३)भृतो भूतो भावी।५।१।८०।

---

(२) तेनेति करणे तृतीया चातुरर्थ्यन्तर्गते तेन निर्वृत्तमित्यत्र तु(५४३सू०) कर्त्तरीत्यनयोर्विशेषः।

(३) तमित्यत्यन्तसंयोगे द्वितीया। मुहूर्त्ताध्येषणेऽपि तत्फलीभूताध्ययनक्रियाव्याप्ते व्याप्तत्वोपचारात्, प्रतियोगिन्येवाधिकरणत्वघटित

अधीष्टः सत्कृत्य व्यापारितः। भृतो वेतनेन क्रीतः। भूतः स्वसत्तया व्याप्तकालः। भावी तादृश एवानागतकालः। मासमधीष्टः मासिकोऽध्यापकः। मासं भृतो मासिकः कर्म्मकरः। मासं(४)भूतो। मासिकोव्याधिः। मासं भावी मासिकउत्सवः।

मासाद्वयसि यत्खञौ (५)। ५। १। ८१।

मासम् भूतो मास्यः-मासीनः।

द्विगोर्य्यप्। ५। १। ८२।

मासाद्वयसि इत्यनुवर्त्तते। द्वौ मासौ भूतो द्विमास्यः।

षण्मासाण्ण्यच्च। ५। १। ८३।

वयसीत्येव यबप्यनुवर्त्तते। चाट्ठञ्। षण्मास्यः-षाण्मास्यः-षाण्मासिकः।

अवयसि ठंश्च। ५। १। ८४।

चात् ण्यत्। षण्मासिकोव्याधिः-षाण्मास्यः।

समायाः खः। ५। १। ८५।

समामधीष्टो भृतोभूतोभावी वा समीनः।

व्याप्तेर्वा प्रवेशात् यावत्कालाध्येयणाभावेऽपि प्रयोगः। यावत्कालमध्ययनाध्येषणे क्रियेते तावन्मात्रकालवाचकात्तु नायं प्रत्ययः।

(४) निर्वृत्तादीनां पञ्चानामधिकारेऽपि भूतइत्येव संबध्यते नार्थान्तरमित्युदाहरति मासं भूतइति।

(५) खञो ञित्करणं वृद्धिनिमित्तस्येत्यादिना(४०८पृ०)पुंवद्भावप्रतिषेधार्थम्।

द्विगोर्वा। ५। १। ८६।

समायाः खइत्येव। तेन परिजय्येत्यतः (६५६पृ०) प्राङ्निर्दिष्टेष्वादिषु पञ्चस्वर्थेषु प्रत्ययाः। द्विसमीनः-द्वैसमिकः।

रात्र्यहःसंवत्सराच्च। ५। १। ८७।

द्विगोरित्येव। द्विरात्रीणः। द्वैरात्रिकः। द्व्यह्नीनः (६)। द्वैयह्निकः। समासान्तविधेरनित्यत्वान्न टच्। द्विसंवत्सरीणः।

संख्यायाः संवत्सरसंख्यस्य(७)च।७।३।१५।

संख्याया उत्तरपदस्य वृद्धिः स्यात् ञिदादौ। द्विसांवत्सरिकः। द्वे षष्टी भृतो द्विषाष्टिकः। संख्यायाः 'परिमाणान्तस्येत्येव (६३०पृ०) सिद्धे संवत्सरग्रहणम्परिमाणग्रहणे कालपरिमाणस्याग्रहणार्थम् तेन द्वैसमिक इत्युत्तरपदवृद्धिर्न।

वर्षाल्लुक् च। ५। १। ८८।

वर्षशब्दान्तादूद्विगोर्वा खः। पक्षे ठञ् वा लुक्। त्रीणि च रूपाणि। द्विवर्षीणो (८) व्याधिः द्विवार्षिकः द्विवर्षः।

वर्षस्याभविष्यति। ७। ३। १६।

उत्तरपदस्य वृद्धिः स्यात्। द्विवार्षिकः। भविष्यति तु द्वैव-

---

(६) द्व्यह्नीन इति तद्धितार्थद्विगोरूपं समाहारद्विगौ तु न खः तत्र समासान्तस्य जायमानतयाऽहन्शब्दान्तद्विगोरभावात्।

(७) संख्याया उत्तरवर्त्तिसंवत्सरसंख्याशब्दस्य वृद्धिरित्यर्थः।

(८) द्विवर्षीणो व्याधिरिति अचेतनत्वात् न लुक्, चित्तवति हि (६४६पृ०) नित्यलुको वक्ष्यमाणत्वात्।

षिकः। अधीष्टभृतयोरभविष्यतीति प्रतिषेधो न, गम्यते (९) हि तत्र भविष्यत्ता नतु तद्धितार्थः। द्वे वर्षे अधीष्टो भृतो वा कर्म्म करिष्यतीति द्विवार्षिको मनुष्यः(१०)। परिमाणान्तस्याऽसंज्ञाशाणयोः(६२०४०)। द्वौ कुडवौ प्रयोजनमस्य द्विकौडविकः। द्वाभ्यां सुवर्णाभ्यां क्रीतं द्विसौवर्णिकम्। द्विनैष्किकम्। असंज्ञेति किम्। पञ्चकलापाः परिमाणमस्य पाञ्चकलापिकम्। तद्धितान्तः ‡ संज्ञा। द्वैशाणम्। कुलिजशब्दमपि केचित् पठन्ति द्वैकुलिजिकः।

चित्तवति नित्यम्। ५। १। ८९।

वर्षशब्दान्ताद्द्विगोः प्रत्ययस्य नित्यं लुक् स्यात् चेतने प्रत्ययार्थे। द्विवर्षो दारकः।

षष्टिकाः षष्टिरात्रेण पच्यन्ते। ५। १। ९०।

बहुवचनमतन्त्रम्। षष्टिको धान्यविशेषः। तृतीयान्तात्कन् रात्रशब्दलोपश्च निपात्यते।

तेन परिजय्यलभ्यकार्य्यसुकरम्। ५। १। ९३।

मासेन परिजय्यो जेतुं शक्यो मासिको व्याधिः। मासेन लभ्यङ्कार्य्यम् सुकरं वा मासिकम्।

---

(९) गम्यते इति कर्म्म करिष्यतीत्यादिपदान्तरसमभिव्याहारेणेत्यर्थस्तेन न प्रत्ययार्थो भविष्यत्त्वेति भावः।

(१०)-द्विवार्षिकोमनुष्य इत्यत्र चित्तवतीत्यनेन लुको नित्यत्वे सिद्धे तत्र नित्यपदोपादानं भूतकृपेऽर्थे एव नित्यं लुकोविधानार्थं तेनात्र भविष्यत्त्वस्य गम्यमानतया न लुक्।

‡ तद्धितान्तशब्द एव संज्ञा संज्ञाभूत इति नोत्तरपदवृत्तिः।

तदस्य ब्रह्मचर्य्यम्। ५। १। ९४।

द्वितीयान्तात्कालवाचिनोऽस्येत्यर्थे (११) प्रत्ययः स्यात् अत्यन्तसंयोगे द्वितीया। मासं ब्रह्मचर्य्यमस्य स मासिको ब्रह्मचारी। आर्द्धमासिकः। यद्वा प्रथमान्तादस्येत्यर्थे प्रत्ययः। मासोऽस्येति मासिकं ब्रह्मचर्य्यम्। महानाम्न्यादिभ्यः षष्ठ्यन्तेभ्य उपसंख्यानम् *। महानाम्न्यो नाम विद्या मघवन्नित्याद्याऋचः तासां ब्रह्मचर्य्यमस्य महानाम्निकः (१२)। हरदत्तस्तु भस्याढे इति (४०१४०) पुंवद्भावान्माहानामिक इत्याह। चतुर्म्मासाण्ण्यो यज्ञे *। तत्र भव इत्यर्थे। चतुर्षु मासेसु भवन्ति चातुर्म्मास्यानि यज्ञकर्म्माणि। अण् संज्ञायाम् *। चतुर्म्मासेषु भवति चातुर्म्मासी अणन्तत्वान्ङीप् (२१५४०) पौर्णमासी आषाढी।

तस्य दक्षिणा यज्ञाख्येभ्यः। ५। १। ९५।

द्वादशाहस्य दक्षिणा द्वादशाहिकी। आख्याग्रहणात्कालादपि। आग्निष्टोमिकी। वाजपेयिकी।

तत्र च दीयते कार्य्यम्भववत् (१३)। ५। १। ९६।

प्रावृषि दीयते कार्य्यं वा प्रावृषेण्यम्। शारदम्।

कालाधिकारस्य सम्पूर्णोऽवधिः।

---

(११) अस्येत्यर्थे इति ब्रह्मचर्य्यं चेत् तत्कालपरिच्छेद्यमित्यर्थे इत्यर्थः।

(१२) महानाम्निक इति संज्ञात्वादभाषितपुंस्कत्वाच्च न पुंवद्भावः।

(१३) भवार्थे ये प्रत्ययाः यथाऽऽङ्गतास्तेऽत्रातिदिश्यन्ते। ते च कालाट्ठञित्यादौ (५६९४०) उक्ताः।

व्युष्टादि (१) भ्योऽण्। ५।१।९७।

[illegible]दीयते कार्य्यं वा वैयुष्टम्। व्युष्ट तीर्थ संग्राम प्रवास
इत्यादि।

तेन यथाकथाचहस्ताभ्यां णयतौ। ५।१।९८।

यथाकथाचेत्यव्ययस्य (२) [illegible] यथा
यथासंख्यं णयतौ स्तः। [illegible] यथा
कथाच दीयते कार्य्यं वा याथाकथाचम्। अनादरेण देयं
कार्य्यं वेत्यर्थः। हस्तेन दीयते कार्य्यं वा हस्त्यम्।

सम्पादिनि। ५।१।९९।

तेनेत्येव। कर्णवेष्टकाभ्यां सम्पादि कार्णवेष्टकिकं मुखं कर्णा-
लङ्काराभ्यामवश्यं शोभत इत्यर्थः।

कर्म्मवेषाद्यत्। ५।१।१००।

कर्मणा सम्पादि कर्मण्यम् शौर्य्यम्। वेषेण सम्पादि वेष्यो
नटः। वेषः कृत्रिम आकारः।

तस्मै प्रभवति सन्तापादि (३) भ्यः। ५।१।१०१।

---

(१) व्युष्ट नित्य निष्क्रमण प्रवेशन उपसंक्रमण तीर्थ आस्तरण संग्राम
संघात अग्निपद पीलुमूल प्रवास उपवास व्युष्टादि[illegible]

(२) अव्ययस्येति वचनसामर्थ्याद्वाक्यादपि प्रत्ययस्तदि[illegible]।

(३) सन्ताप सन्नाह संग्राम संयोग संपराय [illegible] संपेष निष्पेष सर्ग
निसर्ग उपसर्ग प्रवास उपवास संघात [illegible] संवास संमोदन सक्तु
(मांसौदनाद्विगृहीतादपि) सन्तापादिः।

सन्तापाय प्रभवति सान्तापिकः । सांग्रामिकः ।

योगाद्यच्च । ५ । १ । १०२ ।

चाट्ठञ् । योगाय प्रभवति योग्यः—यौगिकः ।

कर्म्मण उकञ् । ५ । १ । १०३ ।

कर्म्मणे प्रभवति कार्मुकः [illegible]

समयस्तदस्य प्राप्तम् । ५ । १ । १०४ ।

समयः प्राप्तोऽस्य सामयिकं [illegible]

ऋतोरण् । ५ । [illegible] ।

ऋतुः प्राप्तोऽस्य आर्त्तवम् [illegible] ।

कालाद्यत् । । ५ । १ । १०६ ।

कालः प्राप्तोऽस्य काल्यं शीतम् ।

प्रकृष्टे ठञ् । ५ । १ । १०८ ।

कालादित्येव तदस्येति च । प्रकृष्टो दीर्घः कालोऽस्येति कालिकं वैरम् ।

प्रयोजनम् (४) । ५ । १ । १०९ ।

तदस्येत्येव । इन्द्रमहः प्रयोजनमस्य ऐन्द्रमहिकम् । प्रयोजनं फलं कारणञ्च ।

---

(४) स्वर्गादिभ्योयदिति भाष्योक्तेः स्वर्गं प्रयोजनमस्येति स्वर्ग्यः । स्वर्ग यशस् आयुस् काम धन स्वर्गादि ।

विशाखाषाढादण् मन्थदण्डयोः। ५। १। ११०

आभ्यामण् स्यात्प्रयोजनमित्यर्थे क्रमान्मन्थदण्डयोरर्थयोः विशाखा प्रयोजनमस्य वैशाखो मन्थः(५)। आषाढो दण्डः। चूडादिभ्य उपसंख्यानम्*। चूडा-चौडम्। श्रद्धा-श्राद्धम्।

अनुप्रवचनादि(६) भ्यश्छः। ५। १। १११।

अनुप्रवचनम्प्रयोजनमस्य अनुप्रवचनीयम्।

समापनात्सपूर्वपदात्। ५। १। ११२।

व्याकरणसमापनम्प्रयोजनमस्य व्याकरणसमापनीयम्।

ऐकागारिकट् चौरे। ५। १। ११३।

एकमसहायमगारम्प्रयोजनमस्य मुमुषिषोः स ऐकागारिकश्चौरः।

आकालिकडाद्यन्तवचने। ५। १। ११४।

समानकालावाद्यन्तौ यस्येत्याकालिकः। समानकालस्याकाल आदेशः। आशुविनाशीत्यर्थः पूर्व्वदिने मध्याह्नादावुत्पद्य दिनान्तरे तत्रैव नश्वर इति वा। आकालाट्ठंश्च॰। आकालिका विद्युत्। ठञः पूर्व्वोऽवधिः॰।

---

(५) मन्थोदधिविलोडनदण्डधरः काष्ठविशेषः। मन्थदण्डयोरेतौ रूढौ।
(६) अनुप्रवचन उत्थापन उपस्थापन संवेशन प्रवेशन अनुप्रवेशन अनुवासन अनुवचन अनुवाचन अन्वारोहण प्रारम्भण आरम्भण आरोहण अनुप्रवचनादिः।

तेन तुल्यं (१) क्रिया चेद्वतिः। ५। १। ११५।

ब्राह्मणेन तुल्यं ब्राह्मणवदधीते। क्रिया चेदिति किम् गुणतुल्ये मा भूत्। पुत्रेण तुल्यः स्थूलः।

तत्र (२) तस्येव। ५। १। ११६।

मथुरायामिव मथुरावत् स्रुघ्ने प्राकारः। चैत्रस्येव चैत्रवन्मैत्रस्य गावः।

तदर्हम् (३)। ५। १। ११७।

---

(१) तुल्यमिति सामान्ये नपुंसकं यत्तुल्यं सा चेत् क्रियेत्यर्थः। वतिप्रत्ययप्रकृतेस्तत्कर्त्तृकक्रियायां लक्षणा तथाच ब्राह्मणवदधीते इत्यत्र ब्राह्मणशब्दस्य तदध्ययनपरत्वेन ब्राह्मणकर्त्तृकाध्ययनतुल्याध्ययनं वाक्यार्थः। अतएव भाष्ये ब्राह्मणशब्दःसमुदाये प्रवृत्तोऽप्यवयवेष्वपि वर्त्तते इत्युक्तम्। समुदायश्च

'तपः श्रुतञ्च जातिश्च त्रयं ब्राह्मणकारकम्।
तपःश्रुताभ्यां यो हीनो जातिब्राह्मण एव सः'॥

इत्युक्ततपोऽध्ययनजातिलक्षणसंघातः ब्राह्मणकारकं ब्राह्मणशब्दप्रवृत्तिनिमित्तं त्रयमुक्तं त्रिकमित्यर्थः तदेकदेशाध्ययनस्य संघातैकदेशतया तत्परत्वेऽप्यवयवपरत्वमिति तदाशयः। अस्य च क्रियायोगे एव साधुत्वं तेन पर्व्वतोवह्निमान् भवितुमर्हति महानसवदित्येव प्रतिज्ञावाक्यं प्राचीनैरुदाह्रियतेऽर्व्वाचीनानां क्रियारहितप्रतिज्ञावाक्यप्रयोगस्तु महानसवदितिवतिप्रयोगानुपपत्त्या असाधुरेव।

(२) तत्र तस्येति। द्रव्यगुणादितुल्यार्थताबोधनायायमारम्भस्तेन क्रियेति नानुवर्त्तते।

(३) तदर्हमित्यत्र कृद्योगे षष्ठ्या अनिर्द्देशेन कृद्योगषष्ठ्या अनित्यत्वं ज्ञापितं तेन 'धार्य्यैरामोदमुत्तममिति' भट्टिः संगच्छते।

विधिमर्हति विधिवत्पूज्यते। क्रियाग्रहणं मण्डूकप्लुत्याऽनुवर्त्तते। तेनेह न राजानमर्हति छत्रम्।

तस्य भावस्त्वतलौ। ५।१।११९।

प्रकृतिजन्यबोधे (४) प्रकारो भावः। गोर्भावः गोत्वम्। गोता। त्वान्तं क्लीबन्तलन्तं स्त्रियाम्।

आ च त्वात्। ५।१।१२०।

ब्रह्मणस्त्व(६५८पृ०)इत्यतः प्राक् त्वतलावधिक्रियेते। अपवादैः सह समावेशार्थम् गुणवचनादिभ्यः कर्म्मणि विधानार्थं चेदम्। चकारो नञ्स्नञ्भ्यामपि (५८१पृ०) समावेशार्थः। स्त्रियाभावः स्त्रैणम्-स्त्रीत्वम्-स्त्रीता। पौंस्नम्-पुंस्त्वम्-पुंस्ता।

न नञ्पूर्व्वात्तत्पुरुषादचतुरसङ्गतलवणवटयुधकतरसलसेभ्यः। ५।१।१२१।

इतः परं ये भावप्रत्ययास्ते नञ्तत्पुरुषान्न स्युः। चतुरादीन्

---

(४) भवन्ति अर्थबोधनाय प्रकृतयो प्रवर्त्तन्तेऽनेनेति व्युत्पत्त्या भावशब्दः करणार्थकघञन्त इत्याशयेनाह प्रकृतिजन्येति प्रकार इति मुख्यविशेष्यांशे विशेषणमित्यर्थस्तेन विशेषणतावच्छेदके न प्रसङ्गः। स च तत्तच्छब्दप्रवृत्तिनिमित्तरूप एव प्रवृत्तिनिमित्तत्वञ्च यस्मिन् बुद्धिस्थे सति विशेष्यभूतार्थबोधनार्था शब्दस्य प्रवृत्तिः प्रयोगस्तत्त्वम्। तच्च कचित्प्रकारस्य यथा घटादिशब्दप्रवृत्तौ घटत्वादेः क्वचिच्च संसर्गस्य यथा राजपुरुषपाचकादौ सम्बन्धपाककर्त्तृत्वसंसर्गादेः। अतएव कृत्तद्धितसमासेभ्यः सम्बन्धाभिधानं भावप्रत्ययेनेति प्राचोक्तम् एवञ्च वृत्तौ प्रकारशब्दः सम्बन्धस्याप्युपलक्षणम्।

वर्ज्जयित्वा। अपतित्वम्। अपटुत्वम्। नञ्पूर्ब्बात् किम् वार्हस्पत्यम्। तत्पुरुषात् किम् नास्य पटवः सन्तीत्यपटुस्तस्य भावः आपटवम्। अचतुरेति किम् आचतुर्य्यम्। आसङ्गत्यम्। आलवणम्। आवश्यम्। आयुष्यम्। आकत्यम्। आरस्यम्। आलस्यम्।

पृथ्वादिभ्य (५) इमनिज्वा। ५। १। १२२।

वावचनमणादिसमावेशार्थम्।

र ऋतो हलादेर्लघोः। ६। ४। १६१।

हलादेर्लघोः ऋकारस्य रः स्यात् इष्ठेमेयस्सु परतः।

टेः। ६। ४। १५५।

भस्य टेर्लोपः स्यादिष्ठेमेयस्सु। पृथोर्भावः प्रथिमा-पार्थवम्। म्रदिमा-मार्द्दवम्।

वर्णदृढादि (६) भ्यः ष्यञ्च। ५। १। १२३।

चादिमनिच्। शौक्ल्यम् शुक्लिमा। दार्ढ्यम्। पृथुमृदु

(५) पृथु मृदु महत् पटु तनु लघु बहु साधु आशु उरु गुरु बहुल खण्ड दण्ड चण्ड अकिञ्चन बाल होड़ पाक वत्स मन्द स्वादु ह्रस्व दीर्घ प्रिय वृष ऋजु क्षिप्र क्षुद्र अणु पृथ्वादिः। अत्र ये इगन्ता लघुपूर्व्वा-स्तृदुप्रभृतयस्तेभ्यणः, बहुलादिषु गुणवचनेषु ष्यञः, बालवत्सादिषु वयोवचनेभ्यणश्च समावेशार्थं वाकारइत्यर्थः।

(६) दृढ़ वृढ परिवृढ भृश कृश वक्र शुक्र चुक्र आम्र कृष्ट लवण ताम्र शीत उष्ण जड़ वधिर पण्डित मधुर मूर्ख मूक (वेर्यातलाभमतिमनः शारदानाम्) (समो मतिमनसोः) जवन दृढादिः। गुणवचनत्वादेव सिद्धे इमनिजर्थं वचनम्।

भ्रशक्रशद्दढपरिदृढानामेव रत्वम् * । द्रढिमा । षो ङीषर्थः । औचिती । याथाकामी ।

गुणवचनब्राह्मणादि(७)भ्यः कर्म्मणि च । ५ । १ । १२४ ।

चाद्भावे । जडस्य कर्म्म भावो वा जाड्यम् । मूढस्य भावः कर्म्म वा मौढ्यम् । ब्राह्मण्यम् । अर्हतोनुम् च(ग०)। अर्हतोभावः कर्म वा आर्हन्त्यम् । आर्हन्ती ‡ । ब्राह्मणादिराकृतिगणः ।

यथातथयथापुरयोः पर्य्यायेण । ७ । ३ । ३१ ।

नञःपरयोरेतयोः पूर्व्वोत्तरपदयोः पर्य्यायेणादेरचो वृद्धिर्ञ्णिदादौ । अयथातथा भावः आयथातथ्यम्-अयाथातथ्यम् । आयथापुर्य्यम् अयाथापुर्य्यम् । आ पादसमाप्तेर्भावकर्माधिकारः । चतुर्व्वर्णादीनां (८) स्वार्थउपसंख्यानम् * । चत्वारो वर्णाः चातुर्वर्ण्यम् चातुराश्रम्यम् । त्रैस्वर्य्यम् । षाड्गु-

---

(७) ब्राह्मण वाडव माणव (अर्हतोनुम् च) चोर धूर्त्त आराधय विराधय अपराधय उपराधय एकभाव द्विभाव त्रिभाव अन्यभाव अक्षेत्रज्ञ संवादिन् संवेशिन् संभाषिन् बहुभाषिन् शीर्षघातिन् विघातिन् समस्थ विषमस्थ परमस्थ मध्यमस्थ अनीश्वर कुशल चपल निपुण पिशुन कुतूहल क्षेत्रज्ञ मिश्र बालिश अलस दुःपुरुष कापुरुष राजन् गणपति अधिपति गडुल दायाद विशस्ति विषम विपात निपात (सर्व्ववेदादिभ्यः स्वार्थे) (चतुर्व्वेदस्योभयपदवृद्धिश्च) शौटीर ब्राह्मणादिराकृतिगणः । तेन औचितीत्यादि सिद्धम् ।

‡ ष्यञः षित्त्वात् ङीषि यलोपे नुमि रूपसिद्धम् ।

(८) चतुर्वर्ण चतुराश्रम सर्व्वविद्य त्रिलोक त्रिस्वर षड्गुण सेना अनन्तर सन्निधि समीप उपमा सुख तदर्थ इतिह मणिक चतुर्व्वर्णादिः ।

र्थ्यम्। सैन्यम् सान्निध्यम्। सामीप्यम्। औपम्यम्। त्रैलो क्यमित्यादि। सर्व्वे वेदाः सर्व्ववेदास्तानधीते सर्व्ववेदः। सर्व्वादेरिति(५।४।१४०)लुक्। स एव सार्व्ववेद्यः। (चतुर्वेदस्योभयपदवृद्धिः ग०)। चतुरोवेदानधीते चतुर्व्वेदः स एव चातुर्वैद्यः। चतुर्व्विद्यस्येति पाठान्तरम्। चतुर्व्विद्य एव चातुर्व्वैद्यः।

स्तेनाद्यन्नलोपश्च। ५।१।१२५।

नेतिसङ्घातग्रहणम्। स्तेन चौर्य्ये पचाद्यच्। स्तेनस्य भावः कर्म्म वा स्तेयम्। स्तेनादिति योगं विभज्य स्तैन्यमिति ष्यञन्तमपि केचिदिच्छन्ति।

सख्युर्य्यः। ५।१।१२६।

सख्युर्भावः कर्म्म वा सख्यम्। दूतवणिग्भ्याञ्च *। दूतस्य भावः कर्म्म वा दूत्यम्। वणिज्यमिति काशिका। माधवस्तु वणिज्याशब्दः स्वभावात् स्त्रीलिङ्गः भावएव चात्र प्रत्ययो न तु कर्म्मणीत्याह। भाष्ये तु दूतवणिग्भ्याञ्चेति नास्त्येव। ब्राह्मणादित्वात् (६१५४०) वाणिज्यमपि।

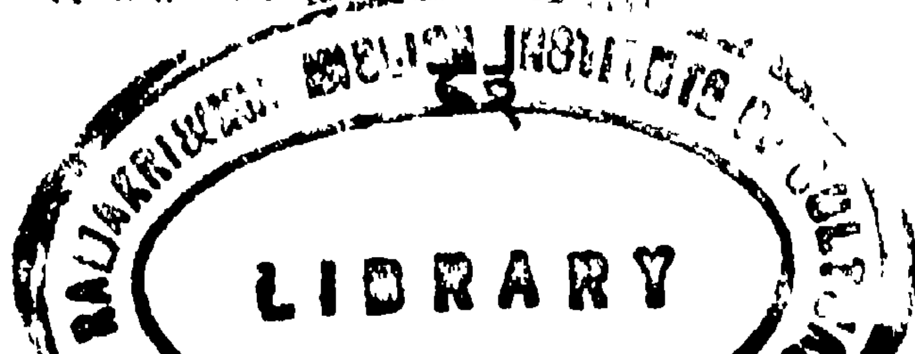
कपिज्ञात्योर्ढक्। ५।१।१२७।

कापेयम्। ज्ञातेयम्।

पत्यन्तपुरोहितादि (६) भ्यो यक्।५।१।१२८।

सैनापत्यम्। पौरोहित्यम्। (राजाऽसे ग०)। राजशब्दोऽसमासे यकं लभत इत्यर्थः। राज्ञो भावः कर्म्म वा

(६) पुरोहित (राजाऽसे) ग्रामिक पिण्डिक सुहित बाल मन्द खण्डिक दण्डिक वर्म्मिक कर्म्मिक धर्म्मिक शिलिक सूतिक मूलिक तिलक

BHANDARKAR ORIENTAL RESEARCH INSTITUTE
LIBRARY

राज्यम्। समासे तु ब्राह्मणादित्वात् (६५४४०) ष्यञ्। आधिराज्यम्।

प्राणभृज्जातिवयोवचनोद्गात्रादि(१०) भ्योऽञ्। ५। १। १२९।

प्राणभृज्जातिः। आश्वम्। औष्ट्रम्। वयोवचनम्। कौमारम्। कैशोरम्। औद्गात्रम्। औन्नेत्रम्। सौष्ठवम्। दौष्ठवम्।

हायनान्तयुवादि (११) भ्योऽण्। ५। १। १३०।

द्वैहायनम्। त्रैहायनम्। यौवनम्। स्थाविरम्। (श्रोत्रियस्य लोपश्च ग०)। श्रौत्रम्। कुशलचपलनिपुणपिशुनकुतूहल-क्षेत्रज्ञाः युवादिषु ब्राह्मणादिषु (६५४४०) च पठ्यन्ते। कौशलम् कौशल्यमित्यादि।

इगन्ताच्च लघुपूर्व्वात्। ५। १। १३१।

शुचेर्भावः कर्म्म वा शौचम्। मौनम्। कथं काव्यम् कवि-शब्दस्य ब्राह्मणादित्वात् (६५४४०) ष्यञ्।

अञ्जलिक अञ्जनिक ऋषिक पुलिक अविक छत्रिक पर्षिक पथिक चर्म्मिक प्रतिक सारथि आस्तिक सूचिक संरक्ष सूचक नास्तिक अजानिक पाकर नागर चूडिक पुरोहितादिः।

(१०) उद्गातृ उन्नेतृ प्रतिहर्त्तृ प्रशास्तृ होतृ पोतृ हर्त्तृ रथगणक पत्तिगणक सुष्ठु दुष्ठु अध्वर्यु वधू (सुभग मन्त्रे) उद्गात्रादिः।

(११) युवन् स्थविर होतृ यजमान (पुरुषाऽसे) भ्रातृ कुतुक श्रमण कटुक कमण्डलु कुस्त्री सुस्त्री दुःस्त्री सुहृदय दुर्हृदय दुर्हृद सुहृद सुभ्रातृ दुर्भ्रातृ वृषल परिव्राजक सब्रह्मचारिन् अनृशंस (हृदयाऽसे) कुशल चपल निपुण पिशुन कुतूहल क्षेत्रज्ञ (श्रोत्रियस्य लोपश्च) युवादिः।

योपधाद्गुरूपोत्तमाद्वुञ्। ५। १। १३२।

रामणीयकम्। आभिधानीयकम्। सहायाद्वा *। साहा-य्यम्-साहायकम्।

द्वन्द्वमनोज्ञादि (१२) भ्यश्च। ५। १। १३३।

शैष्योपाध्यायिका। मानोज्ञकम्।

गोत्रचरणाच्छ्लाघात्याकारतदवेतेषु। ५। १। १३४।

अत्याकारोऽधिक्षेपस्तदवेतः ते गोत्रचरणयोर्भावकर्म्मणी प्राप्तः अवगतवान् वा। गार्गिकया श्लाघते गार्ग्यत्वेन विकत्थते इत्यर्थः। गार्गिकयात्याकुरुते गार्गिकामवेतः।

होत्राभ्यश्छः। ५। १। १३५।

होत्राशब्दः ऋत्विग्वाची स्त्रीलिङ्गः। बहुवचनाद्विशेषग्रह-णम्। अच्छावाकस्य भावः कर्म्म वा अच्छावाकीयम्। मैत्रा-वरुणीयम्।

ब्रह्मणस्त्वः। ५। १। १३६।

होत्रावाचिनो ब्रह्मशब्दात्त्वः स्यात्। छस्यापवादः। ब्रह्म-त्वम्। नेतिवाच्ये त्वचनन्तलो बाधनार्थम्। ब्राह्मणपर्य्या-याद्ब्रह्मन्शब्दात्तु त्वतलौ। ब्रह्मत्वम्। ब्रह्मता।

नञ्स्नञोरधिकारः(१३) समाप्तः।

---

(१२) मनोज्ञ प्रियरूप अभिरूप कल्याण मेधाविन् आढ्य कुलपुत्र छान्दस छात्र श्रोत्रिय चोर धूर्त्त विश्वदेव युवन् कुपुत्र ग्रामपुत्र ग्रामकुलाल ग्रामषण्ड ग्रामकुमार सुकुमार बहुल अवश्यपुत्र अमुष्यपुत्र अमुष्य-कुल सारपुत्र शतपुत्र मनोज्ञादिः।

(१३) (४८१४०) स्त्रीपुंभ्यां नञ्स्नञौ भवनादित्यधिकारः।

धान्यानाम्भवने (१) क्षेत्रे खञ्। ५। २। १।

भवन्त्यस्मिन्निति भवनम्। मुद्गानाम्भवनं क्षेत्रं मौद्गीनम्।

व्रीहिशाल्योर्ढक्। ५। २। २।

व्रैहेयम्। शालेयम्।

यवयवकषष्टिकाद्यत्। ५। २। ३।

यवानाम्भवनं क्षेत्रं यव्यम्। यवक्यम्। षष्टिक्यम्।

विभाषा तिलमाषोमाभङ्गाणुभ्यः। ५। २। ४।

यद् वा स्यात्। पक्षे खञ्। तिल्यम्-तैलीनम्। माष्यम्-माषीणम्। उम्यम्-औमीनम्। भङ्ग्यम्-भाङ्गीनम्। अणव्यम्-आणवीनम्।

सर्व्वचर्म्मणः कृतः (२) खखञौ। ५। २। ५।

असामर्थ्येऽपि (३) निपातनात्समासः। सर्व्वश्चर्म्मणा कृतः। सर्व्वचर्म्मीणः-सार्व्वचर्म्मीणः।

यथामुखसम्मुखस्य दर्शनः(४)खः। ५। २। ६।

---

(१) धान्यानामिति भवनापेक्षया कर्त्तरि षष्ठी सैव समर्थविभक्तिः। भवतिरिहोत्पत्तिपरः।

(२) करणार्थतृतीयैव समर्थविभक्तिः कृत इति तद्धितार्थः।

(३) सर्व्व इत्यस्य कृतेनैवान्वयो नतूत्तरपदेन चर्म्मणेत्यसामर्थ्यादत्र कथं वृत्तिरित्याशङ्क्याहासामर्थ्येऽपीति एवञ्च सर्व्वेण चर्मणा कृत इत्यर्थे न प्रत्यय इति भावः।

(४) दृश्यतेऽस्मिन् दर्शन आदर्शादिरिति वृत्तिकारः। वस्तुतो दृश्यतेऽषा

मुखस्य सदृशं यथा मुखम्प्रतियिमन्निपातनात्साहृश्ये (५) अव्ययीभावः। समं सर्व्वं मुखं सम्मुखं समशब्दस्य (६) अन्तलोपो निपात्यते। यथामुखन्दर्शनः यथामुखीनः सर्व्वस्य मुखस्य दर्शनः सम्मुखीनः।

तत्सर्व्वादेः पथ्यङ्गकर्म्मपत्रपात्रं व्याप्नोति। ५। २। ७।

सर्व्वादेः पथ्याद्यन्ताद् (७) द्वितीयान्तात् खः स्यात्। सर्व्वपथान् व्याप्नोति सर्व्वपथीनः। सर्व्वाङ्गीणः। सर्व्वकर्म्मीणः। सर्व्वपत्रीणः। सर्व्वपात्रीणः।

आप्रपदं प्राप्नोति। ५। २। ८।

पादस्याग्रम्प्रपदन्तमभिव्याप्य आप्रपदम्। आप्रपदीनः पटः।

अनुपदसर्व्वान्नायानयं बद्धाभक्षयतिनेयेषु। ५। २। ९।

अनुरायामे सादृश्ये वा। अनुपदम् बद्धा अनुपदीना (८)

मिति दर्शनइत्येव न्याय्यम् तेन "यथामुखीनः सीताया" इति संयुगे "सम्मुखीनं त"मिति च भट्टिप्रयोगः सङ्गच्छते।

(५) यथाऽसादृश्येइति निषेधात् निपातनादित्युक्तम्।

(६) समशब्दस्येति आभिमुख्यार्थकसमुपसर्गपूर्व्वकात्तु प्रत्ययो नेष्यते।

(७) सर्व्वादेरित्यस्य सामानाधिकरण्याय पञ्चम्यर्थे पात्रान्तात् प्रथमेत्याशयेनाह पथ्याद्यन्तादिति। व्याप्तिकर्म्मतया लभ्यमाह द्वितीयान्तादिति।

(८) अनुशब्दस्यायामार्थत्वे पदसंबन्धिदैर्घ्योपलक्षिता, सादृश्यार्थकत्वे पदसदृशीत्यर्थः सादृश्यञ्च तुल्यपरिमाणत्वेन।

उपानत् । सर्व्वान्नानि भक्षयति सर्व्वान्नीनो भिक्षुः । श्रया-नयः (९) स्थलविशेषः तं नेयः । अयानयीनः शारः ।

परोवरपरम्परपुत्रपौत्रमनुभवति । ५ । २ । १० ।

परांश्चावरांश्चानुभवतीति परोवरीणः । अवरस्योत्त्वं § निपात्यते । परांश्च परतरांश्चानुभवति परम्परीणः । प्रकृतेः परम्परभावो निपात्यते । पुत्रपौत्राननुभवति पुत्रपौत्रीणः । परम्पराशब्दस्तु अव्युत्पन्नं शब्दान्तरं स्त्रीलिङ्गन्तस्मादेव स्वार्थे ष्यञि पारम्पर्य्यम् । कथम्पारोवर्य्यवदिति असाधुरेव खप्रत्ययसन्नियोगेनैव परोवरेति निपातनात् ।

अवारपारात्यन्तानुकामङ्गामी । ५ । २ । ११ ।

अवारपारङ्गामी अवारपारीणः । अवारीणः (१०) । पा-

---

(९) आनीयन्ते शारा अस्मिन् इत्यानयः अयेन दक्षिणावर्त्तेनापसव्यगमनेनानयः अयानयः शीर्षस्थानम् । द्यूतविशेषे हि चतस्रोवीथयः प्रत्येकं द्वादशकोष्ठोपेताः शारास्तु त्रिंशत् ते च एकैककितवेन पञ्चदशशो ग्राह्याः स्ववामपार्श्वस्थप्रथमकोष्ठपर्य्यन्तमारभ्यान्तिमकोष्ठरूपं शीर्षस्थानरूपमयानयं दक्षिणावर्त्तेनापसव्यगत्या सर्व्वेऽपि शारा नेया अतस्ते अयानयीना इत्युच्यन्ते । तत्रायं विशेषः 'ससहायस्य शारस्य परैर्नाक्रम्यते पदम् । असहायस्तु शारेण परकीयेण बाध्यते,, इत्यक्तदिशाऽवसेयः । परैः परकीयैः नाक्रम्यते इत्यादिशाराश्रितकोष्ठं नाक्रम्यते परकीयशारेण तत्स्थानाक्रमणेन प्रतिरोधात् । असहायस्तु हन्यते इत्यतः प्रतिरोधाजनकइत्यर्थः । शृणन्ति हिंसन्ति परस्परं द्यूतकारा एभिरिति शाराः द्यूतसाधनविशेषाः गुटिकादयः ।

§ अवरस्यादेरिति शेषः ।

(१०) अवारपारेति विगृहीतादपि स्यादित्याशयेनाह अवारीणइति ।

रीणः। पारावारीणः। अत्यन्तं गामी अत्यन्तीनः भृशङ्गन्तेत्यर्थः। अनुकामङ्गामी अनुकामीनः यथेष्टङ्गन्ता।

समांसमां विजायते। ५। २। १२।

यलोपो (११) ऽवशिष्टविभक्तेरलुक् च पूर्वपदे निपात्यते। समांसमीना गौः। 'समांसमीना सा यैव प्रतिवर्षं प्रसूयते'। प्रत्ययानुत्पत्तौ यलोपो (१२) वा वक्तव्यः *। समांसमां विजायते समायांसमायां वा।

अद्यश्वीना (१३) ऽवष्टब्धे। ५। २। १३।

अद्य श्वो वा विजायते अद्यश्वीना वडवा। आसन्नप्रसवेत्यर्थः। केचित्तु विजायत इति नानुवर्त्तयन्ति। अद्यश्वीनं मरणम् आसन्नमित्यर्थः।

आगवीनः। ५। २। १४।

आङ्पूर्वाद्गोः कर्म्मकरे खप्रत्ययो निपात्यते। गोः प्रत्यर्पणपर्य्यन्तं यः कर्म्म करोति स आगवीनः।

---

(११) विपूर्व्वकजनिर्गर्भविमोचने तस्य समुदायसमाव्यापकत्वाभावेनात्यन्तसंयोगे द्वितीयाप्राप्त्यभावात् सप्तम्येव समर्थविभक्तिरित्याशयेनाह यलोप इति तथाच समायां समायामिति स्थिते पूर्व्वपदस्य यमात्रलोपे समांसमामिति स्थितमुत्तरपदस्य सुपोधातुप्रातिपदिकयोरिति (२२०पृ०) विभक्तिलुक्।

(१२) वार्त्तिके यलोपउभयपदे बोध्यस्तेन सूत्रे समांसमामिति निर्द्देशः सङ्गच्छते इति भावः।

(१३) अद्यश्वीनेति निर्विभक्तिकोऽयं निर्द्देशो न तु स्त्रीलिङ्गपरः अद्यश्वीनो गोसमूह इति प्रयोगात्। अवष्टब्धमासन्नमित्यर्थः।

अनुग्वलङ्गामी।५।२।१५।

अनुगु गोः पश्चात् पर्य्याप्तं यथा गच्छति सोऽनुगवीनो गोपालः

अध्वनो यत्खौ। ५।२।१६।

अध्वानमलङ्गच्छति अध्वन्यः-अध्वनीनः। ये चाभावकर्म्मणोः (५।१२४०) आत्माध्वानौ खे (६२७४०) इति सूत्राभ्याम् प्रकृतिभावः।

अभ्यमित्राच्छ च।५।२।१७।

चाद्यत्खौ। अभ्यमित्रीयः--अभ्यमित्र्यः--अभ्यमित्रीणः। अमित्राभिमुखं सुष्ठु गच्छतीत्यर्थः।

गोष्ठात् खञ् भूतपूर्व्वे।५।२।१८।

गोष्ठो भूतपूर्व्वः गौष्ठीनो देशः।

अश्वस्यैकाहगमः।५।२।१९।

एकाह्नेन गम्यते इत्येकाह्नगमः आश्वीनोऽध्वा।

शालीनकौपीने (१४) अधृष्टाकार्य्ययोः।५।२।२०।

शालाप्रवेशमर्हति शालीनः अधृष्टः। कूपपतनमर्हति कौपीनं पापम् तत्साधनत्वात्तदङ्गोप्यत्वात् पुरुषलिङ्गमपि तत्सम्बन्धात्तदाच्छादनमपि।

---

(१४) शालाकूपशब्दौ तत्प्रवेशपतनयोर्लाक्षणिकौ एतत्प्रत्ययान्तौ चानयोः रूढाविति बोध्यम्।

व्रातेन जीवति। ५। २। २१।

व्रातेन शरीरायासेन (१५) जीवति न तु बुद्धिवैभवेन स व्रातीनः।

साप्तपदीनं सख्यम्। ५। २। २२।

सप्तभिः पदैरवाप्यते साप्तपदीनम्।

हैयङ्गवीनं संज्ञायाम्। ५। २। २३।

ह्योगोदोहस्य हियङ्गुरादेशः विकारार्थे खञ् च निपात्यते। दुह्यत इति दोहः क्षीरं ह्योगोदोहस्य विकारः हैयङ्गवीनं नवनीतम्।

तस्य पाकमूले पील्वादि (१६) कर्णादि (१७) भ्यः कुणब्जाहचौ। ५। २। २४।

पीलूनाम्पाकः पीलुकुणः। कर्णस्य मूलं कर्णजाहम्।

पक्षात्तिः। ५। २। २५।

मूलग्रहणमात्रमनुवर्त्तते। पक्षस्य मूलम्पक्षतिः।

तेन वित्तश्चुञ्चुप्चणपौ। ५। २। २६।

---

(१५) नानाजातीयानामनियतवृत्तीनां शरीरायासजीविनां समूहो व्रातस्तत्कर्म्मेवेह व्रातमित्याशयेन शरीरायासेनेत्युक्तम्।

(१६) पीलु कर्कन्धु शमी करीर कुवल बदर अश्वत्थ खदिर पील्वादिः।

(१७) कर्ण अक्षि नख मुख केश पाद गुल्फ भ्रू शृङ्ग दन्त ओष्ठ पृष्ठ कर्णादिः।

यकारः प्रत्यययोरादौ लुप्तनिर्द्दिष्टः तेन चस्य नेत्संज्ञा। विद्यया वित्तो विद्याचुञ्चुः विद्याच(नः)णः।

विनञ्भ्यां नानाञौ न सह(१८)। ५।२।२७।

असहार्थे पृथग्भावे वर्त्तमानाभ्यां स्वार्थे प्रत्ययौ। विना। नाना।

वेः शालच्छङ्कटचौ। ५। २। २८।

क्रियाविशिष्ट (१९) साधनवाचकात् स्वार्थेएतौ स्तः। विस्तृतम् विशालम्। विशङ्कटम्।

सम्प्रोदश्च कटच्। ५। २। २९।

सङ्कटम्। प्रकटम्। उत्कटम्। चाद्विकटम्। अलाबूतिलोमाभङ्गाभ्योरजस्युपसंख्यानम् *। अलाबूनां रजः अलाबूकटम्। गोष्ठजादयः स्थानादिषु पशुनामभ्यः *। गवां स्थानं गोगोष्ठम्। सङ्घाते (२०) कटच् *। अवीनां सङ्घातः अविकटः। विस्तारे पटच् *। अविपटः। द्वित्वे गोयुगच् *।

---

(१८) न सहेति प्रकृत्यर्थविशेषणमित्याशयेनाहासहार्थे इति तदेव व्याचष्टे पृथग्भावे इति। तेन क्रियासहयोगे विगतइत्यादौ नास्य प्रवृत्तिः।

(१९) उपसर्गाणां क्रियाविशिष्टबोधकतया तद्बोधकयोग्यादेव प्रत्ययइत्याशयेनाह क्रियाविशिष्टेति तेन पक्षिवाचकात् विशब्दात् न प्रसङ्गः।

(२०) गोष्ठजादीत्यादिग्रन्थस्याद्युबोधकवार्त्तिकात्याह संघात इति अप्रसृतावयवः समूहः संघातः, प्रसृतावयवस्तु विस्तारइत्यनयोर्भेदः। एतौ च प्रत्ययौ सामञ्जिकप्रत्ययमात्राणामपवादकौ।

द्वावुष्ट्रौ उष्ट्रगोयुगम् (२१)। षड्त्वे षड्गवच् *। अश्वषड्गवम्। स्नेहे तैलच् *। तिलतैलम्। सर्षपतैलम्। भवने क्षेत्रे शाकटशाकिनौ *। इक्षुशाकटम्। इक्षुशाकिनम्।

अवात्कुटारच्च। ५। २। ३०।

चात्कटच्। अवाचीनः (२२) अवकुटारः। अवकटः।

नते नासिकायाः संज्ञायां टीटञ्नाटज्भ्रटचः। ५। २। ३१।

अवादित्येव। नतन्नमनम्। नासिकाया नतम् अवटीटम्। अवनाटम्। अवभ्रटम्। तद्योगान्नासिकाऽपि अवटीटा। पुरुषोऽवटीटः।

नेर्बिडज्बिरीसचौ (२३)। ५। २। ३२।

निबिडम्। निबिरीसम्।

इनच्पिटच्चिकचि च। ५। २। ३३।

नेरित्येव। नासिकाया नतेऽभिधेये इनच्पिटचौ प्रत्ययौ प्रकृतेश्चिकचि इत्यादेशौ च। कप्रत्ययचिकादेशौ च वक्तव्यौ*।

---

(२१) उष्ट्रगोयुगमिति अस्य द्वित्वबोधकत्वेऽपि द्वयं युग्ममित्यादिवत् संघातप्राधान्यादेकवचनत्वम्।

(२२) अवाचीनः प्रसिद्धः।

(२३) नेर्बिडजित्यत्र नासिकाया इत्याद्यर्थस्य न सम्बन्धः निबिडाः केशा इत्यादिप्रयोगात् अन्ये तु मण्डूकप्लुत्या संबध्यते।

चिक्किनम् । चिपिटम् । चिक्कम् । क्लिन्नस्य चिल् पिल्-लश्चास्य चक्षुषी * । क्लिन्ने चक्षुषी अस्य चिल्लः । पिल्लः । चुलच् * । चुल्लः ।

उपाधिभ्यान्त्यकन्नासन्नारूढयोः ।५।२।३४।

संज्ञायामित्यनुवर्त्तते । पर्व्वतस्यासन्नं (२४) स्थलमुपत्यका । आरूढस्थलमधित्यका ।

कर्म्मणि घटोऽठच् (२५) । ५ । २ । ३५ ।

घटतइति घटः पचाद्यच् । कर्म्मणि घटते कर्म्मठः पुरुषः ।

तदस्य सञ्जातन्तारकादि (२६) भ्य इतच् । ५ । २ । ३६ ।

(२४) आसन्नं समीपमारूढमुच्चम् संज्ञायामित्यनुवृत्तस्य फलमाह पर्व्वतस्येति तेन 'समुद्रोपत्यका हैमीति, प्रयोगः लक्षणयैवेति बोध्यम् ।

(२५) अठजित्यकारादिकरणात् अङ्गसंज्ञानिमित्तत्वाभावान्न ठस्येकादेशः ।

(२६) तारका पुष्प कर्णक मञ्जरी ऋजीष क्षण सूत्र मूत्र निष्क्रमण पुरीष उच्चार प्रचार विचार कुड्मल कण्टक मुसल मुकुल कुसुम कुतूहल स्तवक किसलय पल्लव खण्ड वेग निद्रा मुद्रा बुभुक्षा धेनुष्या पिपासा श्रद्धा अभ्र पुलक अङ्गारक वर्णक द्रोह दोह सुख दुःख उत्कण्ठा भर व्याधि वर्मन् व्रण गौरव शास्त्र तरङ्ग तिलक चन्द्रक अन्धकार गर्व्व मुकुर हर्ष उत्कर्ष रण कुवलय गर्ध क्षुध् सीमन्त ज्वर गर रोग रोमाञ्च पण्डा कज्जल तृष् कोरक कल्लोल स्थपुट फल कञ्चुक शृङ्गार अङ्कुर शैवल बकुल श्वभ्र आराल कलङ्क कर्दम कन्दल मूर्छा अङ्गार हस्तक प्रतिबिम्ब विघ्न तन्त्र प्रत्यय दीक्षा गर्ज (गर्भादप्राणिनि) तारकादिराकृतिगणः ।

तारकाः सञ्जाता अस्य तारकितन्नभः। आकृतिगणोऽयम्।

प्रमाणे(२७)द्वयसज्दघ्नञ्मात्रचः।५।२।३७।

तदस्येत्यनुवर्त्तते। ऊरु प्रमाणमस्य ऊरुद्वयसम्। ऊरुदघ्नम्। ऊरुमात्रम्। प्रमाणे लः(२८)। शमः(२६)। दिष्टिः। वितस्तिः। द्विगोर्नित्यम्(३०) द्वौ शमौ प्रमाणमस्य द्विशमम्। प्रमाणपरिमाणाभ्यां (३१) संख्यायाश्चापि संशये मात्रज्वक्तव्यः॰। शममात्रम्। प्रस्थमात्रम्। पञ्चमात्रः। वत्वन्तात् स्वार्थे द्वयसञ्मात्रचौ॰। तावदेव तावद्वयसम् तावन्मात्रम्।

पुरुषहस्तिभ्यामण् च।५।२।३८।

(२७) प्रमाणे इति प्रमाणमिह परिच्छेदमात्रम् तत्रायं विशेषः आद्यौ प्रत्ययौ उन्मानादेव "प्रथमश्च द्वितीयश्च ऊर्द्ध्वमाने मतौ मम"त्युक्तेः मात्रच् तु परिमाणसामान्यात् तेनोरुमात्रं प्रस्थमात्रमित्यादि सिद्धम्।

(२८) प्रमाणे ल इत्यत्र प्रमाणम् "आयामस्तु प्रमाणं स्या"दित्युक्तं गृह्यते। प्रमाणे वर्त्तमानात् विहितस्य प्रत्ययस्य लः लुगित्यर्थस्तेन द्वयसचो न लुक् तस्योर्द्ध्वमानोत्तरविहितत्वात्।

(२६) शमःपरिमाणमस्येति वाक्ये शमशब्दादुत्पन्नमात्रचो लुकि शमइति शमादीनां ऊर्द्ध्वाधोदिगवस्थितवस्तुपरिच्छेदकत्वे तेभ्यो द्वयसज्दघ्नञोरेवोत्पत्स्यमानतया न तयोर्लुगिति विशेषो बोध्यः। शब्दे न्दु॰

(३०) द्विगोरिति प्रमाणे इत्यनुवर्त्तते तेन एतत्सामर्थ्यादेव प्रमाणान्न द्विगोरायामरूपप्रमाणत्वाभावेऽपि मात्रजिति गम्यते। शब्दे न्दु॰।

(३१) प्रमाणेति तेनोन्मानात्संशयेऽपि न मात्रच्। शमःस्यान्नवेति संशयः।

पुरुषः प्रमाणमस्य पौरुषम्-पुरुषद्वयसम्। हास्तिनम्-हस्तिद्वयसम्।

यत्तदेतेभ्यः परिमाणे वतुप्। ५। २। ३९।

यत्परिमाणमस्य यावान्। तावान्। एतावान्।

किमिदंभ्यां वो घः। ५। २। ४०।

आभ्यां वतुप् स्याद्वस्य च घः। कियान्। इयान्।

किमः संख्यापरिमाणे डति च। ५। २। ४१।

चाद्वतुप्। तस्य च वस्य घः स्यात्। काः (३२) संख्या येषान्ते कति। कियन्तः।

संख्याया अवयवे (३३) तयप्। ५। २। ४२।

पञ्च अवयवा अस्य पञ्चतयन्दारु।

द्वित्रिभ्यान्तयस्यायज्वा। ५। २। ४३।

द्वयम्-द्वितयम्। त्रयम्-त्रितयम्।

उभादुदात्तो नित्यम्। ५। २। ४४।

---

(३२) द्व्येकयोर्व्याप्यसंख्याभावेन संशयाऽभावात् न प्रश्नः बहुत्वव्याप्यसंख्यानान्त्वनेकतया संशयात् प्रश्नो युक्त इत्याशयेनाह काः इति।

(३३) अवयवे वर्त्तमानसंख्यावाचकात् अवयविरूपेऽस्येत्यर्थे तयबित्यर्थः। अवयवस्वात्वानुक्तावयवभेदोऽपि समुदायस्तेन मुनित्रयं बहुतयमित्यादि सिद्धम्।

उभशब्दात्तयपोऽयच् स्यात्। स चाद्युदात्तः (३४)। उभयम्।

तदस्मिन्नधिकमिति दशान्ताड्डः ।५।२।४५।

एकादश अधिका अस्मिन्नेकादशम्। शतसहस्रयोरेवेष्यते नेह। एकादश अधिका अस्यां विंशतौ। प्रकृतिप्रत्ययार्थयोः समानजातीयत्वमेवेष्यते नेह। एकादश माषा अधिका अस्मिन् सुवर्णशते।

शदन्तविंशतेश्च (३५)। ५। २। ४६।

डः स्यादुक्तेऽर्थे। त्रिंशदधिका अस्मिन् त्रिंशं शतम्। विंशम्।

संख्याया गुणस्य निमाने मयट्। ५। २। ४७।

भागस्य मूल्ये वर्त्तमानात् प्रथमान्तात् (३६) सङ्ख्यावाचिनः षष्ठ्यर्थे मयट् स्यात्। यवानान्द्वौ भागौ निमानमस्योदश्वि द्भागस्य द्विमयमुदश्विद्यवानाम्। गुणस्येति किम् द्वौ व्रीहि-यवौ निमानमस्योदश्वितः। निमाने किम् द्वौ गुणौ क्षीरस्य एकस्तैलस्य द्विगुणं क्षीरम्पच्यते तैलेन।

---

(३४) उदात्तग्रहणसामर्थ्यादाद्युदात्तत्वम् अन्त्यस्य तु चित्त्वेनैव सिद्धेः सर्व्वो-दात्तत्वन्तु अनुदात्तं पदमित्यादिना (उ५ २८पृ०) निषिद्धमिति भावः।

(३५) अन्तशब्दः काकाक्षिगोलकन्यायेनोभयत्र संबध्यते तेन एकत्रिंशं शतम् एकविंशं शतमित्यादि सिद्धम्।

(३६) गुणोऽत्र समानभागः निमीयते विक्रीयतेऽनेनेति निमानं 'मूल्यम्' तदस्येति च(६६६पृ०) मयडूकमुत्याटनुवर्त्तते तदाह प्रथमान्तादिति गुणकर्म-कनिमाने वर्त्तमानाद्गुणगतसंख्यावाचकात् मयडित्यर्थः निमाननिमेय-

तस्य (३७) पूरणे डट्। ५। २। ४८।

एकादशानाम् पूरण एकादशः।

नान्तादसंख्यादेर्मट्। ५। २। ४९।

डटो मडागमः स्यात् पञ्चानाम् पूरणः पञ्चमः। नान्तात् किम् विंशः। असंख्यादेः किम् एकादशः।

षट्कतिकतिपयचतुरां थुक्। ५। २। ५१।

एषां थुगागमः स्याड्डटि। षषाम् पूरणः षष्ठः। कतिथः। कतिपयशब्दस्यासंख्यात्वेऽप्यतएव ज्ञापकाड्डट्। कतिपयथः चतुर्थः। चतुरश्छयतावाद्यक्षरलोपश्च *। तुरीयः। तुर्य्यः।

बहुपूगगणसङ्घस्य तिथुक्। ५। २। ५२।

डटीत्येव। पूगसङ्घयोरसंख्यात्वेऽप्यतएव डट्। बहुतिथ इत्यादि।

वतोरिथुक्। ५। २। ५३।

डटीत्येव। यावतिथः।

द्वेस्तीयः। ५। २। ५४।

डटोऽपवादः। द्वयोः पूरणो द्वितीयः (३८)।

योर्भागरूपत्वे निमेयसंख्यापेक्षया निमानसंख्याया आधिक्ये निमेयस्यैकत्वे चायं प्रत्यय इति भाष्ये स्पष्टम्। शब्देन्दु०।

(३७) संख्याया इत्यनुवर्त्तते अत्र संख्येयार्थकसंख्यावाचिनोग्रहणम् प्रवृत्तिनिमित्तस्यैव संख्यायाः पूरणेऽयं प्रत्ययः।

(३८) सहायवाची द्वितीयशब्दस्त्वव्युत्पन्नं प्रातिपदिकमनेन सूत्रेण न तस्य साधुत्वं पूरणार्थत्वाभावात्।

वेः सम्प्रसारणञ्च। ५। २। ५५।

तृतीयः।

विंशत्यादिभ्यस्तमडन्यतरस्याम्। ५। २। ५६।

एभ्यो डटस्तमडागमो वा स्यात्। विंशतितमः-विंशः। एकविंशतितमः-एकविंशः।

नित्यं शतादिमासार्द्धमाससंवत्सराच्च।५।२।५७।

शतस्य पूरणः शततमः। एकशततमः। मासादेरतएव डट्। मासतमः।

षष्ट्यादेश्चाऽसंख्यादेः। ५। २। ५८।

षष्टितमः। संख्यादेस्तु विंशत्यादिभ्यइति विकल्पएव। एकषष्टः। एकषष्टितमः।

मतौ छः सूक्तसाम्नोः। ५। २। ५९।

मत्वर्थे छः स्यात्। अच्छावाकशब्दोऽस्मिन्नस्ति अच्छावाकीयं सूक्तम् +। वारवन्तीयं साम।

अध्यायानुवाकयो ‡ र्लुक्। ५। २। ६०।

मत्वर्थस्य छस्य। अतएव ज्ञापकात्तत छः। विधानसामर्थ्याच्च विकल्पे न लुक्। गर्द्दभाण्डः-गर्द्दभाण्डीयः।

विमुक्तादिभ्यो(३९)ऽण्। ५। २। ६१।

+ एकदेवताक ऋक्समुदायः सूक्तम्।

‡ वेदभागभेदः अनुवाकः।

(३९) विमुक्त देवासुर रक्षोऽसुर उपसद् सुवर्ण परिसारक सदसद् वसु

मत्वर्थेऽण् स्यादध्यायानुवाकयोः। विमुक्तशब्दोऽस्मिन्नस्ति वैमुक्तः। दैवासुरः।

गोषदादि(४०)भ्यो वुन्। ५। २। ६२।

मत्वर्थेऽध्यायानुवाकयोः। गोषदकः। इषेत्वकः।

तत्र कुशलः पथः। ५। २। ६३।

वुन् स्यात्। पथि कुशलः पथिकः।

आकर्षादि (४१) भ्यः कन्। ५। २। ६४।

आकर्षे कुशलः आकर्षकः। आकषादिभ्य इति रेफरहितो मुख्यः पाठः। आकषो निकषः।

धनहिरण्यात् कामे। ५। २। ६५।

कामइच्छा। धने कामो धनको देवदत्तस्य। हिरण्यकः।

स्वाङ्गेभ्यः प्रसिते। ५। २। ६६।

मरुत् पत्नीवत् वसुमत् महीयत्व सत्वत् बर्हवत् दशार्ण दशार्ह वयस् हविर्द्धान पतत्रिन् महित्री अस्यहत्य सोमापूषन् इडा अग्नाविष्णु उर्वशी वृत्रहन् विमुक्तादिः। विमुक्तादयः शब्दपराः।

(४०) गोषद् इषेत्वा मातरिश्वन् देवस्यत्वा देवीरापः कृष्णोस्य स्वरेष्ठ देवीधियः रक्षोहण युञ्जान अञ्जन प्रभूत प्रतूर्त्त कृशानु गोषद इत्यादि। गोषच्छब्दोऽस्मिन्नस्तीत्यादि वाक्यम्। गोषदादयश्च शब्दपराः।

(४१) आकर्ष (आकष) त्सरु पिशाच पिचण्ड अशनि अश्मन् निचय चय विजय जय आचय नय पाद दीप ह्रद ह्राद ह्लाद गद्गद शकुनि आकर्षादिः।

केशेषु प्रसितः केशकः तद्रचनायामत्यरइत्यर्थः।

उदराट्ठगाद्यूने।५।२।६७

अविजिगीषौ ठक् स्यात्। कनोऽपवादः। उदरे प्रसितः औदरिकः बुभुक्षयाऽत्यन्तपीडितः। आद्यूने किम् उदरकः उदरपरिमार्ज्जनादौ प्रसक्त इत्यर्थः।

सस्येन परिजातः।५।२।६८।

कन् स्मर्य्यते न तु ठक्। सस्यशब्दोगुणवाची न तु धान्यवाची शस्येनेति पाठान्तरम्। सस्येन गुणेन परिजातः सम्बद्धः सस्यकः साधुः।

अंशं हारी।५।२।६९।

हारीत्यावश्यके णिनिः अतएव तद्योगे षष्ठी न। अंशको दायादः।

तन्त्रादचिरापहृते।५।२।७०।

तन्त्रकः पटः प्रत्यग्रइत्यर्थः।

ब्राह्मणकोष्णिके संज्ञायाम्।५।२।७१।

आयुधजीविनो ब्राह्मणा यस्मिन्देशे स ब्राह्मणकः। अल्पमन्नं यस्यां सा उष्णिका यवागूः। अन्नशब्दस्य उष्णादेशो निपात्यते।

शीतोष्णाभ्याङ्कारिणि।५।२।७२।

शीतङ्करोतीति शीतकरः अलसः (४२)। उष्णं करोतीति उष्णकः शीघ्रकारी

अधिकम्। ५। २। ७३।

अध्यारूढशब्दात्कन् उत्तरपदलोपश्च।

अनुकाभिकाभीकः कमिता। ५। २। ७४।

अन्वभिभ्यां कन् अभेः पाक्षिको दीर्घश्च। अनुकामयते अनुकः। अभिकामयते अभिकः-अभीकः।

पार्श्वेनान्विच्छति। ५। २। ७५।

अनृजुरुपायः पार्श्वं तेनान्विच्छति पार्श्वकः।

अयःशूलदण्डाजिनाभ्यां ठक्ठञौ।५।२।७६।

तीक्ष्णउपायोऽयःशूलं तेनान्विच्छति आयःशूलिकः साहसिकः। दण्डाजिनन्दम्भः(४३)तेनान्विच्छति दाण्डाजिनिकः।

तावतिथं ग्रहणमिति लुग्वा। ५। २। ७७।

कन् स्यात् पूरणप्रत्ययस्य च लुग् वा। द्वितीयकम्-द्विकं वा ग्रहणं देवदत्तस्य द्वितीयेन रूपेण ग्रहणमित्यर्थः। तावतिथेन गृह्णातीति कन्वक्तव्यो नित्यञ्च लुक् *। षष्ठेन रूपेण (४४) गृह्णाति षट्को देवदत्तः। पञ्चकः।

---

(४२) संज्ञायामित्यनुवर्त्तत इत्याशयेनाह्यालसइत्यादि। अलसोहि कार्य्यकरणकाले शीतबाधामिव सूचयन् तत्र न प्रवर्त्तते। शीघ्रकारी दक्षस्तु सत्यपि शीते तदगणयित्वैव उष्णमिव सूचयन् कार्य्ये प्रवर्त्तते।

(४३) दम्भसाधनत्वाद्दम्भः दाम्भिका हि प्रायेण दण्डाजिनं धारयन्ति।

(४४) षष्ठेनेति पञ्चभिः रूपैः न गृह्णाति किन्तु षष्ठेन, रूपञ्च शब्दादिरुक्तिः।

स एषां ग्रामणीः। ५। २। ७८।

देवदत्तो मुख्य एषां देवदत्तकाः। त्वत्काः। मत्काः।

शृङ्खलमस्य बन्धनङ्करभे। ५। २। ७९।

शृङ्खलकः करभः।

उत्क उन्मनाः। ५। २। ८०।

उद्गतमनस्कात्तत्तेरुच्छब्दात् स्वार्थे कन्। उत्कः उत्कण्ठितः।

कालप्रयोजनाद्रोगे। ५। २। ८१।

कालवचनात्(४५) प्रयोजनवचनाच्च कन् स्याद्रोगे। द्वितीयेऽहनि भवो द्वितीयको ज्वरः। प्रयोजनं कारणं रोगस्य फलं वा। विषपुष्पैर्ज्जनितो विषपुष्पकः। उष्णङ्कार्य्यमस्य उष्णकः। रोगे किम्। द्वितीयो दिवसोऽस्य।

तदस्मिन्नन्नं प्रायेण संज्ञायाम्। ५। २। ८२।

प्रथमान्तादस्मिन्नर्थे कन् स्यात्। यत् प्रथमान्तमन्नं चेत् प्रायविषयन्तत्। गुडापूपाः प्रायेणान्नमस्यां गुडापूपिका पौर्णमासी। वटकेभ्य इनिर्व्वाच्यः*। वटकिनी।

कुल्माषादञ्। ५। २। ८३।

---

(४५) कालवचनादिति कालबोधकपूरणप्रत्ययान्तएवेह गृह्यते सप्तम्यन्ताद्भवेऽर्थे फलकारणान्यतरबोधकात् प्रथमान्तादस्य कारणं कार्य्यं वेत्यर्थे प्रत्यय इत्यर्थस्तदाशयेनोदाहरति प्रयोजनमिति।

कुल्माषाः प्रायेणान्नमस्यां कौल्माषी ।

श्रोत्रियंश्छन्दोऽधीते । ५ । २ । ८४ ।

श्रोत्रियः । वेत्यनुवृत्तेश्छान्दसः ।

श्राद्धमनेन(४६)भुक्तमिनिठनौ । ५ । २ । ८५ ।

श्राद्धी-श्राद्धिकः ।

पूर्वादिनिः । ५ । २ । ८६ ।

पूर्व्वं कृतमनेन पूर्व्वी ।

सपूर्व्वाच्च । ५ । २ । ८७ ।

कृतपूर्व्वी ।

इष्टादि (४७) भ्यश्च । ५ । २ । ८८ ।

इष्टमनेन इष्टी । अधीती ।

छन्दसि † परिपन्थिपरिपरिणौ पर्य्यवस्थातरि । ५ । २ । ८९ ।

---

(४६) श्राद्धशब्देन तत्साधनद्रव्यमभिधीयते न तु पितृउद्देश्यकत्यागस्तस्य भोजनासम्भवात् ।

(४७) इष्ट पूर्त्त उपासादित निगदित परिगदित परिवादित निकथित निपादित निपठित सङ्कलित परिकलित संरक्षित परिरक्षित अर्च्चित गणित अवकीर्ण आयुक्त गृहीत आम्नात श्रुत अधीत अवधान आसेवित अवधारित अवकल्पित निराकृत उपकृत उपाकृत अनुयुक्त अनुगणित अनुपठित व्याकुलित इष्टादिः ।

† लोकेऽपि परिपन्थिन्शब्दस्य रिपौ भूरिप्रयोगात्तस्यासाधुत्वबोधनाय वैदिकप्रक्रियोपयुक्तमपीदं सूत्रमत्र प्रसङ्गात् दर्शितम् ।

लोके तु परिपन्थिशब्दो न न्याय्यः।

अनुपद्यन्वेष्टा। ५। २। ९०।

अनुपदमन्वेष्टा गवाम् अनुपदी।

साक्षाद्द्रष्टरि संज्ञायाम्। ५। २। ९१।

साक्षाद् द्रष्टा साक्षी।

क्षेत्रियच् परक्षेत्रे चिकित्स्यः। ५। २। ९२।

क्षेत्रियो व्याधिः शरीरान्तरे चिकित्स्योऽप्रतीकार्य्य इत्यर्थः।

इन्द्रियमिन्द्रलिङ्गमिन्द्रदृष्टमिन्द्रसृष्टमिन्द्रजुष्टमिन्द्रदत्तमिति वा। ५। २। ९३।

इन्द्र आत्मा तस्य लिङ्गं (४८) करणेन कर्त्तुरनुमानात्। इतिशब्दः प्रकारार्थः। इन्द्रेण दुर्ज्जयमिन्द्रियम्।

तदस्यास्त्यस्मिन्निति मतुप् (४९)। ५। २। ९४।

गावोऽस्यास्मिन्वा सन्ति गोमान्।

भूमनिन्दाप्रशंसासु नित्ययोगेऽतिशायने।
संसर्गे (५०)ऽस्तिविवक्षायाम्भवन्ति मतुबादयः॥

रसादिभ्यश्च। ५। २। ९५।

---

(४८) कर्त्राधिष्ठितमेवेन्द्रियं व्याप्रियतेऽतत् तस्य लिङ्गमनुमापकम्।

(४९) 'शैषिको मतुवर्थीयः शैषिको मतुवर्थिकः। सरूपःप्रत्ययोनेष्टः सनन्तान्न सनिष्यते,, इत्युक्तेः षष्ठ्यर्थमत्वर्थीयान्तात् षष्ठ्यर्थमत्वर्थीयो न, एवं सप्तम्यर्थमत्वर्थीयात् सप्तम्यर्थो न, 'सरूपो नेष्ट इत्युक्ते भिन्नरूपस्तु स्यादेवेत्यर्थः।

(५०) संसर्गः संयोगएवातः दण्डीत्यादिः संयुक्तदण्डएव प्रयोगो न तु गृह

मतुप्। रसवान्। रूपवान्। अन्यमत्वर्थीयनिवृत्त्यर्थं वचनम् (५१)। रस रूप वर्ण गन्ध स्पर्श शब्द स्नेह भाव गुणाद् एकाचः। स्ववान्। गुणग्रहणं रसादीनां विशेषणम्।

तसौ मत्वर्थे।१।४।१९।

तान्तसान्तौ भसंज्ञौ स्तो मत्वर्थे प्रत्यये परे। वसोः सम्प्रसारणम् (१८७१०)। विदुष्मान्। गुणवचनेभ्यो (५२) मतुपो लुगिष्टः *। शुक्लोगुणोऽस्यास्ति शुक्लः पटः। कृष्णः।

मादुपधायाश्च मतोर्वोऽयवादिभ्यः।८।२।९।

मवर्णावर्णान्तान्मवर्णावर्णोपधाच्च यवादि(५३)वर्ज्जात्परस्य

क्वचिदण्डस्वामिन्यपीति। अस्तिविवक्षायां ये मतुबादयो विहितास्ते भूमादिष्वर्थेषु भवन्तीत्यर्थः। तत्र भूम्नि यवमान् प्रचुरयवविशिष्टः। निन्दायां ककुदावर्त्तिनी कन्या कुलक्षणवती। प्रशंसायां रूपवान् सुरूपः। नित्ययोगे क्षीरिणोवृक्षा नित्यनिर्यासयुक्ताः। अतिशायने उदरिणी कन्या अतिशयितोदरेत्यर्थः।

(५१) भाष्ये "इष्यन्ते ह्यत्ये रसादिभ्यो मत्वर्थीयाः रसिको नटः उर्वशी वै रूपिणोत्युक्तत्वादत्वाचपदं ठमिमिभिन्नपरमिति कल्प्यम्। वस्तुतः गुणादित्युक्तेः मधुरादिरसादिरूपगुणवाचकादेव मतुपोनियमात् रसिको नट इत्यादौ रसस्यालङ्कारोक्तशृङ्गारादिरसपरत्वात्, रूपिणीत्यत्र रूपस्य सौन्दर्यपरत्वाच्च न तत्र नियमबाधः। किन्तु रूपी घटोऽनित्य इत्यादिप्रयोगसाधुत्वायैव तथा सङ्कोचः।

(५२) गुणवचनेभ्य इति गुणगुणिवाचकेभ्य एव शुक्लादिशब्देभ्यो न तु गुणमात्रवाचिभ्यो रूपरसादिभ्य इत्यर्थः।

(५३) यव दल्मि ऊर्मि भूमि कृमि क्रुञ्चा वशा द्राक्षा भ्राक्षा ध्रजि (ध्रजि) ध्वजि निजि सिजि सञ्जि हरित् ककुत् मरुत् गरुत् इक्षु द्रु मधु आकृतिगणोऽयम् यवादिः।

मतोर्म्मस्य वः स्यात्। किंवान्। ज्ञानवान्। विद्यावान्। लक्ष्मीवान्। यशस्वान्। भास्वान्। यवादेस्तु यवमान्। भूमिमान्।

झयः। ८। २। १०।

झयन्तान्मतोर्म्मस्य वः स्यात्। अपदान्तत्वान्न जश्त्वम्। विद्युत्वान्।

संज्ञायाम्। ८। २। ११।

मतोर्म्मस्य वः स्यात्। अहीवती। मुनीवती। शरादीनां चेति (६७८४०) दीर्घः।

आसन्दीवदष्ठीवच्चक्रीवत्कक्षीवद्रुमण्वच्चर्म्मण्वती। ८। २। १२।

एते षट् संज्ञायां निपात्यन्ते। आसन्नशब्दस्यासन्दीभावः। आसन्दीवान् ग्रामः। अन्यत्रासन्नवान्। अस्थिशब्दस्याष्ठीभावः। अष्ठीवान्। अस्थिमानन्यत्र। चक्रशब्दस्य चक्रीभावः। चक्रीवान्नाम राजा। चक्रवानन्यत्र। कक्ष्यायाः सम्प्रसारणम्। कक्षीवान्नाम ऋषिः। कक्ष्यावानन्यत्र। लवणशब्दस्य रुमण्भावः। रुमण्वान्नाम पर्व्वतः। लवणवानन्यत्र। चर्म्मणो नलोपाभावो णत्वञ्च। चर्म्मण्वती नाम नदी। चर्म्मवत्यन्यत्र।

उदन्वानुदधौ च। ८। २। १३।

उदकस्य उदन्भावो मतौ उदधौ संज्ञायाञ्च। उदन्वान् समुद्रः ऋषिश्च।

राजन्वान् सौराज्ये । ८ । २ । १४ ।

राजन्वती भूः । राजवानन्यत्र ।

प्राणिस्थादातो लजन्यतरस्याम् ।५।२।९६।

चूडालः-चूडावान् । प्राणिस्थात् किम् शिखावान्दीपः । आतः किम् हस्तवान् । प्राण्यङ्गादेव नेह । मेधावान् । प्रत्ययस्वरेणैव सिद्धे अन्तोदात्तत्वे चूडालोऽसीत्यादौ 'स्वरितो वाऽनुदात्ते पदादाविति' (३५४१४०) स्वरितबाधनार्थश्चकारः ।

सिध्मादि (५४) भ्यश्च । ५ । २ । ९७ ।

लच्वा स्यात् । सिध्मलः-सिध्मवान् । अन्यतरस्यांग्रहणं मतुप्समुच्चयार्थं न तु प्रत्ययविकल्पार्थम् तेन अकारान्तेभ्य इनिठनौ न । (वातदन्तबलललाटानामूङ् च ग०) । वातूलः ।

वत्सांसाभ्यां कामबले । ५ । २ । ९८ ।

आभ्यां लच्वा स्याद्यथासंख्यं कामवति बलवति चार्थे । वत्सलः । अंसलः ।

फेनादिलच्च । ५ । । २ । ९९ ।

चाल्लच् । अन्यतरस्यांग्रहणं मतुप्समुच्चयार्थमनुवर्त्तते । फेनिलः-फेनलः-फेनवान् ।

---

(५४) सिध्म गडु मणि नाभि बीज वीणा कृष्ण निष्पाव पांसु पार्श्व पर्शु हनु सक्तु मांस (पार्ष्णिधमन्योर्दीर्घश्च) (वातदन्तबलललाटानामूङ् च) (जटाघटाकटाकालाः क्षेपे) पर्ण उदक प्रज्ञा सक्थि कर्ण स्नेह शीत श्याम पिङ्ग पित्त पुष्क पृथु मृदु मञ्जु मण्ड पत्र चटु कपि गण्डु

लोमादिपामादिपिच्छादिभ्यः शनेलचः। ५। २। १००।

लोमादि(५५)भ्यः शः। लोमशः-लोमवान्। रोमशः-रोमवान्। पामादि(५६)भ्यो नः। पामनः। (अङ्गात् कल्याणे ग०)। अङ्गना। (लक्ष्म्या अच्च ग०)। लक्ष्मणः। (विष्वगित्युत्तरपदलोपश्चाकृतसन्धेः ग०)। विषुणः। पिच्छादि(५७)भ्य इलच्। पिच्छिलः-पिच्छावान्। उरसिलः-उरस्वान्।

प्रज्ञाश्रद्धार्चाभ्यो णः। ५। २। १०१।

प्राज्ञो व्याकरण (५८) प्राज्ञा। श्राद्धः। आर्च्चः। वृत्तेश्च *। वार्त्तः।

तपःसहस्राभ्यां विनीनी। ५। २। १०२।

विनीन्योरिकारो नकारपरित्राणार्थः। तपस्वी। सहस्री।

ग्रन्थि श्री कुश धारा वर्ष्मन् पक्ष्मन् श्लेष्मन् पेश निष्पाद् कुण्ड (क्षुद्र जन्तूपतापयोश्च) सिध्मादिः।

(५५) लोमन् रोमन् बभ्रु अरि गिरि कर्क कपि मुनि तरु लोमादिः।

(५६) पामन् वामन् वेमन् हेमन् श्लेष्मन् कद्रु बलि सामन् ऊष्मन् कृमि (अङ्गात्कल्याणे) (शाकीपलालीदद्रूणां ह्रस्वत्वञ्च) (विष्वगित्युत्तरपदलोपश्चाकृतसन्धेः) (लक्ष्म्या अच्च) पामादिः।

(५७) पिच्छा उरस् ध्रुवक ध्रुवक (जटाघटाकालाः क्षेपे) वर्ण उदक पङ्क प्रज्ञा पिच्छादिः।

(५८) व्याकरणमिति गुणभूतक्रियायां कर्मतया सम्बन्धः कर्तृकर्मणोः कृतीति (३००पृ०) षष्ठी तु नेह प्रवर्त्तते कृतोत्युक्त्या कृतपूर्वी कटमित्यादिवत् तद्धितयोगे (३००पृ०) तन्निराससोक्तत्वात्।

असन्तत्वाददन्तत्वाच्च सिद्धे पुनर्व्वचनमणा बाधा मा भूदिति। सञ्ज्ञत्वात्तु ठनोऽपि बाधनार्थम्।

अण् च। ५। २। १०३।

योगविभाग उत्तरार्थः। तापसः। साहस्रः। ज्योत्स्नादि(५८)भ्य उपसंख्यानम् *। ज्यौत्स्नः। तामिस्रः।

सिकताशर्कराभ्याञ्च। ५। २। १०४।

सैकतो घटः। शार्करः।

देशे लुबिलचौ च। ५। २। १०५।

चादण् मतुप् च। सिकताः सन्त्यस्मिन् देशे सिकता-सिकतिलः-सैकतः-सिकतावान्। एवं शर्करेत्यादि।

दन्त उन्नत उरच्। ५। २। १०६।

उन्नता दन्ताः सन्त्यस्य दन्तुरः।

ऊषसुषिमुष्कमधो रः। ५। २। १०७।

ऊषरः। सुषिरः। मुष्कोऽण्डः मुष्करः। मधु माधुर्य्यं मधुरः। रप्रकरणे खमुखकुञ्जेभ्य उपसंख्यानम् *। खरः। मुखरः। कुञ्जो हस्तिहनुः कुञ्जरः। नगपांशुपाण्डुभ्यश्च*। नगरम्। पांशुरः। पाण्डुरः। पाण्डरशब्दस्तु अव्युत्पन्न एव। कच्छ्वा ह्रस्वत्वञ्च *। कच्छुरः।

---

(५८) ज्योत्स्ना तमिस्रा कुण्डल कुतप विसर्प विपादिका ज्योत्स्नादिः।

द्युद्रुभ्यां मः। ५। २। १०८।

द्युमः। द्रुमः।

केशाद्वोऽन्यतरस्याम्। ५। २। १०९।

प्रकृतेनान्यतरस्यांग्रहणेन मतुपि सिद्धे पुनर्ग्रहणमिनिठनोः समावेशार्थम्। केशवः-केशी-केशिकः-केशवान्। अन्येभ्योऽपि दृश्यते *। मणिवो नागविशेषः। हिरण्यवो निधि-विशेषः। अर्णसो लोपश्च *। अर्णवः।

गाण्ड्यजगात्संज्ञायाम्। ५। २। ११०।

ह्रस्वदीर्घयोर्यणा तन्त्रेण निर्देशः। गाण्डिवम्-गाण्डीवम् अर्ज्जुनस्य धनुः। अजगवम्पिनाकः।

काण्डाण्डादीरन्नीरचौ। ५। २। १११।

काण्डीरः। आण्डीरः।

रजःकृष्यासुतिपरिषदो वलच्। ५। २। ११२।

रजस्वला स्त्री। कृषीवलः। वले इति (४७८सू०) दीर्घः। आसुतीवलः शौण्डिकः। परिषद्वलः। पर्षदिति पाठान्तरम्। पर्षद्वलम्। अन्येभ्योऽपि दृश्यते *। भ्रातृवलः। पुत्रवलः। शत्रुवलः। वले इत्यत्र(४६८सू०)संज्ञायामित्यनुवृत्तेर्नेह दीर्घः।

दन्तशिखात्संज्ञायाम्। ५। २। ११३।

दन्तावलो हस्ती। शिखावलः केकी।

ज्योत्स्नातमिस्राशृङ्गिणोर्ज्जस्विन्नूर्ज्जस्वलगो-
मिन्मलिनमलीमसाः ।५।२।११४।

मत्वर्थे निपात्यन्ते। ज्योतिषउपधालोपो नश्च प्रत्ययः। ज्योत्स्ना। तमसउपधाया इत्वं रश्च। तमिस्रा। स्त्रीत्वमतन्त्रम्। तमिस्रम्। शृङ्गादिनच्। शृङ्गिणः। ऊर्ज्जसो वलच्। अनेन बाधा मा भूदिति विनिरपि। ऊर्ज्जस्वी-ऊर्ज्जस्वलः। ऊर्ज्जोऽसुगागम इति वृत्तिस्तु चिन्त्या ऊर्ज्जस्वतीति वदसुन्नन्तेनैवोपपत्तेः। गोशब्दान्मिनिः। गोमी। मलशब्दादिनच्। मलिनः। ईमसश्च। मलीमसः।

अत इनिठनौ (६०)।५।२।११५।

दण्डी-दण्डिकः।

व्रीह्यादि (६१) भ्यश्च।५।२।११६।

व्रीही व्रीहिकः। न च सर्व्वेभ्यो व्रीह्यादिभ्य इनिठनाविष्येते किन्तर्हि शिखामालासंज्ञादिभ्य इनिः यवखदादिभ्य इकः। अन्येभ्यउभयम्।

तुन्दादिभ्य इलच्च।५।२।११७।

---

(६०) 'एकाक्षरात् कृतोजातेः सप्तम्याञ्च न तौ स्मृतावित्युक्तेः नयी घटीत्यादि न

(६१) व्रीहि माया शाला शिखा माला मेखला केका अष्टका पताका चर्म्मन् कर्म्मन् वर्म्मन् दंष्ट्रा संज्ञा वड़वा कुमारी नौ वीणा वलाका यवखद नौ कुमारी (शीर्षान्नञः) व्रीह्यादिः। नौकुमार्य्योरिकार्थो गणे द्विधा पाठः।

चादिनिठनौ मतुप् च। तुन्दिलः-तुन्दी-तुन्दिकः-तुन्दवान्। उदर पिचण्ड यव व्रीहि (स्वाङ्गाद्विवृद्धौ)। विवृद्ध्युपाधिकात् स्वाङ्गवाचिनइलजादयः स्युः। विवृद्धौ कर्णौ यस्य स कर्णिलः-कर्णी-कर्णिकः-कर्णवान्।

एकगोपूर्व्वाट्ठञ् नित्यम्। ५। २। ११८।

एकशतमस्यास्ति ऐकशतिकः। ऐकसहस्रिकः। गौशतिकः। गौसहस्रिकः।

शतसहस्रान्ताच्च निष्कात्। ५। २। ११९।

निष्कात् परौ यौ शतसहस्रशब्दौ तदन्तात्प्रातिपदिकाट्ठञ् स्यान्मत्वर्थे। नैष्कशतिकः। नैष्कसहस्रिकः।

रूपादाहतप्रशंसयोर्य्यप्। ५। २। १२०।

आहतं रूपमस्यास्तीति रूप्यः कार्षापणः। प्रशस्तं रूपमस्यास्ति रूप्यो गौः। आहतेति किम् रूपवान् अन्येभ्योऽपि दृश्यते। हिम्याः पर्व्वताः। गुण्याः ब्राह्मणाः।

अस्मायामेधास्रजो विनिः। ५। २। १२१।

यशस्वी-यशस्वान्। मायावी। व्रीह्यादि (६८४पृ०) पाठादिनिठनौ। मायी-मायिकः। विन्नन्तत्वात् (१६५पृ०) कुः। स्रग्वी। आमयस्योपसंख्यानन्दीर्घश्च*। आमयावी शृङ्गवृन्दाभ्यामारकन्*। शृङ्गारकः। वृन्दारकः। फलबर्हाभ्यामिनच्*। फलिनः। बर्हिणः। हृदयाच्चालुरन्यतरस्याम्*। इनिठनौ मतुप् च। हृदयालुः-हृदयी-हृदयिकः-हृदयवान्।

शीतोष्णतृप्रेभ्यस्तदसहने *। शीतन्न सहते शीतालुः। उष्णालुः। स्फायितञ्चीति (उ३८५पृ०) रक्। तृप्रः पुरोडाशः तन्न सहते तृप्रालुः। तृप्रं दुःखमिति माधवः। हिमाच्चेलुः*। हिमं न सहते हिमेलुः। बलादूलः*। बलन्न सहते बलूलः। वातात्समूहे च*। वातन्न सहते वातस्य समूहो वा वातूलः। तप्पर्व्वमरुद्भ्याम् *। पर्वतः। मरुत्तः।

ऊर्णाया युस्।५।२।१२३।

सित्त्वात्पदत्वम् ऊर्णायुः। अत्र छन्दसीति ‡ केचिदनुवर्त्तयन्ति युक्तञ्चैतत् अन्यथा हि अहंशुभमोरि(६८८पृ०)त्यत्रैवोर्णाग्रहणं कुर्य्यात्।

वाचो ग्मिनिः।५।२।१२४।

वाग्मी।

आलजाटचौ बहुभाषिणि।५।२।१२५।

कुत्सितइति वक्तव्यम्*। कुत्सितम्बहु भाषते वाचालः। वाचाटः। यस्तु सम्यग्बहु भाषते स वाग्मी।

(स्वामि)स्वादामिन्नैश्वर्य्ये।५।२।१२६।

ऐश्वर्य्यवाचकात् स्वशब्दान् मत्वर्थे आमिन्। स्वामी।

अर्शआदि(६२)भ्योऽच्।५।२।१२७।

---

‡ बहुलं छन्दसीत्यतः (उ ५०५पृ०)सूत्रादितिशेषः।

(६२) अर्शस् उरस् तुन्द चतुर पलित जटा घटा घाटा अभ्र कर्द्दम अम्ल लवण (स्वाङ्गाद्धीनात्) (वर्णात्) अर्शआदिराकृतिगणः।

अर्शोऽस्य विद्यते अर्शसः। आकृतिगणोऽयम्।

द्वन्द्वोपतापगर्ह्यात्प्राणिस्थादिनिः।५।२।१२८।

द्वन्द्वः कटकवलयिनी। शङ्खनूपुरिणी। उपतापो रोगः। कुष्ठी। किलासी। गर्ह्यनिन्द्यम् ककुदावर्त्ती। काकतालुकी। प्राणिस्थात्किम् पुष्पफलवान् घटः। प्राण्यङ्गान्न। पाणिपादवती। अतद्रत्येव। चित्रकललाटिकावती। सिद्धे प्रत्यये पुनर्व्वचनं ठनादिबाधनार्थम्।

वातातीसाराभ्यां कुक् च।५।२।१२९।

चादिनिः। वातकी। अतिसारकी। रोगे चायमिष्यते। नेह। वातवती गुहा। पिशाचाच्च*। पिशाचकी।

वयसि पूरणात्।५।२।१३०।

पूरणप्रत्ययान्तान्मत्वर्थे इनिः स्याद्वयसि द्योत्ये। मासः संवत्सरो वा पञ्चमोऽस्यास्तीति पञ्चमी उष्ट्रः। ठनबाधनार्थमिदम्। वयसि किम्। पञ्चमवान् ग्रामः।

सुखादि (६३) भ्यश्च।५।२।१३१।

इनिर्म्मत्वर्थे। सुखी। दुःखी। (माला क्षेपे ग०)। माली।

धर्म्मशीलवर्णान्ताच्च।५।२।१३२।

धर्म्माद्यन्तादिनिर्म्मत्वर्थे। ब्राह्मणधर्म्मी। ब्राह्मणशीली। ब्राह्मणवर्णी।

---

(६३) सुख दुःख तृप्र कृच्छ्र आस्र अस्र अलीक करुणा सोढ़ प्रतीप शील हल (माला क्षेपे) क्षपण प्रणय दल कक्ष सुखादिः।

हस्ताज्जातौ।५।२।१३३।

हस्ती। जातौ किम् हस्तवान् पुरुषः।

वर्णाद्ब्रह्मचारिणि।५।२।१३४।

वर्णी।

पुष्करादि(६४)भ्यो देशे।५।२।१३५।

पुष्करिणी। पद्मिनी। देशे किम्। पुष्करवान् करी। बाह्रूरुपूर्व्वपदाद्बलात्*। बाहुबली। ऊरुबली। सर्व्वादेश्च*। सर्व्वधनी। सर्व्ववीजी। अर्थाच्चासन्निहिते(६५)*। अर्थी। सन्निहिते तु अर्थवान्(६६)। तदन्ताच्च*। धान्यार्थी। हिरण्यार्थी।

बलादि(६७)भ्यो मतुबन्यतरस्याम्।५।२।१३६।

बलवान्-बली। उत्साहवान्-उत्साही।

---

(६४) पुष्कर पद्म उत्पल तमाल कुमुद नड़ कपित्थ विस मृणाल कर्दम शालूक विगर्ह करीष शिरीष यवास प्रवाह हिरण्य कैरव कल्लोल तट तरङ्ग पङ्कज सरोज राजीव नालीक सरोरुह पुटक अरविन्द अम्भोज अब्ज कमल पयस् पुष्करादिः।

(६५) अर्थशब्दो धनवाची। कालतोऽसन्निधिनतु देशतस्तत्र विरोधाद्-सीत्यस्यासम्भवस्त्वप्राप्ते विधानम्।

(६६) अर्थवानिति "अर्थे समर्थो विद्वान् यः शास्त्रानुपहतश्च यः" इत्युक्तेरर्थ समर्थः समर्थनं तत्र समर्थ इत्यर्थः।

(६७) बल उत्साह उद्भास उद्वास उद्भास शिखा कुल चूड़ा तुल कूल आयाम व्यायाम उपयाम आरोह अवरोह परिणाह युद्ध बलादिः।

संज्ञायां मन्माभ्याम्। ५। २। १३७।

मन्नन्तान्मान्ताच्च निर्मत्वर्थे। प्रथिमिनी। दामिनी। होमिनी। सोमिनी। संज्ञायाङ्किम्। सोमवान्।

कंशंभ्यां बभयुस्तितुतयसः। ५। २। १३८।

कंशमिति मान्तौ कमित्युदकसुखयोः शमिति सुखे। आभ्यांसप्त प्रत्ययाः स्युः। युस्तसोः सकारः पदत्वार्थः (६८)। कँव्वः। कम्भः। कँय्युः। कन्तिः। कन्तुः। कन्तः। कँय्यः। शँव्वः। शम्भः। शँय्यु। शन्तिः। शन्तुः। शन्तः। शँय्यः। अनुस्वारस्य वैकल्पिकः परसवर्णः (६९) वकारयकारपरस्यानुनासिकौ वयौ।

तुन्दिबलिवटेर्भः। ५। २। १३९।

वृद्धा नाभिस्तुन्दिः। मूर्द्धन्योपधोऽयमिति माधवः। तुन्दिभः। बलिभः। वटिभः। पामादित्वात्(६८१पृ०)बलिनोऽपि।

अहंशुभमोर्युस्। ५। २। १४०।

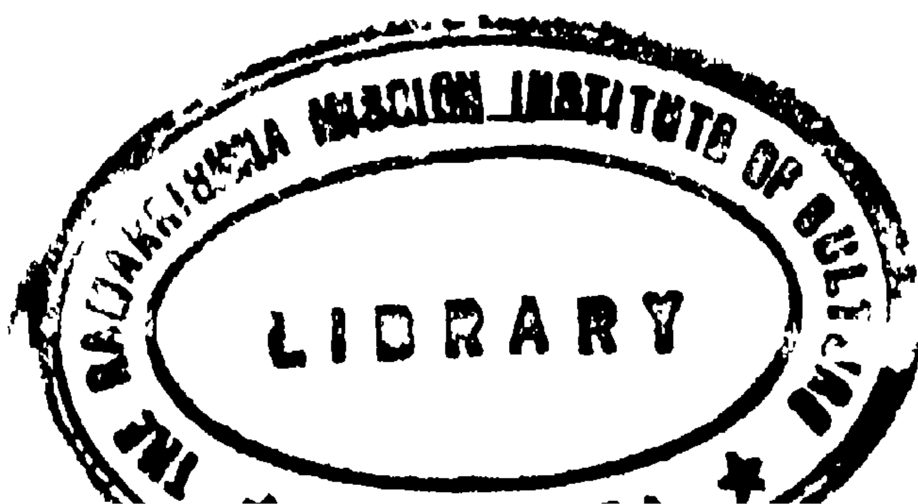
अहमिति मान्तमव्ययमहङ्कारे। शुभमिति शुभे। अहंयुः अहङ्कारवान् शुभंयुः शुभान्वितः *।

इति मत्वर्थीयाः।

---

(६८) तेन सिति चेति (५३५पृ०) पदत्वेन मस्यानुस्वारकार्य्यमिति भावः।

(६९) वा पदान्तस्येति (६१पृ०) सूत्रेणेति शेषः।

प्राग्दिशो विभक्तिः (१)। ५। ३। १।

दिक्शब्देभ्य (१९५४सू०) इत्यतः प्राग्वक्ष्यमाणाः प्रत्यया विभक्तिसंज्ञाः स्युः। अथ स्वार्थिकाः (२) प्रत्ययाः। समर्थानामिति प्रथमादिति च (४८८सू०) निवृत्तम्। वेति त्वनुवर्त्ततएव।

किं † सर्व्वनामबहुभ्योऽद्व्यादिभ्यः। ५। ३। २।

किमः सर्व्वनाम्नो बहुशब्दाच्च प्राग्दिशोऽधिक्रियते।

इदम इश्। ५। ३। ३।

प्राग्दिशीये परे।

एतेतौ रथोः। ५। ३। ४।

इदम्शब्दस्य एत, इत् इत्यादेशौ स्तो रेफादौ, थकारादौ च प्राग्दिशीये परे। इशोऽपवादः।

एतदोऽन्। ५। ३। ५।

योगविभागः कर्त्तव्यः। एतदः एतेतौ स्तो रथोः। अन् एतद इत्येव। अनेकाल्त्वात्सर्व्वादेशः। नलोपः प्रातिपदिकान्तस्य (१०६सू०)।

सर्व्वस्य सोऽन्यतरस्यान्दि। ५। ३। ६।

---

(१) विभक्तिसंज्ञकत्वात्तसिलादौ त्यदाद्यत्वमेतदन्तात् विभक्त्युत्पत्तिश्च।

(२) स्वार्थिकाइति प्रायेणेति शेषः स्वकीयप्रकृतेरर्थे भवाइत्यर्थः तसिलादीनामर्थनिर्द्देशाभावादतिशायने इत्यादीनां प्रकृत्यर्थविशेषणत्वादिति भावः।

† सर्व्वनामत्वेनैव प्राप्तौ द्व्यादिपाठात् पर्य्युदासे किमः पृथगुपादानम्।

प्राग्दिशीये दकारादौ प्रत्यये परे सर्व्वस्य सो वा स्यात्।

पञ्चम्यास्तसिल्।५।३।७।

पञ्चम्यन्तेभ्यः किमादिभ्यस्तसिल् स्याद्वा।

कु तिहोः।७।२।१०४।

किमः कु स्यात्तादौ ह्रादौ च विभक्तौ परतः। कुतः। कस्मात् यतः। ततः। अतः। इतः। अमुतः। बहुतः। द्व्यादेस्तु द्वाभ्याम्।

तसेश्च।५।३।८।

किंसर्व्वनामबहुभ्यः परस्य तसेस्तसिलादेशः स्यात्। स्वरार्थं विभक्त्यर्थञ्च वचनम्।

पर्य्यभिभ्याञ्च।५।३।९।

आभ्यान्तसिल् स्यात्। सर्व्वोभयार्थाभ्यामेव। परितः सर्व्वत इत्यर्थः। अभित उभयत इत्यर्थः।

सप्तम्यास्त्रल्।५।३।१०।

कुत्र। यत्र। तत्र। बहुत्र।

इदमो हः।५।३।११।

त्रलोऽपवादः। इशादेशः †। इह।

किमोऽत्।५।३।१२।

---

† इदम इशिति (१८८०) सूत्रेणेति शेषः।

वाग्रहणमपकृष्यते। सप्तम्यन्तात्किमोऽद्वा स्यात्। पक्षे त्रल्।

क्वाति। ७। २। १०५।

किमः क्वादेशः स्यादति। क्व। कुत्र।

वा ह च छन्दसि। ५। ३। १३।

कुहस्थः कुह जग्मथुः।

एतदोऽश् त्रतसोस्त्रतसौ चानुदात्तौ।२।४।३३।

अन्वादेशविषये एतदोऽश् स्यात्स चानुदात्तस्त्रतसोः परतः। तौ चानुदात्तौ स्तः। एतस्मिन् ग्रामे सुखं वसामः। अथो अत्राधीमहे। अतो न गन्तारः स्मः।

इतराभ्योऽपि दृश्यन्ते। ५। ३। १४।

पञ्चमीसप्तमीतरविभक्त्यन्तादपि तसिलादयो दृश्यन्ते। दृशिग्रहणाद्भवदादियोगएव। सभवान् ततोभवान् त्रत-भवान्। तम्भवन्तम् ततोभवन्तम् त्रतभवन्तम् एवन्दी-र्घायुः (२)। देवानाम्प्रियः। आयुष्मान्।

सर्व्वैकान्यकिंयत्तदः काले दा। ५। ३। १५।

सप्तम्यन्तेभ्यः कालार्थेभ्यः स्वार्थे दा स्यात्। सर्व्वस्मिन् काले। सदा ‡ सर्व्वदा। एकदा। अन्यदा। कदा। यदा। तदा। काले किम् सर्व्वत्र देशे।

---

(२) ततोदीर्घायुस्त्रतदीर्घायुः। ततोदेवानांप्रियः त्रतदेवानां प्रियः।

‡ सर्व्वस्य सोऽन्यतरस्यामिति (१९०४) सादेशः।

इदमो र्हिल्।५।३।१६।

सप्तम्यन्तात्काले इत्येव। हस्यापवादः। अस्मिन् काले एतर्हि। काले किम् इह देशे।

अधुना।५।३।१७।

इदमः सप्तम्यन्तात्कालवाचिनः स्वार्थेऽधुनाप्रत्ययः स्यात्। इश् (६८१सू०) यस्येतिलोपः (१२८सू०)। अधुना।

दानीञ्च।५।३।१८।

इदानीम्।

तदो दा च।५।३।१९।

तदा तदानीम्। तदो दावचनमनर्थकं विहितत्वात्।

अनद्यतने र्हिलन्यतरस्याम्।५।३।२१।

कर्हि कदा यर्हि यदा। तर्हि तदा। एतस्मिन् काले एतर्हि

सद्यः परुत्परार्य्यैषमः परेद्यव्यद्यपूर्व्वेद्युरन्येद्युरन्यतरेद्युरितरेद्युरपरेद्युरधरेद्युरुभयेद्युरुत्तरेद्युः।५।३।२२।

एते निपात्यन्ते। समानस्य सभावो द्यस्चाहनि। समानेऽहनि सद्यः। पूर्व्वपूर्व्वतरयोः परः उदारौ च वत्सरे। पूर्व्वस्मिन् वत्सरे परुत्। पूर्व्वतरे वत्सरे परारि। इदमइश् (६८०सू०) समसण् प्रत्ययस्य संवत्सरे। अस्मिन् संवत्सरे ऐषमः। परस्मादेद्यव्यहनि। परस्मिन्नहनि परेद्यवि।

इदमोऽश् (६५९७०) द्यश्च। अस्मिन्नहनि अद्य। पूर्वादिभ्योऽन्येद्युस्। पूर्वस्मिन्नहनि पूर्वेद्युः। अन्यस्मिन्नहनि अन्येद्युः। उभयोरह्नोरुभयेद्युः। द्युश्चोभयाद्वक्तव्यः *। उभयद्युः।

प्रकारवचने थाल्। ५। ३। २३।

प्रकारवृत्तिभ्यः(४)किमादिभ्यस्थाल् स्यात् स्वार्थे। तेन प्रकारेण तथा। यथा।

इदमस्थमुः। ५। ३। २४।

थालोऽपवादः। एतदोऽपि वाच्यः *। अनेन एतेन वा प्रकारेण इत्थम्।

किमश्च। ५।। ३। २५।

केन प्रकारेण कथम्।

प्राग्दिशीयानां विभक्तिसंज्ञानां पूर्णोऽवधिः।

---

(४) प्रकारवृत्तिभ्य इति प्रकारवद्वृत्तिभ्य इत्यर्थः तेन सूत्रे प्रकारेतिपदं तद्विशिष्टपरम्। समानस्य भेदको विशेषः प्रकारः बहुभिः प्रकारैर्युक्तमित्युक्ते बहुभिर्विशेषैरित्यवगमात्।

दिक्छब्देभ्यः सप्तमीपञ्चमीप्रथमाभ्यो दिग्देशकालेष्वस्तातिः।५।३।२७।

सप्तम्याद्यन्तेभ्यो दिशि रूढेभ्यो दिग्देशकालवृत्तिभ्यः स्वार्थेऽस्तातिप्रत्ययः स्यात्।

पूर्व्वाधरावराणामसि पुरधवश्चैषाम्।५।३।३९।

एभ्योऽस्तात्यर्थेऽसिप्रत्ययःस्यात्तद्योगे चैषां क्रमात्पुर् अध् अव इत्यादेशाः स्युः।

अस्ताति च।५।३।४०।

अस्तातौ परे पूर्व्वादीनाम्पुरादयः स्युः। पूर्व्वस्यां पूर्व्वस्याः पूर्व्वा वा दिक् पुरः-पुरस्तात्। अधः-अधस्तात। अवः-अवस्तात्।

विभाषाऽवरस्य।५।३।४१।

अवरस्यास्तातौ परेऽव् स्याद्वा। अवस्तात् अवरस्तात्। एवन्देशे काले च। दिशि रूढेभ्यः किम् ऐन्द्रां वसति। सप्तम्याद्यन्तेभ्यः किम्। पूर्व्वं ग्रामङ्गतः। दिगादिवृत्तिभ्यः किम् पूर्व्वस्मिन् गुरौ वसति। अस्ताति चेति † ज्ञापकादसिरस्तातिं न बाधते।

दक्षिणोत्तराभ्यामतसुच्।५।३।२८।

अस्तातेरपवादः। दक्षिणतः। उत्तरतः।

---

† परत्वादपवादत्वाच्च असेरस्तातिबाधकत्वमाशङ्क्य ज्ञापकमाश्रित्य न बाधकत्वमित्याह अस्ताति चेति।

विभाषा पराऽवराभ्याम्। ५। ३। २९।

परतः। अवरतः। परस्तात्। अवरस्तात्।

अञ्चेर्लुक्। ५। ३। ३०।

अञ्चत्यन्ताद्दिक्शब्दादस्तातेर्लुक् स्यात्। लुक् तद्धितलुकि (२१५४०)। प्राच्यां प्राच्याः प्राची वा दिक् प्राक्। उदक्। एवन्देशे काले च।

उपर्य्युपरिष्टात्। ५। ३। ३१।

अस्तातेर्व्विषये। ऊर्द्ध्वशब्दस्योपादेशः स्याद्रिल्रिष्टातिलौ च प्रत्ययौ। उपरि-उपरिष्टाद्वा वसति आगतो रमणीयं वा।

पश्चात्। ५। ३। ३२।

अपरस्य पश्चभावः आतिश्च प्रत्ययोऽस्तातेर्व्विषये।

उत्तराधरदक्षिणादातिः। ५। ३। ३४।

उत्तरात्। अधरात्। दक्षिणात्।

एनबन्यतरस्यामदूरेऽपञ्चम्याः। ५। ३। ३५।

उत्तरादिभ्य एनब् वा स्यादवध्यवधिमतोःसामीप्ये। पञ्चम्यन्तं विना। उत्तरेण। अधरेण। दक्षिणेन। पक्षे यथास्वं प्रत्ययाः।

दक्षिणादाच्। ५। ३। ३६।

अस्तातेर्विषये। दक्षिणा वसति। अपञ्चम्यादित्येव। दक्षिणादागतः।

आहि च दूरे। ५। ३। ३७।

दक्षिणाद्दूरे (१) आहि च स्यात्। चादाच्। दक्षिणाहि-दक्षिणा।

उत्तराच्च। ५। ३। ३८।

उत्तराहि। उत्तरा।

संख्याया विधार्थे धा। ५। ३। ४२।

क्रियाप्रकारार्थे(२)वर्त्तमानात संख्याशब्दात् स्वार्थे धा स्यात्। चतुर्द्धा। पञ्चधा।

अधिकरणविचाले च। ५। ३। ४३।

द्रव्यस्य (३) संख्यान्तरापादने संख्याया धा स्यात्। एकं राशिं पञ्चधा कुरु।

एकाद्धो ध्यमुञन्यतरस्याम्। ५। ३। ४४।

---

(१) दूरे अवधेरवधिमतश्चेत् दूरे इत्यर्थः उत्तराच्चेत्यत्रापि अनुवर्त्तिष्यमाणस्याप्यस्य तथैवार्थः।

(२) सामान्यस्य भेदकविशेषरूपःप्रकारः विधाशब्दार्थः सच शब्दस्वाभाव्यात् क्रियाविषयकएवेत्याह क्रियेति।

(३) विचलनं विचालोऽन्यथाकरणं तच्चेह सङ्ख्यासन्निधानात् सङ्ख्याविषयकमित्याह द्रव्यस्येति तदवगमश्च पदान्तरसमभिव्याहारात्तद्योतयन्नाह एकं राशिमिति पञ्चधेति पञ्चत्वसङ्ख्याविशिष्टमित्यर्थः।

ऐकध्यम् एकधा (४)।

द्वित्र्योश्च धमुञ्।५।३।४५।

आभ्यां धा इत्यस्य धमुञ् स्याद्वा। द्वैधम्-द्विधा। त्रैधम्-त्रिधा। धमुञन्तात् स्वार्थे डदर्शनम् *। द्वैधानि त्रैधानि।

एधाच्च।५।३।४६।

द्वेधा। त्रेधा।

याप्ये (५) पाशप्।५।३।४७।

कुत्सितो भिषक् भिषक्पाशः।

पूरणाद्भागे (६) तीयादन्।५।३।४८।

द्वितीयो भागो द्वितीयः। तृतीयः। स्वरे विशेषः। तीयादीकक् स्वार्थे वाच्यः *। द्वैतीयीकः-द्वितीयः। तार्तीयीकः-तृतीयः। न विद्यायाः *। द्वितीया तृतीया वा विद्येत्येव।

प्रागेकादशभ्योऽच्छन्दसि।५।३।४९।

पूरणप्रत्ययान्ताद्भागेऽन्। चतुर्थः। पञ्चमः।

---

(४) अधिकरणविचाले इत्यनुवर्त्तते यदप्यनेकमेकं क्रियते सोऽप्यधिकरणविचाल इति भाष्योक्तेः द्विधादिभूतं स्थितं राशिमेकधा कुरु इत्यादिस्थलेऽप्यस्य साधुत्वम्।

(५) याप्यं कुत्सितम् यस्मादयं पाशप् तत्प्रकृतिनिमित्तस्यैव निन्दायामयं साधुत्वेन वैद्य आचारेण दुःशीलत्वात् कुत्सित इत्यभिप्राये न। तस्मिन्नाय: प्राक्पाशप इति (२०२पृष्ठे) प्रागुक्तेरव्ययत्वं ज्ञेयाम्।

(६) पूरणार्थकतीयप्रत्ययान्ताद्भागे वर्त्तमानादन् स्यादित्यर्थः।

षष्ठाष्टमाभ्यां ञ च। ५। ३। ५०।

चादन्। षष्ठोभागः षाष्ठः-षष्ठः। आष्टमः-अष्टमः।

मानपश्वङ्गयोः कन्लुकौ च। ५। ३। ५१।

षष्ठाष्टमशब्दाभ्यां क्रमेण कन्लुकौ स्तो माने पश्वङ्गे च वाच्ये। षष्ठको भागः मानञ्चेत्। अष्टमोभागः पश्वङ्गञ्चेत्। अस्य अनो वा लुक्। चकाराद्यथाप्राप्तम् षष्ठः-षाष्ठः। अष्टमः-आष्टमः। महाविभाषया सिद्धे लुग्वचनं पूर्व्वत्र आनौ नित्याविति ज्ञापयति।

एकादाकिनिच्चासहाये (७)। ५। ३। ५२।

चात्कन्लुकौ। एकः-एकाकी-एककः।

भूतपूर्व्वे (८) चरट्। ५। ३। ५३।

आढ्यो भूतपूर्व्वः आढ्यचरः।

षष्ठ्या (९) रूप्य च। ५। ३। ५४।

षष्ठ्यन्तात् भूतपूर्व्वेऽर्थे रूप्यः स्यात्। चात् चरट्। कृष्णस्य भूत-

---

(७) असहायवाचकादेकशब्दादित्यर्थः असहाये किं प्रसिद्धत्वात् संख्या-वाचकस्यैव मा भूत् अतएव 'एकाकिनोऽपि परितः पौरुषेयवृता इवेति' माघे बहुवचनसम्भवः।

(८) भूतपूर्व्वेऽर्थे वर्त्तमानात् प्रातिपदिकाच्चरड़ित्यर्थः।

(९) षष्ठ्या इति भूतपूर्व्वे सम्बन्धेऽर्थे या षष्ठी तदन्तात् स्वार्थे प्रत्ययः। अतएव न स्वार्थिकप्रकरणविरोधः।

पूर्व्वो गौः कृष्णरूप्यः-कृष्णचरः। तसिलादिषु (१५५३०) रूप्यस्यापरिगणितत्वान्न पुंवत्। शुभ्राया भूतपूर्व्वः शुभ्रारूप्यः।

अतिशायने तमबिष्ठनौ।५।३।५५।

अतिशय (१०) विशिष्टार्थवृत्तेःस्वार्थे एतौ स्तः। अयमेषामतिशयेन आढ्यः आढ्यतमः। लघुतमो लघिष्ठः।

तिङश्च (११)।५।३।५६।

तिङन्तादतिशये द्योत्ये तमप् स्यात्।

तरप्तमपौ घः।१।१।२२

एतौ घसंज्ञौ स्तः।

किमेत्तिङव्ययघादाम्वद्रव्यप्रकर्षे।५।४।११।

किमएदन्तात्तिङोऽव्ययाच्च यो घस्तदन्तादामु स्याद्द्रव्य

---

(१०) अतिशयः प्रकर्षः इतरस्य न्यूनताकरणरूपोऽभिभवोऽतिशेतेरर्थः तत्र वर्त्तमानात् स्वार्थे प्रत्यय इत्यर्थः। अतिशयविशिष्टेति अतिशयकर्तृरूपेऽर्थे इत्यर्थः। तत्र प्रकृत्यर्थद्रव्यस्य स्वरूपत इतराभिभावकत्वाभावेऽपि तत्प्रवृत्तिनिमित्तगुणादिनिष्ठाभिभावकत्वेनैव तस्यापि तथात्वमिति बोध्यम् गोतम इत्यादौ प्रवृत्तिनिमित्तजातेःस्वतस्तथात्वाभावेऽपि तत्सहचरितशाबल्यदोग्धृत्वादिगतेनापराभिभावकत्वेन तस्य तथात्वम्। एवञ्च तमबादिप्रकृतेरितराभिभावकत्वविशिष्टस्वार्थपरत्वे लक्षणा प्रत्ययस्तु तस्य द्योतकः।

(११) ङ्याप्प्रातिपदिकादित्यधिकारेण (८५३०) तिङश्चाप्रातिपदिकत्वादप्राप्ते तिङ इति वचनम्।

प्रकर्षे। किन्तमाम्। प्राह्णेतमाम् (१२)। उच्चैस्तमाम्। द्रव्यप्रकर्षे तु। उच्चैस्तम (१३) स्तरुः।

द्विवचनविभज्योपपदे तरबीयसुनौ।५।३।५७।

द्वयोरेकस्यातिशये, विभक्तव्ये (१४) चोपपदे सुप्तिङन्तादेतौ स्तः। पूर्व्वयोरपवादः। अयमनयोरतिशयेन लघुर्लघु-तरः-लघीयान्। उदीच्याः प्राच्येभ्यः पटुतराः-पटीयांसः।

अजादी गुणवचनादेव।५।३।५८।

इष्ठन्नीयसुनौ गुणवचनादेव स्तः। पथिष्ठः-प्रथीयान्। नेह पाचकतरः। पाचकतमः।

---

(१२) प्राह्णेतमामित्यादौ तत्तत्क्रियाविशिष्टस्य तत्तत्कालव्यवहारनियामकत्वान्न तत्र द्रव्यप्रकर्षः।

(१३) उच्चैस्तम इति अत्रोच्चत्वगुणवत्परउच्चैःशब्दः। द्रव्यस्य स्वतः प्रकर्षाभावेऽपि द्रव्यनिष्ठगुणादिप्रकर्षएव द्रव्यप्रकर्षइति बोध्यम्। अतएवाद्रव्यप्रकर्षइति निषेधः उपचरितगुणक्रियागतप्रकर्षो द्रव्यविषय इति कैयटः। उच्चैस्तरामित्यत्र तु अधिकरणशक्तिप्रधान उच्चैःशब्दस्तत्रोच्चत्वप्रकर्षेण तदाश्रयस्य प्रकर्षेऽपि क्रियाकारकभावसम्बन्धविशेषणत्वेनैव तस्य भानात् 'सर्व्वनामपरामर्शयोग्यं द्रव्यमिहोच्यते' इत्युक्तेः सर्व्वनामपरामर्शायोग्यत्वाच्च न तस्य द्रव्यत्वम्। सर्व्वनाम्ना तदादिना इदं तदिति परामर्शयोग्यं वस्तु द्रव्यमितितदर्थः।

(१४) इत्यर्थप्रातिपादके, विभजनीये चोपपदे, द्वयोर्मध्ये इतरापेक्षयातिशयविशिष्टस्यार्थवृत्तेर्विभागप्रयोजकीभूतधर्मवाचकाच्च स्वार्थे प्रत्ययः स्यादित्यर्थः। नतरामित्यादौ नञर्थाभावगतस्य प्रतियोग्यसामानाधिकरण्यरूपात्यन्तिकत्वरूपप्रकर्षस्य, नितरामित्यादौ च निशब्दद्योत्यार्थप्रकर्षस्यैव द्योतनात्, तरबिति विवेचनीयम्।

तुश्छन्दसि। ५। ३। ५९।

तृन्तृजन्तादिष्ठन्नीयसुनौ स्तः।

तुरिष्ठेमेयस्सु। ६। ४। १५४।

तृशब्दस्य लोपः स्यादिष्ठेमेयस्सु परेषु। अतिशयेन कर्त्ता करिष्ठः। दोहीयसी धेनुः।

प्रशस्यस्य श्रः। ५। ३। ६०।

अस्य श्रादेशः स्यादजाद्योः।

प्रकृत्यैकाच्। ६। ४। १६३।

इष्ठादिष्वेकाच् प्रकृत्या (१५) स्यात्। श्रेष्ठः। श्रेयान्।

ज्य च। ५। ३। ६१।

प्रशस्यस्य ज्यादेशः स्यादिष्ठेयसोः। ज्येष्ठः।

ज्यादादीयसः। ६। ४। १६०।

आदेः परस्य (२८०पृ०)। ज्यायान्।

वृद्धस्य च। ५। ३। ६२।

ज्यादेशः स्यादजाद्योः। ज्येष्ठः। ज्यायान्।

---

(१५) अयञ्च प्रकृतिभावोऽल्लोपोऽन इति(१०५पृ०) नस्तद्धिते इति (२२४पृ०) यस्येति चेतीति(१२८पृ०) टे, (१४०पृ०) रित्येतत्प्रकरणस्थ लोपमात्रस्य च बाध्यः तेन नेदिष्ठ इत्यादौ टिलोपस्य, कनिष्ठ इत्यादौ नलोपस्य, प्रकृतिभावः।

अन्तिकबाढयोर्नेदसाधौ। ५। ३। ६३।

अजाद्योः। नेदिष्ठः। नेदीयान्। साधिष्ठः। साधीयान्।

स्थूलदूरयुवह्रस्वक्षिप्रक्षुद्राणां यणादिपरं पूर्व्वस्य च गुणः। ६। ४। १५६।

एषां यणादिपरं लुप्यते पूर्व्वस्य च गुणः इष्ठादिषु। स्थविष्ठः। दविष्ठः। यविष्ठः। ह्रसिष्ठः। क्षेपिष्ठः। क्षोदिष्ठः। एवमीयसुनि। ह्रस्वक्षिप्रक्षुद्राणां पृथ्वादित्वात् (६५४ पृ०)। ह्रसिमा। क्षेपिमा।

प्रियस्थिरस्फिरोरुबहुलगुरुवृद्धतृप्रदीर्घवृन्दारकाणाम्प्रस्थस्फवर्बंहिगवर्षित्रपद्राघवृन्दाः। ६। ४। १५७।

प्रियादीनां क्रमात्प्रादयः स्युरिष्ठादिषु। प्रेष्ठः। स्थेष्ठः। स्फेष्ठः। वरिष्ठः। बंहिष्ठः। गरिष्ठः। वर्षिष्ठः। त्रपिष्ठः। द्राघिष्ठः। वृन्दिष्ठः। एवमीयसुनि। प्रेयान्। प्रियोरुबहुलगुरुदीर्घाणां पृथ्वादित्वादिमनिचि (६५४ पृ०) प्रेमेत्यादि।

बहोर्लोपो भू च बहोः। ६। ४। १५८।

बहोः परयोरिमेयसोर्लोपः स्याद्बहोश्च भूरादेशः ‡। भूमा। भूयान्।

इष्ठस्य यिट् च। ६। ४। १५९।

‡ आदेः परस्य (२८ पृ०) इत्युक्तेरादिलोपः।

बहोः परस्य इष्ठस्य लोपः स्यात् यिडागमश्च। भूयिष्ठः।

युवाल्पयोःकनन्यतरस्याम्। ५। ३। ६४।

एतयोः कनादेशो वा स्यादिष्ठेयसोः। कनिष्ठः। कनीयान्। पक्षे यविष्ठः अल्पिष्ठइत्यादि।

विन्मतोर्लुक्। ५। ३। ६५।

विनो मतुपश्च लुक् स्यादिष्ठेयसोः। अतिशयेन स्रग्वी स्रजिष्ठः। स्रजीयान्। अतिशयेन त्वग्वान्। त्वचिष्ठः। त्वचीयान्।

प्रशंसायां (१६) रूपप्। ५। ३। ६६।

सुबन्तात्तिङन्ताच्च। प्रशस्तः पटुः पटुरूपः। प्रशस्तम्पचति पचतिरूपम्।

ईषदसमाप्तौ (१७) कल्पब्देश्यदेशीयरः। ५। ३। ६७।

---

(१६) प्रशंसाविशिष्टेऽर्थे वर्त्तमानात् स्वार्थे रूपबित्यर्थः। प्रशंसा चात्र परिपूर्णतैव सा च प्रकृत्यर्थतावच्छेदकनिष्ठा प्रकृत्यर्थसमानाधिकरणधर्मनिष्ठा वा प्रकृत्यर्थे आरोप्यते। एवञ्च प्राशस्त्यं प्रतियोगिनिरपेक्षमतिशायनन्तु तत्सापेक्षमिति तस्येहानुवर्त्तनेन न गतार्थता शङ्क्या।

(१७) ईषदसमाप्तिविशिष्टेऽर्थे वर्त्तमानात् प्रातिपदिकात् कल्पबादय इत्यर्थः। गुडकल्पा द्राक्षेत्यादौ गुडशब्दस्य सादृश्यलक्षणया द्राक्षावृत्तिः सादृश्यप्रयोजकधर्मांशस्य च माधुर्य्यादेरीषदसमाप्तत्वेनैव बोधः यन्निरूपितसादृश्यप्रयोजकस्येषदसमाप्तिर्विवक्ष्यते तद्वाचकात् प्रत्यय इति निष्कर्षः। कल्पबादेः स्वार्थिकत्वेऽपि विशेष्यलिङ्गत्वमप्ये वक्ष्यते

ईषदूनो विद्वान् विद्वत्कल्पः । यशस्कल्पम् । यजुष्कल्पम् । विद्वद्देश्यः । विद्वद्देशीयः । पचतिकल्पम् (१८) ।

विभाषा सुपो बहुच् पुरस्तात्तु । ५ । ३ । ६८ ।

ईषदसमाप्तिविशिष्टेऽर्थे सुबन्ताद्बहुज्वा स्यात्स च प्रागेव(१९) नतु परतः । ईषदूनः पटुः । बहुपटुः । पटुकल्पः । सुपः किम् । यजतिकल्पम् ।

प्रकारवचने जातीयर् (२०) । ५ । ३ । ६९ ।

प्रकारवति चायम् । थाल् तु प्रकारमात्रे । पटुप्रकारः पटुजातीयः ।

---

(१८) पचतिकल्पमिति क्रियाप्रधानमाख्यातमित्युक्तेराख्याते क्रियाप्राधान्येऽपि तस्या असत्त्वरूपतया लिङ्गसंख्यान्वयानुपगमेऽपि पदसाधुत्वार्थमौत्सर्गिकमेकवचनं, क्लीवत्वञ्च अतः पचतोरूपं पचन्तिरूपमित्येव प्रयोगः प्रथमान्तोपस्थाप्यकर्त्तृप्राधान्ययादिनां लिङ्गसंख्यान्वयसम्भवेन पचतोरूपावित्याद्यनिष्टप्रयोगापत्तिरिति बोध्यम् ।

(१९) पुरस्तात्त्वित्यत्र तुशब्दस्यावधारणार्थत्वं द्योतयन्नाह प्रागेवेति अत्र पुरस्तादित्यावर्त्त्यते तेन पुरस्तात् बहुच उत्पत्तेः प्राक्, प्रकृतेर्ये लिङ्गसंख्ये प्रकृत्यवस्थायां ते एव बहुच उत्पत्तौ स्तः बहुचश्च प्रकृतेः प्रागेव प्रयोग इति सूत्रार्थस्तेन ईषदसमाप्तौ विहितानामन्येषां प्रत्ययानामभिधेयलिङ्गवचनत्वं ज्ञापितं तथाच बहुचि बहुगुडो द्राक्षा बहुपटवो नर इत्येव प्रकृत्यनुसारिलिङ्गत्वम् गुडकल्पा द्राक्षेत्यादौ तु स्वार्थिकत्वाविशेषेऽपि अभिधेयलिङ्गत्वमिति भेदः । अतएव क्वचित् स्वार्थिका अपि प्रत्ययाः प्रकृतितो लिङ्गवचनान्यतिवर्त्तन्ते इति सामान्यतोऽभिहितम् ।

(२०) प्रकारश्चात्र सादृश्यं भेदश्चेत्युभयमपि ग्राह्यम् ।

प्रागिवात्कः। ५। ३। ७०।

इवे प्रतिकृताविव्यतः (६५४सू०) प्राक् काधिकारः।

अव्ययसर्व्वनाम्नामकच् प्राक् टेः। ५। ३। ७१।

तिङश्च (७००) त्यनुवर्त्तते।

कस्य च दः। ५। ३। ७२।

कान्ताव्ययस्य दकारोऽन्तादेशः स्यादकच्च।

अज्ञाते। ५। ३। ७३।

कस्यायमश्वोऽश्वकः (२१)। उच्चकैः। नीचकैः। सर्व्वके। विश्वके। ओकारसकारभकारादौ सुपि सर्व्वनाम्नष्टेः प्रागकच्*(२२)। युवकयोः। आवकयोः। युष्मकासु। अस्मकासु। युष्मकाभिः। अस्मकाभिः। ओकारेत्यादि किम् त्वयका। मयका। अकच्प्रकरणे तूष्णीमः काम्वक्तव्यः*। मित्त्वादन्त्यादचः (२६सू०) परः। तूष्णीकामास्ते। शीले को मलोपश्च *। तूष्णींशीलः। तूष्णीकः। पचतकि। जल्पतकि। धकित्। हिरकुत्।

कुत्सिते। ५। ३। ७४।

कुत्सितोऽश्वोऽश्वकः (२३)।

---

(२१) कस्यायमिति प्रश्नेनाज्ञातत्वमाक्षिप्यते। अज्ञातोऽश्व इत्यपि विग्रहः।

(२२) ओकारेति इदञ्च युष्मदस्मच्छब्दमात्रविषयमन्येषां सर्व्वनाम्नां प्रातिपदिकटेरेव प्रागकजिति भाष्ये स्थितं तदाशयेनाह युवकयोरिति।

(२३) कुत्सित इति येन धर्म्मेण वस्तु कुत्स्यते तद्धर्म्मयुक्तार्थवाचकात् क इत्यर्थः। अश्वक इत्यादौ धावनादेः सम्यगननुष्ठानात् कुत्सेति बोध्यम्

संज्ञायां कन्। ५। ३। ७५।

कुत्सिते कन् स्यात्तदन्तेन चेत्संज्ञा गम्यते। शूद्रकः। राधकः। स्वरार्थम् वचनम्।

अनुकम्पायाम्। ५। ३। ७६।

पुत्रकः। अनुकम्पितः पुत्र इत्यर्थः।

नीतौ च तद्युक्तात्। ५। ३। ७७।

सामदानादिरुपायो नीतिस्तस्यां गम्यमानायामनुकम्पायुक्तात्कन्प्रत्ययः स्यात्। हन्त ते धानकाः गुड़काः एहकि। पूर्व्वेणानुकम्प्यमानात्प्रत्ययः अनेन तु परम्परासम्बन्धे(२४)ऽपीति विशेषः।

बह्वचो मनुष्यनाम्नष्ठज्वा। ५। ४। ७८।

पूर्व्वसूत्रद्वयविषये (२५)।

घनिलचौ च। ५। ३। ७९।

तत्रैव।

ठाजादावूर्द्ध्वं द्वितीयादचः। ५। ३। ८३।

अस्मिन् प्रकरणे(२६) यः ठोऽजादिप्रत्ययस्य तस्मिन् प्रत्यये परे

---

(२४) परम्परेति अनुकम्प्यमानपुत्रादेर्धानादिदानेन परितोषणात् धानादेरपि अनुकम्प्यमानपुत्रादिसम्बन्धात् अनुकम्पायुक्तत्वम्।

(२५) पूर्व्वसूत्रद्वयेति अनुकम्पायां नीतौ चेत्यनन्तरोक्तसूत्रद्वयविषय इत्यर्थः।

(२६) अस्मिन्निति पूर्व्वोक्तसूत्रद्वयस्यैव प्रत्यासत्त्या प्रथमं बुद्धौ सन्निधापिततया तदर्थ एवेति ग्राह्यम्।

प्रकृतेर्द्वितीयादचऊर्द्ध्वं सर्व्वं लुप्यते। अनुकम्पितो देवदत्तो देविकः-देवियः-देविलः-देवदत्तकः। अनुकम्पितो वायुदत्तो वायुकः। ठग्रहणमुकोद्वितीयत्वे § कविधानार्थम्। वायुदत्तः वायुकः। पितृकः। चतुर्थादच ऊर्द्ध्वस्य लोपोवाच्यः *। अनुकम्पितो बृहस्पतिदत्तो बृहस्पतिकः। अनजादौ च विभाषा लोपो वक्तव्यः *। देवदत्तकः देवकः। लोपः पूर्व्वपदस्य च *। दत्तिकः-दत्तियः-दत्तिलः-दत्तकः। विनापि प्रत्ययम्पूर्व्वोत्तरपदयोर्व्वा लोपो वाच्यः *। देवदत्तः दत्तः देवः। सत्यभामा भामा सत्या। उवर्णाल्ल इलस्य च *। भानुदत्तः भानुलः। ऋवर्णादपि *। सवितृयः। सवितृलः।

चतुर्थादनजादौ च लोपः पूर्बपदस्य च।
अप्रत्यये तथैवेष्टउवर्णाल्ल इलस्य च।

ल इति लोपसंज्ञा प्राचाम्।

प्राचामुपादेरडज्वुचौ च। ५। ३। ८०।

उपशब्दपूर्व्वात् प्रातिपदिकात्पूर्वविषये अडच् वुच् एतौ स्तः। चाद्यथाप्राप्तम्। प्राचांग्रहणं पूजार्थम्। अनुकम्पित उपेन्द्रदत्तः उपडः—उपकः-उपिकः-उपियः-उपिलः-उपेन्द्रदत्तः। षड्रूपाणि।

जातिनाम्नः कन्। ५। ३। ८१।

मनुष्यनाम्न इत्येव। जातिशब्दो यो मनुष्यनामधेयस्तस्मात् कन् स्यादनुकम्पायाम् नीतौ च। सिंहकः। शरभकः। रासभकः। द्वितीयं सन्ध्यक्षरश्चेत्तदादेर्ल्लोपो वक्तव्यः *।

§ इसुसुक्तादित्यनेन (५।२८५०) इति शेषः।

कहोड़-कहिकः ‡। एकाक्षर (२७)पूर्व्वपदानामुत्तरपदलोपो वक्तव्यः *। वाचा आशीर्य्यस्य वागाशीर्द्दत्तः। वाचिकः। कथंषड़ङ्गुलीदत्तः षड़िकइति षषष्ठजादिवचनात् सिद्धम्।

शेवल सुपरिविशाल वरुणार्य्यमादीनां तृतीयात्। ५। ३। ८४।

एषां (२८) मनुष्यनाम्नां ठाजादौ परे तृतीतादच ऊर्द्ध्वं लोपः स्यात्। पूर्वस्यापवादः। अनुकम्पितः शेवलदत्तः शेवलिकः शेवलियः शेवलिलः। सुपरिकः। विशालिकः। वरुणिकः। अर्य्यमिकः।

अजिनान्तस्योत्तरपदलोपश्च। ५। ३। ८२।

अजिनान्तान्मनुष्यनाम्नोऽनुकम्पायां कन् तस्य चोत्तरपदलोपः। अनुकम्पितो व्याघ्राजिनो व्याघ्रकः। सिंहकः।

अल्पे। ५। ३। ८५।

अल्पन्तैलं तैलकम्।

---

‡ सम्भ्रमक्षरावधेर्लोपे बह्वच इत्यादिना (७०७पृ०) ठचि रूपसिद्धिः।

(२७) एकाचस्वङ्कितव्यञ्जनमेकाक्षरम् वागाशिषा दत्तो वागाशीर्दत्तः वाकुक्षरणकशुभाशंसनेन दत्त इत्यर्थः। वाचिक इत्यत्रेव षड़िक इत्यत्रापि षषिक इतिरूपापत्तिमाशङ्क्य समाधत्ते षष इति भसंज्ञायामुत्तरपदलोपे षषः ठजादौ प्रतिषेध इति (१।४।१८सू०)स्य वार्त्तिकेन भत्वनिषेधात्पदत्वात् जश्त्वमिति भावः।

(२८) एषामिति शेवलादिपूर्वपदानामकृतसन्धीनां तृतीयादच इति वक्तव्ये तेन सुपर्य्याशीर्दत्तशब्दस्य सुपरिक इत्यादि सिद्धिः। शब्देन्दु०।

ह्रस्वे (२९)। ५। ३। ८६।

ह्रस्वो हस्वो हस्वकः।

संज्ञायाङ्कन्। ५। ३। ८७।

ह्रस्वहेतुका या संज्ञा तस्यां गम्यमानायाङ्कन्। पूर्वस्यापवादः। वंशकः। वेणुकः।

कुटीशमीशुण्डाभ्यो रः। ५। ३। ८८।

ह्रस्वा कुटी कुटीरः (३०)। शमीरः। शुण्डारः।

कुत्वा डुपच्। ५। ३। ८९।

ह्रस्वा कुतूः कुतुपः। 'कुतूः कृत्तेः स्नेहपात्रं ह्रस्वा सा कुतुपः पुमान्'।

कासूगोणीभ्यां ष्टरच्। ५। ३। ९०।

आयुधविशेषः कासूः ह्रस्वा सा कासूतरी। गोणीतरी।

वत्सोक्षाश्वर्षभेभ्यश्च तनुत्वे। ५। ३। ९१।

वत्सतरः द्वितीयं वयः प्राप्तः (३१)। उक्षतरः अश्वतरः। ऋषभतरः। प्रवृत्तिनिमित्ततनुत्वे एवायम्।

---

(२९) अल्पत्वह्रस्वत्वे महत्त्वदीर्घत्वप्रतिद्वन्द्विनौ परिमाणविशेषौ।

(३०) प्रकृतिलिङ्गातिक्रमस्यापि काचित्कत्वादाह कुटीर इति।

(३१) वत्सः प्रथमवयास्तस्य तनुत्वं वयोऽन्तरप्राप्तिः। उक्षा द्वितीयवयास्तस्य तनुत्वं तृतीयवयःप्राप्तिः। अश्वो जातिस्तस्य तनुत्वमपकर्षोऽन्यपितृकता गर्दभेनाश्वायामुत्पादितत्वादस्य जात्यपकर्षः। ऋषभो भारवोढा तस्य वहने मन्दशक्तिरपकर्ष इत्येवमुदाहरणेषु बोध्यम्।

किंयत्तदोर्निर्द्धारणे द्वयोरेकस्य (३२) डतरच्। ५। ३। ९२।

अनयोः कतरो वैष्णवः। यतरः। ततरः। महाविभाषया कः। यः। सः।

वा बहूनां जातिपरिप्रश्ने डतमच्। ५। ३। ९३।

बहूनां मध्ये एकस्य निर्द्धारणे डतमच् वा स्यात्। जातिपरिप्रश्नइति प्रत्याख्यातमाकरे (३३)। कतमो भवतां कठः। यतमः। ततमः। वाग्रहणमकजर्थम्। यकः। सकः। महाविभाषया। यः। सः (३४)। किमोऽस्मिन्विषये डतरजपि। कतरः।

एकाच्च प्राचाम्। ५। ३। ९४।

डतरच्डतमचौ स्यात्। अनयोरेकतरो मैत्रः। एषामेकतमः।

अवक्षेपणे (३५) कन्। ५। ३। ९५।

व्याकरणेन गर्वितः व्याकरणकः। येनेतरः कुत्स्यते तदिहोदाहरणम्। स्वतः कुत्सितस्तु कुत्सित (७०६९०) इत्यस्य।

प्रागिवीयानां पूर्णोऽवधिः।

---

(३२) द्वयोरेकस्य निर्द्धारणे निर्द्धार्य्यमाणवाचिभ्यः किमादिभ्यो डतरजित्यर्थः। अत्र निर्द्धारणं न प्रत्ययार्थः विग्रहे तद्धितं विनापि षष्ठ्यैव प्रतीयमानतयाऽन्यलभ्यत्वात् किन्तु विषयनिर्देश इति बोध्यम्।

(३३) प्रत्याख्यातमिति तेन कतमो भवताम्, अध्यापकः, शूरो, देवदत्तो वेति प्रयोगः सङ्गच्छते।

(३४) यः स इति अतएव क एतयोरर्थविशेष इति भाष्ये न डतरप्रयोगः।

(३५) अवक्षिप्यते येन धर्म्मेण तदवक्षेपणन्तेन कुत्सित इत्यनेन न गतार्थता।

इवे प्रतिकृतौ (१)।५।३।९६।

कन् स्यात्। अश्व इव प्रतिकृतिः अश्वकः। प्रतिकृतौ किम् गौरिव गवयः।

संज्ञायां च।५।३।९७।

इवार्थे कन् स्यात् समुदायश्चेत् संज्ञा। अप्रतिकृत्यर्थमारम्भः। अश्वसदृशस्य संज्ञा अश्वकः। उष्ट्रकः।

लुम्मनुष्ये।५।३।९८।

संज्ञायां विहितस्य कनो लुप् स्यान्मनुष्ये वाच्ये। चञ्चा तृणमयः पुमान्। चञ्चेव मनुष्यश्चञ्चा(२)वध्रिका।

जीविकार्थे चापण्ये।५।३।९९।

जीविकार्थं यद् अविक्रीयमाणं तस्मिन्वाच्ये कनो लुप् स्यात्। वासुदेवः। शिवः। स्कन्दः। देवलकानां (३) जीविकार्थासु देवप्रतिकृतिष्विदम्। अपण्ये किम्। हस्तिकान्विक्रीणीते।

---

(१) इवार्थोपमानत्ववति वर्त्तमानात् प्रातिपदिकात् कन् स्यात् यदुपमेयं तत् प्रतिकृतिश्चेदित्यर्थः। प्रतिकृतिश्च मृदादिनिर्मिता प्रतिमा। अश्वक इत्यादौ उपमानाश्वाभिन्न प्रतिकृतियुक्तः इत्यादिरीत्या बोधः।

(२) चञ्चेति अत्र लुप्तत्वात् प्रकृतिवल्लिङ्गमात्रं (५।४।९६०) न तु वचनमपि तत्तु विशेष्यवदेव तेन चञ्चे मनुष्यावित्यादिप्रयोगः।

(३) देवलकानामिति प्रतिमां गृहीत्वा भिक्षार्थं प्रतिगृहमटतामित्यर्थः तत्तदायतनेषु प्रतिष्ठापिततत्पूजार्थप्रतिमादिषु तु भ्रमात्मिका शिवाद्यभेदबुद्धिरेव न तु सादृश्यबुद्धिरिति न तत्र प्रत्यय इति बोध्यम्।

देवपथादि(४)भ्यश्च। ५। ३। १००।

कनो लुप् स्यात्। देवपथः। हंसपथः। आकृतिगणोऽयम्।

वस्तेर्ढञ्। ५। ३। १०१।

इवेत्यनुवर्त्तत एव। प्रतिकृताविति निवृत्तम्। वस्तिरिव-वास्तेयम्। वास्तेयी।

शिलाया ढः। ५। ३। १०२।

शिलेव शिलेयम्। शिलाया इति योगविभागात्ढञपीत्येके। शैलेयम्।

शाखादि(५) भ्यो (यः) यत् (६)।५।३।१०३।

शाखेव शाख्यः। मुख्यः। जघनमिव जघन्यः। अग्र्यः। शरण्यः।

द्रव्यञ्च भव्ये (७)। ५। ३। १०४।

द्रव्यमयं ब्राह्मणः।

---

(४) देवपथ हंसपथ वारिपथ रथपथ स्थलपथ करिपथ अजपथ राजपथ शतपथ शङ्कुपथ सिन्धुपथ सिद्धगति उष्ट्रग्रीव वामरज्जु हस्त इन्द्र दण्ड पुष्प मत्स्य देवपथादिराकृतिगणः।

(५) शाखा मुख जघन शृङ्ग मेघ अभ्र चरण स्कन्ध स्कन्द उरस् शिरस् अग्र शरण शाखादिः।

(६) शाखादिभ्यो यदित्येव पठन्तेन तित्त्वादाद्युदात्तत्वमिति। शब्देन्दु०।

(७) भव्ये आत्मवति अभिप्रेतार्थपात्रभूत इति यावत् तद्विषयात् द्रुशब्दादिवार्थे यः (यत्) स्यादित्यर्थः।

कुशाग्राच्छः। ५। ३। १०५।

कुशाग्रमिव कुशाग्रीया बुद्धिः।

समासाच्च तद्विषयात्। ५। ३। १०६।

इवार्थविषयात् समासाच्छः स्यात्। काकतालीयो(८)देवदत्तस्य बधः। इह काकतालसमागमसदृशस्चोरसमागम इति समासार्थः तत्प्रयुक्तः काकमरणसदृशस्तु प्रत्ययार्थः। अजाकृपाणीयः अतर्कितोपनत इति फलितोऽर्थः।

शर्करादि(९)भ्योऽण्। ५। ३। १०७।

शर्करेव शार्करम्।

अङ्गुल्यादि(१०)भ्यष्ठक्। ५। ३। १०८।

अङ्गुलीव आङ्गुलिकः। मरुजेव मारुजिकः।

एकशालायाष्ठजन्यतरस्याम्। ५। ३। १०९।

---

(८) काकतालीयमिति काक इव ताल इवेति वाक्ये सह सुपेति (२१८५०) समासः वृत्तिविषये काकतालशब्दौ तत्समवेतक्रियावाचिनौ तत्र काकगमनं देवदत्तगमनस्योपमानं तालपतनं दस्यूपनिपातस्य, तालेन तु यः काकस्य बधः स देवदत्तस्य दस्युना बधस्योपमानमिति बधादिरेव काकतालीयादिशब्दवाच्यः संपद्यते इति कैयटः।

(९) शर्करा कपालिका कपाटिका कनिष्ठिका पुण्डरीक शतपत्र गोलोमन् लोमन् गोपुच्छ नराचो नकुल सिकता शर्करादिः।

(१०) अङ्गुली मरुज बभ्रु वल्गु मण्डर मण्डल शष्कुली हरि कपि मुनि रुह खल उदश्वित् गोणी उरस् कुलिश अङ्गुल्यादिः।

एकशालाशब्दादिवार्थे ठञ् वा। पक्षे ठक्। एकशालेव एकशालिकः-ऐकशालिकः।

कर्कलोहितादीकक्। ५। ३। ११०।

कर्कः शुक्लोऽश्वः स इव कार्कीकः। लौहितीकः स्फटिकः।

पूगाञ्ञ्योऽग्रामणीपूर्व्वात्। ५। ३। ११२।

इवार्थो निवृत्तः। नानाजातीया अनियतवृत्तयोऽर्थकामप्रधानाः सङ्घाः पूगस्तद्वाचकात् स्वार्थे ञ्यः स्यात्। लौहितध्वज्यः

व्रातच्फञोरस्त्रियाम्। ५। ३। ११३।

व्रातः, कापोतपाक्यः। च्फञ्, कौञ्जायन्यः। व्राध्रायन्यः।

आयुधजीविसङ्घाञ्ञ्याड्वाहीकेष्वब्राह्मणराजन्यात्। ५। ३। ११४।

वाहीकेषु य आयुधजीविसङ्घस्तद्वाचिनः स्वार्थे ञ्यट्। चौद्रक्यः। मालव्यः। टित्वान्ङीप्। चौद्रकी। आयुधेति किम्। मल्लाः। सङ्घेति किम् सम्राट्। वाहीकेषु किम् शवराः। अब्राह्मणेति किम् गोपालवाः। शालङ्कायनाः। ब्राह्मणे तद्विशेषग्रहणम् राजन्ये स्वरूपग्रहणम्।

वृकाट्टेण्यण्। ५। ३। ११५।

आयुधजीविसङ्घवाचकात् स्वार्थे। वार्केण्यः। आयुधेति किम्। जातिशब्दान्मा भूत्।

दामन्यादि(११)त्रिगर्त्तषष्ठाच्छः। ५। ३। ११६।

दामन्यादिभ्यस्त्रिगर्त्तषष्ठेभ्यश्चायुधजीविसङ्घवाचिभ्यः स्वार्थे छः स्यात्। त्रिगर्त्तः षष्ठो वर्गो येषान्ते त्रिगर्त्तषष्ठाः।

आहुस्त्रिगर्त्तषष्ठांस्तु कौण्डोपरथदाण्डकी।
क्रोष्टुकिर्जालमानिश्च ब्रह्मगुप्तोऽथ जालकिः॥

दामनीयः दामनीयौ दामनयः। औलपीयः औलपीयौ उलपयः। त्रिगर्त्तषष्ठः। कौण्डोपरथीयः। दाण्डकीयः।

पर्श्वादि-यौधेयादि-(१२)-भ्योऽणञौ। ५। ३। ११७।

आयुधजीविसङ्घवाचिभ्य एभ्यः क्रमादणञौ स्तः स्वार्थे। पार्शवः पार्शवौ पर्शवः। यौधेयः यौधेयौ यौधेयाः।

अभिजिद्विदभृच्छालावच्छिखावच्छमीवदूर्णावच्छ्रुमदणो यञ्। ५। ३। ११८।

अभिजिदादिभ्योऽणन्तेभ्यः स्वार्थे यञ् स्यात्। अभिजितोऽ-

---

(११) दामनि औलपि वैजवापि औदकि औदङ्कि आच्युतन्ति आच्युतदन्ति शाकुन्तकि छाकिदन्ति औडवि काकदन्तकि शालुन्तपि सार्व्वसेनि विन्दु वैन्दवि तुलभ मौञ्जायन काकन्दि सावित्रीपुत्र दामन्यादिः। दामनय इत्यत्र बहुत्वे (७१७८०) तद्राजसंज्ञत्वात् प्रत्यय लुक्। एवमन्यत्रापि।

(१२) पर्शु असुर रक्षस् बाह्लीक वयस् वसु मरुत् सत्वत् दशार्ह पिशाच अशनि कार्षापण पर्श्वादिः। यौधेय कौशेय शौक्रेय शौभ्रेय धौर्त्तेय धार्त्तेय ज्याबाणेय त्रिगर्त्त भरत उशीनर यौधेयादिः।

पत्यम् आभिजित्यः। वैदभृत्यः। शालावत्यः। शैखावत्यः। शामीवत्यः। और्णावत्यः। श्रौमत्यः।

ञ्याद्यस्तद्राजाः। ५। ३। ११९।

पूगाञ्ञ्य (७१५सू०) इत्यारभ्य उक्ता एतत्संज्ञाः स्युः। तेनास्त्रियाम्बहुषु (५२०सू०) लुक्। लोहितध्वजाः। कपोतपाकाः। कौञ्जायनाः। ब्राध्नायना इत्यादि।

पादशतस्य संख्यादेर्वीप्सायां वुन् लोपश्च। ५। ४। १।

लोपवचनमनैमित्तिकत्वार्थम्। अतो न स्थानिवत्। पादः पत् (१७८सू०) तद्धितार्थ इति (३५५सू०) समासे कृते प्रत्ययः। वुन्नन्तं स्त्रियामेव। द्वौ द्वौ पादौ ददाति द्विपदिकाम्। द्विशतिकाम्। पादशतग्रहणमनर्थकमन्यत्रापि दर्शनात्। द्विमोदकिकाम्।

काण्डव्यवसर्गयोश्च। ५। ४। २।

वुन् स्यात्। अवीप्सार्थमिदम्। द्वौ पादौ दण्डितः द्विपदिकां (१३) व्यवसृजति वा ददातीत्यर्थः।

स्थूलादिभ्यः (१४) प्रकारवचने कन्। ५। ४। ३।

---

(१३) द्विपदिकामित्यत्र दण्डित इत्यनुपज्यते दण्डेर्द्विकर्मकत्वात् गौणे कर्मणि निष्ठा।

(१४) स्थूल अणु माष इषु (कृष्ण तिलेषु) (यव व्रीहिषु) इक्षु तिल पाद्य (कालावदात सुरायाम्) (गोमूत्र आच्छादने) (सुरा अहौ) (जीर्ण

जातीयरोऽपवादः। स्थूलकः। अणुकः। चञ्चद्बृहतोरुपसंख्यानम् *। चञ्चत्कः। बृहत्कः। (सुरा अहौ ग०)। सुरावर्णोऽहिः सुरकः।

अनत्यन्तगतौ (१५) क्तात्। ५। ४। ४।

छिन्नकम्। भिन्नकम्।

न सामिवचने। ५। ४। ५।

सामिपर्य्याये उपपदे क्तान्तान्न कन्। सामिकृतम् अर्द्धकृतम्। अनत्यन्तगतेरिह प्रकृत्यैवाभिधानात्(१६)पूर्व्वेण कन्न प्राप्तः। इदमेव निषेधसूत्रमत्यन्तस्वार्थिकमपि कनं ज्ञापयति। बहुतरकम्।

बृहत्या आच्छादने। ५। ४। ६।

कन् स्यात्। द्वौ प्रावारोत्तरासङ्गौ समौ बृहतिका तथा। आच्छादने किम्। बृहती छन्दः।

अषडक्षाशितंग्वलङ्कर्म्मालम्पुरुषाध्युत्तरपदात् खः। ५। ४। ७।

शालिषु) (पत्रमूल समस्तो व्यस्तश्च) कुमारीपुत्र कुमारीश्वशुरमणि, स्थूलादिः। प्रकारोऽभेदः सादृश्यञ्चोभयत्रैव प्रत्ययः।

(१५) अनत्यन्तगतिः साकल्येन सम्बन्धाभावः। छिन्नकमित्यस्य ईषच्छिन्नमित्यर्थः। प्रकृतिवाच्यया क्रियया क्तार्थस्य कर्म्मण एकदेशप्रतीत्याऽत्यन्तगतिर्नास्तीति प्रत्ययः।

(१६) प्रकृत्यैवेति समस्तत्वेन तदेकदेशसामिशब्देनैवेत्यर्थः।

स्वार्थे। अषडक्षीणो (१७) मन्त्रः द्वाभ्यामेव कृत इत्यर्थः। अशिता गावोऽस्मिन्निति अशितङ्गवीनमरण्यम्। निपातनात्पूर्वस्य मुम्। अलं कर्मणे अलङ्कर्मीणः। अलम्पुरुषीणः (१८)। ईश्वराधीनः। नित्योऽयं खः उत्तरसूत्रे विभाषाग्रहणात्। अन्येऽपि केचित् स्वार्थिकाः प्रत्ययाः नित्यमिष्यन्ते। तमबादयः (१९) प्राक्कनः, ञ्यादयः प्राग्वुनः, आमादयः प्राङ्मयटः, बृहतीजात्यन्ताः, समासान्ताश्चेति।

विभाषाञ्चेरदिक्स्त्रियाम्। ५। ४। ८।

अदिक्स्त्रीवृत्तेरञ्चत्यन्तात्प्रातिपदिकात् खः स्याद्वा स्वार्थे। प्राक्(२०) प्राचीनं प्रत्यक्-प्रतीचीनम्। अवाक्-अवाचीनम्। 'निकृष्टप्रतिकृष्टार्वरेफयाप्यावमाधमाः' इति कोषात् अर्वा निकृष्टः। अर्वन्तमञ्चतीति अर्वाक्-अर्वाचीनम्। अदिक्स्त्रियां किम् प्राची दिक्। उदीची दिक्। दिग्ग्रहणं किम्

---

(१७) न सन्ति षडक्षीणि श्रोतृरूपाणीन्द्रियाणि यस्मिन्निति "बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोरिति (४१४पृ०) समासान्ते अनेन खः। मन्त्रो मन्त्रणम्।

(१८) अलम्पुरुषीणः प्रतिमल्लादिपुरुषः।

(१९) तमबादय इति अतिशायने तमबित्यादयः (७००पृ०) प्राक् कन इति अवक्षेपणे कनित्यतः (७११पृ०) प्राग्वर्त्तिनः; ञ्यादयः पूगाञ्ञ्य इत्यादयः (७१५पृ०) पादशतस्येत्यादिना (७१७पृ०) विहितात् वुनः प्राग्वर्त्तिनः। आमादय इति किमेत्तिङव्ययेत्यादिना (७००पृ०) विहिता आमादयः प्राङ्मयट इति तत्प्रकृतवचने मयडित्यतः (७२२पृ०) प्राग्वर्त्तिनः। बृहतीजात्यन्ता इति बृहत्या आच्छादन इति (७१८पृ०) कमादयः जात्यन्ताच्छेति (७२०पृ० विहितच्छान्ता इत्यर्थः।

(२०) प्रागिति लुप्तास्तात्यन्तम् प्राचि देशे काले वेत्यर्थः तद्धितश्चासर्वविभक्ति-

प्राचीना (२१) ब्राह्मणी। स्त्रीग्रहणं किम् प्राचीनं (२२) ग्रामादाम्राः।

जात्यन्ताच्छ बन्धुनि (२३)। ५। ४। ९।

ब्राह्मणजातीयः। बन्धुनि किम् ब्राह्मणजातिः शोभना। जातेर्व्यञ्जकं द्रव्यं बन्धु।

स्थानान्ताद्विभाषा सस्थानेनेति चेत्। ५। ४। १०।

सस्थानेन(२४)तुल्येन चेत् स्थानान्तमर्थवदित्यर्थः। पितृस्थानीयः (२५)। पितृस्थानः। सस्थानेन किम् गोस्थानम्।

(२०३१०) रित्यनेनाव्ययत्वात् निर्लिङ्गत्वम् तदुत्तरस्वप्रत्यये तु सामान्ये नपुंसकमेकवचनञ्च। स्वप्रत्ययप्रकृतेस्तदाधेयद्रव्यपरत्वे विशिष्यनिघ्नतेति भेदः।

(२१) प्राचीना ब्राह्मणीति कालरूपक्रियानिमित्तो देशनिमित्तो वायं शब्दः तथाचास्याः स्त्रीत्वेऽपि दिक्त्वाभावः।

(२२) प्राचीनमित्यत्र प्रागिति लुप्तास्तात्यन्तमव्ययं देशकालवाचकं प्रकृतिस्तस्य चाव्ययतया निर्लिङ्गत्वात् सामान्ये नपुंसकता तथाच ग्रामावधिकप्राग्देशवृत्तय आम्रा इति बोधः। यदा तु प्रागादिशब्दास्तद्देशकालस्य बोधकास्तदा विशिष्यनिघ्नतया प्राचीना आम्रा इत्येव।

(२३) बध्यतेऽस्मिन् जातिरिति बन्धु व्यञ्जकद्रव्यं तत्र वर्त्तमानात् तदाश्रयव्यक्तौ गम्यमानायां जात्यन्तात् छ इत्यर्थः। अत्र प्रकृतितो लिङ्गवचनातिक्रम इष्ट एव।

(२४) सस्थानशब्दस्तुल्यवाची तुल्यार्थेन चेत् स्थानान्तमर्थवत् तदा प्रत्यय इत्यर्थ इतिशब्दादर्थवदिति लभ्यम्।

(२५) पितृस्थानीय इति स्थानं सम्बन्धविशेषः पितुरिव स्थानमस्येति बहुव्रीहिस्ततोऽनेन छः।

अनुगादिनष्ठक्। ५। ४। १३।

अनुगदतीत्यनुगादी स एवानुगादिकः।

विसारिणो मत्स्ये। ५। ४। १६।

अण् स्यात्। वैसारिणः। मत्स्ये इति किम् विसारी देवदत्तः।

संख्यायाः क्रियाभ्यावृत्तिगणने कृत्वसुच्। ५। ४। १७।

अभ्यावृत्ति (२६) र्जन्म क्रियाजन्मगणनवृत्तेः संख्याशब्दात्

---

(२६) अभिमुखी आवृत्तिरभ्यावृत्तिः सा च जन्मरूपैवेह याह्येत्याहाभ्यावृत्तिर्जन्मेति। गणनञ्च एकत्वाद्यवान्तरसंख्योत्पादनं तद्ग्रहणेनैव संख्यावाचकत्वलाभे पुनः संख्याग्रहणं संख्यासंज्ञकानामपि ग्रहणार्थम् तेन बहुकृत्वो गणकृत्वइत्यादि सिद्धम्। एतेन भूरिप्रभृतीनां संख्याबोधकत्वेऽपि तत्संज्ञकत्वाभावात् न ग्रहणम्। अत्र क्रियेतिविशेषणेन द्रव्यादिगणनायां नास्य प्रवृत्तिः। अस्य च क्रियायामेवान्वयः „संबोधनान्तं कृत्वोऽर्थाः कारकं प्रथमोपति,,रित्यादीन्युपक्रम्य 'सम्बन्धशाब्दकस्यास्य क्रिययैवावधार्य्यतामिति' हर्य्युक्तेः। क्रिया च धातुवाच्या साध्यरूपैव याह्या घञादिवाच्यसिद्धक्रियायान्तु नास्य साधुत्वमतएव द्वौ पाकावित्येव तत्र प्रयोगस्तद्गुणीभूतधात्वर्थक्रियायान्वये तु द्विःपाकः इत्येव प्रयोगः। अतएव च "साध्यरूपा क्रिया तत्र धातुरूपनिबन्धना। सिद्धभावस्तु यस्तस्याः स घञादिनिबन्धन इति हरिणा कारकाद्यन्वयार्थं घञाद्यन्ते क्रियाया द्विधा भानमुक्तम्। तेन द्विर्वचनेऽचीति सूत्रनिर्देशः सङ्गच्छते सङ्गच्छते च द्विर्बद्धं सुबद्धं भवतीति भाष्यप्रयोगः। विस्तरोऽस्मत्कृतशब्दार्थरत्ने द्रष्टव्यः।

स्वार्थे कृत्वसुच् स्यात्। पञ्चकृत्वो(२७)भुङ्क्ते। संख्यायाः किम्(२८)भूरिवारान्(२९)भुङ्क्ते।

द्वित्रिचतुर्भ्यः सुच्। ५। ४। १८।

कृत्वसुचोऽपवादः। द्विर्भुङ्क्ते। त्रिः। रात्सस्य(१२२४०)चतुः।

एकस्य सकृच्च। ५। ४। १९।

सकृदित्यादेशः स्यात्। चात्सुच्। सकृद्भुङ्क्ते। संयोगान्तस्येति (२६४०) सुचो लोपः न तु हल्ङ्याबिति (१११४०) अभैत्सी-दित्यत्र सिचइव सुचोपि,, तद्दूयोगात् ‡।

विभाषा बहोर्धाऽविप्रकृष्टकाले। ५। ४। २०।

अविप्रकृष्टआसन्नः। बहुधा बहुकृत्वो वा दिवसस्य भुङ्क्ते। आसन्नकाले किम् बहुकृत्वो मासस्य भुङ्क्ते।

तत्प्रकृतवचने मयट्। ५। ४। २१।

प्राचुर्य्येण प्रस्तुतम् प्रकृतन्तस्य वचनम् प्रतिपादनम् भावेऽ-

---

(२७) पञ्चकृत्व इति पञ्चादिशब्दास्तत्तत्संख्योत्पत्तिपराः कृत्वसुजादयस्तु तद्द्योतकाः तथाच पञ्चादिसंख्योत्पत्तिकं भोजनमिति बोधः। क्रिया-समुदायस्यासमाप्तत्वात् वर्त्तमानप्रयोगः।

२८) किमिति गणनइत्युक्तेव संख्यालाभे संख्याग्रहणं किमर्थमिति प्रश्नः।

(२९) उत्तरमाह भूरीति अनियतसंख्यासु संख्यासंज्ञकबहुगणशब्दग्रह-णात्तदितरेषां संख्याकार्य्यं नाप्नोतीति ज्ञापितं तेन भूर्य्यादेर्न प्रसङ्गः। वारशब्दः कालपरः स च यावता कालेन भोजनं पर्य्याप्तं भवति तावान् ग्राह्यः कालाध्वनोरिति (२६८४०) अत्यन्तसंयोगे द्वितीया।

‡ तेन सह इतिसीत्यनेन योगात् सहचारित्वात् तथाच सिचस्तिपेव सुचः सुपा साहचर्य्यान्न तेन सूत्रेण लोप इति भावः।

धिकरणे वा ल्युट्। आद्ये(३०)। प्रकृतमन्नं अन्नमयम्। अपूपमयम्। यवागूमयम्। द्वितीये। अन्नमयो यज्ञः। अपूपमयं पर्व।

समूहवच्च बहुषु। ५। ४। २२।

सामूहिकाः प्रत्यया अतिदिश्यन्ते। चान्मयट्। मोदकाः प्रकृताः मौदकिकम् मोदकमयम्। शाष्कुलिकम् शष्कुलीमयम्। द्वितीयेऽर्थे। मौदकिको यज्ञः मोदकमयः।

अनन्तावसथेतिहभेषजाञ्ञ्यः। ५। ४। २३।

अनन्तएवानन्त्यम्। आवसथएवावसथ्यम्। इतिहेति निपातसमुदायः (३१)। ऐतिह्यम्। भेषजमेव (३२) भैषज्यम्।

देवतान्तात्तादर्थ्ये(३३) यत्। ५। ४। २४।

तदर्थएव तादर्थ्यम् स्वार्थे ष्यञ्। अग्निदेवतायै इदमग्निदेवत्यम्। पितृदेवत्यम्।

पादार्घाभ्याञ्च। ५। ४। २५।

पादार्थमुदकम्पाद्यम्। अर्घ्यम्। नवस्य नूआदेशः त्नप्तनप्-

---

(३०) आद्ये भावल्युडन्तपक्षे। द्वितीये उच्यमानप्रकृताधिकरणमेव तद्धितार्थस्तेन तयोरेकत्र क्लीबलिङ्गताऽपरत्र विशेष्यलिङ्गता चेति भेदः।

३१) निपातसमुदायइति उपदेशपारम्पर्य्ये वर्त्तते इति शेषः तस्य चाप्रातिपदिकत्वेऽपि वचनसामर्थ्यात् प्रत्ययः।

(३१) भिषजा कृतं भेषजमतएव ज्ञापकादेकारादेशः।

(३२) तादर्थ्ये इति तदर्थकवस्तुनि द्योत्ये इत्यर्थः वैधकर्म्मणि त्यज्यमानद्रव्योद्देश्यकत्वं मन्त्रस्तुत्यत्वं वा देवतात्वमतः पितृदेवत्यमित्युदाहृतम्।

खाश्च प्रत्यया वक्तव्याः* । नूत्नम् । नूतनम् । नवीनम् । नश्च पुराणे प्रात् * । पुराणार्थे वर्त्तमानात्प्रशब्दान्नो वक्तव्यः । चात्पूर्व्वोक्ताः । प्रणम् । प्रत्नम् । प्रतनम् । प्रीणम् । भागरूपनामभ्यो धेयः * । भागधेयः । रूपधेयम् । नामधेयम् । अग्नीध्रसाधारणादञ्* । आग्नीध्रम् । साधारणम् । स्त्रियां ङीप् । आग्नीध्री । साधारणी (३४) ।

अतिथेर्ञ्यः । ५ । ४ । २६ ।

तादर्थ्य इत्येव । अतिथये इदमातिथ्यम् ।

देवात्तल् । ५ । ४ । २७ ।

देव एव देवता ।

अवेः कः । ५ । ४ । २८ ।

अविरेवाविकः ।

यावादि(३५)भ्यः कन् । ५ । ४ । २९ ।

याव एव यावकः । मणिकः ।

लोहितान्मणौ । ५ । ४ । ३० ।

---

(३४) समानं धारणमस्येति साधारणं अनेकं प्रत्यविशिष्टसंबन्धमित्यर्थः पृषोदरादित्वात् साधुः ।

(३५) याव मणि अस्थि तालु जानु सा(सा)न्द्र पीत स्तम्ब (ऋतावुष्णशीते) (पशौ लूनवियाते) (अणु निपुणे) (पुत्र कृत्रिमे) (स्नात वेदसमाप्तौ) (शून्य रिक्ते) (दान कुत्सिते) (तनु सूत्रे) ईयसश्च ज्ञात अज्ञात कुमारीक्रीडनानि च यावादिः ।

लोहितएव मणिर्लोहितको मणिः।

वर्णे चानित्ये (३६)। ५। ४। ३१।

लोहितकः कोपेन। लोहिताल्लिङ्गबाधनं वा॰। लोहितिका लोहनिका कोपेन।

रक्ते। ५। ४। ३२।

लाक्षादिना रक्ते (३७) यो लोहितशब्दस्तस्मात्कन् स्यात्। लिङ्गबाधनं वेत्येव। लोहितिका लोहनिका शाटी।

कालाच्च। ५। ४। ३३।

वर्णे चानित्ये रक्ते इति द्वयमनुवर्त्तते। कालकं मुखं वैलक्षण्येन। कालकः पटः। कालिका शाटी।

विनयादि(३८) भ्यष्ठक्। ५। ४। ३४।

विनयएव वैनयिकः। सामयिकः। (उपायाद्ध्रस्वत्वञ्च ग॰)। औपयिकः।

वाचो व्याहृतार्थायाम् (३९)। ५। ४। ३५।

---

(३६) यावदाश्रयमवस्थानयोग्यत्वाभावोऽनित्यत्वं स्वसमानाधिकरणध्वंसप्रतियोगित्वमिति यावत्।

(३७) लाक्षादिना रक्ते लौहित्यस्य यावदाश्रयमवस्थानादप्राप्तेऽयमारम्भः।

(३८) विनय समय (उपायाद्ध्रस्वत्वं च) संप्रति संगति कथञ्चित् अकस्मात् समाचार उपचार समयाचार व्यवहार संप्रदान समुत्कर्ष समूह विशेष अत्यय विनयादिः।

(३९) व्याहृतोऽन्येनोक्तोऽर्थो यस्याः सा व्याहृतार्था तस्यामित्यर्थः।

सन्दिष्टार्थायां वाचि विद्यमानाद्वाक्शब्दात् स्वार्थे ठक् स्यात्।
"सन्देशवाग्वाचिकं स्यात्"।

तद्युक्तात् (४०) कर्म्मणोऽण्।५।४।३६।

कर्म्मैव कार्म्मणम्। वाचिकम् श्रुत्वा क्रियमाणं(४१)कर्म्मेत्यर्थः।

ओषधेरजातौ।५।४।३७।

स्वार्थेऽण्। औषधम्पिबति। अजातौ किम् ओषधयः क्षेत्रे रूढाः।

प्रज्ञादि(४) भ्यश्च।५।४।३८।

प्रज्ञ एव प्राज्ञः। प्राज्ञी स्त्री। दैवतः। बान्धवः।

मृदस्तिकन्।५।४।३९।

मृदेव मृत्तिका।

सस्नौ प्रशंसायाम्।५।४।४०।

रूपपोऽपवादः। प्रशस्ता मृत् मृत्स्ना मृत्सा। उत्तरसूत्रे न्यतरस्यां[illegible]।

---

(४०) [illegible]प्रस्थादिवत्‌। यथा वचनपूर्व्वं यत् [illegible]।

(४१) इदं त्वया [illegible] सन्देशवाचं श्रुत्वा क्रियमाणं कर्म कार्म्मण मिति [illegible] वाच्यं स्यादिति।

(४२) प्रज्ञ वणिज् उशिज् उष्णिज् प्रत्यक्ष विद्वस् विदन् षोडन् विद्या मनस् (श्रोत्र शरीरे) (जुहत् कृष्णमृगे) चिकीर्षत् चोर शत्रु योध चक्षुस् वसु एनस् मरुत् क्रुञ्च सत्वत् दशार्ह वयस् व्याकृत असुर रक्षस् पिशाच अशनि कार्षापण देवता बन्धु [illegible]।

बह्वल्पार्थाच्छस्कारकादन्यतरस्याम्।५।४।४२।

बहूनि ददाति बहुशः। अल्पानि अल्पशः। बह्वल्पार्थान्मङ्गलामङ्गलवचनम्*। नेह बहूनि ददात्यनिष्टेषु अल्पन्ददात्याभ्युायिदकेषु।

संख्यैकवचनाच्च वीप्सायाम्।५।४।४३।

द्वौ द्वौ ददाति द्विशः। माषंमाषं माषशः। प्रस्थशः। परिमाणशब्दा इत्तावेकार्थाः(४२)एव। संख्यैकवचनात्किम् घटंघटं ददाति। वीप्सायां किम् द्वौ ददाति। कारकादित्येव। द्वयोर्द्वयोः स्वामी।

प्रतियोगे पञ्चम्यास्तसिः।५।४।४४।

प्रतिना कर्म्मप्रवचनीयेन योगे या पञ्चमी (२८१पृ०) विहिता तदन्तात्तसिः स्यात्। प्रद्युम्नः कृष्णतः प्रति। आद्यादिभ्य उपसंख्यानम्*। आदौ (४४) आदितः। मध्यतः। अन्ततः। पृष्ठतः। पार्श्वतः। आकृतिगणोऽयम्। स्वरेण स्वरतः वर्णतः।

अपादाने चाहीय‡रुहोः।५।४।४५।

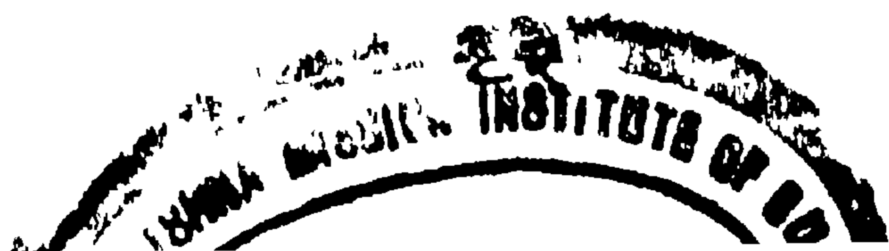
अपादाने या (२८४पृ०) पञ्चमी तदन्तात्तसिः स्यात्।

---

(४२) सूत्रे एकवचनपदं व्याख्यानात् परिमाणार्थकपरमित्याह परिमाणशब्दा इति एतच्च पदशःस्वरश इत्यादिप्रयोगात्तयोरप्युपलक्षणम्।

(४४) आद्यादिभ्य इति अयमेव सार्वविभक्तिकस्तसिरिति सूचयन्नाह आदाविति

‡ अनेनैत ज्ञापकात् कर्त्तर्यपि पञ्चमीत्युक्तं (४२५पृ०) प्राक्।

ग्रामादागच्छति ग्रामतः। अहीयरुहोः किम् स्वर्गाद्धीयते। पर्व्वतादवरोहति।

अतिग्रहाव्यथनक्षेपेष्वकर्त्तरि तृतीयायाः। ५। ४। ४६।

अकर्त्तरि तृतीयान्ताद्वा तसिः स्यात्। अतिक्रम्य ग्रहोऽतिग्रहः। चारित्रेणातिगृह्यते चारित्रतोऽतिगृह्यते चारित्रेणान्यामतिक्रम्य वर्त्तत इत्यर्थः। अव्यथनमचलने। वृत्तेन न व्यथते वृत्ततो न व्यथते वृत्तेन न चलतीत्यर्थः। क्षेपे। वृत्तेन क्षिप्तः वृत्ततः क्षिप्तः वृत्तेन निन्दित इत्यर्थः। अकर्त्तरीति किम्। देवदत्तेन क्षिप्तः।

हीयमानपापयोगाच्च। ५। ४। ४७

हीयमानपापयुक्तादकर्त्तरि तृतीयान्ताद्वा तसिः। वृत्तेन हीयते वृत्ततोहीयते। वृत्तेन पापः वृत्ततः पापः क्षेपस्याऽविवक्षायामिदम्। क्षेपे तु पूर्व्वेण सिद्धम्। अकर्त्तरि किम् देवदत्तेन हीयते।

षष्ठ्या व्याश्रये। ५। ४। ४८।

षष्ठ्यन्ताद्वा तसिः स्यान्नानापक्षसमाश्रये। देवा अर्जुनतोऽभवन् आदित्याः कर्णतोऽभवन्। अर्जुनस्य पक्षे इत्यर्थः। व्याश्रये किम् वृक्षस्य शाखा।

रोगाच्चापनयने। ५। ४। ४९।

रोगवाचिनः षष्ठ्यन्ताद्वा तसिश्चिकित्सायाम्। प्रवाहिकातः कुरु-प्रतीकारमस्याः कुर्व्वित्यर्थः। अपनयने किम् प्रवाहिकायाः प्रकोपनं करोति।

कृभ्वस्तियोगे संपद्यकर्त्तरि च्विः। ५। ४। ५०।

अभूततद्भाव (४५) इति वक्तव्यम्*। विकारात्मतां प्राप्नुवत्यां प्रकृतौ वर्त्तमानाद्विकारशब्दात् स्वार्थे च्विर्वा स्यात्करोत्यादिभिर्योगे।

अस्य च्वौ। ७। ४। ३२।

अवर्णस्य ईः स्यात् च्वौ वेर्लोपः (१६४पृ०) च्व्यन्तत्वात् ‡ अव्ययत्वम्। अकृष्णः कृष्णः संपद्यते तं करोति कृष्णीकरोति। ब्रह्मीभवति(४६)। गङ्गीस्यात्। अव्ययस्य च्वावीत्वं नेति

---

४५) अभूततद्भावे इत्यस्य गम्यमाने इति शेषः। तद्भावे इति करणतृतीयासमासे अभूतपदेन कर्त्तृषष्ठ्यन्तेन पुनः समासः। अभूतत्वञ्च तद्भावघटकतच्छब्दार्थ तादात्म्येन प्रागनुत्पन्नत्वम् एवञ्च यः पदार्थः येन रूपेण प्रागभूतस्तेन रूपेण तस्य भावः अभूततद्भाव इति फलितम् तथाच प्रकृतिस्वरूपमेव विकारस्वरूपतामापद्यमानं यत्र विवक्ष्यते तत्रायं प्रत्ययः एवञ्च सम्पत्तिकर्त्तृवाचकात् विकारबोधकात् शब्दात् अभूततद्भावे गम्ये प्रत्यय इति विशिष्टसूत्रार्थः। अत्र विकृतेः प्रकृतिबोधकता गौण्या वृत्त्येति च्विप्रत्ययान्तस्य गौणता। अतएव महद्भूता रात्रिरित्यादौ न महतआत्त्वं (३५५पृ०) न वा पुंवद्भावः। अत्र अनारोपिततद्भावे आरोपिततद्भावसम्पत्तावेवायं च्विस्तेनेश्वरप्रसादादिनाऽमहति यथार्थमहत्त्वोत्पत्तौ नायम् प्रत्ययस्तेन कारणीभूतो दण्ड इत्यसाधुरेव केचित्।

‡ तद्धितश्चासर्वविभक्तिरित्यत्र (२०३पृ०) सम्प्रदृतय इत्युक्तेरिति शेषः।

४६) ब्रह्मीभवतीति अत्र प्रकृतिभूतस्य ब्रह्मणः विकाराभेदेन भवनकर्त्तृत्वम् तेन संघीभवन्ति ब्राह्मणाः, त्वद्भवति चैत्र इत्यादौ वचनपुरुषव्यवस्था ऽन्यथा प्रकृतिविकृतिस्थलइव प्रकृतिवचनपुरुषानुसारिप्रयोगापत्तेः।

वाच्यम् । दोषाभूतमहः । दिवाभूता रात्रिः । एतच्चाव्ययीभावस्येति सूत्रे भाष्ये उक्तम् ।

क्यच्व्योश्च । ६ । ४ । १५२ ।

हलः परस्यापत्यययकारस्य लोपः स्यात् क्ये, च्वौ च परतः । गार्गीभवति ।

च्वौ च । ७ । ४ । २६ ।

च्वौ च परे पूर्व्वस्य दीर्घः स्यात् । शुचीभवति । पटू स्यात् । अव्ययस्य दीर्घत्वं नेति केचित् । तन्निर्मूलम् स्वस्ति स्यादिति तु महाविभाषया च्वेरभावात्सिद्धम् । स्वस्तीस्यादित्यपि पक्षे स्यादिति चेदस्तु । यदि नेष्यते तर्ह्यनभिधानात् च्विरेव नोत्पद्यते इत्यस्तु । दोषाभूतः (१८४५०) । मालीकरोति ।

अरुर्म्मनश्चक्षुश्चेतोरहोरजसां लोपश्च ।५।४।५१।

एषां लोपः स्याच् च्विश्च । अरूकरोति । उन्मनीस्यात् उच्चक्षूकरोति । विचेतीकरोति । विरहीकरोति । विरजीकरोति ।

विभाषा साति: कार्त्स्न्ये । ५ । ४ । ५२ ।

च्विविषये सातिर्वा स्यात्साकल्ये (४७) ।

सात्पदाद्योः । ८ । ३ । १११ ।

सस्य षत्वन्न स्यात् । दधि सिञ्चति । कृत्स्नं शस्त्रमग्निः सम्पद्यतेऽग्निसाद्भवति अग्नीभवति । महाविभाषया वाक्यमपि । कार्त्स्न्ये किम् एकदेशेन शुक्लीभवति पटः ।

---

(४७) साकल्यं सर्व्वावयवोपेतत्वम् । अभूततद्भावे इत्यप्यनुवर्त्तत एव ।

अभिविधौ सम्पदा च। ५। ४। ५३।

सम्पदा कृभ्वस्तिभिश्च योगे सातिर्वा स्यादभिव्याप्तौ। पक्षे कृभ्वस्तियोगे च्विः। सम्पदा तु वाक्यमेव। अग्निसात्सम्पद्यते अग्निसाद्भवति शस्त्रम् अग्नीभवति। जलसात्सम्पद्यते जलीभवति लवणम्। एकस्या व्यक्तेः सर्व्वावयवावच्छेदेनान्यथाभावः कार्त्स्न्यम्। बहूनां व्यक्तीनाङ्किञ्चिदवयवावच्छेदेनान्यथात्वं त्वभिविधिः।

तदधीनवचने। ५। ४। ५४।

सातिःस्यात्कृभ्वस्तिभिःसम्पदा च योगे। राजसात् करोति। राजसात्सम्पद्यते राजाधीनमित्यर्थः।

देये त्रा च। ५। ४। ५५।

तदधीने देये त्रा स्यात्सातिश्च आदियोगे। विप्राधीनन्देयं करोति विप्रत्राकरोति। विप्रत्रासम्पद्यते। पक्षे विप्रसात्करोति। देये किम् राजसाद्भवति राष्ट्रम्।

देवमनुष्यपुरुषपुरुमर्त्त्येभ्यो द्वितीयासप्तम्योर्बहुलम्। ५। ४। ५६।

एभ्यो द्वितीयान्तेभ्यः सप्तम्यन्तेभ्यश्च त्रा स्यात्। देवत्रावन्दे रमे वा। बहुलोक्तेरन्यत्रापि। बहुत्राजीवतो मनः।

अव्यक्तानुकरणाद्द्व्यजवरार्द्धादनितौ डाच्। ५। ४। ५७।

द्व्यचो ऽवरं न्यूनं न तु ततोन्यूनमनेकाजिति। यावत्ताद्दशमर्द्धं यस्य तस्माड्डाच् स्यात्कृभ्वस्तिभिर्योगे। डाचि (४८) विवक्षिते द्वे बहुलम्*। नित्यमाम्रेडिते डाचीति वक्तव्यम्*। डाच्परं यदाम्रेडितन्तस्मिन् परे पूर्व्वपरयोर्व्वर्णयोः पररूपं स्यात्। इति तकारपकारयोः पकारः। पटपटाकरोति। अव्यक्तानुकरणात्किम् ईषत्करोति। द्व्यजवरार्द्धात्किं श्रत्करोति अवरेति किम् खरटखरटाकरोति। त्रपटत्रपटाकरोति। अनेकाचइत्येव सूत्रयितुमुचितम् एवं हि डाचीति परस्यैव द्वित्वे सुवचेत्यवधेयम्। अनितौ किम् पटितिकरोति।

कृञो द्वितीयतृतीयशम्बवीजात्कृषौ। ५। ४। ५८।

द्वितीयादिभ्यो डाच् स्यात्कृञएव योगे कर्षणेऽर्थे। बहुलोक्तेरव्यक्तानुकरणादन्यस्य डाचि न द्वित्वम्। द्वितीयं तृतीयं कर्षणं करोति द्वितीयाकरोति। तृतीयाकरोति। शम्बशब्दः प्रतिलोमे। अनुलोमं कृष्टं चेत्रं पुनः प्रतिलोमं कर्षति शम्बाकरोति। वीजेन सह(४९)कर्षति। वीजाकरोति।

संख्यायाश्च गुणान्तायाः। ५। ४। ५९।

---

(४८) डाचि विवक्षित इति अन्यथा परस्यस्याश्रयणे पटपटाकरोतीत्यादौ पटशब्दस्यानेकाजर्द्धत्वाभावात् डाचोऽप्रसङ्गः विवक्षिते इत्युक्तौ च प्रथमं द्वित्वं ततोऽनेकाजर्द्धत्वात् डाजिति भावः।

(४९) वीजेनेति वीजवपनेन सहेत्यर्थः।

कृञो योगे कृपौ डाच् स्यात्। द्विगुणाकरोति चेतम् चेतकर्मकन्द्विगुणाकर्षणं करोतीत्यर्थः।

समायाच्च यापनायाम्। ५। ४। ६०।

कृपाविति निवृत्तम्। कृञो योगे डाच् स्यात्। समयाकरोति कालं यापयतीत्यर्थः।

सपत्त्रनिष्पत्त्रादतिव्यथने। ५। ४। ६१।

सपत्त्राकरोति मृगं सपुङ्खशरप्रवेशनेन सपत्त्रं करोतीत्यर्थः। निष्पत्त्राकरोति सपुङ्खस्य शरस्याऽपरपार्श्वे निर्गमनान्निष्पत्त्रं करोतीत्यर्थः। अतिव्यथने किम् सपत्त्रन्निष्पत्त्रं वा करोति भूतलम्।

निष्कुलान्निष्कोषणे। ५। ४। ६२।

निष्कुलाकरोति दाडिमम् निर्गतं कुलमन्तरवयवानां समूहो यस्मादिति बहुव्रीहेर्डाच्।

सुखप्रियादानुलोम्ये (५०)। ५। ४। ६३।

सुखाकरोति। प्रियाकरोति गुरुम् अनुकूलाचरणेनानन्दयतीर्थः।

दुःखात्प्रातिलोम्ये (५१)। ५। ४। ६४।

दुःखाकरोति स्वामिनम्पीडयतीत्यर्थः।

---

(५०) आराध्यचित्तानुवर्त्तनमानुलोम्यम्।

(५१) चित्तप्रतिकूलाचरणं प्रातिलोम्यम्।

शूलात्पाके। ५। ४। ६५।

शूलाकरोति मांसम् शूलेन (५२)पचतीत्यर्थः।

सत्यादशपथे। ५। ४। ६६।

सत्याकरोति भाण्डं वणिक् क्रेतव्यमिति तथ्यं करोतीत्यर्थः। अशपथे तु सत्यं करोति विप्रः।

मद्रात्परिवापणे। ५। ४। ६७।

मद्रशब्दोमङ्गलार्थः। परिवापणं मुण्डनम् मद्राकरोति माङ्गल्यं मुण्डनेन संस्करोतीत्यर्थः। भद्राच्चेति वक्तव्यम्। भद्राकरोति। अर्थः प्राग्वत्। परिवापणे किम् मद्रङ्करोति।

इति तद्धितप्रक्रिया समाप्ता।

(५२) करोतिरिह पचत्यर्थकः तदाह पचतीति।

इति श्रीतारानाथतर्कवाचस्पतिभट्टाचार्यसङ्कलितायां सरलाख्यायां सिद्धान्तकौमुदीव्याख्यायां तद्धितप्रक्रियाव्याख्या समाप्ता।

सर्व्वस्य द्वे (१)। ८। १। १।

त्यधिकृत्य।

नित्यवीप्सयोः। ८। १। ४।

आभीक्ष्ण्ये(२)वीप्सायाञ्च द्योत्ये पदस्य द्विर्व्वचनं स्यात्। आभीक्ष्ण्यन्तिङन्तेष्वव्ययसंज्ञककृदन्तेषु च। पचतिपचति। भुक्त्वाभुक्त्वा। वीप्सायाम्। वृक्षं वृक्षं सिञ्चति। ग्रामोग्रामो रमणीयः।

परेर्व्वर्ज्जने। ८। १। ५।

---

(१) सर्व्वस्येति सर्व्वावयवात्मकस्य पदस्य न तु कस्यचिदवयवस्येत्यर्थः।

(२) अविच्छेदेनैकरूपक्रियोत्पादनमाभीक्ष्ण्यं। पौनःपुन्यमिति यावत्। व्याप्तुमिच्छा वीप्सा व्याप्तिबोधयिषेति यावत् तस्याश्च प्रयोक्तृनिष्ठत्वेऽपि दृश्यमाणव्याप्तावेव सम्भवादाक्षेपेण दृश्यमाणव्याप्तिलाभः [illegible] वृक्षं वृक्षं सिञ्चतीत्युक्ते इदं वाक्यं व्याप्तिबोधनेच्छया प्रयुक्तमित्यवगमात् द्विर्वचनस्य व्याप्त्यर्थकताऽवसीयते। व्याप्तिश्च साकल्येनाभिसम्बन्ध इति साकल्यमप्यर्थाक्षिप्तं तस्य द्विर्वचनसमुदयप्रतिपाद्यतया बहिरङ्गत्वात् तदपेक्षयाऽन्तरङ्गपदकार्य्यत्वेन एकवचनादिकमेव प्रथममुत्पद्यतेऽतो द्विर्वचने साकल्यबोधेऽपि न बहुवचनप्रसङ्गः। एवञ्च द्विर्वचनैकशेषयोर्बहुत्वप्रतिपादनेऽपि द्विर्वचने विवक्षयैकत्वद्वित्वबहुत्वानि व्यवस्थितानि एकशेषे तु नियतद्वित्वादिप्रयोगः। अतएव द्विर्वचने प्रत्येकमेव विधेयसम्बन्धः एकशेषे तु समुदितस्येति भेदः भवति च ब्राह्मणायब्राह्मणाय शतं देयमित्यादितः प्रत्येकशतसम्बन्धित्वं ब्राह्मणानाम्, एकशेषे तु ब्राह्मणाभ्यां शतं देयमित्यादौ मिलितयोस्तत्सम्बन्धः। अतएव ,एकशेषे यथान्यषामर्थः शिष्टेन मिलितयोस्तत्सम्बन्धः। [illegible] गम्यते। तद्वदेव द्विशेषेऽपि शिष्टाभ्यामितरार्थधी'रिति सामान्यतो बहूनां बोधकता द्विर्वचनस्याभिहिता।

परिपरि वङ्गेभ्यो वृष्टो देवः वङ्गान् परिहृत्येत्यर्थः। परे-र्व्वर्ज्जने वावचनम् *। परि वङ्गेभ्यः।

उप्र्यध्यधसः सामीप्ये। ८। १। ७।

उपर्य्युपरि ग्रामम्। ग्रामस्योपरिष्टात्समीपे देशे इत्यर्थः। अध्यधि सुखम् सुखस्योपरिष्टात्समीपकाले दुःखमित्यर्थः। अधोऽधो लोकम् लोकस्याधस्तात्समीपे देशे इत्यर्थः।

वाक्यादेरामन्त्रितस्याऽसूयासम्मतिकोपकुत्सन-भर्त्सनेषु। ८। १। ८।

असूयायाम्। सुन्दर! सुन्दर! वृथा ते सौन्दर्य्यम्। सम्मतौ। देव! देव! वन्द्योऽसि। कोपे। दुर्व्विनीत! दुर्व्विनीत! इदानीं ज्ञास्यसि। कुत्सने। धानुष्क! धानुष्क! वृथा ते धनुः। भर्त्सने। चोर! चोर! घातयिष्यामि त्वाम्।

एकं बहुव्रीहिवत्। ८। १। ९।

द्विरुक्तएकशब्दो बहुव्रीहिवत्स्यात् तेन सुब्लोपपुंवद्भावौ। एकैकमक्षरम्। इह द्वयोरपि सुपो लुकि कृते सति बहु-व्रीहिवद्भावादेव प्रातिपदिकत्वात्समुदायात्सुप्। एकैकया-हुत्या। इह पूर्व्वभागे (३) पुंवद्भावाद्विग्रहे विशेषः। न बहु-

(३) पूर्व्वभागे इति नतूत्तरभागे इत्यभिमानः। द्वेधा हि पुंवद्भावः सर्व्व-नाम्नो वृत्तिमात्रे इत्येकः, स्त्रियाः पुंवदित्यपरः, (४८१पृ०) तत्राद्यः पूर्व्वभागस्यैव भस्त्रेति ज्ञापकादित्युक्तम् (४०७पृ०) अन्यस्य तु उत्तरवर्त्तिसमानाधिकरणपदान्तराभावान्न प्रसङ्ग इत्यवधेयम्।

व्रीह्यावित्यत्र(१००पृ०)पुनः बहुव्रीहिग्रहणं मुख्यबहुव्रीहिलाभार्थम् तेनातिदिष्टबहुव्रीहौ सर्व्वनामतास्त्येवेति प्राञ्चः। वस्तुतस्तु भाष्यमते प्रत्याख्यातमेतत् †। सूत्रमतेऽपि। बहुव्रीह्यर्थेऽलौकिके विग्रहे निषेधकं न तु बहुव्रीह्यावितीत्यातदेशे शङ्कैव नास्ति। एकैकस्मै देहि।

आबाधे च।८।१।१०।

पीड़ायां द्योत्यायां द्वे स्तो बहुव्रीहिवच्च। गतगतः। विरहात्पीड्यमानस्येयमुक्तिः बहुव्रीहिवद्भावात्सुपो लुक्। गतगता। इह पुंवद्भावः।

कर्म्मधारयवदुत्तरेषु।८।१।११।

इत उत्तरेषु द्विर्व्वचनेषु कर्म्मधारयवत्कार्य्यम्। प्रयोजनं सुब्लोपपुंवद्भावान्तोदात्तत्वानि।

प्रकारे गुणवचनस्य।८।१।१२।

सादृश्ये (४) द्योत्ये गुणवचनस्य द्वे स्तस्तच्च कर्म्मधारयवत् कार्य्यं स् कर्म्मधारयवदुत्तरेष्वित्यधिकारात्। तेन पूर्व्वभागस्य पुंवद्भावः समासस्य (उ५६५पृ०) इत्यन्तोदात्तत्वञ्च। पटुपट्वी। पटुपटुः। पटुसदृशः ईषत्पटुरिति यावत्। गुणोपसर्ज्जनद्रव्यवाचिनः *। केवलगुणवाचिनस्त्विह गृह्यन्ते। शुक्लशुक्लं रूपम्। शुक्लशुक्लः पटः। आनुपूर्व्ये द्वे वाच्ये °। मूलेमूले

---

† एतत् न व्रीह्यावितिसूत्रं प्रत्याख्यातमित्युक्तं (१०१पृ०) प्राक्।

(४) सादृश्ये इति सप्तम्याः प्रतियोगित्वमर्थः तत्प्रतियोगित्वमुपमानत्वं तेन प्रकृते उपमानपटुभिन्नः पटुरिति बोधः।

स्थल: । संभ्रमेण (५) प्रवृत्तौ यथेष्टमनेकधा प्रयोगो न्याय-सिद्धः। सर्पः सर्पः बुध्यस्व२। सर्पः ३ बुध्यस्व३। क्रिया समभिव्याहारे (६) च०। लुनीहिलुनीहीत्येवायं लुनाति। नित्यवीप्सयोरिति सिद्धे भृशार्थे द्वित्वार्थमिदम् पौनःपुन्येऽपि (७)लोटा सह समुच्चित्य द्योतकतां लब्धुं वा। कर्म्मव्यतिहारे (८)सर्व्वनाम्नो द्वे वाच्ये॰ समासवच्च बहुलम्०। (९)बहुल-ग्रहणादन्यपरयोर्न समासवत्। इतरशब्दस्य तु नित्यम्। असमासवद्भावे पूर्व्वपदस्य सुपः सुर्व्वक्तव्यः॰। अन्योऽन्यं विप्रा नमन्ति। अन्योन्यौ। अन्योन्यान्। अन्योन्येन कृतम्। अन्योन्यस्मै दत्तमित्यादि। अन्योन्येषां पुष्करैरामृशन्त इति

(५) संभ्रमोभयम् दरो वा। न्यायसिद्धइति यावद्भिः शब्दैः संबोध्यार्थाव-गमस्तावतां प्रयोगइत्यर्थः।

(६) प्रागुक्तमाभीक्ष्ण्यं भृशता च क्रियासमभिव्याहारः। एवञ्च भृशार्थे यङि ततः पौनःपुन्ये द्वित्वं भवत्येव तस्योक्तत्वाभावात् तेन पापच्यतेपाप-च्यते इत्यादि प्रयोगः भृशं पाकमभीक्ष्णं करोतीति तदर्थबोधः।

(७) क्रियासमभिव्याहारस्य भृशमात्रार्थकत्वे भृशार्थे इत्येवाभिदध्यादत-स्तदभिधानफलमाह पौनःपुन्येऽपीति।

(८) कर्म्मव्यतिहारः क्रियाविनिमयः एकजातीयक्रियया परस्परमेक-रूपेण सम्बन्धइति यावत् तेन यस्य यादृशक्रियायां यद्रूपेण यस्य यत्कारकत्वम् तादृश्यामेव तत्क्रियायामितरस्य तत्कारकत्वे क्रिया-व्यतिहारः यथाऽन्योऽन्यस्मै धनं ददातीत्यादावेकस्य धनदाने यथाऽ-न्यस्य सम्प्रदानता तथान्यकर्त्तृकतद्दानेऽपि इतरस्य तथात्वमित्येवं-रीत्या सर्व्वत्र बोध्यम्।

(९) अन्यपरेतरव्यतिरिक्तेषु सर्व्वनामसु नास्य प्रवृत्तिस्तेषां कर्म्मव्यतिहारा-बोधकत्वादिति। शब्देन्दुः।

माघः। एवम्परस्परम्। अत कस्कादित्वात (६९४०) विसर्गस्य सः। इतरेतरम्। इतरेतरेणेत्यादि। स्त्रीनपुंसकयोरुत्तरपदस्थाया विभक्तेराम्भावो वा वक्तव्यः *। अन्योन्याम्-अन्योन्यम्। परस्पराम्-परस्परम्। इतरेतराम्-इतरेतरं वा इमे ब्राह्मण्यौ कुले वा भोजयतः। अत्र केचित् आमादेशो द्वितीयाया एव भाष्यादौ तस्यैवोदाहृतत्वात्। तेन स्त्रीनपुंसकयोरपि तृतीयादिषु पुंवदेव रूपमित्याहुः। अन्ये तूदाहरणस्य दिङ्मात्रत्वात् सर्वविभक्तीनामादेशमाहुः।

दलद्वये टाबभावः क्लीवे चादड्विरहः स्वमोः।
समासे सोरलुक् चेति सिद्धम्बाहुलकात्त्रयम्॥

तथाहि। अन्योन्यं परस्परमित्यत्र दलद्वयेऽपि टाप् प्राप्तः न च सर्व्वनाम्नो वृत्तिमात्रे इति पुंवद्भावः अन्यपरयोरसमासवद्भावात्। न च द्विर्व्वचनमेव वृत्तिः यायाम्प्रियां प्रैक्षत-कातराक्षीं सासेत्यादावतिप्रसङ्गात्। अन्योन्यमितरेतरमि-त्यत्र च अद्ड्डुतरादिभ्य(१४४०)इत्यदड्प्राप्तः। अन्योन्यसंसक्त-महस्त्रियामम्, अन्योन्याश्रयः, परस्पराक्षिसादृश्यम्, अदृष्ट-परस्परै,रित्यादौ सोर्लुक् च प्राप्तः सर्व्वं बाहुलकबलेन समाधेयम्। प्रकृतवार्त्तिकभाष्योदाहरणम्, स्त्रियामिति सूत्रेऽन्योन्याश्रयत्वे तदिति भाष्यञ्चात्र प्रमाणमिति।

अकृच्छ्रे प्रियसुखयोरन्यतरस्याम्।८।१।१३।

प्रियप्रियेण ददाति प्रियेण वा। सुखसुखेन ददाति सुखेन वा। द्विर्वचने कर्म्मधारयवद्भावात्सुपि लुकि तदेव वचनम्। अतिप्रियमपि वस्तु अनायासेन ददातीत्यर्थः।

यथास्वे यथायथम्। ८।१।१४।

यथास्वमिति वीप्सायामव्ययीभावः। यो य आत्मा यच्चात्मीयम् तद्यथास्वम् तस्मिन्यथाशब्दस्य द्वे क्लीवत्वञ्च निपात्यते। यथायथं ज्ञाता, यथास्वभावमित्यर्थः। यथात्मीयमिति वा।

द्वन्द्वं रहस्यमर्य्यादावचनव्युत्क्रमणयज्ञपात्रप्रयोगाभिव्यक्तिषु। ८।१।१५।

द्विशब्दस्य द्विर्वचनं पूर्वपदस्याम्भावोऽत्त्वञ्चोत्तरपदस्य नपुंसकत्वञ्च (१०) निपात्यते एष्वर्थेषु। तत्र रहस्यं द्वन्द्वशब्दस्य वाच्यम् इतरे विषयभूताः। द्वन्द्वम्मन्त्रयते रहस्यमित्यर्थः। मर्य्यादा स्थित्यनतिक्रमः। आचतुरं हीमे पशवो द्वन्द्वं मिथुनायन्ते। माता पुत्रेण मिथुनङ्गच्छति पौत्रेण प्रपौत्रेणापीति मर्य्यादार्थः। व्युत्क्रमणं पृथगवस्थानम्। द्वन्द्वं व्युत्क्रान्ताः द्विवर्गसम्बन्धेन पृथगवस्थिताः। द्वन्द्वं यज्ञपात्राणि प्रयुनक्ति। द्वन्द्वं संकर्षणवासुदेवौ। अभिव्यक्तौ (११) साहचर्य्येणेत्यर्थः। योगविभागादन्यत्रापि (१२) द्वन्द्व इष्यते।

इति द्विरुक्तप्रक्रिया।

---

(१०) नपुंसकत्वञ्चेति चेन कृतद्वित्वान्नियतद्विवचनोत्पत्त्यभावस्य सं[illegible]।

(११) अत्यन्तसहचरितत्वेन लोकज्ञात द्वन्द्वाभिव्यक्तिः।

(१२) अन्यत्रापीति तेन द्वन्द्वयुद्धान्यवर्त्तन्तेत्यादि सिद्धं द्वयोर्द्वयोर्युद्ध[illegible] वर्त्तन्तेत्यर्थः वीप्सायां द्विर्वचनेऽप्यनेन तस्य रूपनिष्पत्तिः। द्वन्द्व[illegible] रादौ तु द्वन्द्वशब्दप्रयोगः रूढ्या वृत्त्या अवयवार्थराहित्येनाव्युत्पत्त्वादिति बोध्यम्। शब्देन्दु०।

वाणीगुरुप्रसादेन कौमुदीपूर्व्वभागतः ।
मनोरमाद्यर्द्धदेहा सरला पूर्णतां गता ॥

श्रीतारानाथतर्कवाचस्पतिभट्टाचार्य्येण मनोरमाशब्देन्दुशेखर-
तत्त्वबोधिनीसारसङ्कलनेन समाहृतायां सरलाख्यायां
सिद्धान्तकौमुदीव्याख्यायां पूर्व्वार्द्धं समाप्तम् ।

ओं तत् सत् ।

शाके वाणद्विरदनगभूसम्मिते टीकया श्री
तारानाथद्विजरचितयोद्भासितः संस्कृताख्ये ।
यन्त्रे पूर्व्वं बुधसहृयजा संस्कृतस्यात्मनैव
मुद्रां नीतः कृतिवरमुदे कौमुदीपूर्व्वभागः ॥
वर्षे विक्रमभूपतेः क्षितिधरद्वन्द्वाङ्कचन्द्रप्रमे
खीष्टाब्दे गगनाद्रिदन्तिधरणीमाने प्रचाराशया ।
प्राचीणां सरलां विधाय बहुलां क्वापि स्फुटार्थां तथा
यन्त्रे नूतनसंस्कृते पुनरसौ यत्नादयं मुद्रितः ॥